

Gió Mang Ký Ức Thổi Thành Những Cánh Hoa

Contents

Gió Mang Ký Ức Thổi Thành Những Cánh Hoa	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	27
8. Chương 8	34
9. Chương 9	40
10. Chương 10	45
11. Chương 11	49
12. Chương 12	53
13. Chương 13	56
14. Chương 14	60
15. Chương 15	66
16. Chương 16	69
17. Chương 17	73
18. Chương 18	76
19. Chương 19	81
20. Chương 20	84
21. Chương 21	95
22. Chương 22	99
23. Chương 23	105
24. Chương 24	110
25. Chương 25	115
26. Chương 26	121
27. Chương 27	130
28. Chương 28	135
29. Chương 29	138
30. Chương 30	146
31. Chương 31	152
32. Chương 32	167
33. Chương 33	173
34. Chương 34	180
35. Chương 35	185
36. Chương 36	191
37. Chương 37	198
38. Chương 38	201
39. Chương 39	206
40. Chương 40	211
41. Chương 41	217

42. Chương 42	226
43. Chương 43: Chương 43	234
44. Chương 44: Phần Kết	240
45. Chương 45: Ngoại Truyện: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Trác Nhị Thiếu Gia (1)	246
46. Chương 46: Ngoại Truyện: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Trác Nhị Thiếu Gia (2)	249

Gió Mang Ký Ức Thổi Thành Những Cánh Hoa

Giới thiệu

Nói về Tuổi mười bảy đẹp đẽ với bất kì cô gái nào, nhưng với Mộc Mộc lại là thời khắc đen tối nhất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-mang-ky-uc-thoi-thanh-nhung-can-hoa>

1. Chương 1: Chương 1

Bốn năm trước.

Trong hộp đêm Lạc Nhật, những ánh đèn rồi rầm đan xen, bóng người võ vụn, tiếng ồn ào huyền ảo và tiếng ly cốc chạm nhau chói tai, khiến thần trí người ta mê loạn.

Trong chốn ăn chơi xa xỉ, náo nhiệt này, tiếng đàn piano du dương, bay bổng đã bị chìm ngấm trong mớ tạp âm hỗn loạn. Không có người thưởng thức, tiếng đàn trở nên dư thừa, lạc lõng.

Nhưng cô gái ngồi bên cây đàn piano lại vô cùng nổi bật, bộ váy lễ phục màu đen hở vai, lối trang điểm tự nhiên tươi tắn, mái tóc đen với những lọn xoăn tự nhiên mượt mà như lụa, khiến cô toát lên vẻ kiêu diễm đáng kinh ngạc chỉ có ở một thiếu nữ mới lớn, mê hoặc biết bao ánh mắt đã lim dim vì men rượu.

Khi khúc nhạc Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa kết thúc, thiếu nữ bên cây đàn piano chậm rãi, nhẹ nhàng đứng dậy, khẽ cúi người chào, trong ánh đèn mờ ảo, sắc đẹp của cô càng trở nên lung linh xa vời, đến nỗi chẳng thể nào với tới, hoàn toàn không phù hợp với thế giới sắc dục trong hộp đêm này.

Thiếu nữ đang định âm thầm lui về hậu trường, một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi lão đạo cầm ly rượu bước lên sân khấu, vươn tay tóm gọn cô.

“Hôm nay em đẹp quá, lại đây, anh mời em một ly.” Hơi rượu hôi thối nồng nặc phả ra từ miệng người đàn ông khiến cô cảm thấy buồn nôn. Nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể nở nụ cười ngọt ngào nhất, đón lấy ly rượu, một hơi uống cạn. Tửu lượng của cô không tốt, chỉ có điều, so với cảm giác vị cay sè của rượu trắng như những lưỡi dao chậm chậm trôi xuống cổ họng, cô thà cắn răng chịu đựng một lần, để cổ họng đau tới tê liệt, như vậy mới không cảm nhận được nỗi đau bỏng rát như thiêu như đốt.

“Tửu lượng khá lắm! Sảng khoái quá!” Thấy cô dễ dàng uống hết ly rượu, người đàn ông trung niên bèn được voi đòi tiên, không hiểu vô tình hay cố ý khoác tay lên vai cô: “Lát nữa đi chơi cùng anh nhé?”

Cô gái khe khẽ lắc đầu, hai tay đưa trả lại ly rượu, cố gắng nuốt nước bọt để giảm bớt cảm giác nóng rát nơi cổ họng.

“Em muốn bao nhiêu anh cũng chiều.” Người đàn ông nắm lấy tay cô.

“...” Cặp lông mày cong cong của cô khẽ cau lại, đôi môi mím chặt, tiếp tục lắc đầu.

“Em không nể mặt anh hả?”

“...” Cô gái nhìn xuống ông chủ dưới sân khấu cầu cứu, hy vọng anh ta có thể đứng ra giải vây, nhưng anh ta chỉ khoanh tay, lạnh lùng đưa mắt nhìn, hoàn toàn không can thiệp.

Cô lại nhìn về góc tối quen thuộc với vẻ chờ đợi, biết rõ là không thể, nhưng vẫn thầm mong người ấy sẽ liếc nhìn cô một cái, cho dù trong ánh mắt anh chỉ có một chút quan tâm, cô cũng vô cùng mãn nguyện. Đáng tiếc, anh chỉ mãi uống rượu, dường như tất cả mọi chuyện xảy ra trong hộp đêm này đều không liên quan gì tới anh.

Trong lúc bất đắc dĩ, cô gái lấy ra một tờ giấy, nhanh chóng viết lên đó một câu, giơ ra trước mặt người đàn ông trung niên: “Xin lỗi chú, cháu còn chưa tròn mười bảy tuổi.”

Người đàn ông trung niên gí sát mắt vào tờ giấy, sau đó hần học chữ thề một tiếng, ngượng ngùng bỏ đi.

Về tới hậu trường, cô gái ngồi xuống trước gương, thoa lại lớp son bóng, vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ xinh lạnh lẽo để sắc mặt bớt nhợt nhạt.

“Tô Mộc Mộc, mi làm được mà, mi nhất định sẽ làm được!” Cô thầm nói với hình ảnh của mình trong gương. Sau đó, cố gắng nở một nụ cười, cô men theo hành lang mờ tối quay trở lại đại sảnh, đứng vào góc khuất nhất, nhìn về phía bóng dáng khiến cô đánh trống ngực.

Mặc dù họ chưa từng nói chuyện, cũng không biết tên nhau, nhưng trong lòng cô đã ngưỡng mộ anh từ lâu. Nói một cách chính xác, ngay từ lần đầu tiên bốn mắt gặp nhau, anh đã hút mất hồn vía của cô rồi.

Đó là một tháng trước, khi cô mới đến quán rượu này chưa lâu, lần đầu tiên bị người ta chuốc rượu. Sau khi nghiêng rằng uống cạn, cố gắng chịu đựng cảm giác nóng rát của men rượu đang lan tỏa dần trong cơ thể, cô ngồi xuống, tiếp tục chơi đàn.

Cổ họng đau rát như thiêu đốt, men rượu không ngừng cuộn lên trong dạ dày, đầu ngón tay cũng dần dần mất đi cảm giác, cô nghiêng rằng cố gắng chịu đựng, song nước mắt vẫn rớt trên những phím đàn.

Tiếng dương cầm run run, hệt như tiếng kêu than đầy ai oán.

Cô hoảng sợ mở to mắt, quay nhìn bốn phía xung quanh, tất cả mọi người đều đang thưởng thức người đẹp, rượu ngon, không ai để ý tới tiếng đàn sai nhịp. Cô tự cười nhạo mình, trong lúc ngoảnh đi, vô tình bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của anh.

Vì ánh đèn mờ mờ trong quán, cô không thể nhìn rõ dáng người anh, nhưng ở anh toát lên một sức hút mãnh liệt, khiến cô bỗng nhiên cảm thấy lồng ngực như bị một vật gì đó đè nặng, dòng máu nóng sục sôi trong huyết quản khiến cô quên hết cảm giác khó chịu trong cơ thể, cũng quên luôn cả nỗi bi thương trong lòng. Cô không biết đó là cảm giác gì, đôi mắt dường như không thể điều khiển được, cứ lặng lẽ liếc về phía anh, nhất cử nhất động của anh đều được cô thu vào trong tầm mắt.

Dường như tâm trạng của anh không tốt, cứ uống hết ly rượu này tới ly rượu khác, hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác, như thể đang tự giày vò bản thân để giải tỏa tâm lý. Cô nhìn từ phía xa, mỗi khi anh khe khẽ ngước mắt, khóe môi cong lên hình vầng cung, cô đều luống cuống không biết phải làm gì, lòng dạ rối như tơ vò...

Sau hôm đó, Mộc Mộc vẫn sống cuộc sống sa đọa của mình: chơi đàn, uống các loại rượu khác nhau do khách mang tới, vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, rồi quay lại tiếp tục chơi đàn.

Nhưng cô không chán ghét lối sống này nữa, bởi vì người đàn ông ấy thường xuyên tới quán

rượu, lần nào cũng ngồi đúng vị trí đó, phần lớn thời gian đều chỉ có một mình, ngồi suốt cả đêm mới đi, mỗi biểu hiện và động tác đều toát lên sự quyến rũ chết người.

Thỉnh thoảng, có gái đẹp đến bắt chuyện với anh, anh sẵn sàng tiếp chuyện họ đến hết đêm, họ gọi anh là “Trác”, cô đoán rằng trong tên anh có thể có một chữ “Trác”, vì vậy, vào những đêm khuya mất ngủ, cô thường dùng ngón tay vẽ tên anh lên tấm chăn...

Cô thừa nhận mình thích anh, nhưng cô chưa từng tiếp xúc với anh. Đối với cô, Trác như một giấc mơ không có thực, cô chỉ muốn đứng từ xa mà nhìn anh như vậy, chơi bản Exodus tặng anh, ngắm dáng vẻ lặng lẽ hút thuốc của anh.

Cô biết anh đang nghe cô chơi đàn, cô còn biết anh thích nghe bản Exodus nhất, bởi vì mỗi lần cô chơi khúc nhạc có giai điệu khoáng đạt này, anh đều châm một điếu thuốc, trong làn khói thuốc mong manh sẽ sàng tan biến, ánh mắt anh nhìn xa xăm, tâm tư không biết đang phiêu diêu tận nơi nào. Vì vậy, chỉ cần anh đến, cô nhất định sẽ chơi bản nhạc này vài lần cho anh nghe. Nghĩ về anh, tiếng đàn dưới những ngón tay cô không còn như một mặt nước ao tù phẳng lặng, những nốt nhạc bay nhảy theo từng trạng thái cảm xúc khác nhau, hoặc mơ màng, hoặc buồn đau, hoặc do dự...

Tối nay, nếu không phải vì cô vừa uống một loại rượu rất mạnh, nếu không phải vì cô quá cần tiền, nếu không phải vì cô chỉ còn lại một ngày cuối cùng... cô nhất định sẽ không tiếp cận anh, nhưng, thế giới này không có giá như.

Cắt đứt dòng suy nghĩ, Mộc Mộc nắm chặt tay lại: “Ô Mộc Mộc, đây là cơ hội cuối cùng của mi, cho dù thế nào cũng không được chùn bước!”

Vì không để bản thân có cơ hội chùn bước, cô đi tới góc khuất mà cô đã theo dõi từ lâu với tốc độ nhanh nhất, đứng vững phía sau lưng một người đàn ông trẻ tuổi. Hít thở sâu ba lần, cô mới lấy hết dũng khí, cầm miếng lót dưới ly rượu của anh, viết lên đó một câu, rồi đặt xuống trước mắt anh: “Cho tôi vay năm vạn đồng, muốn tôi làm gì cũng được.”

Người đàn ông liếc nhìn miếng lót cốc, rồi quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm như nước hồ lướt trên mặt cô, sắc đỏ loang trong đáy mắt anh thành một dải đỏ ngẫu.

Sau vài giây nhìn trực diện, lưng ghé bên quầy bar nhẹ nhàng xoay chuyển, anh quay lại đối diện cô, khóe môi khẽ nhếch lên. “Ồ? Làm gì cũng được ư?” Giọng nói của anh còn tuyệt vời hơn so với tưởng tượng của cô, âm điệu khẽ khàng trầm bổng, mê hoặc lòng người hơn cả ánh mắt anh.

Để tăng thêm dũng khí, Mộc Mộc nâng ly rượu của anh lên, ngửa cổ uống cạn, sau đó gật đầu thật mạnh.

Anh bỗng nhiên đưa tay ra ôm lấy phần eo của cô, cô sững người lại, bị anh kéo vào lòng. Khoảng cách giữa họ rất gần, hơi thở của anh có thể phả lên môi cô, hơi rượu phảng phất, mát lạnh như gió.

Hiếm khi có cơ hội được tiếp xúc gần gũi với anh như vậy, cô mở to mắt, nhìn Trác chằm chằm. Trước đây, cô từng lo rằng sức hấp dẫn của anh chẳng qua chỉ do ánh đèn mờ ảo mang lại, khi nhìn gần sẽ không còn thấy đẹp nữa, không ngờ càng nhìn gần, ánh mắt của anh lại càng hút hồn đoạt vía.

“Vậy tối nay đi với anh...” Âm cuối được anh kéo dài đầy ẩn ý.

Một tiếng “ừ” vang lên trong đầu óc hoàn toàn trống rỗng của Mộc Mộc.

Không ngờ Trác lại có thể đưa ra một lời đề nghị trần trụi như vậy, cô không thể không hít thêm một hơi thật sâu, cố gắng cân bằng lại nhịp tim đang đập loạn xạ, cúi đầu chăm chú viết lên tấm lót cốc: “Được, chúng ta đi thôi.”

Trác đưa mắt liếc nhìn dòng chữ, nụ cười nhếch lên thêm một chút, bàn tay ôm ngang eo cô siết lại chặt hơn, cả người cô nằm gọn trong lòng anh. “Em muốn đi đâu?”

Nhìn nụ cười bông đùa gắn trên khóe môi anh, đầu óc cô trong phút chốc trở nên mơ hồ, hơi thở cũng trở nên rối loạn. Từng đợt máu nóng hổi hả lan tỏa khắp cơ thể từ quả tim đang đập thình thịch trong lồng ngực, khiến cả người cô như bị nhấn chìm trong nước sôi, dần dần bị nấu chín.

“Tùy anh...” Vì bàn tay đang run cầm cập, nét chữ của cô trở nên nghiêng ngả. “Khách sạn, hay là nhà anh?”

“Ừm, nhà anh thì không tiện lắm, chi bằng...” Đôi môi anh ghé sát bên tai cô, hơi thở ấm áp phả tới khiến toàn thân cô mềm nhũn. Nếu không phải vì đang được anh ôm trong vòng tay, cô đã sớm không thể đứng vững. “Chi bằng, ngay tại đây nhé!”

Ở đây?

Cơ thể Mộc Mộc lại càng nóng hơn, máu nóng trong người cô dường như sắp bốc cháy, cảm giác như vừa uống cả một chai rượu whisky.

Anh vẫn nhìn cô đầy hứng thú, ánh mắt phảng phất vẻ thách thức, dường như đang đợi cô trả lời, nhưng dường như cũng đang đợi cô bỏ chạy.

Cô đã làm việc ở quán bar này hơn một tháng rồi, chứng kiến không ít sự quần quýt nóng bỏng giữa nam và nữ trong các góc tối, cũng từng nhìn thấy những cảnh tượng chương mất trong nhà vệ sinh.

Mặc dù cô chưa từng trông đợi lần đầu tiên của mình sẽ thật lãng mạn, nhưng cũng không thể giống như loài động vật, hành sự bất cứ lúc nào, bất cứ địa điểm nào, dưới ánh mắt của đông đảo mọi người...

“Sao thế? Không muốn nữa à?” Trác nhướng mày, có chút đắc thắng.

Mộc Mộc hiểu được nét cười trong đáy mắt anh – anh đang đùa giỡn với cô, muốn nhìn thấy biểu hiện đỏ mặt, sợ hãi, hoang mang của cô, muốn xem nếu cô không thể chịu đựng được nữa thì sẽ thế nào.

Bản tính bướng bỉnh của cô trỗi dậy, cô lấy bút viết nhanh một câu: “Được thôi, anh mang năm vạn đồng tiền mặt tới đây, tôi sẽ cởi quần áo ngay.”

Sau khi viết xong, cô ngẩng mặt lên, nở một nụ cười ngọt ngào với anh.

Trác cũng cười, tiếng cười trầm ấm đầy sức cuốn hút: “Cô em, em đừng có hối hận đấy!”

Nói xong, anh buông cánh tay đang ôm cô ra, rút điện thoại, thành thực bấm một số.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, không đợi đối phương kịp lên tiếng, anh đã mở lời trước:

“Có năm vạn đồng tiền mặt không? Tôi đang cần ngay...”

“Ngay bây giờ á?” Giọng nói vọng ra từ trong điện thoại rõ ràng có chút căng thẳng. “Cậu đang gặp phải phiền phức gì sao?”

“Không, chỉ là có một người bạn cần dùng. Tôi muốn lấy tiền mặt, ngân hàng đóng cửa mất rồi.”

“Thôi được, để tôi nghĩ cách. Cậu đang ở đâu? Lát nữa tôi mang tới cho cậu...”

“Quán bar Lạc Nhật.”

“Cậu lại chơi thâu đêm ở night club đấy à?! Siêu...”

Anh ngắt lời bạn mình: “Được rồi, được rồi, cậu không phải nói nữa, tôi đảm bảo rằng hôm nay là ngày cuối cùng, ngày mai tôi sẽ cố gắng phần đầu, được chưa?”

“... Lát nữa tôi sẽ tới tìm cậu.”

“Ừm.”

Thấy anh cúp điện thoại, hứng khởi nhìn khắp người cô từ đầu tới chân, ánh mắt đúng chuẩn “con quỷ háo sắc”, lại nhìn đám đàn ông đang nửa say nửa tỉnh xung quanh, Mộc Mộc quả thật không thể cầm cự được nữa, liếc nhìn về phía cửa theo bản năng.

“Bây giờ em hối hận vẫn còn kịp đấy.”

Cô lập tức lắc đầu không chút do dự, kéo chiếc ghế xoay bên cạnh anh và ngồi lên đó. Cô tuyệt đối không tin rằng người đàn ông mà cô ngưỡng mộ trong lòng bấy lâu lại có thể hạ lưu, vô liêm sỉ tới mức buộc cô phải cởi bỏ quần áo trước mặt mọi người.

Trước ánh mắt thoảng sáng sủa của anh, Mộc Mộc giơ ngón tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ ở quầy rượu, chỉ chỉ vào ly rượu của anh, rồi gõ gõ vào quầy bar trước mặt mình. Nhân viên phục vụ ở quầy rượu hiểu ý, bê một ly whisky màu vàng nhạt tới đặt xuống trước mặt họ.

Sau đó, cô tìm thấy một khoảng trống nhỏ trên miếng lót cốc đã chi chít những chữ: “Uống rượu một mình thật tẻ nhạt, tôi uống với anh vài ly nhé!”

“Chỉ uống rượu thì thật vô vị.” Anh giơ tay gọi người phục vụ: “Mang một tập giấy lại đây cho tôi.”

Trong tiếng nhạc rock sôi động chất chứa, trong ánh đèn nhấp nháy rực rỡ, một tập giấy dày được đặt xuống trước mặt cô.

Từ khi gia đình đầm ấm, hạnh phúc bị chia lìa, tan vỡ, không còn ai che chở, quan tâm cô từng ly từng tí như vậy nữa, cũng không còn ai có đủ kiên nhẫn để “nói chuyện phiếm” với cô. Trong lòng cô dâng lên một cảm giác không thể diễn tả thành lời, lớp hoa văn màu vàng nhạt trên tờ giấy như thiêu đốt trái tim Mộc Mộc, một giọt chất lỏng âm ỉ ứa ra từ đôi mắt khô cay của cô...

Cô cúi đầu, định khẽ khàng lau nước mắt, nhưng ngón tay anh đã đặt lên mặt cô, dịu dàng giúp cô lau đi giọt lệ nơi khóe mắt.

2. Chương 2

“Em có thể nghe được, sao không nói được?” Trác hỏi cô.

Mộc Mộc chậm rãi viết lên tờ giấy in hoa văn màu vàng: “Em đã phải chịu một cú sốc... Sau đó em không thể nói được nữa.”

“Đây thanh đới bị tổn thương ư?”

“Không, bác sĩ nói đó là do vấn đề tâm lý của em.”

“Là trở ngại tâm lý?” Vì những âm thanh xung quanh quá ảm ỉ, anh không thể không ghé sát vào tai cô mỗi khi hỏi.

Đúng vậy, trở ngại tâm lý.

Mộc Mộc cúi đầu, nhớ tới cảnh tượng đáng sợ đó, đôi mắt mở to hoảng hốt, cơ thể đầy máu, máu tươi bắn tung tóe ra xung quanh, mùi máu tanh nồng xộc vào bịt kín cổ họng cô.

Cô lao tới bên điện thoại, bấm số 120, nghe thấy đầu dây bên kia có người hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, cô muốn nói, nhưng cho dù cố gắng thế nào cũng không thể thốt ra thành tiếng. Cô chỉ có thể mở to mắt, trừng trừng nhìn bố ngã vật xuống trước mặt mình, máu vẫn không ngừng tuôn chảy, nhuộm đỏ cả chiếc áo phông kẻ của ông, tràn ra cả nền gạch trắng...

Cô giữ điện thoại trong tay, dùng hết sức để lay gọi mẹ, hy vọng mẹ có thể nói được, nhưng người mẹ còn cứng đờ hơn cả người bố.

Thấy cô không nói gì, Trác lại hỏi: “Em đã trải qua cú sốc gì? Nói ra thử xem, để xem anh có thể giúp em được không.”

Mộc Mộc như bị mê hoặc, dờ dẫm viết lên giấy: “Bố em chết rất thảm, máu tuôn xối xả, trong miệng em chỉ dội lên mùi tanh của máu...”

Đến khi ý thức được mình đang viết gì, cô vội vàng dùng bút gạch bỏ, biến các con chữ thành một mớ chẳng chệch.

Nhưng anh đã kịp đọc được. “Máu tuôn xối xả? Là do tai nạn xe, hay là...”

Những ngón tay đang cầm bút của Mộc Mộc càng lúc càng trở nên trắng bệch.

Thấy cô không muốn nhắc đến, Trác cũng không truy hỏi, chuyển sang chủ đề khác: “Em cần năm vạn đồng để làm gì?”

Mộc Mộc không muốn lừa dối anh, nên thành thật nói: “Em muốn cứu mẹ em, bố em đã không còn nữa rồi, em không muốn nhà tan cửa nát...”

Anh trở nên yên lặng, đầu lông mày càng lúc càng nhíu chặt khi nhìn những con chữ trên giấy, một lúc lâu sau, anh mới chịu rời mắt, nhìn sang bao thuốc lá thơm trên bàn.

Trong quán bar có đầy đủ ngũ độc[1] như Lạc Nhật, khói thuốc độc hại đã sớm lan tỏa khắp mọi góc ngách trong quán, nhưng anh vẫn trịnh trọng hỏi cô: “Xin lỗi, em có phiền không nếu anh hút một điếu thuốc?”

Cô rút một điếu trong bao thuốc ra đưa cho anh, rồi cẩn thận châm lửa giúp anh.

Trong làn khói uốn lượn, ánh mắt Trác nhìn cô càng trở nên sâu thẳm, khác hẳn hình ảnh trên đùa cô ban nãy. “Xin lỗi, anh không biết em...”

Cô mỉm cười lắc đầu: “Anh đồng ý cho em mượn tiền, em đã rất cảm kích rồi.”

“Anh còn có thể làm gì giúp em không?”

Cô suy nghĩ một cách nghiêm túc: “Em có thể hỏi anh một chuyện được không?”

“Đương nhiên là được.”

“Gần đây tâm trạng của anh không tốt.” Vấn đề này cô đã muốn hỏi từ lâu. “Tại sao vậy?”

Dường như không thể ngờ rằng cô lại hỏi một câu như vậy, anh không giấu nổi vẻ ngạc nhiên. “Sao em biết tâm trạng của anh không tốt?”

“Anh không biết hút thuốc...” Dựa vào sự hiểu biết của cô đối với những người hút thuốc, tư thế và thần thái của anh khi hút thuốc rõ ràng là người mới tập, rất đẹp, rất lạnh lùng, nhưng không có sự thèm muốn mãnh liệt với chất nicotine, “Ở độ tuổi này của anh, chắc không phải do muốn nổi loạn nên mới học hút thuốc đây chứ?”

“Em thấy ở độ tuổi này của anh sẽ vì điều gì mà học hút thuốc?”

“Trống trải, hoặc gặp thất bại?”

“Em rất hiểu người khác.” Trác không hề phủ nhận, hít một hơi thuốc dài, hỏi cô: “Có một loại cảm giác như thế này, không biết em có hiểu được không? Em có một ước mơ, tất cả mọi người đều cho rằng em không thể thực hiện được, nhưng em luôn rất cố gắng chứng minh cho họ thấy rằng em có thể. Cuối cùng... em thất bại.”

Mộc Mộc cắn quăn bút, ngây người hồi lâu mới đặt bút viết.

Anh dụi tắt điếu thuốc, ghé sát lại gần cô, chăm chú nhìn từng nét chữ hiện ra dưới ngòi bút trên tay cô.

“Có thể em không hiểu được cảm giác đó, nhưng em cũng có một ước mơ, em muốn thi vào Học viện Âm nhạc. Em luôn rất cố gắng, từ nhỏ tới lớn, ngày nào em cũng ở nhà học bài, luyện đàn, luyện hát, chưa bao giờ bỏ đi chơi. Ai cũng nói em có thể thực hiện được ước mơ đó, cô giáo của em còn khuyên em nên thi vào Học viện Âm nhạc Trung ương. Bố em đi khắp nơi nhờ mọi người tìm cho em một giáo viên dạy piano cực giỏi. Cô giáo dạy piano cũng nói em nhất định sẽ thi đỗ. Nửa năm nữa em sẽ phải thi đại học rồi, nhưng em không còn cơ hội nữa.”

Cô còn chưa viết xong, anh đã ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

“Em thôi học rồi.”

“Thôi học? Cho dù nhà em đã xảy ra chuyện gì, em cũng không nên bỏ mặc bản thân. Nếu bố em dưới tuổi vàng biết em bỏ kỳ thi đại học, ngày nào cũng cam tâm sa đọa ở những nơi như thế này, ông ấy sẽ nghĩ thế nào?”

Cô biết...

Nếu bố dưới tuổi vàng biết được những việc bây giờ cô đang làm, ông sẽ đau lòng biết bao. Nhưng cô không còn cách nào khác, lẽ nào cứ giương mắt lên nhìn mẹ chết?

Lúc còn nhỏ tuổi chưa biết gì, cô thường thầm oán trách sự hà khắc, nghiêm minh của mẹ, bây giờ, cô mới chợt hiểu ra, hạnh phúc là một báu vật rất mong manh, nếu không cẩn thận, nó sẽ vỡ tan thành từng mảnh, rất khó khôi phục lại.

Cô đỡ đầu lắc đầu: “Em không còn cách nào khác, đây là số phận của em... Em đành cam chịu thôi.”

“Em cam chịu số phận?” Anh thở dài: “Anh không nghĩ em là một cô gái có thể cam chịu số phận.”

Cô cười đau khổ, nhìn ra màn đêm trống trải bên ngoài, trời đất mênh mông được rọi sáng bởi những ánh đèn neon nhấp nháy mới đẹp làm sao!

Qua đêm nay, không biết cô có còn cơ hội được nhìn thấy thành phố xinh đẹp này, được gặp lại người đàn ông khiến trái tim cô rung động này nữa hay không... Nếu có thể, cô rất muốn lại được hát một bài – đó là ca khúc Gặp gỡ mà cô yêu thích nhất.

Có thể, cô không còn cơ hội nữa.

Bỗng nhiên, một chiếc khăn tay màu trắng từ đâu xuất hiện, đưa đưa trước mắt cô, cô liếc nhìn, trong nháy mắt, chiếc khăn tay đã biến thành một bông hồng trắng.

“Tặng em.”

Cô sửng sốt nhìn bông hồng trắng trong tay anh, đây là lần đầu tiên cô nhận được hoa hồng trắng từ một người đàn ông, lại còn bằng cách thức đặc biệt như vậy, và quan trọng nhất, đó lại là người đàn ông mà cô cảm mến.

“Thế giới này không phải là không có kỳ tích, còn để xem em có thể tạo nên kỳ tích hay không...” Ánh mắt kiên định của anh chân thành biết bao. “Hãy tin anh, chỉ cần em không từ bỏ, anh nhất định có thể thay đổi vận mệnh của em.”

Những giọt lệ tuôn ra từ khóe mắt như thủy triều dâng, cô gục lên vai anh, khóc không thành tiếng.

Anh lại gỡ bông hồng trắng thành chiếc khăn tay, khẽ khàng giúp cô lau nước mắt.

Những ngón tay của anh thật quá dịu dàng, khiến cô có cảm giác như vừa nhìn thấy một mặt nước trong xanh giữa sa mạc mênh mông, chỉ muốn đắm mình trong đó, cho dù có bị chết chìm cũng mặc.

Khoảnh khắc đó, cô thật sự tin rằng thế giới này có kỳ tích – người đàn ông trước mặt chính là kỳ tích của cô.

Bắt đầu từ đêm nay, vận mệnh của cô sẽ thay đổi nhờ anh.

Tiếng chuông báo có tin nhắn của điện thoại di động vang lên, Mộc Mộc lưu luyến ngồi thẳng dậy, cầm lấy điện thoại, cố ý quay người lại để anh không nhìn thấy tin nhắn lúc cô mở nó ra xem.

Màn hình hiển thị tin nhắn đến từ luật sư Kiều, cô mở tin nhắn ra, nội dung rất đơn giản: “Tất cả đều đã được chuẩn bị xong, tám giờ sáng mai, hãy tới văn phòng của tôi.”

Mộc Mộc liếc nhìn đồng hồ trên điện thoại, chín giờ mười lăm, điều đó có nghĩa là cô chỉ còn lại chưa tới mười một tiếng đồng hồ.

Cô cười đau khổ, tại sao cô chỉ còn lại mười một tiếng đồng hồ, tại sao lại cho cô trải qua cuộc gặp gỡ đẹp đẽ mà ngắn ngủi với người cô yêu mến, sau đó để cô đối mặt với sự biệt ly...

“Sao thế?” Anh hỏi nhỏ.

Mộc Mộc lắc đầu, những ngón tay run run đánh chữ: “Được.” Cố gắng ấn nút gửi tin nhắn đi.

Cô nâng ly rượu trước mặt lên, một hơi uống cạn. Chắt lỏng màu hổ phách vừa trôi vào miệng, mang theo vị chua chua, tiếp đó là một mùi vị nồng đậm như lửa đốt. Trước đây cô rất ghét uống rượu, đặc biệt là khi người ta bê rượu tới cho cô, cô luôn nghĩ rằng trong ly rượu đó đã bỏ sẵn thuốc độc, mỗi người bọn họ đều muốn hại chết cô.

Giờ đây, cô lại có ý muốn hại chết chính mình, như vậy, cô sẽ không phải đối mặt với bất cứ điều gì nữa.

Uống hết rượu của mình, cô lại nâng ly rượu của anh lên, nhưng bị anh ngăn lại giữa chừng. “Một cô gái ngoan sẽ không uống rượu.”

“Một cô gái ngoan sẽ không bán mình.” Vì vậy, cô không phải là một cô gái ngoan.

“Em...” Anh bị cô làm cho tức đến nỗi không thể thốt nên lời.

Mộc Mộc đột nhiên nhào vào lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào lồng ngực, đôi tay siết chặt vòng eo của anh. Cô không có bất cứ mộng tưởng xa vời hay mong ước cao sang gì, chỉ muốn mượn chút hơi ấm trên người anh để không còn cảm thấy lo sợ nữa.

Anh chậm rãi giơ tay lên, khẽ khàng đặt lên lưng cô, vỗ về an ủi tấm lưng đang run lên bần bật ấy: “Hãy nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì, được không?”

Cô lắc đầu, càng ôm anh chặt hơn. Nếu có thể nói được thành lời, cô thật sự có rất nhiều điều muốn nói, cô muốn nói với anh: “Em sợ, sợ chiếc còng sổ tám lạnh lẽo, sợ căn phòng thẩm vấn tối tăm của sở cảnh sát, sợ cánh cửa sắt và những chấn song trong nhà lao giam cầm cả cuộc đời... Em mới mười bảy tuổi, em không làm sai điều gì, em không muốn vào trong nhà ngục tối tăm không nhìn thấy ánh mặt trời... Em cũng sợ rằng sau này sẽ không còn được gặp anh, anh là mối tình đầu của em, em còn chưa nói tên em cho anh biết, cũng chưa được hẹn hò, đi xem phim, đi chơi ở các trung tâm vui chơi giải trí cùng anh...”

Nhưng, cứ cho là cô nói ra rồi thì sẽ thế nào? Anh không thể giúp cô được.

Trác hít thở rất sâu, vàng trán bất giác nhăn lại, bàn tay đang đặt trên lưng cô cũng dần co lại thành nắm đấm. Mộc Mộc không thể ngờ rằng, sự run rẩy, hoảng sợ và nỗi khổ khó diễn tả bằng lời của cô khiến một người đàn ông từ trước tới giờ vẫn tự mình là nhất trên đời lại cảm nhận được dư vị bất lực một cách sâu sắc đến vậy.

Chiếc điện thoại để trên quầy bar không ngừng rung lên, phát ra những tiếng ù ù, ánh mắt Trác liếc nhìn chiếc điện thoại, nhưng bàn tay đang ôm cô vẫn không hề động đậy.

Chuông điện thoại vang lên ba lần liên tiếp, mãi tới khi Mộc Mộc buông tay ra, anh mới bắt máy, giọng nói khản đặc: “Cậu đứng ở cửa đợi tôi, tôi sẽ ra tìm cậu.”

Sau đó, anh vỗ vỗ lên vai cô: “Em đợi anh một chút, anh sẽ quay lại ngay.”

Cô gật đầu, dõi theo bóng dáng của Trác len lỏi giữa đám đông, cuối cùng biến mất phía ngoài cửa, không còn nhìn thấy nữa. Cô lại nâng ly rượu lên, tiếp tục uống.

Nhân viên phục vụ rượu tại quầy bar này giờ vẫn đứng một bên, yên lặng quan sát, cuối cùng cảm thấy không thể đứng nhìn như vậy nữa, cất lời khuyên nhủ cô: “Này, đừng uống nữa, cô say rồi...”

Cô lắc đầu, khẳng khái dùng ngón tay trở gồ gồ lên quầy rượu, bảo anh ta mang rượu tới.

“Không được, cô thật sự không nên uống nữa, cẩn thận kéo bị đàn ông lừa gạt.”

Cô mỉm cười viết lên giấy: “Tôi thích anh ấy, tôi tự nguyện!”

“Cô thích anh ta, anh ta chưa chắc đã thật lòng với cô. Đàn ông mà... Sau khi chơi xong, ngay cả tên cô có thể anh ta cũng không còn nhớ.”

Cô cười đau khổ, cô vốn cũng không muốn nói cho anh biết tên của cô.

Một túi giấy được đặt lên bàn, món đồ đựng trong đó vuông thành sắc cạnh, không cần nhìn cũng có thể đoán được đó là năm vạn đồng tiền mặt mà cô cần.

Cô lo sợ nhìn anh một cái, lại liếc trộm những người xung quanh, trong lòng thầm cầu trời khấn Phật, hy vọng anh sẽ không yêu cầu cô phải trút bỏ quần áo ngay trước mặt mọi người.

Anh không nói gì, chỉ hất hàm về phía những đồng nhân dân tệ, mỉm cười với cô, ý đồ không cần nói cũng đủ hiểu.

Cô dày mặt giả bộ ngây ngô, nở một nụ cười vô tội với anh: “Cảm ơn, đợi khi có tiền em nhất định sẽ trả cho anh.”

Anh cũng cười, vừa mở miệng định nói, cô lại vội vàng viết: “Em hơi đói, em vẫn chưa ăn cơm.”

Để tăng thêm sức thuyết phục, cô cố ý ôm bụng, dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn anh.

“Chưa ăn tối mà uống nhiều rượu mạnh như vậy, em còn cần đến dạ dày nữa không hả?”

Cô đang định cầm cây bút lên để giải thích, anh đã giật lấy nó và tờ giấy, kéo tay cô, thanh toán rồi rời khỏi đó.

Lòng bàn tay của Trác rất to, rất khỏe, cũng rất ấm áp, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô đã hoàn toàn nằm gọn trong đó.

Lần đầu tiên được đàn ông dắt tay, Mộc Mộc ít nhiều cũng có chút xấu hổ và vui mừng, len lén liếc nhìn biểu hiện của anh, trên khuôn mặt anh không hề có chút ngại ngùng, như thể đang dắt tay một người yêu lâu năm vậy.

3. Chương 3

Hơn mười giờ đêm, người đi trên phố vội vàng rào bước chân, bởi vì từng đám mây đen đã kéo lại che kín cả bầu trời, báo hiệu sắp có mưa lớn.

“Muốn ăn gì nào?”

Trác đưa mắt nhìn mấy nhà hàng đèn điện sáng trưng bốn xung quanh, nghĩ tới việc cô không nói được, anh cứ chỉ vào từng tấm biển trước mỗi nhà hàng, hỏi cô: “Nhà hàng này, nhà hàng này, hay là nhà hàng kia?”

Mộc Mộc đưa mắt nhìn một lượt, đèn đuốc lấp lánh như gần mà lại như xa.

Thông thường, trong những tình huống như thế này, nhân vật nữ chính trong các bộ phim truyền hình đều cần kìm nén ham muốn một chút, dẫn nhân vật nam chính đi tìm một quán mỳ nhỏ hoặc một quán ăn bên đường, hòng ghi được ấn tượng tốt đẹp với đối phương.

Nhưng mùi thơm của món pizza thịt nướng hiệu Morgan ở nhà hàng Ý trước mặt cứ lan tỏa...

Mỗi buổi tối đi ngang qua đây, cô đều không kìm nén được, phải nuốt nước bọt...

Hơn nữa, qua hôm nay, e rằng cô không còn cơ hội được ăn món đó nữa. Cô còn đang phân vân trong lòng, người bên cạnh đã hiểu rõ ý muốn từ ánh mắt đầy khao khát của cô, kéo tay cô cùng bước vào một quán ăn vô cùng trang nhã.

Pizza Morgan được mang lên, hương thơm mê hoặc tới nỗi dạ dày cô cứ cuộn dâng, Mộc Mộc lập tức vứt bỏ vấn đề hình tượng, cầm một miếng bánh lên và bắt đầu ăn.

Sau khi một miếng bánh pizza đã được ngấu nghiến hết trong chốc lát, Mộc Mộc mới phát hiện ra Trác – người đang ngồi đối diện với cô không hề ăn chút gì, ngón tay đang nâng ly rượu vang đỏ, nhìn cô như đang có tâm sự gì đó.

Dưới ánh đèn sáng chói, lần đầu tiên cô nhìn rõ dáng vẻ của anh, đẹp trai, tuấn tú đến mức không thể miêu tả bằng lời. Làn da anh có màu trắng ngà làm tôn lên khí chất đàn ông, đường nét trên khuôn mặt lạnh lùng, tuấn tú, cương nghị nhưng không kém phần dịu dàng, còn đôi mắt của anh, có một chút u uất, một chút ngổ ngược, thêm một chút mê hoặc khiến người ta ngơ ngẩn... Cô thích nhất là đôi môi anh, hơi cong cong, đường cong tuyệt mỹ giữa hai vầng môi ẩn chứa một nụ cười tinh quái.

“Em có thể đừng nhìn anh bằng ánh mắt... nhìn bánh pizza như thế được không?”

Mộc Mộc đỏ bừng mặt, bối rối chỉ vào đĩa bánh pizza, tỏ ý mời anh ăn.

“Anh không đói.” Anh rút một tờ giấy ăn, giúp cô lau khô miệng, rồi rót cho cô một cốc trà chanh, đặt xuống trước mặt cô. “Có chắc là em chỉ chưa ăn tối thôi không?”

Cô yên lặng uống một ngụm nước, vị chua đắng của trà chanh từ lưỡi vị giác ngấm vào mạch máu.

Cô không muốn nói với anh, cả ngày cô vẫn chưa ăn cơm, bởi vì cả ngày hôm nay cô luôn lo lắng thấp thỏm không yên, cứ do dự giữa việc “tìm anh” và “không tìm anh”.

Thực ra, tối quán rượu này chơi đàn, ngoài việc muốn kiếm thêm chút tiền để nuôi sống bản thân, cô còn có một mục đích khác – tìm thấy người đàn ông mà cô tự nguyện hiến dâng và tự nguyện cho cô mượn nằm vạ đồng.

Từ một tháng trước, lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô biết mình đã tìm thấy rồi, nhưng lại do dự. Cô quá thích anh đến nỗi không muốn lừa dối, đùa giỡn hay lợi dụng anh.

Không biết là may mắn hay bất hạnh, cô thực sự không tìm được sự lựa chọn tốt hơn, bất đắc dĩ vẫn phải tìm đến anh...

“Đúng rồi, có thể nói cho anh biết em tên là gì không?” Anh nói.

Lần này, anh không lấy giấy bút cho cô, mà chìa lòng bàn tay ra trước mặt cô, để cô viết tên mình lên đó.

Mộc Mộc thoáng bối rối, liệu có phải anh thật sự muốn quen biết cô, tìm hiểu cô?

Chần chừ hồi lâu, cô lắc đầu. Cô không muốn cho anh biết tên của cô, bởi vì sợ có một ngày anh sẽ nhìn thấy cái tên đó trên báo chí hoặc mạng Internet, sợ anh sẽ nghĩ rằng đằng sau nỗi đáng thương của cô ẩn giấu một tội ác không thể tha thứ, sợ rằng anh sẽ hối hận vì đã quen biết cô.

Trác thu bàn tay đang giơ ra giữa khoảng không, không nói gì nữa, bầu không khí bỗng nhiên lạnh đến mức đóng băng.

Để xua tan bầu không khí lạnh lẽo, Mộc Mộc lấy khăn giấy, viết chữ lên đó, rồi nở một nụ cười ngọt ngào, đưa cho anh: “Vậy em có thể biết tên của anh không?”

“Em nói thử xem?” Anh khẽ mỉm cười môi mỏng, khiến người khác cảm nhận rõ ràng rằng anh đang không vui.

Cô không hiểu vì sao anh tức giận, chỉ là một cái tên thôi mà quan trọng đến thế sao? Cô đã tự nguyện hiến dâng lần đầu tiên của mình cho anh, điều này còn chưa đủ ư?

Một người còn non nớt kinh nghiệm sống như cô căn bản không hiểu rằng, từ chối nói tên người đàn ông có nghĩa là cô chỉ muốn làm một đám mây trôi ngang qua cuộc đời anh, anh không cần biết cô là ai, cũng không cần biết cô từ đâu tới, rồi sẽ đi đâu. Tất cả mọi chuyện giữa họ chẳng qua chỉ là một giấc mơ xuân, sau khi tỉnh dậy, cô không hy vọng còn bất kỳ mối liên hệ gì với anh nữa.

Kiểu khước từ này, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là sự chà đạp một cách tàn nhẫn lên lòng tự trọng của người đàn ông.

Đây là bữa tối lạnh lẽo nhất mà Mộc Mộc từng ăn, rõ ràng miếng bánh pizza rất thơm, nhưng khi vào miệng lại rất một vị đắng chát.

Rất nhiều lần, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, hy vọng anh có thể nói một câu gì đó, cho dù là đùa giỡn hay tức giận cũng được, nhưng từ đầu tới cuối, anh chỉ yên lặng ngồi uống ly rượu vang đỏ, khoảng cách giữa họ dường như cách xa nhau hàng nghìn, hàng vạn dặm.

Thi thoảng, bắt gặp ánh mắt chưa kịp lảng tránh của anh, cô mừng rỡ cười với anh, anh lại lạnh lùng đánh mắt sang hướng khác, đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng.

Cô đặt miếng cánh gà vào trong đĩa trước mặt anh, anh tỏ vẻ như không nhìn thấy.

Mộc Mộc tìm đủ mọi cách để lấy lòng anh, đưa bàn tay nhỏ nhắn qua bàn về phía anh, khe khẽ giật giật ống tay áo. Cánh tay anh khẽ động đậy, muốn rút ống tay áo từ trong bàn tay cô về. Cô cố gắng dùng bàn tay nhỏ nhắn níu chặt lấy ống tay áo, đôi mắt to ngấn ngấn nước nhìn anh như đang cầu khẩn một cách đầy đau khổ.

Sau vài giây giằng co, cuối cùng anh cũng buông súng đầu hàng, một nụ cười xuất hiện trên khóe môi, kéo bàn tay nhỏ bé của cô ra: “Dầu mỡ trên tay em đã lau sạch chưa? Bắn chết đi được!”

Mộc Mộc bỗng chốc cảm thấy một làn gió xuân lướt qua trên mặt, băng tuyết của mùa đông đã tan chảy, vạn vật đã được hồi sinh.

Cô lè lưỡi, thu bàn tay nhỏ bé về, tiếp tục chiến đấu tới cùng với phần bánh pizza của mình.

“Ăn xong còn muốn đi đâu nữa?” Anh hỏi.

Cô nhớ anh đã từng nói, đến nhà anh sẽ không tiện, vậy thì chỉ có thể đi đến khách sạn thôi.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là những tòa nhà cao sừng sững, không thiếu những khách sạn hạng sang, cô đưa tay chỉ vào một khách sạn gần đó nhất.

Anh nhìn theo hướng tay cô, lập tức quay mặt lại, nhìn cô đầy nghiêm túc: “Anh chỉ nói rằng muốn em đi với anh, không nói là muốn...”

Anh háng giọng, cầm túi tiền ở bên cạnh lên, đặt xuống trước mặt cô. “Tối nay em đã đi với anh rất lâu rồi, anh cũng rất vui, số tiền anh đưa cho em, em không cần phải trả lại.”

Cô tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi sau đó lắc đầu, vô cùng kiên định. Cô tìm anh không phải vì tiền, nói một cách chính xác là không phải chỉ vì tiền.

“Ăn nhanh lên, ăn xong anh đưa em về nhà.” Ngữ khí của anh rất gia trưởng, không cho phép từ chối.

Không biết từ khi nào, ngoài trời đã lất phất mưa, những hạt mưa rất nhỏ, ánh lên trong ánh đèn, giống như hàng nghìn hàng vạn sợi tơ đan xen vắn vít với nhau, khiến cho đêm đầu xuân càng thêm lạnh lẽo.

Mộc Mộc ôm túi tiền đi theo anh ra khỏi nhà hàng, những hạt mưa mong manh nhẹ nhàng rơi rớt trên người cô.

“Em sống ở đâu? Để anh đưa em về.” Anh quay sang hỏi cô.

Cô lắc đầu.

Cô không có nhà, cũng không còn người thân, người anh trai duy nhất của bố cô đã bán nhà, bán xe của họ, còn bán luôn cả cây dương cầm của cô nữa, sau đó ông ta đưa cho cô mười vạn đồng, nói như vậy là đã nhân nghĩa hết mực với cô rồi, bảo cô sau này không được tới tìm họ nữa.

Hôm nay, chủ nhà mới đã dọn tới ở, quảng hết đồ đạc của cô ra ngoài. Cô chỉ chọn những đồ đạc của mẹ rồi gửi nhờ ở nhà hàng xóm, những thứ còn lại, đều đem cho người đi nhặt phế liệu.

“Nhà em ở đâu?” Anh hỏi lại một lần nữa, khuôn mặt khô ngô tuần tú còn ảm đạm hơn cả bầu trời khi nhiều mây.

Cô vẫn lắc đầu, giữ vững tinh thần trung kiên trước sau như một của Đảng viên.

“Thôi được rồi.” Anh thật sự không thắng nổi cô, đành phải bỏ cuộc: “Em tự gọi xe về nhé, giữ tiền cẩn thận, đừng để bị cướp mất.”

Nói xong, anh bước đi mà không hề ngoảnh đầu lại.

Mộc Mộc vội vàng chạy theo sau, bước chân của Trác rất nhanh, cô chạy tới nỗi sắp đứt hơi mới đuổi theo kịp, nín lấy cánh tay anh.

Cô muốn anh dừng bỏ đi, nhưng há miệng rất lâu mà vẫn không phát ra được âm thanh nào. Cô bèn hoảng hốt tìm giấy và bút, túi tiền ôm trong lòng cứ nghiêng sang bên này, vẹo sang bên kia khiến bộ dạng của cô trông thật nhếch nhác, khổ sở.

“Dừng tìm nữa, anh biết em muốn nói gì. Năm vạn đồng một đêm, mọi nợ nần thanh toán sòng phẳng, đúng vậy không?” Anh hất tay cô ra, lạnh lùng nhìn cô: “Xin lỗi, cho dù cô cam tâm sa đọa, tự nguyện làm kỹ nữ, cũng đừng tìm tôi làm khách làng chơi, tôi không có hứng thú...”

Anh bỏ đi, bước chân không hề có chút do dự, cũng không ngoảnh đầu nhìn lại cô một lần, hoàn toàn chẳng để ý gì

tới cô.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, gió càng thổi càng lạnh, Mộc Mộc đứng trong mưa gió, mái tóc dài và lớp váy mỏng chẳng mấy chốc đã bị ướt sũng, những giọt nước to như hạt đậu cứ lăn xuống dọc theo người cô, rồi tan vỡ trên mặt đất.

Trên đường, người qua lại thưa thớt, thi thoảng có một vài người cầm ô đi ngang qua, thấy bộ dạng của cô đều động lòng trắc ẩn, bước lại gần hỏi cô có cần ô che mưa không.

Cô lắc đầu, ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn về phía anh vừa đi.

Cô biết mình đã sai, đã tìm nhầm người rồi, phóng túng ngông cuồng chỉ là vẻ bề ngoài của anh, anh có nguyên tắc riêng, giới hạn riêng của mình.

Một người con gái bán thân vì tiền, chắc hẳn anh rất coi thường.

4. Chương 4

Mây đen ùn ùn kéo tới, sau một tia chớp sáng lóa lóe lên trên bầu trời, tiếng sấm sét kinh thiên động địa bắt đầu vang rền. Một trận cuồng phong nổi lên, những hạt mưa thô ráp trút xuống, giống như những trận roi da quất lên người, lên mặt cô một cách tàn nhẫn. Cô vẫn đứng nhìn về hướng anh vừa đi, không phải là mong anh quay lại, mà chỉ vì không biết trong đêm mưa gió thế này, cô còn có thể đi về đâu?

Một chiếc Land Rover màu trắng lao tới, phanh gấp lại, làm bắn những giọt nước bắn lên người cô. Cảm giác giá lạnh đột ngột khiến cô không thể không rung mình, cơ thể mong manh khẽ run lên dưới ánh đèn đường vàng nhạt.

Cửa xe được mở ra, một người đàn ông bước xuống. Trong màn mưa mờ mịt như sương khói, dưới ánh đèn mờ ảo, duy chỉ có người đàn ông cao lớn ở trước mặt cô là rõ ràng...

Cô ngẩng người nhìn anh. Chiếc áo sơ mi ướt sũng dính chặt lấy cơ thể anh, tôn lên những đường nét rắn rỏi. Lúc này cô mới phát hiện, thì ra vóc dáng của anh lại đẹp đến vậy.

Giọt mưa rỏ xuống từ mái tóc anh, đọng lại trên đôi lông mày nhíu chặt, thì ra ánh mắt của anh lại trĩu mền đến thế.

Cô lão đảo bước tới bên anh, trong lòng có quá nhiều nỗi ám ức không thể nói thành lời, quá nhiều lời khấn cầu không thể thốt nên câu, những giọt nước mắt rõ ràng có thể kim nén, bỗng nhiên lại trào ra, nóng hổi lăn trên gò má.

Cô túm lấy cánh tay anh, gắng hết sức lắc mạnh. Cô không còn thời gian nữa rồi, có thể cho cô hưởng một đêm cuối cùng trong sự ấm áp không, để cô có thể từ từ hồi tưởng lại trong nhà ngục lạnh lẽo? Bỗng nhiên anh kéo cô vào vòng tay, hôn lên đôi môi giá lạnh của cô...

Trong khoảnh khắc môi chạm môi đó, thế giới mưa quật gió gào như tan biến.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, một người không có chút kinh nghiệm gì như Mộc Mộc hoàn toàn trở nên ngờ nghệch, túi tiền trong tay rơi phịch xuống đất.

Anh đang... hôn cô?

Người đàn ông mà mỗi ngày cô chỉ len lén liếc trộm vài lần đã bị kích động tới nỗi đêm về ôm chần trần trọc xoay qua xoay lại, không thể ngủ được ấy thật sự đang hôn cô sao?

Điều này còn hoang đường hơn cả giấc mơ, nhưng hơi thở đàn ông nồng ấm cùng nụ hôn bỏng cháy đầy cuồng loạn và phóng túng trên miệng cô lại cực kỳ chân thực.

Môi và môi quần quýt, hơi thở rối loạn phủ khắp khuôn mặt cô, mùi thuốc lá quện lẫn mùi rượu nhẹ khiến cô chìm trong cảm giác ngây ngất, tư duy trở nên mơ hồ, tại sao anh lại hôn cô, cô chẳng thể suy nghĩ được nữa...

Mưa càng lúc càng nặng hạt, rơi trên mặt đất, hắt lên làn hơi nước trắng mờ mịt.

Nụ hôn nồng nàn như vũ bão cùng vòng tay ôm chặt cứng khiến cô không thể thở nổi, cô khó nhọc hít vào một hơi, máu trong người dần dần nóng lên.

Mặc cho tiếng gió gầm gào, mưa quất xối xả, trong thế giới của cô bầu trời lại quang đãng, trong sáng vô cùng, không có máu, cũng chẳng có nước mắt, chỉ có anh, người đàn ông có thể mang lại cho cô một vòng tay ấm áp giữa trời mưa gió...

Nếu có thể, cô hy vọng nụ hôn này sẽ kéo dài tới tận ngày mai, anh cứ ôm cô như thế, không buông lời, chỉ như vậy thôi là đã quá đủ rồi...

Đầu lưỡi ấm nóng ướt át quét qua làn môi cô, luồn vào giữa hai hàm răng đang hé mở, khiến cô vừa hồi hộp vừa lo sợ, tim đập thình thịch. Nhưng cô không hề né tránh mà lại vụng về đón nhận.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi hai đầu lưỡi chạm nhau, trái tim cô suýt nhảy ra khỏi lồng ngực, cơ thể bất giác run rẩy không kiềm chế được, toàn thân mềm nhũn, đôi chân không nâng đỡ nổi cơ thể. Cô liền túm chặt cánh tay anh, gắng đứng vững, nhưng cơ thể vẫn lảo đảo như muốn khuỵu xuống.

Dường như cảm nhận được sự mềm yếu và bất lực của cô, anh vòng một tay ôm gọn eo cô, giữ vững phần cơ thể mềm mại ấy, bàn tay còn lại giơ lên đỡ phần sau gáy cô để anh có thể hôn sâu hơn, cuồng nhiệt hun hân chiếm đoạt cô từng chút một.

Môi lưỡi nhịp nhàng quần quýt, tất cả bắt đầu mất kiểm soát, hơi thở anh trở nên loạn nhịp, cơ thể cường tráng run lên trong mưa gió, bàn tay bắt đầu vuốt ve tìm kiếm, hướng dần lên phía trên eo cô, trong khi môi và lưỡi lại hướng xuống dưới, lướt qua cằm, qua cổ, qua xương quai xanh của cô... Nụ hôn của anh đã bắt đầu thay đổi mùi vị...

Nước mưa lạnh buốt, đôi môi nóng bỏng, cảm giác nóng lạnh đan xen khiến cơ thể non nớt của cô như tê dại, cảm giác nóng bỏng còn mạnh hơn cả men rượu whisky, cứ lan tỏa tới góc khuất mềm mại nào đó trên cơ thể...

Đó là một loại khao khát không thể gọi thành tên, cơ thể dấy lên cảm giác trống rỗng kỳ lạ, như đang mong mỏi được thứ gì đó lấp đầy.

Phần bụng dưới bị một vật cứng rắn lạ lẫm nóng bỏng chặn lại, cô áp sát vào theo bản năng...

Bỗng nhiên anh vội đẩy cô ra.

Sự ấm áp đột ngột biến mất, cơ thể lập tức bị bao phủ bởi cảm giác giá lạnh.

Mộc Mộc ngơ ngác ôm lấy cơ thể mình, đầu lưỡi bị quần quýt tới nỗi hơi đau rát bất giác lại đưa ra liếm liếm đôi môi đang tấy đỏ. Nếu cô có thể nói được, cô rất muốn hỏi: “Xong rồi ư? Còn làm gì nữa không?”

Anh cúi người nhặt túi tiền ở dưới đất lên: “Đi thôi.”

Hả? Đi đâu?

Cô không hỏi, anh cũng không nói, kéo cô vào trong xe, giặt tấm đệm lưng bằng nhung ở băng ghế sau ra, quần quanh người cô, tiện tay mở hệ thống sưởi, rồi giúp cô lau khô những giọt nước còn đọng lại trên tóc, trên mặt.

Đang lau, bàn tay anh bỗng nhiên dừng lại. “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

Nghe nhắc tới vấn đề nhạy cảm này, Mộc Mộc cắn chặt môi, cuộn tròn như con ốc sên trong tấm đệm ấm áp, lặng lẽ liếc nhìn vào gương chiếu hậu. Hình ảnh của cô trong gương giống như một đứa trẻ vừa được lôi lên khỏi mặt nước, ngồi thu lu một chỗ, vô cùng nhếch nhác.

Thực ra, vì muốn mình trông có vẻ trưởng thành và gọi cảm hơn trước mặt anh, hôm nay cô đã cố ý mặc một chiếc váy ngắn tương đối gợi cảm, còn thoa thêm một lớp phấn mỏng, mái tóc cũng được uốn xoắn giả

thành những lộn bông bênh, mặc dù trên khuôn mặt vẫn còn chút non nớt của một thiếu nữ ở độ tuổi vị thành niên, nhưng dưới ánh đèn mờ ảo trong quán rượu, hầu như không thể nhìn ra được điều đó, cuối cùng thì sau một trận mưa lớn, cô lại trở về với hình dạng ban đầu.

Thấy cô không chịu nói, Trác không truy hỏi thêm nữa, khởi động cho xe chạy.

Chiếc xe từ từ lao đi trong màn mưa, nửa tiếng sau, nó dừng lại trước một tòa nhà cổ kính. Mộc Mộc tò mò nhìn ra ngoài cửa, hai chữ “Long Cung” hiện ra vô cùng nổi bật trong màn mưa đêm đen kịt.

Long Cung? Mộc Mộc đã được nghe những người trong quán bar nhắc tới nơi này, nghe nói đây là một hội quán cao cấp, chủ yếu kinh doanh tắm hơi và massage. Chỉ cần có tiền, bạn có thể hưởng thụ dịch vụ kiểu Đế vương ở đây. Nhưng tại sao anh lại đưa cô tới nơi này?

Dường như hiểu được sự băn khoăn của cô, anh nói: “Em vừa tắm mưa, rất dễ bị cảm lạnh. Tắm rửa trước đi đã, sau đó nghỉ ngơi thoải mái một chút, nếu không...”

Anh dừng lại, tiếp đó là một câu nói với ý nghĩa thật sâu xa: “Anh sợ ngày mai em không ra khỏi giường được.”

“...”Ồ, cô cũng sợ, ngày mai còn có việc rất quan trọng cần làm.

Vừa bước vào trong cổng hội quán, khắp nơi đều là gỗ đàn hương đỏ cổ điển trang nhã, nhà cửa chạm trổ với những màu sắc đẹp mắt, điểm xuyết những đường nét hoa văn màu vàng thích hợp, bắt mắt mà không khoa trương, mang một sự lôi cuốn riêng.

“Kính chào quý khách, hoan nghênh quý khách.” Nhân viên lễ tân xinh đẹp chạy ra đón, dẫn họ vào trước dãy sofa, còn chu đáo mang tới hai chiếc khăn tắm mới trắng tinh, đưa cho họ. “Xin quý khách đợi một lát.”

Rất nhanh chóng, một cô gái trong trang phục nhân viên phục vụ bước tới, cúi người thật sâu. “Kính chào quý khách, xin hỏi, ngài đến đây lần đầu tiên phải không ạ?”

“Ừm.”

Anh lau khô mái tóc. Mái tóc ướt rồi cùng chiếc áo sơ mi dính chặt vào cơ thể khiến anh càng thêm hấp dẫn. Ánh mắt nhân viên phục vụ thoáng sửng sốt. “Ngài muốn dùng loại dịch vụ nào ạ?”

“Nghe nói gói dịch vụ Đế vương ở đây không tồi.”

“Vâng, đúng vậy. Gói dịch vụ Đế vương của chúng tôi bao gồm phòng ở hạng sang trong hai mươi tư giờ, tắm xông hơi, massage, còn cả...” Nhân viên phục vụ giới thiệu dịch vụ của họ một cách chuyên nghiệp.

“Không cần phải giới thiệu nữa, cho hai suất.”

“Ồ... vâng ạ.”

Nhân viên phục vụ thoáng do dự, bất giác liếc nhìn Mộc Mộc một cái, muốn nói gì đó xong lại thôi. Mộc Mộc không hiểu vì sao cô ta lại có ánh mắt như vậy, cho tới khi cô được dẫn vào căn phòng bao riêng được gọi là “hạng sang”.

Căn phòng này còn rộng hơn cả hồ bơi mà cô đã từng tới, không chỉ có phòng nghỉ, phòng khách, phòng tắm riêng, ở giữa đại sảnh còn có cả một bể nước nóng, tỏa ra mùi hương mê hoặc cùng lớp sương mù mờ mịt.

Ngoài những thứ đó ra, còn có một số đồ trang trí để khiến người ta liên tưởng xa xôi, ví dụ như bức tranh sơn dầu treo trên tường, hai cơ thể nam nữ lỏa lồ trần trụi quấn quýt lấy nhau, là tội lỗi và cũng là cái đẹp.

Rõ ràng nơi này không phải là chỗ để một cô gái ở độ tuổi cô lui tới.

Trong lúc Mộc Mộc đang đứng ngây ra, hai cô gái trẻ mặc áo tắm màu trắng bê đồ tắm và dụng cụ massage tới. Mái tóc dài của họ được búi lên, để lộ khuôn mặt mịn màng, xinh đẹp, chiếc áo tắm rộng rãi cũng không che giấu được hết những đường cong gợi cảm.

“Hai người dẫn cô ấy vào tắm đi.” Anh nói với hai cô gái đó.

Mộc Mộc sao có thể chịu được sự dâm dục này, sợ đến nỗi vội vàng xua tay, tỏ ý không cần.

“Nếu em không cần...” Bàn tay anh không biết vô tình hay cố ý đặt lên vai cô, đôi mắt khẽ nheo lại, nở nụ cười mờ ám: “Vậy anh bảo họ giúp anh tắm rửa nhé, em sẽ không để ý chứ?”

“...” Cô... cô thực ra sẽ rất để ý, ít nhất là trong buổi tối hôm nay.

Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Mộc Mộc quyết định gánh vác công việc khó chịu này, liền ngang lần liệt bước vào phòng tắm.

Có thử mới biết, quá trình “bị tắm rửa” hóa ra không hề khó chịu như Mộc Mộc nghĩ, ngược lại còn rất thoải mái. Nằm trong bồn nước, hoàn toàn không cần cử động, chỉ cần thả lỏng từng sợi dây thần kinh để làn nước vừa thơm vừa ấm áp ngấm sâu vào từng lỗ chân lông.

Hai cô gái kia giúp cô massage toàn thân bằng tinh dầu massage, lực massage không quá mạnh cũng không quá nhẹ, không quá nhanh cũng không quá chậm, đẩy hết hơi lạnh mà mưa gió còn lưu lại cùng với nỗi mệt mỏi của những ngày tháng gần đây ra khỏi cơ thể, trên người cô chỉ còn lại mùi hương nhẹ nhàng cùng sự mềm mại đầy mê hoặc, cô dễ chịu tới nỗi suýt nữa thì gục đầu lên thành bồn tắm ngủ thiếp đi.

Sau khi đã gạt sạch sự mệt mỏi và giá lạnh trên cơ thể, Mộc Mộc khoác lên người chiếc áo choàng tắm rồi bước ra ngoài, ánh đèn thủy tinh rực rỡ ở đại sảnh giờ đã chuyển thành màu vàng nhạt ấm áp, ánh sáng bao trùm lên cơ thể người đàn ông đang nằm khẹp hờ đôi mắt trên chiếc giường massage, trên người anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm màu trắng từ vòng eo trở xuống, làn da trắng ngà dưới lớp bóng của dầu massage, ánh lên những tia sáng lấp lánh.

Đây là lần đầu tiên Mộc Mộc nhìn thấy cơ thể anh, lúc này trông anh còn quyến rũ hơn cả khi mặc quần áo.

Một chuyên viên massage đáng vẻ rất chuyên nghiệp đang massage lưng cho anh, đôi tay thoăn thoắt nhảy múa trên những đường nét nhấp nhô cùng làn da căng mịn đầy tính đàn hồi, cảnh tượng vô cùng đẹp mắt.

Cánh tay anh hơi gấp lại, bắp thịt rắn chắc trông thật mạnh mẽ. Ánh mắt cô hướng xuống phía dưới, dừng lại trên đôi chân thẳng tắp thon dài của anh, đường nét và tỷ lệ hoàn mỹ của chúng toát lên sức hút không thể cưỡng lại được.

Mặc dù chưa từng trực tiếp nhìn thấy cơ thể của những người đàn ông khác, nhưng cô đã được xem trên truyền hình, so với những nam diễn viên “tốt mã giẻ cùi” đó, cơ thể của người đàn ông này chắc chắn được xếp vào hàng cực phẩm.

Tiến lại gần thêm một chút, cô bỗng phát hiện bên vai phải của anh có một vết sẹo mảnh mà dài, ít nhất cũng phải hai mươi centimet, có dấu vết của các mũi khâu, đủ để thấy rằng vết thương rất sâu. Hơn nữa, thời gian bị thương dường như vẫn chưa lâu, bởi vì vết sẹo vẫn giữ màu đỏ hồng, vết khâu vẫn còn rất rõ.

Tuy nhiên, vết sẹo trên cơ thể không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp của anh, mà còn tăng thêm vài phần ngạo ngược, nam tính.

Nhưng có vẻ như anh không muốn để cô nhìn thấy nó lắm. Khi phát hiện cô đã đi ra, anh lập tức nhồm người dậy, cầm khăn tắm khoác lên vai hông che vết sẹo.

Những người không liên quan hiểu ý, lui ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn lại hai người họ cùng hương thơm quyến rũ.

“Còn lạnh không?” Anh kéo cô đến bên cạnh mình, hai tay ôm vòng quanh eo cô, hít hà mùi hương trên tóc, “Cảm thấy dễ chịu hơn chút nào chưa?”

Mộc Mộc gật đầu, e dè ngẩng lên, vừa hay bắt gặp khuôn mặt anh đang cúi nhìn xuống. Khoảng cách giữa họ thật gần, đến nỗi có thể nhìn sâu vào đáy mắt nhau, trong đáy mắt lộ rõ sự rung động khó có thể diễn tả thành lời.

Anh đã từng vì cô mà không thể mở lời, anh không có cơ hội được nghe thấy giọng nói của cô và luôn cảm thấy hối tiếc vì điều đó. Giờ phút này, thời khắc này, anh lại cảm thấy ngôn ngữ chỉ là những thứ thừa thãi, có những câu nói hoàn toàn không cần diễn đạt.

Hơi thở loạn nhịp, đôi mắt khép chặt, còn cả ngón tay cô đang do dự muốn kéo tấm khăn tắm quấn quanh eo anh, đã là sự mời gọi chân thành nhất rồi.

Ánh mắt anh dừng lại trên viên môi cô, đôi môi tấy đỏ nhắc nhở anh về hành động thô bạo không thể kiểm soát nổi ban này. Vì vậy lần này, anh chậm chậm cúi đầu, đôi môi khẽ khàng đặt lên môi cô...

Nụ hôn nồng cháy bịn rịn, môi và răng quần quýt, cánh tay hơi run rẩy của Mộc Mộc níu lấy cổ anh, lựa ý chiều theo sự chiếm hữu của anh, để mặc anh tự do hành động. Sự chủ động của cô dần dần mê hoặc tâm trí anh, nỗi ham muốn mãnh liệt trong cơ thể khiến anh bắt đầu cảm thấy chưa thỏa mãn.

Anh nghiêng người, cơ thể cao lớn dễ dàng ấn cơ thể mềm mại của cô xuống giường. Anh thật sự muốn có được cô, không liên quan gì tới năm vạn đồng, càng không liên quan gì tới lời khẩn cầu của cô, đó là một kiểu dục vọng nguyên thủy nhất của đàn ông!

Bên ngoài, mưa giông chớp giạt, đất trời mờ mịt, trong phòng, ánh đèn dịu dịu, ngào ngạt hương thơm.

Giường nằm massage chuyên dụng còn nhỏ hơn cả chiếc giường đơn bình thường, cơ thể mong manh, mềm mại của Mộc Mộc nằm trên đó, chỉ mặc một chiếc áo tắm dệt từ tơ tằm, trông giống như một chú cừ non đang nằm im mặc cho người ta giết thịt.

Anh cởi dải dây buộc trên chiếc áo tắm của Mộc Mộc, gỡ bỏ lớp che đậy trên cơ thể cô. Trên người cô, ngoài lớp áo tắm, chẳng còn vật gì khác che chắn. Trong bầu không khí bị hơi nước làm cho mờ mịt, làn da trắng sáng của thiếu nữ cứ lấp lánh như ngà voi, mê hoặc lòng người.

Anh khó nhọc thở một hơi dài, đầu ngón tay vuốt dọc theo mái tóc dài còn ướt nước, luồn sâu vào đôi bờ vai mịn màng, men theo xương quai xanh lần xuống phía dưới, cuối cùng đặt trên đôi gò bồng đảo xinh xắn căng tròn, mặc dù không quá đầy đặn nhưng thẳng đứng một cách đầy kiêu ngạo, trên đỉnh là hai núm nhỏ màu phấn hồng, cực kỳ e thẹn.

Cơ thể mềm mại thơm tho đầy cuốn hút khiến anh có cảm giác quuyến luyến không nỡ rời, bàn tay dừng lại, vân vê, sờ nắn, lúc mạnh lúc nhẹ. Ánh mắt bất giác nhìn xuống, dừng lại ở vị trí giữa hai bắp đùi đang khép chặt của cô...

Ánh mắt đầy ham muốn đó khiến một người chưa từng có kinh nghiệm như Mộc Mộc cảm thấy lo sợ, bối rối, bàn tay nhỏ bé cứ nắm chặt lấy tấm ga trải giường bằng vải cotton trắng tinh phía dưới cơ thể.

"Em đã tròn mười tám tuổi chưa?" Anh ghé sát tai cô hỏi nhỏ, hơi thở nóng hổi phả ra sau tai cô, vừa tê vừa ngứa.

Mộc Mộc hơi sững lại, rồi kiên định gật đầu.

Anh không truy hỏi thêm, bởi vì anh biết cho dù có truy hỏi thế nào, cô gái trong vòng tay anh cũng sẽ chẳng cho anh biết sự thật, hà tất phải lãng phí mỗi giây phút đáng giá nghìn vàng của đêm xuân.

Không quá nhanh cũng không quá chậm, anh cúi đầu hôn lên khe ngực nhỏ xinh của cô, đầu lưỡi khe khẽ liếm láp phần cơ thể thơm tho ngọt ngào đó, hương thơm thoang thoảng toát lên sự quuyến rũ khiến anh bất giác cảm thấy lưu luyến.

Động tác mát mát ướt ướt, nóng bỏng bao bọc dây thần kinh mẫn cảm của Mộc Mộc, đó là một cảm giác chưa từng có, toàn thân bị kích thích bởi một khoái cảm đặc biệt, tất cả mọi tri giác đều tập trung tại một điểm, cơ thể hoàn toàn trống rỗng, vừa không muốn anh tiếp tục, lại vừa muốn được kích thích nhiều hơn nữa. Bàn tay cô không tự chủ được, ôm lấy đầu anh, mười ngón tay luồn sâu vào trong mái tóc ngắn mềm mại, xoắn xuýt từng lọn tóc.

Động tác mát mát biến thành cắn nhẹ, cảm giác đau nhói khiến toàn thân cô run rẩy. Cô khép chặt mắt trước sự hoảng loạn khó kiểm chế nổi, cơ thể cuộn tròn lại, đôi tay bắt lực níu lấy bờ vai cứng rắn của anh.

Động tác của anh càng lúc càng cuồng nhiệt, toàn bộ sức nặng của cơ thể đều đè hết lên người cô, trong lúc da thịt cọ xát, Mộc Mộc dường như không thể hít thở bình thường được nữa.

Khi bàn tay anh đặt lên đùi cô, toàn thân cô bỗng chốc trở nên kích động, vội khép chặt hai đùi lại theo phản xạ tự nhiên để chống lại cảm giác tê tê, buồn buồn lạ lẫm nơi bắp đùi.

Như thể nhận ra sự lo sợ của cô, anh dừng lại, giọng nói trở nên khản đặc vì hơi thở gấp gáp.

“Sợ à?” Đầu ngón tay anh dịu dàng vén mở tóc trước trán của cô, khiến cô bất giác co rúm lại.

Mộc Mộc yên lặng lắc đầu, cố gắng che giấu nỗi sợ hãi. Mặc dù đã thầm thích anh từ lâu, mặc dù mỗi lần nhớ đến anh trái tim cô đều cảm thấy vô cùng ấm áp, nhưng đối với cô, anh vẫn rất xa lạ. Giữa họ chưa từng có lời hẹn hò yêu thương ngọt ngào, chưa từng có lời thề non hẹn biển lãng mạn, vậy mà anh đã muốn đi sâu vào trong cơ thể cô, hưởng thụ một bữa tiệc dục vọng thịnh soạn, do đó cùng với sự chờ đợi, cô cũng khó tránh khỏi có chút cảm giác trống rỗng.

Hơn nữa, cô đã từng nghe nói... “lần đầu tiên” của người con gái rất đau đớn, nghe nói đó là cực lạc của đàn ông và là cực hình của phụ nữ.

Cô không thể tưởng tượng nổi cực hình đó tàn khốc thế nào.

Đêm khuya lạnh lẽo, vòng tay của anh lại nóng rực như lửa, khiến cô có cảm giác toàn thân như sắp bốc cháy.

Thấy đôi mắt cô ngập tràn sự căng thẳng, Trác mím cười vỗ về, đưa tay vuốt ve tấm lưng căng cứng của cô, đồng thời hôn lên đôi môi bị cô cắn chặt tới nổi lộ rõ cả vết răng.

“Là lần đầu tiên phải không?”

Cô chớp chớp đôi mắt vô tội, không biết phải trả lời thế nào, lo anh sẽ bỏ đi vì sợ phải chịu trách nhiệm.

“Đừng căng thẳng, thả lỏng một chút.” Trác kiên nhẫn dỗ dành cô, xót xa đặt nụ hôn lên trán, lên mặt, lên khoe môi cô, mang theo sự yêu thương an ủi.

Cô cũng muốn thả lỏng, nhưng năm nay cô mới mười bảy tuổi, trước đây trong lòng cô chỉ có âm nhạc và dương cầm, ngay cả cảm giác yêu thích một người đàn ông, cô vẫn còn ngờ nghệch không hiểu chứ đừng nói tới sự hoan lạc giữa đàn ông và đàn bà.

Niềm hoan lạc và nỗi đau đớn lạ lẫm này khiến cô không biết phải đối diện như thế nào, nhưng lại sợ anh sẽ chán nản vì thấy cô vô vị, nên dù muốn hay không cô cũng chỉ còn cách ngênghỉ đón. Khi những ngón tay anh lần xuống phần cơ thể bên dưới của cô, cô chậm chậm thả lỏng đôi chân đang khép chặt, để nơi bí mật nhất lộ ra trước những đầu ngón tay lạnh lạnh, lặng yên đón nhận...

Cảm nhận được sự phục tùng của cô, những ngón tay thon dài của anh lách vào mặt trong đùi cô một cách trơn tru, khe khẽ khám phá nơi ẩm ướt mềm mại đó. Trước cảm giác bị kích thích đầy lạ lẫm, Mộc Mộc lo sợ lùi lại phía sau, nhưng chiếc giường massage quá nhỏ, cô mới dịch người một chút đã không còn đường lùi nữa.

Cảm giác tê liệt khó chịu khiến Mộc Mộc túm chặt lấy tay anh, mở miệng muốn kêu lên câu gì đó, nhưng tiếng phát ra chỉ là những hơi thở loạn nhịp.

Trác mím cười đầy tà ý, ngón tay giữa cuối cùng đã ấn chặt vào khe sâu ẩm ướt, chậm rãi đi vào bên trong.

A!

Cảm giác tê xót lạ lùng lan tỏa khắp cơ thể, Mộc Mộc chỉ cảm thấy cơ thể mình rõ ràng đã được lấp đầy nhưng lại giống như trống rỗng. Cô túm chặt lấy tay anh, đẩy phần eo lên, miệng phát ra những tiếng rên rỉ vô thanh.

Trác nhìn vào ngón tay bị “thít chặt” của mình, sắc mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Anh sớm đã khẳng định được đây là lần đầu tiên của cô qua vẻ luống cuống không biết phải làm thế nào, cũng dự liệu được rằng chỗ ấy trên cơ thể cô sẽ rất căng chặt, nhưng khi anh thử đưa ngón tay vào thăm dò, mới phát hiện ra sự căng chặt ấy hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của anh.

Nhìn cơ thể non nớt, trẻ trung trước mặt, anh không thể không nghi ngờ rằng cô bé này còn chưa tròn mười sáu tuổi, không thể không nghi ngờ rằng anh đang dâm loạn với một thiếu nữ vị thành niên...

Anh lắc lắc đầu, xua tan những cảm giác tội lỗi. Đã làm đến bước này rồi, cứ cho là cô chưa đến tuổi thành niên anh cũng muốn có được cô, dù sao anh cũng không còn là quân nhân nữa rồi...

Hai chữ “quân nhân” vừa lóe lên trong đầu anh, một ngọn lửa kỳ lạ bùng nhen lên trong lồng ngực. Để trấn áp ngọn lửa đó, anh nóng lòng muốn có được cô, có lẽ dòng máu nóng cuộn dâng khi hoan lạc có thể giúp anh hưng phấn, tắm thân thơm ngát nồn nà của cô có thể khiến anh quên đi giấc mơ mà anh mãi mãi không thể nào thực hiện được.

Anh cởi bỏ tấm khăn tắm đang quấn trên người, ném sang một bên.

Nhìn thấy vật lạ khác xa so với trong tưởng tượng, Mộc Mộc không thể không ngạc nhiên, sững người lại. Một ngón tay đã khiến cô có cảm giác bị lấp đầy, nó, sao có thể chui lọt chứ...

Cô muốn chạy trốn theo bản năng, nhưng cố gắng kiềm chế, cắn chặt đôi môi, nhắm mắt lại, lặng yên nằm trên giường.

Anh không chần chừ nữa, ghé sát cơ thể mình vào, hai tay nâng đùi cô lên, kẹp chúng vào trong khuỷu tay, phần đục vọng nóng bỏng gì sát vào cơ thể phía dưới ấm áp của cô...

Eo lưng anh khẽ nhún xuống, cơ thể dần về đằng trước.

Một sức mạnh đáng sợ không hề do dự thúc sâu vào bên trong, cơn đau xé ruột khiến toàn thân cô cứng đờ, cô biết rõ mình không thể kêu lên thành tiếng, nên vẫn cắn chặt đôi môi, không thốt ra một tiếng rên nào.

“Đau không?” Anh hỏi.

Mồ hôi rịn ra trên trán, cô cắn răng, lắc đầu.

Trong bể, làn nước biếc dập dềnh, gợn sóng lăn tăn.

Chiếc giường massage lắc lư mạnh mẽ, mái tóc dài màu đen chấp chới một cách bất lực trong không trung.

Anh chậm chậm rút ra, rồi lại tiến vào, khiến cô có cảm giác đau nhói tới tận xương tủy, khắp lưng đâm mồ hôi, dường như thứ vừa xâm nhập vào sâu trong cơ thể cô không phải là anh, mà là một con dao sắc nhọn bấm vào cơ thể cô thành từng mảnh nhỏ.

Khi anh dần sâu thêm một lần nữa, nỗi đau đón khủng khiếp khiến Mộc Mộc non nớt khó có thể chịu đựng hơn nữa, một giọt nước mắt lặng lẽ lăn xuống.

Biết rõ người đàn ông nằm trên mình là người mà cô yêu thích, đây là một niềm hạnh phúc, một sự yêu thương, cô không nên khóc, nhưng lại không kìm nén được những giọt nước mắt...

Một giọt nước mắt nóng hổi rớt trên cánh tay đang ôm chặt cơ thể cô. Người đàn ông đang trong cơn mê loạn sững người lại, ngược mắt nhìn, mới thấy trên đôi môi cô in hằn những vết răng và những tia máu đỏ đáng sợ.

Cơ thể khít chặt mà ấm áp phía dưới mang lại cho anh khoái cảm ngất ngây mà từ trước tới giờ anh chưa hề có được, sự mong manh, yếu đuối của cô đã khơi dậy ham muốn chinh phục dã tính nhất của người đàn ông, khiến anh nhất thời quên hết mọi thứ, hoàn toàn chìm đắm trong đỉnh cao của khoái lạc.

Khi nước mắt của cô rớt trên cơ thể anh, anh như bị ai đó tát một cái thật mạnh. Anh không biết giọt nước mắt đó mang ý nghĩa gì, đau khổ, ảm ức, hay là không tự nguyện...

Anh thử hôn lên đôi môi cô, lên điểm nhạy cảm trên cơ thể cô, thử chuyển động cơ thể theo nhịp nhẹ nhàng để cô dần dần thích ứng, dần dần cảm nhận được khoái cảm thật sự, nhưng cặp lông mày cong cong của cô vẫn nhíu chặt vì đau đớn, giống như đang bị bạo hành, khuôn mặt đầy đau khổ.

Cho dù ham muốn nhiều thế nào, anh cũng không thể tiếp tục được nữa.

“Xin lỗi.” Anh khàn khàn nói, thở dài một tiếng, rút biểu tượng của dục vọng đang căng tràn ra khỏi người cô, mang theo chút dịch lỏng màu đỏ tươi.

Sự rút bỏ đột ngột khiến cảm giác được lấp đầy biến mất, thay vào đó là cảm giác hụt hẫng. Cô chẳng còn màng tới nỗi đau đón trên cơ thể, ôm chầm lấy anh từ phía sau.

Đừng đi!

Anh vỗ vỗ đôi bàn tay bé nhỏ đang khóa chặt vòng eo mình, “Đợi anh một lát. Anh đi lấy chút đồ.”

Cô buông tay, khó hiểu nhìn anh bước đến bên tủ rượu, lấy ra vài chai, chẳng cần nhìn xem đó là loại rượu gì mà cứ thế rót chung tất cả vào một cốc.

Anh bê đến bên miệng cô, “Uống một chút đi.”

Vì sao?

Cô không hỏi, anh đã trả lời. “Uống chút rượu sẽ không đau như thế nữa.”

Cô nuốt nước bọt, ngửa cổ, uống cạn cốc rượu. Vài loại rượu mạnh trộn lẫn với nhau, đủ mùi chua ngọt đắng cay, nóng bỏng hơn bất cứ loại rượu nào mà cô từng uống.

Hai tay anh bế bổng cô lên, bước vào phòng ngủ.

Đêm còn rất dài.

Anh hy vọng cô có thể trải nghiệm cảm giác được yêu một cách chân thực.

5. Chương 5

So với chiếc giường massage chỉ dành ột người, chiếc giường đệm hơi kiểu Hoàng đế êm ái, dễ chịu hơn rất nhiều, cơ thể trần trụi của cô lún sâu trong đó.

Không biết vì đã uống rượu hay vì giường đệm quá êm ái, Mộc Mộc nằm trên đó như đang bồng bềnh trôi trên những đám mây, lênh đênh bất định, lại giống như đang đắm chìm trong nước, không có cách nào tự nhắc mình lên được.

Cô nhắm chặt hai mắt, chờ đợi anh tiếp tục. Nhưng anh không làm gì cả, chỉ kéo tấm chăn mỏng đắp lên người cô, ôm cả cô lẫn tấm chăn vào lòng, khẽ hôn lên mái tóc lòa xòa của cô. Mái tóc cô vừa dài lại vừa mềm mại, tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, men rượu lan trong máu, dần dần gặm nhấm từng sợi dây thần kinh, không chỉ khiến tứ chi cô mềm nhũn, mà ngay cả đầu óc cô cũng trở nên tê dại.

Ánh sáng trong phòng uốn lượn trước mắt cô, giống như một dải cầu vồng lấp lánh, ký ức trước đây và cả tương lai đau khổ trước mắt đều đã lùi xa, không còn một mối, đau đớn hay lo sợ...

Cô lim dim đôi mắt nhìn anh, bỗng nhiên bật cười.

“Cười gì vậy?” Anh hỏi.

Cô cũng không biết mình cười vì điều gì, chỉ là trong lòng cảm thấy rất vui nên cười.

“Không đau nữa à?”

Cô gật đầu, bàn tay nhỏ bé đặt lên cổ anh, ngón tay quấn quanh đuôi tóc anh.

Lần này thì thật sự không đau nữa rồi, tri giác của toàn thân cô dường như đã bị men rượu khống chế, không còn thuộc về cô nữa. Thảo nào nhiều người thích uống rượu như vậy, hóa ra cảm giác say rượu lại tuyệt vời đến thế.

“Em đang kêu gọi anh đấy à?” Giọng anh ngân nga như tiếng chuông cổ, âm trầm xa xăm.

Nụ cười của cô càng rạng rỡ, cô khe khẽ gật đầu. Đầu ngón tay nhẹ lướt qua đôi mắt đang hấp háy, sống mũi thẳng tắp và đôi môi mỏng hơi nhếch lên của anh...

Lửa gặp củi khô, chỉ một đốm nhỏ cũng có thể bùng lên thiêu rụi tất cả.

Anh sốt sắng nâng khuôn mặt rạng rỡ của cô lên, đặt lên đó một nụ hôn nồng nàn.

Nụ hôn vừa kích thích vừa cuồng nhiệt, môi và lưỡi quấn quýt đến mức nghẹt thở, mùi vị của nước bọt ngọt ngào như mật, khiến hôn vía ngất ngây. Hôn đến chỗ nhạy cảm, anh giật phăng tấm chăn mỏng phủ trên người cô, một tay ôm gọn cô vào lòng, bàn tay kia thăm dò đôi gò bồng đảo còn chưa trưởng thành, tham lam ve vuốt...

Vừa hơi đau khi được kích thích, vừa hụt hơi trước nụ hôn cuồng nhiệt, Mộc Mộc khó chịu nghiêng mặt sang một bên, thở một hơi dài. Nhưng anh không chịu buông tha, cuồng nhiệt quấn quýt cơ thể trần trụi của cô, đôi môi nóng bỏng đặt lên cổ, lên vai, hoặc giữa phần eo của cô... Chỉ cần là những nơi có thể chạm vào, anh đều không bỏ qua, trên cơ thể nõn nà trắng trẻo của cô lưu lại hàng loạt vết tích của những nụ hôn nồng nàn như lửa.

Khoái cảm kỳ diệu khiến Mộc Mộc không thể ngăn nổi nụ cười, cô đẩy anh ra, đánh anh, né tránh anh. Nhưng cuối cùng cô vẫn không thắng nổi sức mạnh của anh, bị anh túm chặt lấy hai cổ tay, ấn xuống tấm ga trải giường trắng muốt.

Nụ cười của cô lấp lánh phản chiếu trong mắt anh, nếu không tận mắt nhìn thấy, Mộc Mộc sẽ nghĩ rằng bản thân mình không thể cười rạng rỡ như vậy được nữa.

“Nói cho anh biết... em tên là gì?” Anh lại chìa lòng bàn tay ra trước mặt cô.

Không hiểu sao anh cứ muốn biết tên cô, cô tên là gì thì có quan trọng không? Nhưng nhớ tới vẻ lạnh lùng của anh lúc ăn tối, trong lòng cô lại dấy lên nỗi lo sợ.

Do dự một lát, cô đưa ngón tay ra, vuốt ve lòng bàn tay của anh. Bàn tay anh rất đẹp, những ngón tay thon dài nhưng lòng bàn tay lại rất thô ráp, trên bề mặt còn có những vết chai dày, dường như đã phải chịu nhiều vất vả, điều này hoàn toàn không phù hợp với vẻ “vung tiền qua cửa sổ” của anh.

Từng nét từng nét, ngón tay cô viết thành một chữ – Tô.

“Tô?” Anh không hiểu: “Là họ hay là tên của em?”

Cô mỉm cười, chớp chớp mắt nhìn anh.

“Tô? Tô Tô... Rất hay.” Giọng nói khê ngân nga của anh rất cuốn hút.

Cô đang định hỏi tên anh, anh lại không cho cô cơ hội, lật người đè cô xuống dưới, đôi môi không an phận thăm dò những điểm nhạy cảm trên cơ thể cô, đầu lưỡi nếm từng điểm nhô lên lõm xuống, cảm nhận sự rướn người nghiêng đón của cô.

Cảm giác lần này hơi khác so với lần đầu tiên, những chỗ mà môi và lưỡi anh đi qua trên người cô đều lưu lại cảm giác nóng rực khó có thể tiêu tan. Thậm chí, ở phần bụng dưới còn có một sự kích thích lạ lẫm, cô không biết đó là gì, dường như là một kiểu đòi hỏi bức thiết, còn đòi hỏi bức thiết cái gì, người mới lần đầu trải qua như cô lại không thể biết rõ.

Tóm lại, cảm giác ngứa ngáy khiến thần trí cô bay bổng, cô chủ động ôm lấy anh, ghé sát cơ thể vào anh, khe khẽ cọ xát. Nếu không phải là do cô không thể nói được, cô sớm đã phát ra những tiếng rên rỉ khiến người ta bị mê hoặc rồi...

Cơ thể anh bắt đầu thay đổi trước sự chủ động của cô, sự thay đổi đó càng lúc càng lớn. Lần này cô không còn cảm thấy sợ hãi nữa, nép sâu vào lòng anh, đầu lưỡi nhỏ xinh e dè liếm phần yết hầu đang rung lên của anh, không hề biết rằng nụ hôn đó đã khiến người đàn ông đang ôm cô trong vòng tay chịu hết nổi.

Anh từ từ đẩy gáy cô, để mặt cô di chuyển xuống phía dưới cho tới phần ngực của anh. Tim anh đang đập rất nhanh, nhịp đập liên hồi khiến lồng ngực nhấp nhô bất định, cô tỉnh ngịch cắn lên đó một cái...

“Tô Tô...” Anh rên lên một tiếng, ôm chặt lấy phần eo đang chuyển động của cô, nụ hôn biến thành những vết cắn, lưu lại trên cơ thể cô hàng loạt dấu vết màu tím, hận một nỗi không thể nuốt gọn cả người cô vào miệng được.

Cơ thể cương cứng đến mức đau đớn, anh không thể chịu đựng thêm nữa, lật người ấn cô xuống, gập hai chân cô lại, tách ra.

Nụ hoa ngọt ngào nở ra trước mắt anh, thấm ướt những giọt sương... Cô ôm chặt bờ vai rắn chắc của anh, vùi sâu khuôn mặt vào trong lồng ngực anh.

Anh lại dần sâu thêm một lần nữa, không mạnh mẽ cuồng nhiệt như lần đầu tiên, cảm giác lấp đầy và đau đớn ở cô không còn dữ dội như trước, chỉ hơi nhoi nhói. Thấy cô không phản kháng, anh trở nên tùy tiện hơn, phần cơ thể phía dưới bắt đầu ra vào nhịp nhàng trong cơ thể cô.

Cơ thể cứ được lấp đầy lại trở nên trống rỗng hết lần này đến lần khác, cô cong người đón nhận anh theo bản năng, hơi thở loạn nhịp, cảm giác vừa đau đớn vừa ngọt ngào.

Mưa bên ngoài trời không biết đã tạnh tự lúc nào.

Thế giới không còn chút tiếng động, ngoại trừ những âm thanh kích động đầy khơi gợi và hơi thở hỗn hển của cô, khi thì chậm rãi nhịp nhàng, lúc lại gấp gáp dồn dập.

Khoái lạc khiến đầu óc Mộc Mộc hoàn toàn trống rỗng, sự cuồng nhiệt lan tỏa khắp cơ thể, cảm giác nóng bỏng khó chịu hóa thành chất dịch lỏng chảy ra ngoài. Cơ thể không còn chút sức lực đổ vật ra phía sau, mái tóc đen như gỗ mun xõa sang một bên, rũ xuống cả nền nhà...

Anh lật người cô lại, hai tay giữ chặt phần eo của cô, tấn công vào sâu trong cơ thể cô từ phía sau, đau đến nỗi toàn thân cô trở nên mềm nhũn. Cô muốn ngăn anh lại nhưng không thể cự quạ, bị anh dẫn vào nơi sâu nhất trong cơ thể một cách không chút thương tiếc.

Gió vi vút thổi, nước chảy róc rách.

Không gian trong phòng đẹp đến mê mẩn tâm thần.

Trong khi anh tiếp tục dần sâu hết lần này tới lần khác, cơ thể cô càng lúc càng thích ứng, cảm giác đau đớn dần dần tan biến, thay vào đó là một cảm giác tê mỗ...

Động tác của anh càng lúc càng ngang ngược, thô bạo như thể đã mất hết lý trí. Cô không nhìn thấy vẻ mặt anh, chỉ cảm thấy cơ thể mình cứ lắc lư một cách bất lực giữa không trung.

Hai cơ thể va chạm mạnh mẽ, động tác cọ xát tùy tiện, Mộc Mộc cuối cùng không chịu đựng nổi nữa, cơ thể như bị rút rỗng, khoái cảm ào ạt trào dâng, cả người bắt đầu run rẩy không kiểm soát nổi, cô cảm giác như mình sắp chết, trong đầu hiện lên nụ cười thấp thoáng trên khóe môi anh vào lần đầu tiên gặp gỡ ở quán bar, sau đó, thế giới dừng lại trong giây phút ấy...

Cơ thể bỗng nhiên như muốn nổ tung, cô muốn kêu lên, nhưng không thành tiếng, chỉ có thể đau khổ cắn chặt bờ vai anh.

Anh rên lên một tiếng trầm ảm, ở nơi sâu nhất trong cơ thể cô, một dòng ảm nóng phun trào vào trong người cô. Sau đó, hai cơ thể ướt đẫm mồ hôi ôm chặt lấy nhau, khó có thể tách rời...

Sau khi mọi chuyện kết thúc một lúc lâu, anh vẫn tham lam chiếm dụng cơ thể ảm áp ướt đẫm của cô, ôm chặt cô trong vòng tay mình...

“Lúc cao trào có cảm giác thế nào? Có thích không?” Anh lau mồ hôi trên trán cô.

Nét ửng hồng trên khuôn mặt cô vẫn chưa tan biến, càng trở nên đỏ hơn. Cô cầm tay anh, chậm chậm viết ba chữ vào lòng bàn tay: “Em yêu anh!”

Anh yên lặng nhìn vào lòng bàn tay rất lâu.

Đêm dài đằng đẵng...

Mái tóc dài đen nhánh, tấm chăn mỏng trắng tinh, hai bóng người đảo lộn quần quýt lấy nhau, cũng in đậm trong ký ức của mỗi người.

Những tia nắng ban mai đầu tiên xuất hiện, rực rỡ như sắc hoa hồng nhẹ nhàng tản mát khắp chân trời, bao trùm cả trời đất. Một luồng ánh sáng tinh nghịch lách qua khe hở giữa những tấm rèm cửa, rọi vào trong phòng, bò lên giường, tỏa những tia sáng diễm lệ lên hai bóng người đang ôm nhau say ngủ.

Mộc Mộc bị đánh thức bởi những tia nắng sớm, hàng mi dài khẽ lay động, đôi mắt mở to. Bên cạnh cô, Trác vẫn đang ngủ say.

Cô lặng lẽ ngắm nhìn anh, đoán rằng anh chắc chắn là một người đàn ông rất ngang ngược, cho dù đang ngủ nhưng tư thế của anh rất ương bướng. Cánh tay to khỏe ôm chặt cô vào lòng, đôi chân dài kẹp chặt hai đùi cô, khiến cô hoàn toàn chìm sâu vào trong hơi thở của anh, không có cách nào thoát ra được.

Mặc dù tư thế ngủ của anh không được nho nhã, nhưng khuôn mặt khi ngủ lại cực kỳ cuốn hút, cô khe khẽ giơ ngón tay ra, vẽ theo từng đường nét của khuôn mặt anh, từ sống mũi cao thẳng tắp, cặp lông mày lười mác hơi xéch đến đôi môi mỏng với những đường cong tuyệt mỹ, cố gắng ghi nhớ dáng vẻ anh trong lòng. Dường như anh đang mơ một giấc mơ đẹp, khóe môi nhếch lên thành một đường cong gợi cảm, như đang cười mà lại không phải cười. Cô chợt thấy mềm lòng, ghé sát lại, khẽ khàng hôn lên đôi môi anh, đôi môi thật dịu dàng ấm áp... không còn cuồng nhiệt chẳng chút kiêng nể như tối qua.

Mặc dù cô không biết anh tên là gì, anh bao nhiêu tuổi, anh sống ở đâu, anh làm nghề gì, nhưng anh chính là người đàn ông đầu tiên trong đời cô, cô rất mãn nguyện.

Một lát sau, ánh nắng sớm màu hoa hồng đã chuyển sang màu vàng, bầu trời chuyển sang màu xanh lam trong vắt.

Trời đã sáng rõ.

Mộc Mộc ngược mắt nhìn năm cọc tiền dày cộp đặt trên tủ đầu giường, mỉm cười chua xót.

Cô biết đã đến lúc cô phải ra đi, tất cả đã kết thúc, giống như nàng Lọ Lem đến mười hai giờ phải rời xa hoàng tử, nếu không chiếc váy đẹp rực rỡ sẽ biến thành bộ quần áo rách nát, cỗ xe ngựa sang trọng sáng lấp lánh sẽ biến thành quả bí ngô thô kệch.

Bị rịn, lưu luyến chui ra khỏi vòng tay ấm áp của Trác, rời xa cánh tay bị cô gối cả đêm, Mộc Mộc nhắc cơ thể mỗi nhừ của mình dậy.

Cô lặng lẽ mặc quần áo, bỏ năm xấp tiền đặt trên tủ đầu giường vào một cái túi mà cô đã chuẩn bị sẵn.

Năm vạn đồng một đêm.

Đã thanh toán sòng phẳng, tốt lắm.

Nhìn lại lần cuối cơ thể với những đường nét rõ ràng đang nằm trên giường, cả khuôn mặt khô ngoảnh tú khiến người ta không thể rời mắt, Mộc Mộc cắn chặt môi, cố gắng ngẩng đầu lên để những giọt nước mắt không thể rơi xuống.

Cô vừa quay người, bỗng nhiên, một cánh tay rắn rỏi đột ngột vươn ra, nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn mềm yếu của cô. Cô kinh ngạc, cúi đầu nhìn, đối diện với một cặp đồng tử đen láy như mặt nước hồ sâu thẳm.

Tâm trạng cô trở nên rối bời, cô cố gắng rút tay về, nhưng không làm sao rút ra được. Cô luống cuống vịn hết sức, nhưng cổ tay vẫn bị giữ chặt trong lòng bàn tay anh.

Cuối cùng anh mở miệng, giọng nói uể oải mà gợi cảm: “Vội gì chứ, cho anh ôm thêm một lát nữa đã.”

Cô lắc đầu, tiếp tục giằng tay ra.

Anh bật cười trước sự ương bướng của cô, cặp lông mày khẽ nhướng lên, buột miệng nói mà không cần suy nghĩ: “Làm bạn gái của anh nhé?”

Mộc Mộc đứng ngây ra, sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt. Mặc dù cô không biết chút gì về anh, nhưng từ những lời nói và hành động của anh tối qua, có thể thấy anh đã được giáo dục rất tốt, chắc chắn có xuất thân phi phàm.

Còn cả chiếc đồng hồ hiệu Cartier trên cổ tay anh nữa, cô nghe nói thương hiệu này rất đắt, còn đắt hơn cả chiếc dương cầm đắt giá nhất của cô.

Một người đàn ông như anh muốn có bạn gái như thế nào mà chẳng được. Tại sao lại muốn cô trở thành bạn gái của anh?

Không phải là – anh vẫn chưa tỉnh ngủ đấy chứ?!

Có thể tối qua anh trần trọc tới rất khuya mới ngủ được.

Mộc Mộc mỉm cười, nụ cười của cô còn phiêu diêu hơn cả ánh nắng sớm mai.

“Đợi đến khi chúng ta gặp lại nhau...” Cô mấp máy môi mấy từ đó. Vì vậy, anh không thể nghe thấy, chỉ ngẩn ra nhìn cô.

Cô mỉm cười lắc đầu. Trác hiểu rõ sự khước từ của cô, không miễn cưỡng gò ép thêm nữa, chậm chậm buông tay... Cô nhận thấy sự lưu luyến trong mắt anh, cực kỳ sâu sắc.

Mộc Mộc lặng lẽ mở cửa, lặng lẽ đóng cửa lại.

Khi cánh cửa đã đóng lại, cô ôm chặt chiếc túi được nhét đầy tiền trong lòng, trượt người theo bức tường giá lạnh, ngồi xồm trên nền đất, dùng hai đầu gối nâng đỡ lồng ngực đau nhói.

Từng giọt nước mắt lã chã rơi xuống, lấp lánh mà tuyệt vọng.

Năm vạn đồng một đêm. Đã thanh toán sòng phẳng.

Cô không nên động lòng, anh lại càng không nên – rung động!

“Đợi đến khi chúng ta gặp lại nhau...”

Họ còn có thể gặp lại nhau không? Cho dù gặp lại, liệu anh có còn nhận ra cô?

Có chứ, cô tin rằng anh nhất định sẽ nhận ra cô. Chỉ có điều, cô không ngờ rằng, lần chờ đợi này kéo dài tới tận hơn bốn năm trời...

6. Chương 6

Nhiều năm sau.

Giang Nam sau cơn mưa, lớp sương mù buổi sớm vừa tan hết, bầu không khí oi bức, ướt át. Ngõ nhỏ đổ nát, con đường lát đá xanh hẹp đến nỗi chỉ đủ để hai người sát vai đi ngang qua.

Một bóng người gầy gò đi giày cao gót mơ màng, lảo đảo đi vào con ngõ nhỏ. Lớp phấn trang điểm khéo léo cùng chiếc váy ngắn màu phấn hồng ôm sát cơ thể che đậy được độ tuổi thật của cô gái, nhưng không che giấu nổi sự trong sáng, thuần phác và ương bướng trong ánh mắt của một thiếu nữ.

Trong ngõ nhỏ, hai người phụ nữ trung tuổi dậy sớm nhóm lửa nấu cơm nhìn thấy cô, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh bỉ nhưng cũng đầy ngưỡng mộ sắc đẹp của cô, rồi đưa mắt nhìn nhau như muốn nói “cô gái hư hỏng” mới dọn đến ở này lại ra ngoài lêu lổng rồi, không biết đã say khướt ở đâu cả đêm, đến giờ mới về nhà.

Thực ra, cô gái Mộc Mộc hai mươi một tuổi ấy không hề đụng tới một giọt rượu, chẳng qua cô chỉ đang quá buồn ngủ thôi. Cốc Vũ – trưởng nhóm nhạc của cô quả là một người ham tiền, nhận một lúc bốn sô diễn, chạy đi chạy lại bốn nơi, trong đó có hai sô ở tận ngoại tỉnh. Bọn họ bận rộn từ tối hôm qua cho tới tận bây giờ, thậm chí cơm cũng chỉ kịp ăn vài miếng.

Cuối cùng, cả nhóm nhạc mệt quá gục hết trong hậu trường của quán rượu, ngủ say đến nỗi quên cả trời đất, chỉ còn mình cô cố gắng dồn hết chút hơi sức cuối cùng để lết về nhà.

Vừa bước vào trong nhà, còn chưa kịp tẩy trang, Mộc Mộc đã đổ vật người xuống giường, lập tức chìm vào giấc ngủ. Không biết bao lâu sau, khi Mộc Mộc còn đang ôm gối ngủ say, tiếng chuông điện thoại vô ý vô tứ bỗng vang lên đinh tai nhức óc. Cô miễn cưỡng mở mắt, hé hé nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên đầu giường, mới mười rưỡi sáng. Người rồi việc gọi điện thoại cho cô giờ này, ngoài mấy nhân viên tiếp thị, chỉ có một mình Kiều Nghi Kiệt.

Mộc Mộc không hề nhúc nhích, cứ ôm gối nhìn điện thoại, đợi điện thoại chuyển sang chế độ trả lời tự động.

Mười giây sau, giọng nói uyển chuyển, ngọt ngào, trong trẻo như giọng hát của một cô bé trong máy ghi âm vang lên: “Xin chào, đây là phần ghi âm lại cuộc gọi, xin hỏi bạn là ai? Có việc tìm tôi xin hãy để lại lời nhắn, hoặc để lại cách thức liên lạc, tôi sẽ liên hệ lại ngay với bạn.”

Đây là lời ghi âm của cô bé thuê căn phòng này trước đây, Mộc Mộc cảm thấy giọng nói rất hay nên không xóa đi mà giữ lại.

“Là anh, bạn trai của em đây, mau dậy đi, trang điểm đẹp một chút, nửa tiếng nữa anh sẽ tới. À... Không cần chuẩn bị bữa trưa đâu nhé, anh đã mua món bánh pizza mà em thích ăn nhất rồi.”

Mộc Mộc buông một tiếng thở dài, lôi chiếc điện thoại di động bên cạnh gối lên, các ngón tay thoăn thoắt bấm trên bàn phím, trên màn hình nhanh chóng hiện lên một đoạn văn: “Đại luật sư Kiều, em phải trình trọng tuyên bố một lần nữa, em không phải là bạn gái của anh, nếu anh còn hủy hoại danh tiết của em, anh sẽ nhận được thư từ luật sư của em đấy.”

Tin nhắn vừa được gửi đi, anh ta lập tức trả lời: “Về lý mà nói, chồng tương lai có thể được gọi là bạn trai.”

“Tương lai cũng không phải!”

Mộc Mộc không hề thấy khó chịu trước lời đùa cợt vô hại của Kiều Nghi Kiệt, cô chỉ muốn nhắc nhở anh, anh không phải là bạn trai của cô, bất kể là bây giờ hay sau này.

“Vậy hãy đợi tương lai chứng minh rồi em hãy kiện cáo anh nhé!”

Cãi lý với một luật sư quả là một hành động không thông minh. Cô thất bại ném điện thoại sang một bên, làm những việc vô ích này chỉ bằng tiếp tục ngủ bù còn hơn.

Mộc Mộc vừa mới thiếp đi chưa được bao lâu, chuông cửa lại vô ý vô tứ vang lên làm phiền giấc ngủ của cô. Cô mơ màng bò dậy, trực tiếp ra mở cửa, để nguyên bộ mặt lem nhem cùng chiếc váy màu phấn hồng nhàu nhĩ đối diện với một anh chàng đẹp trai có đôi mắt sáng bừng và nụ cười rạng rỡ bên ngoài cửa, nhân tiện còn tặng cho anh ta một cái lườm bằng đôi mắt ngái ngủ, tỏ vẻ bất mãn.

Trái ngược với vẻ lơ đãng của Mộc Mộc, đại luật sư Kiều trong trang phục áo phông ngắn tay màu xanh nước biển, quần ka ki màu trắng đục, lại khoan khoái như cơn gió mát mùa hè, nụ cười ấm áp như gió xuân khiến người ta thoáng nhìn đã cảm thấy vui tươi thanh thản.

Mộc Mộc không có tâm tư để nhìn ngắm anh chàng đẹp trai trước mặt, đôi mắt cứ dán chặt vào hộp bánh pizza hiệu Morgan thơm lừng mùi thịt nướng trên tay anh. Khi chưa ngửi thấy mùi thơm này, cô còn chưa thấy đói, bây giờ thì, cô cứ nuốt nước bọt ừng ực...

Vừa nhìn thấy đôi mắt thâm quầng như gấu trúc của Mộc Mộc, nụ cười trên môi Kiều Nghi Kiệt lập tức trở nên cứng đờ. “Lại thức đêm rồi à? Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đừng có cố gắng chạy theo họ, anh không phải là không nuôi nổi em...”

“...”

Mộc Mộc lặng yên không nói, nở nụ cười ngây thơ nhất, khê chìa bàn tay về phía chiếc bánh pizza.

Kiều Nghi Kiệt giấu chiếc bánh pizza ra sau lưng, đẩy cô vào trong phòng tắm một cách không hề khách khí, “Mau đi tẩy trang đi. Trang điểm đậm thế này rất có hại cho da đấy... Nếu da mặt em mà nổi tàn nhang, anh không cần em nữa đâu.”

Vừa không được ngủ, lại không được ăn, Mộc Mộc ôm một bụng ảm ức chui vào phòng tắm, ngoan ngoan rửa ráy sạch sẽ.

Cô có thể nhẫn nhục chịu đựng, âm thầm nín nhịn như vậy, chủ yếu là vì Kiều Nghi Kiệt có “ơn nặng như núi” với cô.

Nếu nói tương tận về ân tình của anh, e rằng một ngày một đêm cũng không thể kể hết. Nói một cách đơn giản: Anh đã giúp cô giành phần thắng trong phiên xét xử, giúp mẹ cô không phải ngồi tù, mặc dù cô đã phải trả cho anh năm vạn đồng phí thuê luật sư, nhưng cô biết, so với những việc anh đã làm, chút tiền đó mãi mãi là chưa đủ.

Sau đó, anh còn giúp cô an táng người mẹ qua đời vì đau ốm...

Sau đó nữa, anh còn tìm việc làm giúp cô, mặc dù đó chỉ là một chân chạy việc vặt trong nhóm nhạc, nhưng cũng giúp cô không phải chịu cảnh chết đói nơi đầu đường xó chợ.

Đại ân đại đức như vậy, ngoài việc lấy thân mình ra bù đắp, e rằng cô chẳng có gì để báo đáp.

Chỉ đáng tiếc...

Mộc Mộc nhìn ra chiếc khăn tay màu trắng ngoài cửa sổ, đã nhiều năm trôi qua, sự dịu dàng ấm áp của Trác đã mọc rễ sâu trong trái tim cô, trong suốt bốn năm bị giày vò hành hạ, sợi rễ ấy đã sinh sôi nảy nở ngang dọc, cuộn chặt lấy trái tim cô rồi.

Cô vẫn luôn đi tìm anh, qua mỗi một thành phố, cô đều tìm kiếm trong từng quán rượu, nhưng anh dường như đã biến mất, không thể tìm lại được nữa. Cô cũng đã từng thử dùng chiếc khăn tay màu trắng gấp thành bông hoa hồng không biết bao nhiêu lần, song đều thất bại.

Nhưng cô vẫn luôn tin rằng, con người có thể tạo nên kỳ tích, số phận đầy thương tích của cô sẽ có thể nở rộ trước mắt anh như bông hoa hồng màu trắng.

Cô vẫn luôn nỗ lực!

Mộc Mộc tắm rửa sạch sẽ, thay một chiếc áo sơ mi thoải mái cùng chiếc quần bò lửng rộng rãi, mái tóc còn đang ướt được túm lên một cách ngẫu hứng, khôi phục lại vẻ thuần khiết và xinh đẹp cần có ở một thiếu nữ hai mươi một tuổi, trông như một bông hoa hồng trắng mới chớm nở.

Vừa thấy người đẹp bước ra khỏi phòng tắm, Kiều Nghi Kiệt liền hít một hơi thật sâu, mùi hương hoa nhài nhẹ nhàng lướt qua cánh mũi, tươi mới hấp dẫn. “Đây mới đúng là bạn gái anh chứ!”

“...” Mộc Mộc không cãi lại, vợ ngay miếng bánh pizza trên bàn nhét vào miệng, nuốt ừng ực từng miếng lớn.

“Ăn từ từ thôi, đừng vội.”

Thực ra, nếu có thể nói được, cô sớm đã hét to lên với anh rằng: “Đại luật sư Kiều, cho dù anh đã làm cho em nhiều việc như thế nào, em cũng không phải là tài sản của anh, anh không có quyền chiếm hữu, sử dụng, thu lợi và xử phạt em, càng không có quyền tuyên bố với người ngoài rằng em là của anh.”

Đáng tiếc, cô không thể. Bởi vì cô đã bị mất tiếng, có mở miệng cũng không thể nói được một chữ nào.

Ngày nào cô cũng nhìn vào gương để luyện tập, mệt đến nỗi gần đứt cả hơi, nhưng vẫn không phát ra được một âm thanh nào chứ đừng nói đến cả một âm tiết. Cô đã thử uống rất nhiều loại thuốc, nào Đông y, Tây y, thuốc dân gian... nhưng tất cả đều không có tác dụng.

Kiều Nghi Kiệt cũng đưa cô đi khám rất nhiều bác sĩ, ngoại khoa, nội khoa, chuyên khoa thần kinh, tất cả đều đã thử hết. Câu trả lời của các bác sĩ đều giống nhau, là do bản thân cô không khắc phục nổi trở ngại tâm lý, không ai có thể giúp được.

Đúng vậy, vận mệnh của cô, không ai có thể giúp được, cô chỉ có thể tự mình đối diện mà thôi.

“Đây là chẩn đoán của bác sĩ Trương.” Kiều Nghi Kiệt đưa sổ chẩn đoán bệnh cho cô xem. “Ông ấy nói đã từng gặp người bị mắc chứng bệnh giống em, có một vài phương pháp có thể thử áp dụng.”

Cô chớp chớp mắt, tỏ ý cảm ơn.

“Ngày mai mấy giờ em rảnh?” Anh hỏi. “Anh đưa em tới đó.”

Cô tiện tay cầm một tờ giấy và cây bút lên, viết ra những nét chữ đẹp đẽ ngay ngắn: “Ngày mai em có một buổi biểu diễn thử, rất quan trọng.”

Mấy năm nay cô chưa từng học thủ ngữ, bởi vì bên cạnh cô không có nhiều người hiểu được ngôn ngữ đó. Một nguyên nhân quan trọng hơn nữa, đó là cô vẫn luôn tin rằng, một ngày nào đó, cô nhất định sẽ mở miệng nói được.

“Buổi biểu diễn gì vậy?”

Biết Kiều Nghi Kiệt lo lắng cho cô, cô bèn kiên nhẫn viết ra giấy: “Biểu diễn phục vụ bộ đội, một buổi biểu diễn rất trang trọng. Ngày mai em tới đó diễn thử, nếu được duyệt, em có thể tham gia buổi biểu diễn của họ, thù lao cũng không tồi.”

“Biểu diễn phục vụ bộ đội? Đó chẳng phải là việc của đoàn văn công quân đội hay sao?”

“Hình như người phụ trách đệm đàn piano của họ có việc bận đột xuất, không thể biểu diễn được. Người của đoàn văn công quen biết với Bạch Lộ nên đã nhờ cô ấy giới thiệu một người biết chơi đàn piano, Bạch Lộ đã giới thiệu em tới đó.”

“Ồ. Mấy hôm nay vừa hay anh cũng không có vụ án nào, ngày mai để anh đưa em đi nhé!”

Mộc Mộc vội vàng lắc đầu, cô còn xua xua cả hai tay để nhấn mạnh.

Kiều Nghi Kiệt cũng hiểu rằng trong quân đội có rất nhiều quy định, nên không kiên quyết nữa.

“Vậy anh hẹn bác sĩ Trương vào thứ Hai tuần tới nhé, đợi em về, anh sẽ đưa em đi...”

Thấy Mộc Mộc chăm chú nghe mình nói, anh lại tiếp tục: “Anh đã nói chuyện với ông ấy rồi, ông ấy nói có thể thử chữa theo phương pháp thôi miên.”

Cô ngược mắt lên, đáy mắt trong veo như dòng suối mát.

“Thông qua phương pháp thôi miên, em có thể quay trở về quá khứ, trải qua cảnh tượng đó thêm một lần nữa, có thể lần này em sẽ khắc phục được trở ngại tâm lý, sẽ lại nói được.”

Quay trở về quá khứ, nhìn thấy máu tươi tuôn trào từ lồng ngực bổ thêm một lần nữa, máu bắn cả vào mặt cô, từ nóng chuyển sang lạnh...

Không, cô lắc đầu quây quây.

Quãng thời gian đã qua đó, cô thật sự không muốn đối diện thêm lần thứ hai.

“Mộc Mộc, anh biết là em không muốn.” Kiều Nghi Kiệt túm lấy đôi bàn tay đang run rẩy của cô, “Nhưng đây có thể là cơ hội duy nhất của em, em không muốn có thể nói trở lại ư? Em muốn trở thành một người cam suốt đời sao?!”

Cô không muốn...

Cô không lắc đầu nữa, nhìn chiếc khăn tay màu trắng đã ố vàng bên cửa sổ, đang đón gió, phấp phới bay bay.

Anh đã từng nói, thế giới này không phải là không có kỳ tích, còn để xem em có thể tạo nên kỳ tích hay không...

Cô có thể sao?

7. Chương 7

Ăn trưa xong, Kiều Nghi Kiệt lôi bộ đĩa mà anh mang tới ra nhét vào trong đầu đĩa DVD, ngữ điệu y hệt chủ nhà, nói với Mộc Mộc: “Em yêu, một người bạn cho anh mượn đĩa Sắc giới nguyên bản chưa cắt gọt, mau lại đây xem đi.”

Sắc giới là cái gì? Phim về Phật giáo ư?

Mộc Mộc ngửa cổ lên trời than dài, xem ra đại luật sư Kiều gần đây rất rảnh rỗi, nên mới chạy tới nhà cô để tiêu khiển ngày cuối tuần, nhưng cô đâu có nhàn rồi, buổi tối còn có một buổi biểu diễn nữa. Nhưng vì công ơn nặng như núi của anh đối với cô, cô quyết định cố gắng chịu đựng cơn đau đầu và choáng váng dữ

dội để xem cùng anh một lúc, ai ngờ, xem được một lát, Mộc Mộc liền phát hiện ra cảnh tượng diễn ra trên màn hình có chút gì đó không bình thường.

Sau đó, càng lúc càng không ổn, một đôi nam nữ trần truồng đang quần quýt nhau một cách cuồng nhiệt trên giường...

Cô cảm thấy nghẹt thở, hai má nóng rực, trong đầu bắt giác hiện lên một cảnh tượng còn thiếu đứng đắn hơn nữa.

Trác ẩn cô xuống giường, cởi bỏ quần áo của cô, bàn tay nóng bỏng cứ men theo cơ thể non nớt của cô, đặt lên đôi gò bồng đảo nhỏ xinh mà kiều ngạo...

Cô sợ đến nỗi cắn chặt môi, quên mất rằng không cần làm thế thì cô cũng không phát ra được âm thanh nào cả.

Anh ghé sát bên tai cô hỏi, giọng nói khàn đục: “Em tròn mười tám tuổi chưa?”

Cô hơi sững lại, rồi kiên định gạt đầu, thực ra lúc đó cô còn chưa đón sinh nhật lần thứ mười bảy. May mà anh không truy hỏi tiếp, cúi người xuống ngậm vào bầu ngực nhỏ xinh của cô...

Một bàn tay to lớn đáng ghét khua khua trước mặt cô, cắt đứt dòng suy nghĩ miên man.

“Em yêu, hình như em xem rất nhập tâm, liệu có phải đang muốn thử không, hay là... anh hy sinh một chút, giúp em trải nghiệm một lần nhé...”

Mộc Mộc không chút do dự, co chân đạp cật lực vào phần bụng dưới của anh.

Kiều Nghi Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi kêu thảm thiết: “Ô Mộc Mộc! Em mưu sát chồng nhé!”

Cô không buồn quay đầu, đi thẳng vào trong phòng, đóng sầm cửa lại, khóa chặt.

Kiều Nghi Kiệt gõ cửa rất lâu, cô vẫn không chịu mở, chỉ ngây người ngồi trên giường. Tới tận khi Kiêu Nghi Kiệt nói một câu “Xin lỗi!” bên ngoài cửa rồi ra về, cô vẫn không chịu bước ra.

Thực ra, cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng im lặng là cách duy nhất để cô thể hiện sự tức giận.

Ngày hôm sau, Mộc Mộc ngồi xe buýt suốt một giờ đồng hồ để đến nhà Bạch Lộ.

“Mộc Mộc, em thử bộ này xem, bộ này có vẻ hợp với em hơn. Mau thay đồ cho chị ngắm một chút.”

Trong phòng ngủ tương đối chật chội, cô gái xinh đẹp giơ một chiếc váy dài theo phong cách Bohemian màu cánh sen lấp ló trước mặt Mộc Mộc.

Cô ấy có vóc người cao ráo, mái tóc xoăn màu hạt dẻ buông xuống bờ vai tròn trịa nhắn mịn tới tận vòng eo thon nhỏ. Khuôn mặt rất Tây, đôi mắt mặc dù không to lắm, nhưng khi cười lại toát lên nét quyến rũ, trên miệng luôn nở nụ cười khiến người khác cảm thấy xốn xang trong lòng. Cô ấy chính là Bạch Lộ, người bạn tâm giao duy nhất của Mộc Mộc.

Từ năm mười sáu tuổi, cuộc sống đảo lộn trong chớp mắt, Mộc Mộc cứ nghĩ rằng thân họ mệnh đã sớm bỏ quên cô trong một góc khuất tăm tối.

Mãi cho tới khi gặp được Bạch Lộ, cô mới phát hiện ra rằng, hóa ra thân họ mệnh vẫn đang chăm lo cho cô, còn gửi tới cho cô cả một món hàng xa xỉ nữa.

“Nhanh lên, nhanh lên, Vương Dao sắp tới rồi đấy.” Vương Dao là bạn thời học đại học của Bạch Lộ, sau khi tốt nghiệp, người nhà cô ấy đã nhờ người quen giúp cô ấy vào làm việc trong đội biểu diễn của quân đội, sau đó vì thái độ làm việc tích cực, cô ấy được chuyển sang làm việc ở đoàn văn công. Nghe Bạch Lộ nói, cô ấy rất xinh đẹp, không biết có bao nhiêu quan chức trong ngành quân đội đã đổ rạp dưới bộ quân phục màu xanh lục của cô ấy.

“Không được, bộ này trông già quá... Ôi chao, em đừng ngại phiền phức, cơ hội biểu diễn trong quân đội rất hiếm có, em bắt buộc phải chuẩn bị thật tốt. Chưa biết chừng, nếu thể hiện tốt, em còn được giữ lại trong đoàn văn công quân đội nữa ấy chứ.”

Mộc Mộc vội lắc đầu.

Cô biết Bạch Lộ không có ý gì khác, cô ấy là con gái phương Bắc, tính tình thẳng thắn, nhiệt tình, không thích nói chuyện vòng vo, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều xuất phát từ lòng tốt thật sự.

“Chúng ta làm âm nhạc, cơ hội là thứ quan trọng hơn hết. Với điều kiện của em, chưa biết chừng lại được trưởng đoàn văn công để ý, giữ lại trong đoàn. Thế thì sau này em sẽ không phải lang thang khắp nơi với bọn chị nữa rồi.”

Mộc Mộc càng lắc đầu mạnh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên vì căng thẳng. Cô phải nói thế nào thì Bạch Lộ mới hiểu, cô đã vô cùng mãn nguyện với cuộc sống hiện tại rồi. Mặc dù trong nhóm nhạc, cô chỉ là chân chạy việc vặt, nhưng mọi người trong nhóm đều rất quan tâm chăm sóc cô, thi thoảng có cơ hội còn cho cô diễn tấu một đoạn trên cây dương cầm.

Cô quý mến tất cả mọi thành viên trong nhóm, yêu thích cuộc sống này.

Bạch Lộ mỉm cười, véo má cô: “Em không cần vội, chị biết em muốn nói gì, em muốn được ở bên cạnh chị, chị hiểu... À, hay là, em hãy cố thể hiện thật tốt, quyến rũ một sĩ quan quân đội nào đó...”

Quyến rũ một sĩ quan quân đội?

Tha cho cô đi. Mỗi lần bắt gặp một người mặc cảnh phục hay quân phục đi trên phố, cô đều run rẩy lo sợ, chỉ muốn lập tức vòng sang đường khác để né tránh.

“Nghe nói quân nhân ngày nào cũng phải tập trung luyện tập với cường độ cao, sức khỏe tốt vô cùng...” Vừa nhắc tới quân nhân, Bạch Lộ bất giác ôm chặt chiếc váy trong tay, khuôn mặt mơ màng.

“Chị nghe Vương Dao nói, cô ấy quen với một trung tá, mới ba mươi tuổi, cực kỳ đẹp trai, lại còn xuất thân từ lính đặc chủng, nghe nói thực hiện xong vài trăm cái chống đẩy còn có thể chạy hết mười nghìn mét.” Bạch Lộ dường như nhớ ra điều gì đó, liếc mắt nhìn cơ thể gầy gò của Mộc Mộc. “Em thì thôi, bỏ đi vậy, bộ dạng nhỏ bé này của em chắc chắn không chịu nổi sự giày vò của anh ta đâu...”

Mộc Mộc cúi mặt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo trở nên đỏ ửng.

Thấy Mộc Mộc bị trêu chọc đến nổi đỏ cả mặt, Bạch Lộ cười ngật nghèo.

“Nghe chị nói đây, khi em đi biểu diễn, mắt phải mở to một chút, có người đàn ông tốt nào thì chớ được bỏ qua...”

Mộc Mộc bối rối lắc lắc đầu, giật lấy chiếc váy đã bị Bạch Lộ vò nhàu nhĩ thành một mớ, trốn vào trong nhà vệ sinh.

Ai ngờ cô vừa cởi bỏ cúc áo, Bạch Lộ lại mở cửa nhà vệ sinh ra.

“Này! Cô bé ngốc nghếch, đừng có suốt ngày tưởng nhớ về anh chàng khăn tay trắng của em nữa, đã bao nhiêu năm trôi qua như vậy, anh ta đã sớm quên em rồi, chưa biết chừng con anh ta còn biết đi mua xì dầu rồi ấy chứ... Em cứ nghĩ ai cũng ngốc nghếch giống em hay sao, khổ sở chờ đợi từng ấy năm vì một người mà ngay cả tên còn chưa biết...”

Mộc Mộc mỉm cười, phả một luồng hơi nóng vào chiếc gương trước mặt, rồi viết lên đó hai chữ: “Cốc Vũ.”

Vừa nhìn thấy hai chữ này, Bạch Lộ nhất thời cứng họng, hần học xóa sạch những chữ viết trên gương.

Lau đi lau lại rồi vẫn còn sợ chưa sạch, cô lại dùng ngón tay miết thật mạnh. “Đừng có nhắc đến anh ta với chị, chị chẳng có chút quan hệ gì với anh ta cả.”

Bỗng có tiếng chuông cửa vang lên cắt đứt sự yên tĩnh ngán ngủi trong phòng.

“Ra ngay đây!” Bạch Lộ lập tức chạy ra mở cửa, người đến chính là Vương Dao trong bộ quân phục từ đầu tới chân.

Sau khi giới thiệu để Vương Dao và Mộc Mộc làm quen với nhau, Bạch Lộ không kiềm chế được bản tính thích buôn chuyện của phụ nữ, hướng về phía Vương Dao nháy mắt ra hiệu. “Đúng rồi, cậu và trung đoàn trưởng Trác thế nào? Đã thử qua chưa, có phải là thể lực rất tốt không?”

Trác... Vừa nghe thấy chữ này, trái tim Mộc Mộc khẽ run lên. Đã nhiều năm trôi qua, mỗi lần nghe thấy tên của ai đó có chữ này, trái tim cô lại bất giác run rẩy.

Nói đến chủ đề này, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của Vương Dao lại lộ ra nét dịu dàng xinh đẹp đầy nữ tính. “Cậu đừng có ăn nói lung tung, tớ và anh ấy... không thể được.”

“Sao lại không thể được? Cậu thích anh ấy thì theo đuổi đi chứ, theo đuổi một người đàn ông mà mình yêu thích chẳng lẽ cũng vi phạm quy định trong quân ngũ hay sao?”

Cô ấy quay mặt nhìn ra cửa sổ, có chút tiếc nuối, có chút si mê, còn có cả một chút kính nể, “Anh ấy không thích tớ.”

“Sao lại có thể không thích cơ chứ?” Bạch Lộ không hiểu. “Đàn ông đều giống nhau, chỉ cần cậu chủ động một chút, ừm... cậu hiểu ý tớ muốn nói gì rồi đấy...”

“Anh ấy không giống như vậy.”

Mộc Mộc không kiềm chế được, đưa mắt liếc trộm Vương Dao một cái, cô ấy rất xinh đẹp, trang nhã giản dị, không yêu kiều thướt tha như Bạch Lộ, nhưng lại có một vẻ thanh cao khiến đàn ông dễ dàng rung động hơn Bạch Lộ.

Mộc Mộc bỗng nhiên tò mò về người được gọi là trung đoàn trưởng Trác, rốt cuộc anh ta là người thế nào mà có thể khiến một người con gái xinh đẹp như thế này nảy sinh lòng ngưỡng mộ và khát khao vậy nhỉ...

Sau một hồi bận rộn, Bạch Lộ ngẩng ngó cô bé Mộc Mộc vừa được cô cải tạo toàn bộ, mãn nguyện gật đầu.

Chiếc váy dài hai dây màu cánh sen rủ xuống tận gót chân, từ trên xuống dưới chỉ lộ ra đôi vai trần nhẵn mịn như tơ được che phủ phần nào bởi mái tóc dài đen mượt, trong trắng vô ngần. Để tôn lên vẻ trong trắng đó, Bạch Lộ chỉ thoa một lớp phấn hồng và son môi nhẹ nhàng cho Mộc Mộc, trông cô vô cùng ngọt ngào và cuốn hút.

Gần tới chiều tối, Mộc Mộc mới theo Vương Dao tới doanh trại quân đội, đi gặp vị đạo diễn đang bận rộn sắp đặt sân khấu biểu diễn tại hiện trường.

Hàng rào tường cao được canh gác nghiêm ngặt, hoàn toàn cách biệt với thế giới phồn hoa bên ngoài, mọi người ai nấy đều trong trang phục quân đội màu xanh đen khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo đến nghẹt thở.

Mộc Mộc cúi gằm mặt xuống, khe khẽ nắm chặt hai tay, không dám đón nhận ánh nhìn của các binh sĩ đang hướng về phía cô.

Mặc dù cô cố gắng che giấu nỗi lo sợ trong lòng, Vương Dao vẫn có thể nhận ra sự hoang mang của cô qua khuôn mặt càng lúc càng trắng bệch cùng đôi môi bị cắn tới nổi tím ngắt. “Mộc Mộc, em sao thế? Có chuyện gì à?”

Cô lắc đầu, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo.

“Có phải em đang căng thẳng không? Không sao đâu, trình độ đàn của em rất tốt, đạo diễn Lý nhất định sẽ hài lòng.”

Mộc Mộc do dự một chút, gật đầu.

Thực ra, cô không hề căng thẳng vì buổi biểu diễn thử. Lần biểu diễn này, cô chỉ đệm đàn piano ột ca sĩ nổi tiếng, bài hát cũng rất quen thuộc, cô đã luyện tập không biết bao lần. Sở dĩ cô hoảng loạn như vậy là vì lớp tường rào cao, những cánh cửa sắt, cả những người mặc quân phục kia đều là cơn ác mộng đáng sợ nhất của cô.

Bốn năm trước, một cô gái chưa tròn mười bảy tuổi như cô bị đưa vào trại giáo dưỡng, trải qua bốn năm tuổi xuân trong nhà tù tường cao cửa sắt. Khi cô mới vào trại, những đứa con gái ở trong đó đều xúm lại ức hiếp, làm nhục, đánh chửi cô vô cùng thậm tệ, dù đau đớn nhưng cô không thể kêu lên thành tiếng.

Có một lần, cô thậm chí còn không biết mình làm sai điều gì, bọn chúng lại ấn cô xuống giường, hằn học cầu véo đùi cô.

Cô cuối cùng không thể chịu nổi nữa, cắn chặt vào cánh tay của một đứa con gái trong số đó như người phát điên, cho dù cô ta có la hét, cào cấu thế nào, cô vẫn quyết tâm có chết cũng không chịu nhả ra.

Tiếng kêu gào thảm thiết của đứa con gái đó vọng đến tai quản giáo, cánh cửa sắt được mở đánh “rầm”, một trận mưa gậy sắt trút xuống đầu, xuống mặt cô.

Xương bả vai đau nhói, cô dường như còn nghe thấy cả tiếng xương gãy vụn.

Cô nhả hàm răng đang cắn chặt, dờ dẫm nhìn nữ cảnh sát với khuôn mặt lạnh lùng.

“Dẫn vào trong phòng kín...”

Sau một trận “giáo dục” tàn khốc, cô thật sự bị ám ảnh, chỉ cần nhìn thấy người mặc cảnh phục hay quân phục xuất hiện trước mắt, ngay cả hơi thở cô cũng không dám thở mạnh.

Quãng thời gian không thể quay đầu lại đó đã trở thành quá khứ, vết thương trên cơ thể đã dần dần liền da, nhưng có một vài ký ức lại giống như vết nhơ trong cuộc đời, có xóa thế nào cũng không sạch nổi. Cô không hối hận, chỉ cảm thấy tiếc nuối, mẹ đã không đợi được đến ngày cô ra trại.

Chạng vạng, ánh chiều tà nghiêng nghiêng. Trên sân khấu lộ thiên hoành tráng, mọi nhân viên đều đang bận rộn trang hoàng bối cảnh.

Bước chân nhanh nhẹn của Vương Dao bỗng chốc dừng lại, ánh mắt mông lung hướng về một phía, về mặt ngơ ngẩn. Mộc Mộc tò mò nhìn theo ánh mắt cô ấy.

Bầu trời xanh thẳm, mây lững lờ trôi, một bóng người ngạo nghễ đứng đơn độc trước sân khấu ngoài trời, tư thế thẳng đứng toát lên vẻ mạnh mẽ, cứng cỏi mà tao nhã.

Vì đang quay mặt về hướng mặt trời, Mộc Mộc không nhìn rõ mặt anh ta, chỉ thấy ánh chiều tà bao trùm lên khắp người anh ta một lớp ánh sáng nhàn nhạt, mái tóc đen mượt mà óng ả ánh lên như viên ngọc đen. Hai ngôi sao trên quân hàm đeo vai chói sáng lấp lánh.

Đó là một hình ảnh vô cùng đẹp đẽ, khiến cô quên cả nỗi sợ hãi mà bộ quân phục đem lại, hoàn toàn đắm chìm trong bức tranh tinh xảo tuyệt vời này.

“Tiểu Vương!”

Nếu không có người cất tiếng gọi, Mộc Mộc dường như không để ý rằng, bên cạnh bóng dáng cao lớn thẳng tắp kia còn có một người đàn ông trung tuổi với dáng vẻ gầy gò, nhỏ bé.

“A! Đạo diễn Lý!” Tiếng gọi bất ngờ khiến Vương Dao đang mơ mơ màng màng bỗng bừng tỉnh, cô vội bước về phía người vừa cất tiếng gọi.

Mộc Mộc cũng vội vàng bám theo sau.

Một đám mây trôi tới che lấp mặt trời, một khuôn mặt lạnh lùng nhưng không kém phần thanh nhã xuất hiện trong tầm mắt của Mộc Mộc: đường nét cương nghị, ánh mắt sâu thẳm mà sắc bén, viền môi đẹp đẽ cong cong hình cây cung, giống như cười mà lại không phải cười.

Khuôn mặt khôi ngô tuấn tú phi phàm đó khiến Mộc Mộc bỗng chốc cảm thấy như trời long đất lở.

Cô cứ ngây người đứng yên tại chỗ, không thể bước thêm một bước nào khác.

Là anh, khuôn mặt này đã từng xuất hiện không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ của cô...

Đúng là anh, người đàn ông mà cô vẫn đang kiếm tìm – Trác!

Quãng thời gian bốn năm đã khiến anh thay đổi rất nhiều, trên khuôn mặt anh không còn vẻ ngang tàng và ngạo nghễ ngày nào, khắp người toát lên vẻ chính khí凛冽 cần phải có ở một quân nhân, như thể anh là một con người thần thánh không thể khinh nhờn.

Sự ngạc nhiên và mừng rỡ trong chốc lát biến thành sự do dự. Một người như anh, cho dù vẫn còn tình cảm với cô, liệu có thể chấp nhận một người con gái đã từng phải ngồi trại giam hay không? Liệu anh có nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ như những người quần giáo đã nhìn cô hay không?

Có lẽ bỏ đi là sự lựa chọn tốt nhất, sau này không còn ôm ấp giấc mơ viễn vông như vậy nữa. Nhưng cô đã khổ sở chờ đợi suốt bốn năm, mục đích chẳng phải là để có ngày đứng trước mặt anh như hôm nay, hỏi anh một câu: “Anh còn muốn em làm bạn gái của anh nữa không?” ư?

Giây phút này, anh đang đứng trước mặt cô, chỉ cần bước thêm vài bước nữa là cô có thể có được câu trả lời mà cô mong muốn.

Chạy trốn trong thời khắc như thế này tuyệt đối không phải là việc mà Tô Mộc Mộc thường làm.

Sau khi tự trấn tĩnh, Mộc Mộc vượt vượt tà váy dài, chỉnh trang lại mái tóc buông xõa trên vai, chắc chắn rằng bộ dạng mình lúc này đã có thể gặp mặt người khác mới vỗ vỗ vào lồng ngực đang nhói đau vì trái tim đập loạn nhịp, bước về phía anh.

Rõ ràng là một dải đất bằng, nhưng cô lại có cảm giác như đang đi trên mây, bước chân lâng lâng bay bổng. Cuối cùng, khi chỉ còn cách anh khoảng một bước chân, hai tay cô siết chặt thành nắm đấm, cố gắng hít thở sâu, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của anh.

“Trung đoàn trưởng Trác, đạo diễn Lý...” Vương Dao cất tiếng nói trước. “Đây là Tô Mộc Mộc, lần này sẽ thay Tiểu Vương đem đàn cho cô giáo Thái. Mộc Mộc, đây là đạo diễn Lý, cũng là phó đoàn của đoàn văn công bọn chị. Vị này là trung đoàn trưởng Trác, lần biểu diễn này phải nhờ anh ấy giúp đỡ rất nhiều.”

Anh liếc mắt nhìn cô rất thờ ơ, giống như nhìn lướt qua một người lạ mặt, không có bất cứ cảm xúc gì.

Mộc Mộc cố ý bước lên phía trước một bước, ngẩng đầu lên nhìn anh, một mặt muốn nhìn rõ dáng vẻ anh hơn nữa, mặt khác cũng muốn để anh nhìn rõ cô hơn nữa.

Ánh mắt của anh vẫn là một mặt hồ phẳng lặng, không hề có chút gợn sóng lăn tăn nào.

Bốn năm nay, trong đầu Mộc Mộc đã hình dung ra cảnh cô gặp lại anh không biết bao lần, nhớ đi nhớ lại câu nói cuối cùng của anh với cô: “Làm bạn gái của anh nhé?”, mới kiên trì được tới ngày hôm nay.

Cô vẫn luôn nghĩ, nếu có thể được gặp lại anh, nếu anh nói câu “Làm bạn gái của anh nhé?” thêm một lần nữa, cô nhất định sẽ gật đầu một cách dứt khoát hàng nghìn, hàng vạn lần! Nhưng khi ánh mắt xa lạ đó lướt qua cô, Mộc Mộc mới lập tức tỉnh ngộ – anh đã quên cô, đã hoàn toàn quên cô rồi!

Không biết từ lúc nào, cô lại hy vọng mình có thể nói được, cô muốn hỏi anh: “Anh quên em rồi ư? Là em đây, chẳng phải anh đã nói muốn em làm bạn gái của anh sao? Lẽ nào anh không còn nhớ chút gì nữa?”

Nhưng cổ họng cô như bị một vị máu tanh bịt chặt, không thể phát ra một âm thanh nào.

Thấy tâm trạng bất thường của Mộc Mộc khiến bầu không khí rơi vào một sự im lặng kỳ quái, Vương Dao vội vàng giải vây giúp cô: “Mấy năm trước đây, Mộc Mộc vì kinh sợ quá độ nên đã bị mất tiếng, không thể nói được nữa.”

Trong ánh mắt anh cuối cùng cũng dấy lên chút cảm xúc, nhưng Mộc Mộc còn chưa kịp nhìn ra cảm xúc đó là gì thì nó đã lại biến mất.

“Xin chào, tôi là Trác Siêu Nhiên.” Anh chìa tay ra, lịch sự tự giới thiệu về mình.

Trác Siêu Nhiên, Trác Siêu Nhiên...

Hóa ra tên của anh là Trác Siêu Nhiên, cái tên nghe thật hay.

“Mộc Mộc?” Vương Dao đập đập vào cánh tay cô, sắc mặt lộ rõ vẻ không vui.

Mộc Mộc bấy giờ mới bừng tỉnh, vội chìa bàn tay hơi run ra, đặt vào lòng bàn tay anh. Cô muốn cảm nhận lại một chút ấm áp trong lòng bàn tay anh, liệu nó có còn nóng bỏng như lúc cô rời xa anh không? Đáng tiếc, lần này anh chỉ khẽ nắm tay cô rồi buông ra ngay, không có sự ấm áp và kiên định như lúc trước.

Mộc Mộc thu tay về, nuốt vị đắng chát trong miệng, cười đau khổ. Cô đã từng tưởng tượng ra rất nhiều cảnh tượng gặp lại anh, cô đã từng tưởng tượng ra bên cạnh anh có thể đã có người yêu khác, cũng đã từng tưởng tượng anh có thể sẽ nói với cô: “Xin lỗi, những gì đã qua không thể quay trở lại...”

Cô thậm chí còn nghĩ, anh chỉ hững hờ đi ngang qua cô, ánh mắt không hề dừng lại nhìn cô.

Nhưng cô không sao tưởng tượng nổi, anh đã hoàn toàn quên cô, dùng giọng điệu lịch sự như thế để làm quen lại với cô. Đường nhiên, cũng không thể trách anh, dù sao, từ lúc quen biết cho tới khi chia tay, họ chỉ có đúng một đêm bên nhau.

Đạo diễn Lý liếc nhìn đồng hồ: “Vẫn còn một chút thời gian, Tiểu Vương, cô đưa cô ấy sang bên kia... biểu diễn khúc nhạc đó một lần cho tôi nghe thử xem.”

“Vâng.” Vương Dao kéo Mộc Mộc đi tới bên sân khấu, kéo một tấm vải trắng ra, một cây dương cầm màu đen hiện ra trước mắt Mộc Mộc.

Vương Dao vỗ vỗ vào vai cô: “Chơi tốt nhé, đừng căng thẳng, đạo diễn Lý là người rất hiền hòa.”

Mộc Mộc gật đầu, ngồi lên chiếc ghế trước cây dương cầm. Những ngón tay đặt lên trên phím đàn một lúc lâu, cô mới tìm được giai điệu và tiết tấu của ca khúc đó trong đại não đang vô cùng rối loạn.

Tiếng dương cầm vang lên, tí tách như những hạt mưa, một ca khúc cách mạng âm vang khỏe khoắn dưới những ngón tay cô lại biến thành tiếng khóc nỉ non. Mọi âm thanh huyền ảo xung quanh bỗng nhiên im bật, các nhân viên đang bận rộn đều tạm dừng công việc dang dở, nhìn về phía Mộc Mộc.

Cô quay mặt về phía bóng dáng khôi ngô tuấn tú cách đó không xa, gần đến vậy mà lại xa vời vợi.

Với cô, anh là người đàn ông đầu tiên trong đời, là niềm tin kiên định nhất của cô. Khi cô cuộn tròn người dưới đất, hứng chịu những cú đấm đập của người quản giáo trong trại giam, nhớ đến anh, trái tim cô vẫn cảm thấy ấm áp.

Với anh, cô chẳng qua chỉ là một cô gái vì năm vạn đồng mà đồng ý bán thân... chỉ là một giấc mộng xuân không hơn không kém.

Bạch Lộ nói rất đúng, cô không nên mơ tưởng hảo huyền, không nên ngốc nghếch mong ước xa vời rằng một người đàn ông ngay cả tên còn chưa biết sẽ nhớ tới cô.

Thực ra, cứ cho là anh còn nhớ thì sẽ thế nào? Cô tin hoàng tử sẽ yêu cô gái Lọ Lem, bởi vì Lọ Lem là cô gái xinh đẹp, lương thiện. Một sĩ quan quân đội đầy chính khí đâu có lý do gì để yêu một cô gái cảm đã từng chịu cảnh tù tội chứ? Kiểu tình tiết này, chắc rằng trong các câu chuyện cổ tích cũng không thể xảy ra được.

Cuối cùng thì khúc nhạc cũng được thể hiện tới phần cuối một cách vô thức, tiếng đàn buồn đau thê lương đã gọi tâm hồn đang phiêu diêu của cô quay trở về. Mộc Mộc ngẩn ngơ nhìn bàn tay trên phím đàn, cô đã chơi những nốt nhạc gì? Sao không có chút ấn tượng nào cả? Tại sao mọi người lại nhìn cô kỳ lạ như vậy, tại sao cặp lông mày rậm của đạo diễn lại nhíu thành một khối, còn cả Vương Dao... sắc mặt của cô ấy sao lại tái dại đi như thế?

Đánh xong nốt nhạc cuối cùng, Mộc Mộc e dè đứng dậy.

Đạo diễn còn chưa mở lời, Vương Dao đã vội vàng nói lời xin lỗi với sắc mặt vô cùng xấu hổ: “Xin lỗi, đạo diễn Lý. Bình thường cô ấy chơi đàn rất hay, có thể vì hôm nay hơi căng thẳng nên mới đánh loạn như vậy. Anh cho cô ấy chơi lại một lần nữa nhé!”

Đầu lông mày của đạo diễn Lý càng nhíu chặt hơn, dường như đang suy nghĩ xem có nhất thiết phải lãng phí thời gian nghe lại một lượt ca khúc cách mạng rộn ràng trong tiết tấu buồn đau thê lương như vậy không.

“Đàn hay lắm!” Một giọng nói trong vắt cất lên, giống như dòng suối mát lành chảy qua, đó là giọng nói của Trác Siêu Nhiên.

Mộc Mộc ngạc nhiên nhìn Trác Siêu Nhiên, cô đã biến ca khúc trở nên như vậy mà anh vẫn khen hay ư?

“Mặc dù tôi không hiểu về âm nhạc, nhưng tôi có thể nghe ra tiếng đàn của cô ấy rất đẹp, rất rung động lòng người.”

Ấn ý của Trác Siêu Nhiên rõ tới mức không thể rõ hơn được nữa, mặc dù đạo diễn Lý không đồng ý, nhưng ít nhiều cũng phải nể mặt trung đoàn trưởng một chút, anh ta hắng giọng: “Trình độ cơ bản không tồi, chỉ là không thuộc bản nhạc. Hôm nay về chịu khó luyện tập kỹ, ngày mai tôi sẽ nghe lại thử xem.”

“Được ạ, được ạ. Cảm ơn đạo diễn Lý.” Vương Dao vừa nhận lời vừa kéo Mộc Mộc rời khỏi đó.

Khi đi ngang qua chỗ Trác Siêu Nhiên, Vương Dao tặng anh một nụ cười tuyệt đẹp, có vài phần cảm kích, vài phần ái mộ. “Trung đoàn trưởng Trác, cảm ơn anh!”

“Không có gì!”

Ánh mắt Trác Siêu Nhiên liếc sang Mộc Mộc, miệng thấp thoáng nở nụ cười.

Mặc dù chỉ là một nụ cười nhạt thoáng qua, nhưng lại hút hết hồn vía của Mộc Mộc, khiến cô bất giác nhớ về lần gặp gỡ đầu tiên của họ trong quán rượu.

Trải qua bao nhiêu năm mong đợi như vậy, khó khăn lắm cô mới được gặp lại anh, vậy mà lại kết thúc như vậy sao? Từ bỏ ư?

Ít nhất, cô cũng cần cho anh biết rằng cô đã từng yêu anh, cho dù bị từ chối, cô cũng phải tranh thủ một lần.

Mộc Mộc đang định lôi chiếc khăn tay màu trắng mà cô vẫn mang bên mình từ trong túi ra, tiếng đàn marimba vui nhộn bỗng vang lên. Trác Siêu Nhiên cúi xuống cầm điện thoại, liếc mắt nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình, khoe môi khẽ nhếch lên, nở nụ cười dịu dàng, “Lên máy bay rồi à?”

“... Cái gì? Hạ cánh rồi ư?” Trác Siêu Nhiên liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã không còn là chiếc đồng hồ của bốn năm về trước, nhưng vẫn là nhãn hiệu Cartier. “Chẳng phải em nói là chín giờ tối mới về đến nơi sao?”

“Ồ...” Anh cầm điện thoại đi ra xa. Không biết người đang nói chuyện với anh trong điện thoại là ai, giọng nói anh vô cùng vui vẻ. “Được rồi, em về nhà đợi anh nhé... Sân golf ư? Em vừa ngồi mười mấy tiếng trên máy bay, mà đã muốn đi đánh golf rồi sao...”

Mộc Mộc ngây người nhìn nét dịu dàng trong mắt anh, có lẽ người ở đầu dây bên kia là người con gái mà anh yêu mến, nếu không, giọng nói của anh sao có thể tình cảm đến vậy?

“Hàng? Cậu ấy cũng đến rồi ư? Được! Anh sẽ qua ngay.” Sau khi cúp điện thoại, Trác Siêu Nhiên trao đổi vài câu với đạo diễn Lý rồi rời đi ngay, từ đầu tới cuối không nhìn cô thêm một lần nào nữa.

Chiếc khăn tay màu trắng bị vò nhàu nhĩ thành một mớ trong lòng bàn tay Mộc Mộc, một giọt nước mắt rơi xuống đất, giấc mộng bao nhiêu năm nay của cô đã vỡ tan thành từng mảnh nhỏ...

8. Chương 8

Thảm cỏ êm mượt, liễu rủ xanh um, dòng nước được ráng chiều nhuộm đỏ tràn qua từng bãi cạn.

Trác Siêu Nhiên đến sân golf, vừa hay nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ, khe khẽ vung cây gậy đánh golf, quả bóng xoay tròn bay theo hướng mà anh đã nhắm sẵn.

“Hàng, về từ khi nào vậy?”

Người đàn ông quay đầu lại, nụ cười vẫn nhả nhận như xưa. “Sáng nay, qua đây bàn về một dự án hợp tác với bên quân đội.”

“Đàm phán thế nào rồi?”

“Họ yêu cầu quá cao, với trình độ kỹ thuật hiện tại rất khó để thực hiện, tớ cần phải nghiên cứu thêm một chút.”

“Nghiên cứu gì chứ?” Một giọng nói trong trẻo khác chen vào, “Cậu nói với họ hạ yêu cầu xuống thấp một chút là được thôi!”

Trác Siêu Nhiên nghe tiếng nói liền quay đầu lại, nhìn về phía người đàn ông có vẻ ngoài giống y hệt anh ở đằng sau. Tuy mới kết thúc cuộc hành trình mười mấy giờ bay, nhưng thần sắc người ấy không hề có chút mệt mỏi, nét thâm trầm trong đôi mắt đen láy cũng chưa hề thay đổi.

Đó chính là Trác Siêu Việt, em trai song sinh của Trác Siêu Nhiên.

Không giống với vẻ ngoài trang trọng trong bộ quân phục của Trác Siêu Nhiên, Trác Siêu Việt mặc một chiếc áo sơ mi màu đen vô cùng vừa vặn cùng chiếc quần bò màu xám đen, tôn lên cơ thể hoàn mỹ với chiều cao trên một mét tám.

Khí chất toát ra từ người anh cũng không giống với Trác Siêu Nhiên, ngang ngược, ương bướng nhưng không mất đi vẻ cương nghị của đàn ông, nụ cười gợi cảm đầy mê hoặc nhuốm chút tùy tiện, dường như bất cứ chuyện gì anh cũng đều có thể mỉm cười cho qua.

Vừa nhìn thấy em trai, Trác Siêu Nhiên lập tức trút bỏ vẻ lạnh lùng, thay vào đó là nụ cười tinh nghịch, “Trác nhị thiếu gia, người ta muốn phóng tên lửa, em lại cứ nghĩ là đang đàm phán chuyện mua bán, có thể mặc cả được nữa cơ chứ!”

“Tên lửa thì sao nào? Dù sao cũng chỉ để trong kho đạn dược, từ trước tới giờ chưa từng phóng lên...” Trác Siêu Việt không hề tán đồng, “Cho bao nhiêu tiền cũng chớ tiếp nhận dự án này, lãng phí thời gian.”

Nhà khoa học kia sớm đã quen với cảnh đấu khẩu giữa hai anh em song sinh này, tiếp tục đánh golf, hoàn toàn đứng ngoài cuộc.

Hai anh em thảo luận một hồi về vấn đề học thuật, không có kết quả, Trác Siêu Việt quyết định đổi đề tài: “Hàng, cô bé sinh viên đó của cậu... cậu đã nghiên cứu thể nào rồi? Dự đồ được lên giường chưa?”

Cây gậy đánh golf hạ xuống, quả bóng sau khi vẽ thành một đường cong hoàn mỹ trong không trung, không thấy tăm hơi đâu cả.

Dương Lam Hàng bịt miệng ho một tiếng, chuyển sang chủ đề khác: “Tớ nghe nói ở Nga có một loại đầu đạn xuyên giáp mới, độ xuyên sâu có thể đạt tới 800 mm, các cậu đã nghe nói tới chưa?”

“Đạn xuyên giáp 3BM48.” Trác Siêu Việt không cần suy nghĩ, thuận miệng trả lời: “Tầm 2000 m độ xuyên sâu là 800 mm, tớ đã được nhìn thấy một lần ở bên Nga.”

“Ồ? Tớ muốn biết đầu đạn được làm bằng nguyên liệu gì, có thể lấy giúp tớ một mảnh vỡ của vỏ đạn không?”

Bước chân của Trác Siêu Việt hơi dừng lại một chút, “Để tớ thử xem.”

Quán bar của câu lạc bộ đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn thức uống, nhân viên phục vụ túc trực chờ đợi này giờ, vừa thấy ba người đàn ông bước vào đại sảnh liền thi nhau chạy tới chào hỏi, dẫn họ tới phòng thuê riêng hạng sang, bê trà rót rượu kịp thời hơn thường ngày rất nhiều.

Trong khi họ nâng cốc nói chuyện phiếm, màn đêm đã dần buông xuống.

Ba người đàn ông nói hết chuyện sự nghiệp, cuộc sống, cuối cùng không hiểu sao lại chuyển sang vấn đề phụ nữ. Nói tới phụ nữ, thần sắc Dương Lam Hàng hiện lên một vẻ cô đơn không đáng có ở một người đàn ông thành công trong sự nghiệp, Trác Siêu Việt không chỉ quan tâm tới vấn đề thiết yếu này, mà còn đưa ra một phương án giải quyết có hiệu quả.

“Hàng, theo kinh nghiệm thành công bao năm nay của tớ, tớ đã đúc kết được một phương pháp đơn giản và nhanh gọn nhất để lừa phụ nữ lên giường.”

“Thành công? Kinh nghiệm?” Trác Siêu Nhiên nhướn mày một cách châm chọc, trong ấn tượng của anh, cậu em trai này cho tới giờ vẫn chưa từng có bạn gái, nói gì tới kinh nghiệm thành công, “Nhị thiếu gia, em chắc chắn rằng em đang nói về phụ nữ đấy chứ?”

“Em đang thảo luận một cách rất nghiêm túc với Hàng về một vấn đề mang tính... học thuật.”

“...”

Nhà khoa học đường bệ, đạo mạo bên cạnh khó khăn lắm mới nuốt nổi nửa ngụm rượu còn lại trong miệng, chậm rãi đặt ly rượu xuống, rút khăn giấy lau vết rượu dính trên khóe miệng, tỏ ý rằng Trác Nhị thiếu gia có thể bắt đầu được rồi.

Ngón tay thon dài của Trác Siêu Việt khe khẽ lướt trên ly thủy tinh, ánh mắt tập trung vào những gợn sóng lăn tăn trong ly rượu, dường như đang nhớ lại một cảnh tượng nào đó, khóe môi hiện lên một nụ cười khó hiểu. “Cậu đưa cô ấy đi uống rượu, đợi sau khi cô ấy bị chuốc say thì đưa vào khách sạn, giả vờ như không thể kiểm soát nổi hành động của mình sau khi say...”

Một ý tưởng rất “có tính sáng tạo”, Dương Lam Hàng yên lặng.

“Cách này rất hay.” Trác Siêu Nhiên gật gù, “Cách này tuyệt đối có thể thành công đến mức khiến giáo sư Dương thân bại danh liệt, đồng thời còn khiến chú Dương đoạn tuyệt mối quan hệ cha con với cậu ấy nữa.”

“Sợ gì thân bại danh liệt chứ!” Đầu lông mày của Trác Siêu Việt nhướng lên phản đối, tâm tư như đã phiêu du tới tận nơi nào, không biết là đang nói với Dương Lam Hàng hay là nói với chính bản thân mình, “Danh dự thì có tác dụng gì, có thể ngủ cùng với cậu không? Là một thằng đàn ông, cả đời không được ôm người phụ nữ mình yêu trong tay để ngủ, cứ cho là có thể phóng tên lửa lên tận sao Hỏa đi chẳng nữa thì cũng để làm gì chứ? Người trên toàn thế giới đều sùng bái cậu thì cũng có tác dụng gì?”

Dương Lam Hàng cười nhạt: “Thực ra, có bị thân bại danh liệt hay không, tớ cũng không để ý, tớ chỉ sợ Bạch Lăng Lăng sẽ không tha thứ cho tớ...”

Ánh trắng mỏng manh đọng lại trong đáy mắt của Dương Lam Hàng, trong cặp đồng tử trong veo là sự kiên trì và cố chấp không chút ân hận.

Trác Siêu Việt cúi đầu trầm ngâm hồi lâu. “Hàng, với tài trí của cậu, việc phóng tên lửa lên sao Hỏa cũng không phải là không thể, chỉ bằng cậu nghiên cứu một chút...”

Nhà khoa học liền giơ tay ôm trán, tài trí của anh quả thật thấp đến nỗi chỉ có thể phóng tên lửa lên sao Hỏa thôi!

Sau khi cơm no rượu say, nhân viên cảnh vệ của Trác Siêu Nhiên đưa Dương Lam Hàng về khách sạn nghỉ ngơi trước, sau đó mới lái xe đưa Trác Siêu Nhiên và Trác Siêu Việt về nơi ở của họ, đó là tiểu khu Cách Thế Quan Lan.

Có thể nói rằng không ai không biết hoặc chưa từng nghe qua địa danh Cách Thế Quan Lan của thành phố S. Nó nằm trên khu vực có phong cảnh tự nhiên thuần túy, phía Nam tiếp giáp sông Hộ Thành, phía Bắc dựa lưng vào núi Thanh Sơn, phía Đông là câu lạc bộ sân golf lớn nhất của thành phố S, phía Tây, cách một công viên có phong cảnh tuyệt đẹp là khu kinh tế mới với những ánh đèn rực rỡ, các tiện ích công cộng gần đó như khách sạn, suối nước nóng, quán cà phê, siêu thị, trường học... tất cả đều đầy đủ đồng bộ, có thể coi đó là chốn đào nguyên tiên cảnh tĩnh lặng trong sự náo nhiệt.

Tiểu khu này mặc dù có diện tích rất lớn, nhưng số lượng nhà ở lại không nhiều, chỉ có vài chục căn biệt thự và hai tòa chung cư cao cấp sang trọng, nghe nói các căn hộ ở đây vừa mới phát giá với mức giá cao ngất ngưỡng đã bị tranh mua hết sạch, do đó có tiền cũng chưa chắc đã mua được, vì thế chúng trở thành một giấc mơ đẹp nhưng chỉ có thể nhìn ngắm mà than thở của người dân thành phố S.

Bố mẹ đã mua cho hai anh em họ hai căn hộ được coi là hạng sang ở tòa nhà này ngay khi họ vừa tốt nghiệp trường quân đội và được phân công gia nhập hàng ngũ áo lính. Trác Siêu Nhiên ở tầng thứ hai mươi, Trác Siêu Việt ở tầng thứ mười chín, khi sửa sang lại, hai anh em đã làm một cầu thang thông tầng bên trong hai căn hộ để tiện qua lại chăm sóc lẫn nhau.

Quãng thời gian đó, hai anh em họ phải luyện tập rất cực khổ, nhưng cũng rất vui vẻ. Mỗi lần có kỳ nghỉ, họ đều đến đây uống rượu nói chuyện phiếm, vui chơi tới khi trời sáng mới ngủ. Bốn năm trước, Trác Siêu Việt rời bỏ quân ngũ, chuyển sang kinh doanh thương mại xuất nhập khẩu, cứ bay đi bay về giữa các quốc

gia. Trác Siêu Nhiên cũng được phân nhà ở trong doanh trại, rất ít khi về đây, vì vậy cặp căn hộ hạng sang này phần lớn thời gian đều bị bỏ trống.

Về đến nhà, mở va li hành lý của Trác nhị thiếu gia, Trác Siêu Nhiên không thể không lắc đầu, uống công em trai anh từng trải qua huấn luyện trong quân ngũ, đồ đạc bữa bộn cầu thả. Anh sắp xếp lại từng thứ một cho ngăn nắp, rồi mang quần áo bẩn bỏ vào trong máy giặt. Cuối cùng, thấy dưới đáy va li có hai ví tiền của nam giới giống hệt nhau, không cần hỏi han gì, anh tiện tay lấy một chiếc nhét vào trong túi áo.

Xong việc, Trác Siêu Nhiên pha hai cốc hồng trà, bê xuống phòng khách ở tầng dưới. Trác nhị thiếu gia đang nửa nằm nửa ngồi trên sofa xem vô tuyến mà không bật tiếng, cánh tay uể oải gập lại đặt trên tay vịn sofa, mái tóc hơi rối, chiếc áo sơ mi được mở phanh hai cúc, cơ bắp thấp thoáng ẩn hiện.

Trác Siêu Nhiên luôn lấy làm thắc mắc, cùng là một khuôn đúc ra, ngũ quan trên cơ thể cũng không mấy khác biệt, tại sao anh lại không có được sức mê hoặc chết người như Trác Siêu Việt...

“Uống cốc trà cho giải rượu.” Trác Siêu Nhiên ngồi xuống sofa, đặt cốc trà vào tay em trai.

“Ừm.” Trác Siêu Việt đón lấy cốc trà, ánh mắt vẫn dán vào chiếc tivi, điệu bộ vô cùng chăm chú.

“Lô hàng đó thế nào rồi? Có thể giao hàng đúng thời hạn không?”

Trác Siêu Việt ngồi thẳng dậy, chuyển sang một tư thế thuận tiện cho việc nói chuyện, nhưng ở anh vẫn toát lên vẻ mê hoặc của người đàn ông bí ẩn. “Không có vấn đề gì nữa rồi, bên Úc đã chuyển hàng lên tàu, tháng sau có thể cập cảng hải quan.”

“Hải quan bên này không có vấn đề gì chứ? Có cần anh giúp gì không?”

“Không cần, em đã gặp họ rồi. Chắc chắn có thể giao hàng đúng thời hạn.”

“Vậy thì tốt. Việc này giải quyết xong rồi, có thể nghỉ ngơi một thời gian chứ?”

Trác Siêu Việt thở dài một tiếng, lông mày nhíu lại tỏ vẻ mệt mỏi và buồn chán. “Tuần sau em phải đi Nga một chuyến, hải quan bên đó thay người mới, em phải đi thu xếp một chút.”

“Phiền phức như vậy ư?” Trác Siêu Nhiên không thể không cau mày, anh nghe nói mấy năm gần đây sự cạnh tranh trong thương mại xuất nhập khẩu ngày càng khốc liệt, buôn bán càng lúc càng khó khăn. “Siêu Việt, nếu kinh doanh xuất nhập khẩu không dễ làm thì đừng làm nữa, chuyển sang cái khác đi.”

“Em cũng muốn vậy! Đáng tiếc là mẹ đã đuổi em ra khỏi nhà, không cho em cơ hội tiếp tục làm con cái gia đình quyền quý nữa.”

“Em còn chưa biết tính mẹ hay sao, quay về nhận lỗi với mẹ là xong thôi mà.”

“Em đã sai ư? Chẳng phải em đã đến cuộc hẹn hò gặp mặt mà mẹ sắp xếp sao, vậy mà mẹ còn mắng em nữa...”

Nhắc tới chuyện này, Trác Siêu Nhiên bật cười khanh khách. “Ừm, đúng là em có đến, còn dẫn theo cả người phụ nữ “xuất sắc” như vậy nữa. Mẹ điềm đạm như thế mà vẫn bị cô ta làm cho tức điên lên, anh thật sự bái phục em, người phụ nữ như vậy mà em cũng có thể kiếm được?”

“Hàng cao cấp đấy chứ? Em phải tốn mất hai nghìn đồng mới thuê được ở hộp đêm đấy. Hoàn toàn xứng đáng giành giải vàng diễn xuất!”

“Diễn xuất quả thực không tồi.” Rõ ràng cô ta đã lột tả được một cách sống động nhất hình ảnh một cô gái phong trần có ngoại hình yêu kiều, tâm địa thì như rắn độc, ham thích hư vinh, mặt dày không biết xấu hổ, cô ta đã chọc ẹ của họ tức đến nổi lập tức đuổi Trác Siêu Việt ra khỏi nhà.

“Thực ra cô gái mà mẹ giới thiệu cho em cũng rất tốt, tính cách dịu dàng, em thử hẹn hò một thời gian xem sao, chưa biết chừng...”

“Rất tốt? Hừ, nếu thật sự là một cô gái tốt, bản thân anh đã sớm giữ lại rồi, còn có thể đến lượt em ư?”

“Nhị thiếu gia, làm người cũng phải có lương tâm, từ nhỏ tới lớn, thứ gì tốt anh chẳng dành cho em trước, anh đã bao giờ tranh giành với em chưa?”

“Nói vậy cũng đúng... Thôi được, nể mặt anh, đợi em xử lý xong việc ở Nga, em sẽ về nhà nhận lỗi với mẹ.”

“Được, anh cũng lâu rồi không về nhà, cùng về nhé.” Trác Siêu Nhiên liếc nhìn đồng hồ đeo tay, “Hơn mười một giờ rồi, em nghỉ sớm đi, anh về doanh trại đã.”

“Muộn thế này mà vẫn còn về đó?”

“Sáng mai sư đoàn trưởng đến.” Trác Siêu Nhiên đứng trước gương chỉnh sửa lại quân phục, đảm bảo chắc chắn rằng mỗi khuy áo đều được cài ngay ngắn. “Anh phải dậy sớm sắp xếp một chút.”

“Anh đã là trung tá rồi, còn phải dốc hết sức mình như vậy làm gì?”

“Mới là trung tá, ngày được thăng chức sư đoàn trưởng vẫn còn rất dài.”

Nghe tới ba chữ “Sư đoàn trưởng”, nụ cười trên khuôn mặt Trác Siêu Việt dần dần tan biến, rất lâu sau, anh mới cất lời: “Anh, có một số chuyện đã qua rồi thì hãy để nó qua đi, anh hà tất phải canh cánh mãi trong lòng?”

“Một vài sự việc có thể qua đi, nhưng việc đã hứa với em, anh sẽ không thể quên...”

Không nói thêm một lời nào nữa, Trác Siêu Nhiên rời khỏi căn hộ, lái xe nhằm thẳng hướng doanh trại quân đội trong màn đêm đen kịt.

Đã nhiều năm nay, ai cũng nhìn thấy sự thay đổi ở quân hàm gắn trên vai anh, nhưng không ai có thể nhớ được anh đã đổ biết bao mồ hôi trên thao trường. Đôi khi, anh rất mệt mỏi, rất chán chường, chán ghét sự luyện tập, kiểm tra, diễn tập liên tục trong quân đội...

Cuộc sống như một con quay cứ xoay tròn không ngừng nghỉ theo một quỹ đạo duy nhất.

Nhưng anh vẫn luôn nỗ lực, bởi vì anh luôn nhớ ngày Trác Siêu Việt rời bỏ quân ngũ, lưu luyến vuốt ve quân hàm trên vai anh, “Đừng nói gì cả, đợi đến ngày anh được làm sư đoàn trưởng, hãy cho em mặc bộ quân phục của anh đi vài vòng trong doanh trại...”

Chính vì câu nói này, anh thề rằng nhất định phải leo lên đến chức sư đoàn trưởng.

Lúc Trác Siêu Nhiên về đến doanh trại, trời đã về khuya, đèn điện đã tắt hết theo quy định nghiêm ngặt về thời gian, chỉ còn lại ánh trăng non và vài ngôi sao lác đác rọi sáng con đường dài không một bóng người. Đỗ xe xong, anh đang định đi về phòng mình thì bóng một chiếc váy dài dưới gốc cây tùng cổ thụ cao vợi vọi bỗng đập vào mắt anh.

Vào giờ này, không nên có người đi lại lung tung, đặc biệt là phụ nữ. Anh dừng bước, nhìn về phía người con gái đang ngồi ngầy người dưới gốc cây, thấy bàn tay cô đang loay hoay với một chiếc khăn tay màu trắng.

Anh không nhìn rõ mặt cô, nhưng vẫn còn nhớ chiếc váy dài màu cánh sen đó, đẹp và lãng mạn như trong một giấc mơ.

Còn về cô gái mặc chiếc váy đó – Tô Mộc Mộc, ấn tượng sâu đậm nhất trong anh là cô ấy có thể biến một ca khúc quân đội sôi nổi, hào hùng thành một bản nhạc khiến người ta phải rơi lệ, quả là rất giỏi.

Đêm khuya vắng lặng, gió mát hiu hiu, một cô gái xinh đẹp mong manh khe khẽ run rẩy trong gió đêm. Hình ảnh đó, cho dù là một người đàn ông lạnh lùng, vô tình, cũng sẽ động lòng ít nhiều, huống hồ là một trang quân tử như Trác Siêu Nhiên.

Anh bước đến bên gốc cây, dừng lại cách chỗ cô ngồi một bước chân. Một người không có kinh nghiệm bất chuyện với phụ nữ như anh phải chăm chú suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng nói: “Theo quy định trong quân đội, cô không được đi lại lung tung, đặc biệt là vào giờ này.”

Lời lẽ mặc dù cứng nhắc, giọng điệu lại ẩn hiện chút quan tâm và dịu dàng.

Mộc Mộc nghe thấy tiếng nói liền ngẩng đầu, trong đôi mắt đắm lệ có biết bao cảm xúc đan xen. Ban đầu là hoảng sợ, sau khi nhận ra đó là Trác Siêu Nhiên thì trở nên mừng rỡ, rồi lại biến thành hoảng sợ, dần dần hóa thành một sự đau buồn đầy mê hoặc, dường như cô có hàng nghìn hàng vạn lời muốn nói, song lại không thể nào thoát nổi thành lời.

Trác Siêu Nhiên đưa tay lên day day trán, tình huống này thực sự khiến anh không biết phải phản ứng thế nào, vấn đề càng đau đầu hơn là cô gái này không thể nói được, khiến anh ngay cả hỏi cũng không biết phải bắt đầu hỏi từ đâu.

“Muộn thế này rồi, sao cô còn ngồi ở đây?” Anh nghĩ một lát, đoán ra một khả năng có thể xảy ra: “Có phải bị lạc đường không?”

Cô khe khẽ lắc đầu, cơ thể càng run lên dữ dội, không biết là do gió lạnh hay do bị anh làm cho hoảng sợ. Thuần túy xuất phát từ mong muốn được bảo vệ và cảm giác thương xót của một kẻ mạnh với kẻ yếu, Trác Siêu Nhiên mở khuy áo, cởi bỏ áo khoác ngoài, khoác lên vai cô. “Tôi có thể giúp gì cô không?”

Mộc Mộc cúi đầu, nhìn vào chiếc khăn màu trắng trong tay đã bị cô gấp thành một hình dáng kỳ quặc, hơi giống với một bông hoa...

Anh ngồi xuống bên cạnh Mộc Mộc, chậm rãi gấp chiếc khăn tay màu trắng trên hai đầu gối, không lâu sau, một bông hồng trắng thanh khiết không chút tì vết xuất hiện trong tay anh.

“Có phải cô muốn gấp cái này không?” Từ khi Trác Siêu Nhiên có thể nhớ được mọi chuyện, mỗi lần mẹ anh nổi giận, người bố vùng đường ăn nói của anh lại dùng khăn tay gấp thành một bông hoa hồng tặng bà. Mẹ anh mặc dù ngoảnh mặt đi không thêm để ý, nhưng khóe môi lại thấp thoáng nụ cười. Vậy là, hai anh em họ đã kiên trì, không quản khó nhọc học cách gấp hoa hồng, chưa biết chừng có lúc lại cần dùng đến.

Hôm nay, cũng coi như kiến thức ấy đã được ứng dụng trong thực tế.

Mộc Mộc ngây người nhìn bông hoa hồng trắng trong tay anh, bốn năm nay, cô đã thử không biết bao lần, chỉ mong gấp thành một bông hoa như vậy. Giờ đây, anh lại tự tay gấp cho cô một bông, cô nên vui mừng, nhưng nước mắt không thể kìm nén, cứ lăn chả rơi xuống. Nếu biết rằng giây phút trùng phùng sẽ có kết quả như thế này, cô thà không tìm thấy anh, như vậy cô vẫn có thể nuôi hy vọng mà tiếp tục đợi chờ.

Trong lòng có quá nhiều nỗi ám ức, lại không nói được thành lời, Mộc Mộc ôm lấy cánh tay anh, gục đầu lên vai anh khóc nức nở như đang muốn trút hết nỗi lòng. Những giọt nước mắt nóng hổi thấm ướt cả chiếc áo sơ mi của anh, cũng thấm ướt cả bờ vai anh.

Trác Siêu Nhiên biết rằng cô gái bên cạnh anh chỉ là đang quá đau buồn, chỉ là cần được an ủi, tuyệt đối không có ý gì khác, anh cũng không hề keo kiệt mà chìa vai ra cho cô mượn một lát, nhưng, đây là địa điểm trọng yếu của khu vực quân sự, có nhân viên cảnh vệ đi tuần tra suốt hai mươi tư giờ, hai người bọn họ ngồi dưới gốc cây trong tư thế như thế này, rất dễ khiến người ta hiểu nhầm, ngộ nhỡ...

Anh quan sát bốn phía xung quanh, khe khẽ nói: “Cho cô mượn bờ vai để khóc một chút không có vấn đề gì, nhưng ngộ nhỡ sư đoàn trưởng của chúng tôi nhìn thấy, rất có thể sẽ đưa tôi vào phòng kỷ luật của doanh trại để thẩm tra nghiêm ngặt.”

Những câu nói đùa giỡn lại được anh nói bằng một ngữ điệu nghiêm túc, Mộc Mộc bị anh chọc cười đến nỗi không kìm nén được, cũng bật cười, thò tay vào túi lõi điện thoại di động ra, đánh ba chữ trong phần soạn tin nhắn rồi đưa cho anh xem: “Anh sợ không?”

Có thể đã bị lấy nụ cười của cô, anh cũng mỉm cười: “Hơi sợ. Hay là tôi đưa cô về chỗ ở trước nhé, đợi hôm khác tìm được chỗ phù hợp hơn, tôi lại cho cô mượn vai để khóc...”

Ẩn ý trong câu nói của anh là họ còn có cơ hội gặp lại. Vừa nghĩ tới việc có thể gặp lại anh, tâm trạng Mộc Mộc bỗng nhiên tốt hẳn lên, cô lau những giọt nước mắt, ngón tay thoăn thoắt bấm chữ: “Thật không?”

“Thật.”

Thấy Mộc Mộc vui vẻ gật đầu, Trác Siêu Nhiên thở phào một tiếng, đưa tay đỡ cô đứng dậy.

Một cơn gió thoảng qua, mái tóc cô lướt qua khóe môi anh, mùi hương thoang thoảng trong từng sợi tóc như trêu ghẹo người ta trong đêm tối. Trác Siêu Nhiên không thể không dừng người lại, cúi đầu tập trung tinh thần nhìn kỹ cô gái trước mặt, lúc này anh mới phát hiện ra cô rất đẹp, trên khuôn mặt trái xoan trắng ngần còn vương lại những giọt nước mắt chưa kịp lau khô, giống như những bông hoa hồng trắng sau cơn mưa. Cặp lông mày cong cong thanh tú, đôi mắt to tròn sáng lóng lánh như sóng nước, đôi môi xinh xắn

ướt bóng láng. Chiếc áo quân phục to rộng khoác lên chiếc váy dài huyền ảo, mặc dù chẳng ăn nhập chút nào nhưng lại làm tôn lên vẻ dịu dàng, mong manh của cô.

Cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Trác Siêu Nhiên, Mộc Mộc nghĩ rằng anh đã nhớ ra điều gì đó, ngọn lửa hy vọng mới bị dập tắt lại được nhen nhóm, nhìn anh với nỗi khát khao mong đợi.

Bốn mắt nhìn nhau, thời gian dường như dừng lại, ánh trăng kéo bóng hai người họ mỗi lúc một dài... mãi tới khi, hai binh sĩ đang chuẩn bị thay phiên gác sẵn từng bước đều đặn nhịp nhàng đi tới.

Dưới ánh trăng lơ mờ, họ vừa hay bắt gặp một cảnh tượng khiến người ta cảm thấy chấn động, một chàng trai đang nắm cánh tay của một cô gái, hai người nhìn nhau “tình cảm”, không nói câu gì, trên người cô gái còn khoác chiếc áo quân phục của đàn ông.

Đây là việc tuyệt đối không được xảy ra trong trung đoàn 3 này, hai binh sĩ trong chốc lát đề cao cảnh giác, vừa rảo bước lại gần vừa lớn tiếng quát hỏi: “Ai đấy?!”

Câu chất vấn bất ngờ khiến Trác Siêu Nhiên giật mình, nhanh chóng lùi lại giữ một khoảng cách nhất định, che miệng khe khẽ ho một tiếng.

“Quy định...”

Khi hai binh sĩ bước lại gần, nhìn rõ bóng người quen thuộc trước mắt, lập tức đứng nghiêm trong tư thế tiêu chuẩn trong quân đội, hành lễ.

“Trung đoàn trưởng!”

“Ừm.” Trác Siêu Nhiên ngượng ngùng hắng giọng, “Cô gái này là người bên đoàn văn công, cô ấy bị lạc đường, hai đồng chí đưa cô ấy về.”

“... Rõ!”

Nhìn hai binh sĩ cung kính đưa Mộc Mộc đi, Trác Siêu Nhiên thầm thở dài một tiếng náo nức trong lòng, chỉ e rằng chưa cần tới vài ngày, toàn bộ mọi người trong trung đoàn sẽ biết chuyện này...

9. Chương 9

Đêm dài đằng đẵng, Mộc Mộc không ngủ, cứ ngồi trên giường lưu luyến ôm tấm áo quân phục trong lòng, không nỡ đặt xuống. Bởi vì trên bộ quân phục đó vẫn còn lưu lại hương vị đàn ông nồng đậm của anh, còn cả một chút... mùi rượu và thuốc lá nữa.

Trước đây, khi anh hôn cô, hai cánh tay khỏe mạnh rắn rỏi ôm ghì cô vào lòng, trên người anh cũng có hương vị này, mùi rượu mát lạnh quyến luyến mùi khói thuốc thoang thoảng, chậm chậm mà nhiệt tình chiếm trọn cô. Bây giờ, ngay cả hình dáng cô anh còn chẳng nhớ, vậy mà cô vẫn nhớ rõ như in cả mùi hương của anh. Vậy thì, liệu cô có nên rời xa, liệu có nên để gió thổi ký ức thành những cánh hoa, từ nay về sau bắt đầu lại cuộc sống của mình?

Bầu trời bao la bị màn đêm bao phủ, chỉ có chút ánh trăng nhợt nhạt soi rọi, cũng giống như cuộc đời cô, khoảng hồi ức đó là một chút ánh sáng cuối cùng đưa đường chỉ lối, nếu không có chút ánh sáng đó, cuộc đời cô sẽ chỉ còn là một dải đen tối.

Trong sự giằng xé đầy mâu thuẫn, bầu trời đã sáng tỏ từ lúc nào, tấm áo quân phục trong lòng cũng bắt giác trở nên nhàu nhĩ. Mộc Mộc ra khỏi giường, giặt sạch chiếc áo, phơi bên cửa sổ, những ngôi sao trên quân hàm rung rinh chào đón ánh nắng mai, lấp la lấp lánh.

Hóa ra trước đây anh là lính đặc chủng, thảo nào cơ thể anh lại đẹp như vậy, thảo nào lòng bàn tay anh lại có những vết chai dày... thảo nào thể lực anh lại tốt đến thế, khiến xương cốt cô như muốn vỡ vụn, ngày hôm sau đi đường mà vẫn như đang đi trên mây...

Vì quá tập trung nhìn ngắm chiếc áo quân phục, không để ý tiếng gõ cửa, đến khi cô nhìn thấy Vương Dao đẩy cửa bước vào, ngạc nhiên nhìn chiếc áo quân phục đang đung đưa trong gió bên cửa sổ, Mộc Mộc muốn giấu đi cũng không còn kịp nữa.

Vương Dao thu lại ánh mắt, vẻ mặt lạnh lùng: “Đạo diễn Lý nói đã tìm được người thích hợp rồi, không cần em đem đàn nữa. Em thu dọn đồ đi, chị đưa em ra ngoài.”

Nói xong, không để Mộc Mộc có cơ hội đáp lại điều gì, Vương Dao quay người đi ra ngay.

Xem ra vận mệnh đã quyết định thay cô, để cô rời xa anh. Cô chấp nhận số phận, thu dọn đồ đạc của mình, cuối cùng, cô lưu luyến nhìn lại chiếc áo quân phục vẫn còn đang rõ nước. Cô muốn mang nó đi, nhưng lại sợ bị người ta phát hiện, hiểu nhầm rằng cô lấy trộm đồ, sẽ tống cô vào trại giam. Nhưng nếu cô để nó lại nơi này, ngộ nhỡ bị ai nhìn thấy, liệu có ảnh hưởng tới danh dự của anh không?

Vương Dao lại gõ cửa một lần nữa, tiếng gõ đầy vẻ sốt ruột.

“Đi thôi.” Vừa bước vào cửa, cô ấy đã đi thẳng vào vấn đề.

Mộc Mộc lôi điện thoại di động ra, nhanh chóng bấm chữ, cũng không vòng vo mà hỏi thẳng: “Em có thể gặp lại trung đoàn trưởng Trác không? Em muốn trả áo cho anh ấy.”

“Hôm nay sư đoàn trưởng đến đây, anh ấy rất bận, chắc không có thời gian để gặp em đâu.”

Cô đang định bấm chữ nữa, Vương Dao đã nói tiếp: “Nếu em chỉ muốn trả áo cho anh ấy, chị có thể trả giúp em.”

Mộc Mộc nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, muốn từ chối nhưng không tìm ra được lý do nào cả, “Cảm ơn chị!”

Ra khỏi cổng lớn của doanh trại, Mộc Mộc quay đầu nhìn bức tường cao sừng sững phía sau lưng, mấy người lính tay ôm súng, dáng đứng thẳng tắp như thân cây tùng, khí thế hiên ngang khiến cô cảm thấy bản thân mình chỉ là một hạt bụi bé nhỏ, chỉ cần bước lại gần một chút cũng có thể làm ô nhiễm vẻ thần thánh của họ.

Hít một hơi thật sâu, cô bước từng bước ra đi.

Cho dù thế nào, cô vẫn cảm ơn vận mệnh đã cho cô gặp lại anh, ít nhất trong ký ức của cô cũng không chỉ có một khuôn mặt điển trai.

Anh tên là Trác Siêu Nhiên, một quân nhân cao lớn đầu đội trời chân đạp đất, từ một anh lính đặc chủng đã được thăng chức trung đoàn trưởng, cả cuộc đời nhất định sẽ rất xán lạn.

Như vậy đã đủ lắm rồi!

Sau khi từ doanh trại quân đội trở về, Mộc Mộc như biến thành một người khác, lớp phấn trang điểm mỗi ngày vẫn không che giấu được hết vẻ tiêu tụy của việc mất ngủ. Trước đây, khi không có buổi biểu diễn, Mộc Mộc thường lặng lẽ ngồi luyện đàn, chưa bao giờ tham gia vào những cuộc vui của cả nhóm. Nhưng mấy ngày gần đây, cho dù có buổi biểu diễn hay không, cô vẫn suốt ngày tụ tập với mọi người trong nhóm, cùng nhau uống rượu, chơi đùa tới tận sáng mới về nhà.

Đã quá nửa đêm, Bạch Lộ quả thực không thể chịu được nữa khi cứ phải chứng kiến cảnh Mộc Mộc trộn rượu trắng, rượu đỏ cùng bia lại với nhau rồi nâng cốc uống cạn, bèn giơ tay giật lấy ly rượu trong tay cô, “Mộc Mộc, tửu lượng dù tốt cũng không được uống như vậy, dễ say lắm đấy.”

Mộc Mộc vốn rất muốn uống say, say rồi sẽ không phải nghĩ tới những chuyện đã qua, những chuyện sẽ tới, cam chịu sống một cuộc sống như cây cỏ, không còn mơ những giấc mơ hão huyền nữa.

Chỉ là, thi thoảng, khi nửa tỉnh nửa mơ, cô vẫn cảm nhận được bàn tay anh đang nắm chặt cổ tay cô, nói với cô: “Làm bạn gái anh nhé!”

“Em nói thật với chị đi, có phải đã xảy ra chuyện gì trong doanh trại quân đội không? Có phải có liên quan tới trung đoàn trưởng Trác kia?”

Nghe thấy bốn chữ “Trung đoàn trưởng Trác”, Mộc Mộc trong chốc lát giống như một chú đà điểu, ngồi cuộn người lại trong chiếc sofa, không hề động đậy.

Thấy phản ứng của cô, Bạch Lộ cảm thấy lo lắng, xoay hai vai của Mộc Mộc để cô nhìn thẳng vào mặt mình. “Vương Dao nói với chị rằng hình như em thích trung đoàn trưởng Trác, bảo chị khuyên em chớ nên mơ mộng hão huyền, chị còn nói với cô ấy rằng tuyệt đối không thể có chuyện đó... Em chắc không phải là thích anh ta thật đấy chứ?”

Bốn chữ “mơ mộng hão huyền” giống như một cây kim sắc nhọn cứ đâm thẳng vào trái tim của Mộc Mộc, đau đến nỗi sắc mặt cô trở nên trắng bệch.

“Mộc Mộc, chẳng phải là em một lòng một dạ với chàng trai khăn tay màu trắng ư, sao có thể chưa tới một ngày đã thích người khác được? Chắc không phải là... trung đoàn trưởng Trác đó, anh ta... bắt nạt em chứ?”

Mộc Mộc lắc đầu quầy quậy, để Bạch Lộ không dò đoán lung tung, cô cầm điện thoại di động lên, cố gắng di chuyển những đầu ngón tay đang tê bì đau buốt, bấm chữ trên bàn phím điện thoại: “Em đã tìm thấy người mà em vẫn luôn đi tìm.”

“Cái gì? Em đã tìm thấy chàng trai có chiếc khăn tay màu trắng rồi?” Giọng nói kinh ngạc, mừng rỡ của Bạch Lộ chói tai lạ thường, không chỉ khiến các thành viên trong nhóm nhạc ngồi cùng bàn bị giật mình, ngay cả mấy người ngồi bàn bên cạnh cũng bị kinh động, quay nhìn về phía họ.

Ngẫm nghĩ một lúc, Bạch Lộ nhớ tới sự thay đổi trong thời gian gần đây của Mộc Mộc, vẻ ngạc nhiên mừng rỡ lại biến thành lo lắng. “Anh ta đã nói gì với em?”

“Anh ấy đã không còn nhớ em nữa.” Ngón tay cô trở nên cứng đờ, tiếp tục bấm chữ, “Chị Bạch Lộ, chị thử nói xem, trí nhớ của đàn ông thật sự kém như vậy sao? Anh ấy quả thật đã không còn nhớ bất cứ điều gì nữa rồi.”

Bạch Lộ đọc những dòng chữ trên màn hình, không biết phải nói gì.

Cô đã nói với cô bé ngốc nghếch này không chỉ một lần rằng, đàn ông không ngốc nghếch như phụ nữ, si mê chờ đợi một người mà ngay cả cái tên còn chưa biết.

Nhưng Mộc Mộc không chịu tin, vẫn muốn tiếp tục chờ đợi. Giờ thì, cô ấy đã hiểu được sự bạc bẽo của đàn ông, sự tàn khốc của thực tế, như vậy cũng tốt, sau này sẽ không còn lãng phí thời gian tiếp tục ngốc nghếch chờ đợi nữa.

Mộc Mộc lại soạn một câu trên màn hình di động: “Một người đàn ông và một người phụ nữ đã từng trải qua tình một đêm với nhau, sau bốn năm, anh ấy có thể không nhớ một chút gì sao?”

Bạch Lộ thở dài một tiếng, lúc này có nói gì cũng vô ích. “Chị không phải là đàn ông, chị cũng không biết. Có thể anh ta thật sự quên rồi, cũng có thể anh ta vẫn nhớ, nhưng vì muốn trốn tránh nên mới giả vờ như không còn nhớ gì nữa.”

“Nhưng biểu hiện của anh ấy không giống như đang giả vờ!”

Bạch Lộ suy nghĩ rất lâu, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía các bạn trong nhóm đang uống rượu sôi nổi.

“Này, hỏi mọi người một câu nhé, nếu mọi người từng có chuyện tình một đêm với một cô gái, bốn năm sau, mọi người còn có thể nhớ được hình dáng của cô ấy không?”

“Sao cơ?” Mọi người trong nhóm đã uống suốt cả buổi tối, đang tới lúc hứng khởi, vừa nghe thấy vấn đề nóng hổi như vậy, đều vô cùng hào hứng. Tiểu Hàn, tay trống trẻ tuổi nhất trong nhóm bày tỏ quan điểm của mình: “Còn phải xem thân hình cô ấy có nóng bỏng không, nếu là một cô nàng nóng bỏng, tôi đương nhiên sẽ không thể quên được.”

Mộc Mộc cúi đầu nhìn xuống cơ thể mỏng manh của mình, khe khẽ thở dài một tiếng.

Thanh Minh, tay guitar bass có tử lực kém nhất cũng gơ tay theo. “Còn phải xem lúc đó tôi có uống rượu hay không, tôi mà đã uống say, sẽ chẳng nhớ được gì nữa.”

Tiểu Hàn mỉm cười nháy mắt với cậu: “Được rồi, dựa theo tử lượng của cậu, uống rượu vào rồi liệu có thể xảy ra tình một đêm không?!”

Hạ Chí, tay guitar cao to đẹp trai lại rất nam tính bật cười sảng khoái, neho neho đôi mắt lá răm thon dài dưới hàng lông mày lưỡi mác: “Đừng nói là bốn năm trước, người phụ nữ ở cùng với tôi đêm qua là ai, tôi còn chẳng nhớ nổi nữa...”

Trái tim của Mộc Mộc bỗng nhiên bị chìm xuống tận cùng của sự giá lạnh.

Người duy nhất không trả lời là Cốc Vũ, giọng ca chính của nhóm, đang ngồi đối diện với Bạch Lộ. Anh mới hai mươi tư tuổi nhưng lại có vẻ lạnh lùng điềm tĩnh chỉ có ở một người đàn ông ba mươi tuổi.

Thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn về phía mình, chờ đợi câu trả lời, Cốc Vũ bất giác liếc nhìn Bạch Lộ một cái, vượt vượt sống mũi thẳng tắp, “Mọi người không cần nhìn tôi, chuyện tình một đêm hoàn toàn không thể xảy ra với tôi!”

Bạch Lộ nhìn anh với vẻ khinh bỉ không hề khách khí, “Có cho cậu cũng chẳng dám, nếu cậu dám ra ngoài lừa dối người khác, tớ nhất định sẽ thay Tiểu Hy đánh gãy chân cậu.”

Tiểu Hy là bạn gái đã hẹn hò được một năm nay của Cốc Vũ, đồng thời cũng là bạn thân nhất của Bạch Lộ, Bạch Lộ nói câu này đương nhiên không thể quở trách. Cốc Vũ thâm trầm nhìn cô một cái, không nói gì nữa.

“Bạch Lộ, sao cậu lại hỏi câu này?” Tiểu Hàn tò mò nhìn về phía Mộc Mộc: “Chắc không phải là...”

Bạch Lộ chẳng thèm để ý, cầm một quả nho trong đĩa hoa quả đút vào miệng, “Đúng vậy, tớ đang nghĩ tới chuyện tìm một người đàn ông để chơi thử một đêm!”

“Vậy sao? Chi bằng em thu nạp anh đi.” Hạ Chí, người ngồi bên cạnh Bạch Lộ đưa tay ra ôm lấy bờ vai để trần một nửa của cô, tình ý lấp lánh trong mắt. “Tiểu Lộ, anh nhất định sẽ không làm em thất vọng.”

“Cút!” Bạch Lộ hất tay anh ta ra. “Em sợ ngày mai mở mắt ra, anh sẽ không nhớ nổi em là ai nữa.”

“Quên ai thì quên, chứ anh không thể quên em được! Em chính là người tình trong mộng của anh mà...”

Hạ Chí nhiệt tình bày tỏ lòng ái mộ, nhưng lại bị giọng nói lạnh lùng của Bạch Lộ ngắt lời: “Thôi đi, mang những lời đường mật của anh ra mà dụ dỗ mấy cô gái không có đầu óc suy nghĩ ấy, đừng sỉ nhục trí thông minh của em.”

Mộc Mộc lặng lẽ nghe cuộc tranh luận sôi nổi của họ, người không thể nói chuyện luôn cảm nhận được nhiều hàm ý từ ánh mắt và ngữ điệu của người khác, ví dụ như sự chân tình mà Hạ Chí dành cho Bạch Lộ.

Tiếc rằng, trong tim của Bạch Lộ chỉ có một mình Cốc Vũ, không thể có thêm hình ảnh của người đàn ông nào khác.

Chuông báo có tin nhắn từ điện thoại di động vang lên, Mộc Mộc không hề bất ngờ khi nhìn thấy ba chữ “Luật sư Kiều” trên màn hình, tiện tay mở tin nhắn ra xem.

“Lại uống rượu rồi phải không? Về sớm nghỉ ngơi nhé. Anh đã hẹn gặp bác sĩ Trần vào chín giờ sáng mai, tám giờ anh sẽ qua nhà đón em.”

“Vâng, em biết rồi.” Trả lời ngắn gọn xong, Mộc Mộc nhắm mắt lại ngã người vào lưng ghế.

Tại sao cô cũng giống như vậy, ngoài Trác Siêu Nhiên ra, trong tim không thể có thêm hình ảnh của một người đàn ông nào khác nữa.

Đúng chín giờ sáng hôm sau, Kiều Nghi Kiệt đưa Mộc Mộc tới phòng khám của bác sĩ Trương, trước khi đi ra còn quan tâm vỗ vỗ vào tấm lưng thẳng đờ vì lo lắng của Mộc Mộc. “Mộc Mộc, nếu sợ quá, nhất định phải hét to lên, biết chưa?”

Cô gật gật đầu, chậm rãi nằm xuống chiếc ghế màu trắng toát. Trong phòng khám, ngoài chiếc đồng hồ đều đặn phát ra những tiếng tích tắc, không nghe thấy bất cứ một âm thanh nào khác, yên tĩnh tới rợn người.

Biết Mộc Mộc không thể nói được, bác sĩ Trương không hỏi han gì, chỉ an ủi vài câu rồi tiêm cho Mộc Mộc một mũi thuốc, tiến hành làm âm thị tâm lý cho Mộc Mộc theo những nội dung đã viết trong tài liệu...

“Hôm đó, mây đen kéo tới che kín bầu trời, sắp có giông, cô giáo dạy nhạc vì muốn cô không bị ướt mưa, nên đã cho cô nghỉ học sớm nửa tiếng... Cô đứng dưới mái hiên trú mưa...”

Một vật đen sì hình giọt nước treo trước mắt Mộc Mộc cứ đung đưa đung đưa, giống như bầu trời xám xịt ngày hôm đó, mây đen cuộn cuộn như một chiếc động sâu không thấy đáy, dường như sắp sụp xuống, nuốt chửng cả con người.

Cô vô thức nhắm mắt lại, ký ức quay trở về ngày mưa của nhiều năm về trước.

Trong bộ đồng phục của trường cấp III, Mộc Mộc ôm cặp sách, vội vàng vàng chạy về hướng trạm xe buýt. Chạy đến nửa đường, những giọt mưa to bằng hạt đậu đã rơi xuống, quất lên người cô. Cô nép vào mái hiên ven đường, vốn định trú mưa một lát.

Bỗng một chiếc xe quen thuộc tấp vào lề đường, qua lớp cửa kính trong suốt, cô nhìn thấy Tô Minh Lỗi – người bố luôn yêu thương cô hết mực đang vẫy tay với cô, bảo cô lên xe.

Cô vui sướng lao ra màn mưa, bố cô cũng giương ô bước xuống, khoác tay ôm lấy vai cô, che gió che mưa cho cô. “Mau lên, mau lên.”

Sau khi ngồi vào trong xe, bố dùng tay áo lau khô những giọt nước mưa còn đọng lại trên mặt cô, khuôn mặt ông tràn ngập vẻ yêu thương. “Có lạnh không?”

“Không ạ. Bố, chẳng phải bố đã nói là hôm nay phải làm thêm giờ sao?”

“Bố thấy trời mưa, sợ con bị ướt. Bao giờ đưa con về nhà xong, bố lại đến trường.”

Tô Minh Lỗi là một thầy giáo dạy nhạc ở trường trung học, bình thường không quá bận rộn, có điều thời gian này nhà trường đang tiến hành đánh giá chất lượng giảng dạy, nên mấy tuần nay mới phải làm liên tục, không được nghỉ ngơi.

“Hôm nay con học bài gì?”

“Cô giáo không dạy bài mới, chỉ bảo con luyện mấy lần bài Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa. Cô giáo nói trình độ của con còn hơi non, nếu muốn dùng ca khúc này để thi vào Học viện Âm nhạc thì cần phải cố gắng thêm chút nữa.” Nhắc tới Học viện Âm nhạc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Mộc Mộc trong chốc lát trở nên tươi tắn, rạng rỡ.

Nhìn cô con gái đáng yêu trước mặt, Tô Minh Lỗi khó giấu được sự hoan hỉ và yêu thương trong lòng, hai tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé nõn nà của Mộc Mộc, ôm lấy bờ vai cô vỗ về, “Mộc Mộc, con đừng gầy áp lực quá lớn cho bản thân. Hôm qua con đã luyện đàn tới hơn một giờ mới ngủ, tối nay đừng luyện nữa, nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải đến trường học nữa đấy.”

“Vâng!”

Vì bố cô phải chuyên tâm lái xe, Mộc Mộc không nói chuyện với ông nữa, mở một đĩa CD, vừa nghe vừa ngân nga theo bằng chất giọng trong vắt như dòng suối trên núi, chưa hề nhuốm chút bụi trần...

Tô Minh Lỗi cũng nghe rất say sưa, ngón tay đặt trên vô lăng khe khẽ gõ nhịp.

Mưa mỗi lúc một to, dòng xe cộ trên đường tắc nghẽn. Từng giọt mưa rơi trên tấm kính chắn gió, cứ nhảy múa tí tách, mùi nước hoa trong xe không giống với mọi ngày, trong khoang xe kín mít, càng lúc càng nồng đậm.

Có lẽ do tối qua ngủ quá muộn, cũng có thể hôm nay học quá mệt mỏi, Mộc Mộc ngã người trên ghế ngủ thiếp đi. Trong mơ, cô nghe thấy tiếng gọi khe khẽ của bố. Sau đó, cô láng máng thấy một chiếc áo ấm được đắp lên người mình, hai cánh tay to khỏe bế bổng cô lên. Cô ôm lấy cánh tay của bố, cuộn tròn trong lòng ông, tiếp tục ngủ say sưa.

Bỗng một tiếng thét chói tai vang lên khiến Mộc Mộc bừng tỉnh từ giấc mơ đẹp, cô lơ mơ ngồi dậy, không hiểu gì, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, mới phát hiện ra chiếc áo đồng phục ướt một nửa trên người mình đã bị

cởi hết cúc, lộ rõ chiếc áo ba lỗ nhỏ bó sát người. Vì không mặc áo ngực, cơ thể tròn trịa nhẵn mịn của thiếu nữ thoáng ẩn thoáng hiện.

Còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, cô đã nghe thấy tiếng quát mắng lạc cả giọng của mẹ:

“Anh còn điều gì để nói nữa không? Anh nói tôi là kẻ không biết lý lẽ, nhưng chính anh mới là loài cầm thú đội lốt người!”

“Cô có thôi đi không hả!” Thấy Mộc Mộc bị đánh thức, Tô Minh Lỗi trở nên nổi giận vì xấu hổ, đang định bỏ đi liền bị bà Tô đang trong cơn thịnh nộ kéo giật lại, ra sức đánh đấm như lên cơn điên dại.

“Anh có còn là con người không, nó mới mười bảy tuổi... Cho dù nó không phải là con đẻ của anh, anh cũng không thể...”

Bốp! Một cái tát đanh gọn giáng xuống mặt mẹ cô, khiến bà loạng choạng ngã khụy xuống đất.

10. Chương 10

Mộc Mộc muốn ngăn cuộc cãi vã, đánh lộn của bố mẹ, muốn hỏi lại họ xem những điều họ vừa nói có phải là sự thật không. Cô ngồi phắt dậy, bỗng nhiên phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc ghế mà trắng, bên cạnh là một bác sĩ khoác áo blouse trắng.

“Cô mơ thấy điều gì?” Bác sĩ Trương ôn tồn cất tiếng hỏi, đồng thời đưa cho cô một quyển sổ nhật kí, phần trên cùng của trang đầu tiên ghi rõ tên của cô và ngày tháng trị liệu.

Mộc Mộc ngơ ngậy người hồi lâu trong tâm trạng hỗn loạn mới nhận thức được cảnh tượng ban nãy chẳng qua chỉ là một giấc mơ, bố mẹ cô đã qua đời từ lâu, để lại một mình cô gánh vác nghiệp chướng.

“Hãy viết lại những gì mà cô mơ thấy.” Bác sĩ Trương nghĩ cô vẫn chưa nghe thấy lời ông, bèn giải thích thêm một chút.

Mộc Mộc run rẩy đặt đầu bút lên giấy, những nét chữ dường như cũng đang run run: “Mẹ bắt gặp bố cởi quần áo của tôi, bà tức đến nổi lao vào cấu xé ông ấy, còn nói tôi không phải là con đẻ của bố, bố tôi đã đánh lại mẹ.”

“Sau đó thì sao?”

“Đúng lúc đó thì tôi tỉnh dậy.”

Bác sĩ Trương nhìn ánh mắt né tránh của Mộc Mộc, trầm ngâm một lát, lại hỏi: “Cảm giác của cô lúc đó như thế nào? Hối hận và căm phẫn? Hay là sợ hãi? Cô cứ yên tâm nói ra, tôi tuyệt đối sẽ giữ bí mật giúp cô.”

Mộc Mộc lảng tránh ánh mắt sắc như dao của bác sĩ Trương. “Tôi hận ông ấy!”

Bác sĩ Trương dường như không hài lòng với câu trả lời của cô, lại hỏi: “Cô thật sự hận ông ấy như vậy ư? Rất mong muốn ông ấy chết đi? Lẽ nào đối với công ơn dưỡng dục của ông ấy, cô không có chút cảm kích nào sao? Cho dù ông ấy đã làm sai điều gì, ông ấy cũng đã nuôi cô từ nhỏ tới lớn, vì muốn cô có thể thi đỗ vào Học viện Âm nhạc, ông ấy đã đi khắp nơi tìm người...”

Mộc Mộc bịt chặt hai tai, không ngừng lắc đầu, khuôn mặt trắng bệch.

Bác sĩ Trương ghé lại gần cô, mặt ông cách mặt cô chỉ vài centinmet, ánh mắt sắc sảo cứ nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầy hoảng loạn của cô. “Tại sao cô lại giết ông ấy?”

Mộc Mộc sợ hãi trước biểu hiện kinh ngạc của ông, viết bừa trên giấy: “Tôi không biết, hồi đó đầu óc tôi vô cùng hỗn loạn, hoàn toàn không biết bản thân mình đã làm điều gì.”

“Sức kháng cự của cô với khoảng ký ức đó rất mạnh, điều đó chứng tỏ tiềm thức của cô đang kìm nén một thứ tình cảm và nỗi niềm nào đó, ngay cả trong trạng thái bị thôi miên, cô cũng né tránh... Tại sao? Cô đang sợ hãi điều gì? Cô đang trốn tránh điều gì? Giữa cô và ông ấy phải chăng đã có chuyện gì không thể nói cho người khác biết?”

“Không có, không có!” Cô hét lên một cách vô thanh, điên cuồng lao ra khỏi ghế nằm, hoảng hốt như một con thỏ bị kinh động, đâm bổ khắp nơi nhưng không tìm thấy hướng cửa ra. May mà Kiều Nghi Kiệt kịp thời lao vào, ôm chặt lấy cô, nếu không, những thiết bị đắt tiền của bác sĩ Trương đã bị phá hỏng trong chốc lát. “Mộc Mộc, bình tĩnh lại đi, em sao thế?”

“Đừng sợ, có anh ở đây, sẽ không ai làm hại được em đâu.” Kiều Nghi Kiệt ôm chặt lấy Mộc Mộc, quần áo cô ướt đầm mồ hôi, trong ánh mắt ánh lên sự sợ hãi.

Anh muốn bảo vệ cô, cứu vớt cô, để vận mệnh không đùa giỡn cô gái đáng thương này nữa, nhưng anh lại luôn đẩy cô xuống vực sâu.

Thấy tâm trạng của cô bị kích động như vậy, bác sĩ Trương không nói thêm gì nữa. “Việc chữa trị hôm nay tạm dừng ở đây, anh đưa cô ấy về nghỉ ngơi đi. Đợi đến khi trạng thái tinh thần cô ấy tốt hơn, chúng ta lại tiếp tục.”

Cô lắc đầu quầy quậy, lấy hết sức đẩy Kiều Nghi Kiệt ra, lao ra khỏi phòng khám.

Cô không chữa trị nữa, cho dù cả đời này phải làm một người câm, cô cũng không muốn đổi diện với sự sỉ nhục của bác sĩ tâm lý.

“Mộc Mộc!” Kiều Nghi Kiệt muốn đuổi theo, bác sĩ Trương liền ngăn anh lại. “Hãy cho cô ấy chút thời gian để bình tĩnh, luật sư Kiều, tôi muốn nói chuyện với anh.”

Kiều Nghi Kiệt vừa ngóng nhìn ra ngoài cửa vừa hỏi lại với vẻ thờ ơ: “Nói chuyện gì?”

“Tiềm thức của cô ấy rất mạnh, đang cố gắng hết sức để kìm chế một nỗi niềm nào đó, ngay cả trong trạng thái bị thôi miên, tiềm thức của cô ấy cũng đang kháng cự một vài thứ.”

“Ý ông là gì?”

“Cô ấy chon giấu bản thân quá kĩ, không cho phép bất kì người nào tiếp cận thế giới nội tâm của cô ấy...” bác sĩ Trương dừng lại một chút, rồi nói: “Nếu anh thật sự muốn giúp đỡ cô ấy, nhất định phải làm cho cô ấy tin tưởng tôi.”

“Tôi hiểu rồi...” Vì phải dừng lại nói chuyện một lúc, khi Kiều Nghi Kiệt chạy ra ngoài, đã không còn thấy bóng dáng nhỏ bé cô ấy nữa Mộc Mộc trong dòng người qua lại nữa.

Mộc Mộc lê đôi chân tê bì đi xuyên qua dòng người ồn ào một cách vô định. Bên tai cô văng vẳng những câu chất vấn.

“Cô hận ông ấy như vậy sao?”

“Ngoài lòng thù hận ra, không có một chút cảm kích nào ư?”

“Tại sao cô lại muốn giết ông ấy? Khi cô cầm dao lên, có từng nghĩ tới công ơn dưỡng dục của ông ấy...”

Trong những âm thanh hỗn tạp đó có tiếng của Kiều Nghi Kiệt, cảnh sát, quan tòa... cô gắng hết sức để bịt tai lại, đến nỗi không còn nghe thấy tiếng huyên náo trên đường phố, nhưng những âm thanh đó lại càng rõ ràng hơn. Cô rảo bước thật nhanh, muốn trốn thoát khỏi sự giày vò bám đuổi của chúng, lao xuống lòng đường đẩy xe cộ qua lại từ lúc nào mà không hề hay biết.

Tiếng phanh xe chói tai vang lên, Mộc Mộc bỗng nhiên bừng tỉnh, quay mặt lại, vừa hay nhìn thấy một chiếc Land Rover màu trắng đang lao vút về phía cô và vội vã phanh gấp. Qua lớp kính chắn gió trong suốt, cô nhìn thấy khuôn mặt mà cô mong được nhìn thấy nhất, từng đường nét trên khuôn mặt anh đều cân đối, rõ ràng như tượng điêu khắc, chỉ có điều vẻ mặt cứng đờ vì căng thẳng...

Mặc dù ở giây cuối cùng, chiếc xe đã kịp dừng lại, nhưng Mộc Mộc vẫn vị mũi xe đâm phải theo quán tính khiến cô ngã nhào xuống đất. Cẩn rằng chịu đựng cảm giác đau đớn, cô ngẩng đầu, nhìn Trác Siêu Nhiên đang rảo nhanh từng bước đến bên cạnh cô, trong lòng dâng lên một cảm giác khó diễn tả.

Khi cô cần tới sự an ủi, vỗ về nhất, người đàn ông mà cô muốn được thấy nhất đã xuất hiện. Đáng tiếc, anh chỉ khụy gối xuống trước mặt cô, nói với cô bằng một giọng lịch sự mà xa cách: “Xin lỗi... Cô có sao không? Có bị thương ở đâu không?”

Người đi đường thấy xảy ra tai nạn giao thông, lại còn là một chiếc xe mang biển trắng đâm phải một cô gái trẻ nên khó tránh khỏi cảm giác hiếu kỳ, cứ xúm quanh nghiêng ngó. Người đứng đằng sau còn kiễng chân cố nhìn về đằng trước, như thể đang sợ bỏ qua một trò hay nào đó.

Trác Siêu Nhiên liếc nhìn đồng hồ, nói: “Tôi đưa cô tới bệnh viện kiểm tra một chút nhé?”

Mộc Mộc lắc đầu, gượng đứng dậy, bàn tay trái ôm lấy vết thương bên khuỷu tay phải, quay người. vì bên chân phải cũng hơi đau nên cô bước đi một cách khập khiễng.

“Hay là đến bệnh viện kiểm tra đi...” Trong đám đông xung quanh không thiếu những người thích xía vào chuyện của người khác, cũng không thiếu những người đồng tình theo: “Phải đấy! Phải đấy! Cô đừng ra về ta đây nữa, đi khám bác sĩ đi.”

Mộc Mộc bịt tai không muốn nghe, bước về phía khe hở trong đám đông.

“Tô Mộc Mộc...”

Là Trác Siêu Nhiên đang gọi cô, hóa ra trí nhớ của anh cũng không quá tệ, ít nhất thì lần này anh cũng đã nhớ được tên cô. Cô quay đầu lại, lắc đầu mỉm cười với anh.

Trác Siêu Nhiên đuổi theo, nắm thật chặt lấy cổ tay cô, sức mạnh kiên định ở bàn tay anh không cho phép cô cự tuyệt. “Để tôi đưa cô tới bệnh viện kiểm tra.”

Bốn năm trước, anh cũng nắm lấy cô tay cô như vậy, hy vọng cô ở lại, để anh ôm cô thêm một lát nữa, để cô làm bạn gái của anh...

Cô ngẩng mặt lên, đăm đăm nhìn người đàn ông trước mặt. Hôm nay anh không mặc quân phục, bộ quần áo đạo phố trên người càng làm anh thêm vài phần tự nhiên và thoải mái. Mặc dù có phần không giống với khí chất trong kí ức của cô, nhưng vẫn phẳng phất hình bóng trước đây.

Anh đã từng nói, cô không nên là một cô gái cam chịu số phận.

Anh đã từng nói, đừng từ bỏ, anh nhất định có thể thay đổi vận mệnh của cô...

Bốn năm sống không bằng chết, sự qua đời của mẹ, sự oán trách của mọi người, tất cả những điều đó cô đều vượt qua được. Vì cô còn có anh, anh sẽ không coi thường cô, anh nhất định sẽ nghe cô giải thích... Cô tin, luôn luôn tin rằng anh là người duy nhất tin tưởng cô.

Giống như bị mê hoặc, cô gật đầu.

Trác Siêu Nhiên đưa cô tới bệnh viện Lục quân, thận trọng dìu cô qua cổng, đi về phía phòng khám. Trên quãng đường ngắn ngủi có vài chục mét, anh đã gặp không ít người quen, bác sĩ có, bệnh nhân cũng có, ngoài việc chào hỏi thông thường, họ đều bắt giác liếc ánh mắt dò xét về phía Mộc Mộc và cánh tay Trác Siêu Nhiên đang đỡ cô.

Trác Siêu Nhiên cũng không giải thích nhiều, thản nhiên dìu cô đi thẳng vào cửa phòng khám.

Trong phòng khám có hai bác sĩ, một người đã lớn tuổi, mái tóc bạc trắng. Một người khác còn rất trẻ, đang đeo khẩu trang nên không nhìn rõ mặt, chỉ để lộ đôi mắt nhỏ và dài, vừa nhìn thấy Trác Siêu Nhiên bước vào, ánh mắt anh ta liền sáng bừng lên. “Ồ! Có bạn gái rồi à? Chắc không phải chỉ dẫn tới cho tớ xem mặt đấy chứ?”

Mộc Mộc hiểu được rất nhiều tầng ý nghĩa trong câu nói đó: Đầu tiên, vị bác sĩ trong phòng khám này có mối quan hệ không tồi với Trác Siêu Nhiên, thứ hai, hiện giờ Trác Siêu Nhiên vẫn chưa có bạn gái, điều này

khiến Mộc Mộc trong chốc lát cảm thấy ánh mặt trời chói sáng rực rỡ hơn mọi ngày, những bong hoa nhài bên bậu cửa sổ cũng trở nên xinh đẹp thơm ngát hơn.

“Tớ đâu có rối rắm đến mức dành thời gian dẫn bạn gái tới cho cậu làm quen.” Trác Siêu Nhiên vui vẻ trả lời. “Tớ vừa bắt cần đâm xe vào cô ấy. Cậu giúp tớ kiểm tra vết thương cho cô ấy, xem có vấn đề gì nghiêm trọng không?”

“Không vấn đề gì.” Vị bác sĩ trẻ đứng dậy, chỉ vào chiếc giường bệnh bên cạnh, bảo Mộc Mộc nằm lên đó.

Trong lúc anh ta kiểm tra vết thương cho Mộc Mộc một cách kỹ lưỡng, Trác Siêu Nhiên ra ngoài gọi điện thoại, phòng khám yên tĩnh khiến bất cứ âm thanh nào cũng nghe rõ mồn một, cô nằm trên giường, vẫn có thể nghe thấy cuộc trò chuyện của anh: “Xảy ra chút việc bất ngờ, có thể phải đến muộn một chút, không cần đợi anh... Không có chuyện gì cả, sẽ giải quyết nhanh thôi... Đợi anh thêm một tiếng nữa nhé... Ừm, thế nhé.”

Khi Trác Siêu Nhiên cúp máy, bước vào, bác sĩ đã kiểm tra xong vết thương, đang kê đơn thuốc. “Cô ấy không nói được à?”

“Trước đây cô ấy từng chịu một cú sốc, nên bị mất tiếng.”

“Ồ. Cô ấy chỉ bị thương nhẹ thôi, ngoài ra có mấy vết xước, cổ tay có chút bầm tím, còn cổ chân...”

“Cổ tay cô ấy bị thương nghiêm trọng không?” Trác Siêu Nhiên giả thích thêm: “Cô ấy chơi piano... Vết thương ở cổ tay không ảnh hưởng tới việc chơi đàn chứ?”

“Chơi đàn?” Bác sĩ nhìn vào tay Mộc Mộc, “Cô cử động các ngón tay một chút cho tôi xem.”

Cô cố gắng chịu đựng cảm giác đau đớn ở cổ tay, động đậy các ngón tay, ngón tay có thể cử động một cách linh hoạt.

“Không bị thương vào gân, sẽ không ảnh hưởng tới việc chơi đàn.” Bác sĩ bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, khi đưa đơn thuốc cho Trác Siêu Nhiên, anh ta cố tình nháy mắt với anh: “Này... Cậu hiểu về người ta khá nhiều đấy chứ.”

“Ừm...” Anh cầm lấy đơn thuốc, “Cũng không nhiều lắm.”

Kiểm tra xong xuôi, Trác Siêu Nhiên mua cho cô rất nhiều thuốc, thuốc uống, thuốc bôi đều có cả. Sau khi dúm túi thuốc vào tay cô, anh còn rút từ trong ví ra một tấm danh thiếp và toàn bộ số tiền mặt có trong đó, nhìn độ dày chắc ít nhất cũng phải hơn hai ba nghìn đồng. “Cô cầm số tiền này mà mua chút đồ ăn bổ dưỡng.”

Mộc Mộc mỉm cười, rút tấm danh thiếp từ trong tay anh, chỉ có trời mới biết cô đã muốn có thứ này nhiều thế nào.

“Đây là danh thiếp của tôi, trên đó có in số điện thoại. Nếu có vấn đề gì, cô có thể gọi... à, nhắn tin cho tôi.”

Mộc Mộc lôi tập giấy nhớ ra, viết mấy chữ lên đó rồi đưa cho anh: “Tôi sẽ giữ lại tấm danh thiếp... Anh có việc bận thì cứ đi trước đi, không cần phải lo cho tôi nữa.”

“Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về.”

Bốn năm trước, anh đã hỏi câu này hai lần, cô không trả lời. Bốn năm sau, câu hỏi tương tự lại được lặp lại, Mộc Mộc ghi rõ địa chỉ nơi ở của mình trên giấy mà không hề do dự.

Giờ đây, cô đã có thời gian, anh còn chưa có bạn gái, cuộc trùng phùng này, cô không có cách nào thuyết phục bản thân mình từ bỏ.

11. Chương 11

Sau khi đưa Mộc Mộc về nhà, Trác Siêu Nhiên vội vàng phóng xe tới một quán ăn tư nhân, vừa vào cửa đã nhìn thấy Trác nhị thiếu gia ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, chăm chú nhìn về phía xa xa, đồ ăn trước mặt vẫn chưa động đũa.

Đàn ông có sức hấp dẫn nhất là khi anh ta nghiêm túc. Trác Siêu Việt lúc này đã không còn vẻ tùy tiện và ngông cuồng, ánh mắt chăm chú nhìn vào một điểm, đầu lông mày khẽ nhíu lại, khắp người toát ra một vẻ thâm trầm quyền rũ.

Trác Siêu Nhiên nhìn theo ánh mắt em trai, trong góc quán ăn có một đôi nam nữ, khuôn mặt chàng trai đầy vẻ sốt sắng, cô gái nước mắt giàn giụa.

“Nhìn chăm chú gì thế, em có thể nhìn ra được họ đang nói chuyện gì không?” Trác Siêu Nhiên ngồi xuống chiếc ghế trống đối diện với em trai.

Trác Siêu Việt bấy giờ mới phát hiện ra người mà anh đang chờ đã đến, liền thu lại ánh mắt, thuận miệng trả lời. “Nhìn ra được phần lớn, còn lại có thể đoán được.”

“Họ đang nói chuyện gì?”

“Nói chuyện ly hôn, người đàn ông đã ngoại tình, hy vọng người phụ nữ tác thành cho họ...”

“Ồ? Em học cách đọc khẩu hình suốt bốn năm nay cũng không uống công nhỉ.”

Trác Siêu Việt bất giác cười đau khổ, vô thức nghịch chiếc đũa trong tay. “Em cũng không biết liệu nó có thật sự hữu dụng không...”

Trác Siêu Nhiên liếc nhìn chiếc đũa đang chuyển động trong những ngón tay thon dài của em trai, trái tim trĩu nặng một cách khó hiểu, anh thở dài một tiếng, vẫn không thể giải tỏa được cảm giác nặng nề trong lòng.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, mỗi lần đối diện với nét biểu cảm này của Trác Siêu Việt, anh vẫn bất giác trầm nghĩ, nếu hồi đó anh không nhất thời kích động, Trác Siêu Việt sẽ không vì thế mà rời khỏi quân ngũ, nếu vậy, ngày hôm nay cậu ấy có thể vẫn sẽ tràn đầy nhiệt huyết với cuộc sống giống như trước đây, luôn luôn là người xuất sắc nhất trên thao trường, cũng là người đổ mồ hôi nhiều nhất.

Hai anh em họ vẫn có thể ngả lưng vào thành sofa uống rượu trong mỗi ngày nghỉ, chạm ly với nhau mà nói muốn làm đến chức sư đoàn trưởng, hoặc thi đấu xem tửu lượng của ai khá hơn, ai chống đỡ được nhiều hơn...

Đáng tiếc, chỉ một phút nông nổi của Trác Siêu Nhiên đã đặt dấu chấm hết cho những tháng ngày nhiệt huyết sục sôi đó. Em trai anh đã rời khỏi quân ngũ. Một người không phải lo chuyện cơm ăn áo mặc như cậu ấy dường như không còn mục đích sống nữa, mỗi ngày trôi qua chỉ như một giấc mơ, cậu ấy bắt đầu qua đêm trong các quán rượu, học cách hút thuốc, còn học được cả cách “vung tiền mua phụ nữ một đêm”...

“Đừng dùng ánh mắt đó để nhìn em nữa,” Trác Siêu Việt bê cốc trà đã nguội lạnh trước mặt lên, khẽ môi nhấp một ngụm, nở nụ cười tinh quái, “Em sẽ nghĩ rằng anh có ý nghĩ không an phận với em.”

Trác Siêu Nhiên lạnh lùng trợn mắt nhìn người đàn ông tự yêu bản thân mình quá mức này một cái, “Nhị thiếu gia, những thứ em có anh cũng đều có cả, anh không an phận với em gì chứ?”

“Ngộ nhớ anh tự yêu bản thân thì sao?”

“Anh không phải em.”

Nói tới việc tự yêu bản thân, Trác nhị thiếu gia luôn nổi tiếng trong việc đó. Anh không để cho làn da của mình xuất hiện bất cứ một vết gì, ngay cả những vết sẹo trên cơ thể cũng yêu cầu bác sĩ thẩm mỹ xử lý hết... ngoại trừ một vết răng trên vai phải.

Nhớ tới vết răng đó, Trác Siêu Nhiên không kiềm chế được, hỏi: “Lần này về, có tới Lạc Nhật không?”

Nghe thấy câu hỏi này, chiếc đĩa trong tay Trác Siêu Việt dừng lại, nụ cười có chút ngơ ngẩn, “Không, lâu rồi em không còn tới đó nữa.”

“Không muốn tìm lại cô ấy nữa à?”

“Một người đàn ông có lý tưởng, có tham vọng như em, muốn có một người phụ nữ như thế nào mà chẳng được, em tìm cô ấy làm gì?” Trác Siêu Việt nhún vai một cách bất cần, cầm đĩa gấp cọng rau đã nguội lạnh trên bàn, ăn một cách ngon lành. “Đừng nói lung tung nữa, mau ăn đi, còn chần chừ nữa sẽ không kịp lên máy bay mất.”

Nói xong, Trác Siêu Việt tuân theo truyền thống tốt đẹp “KHÔNG nói chuyện khi ăn, không trò chuyện khi ngủ”, cúi đầu xuống ăn cơm.

Nhận ra em trai đang cố ý né tránh, Trác Siêu Nhiên không nén nổi tiếng thở dài.

Trong con mắt người khác, Trác nhị thiếu gia vốn bản tính phong lưu, phóng dăng ngang ngược, chỉ riêng anh mới biết, trong tim Trác Siêu Việt trước sau vẫn không thể quên được một người con gái. Anh chưa hề gặp người con gái đó, không tài nào tưởng tượng nổi một “cô gái phong trần” có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành thế nào mà khiến Trác Siêu Việt ngày nào cũng tới quán bar Lạc Nhật để cổ vũ cho cô ấy, hề đi là đi suốt đêm.

Cho tới một ngày, về đến nhà, anh nhìn thấy Trác Siêu Việt đang cầm gương soi vết răng trên vai phải, thần thái mơ màng. Những câu hỏi của anh và câu trả lời âm ừ của Trác Siêu Việt đã khiến anh hiểu rõ sự thật:

Trác nhị thiếu gia bỏ ra năm vạn đồng để mua vui một đêm với cô gái đó. Sau cuộc hoan lạc, cô ấy đã bỏ đi. Trác Siêu Việt đến Lạc Nhật tìm cô ấy nhiều lần, nhưng dường như cô ấy đã biến mất khỏi thế giới này, không thể tìm thấy được nữa. anh đã hỏi thăm tất cả những người biết cô, nhưng không ai biết được tên thật của cô, cũng không ai có cách nào liên lạc với cô.

Thứ duy nhất cô để lại cho Trác Siêu Việt chính là vết thương trên vai phải của anh. Vì không sát trùng kịp thời, vết thương bị mưng mủ, để lại trên vai phải của anh một vết răng thật sâu...

Mặc dù từ trước tới giờ Trác Siêu Việt chưa từng thừa nhận rằng anh có tình cảm chân thành với cô gái đó, nhưng Trác Siêu Nhiên biết rằng, Siêu Việt không bao giờ quên được cô, bởi vì khi thay quần áo, em trai anh thường ngáy người nhìn vết răng trên vai mình, ánh mắt lóe lên sự nhiệt tình nóng bỏng như lửa.

Nếu có thể, anh rất muốn giúp em trai tìm lại cô gái đó, nói với cô ấy rằng: “Không phải cô gái nào cũng may mắn và hạnh phúc như cô, có thể khiến một người đàn ông như Trác Siêu Việt nảy sinh tình cảm chân thành...”

Trác Siêu Nhiên đương nhiên không thể nào ngờ rằng, cô gái mà anh muốn tìm giây phút này đang nằm bò trên giường, đặt tấm danh thiếp của anh trên gối, dùng ngón tay chậm rãi vuốt ve, khoái chí nhìn tên của anh.

Trác Siêu Nhiên, Trung đoàn 3, Sư đoàn N, Khu quân sự thành phố S.

Điện thoại di động: #####

Điện thoại cố định: #####

E-mail: #####

Mộc Mộc nằm bò trên giường, nhìn tấm danh thiếp, cười híp mắt.

Ngay cả địa chỉ của hòm thư điện tử cũng có, sau này viết thư tình chẳng phải sẽ rất tiện hay sao?

Thư tình, viết gì mới hay nhỉ?

Chỉ bằng vẫn là câu đó: “Em thích anh từ rất lâu rồi... Em biết anh thích uống rượu mạnh, thích nghe Exodus, thích màu xanh, còn nữa, thích các cô gái tóc dài... đúng không?”

Ừm, còn có thể thêm vào một câu: “Em đã nuôi tóc dài vì anh...”

Không biết nhận được thư điện tử, anh ấy sẽ phản ứng thế nào? Liệu có giống như buổi tối hôm đó không?

Đương nhiên, nếu có thể, cô hy vọng lại được viết chữ lên bộ ngực trần của anh, nhìn làn da căng mọng của anh điểm xuyết những giọt nước lóng lánh, cảm nhận trái tim anh đang đập mạnh dưới ngón tay cô...

Bỗng nhiên, tâm hồn Mộc Mộc lại quay về buổi tối của ngày hôm đó.

Anh ôm cô ngồi trong bồn nước ấm áp, nghe nói đó là suối nước nóng, có chứa nhiều khoáng chất. cô không ngửi thấy mùi của khoáng chất, chỉ ngửi thấy mùi xạ hương ngây ngất, khiến người ta mê mẩn tâm thần. anh đặt cả người cô lên đùi mình, hai tay ôm lấy eo cô.

“Tối hôm nay, tại sao lại tìm anh?” Anh ghé sát tai cô hỏi, hơi thở nóng hổi phả vào vành tai cô, cảm giác tê buồn lan tới tận xương tủy.

Cô đỏ mặt né tránh, một bàn tay đặt lên vai anh, một bàn tay viết chữ lên ngực anh: “Bởi vì, em thích anh từ rất lâu rồi... Em biết anh thích uống rượu mạnh, thích nghe Exodus, thích màu xanh, còn nữa, thích các cô gái tóc dài... đúng không?”

Anh nắm chặt ngón tay cô, đặt lên đó một nụ hôn. “Anh còn thích các cô gái viết chữ trên trái tim anh... giống như em.”

Biết rõ anh đang nịnh, Mộc Mộc vẫn cười híp mắt, khuôn mặt ngập tràn vẻ hạnh phúc của một cô gái đang đắm chìm trong tình yêu.

Anh hôn ngón tay cô, đầu lưỡi ướt lướt qua ngón áp út, cảm giác ấm áp lan theo ngón áp út truyền vào tận trong tim. Nghe nói, ngón áp út có một sợi dây thần kinh đi thẳng tới tim, hóa ra đó là sự thật.

Trái tim xôn xang trước nụ hôn của anh, Mộc Mộc mỉm cười e lệ rút ngón áp út lại, viết tiếp lên lồng ngực anh: “Anh còn thích các cô gái như thế nào nữa?”

“Anh còn thích...”

Anh cúi đầu, ánh mắt tinh quái đảo qua đảo lại trên người cô, Mộc Mộc có một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, vòng ôm của anh thít chặt khiến cơ thể mềm mại của cô nép sát vào lồng ngực rắn rỏi của anh, “...Những cô gái không mặc quần áo.”

“Anh hư quá!” Cô ôm lấy cổ anh, ngược mắt mỉm cười với anh.

“Vậy sao? Vậy thì anh sẽ hư thật cho em xem...”

Khi anh hư, quả thật là rất xấu xa!

Anh đặt cơ thể ướt mềm của cô lên tấm khăn tắm trải bên thành bể, làm cho cô muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong, suýt nữa thì kêu lên thành tiếng...

Quá trình bất nạt đó, cho tới hôm nay, mỗi khi nhớ đến, Mộc Mộc vẫn không thể không lấy chăn che mặt lại, khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng, toàn thân nóng rực.

Hồi ức không trong sáng trong đầu bỗng nhiên vụt tắt, Mộc Mộc nghĩ tới một vấn đề then chốt, vội ngồi bật dậy: Cô đã quên không cho anh biết cách liên lạc với mình!

Anh đã nói: Nếu có vấn đề gì, có thể nhắn tin cho anh. Vậy nếu cô không có chuyện gì cả, sao có thể nhắn tin cho anh đây?

Mộc Mộc rầu rĩ vỗ vào trán mình, cái đầu óc ngốc nghếch này, cô nên đưa số điện thoại của mình cho anh mới phải, chưa biết chừng, vì lịch sự và trách nhiệm, anh sẽ gửi một tin nhắn hỏi thăm cô, vậy thì cô có thể danh chính ngôn thuận liên lạc với anh.

Nhưng vì cô đúng là một kẻ ngốc nghếch, nên quả thực chẳng còn cách nào khác.

Hay là, cô bẻ gãy cổ tay mình rồi nhắn tin cho anh: “Cổ tay của tôi bỗng nhiên bị gãy rồi.”

Anh có thể sẽ phi ngay tới, chưa biết chừng còn chịu trách nhiệm với cô suốt đời.

Nhưng nghĩ đến chuyện sau này không chơi đàn được nữa, còn có thể bị anh hiểu nhầm rằng cô “ăn vạ” anh, Mộc Mộc quyết định từ bỏ ý định điên rồ này.

Suốt cả buổi chiều, Mộc Mộc ôm lấy chiếc điện thoại di động, khoanh chân ngồi trên giường, suy nghĩ xem phải nhắn tin cho Trác Siêu Nhiên như thế nào.

“Trung đoàn trưởng Trác, chào anh, tôi là Tô Mộc Mộc...”

Mộc Mộc chống cằm suy nghĩ, mở đầu thế này thì hình như hơi tầm thường, vô vị quá.

“Vết thương của tôi không có vấn đề gì, anh không cần bận tâm.”

Mộc Mộc lắc đầu, không được, vết thương không có vấn đề gì thì dao lại phải nhắn tin cho người ta, rõ ràng là rồi hơi không có việc gì làm.

Chi bằng... “Nếu vết thương của tôi không có vấn đề gì, có thể nhắn tin cho anh không?”

Câu này xem ra rất đáng yêu, tuy nhiên, dường như ý đồ móc nối lại quá rõ ràng.

Hay là đi thẳng vào vấn đề: “Trác Siêu Nhiên, anh còn nhớ cái đêm bốn năm về trước không?”

Hôm đó mưa rất to, anh đã ôm chặt em trong màn mưa, hôn em cuồng nhiệt khiến em đến giờ vẫn không thể quên được, có thể anh đã quên rồi, nhưng cả đời này em vẫn luôn ghi nhớ. Em yêu anh, suốt đời suốt kiếp..”

Mộc Mộc nghĩ vậy mà gai ốc đã nổi lên khắp người, có thể tưởng tượng được thái độ của Trác Siêu Nhiên sẽ như thế nào sau khi đọc được tin nhắn ấy.

Chà, xem ra chỉ có thể đợi vài hôm nữa, cô nhắn tin cho anh, nói với anh rằng vết thương của cô đã hoàn toàn khỏi rồi, nhưng đó lại là chuyện của mấy hôm sau.

Mộc Mộc đang ôm điện thoại, trầm tư suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên lạnh lốt khiến cô giật nảy mình đến nỗi trái tim suýt nữa bắn cả ra ngoài.

Cô cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, hóa ra đó là tin nhắn của Kiều Nghi Kiệt- người đã bị cô bỏ lại ở văn phòng tư vấn tâm lý.

“Mộc Mộc, em đang ở đâu? Em không sao chứ?”

“Em đang ở nhà, em không sao. Em không muốn gặp lại bác sĩ tâm lý đó nữa, đáng sợ lắm, em không chữa trị nữa đâu.”

“Được, em không muốn thì sẽ không chữa nữa. anh đến nhà em nhé?”

Mộc Mộc lập tức nhắn tin trả lời: “Không cần đâu, tối nay nhóm nhạc còn có buổi biểu diễn.”

“Mọi người diễn ở đâu, để anh đưa em đi.” Kiều Nghi Kiệt lại phát huy tinh thần khó khăn không hề nao núng của mình.

Mộc Mộc tiếp tục tìm lý do để từ chối: “Không cần đâu, mấy người trong nhóm Cốc Vũ sẽ tới đón em. Anh cứ làm việc của anh đi, không cần phải lo cho em...”

Tin nhắn vừa được gửi đi, tổng đầu Mộc Mộc chợt lóe lên một ý nghĩ, cô đã tìm ra cách tốt nhất để móc nối với Trác Siêu Nhiên, ít nhất thì đó cũng là cách tốt nhất so với tài trí của cô.

Cô vội vàng cầm điện thoại lên, soạn một tin nhắn: “Chị Bạch Lộ, em chuẩn bị xong rồi, khi nào các anh chị tới đón em?”

Cô xem lại mẫu tin nhắn ấy ba lần nữa rồi mới nhập số điện thoại trên danh thiếp của Trác Siêu Nhiên, hồi hộp ấn phím gửi tin.

Tin nhắn đã được gửi thành công.

Tiếp theo là một sự chờ đợi dài đằng đẵng.

Mỗi phút giây chờ đợi chẳng khác nào một sự giày vò. Cuối cùng, một tin nhắn được gửi tới, cô xúc động đến nỗi tay chân cuống quýt, mãi mới cầm chắc được điện thoại, mở ra xem, lại là tin nhắn của anh chàng luật sư vô cùng nhàm chán kian. “Buổi tối nhớ về sớm nhé, thức khuya có quầng thâm ở mắt là anh không thích em nữa đâu đấy.”

“...” Cô trả lời bằng một loạt dấu chấm lửng.

Lại alf sự chờ đợi...

Mộc Mộc có cảm giác như nửa thế kỷ đã trôi qua, điện thoại di động vẫn không hề có chút động tĩnh.

Thấy sắp đến giờ biểu diễn, cô ủ rũ ném điện thoại vào một góc, bò xuống giường thay quần áo, trang điểm, chuẩn bị đi làm. Đang mặc quần áo, tiếng chuông báo có tin nhắn từ điện thoại di động vang lên, cô chạy như bay tới giường, vồ lấy điện thoại như hổ đói vồ mồi, tin nhắn trả lời rất ngắn gọn: “Tôi nghĩ bạn đã gửi nhầm tin nhắn rồi.”

Đã sớm dự đoán được câu trả lời nhưng cô vẫn đứng nhìn nó rất lâu, trái tim như vị đè nặng, càng cưỡng lại càng bị thít chặt. cô gửi một tin nhắn đã được soạn sẵn từ trước: “Trung đoàn trưởng Trác, xin lỗi, tôi không cần thận nên đã gửi nhầm.”

Cô nhanh chóng nhận được tin nhắn trả lời: “Bạn biết tôi? Bạn là?”

“Trung đoàn trưởng Trác, tôi là Tô Mộc Mộc, anh còn nhớ không?”

Lần này thì tin nhắn trả lời còn nhanh hơn nữa: “Cứ gọi tôi là Trác Siêu Nhiên. Cổ tay cô còn đau không?”

“Cũng đỡ rồi, đã có thể gửi tin nhắn được.” Cô do dự một chút, rồi thêm vào một ký hiệu mặt cười phía cuối tin nhắn. “Xấu hổ quá, tôi thật hồ đồ, tin nhắn mà cũng gửi nhầm, làm phiền anh rồi!”

“Không phiền gì đâu, tôi đang định gọi điện cho Vương Dao để xin số điện thoại của cô, hỏi thăm xem vết thương của cô thế nào rồi. Nếu còn đau ở đâu, phải tới gặp bác sĩ để khám ngay.”

Anh bảo cô gọi thẳng tên anh, anh quan tâm tới vết thương của cô, anh thậm chí còn muốn xin Vương Dao số điện thoại của cô. Đối với Trác Siêu Nhiên, điều này có thể rất đơn giản, chỉ là một sự khách sáo, nhưng đối với Mộc Mộc, đây lại là một mong ước xa vời mà cô nghĩ cô cũng không dám nghĩ tới.

Thực ra, cô chẳng mong muốn gì nhiều. cô không dám mong anh toàn tâm toàn ý yêu cô, càng không dám mơ ước xa xôi rằng mình sẽ trở thành vợ anh, dù sai anh cũng là một quân nhân, hôn nhân của quân nhân phải trải qua quá trình thẩm tra chính trị nghiêm ngặt, mà cô lại từng là một tội phạm vi thành niên với tội ác tày trời. Cô chỉ muốn Trác Siêu Nhiên nhớ được cô. Cho đến khi anh già đến nỗi không thể đi lại được nữa, ngày ngày cằn kè bên người phụ nữ yêu dấu của mình, vẫn có thể nhớ được rằng đã từng có một cô gái nở rộ trong cuộc đời anh giống như khói hoa, tên cô ấy là Tô Mộc Mộc...

Như vậy đã đủ lắm rồi.

12. Chương 12

Mộc Mộc kẹp nốt nửa áo đang mặc dở, ngồi xuống giường bấm chữ: “Thực ra, hôm nay là do tôi lao ra ngoài đường, anh đang đi rất đúng luật, việc tôi bị thương hoàn toàn không phải lỗi của anh.”

“Luật giao thông có quy định, cho dù trong bất kỳ tình huống nào, xe đâm vào người khác đều phải chịu trách nhiệm.”

Thấy câu trả lời của anh nghiêm túc như vậy, Mộc Mộc cố ý gửi một khuôn mặt cười, để không khí trò chuyện thoải mái hơn một chút. “May mà tôi không sao, ngộ nhỡ tôi bị tàn phế, lẽ nào anh phải chịu trách nhiệm suốt đời?”

Vài phút sau, Trác Siêu Nhiên mới trả lời, rõ ràng đã suy nghĩ rất kỹ: “Nếu cô từ chối bồi thường về mặt vật chất, tôi sẽ chăm sóc cô suốt đời.”

Anh thực sự đã thay đổi rất nhiều, khác hẳn với con người ngày ngày uống say nơi quán bar, sau khi trút bỏ quần áo thì bắt nạt người ta muốn chết.

Không biết tổng bốn năm qua đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến anh thay đổi lớn đến vậy? Có thể khiến anh coi trọng hai chữ trách nhiệm đến thế?”

“Anh luôn coi trọng trách nhiệm như vậy, không thấy mệt mỗi sao?” Sauk hi tin nhắn đã được gửi đi, Mộc Mộc mới ý thức được rằng câu hỏi nfy có chút đường đột, muốn thu lại thì đã muộn.

Cô không thể ngờ rằng, đọc được câu hỏi này, Trác Siêu Nhiên hơi sững người lại, bởi vì Trác Siêu Việt cũng đã từng hỏi anh câu này, giọng điệu thể hiện rõ sự đồng cảm và tiếc nuối, như thể cuộc sống của anh là một vở bi kịch.

Cậu em trai song sinh từ nhỏ lớn lên bên anh hỏi điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng một cô gái mới gặp vài lần lại có thể hỏi, anh không thể không kinh ngạc, bỗng nhiên lại có hứng thú muốn nói chuyện thêm một lúc với cô gái đặc biệt này.

Tối hôm đó, Mộc Mộc và Trác Siêu Nhiên nói chuyện rất lâu, thời gian cứ thế trôi đi, đến khi Mộc Mộc nhận được tin nhắn giục giã của Cốc Vũ, cô mới lưu luyến kết thúc cuộc trò chuyện đầu tiên của họ.

Từ hôm đó trở đi, chỉ cần có thời gian rỗi, Mộc Mộc sẽ lập tức cầm điện thoại lên kiểm tra xem có tin nhắn mới không. Lúc ngủ cũng không ngoại lệ, đôi khi, nửa đêm tỉnh giấc, cô cũng mơ màng lôi điện thoại từ dưới gối lên xem, biết rõ rằng không thể nào nhận được tin nhắn của anh, nhưng cô vẫn không thể dừng được.

Có khi, cô muốn gửi tin nhắn cho anh, nhưng suy nghĩ mãi cũng không biết phải mở đầu thế nào cho tự nhiên. Vì vậy, cô chỉ còn biết chờ đợi.

Thứ Bảy là ngày quán rượu nhộn nhịp nhất, những người mệt mỏi tới quán rượu để giải tỏa, đám bạn lâu ngày không gặp tới quán rượu để “chén chú chén anh”, ngoài ra còn có rất nhiều tri thức độc thân tận dụng ngày nghỉ để tới đây tìm kiếm gái đẹp.

Mộc Mộc bận túi bụi trong hậu trường của quán rượu, bên này Bạch Lộ không tìm thấy kẹp tóc, bên kia Tiểu Hàn luôn miệng kêu rên đòi cô giúp anh thắt dây lưng, Cốc Vũ thì thúc giục mọi người mau chóng ra sân khấu, Hạ Chí lại điềm tĩnh đứng một bên tán tỉnh.

Mộc Mộc đang không biết phải lo cho bên nào trước, chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên báo hiệu có tin nhắn mới, cô định đọc tin nhắn theo phản xạ, sự nghĩ người nhắn tin muộn thế này chắc chắn chỉ có Kiều Nghi Kiệt, nên lại lờ nó đi, tiếp tục công việc bận rộn.

Sau khi lo chu tất mọi việc để nhòm nhạc lên sân khấu biểu diễn, Mộc Mộc mới lau những giọt mồ hôi trên má, gỡ điện thoại ra, vừa nhìn thấy ba chữ Trác Siêu Nhiên trên màn hình, bàn tay cô trở nên mềm nhũn, điện thoại suýt nữa thì bị rơi xuống đất.

Cô vội vàng mở tin nhắn ra xem: “Ô Mộc Mộc, ngày mai cô có rảnh không? Tôi đưa cô tới bệnh viện kiểm tra lại một chút.” Một lời mở đầu vô cùng đơn giản mà thẳng thắn nhưng lại thể hiện được thấu đáo sự quan tâm và trách nhiệm của một người đàn ông.

Cô chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức bấm chữ: “Có, có...”

Ngẫm nghĩ lại một lát, cô lại xóa đi, kiểm chế hàng trăm nghìn nỗi mong ước trong lòng, hỏi một cách khách khí: “Như vậy có làm phiền anh quá không? Chắc là anh rất bận rộn?”

“Không sao, ngày mai tôi được nghỉ, vừa hay cũng không bận việc gì.”

Ngày mai là ngày nghỉ của anh? Điều đó chứng tỏ anh sẽ rảnh rỗi cả ngày. Mộc Mộc nhất thời hưng phấn quá độ, không cẩn thận, vấp chân vào chiếc va li bằng đĩa mà Hạ Chí vứt ở một góc suýt nữa thì ngã nhào. Sau khi đứng vững, Mộc Mộc lập tức gửi tin nhắn: “Ồ, vậy thì tốt quá, vẫn khám ở bệnh viện lục quân phải không? Tôi sẽ đợi anh ở cổng bệnh viện nhé!”

“Tôi sẽ tới nhà đón cô.”

“Không cần đâu, anh đi từ doanh trại sẽ không thuận đường, phía nhà tôi lại thường xuyên tắc đường, sẽ mất rất nhiều thời gian. Cứ để tôi tới bệnh viện đợi anh.”

Có lẽ thấy Mộc Mộc nói có lý, Trác Siêu Nhiên không kiên quyết nữa. “Vậy chín giờ sáng mai tôi sẽ đợi cô ở cổng chính của bệnh viện Lục quân.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Anh không gửi tin nhắn nữa.

Mộc Mộc đang định tìm chủ đề gì đó để nói chuyện phiếm một lát, màn biểu diễn của nhóm nhạc đã kết thúc, mọi người ra sau sân khấu để thay quần áo, cô đang định cất điện thoại, Bạch Lộ không biết xuất hiện từ chỗ nào, giật phắt lấy. “Ồ, Trác Siêu Nhiên là ai vậy?”

Mộc Mộc đuổi theo giành lại điện thoại, nhưng Bạch Lộ đã nhanh tay nhanh mắt mở tin nhắn ra, đọc được hai mẫu tin.

“Doanh trại? Bệnh viện Lục quân?” Bạch Lộ ngăn bàn tay của Mộc Mộc, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc: “Chính là trung đoàn trưởng Trác mà Vương Dao nhắc tới ư?”

“...”

“Không phải là anh ta đang theo đuổi em đấy chứ?”

Mộc Mộc lắc đầu, không biết phải nói gì.

“Mộc Mộc, những người đàn ông tốt trên đời này không nhiều, đừng nên đắn đo quá, nếu thích thì hãy dừng cảm giác này, biết không?” Đôi mắt to xinh đẹp của Bạch Lộ đầy vẻ chân thành.

Mộc Mộc vẫn đang rất cố gắng!

Ánh nắng sớm mai vô cùng tươi đẹp, cơn gió mùa hạ vô cùng tươi mát. Chiếc xe buýt to lớn đi vòng vèo qua các con phố hẹp, lắc la lắc lư.

Bận rộn ở quán rượu tới tận gần sáng, Mộc Mộc vừa tìm thấy một chỗ ghế trống, ngồi xuống, mí mắt đã bắt đầu díp lại, chẳng mấy chốc đã bị ông Chu Công(1) kéo đi nói chuyện phiếm.”

“Cô bé, bây giờ mới bảy rưỡi, cô đi sớm quá đấy!” Ông Chu Công vuốt râu nói.

“Cháu sợ tắc đường. Cháu nghe nói các quân nhân rất đúng giờ, lần đầu tiên hẹn hò, cháu không thể đến muộn được.”

“Hẹn hò? Đây cũng được coi là hẹn hò sao?”

(1: Một điển tích của Trung Quốc, có nghĩa là ngủ thiếp đi.)

Mộc Mộc nghiêm túc trả lời: “Hẹn gặp mặt, chẳng phải là hẹn hò sao?”

“Được, vậy thì cháu hãy đi hẹn hò vui vẻ nhé!” Ông Chu Công chấp tay ra sau lưng rồi bước đi, dấn ông nhìn từ phía sau hơi gù, bước chân nhanh hơn người bình thường một chút...

Mộc Mộc bỗng nhiên phát hiện ra dáng người đàng sai và bước chân ông Chu Công đặc biệt giống một người- bố cô. Đã nhiều năm như vậy, cô đã mơ gặp rất nhiều người, bao gồm cả người mẹ đẻ mà cô chưa từng gặp mặt, duy chỉ có khuôn mặt hiền từ của bố là cô chưa từng mơ thấy.

“Bố? Bố?” Cô cố gắng hét lên, cổ họng không phát ra được âm thanh nào, chỉ toàn mùi tanh của máu, cô chạy đuổi theo, bỗng chốc bừng tỉnh dậy.

Đó là do xe buýt vừa bị xóc, ánh nắng vàng rọi vào qua cửa sổ, chói đến nỗi không thể mở mắt ra được. Cô giơ tay che ánh nắng, nhìn ra bên ngoài, đứng sừng sững bên đường là kiến trúc đồ sộ của bệnh viện Lục quân, bức tường gạch mà xám đã nhuộm màu thời gian gợi lên cảm giác lạnh lẽo.

Đi tới bên rồi, Mộc Mộc vội vàng xuống xe theo dòng người, mãi tới khi cửa xe sắp đóng lại mới chen được xuống dưới. Sau khi đứng vững, cô rút điện thoại ra xem giờ, phát hiện có một tin nhắn mới của Trác Siêu Nhiên gửi tới từ hai mươi phút trước.

“Rất xin lỗi, doanh trại có việc đột xuất. tôi đã nói rõ với bác sĩ Lâm ở phòng khám rồi, cô cứ trực tiếp tới gặp cậu ấy để khám lại là được.”

Chỉ một mẩu tin nhắn cũng đủ khiến tâm trạng Mộc Mộc rơi xuống đáy vực sâu. Nhưng cô hiểu rõ, trong quân đội phải tuân thủ mệnh lệnh, anh có việc mà anh phải làm.

Cô có nên bỏ về như vậy không? Đây là cơ hội khó khăn lắm cô mới có được!

“Ồ, hay là, tôi đợi anh nhé?”

Cô cầm điện thoại chờ đợi rất lâu, mãi không thấy anh trả lời.

Cô lại gửi thêm một tin nhắn: “Tôi không vội đâu, tôi sẽ đợi anh!”

Vẫn không có tin nhắn trả lời.

Nghĩ rằng anh không để ý tới tin nhắn trong điện thoại, cô liền bấm số gọi cho anh, mới phát hiện điện thoại của anh đang nằm ngoài vùng phủ sóng, không biết bao giờ mới nhận được tin nhắn.

13. Chương 13

Ánh nắng mùa hè ay gắt như lửa, Mộc Mộc ngồi trên ghế đá bên cạnh bãi đỗ xe, lặng lẽ nhìn từng chiếc xe đi tới. Có lẽ đã quen với việc ngày ngày chờ đợi trong suốt bốn năm, Mộc Mộc không cảm thấy nóng, cũng không chán nản, cứ lặng lẽ ngồi đó, nhìn mọi người qua lại. Thi thoảng, cô lại giúp một em bé nhặt quả bóng đã bị lăn xa, giúp một người mới xuất viện xách đồ đạc, hoặc trông hộ một người khác thứ gì đó, cảm thấy rất vui vẻ.

Đến giữa trưa, thời tiết quá nóng bức, mọi người đều quay về phòng có điều hòa để hưởng bầu không khí mát mẻ. cô vẫn ngồi yên tại chỗ, lấy tập giấy nhớ ra đặt lên trên đùi, nghĩ tới những câu hỏi mà anh có thể hỏi khi tới, viết sẵn từng câu trả lời. Trời tối tự lúc nào, không còn nhìn rõ nét chữ nữa, gió đêm thổi tung những tờ giấy nhớ nhỏ bé của cô.

Biết anh không thể đến, cô thất vọng đứng dậy, bước xuống bậc thang, từng bậc, từng bậc, từng bậc một.

Song cô lại không nỡ bỏ đi, lại bước lên từng bậc, từng bậc.

Cô cứ lên lên xuống xuống, đi đi lại lại.

Mãi cho tới khi có một giọng nói xé tan màn đêm yên tĩnh.

“Cô vẫn đang đợi tôi ư?” Âm thanh dịu dàng vang lên từ phía sau lưng. Mộc Mộc vội vàng quay đầu lại, Trác Siêu Nhiên đã đứng sau lưng cô từ lúc nào, trên người vẫn mặc bộ quân phục phẳng phiu thẳng tắp, bóng đêm nhuộm bộ quân phục của anh thành màu đen, cơn gió nhẹ thổi tung mái tóc anh, khóe môi hơi cong lên...

Anh của lúc này, cuối cùng cũng khiến cô tìm thấy được hình bóng quen thuộc trong ký ức.

Vừa bất ngờ vừa hơi xấu hổ, cô cúi xuống, khe khẽ cười, gạt đầu, lật giở những tờ giấy nhớ đầy chữ trong tay, tìm thấy một trang trong đó: “Tôi biết là anh sẽ tới.”

Trác Siêu Nhiên cúi xuống nhìn đồng hồ, đã chín giờ tối.

Cô đã đợi anh suốt mười hai tiếng đồng hồ, từ sáng sớm tới tận tối mịt, không hề trách móc, không chút ầm úc, chỉ đứng trên bậc thềm lặng lẽ mỉm cười với anh, dùng thứ ngôn ngữ mà anh không thể nghe được âm thanh và ngữ điệu để nói với anh rằng: Cô biết là anh sẽ tới.

Gió đã lặng, các tòa nhà phía xa xa đã sáng đèn...

Trác Siêu Nhiên thi lại ánh mắt đã nán lại trên người Mộc Mộc quá lâu, dùng một giọng hơi khàn đặc giải thích: “Xin lỗi, khu vực tôi đến không phủ sóng điện thoại... tôi vừa mới nhận được tin nhắn của cô.”

Cô lắc lắc đầu, lại lật tìm một tờ giấy đưa cho anh đọc: “Không sao, dù sao hôm nay tôi cũng không có việc gì.”

“Thực ra cô không cần phải ở đây đợi tôi...”

Mộc Mộc nghĩ một lát, lật giở trang tiếp theo. “Tôi đã nói đợi anh, là nhất định sẽ đợi.”

Cho dù là một người đàn ông không tình ý, trong tình huống này, cũng có thể cảm nhận được sự chờ đợi của cô ẩn chứa ý nghĩa gì. Trác Siêu Nhiên không biết phải nói gì cả, chỉ đứng nhìn cô. Thực ra, trong ngày đầu tiên gặp mặt, tiếng dương cầm uyển chuyển theo lương cùng đôi mắt đắm lệ cảm nín của cô đã khiến lòng anh nảy sinh một cảm giác khó hiểu, lúc này, cảm giác đó lại càng mãnh liệt hơn.

Mộc Mộc bị ánh mắt anh làm cho lúng túng, cúi đầu xuống chăm chú lật các mẫu giấy, cuối cùng cũng tìm được trang cần tìm, đưa ra cho anh đọc: “Anh ăn cơm chưa? Nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc đối diện kia có vẻ không tồi, tôi mời anh nhé?”

Trác Siêu Nhiên kinh ngạc nhìn tập giấy nhớ giống như báu vật trong tay cô, lòng đầy tò mò.. “Có thể cho tôi xem được không?”

Mộc Mộc cố gắng nhớ lại hết nội dung đã viết trong những tờ giấy đó, bên trong đều là những lời do cô tùy tiện viết ra, chẳng có ý nghĩa gì cả, trừ trang cuối cùng... nhưng đó cũng là điều cô muốn thổ lộ với anh.

Tập giấy nhớ được giở từng trang một, những câu chữ vừa đơn giản vừa không hề ăn khớp với nhau, nhưng lại chất chứa tình cảm chân thành.

“Tôi đợi cũng chưa lâu lắm. việc của anh đã xử lý xong chưa?”

“Hôm nay thời tiết thật đẹp, không hề nóng chút nào.”

“Không sao, tôi cũng rồi rồi chẳng có việc gì làm.”

“Tôi đã nói sẽ đợi anh, là nhất định sẽ đợi.”

Từng câu từng chữ được anh lặng lẽ lật giở.

Lật tới trang cuối cùng, ánh mắt Trác Siêu Nhiên bỗng chùng xuống, bởi vì trên đó viết rằng:

“Em thừa nhận, em rất thích anh. Một người đàn ông như anh, có người phụ nữ nào lại không thích cơ chứ. Nhưng từ trước tới giờ em chưa từng mơ mộng hão huyền. anh là một quan chức trong quân đội, tiền đồ rộng mở... mà em lại từng là một tội phạm vì thành niên, mười bảy tuổi đã phải vào trại cải tạo, nửa năm trước vừa mới ra tù... Em biết anh không thể chấp nhận em, chuyện giữa hai chúng ta hoàn toàn không có khả năng... Em chỉ muốn được ở gần bên anh một chút.”

Cô không thể ngờ rằng, chính lời thổ lộ không hề giấu giếm đo đã khiến tâm hồn Trác Siêu Nhiên gợn lên những cơn sóng nhỏ. Đúng vậy, anh là một quân nhân, chưa nói tới việc kết hôn, ngay cả việc hẹn hò yêu đương đơn giản, anh cũng cần phải suy nghĩ thận trọng. Nếu đều sư đoàn trưởng- người một lòng muốn cất nhắc anh biết được rằng anh đang qua lại với một cô gái vừa mới ra khỏi trại cải tạo, kết quả không cần suy nghĩ cũng đủ biết.

Không phải là chưa từng có cô gái nào thổ lộ với anh, một vài người còn có tình cảm sâu đậm hơn, nồng nhiệt hơn Mộc Mộc, nhưng anh chưa gặp người nào khi thổ lộ lại vạch ra một hố sâu ngăn cách như vậy. Đó lại còn là loại hố sâu ngăn cách về thân phận chính trị không thể vượt qua khiến Trác Siêu Nhiên có một cảm giác đặc biệt, là hối tiếc, rung động hay không chịu khuất phục, anh cũng không thể diễn tả được, tóm lại, anh không muốn từ chối cô giống như đã từ chối những cô gái khác...

“Quán thịt nướng Hàn Quốc đó hình như cũng không tồi, anh cũng chưa ăn tối... Đi thôi.” Anh quay người, bước về phía nhà hàng thịt nướng.

Mộc Mộc ngây người trong giây lát, rồi vội vàng nhảy xuống khỏi bậc thềm, vội bước chạy theo sau.

Nhà hàng nướng không rộng lắm, khách cũng không đông, khói lửa mù mịt, mùi thịt thơm phức, mang lại không khí ấm cúng. Mộc Mộc chọn vài món thịt nướng và rau xanh đặc sắc, còn đặc biệt chôn một chai rượu gạo Hàn Quốc loại mạnh nhất cho anh

Đồ ăn chưa dọn lên, rượu đã được mang tới, Mộc Mộc đang định rót cho anh, không ngờ, Trác Siêu Nhiên lại đưa tay che miệng ly.

“Không cần đâu, cảm ơn.”

Mộc Mộc sững sờ, một tia chớp lóe lên trong đầu, cô chợt cảm thấy người đàn ông có thần sắc điểm đậm trước mặt thật xa lạ, anh có quá nhiều điểm không giống với người trong ký ức của cô, nhưng tại sao ngoại hình của anh lại giống đến vậy, anh lại còn biết gấp hoa hồng...

Đúng lúc cô đang nghi hoặc, Trác Siêu Nhiên thu tay về, “Rót một chút thôi vậy, lát nữa anh còn phải lái xe... Hơn nữa, mặc quân phục mà uống rượu nơi công cộng thì không được hay lắm.”

Hóa ra là vậy, cô cứ nghĩ rằng... có thể cô đã nghĩ ngợi quá nhiều. Mộc Mộc rót chút rượu vào trong ly của anh, rồi rót ỉnh một ly.

“Tại sao em lại phải ngồi tù?” anh hỏi

Tay Mộc Mộc khẽ run lên, những giọt rượu màu trắng sữa rót ra bên ngoài thành ly, từ từ lăn xuống. Cô tiếp tục rót, đến khi ly rượu đầy sắp tràn ra ngoài mới đặt chai rượu xuống, viết lên giấy: “Nếu em nói với anh, em đã giết bố em, anh có tin không?”

Về mặt kinh ngạc của anh cho cô biết rằng, anh không tin, không thể nào tin được, nhưng anh vẫn hỏi: “Tại sao?”

“Vì mẹ em, vì em muốn cứu mẹ...” Cô giải thích một cách mơ hồ.

“Ngộ sát?”

Mộc Mộc không trả lời, nâng ly rượu lên, uống liền một hơi. So với whisky, vị của rượu gạo Hàn Quốc dịu hơn rất nhiều, trôi tới dạ dày còn có cảm giác ấm áp chứ không cay đắng bỏng rát- cũng giống như anh của hiện tại và anh trong quá khứ.

Cô luôn nghĩ rằng, khi cô hỏi: “Nếu em nói với anh, em đã giết bố em, anh có tin không?”, anh sẽ trả lời: “Anh không tin, cho dù cảnh sát tin vào điều đó, quan tòa tin vào điều đó, anh cũng không tin, em không phải là người có thể giết bố mình...”

Xem ra, cô đã quá ngây thơ, cô dựa vào đâu mà nghĩ rằng anh sẽ không tin? Tòa án đã định rõ tội danh, cô phải gánh chịu, cho dù tới bất cứ lúc nào, cho dù trong mắt ai, cô vẫn mãi mãi là một tội phạm giết người, một người có vết đen trong nhân cách.

Thấy Trác Siêu Nhiên cau mày nhìn ly rượu đã uống cạn của mình, cô cười một cách tự trào: “Có phải anh muốn nói rằng, một cô gái ngoan thì không uống rượu?”

“Anh chỉ muốn nói, bụng đói mà uống rượu thì rất có hại cho sức khỏe.”

Sự dịu dàng bất ngờ của anh khiến cô không kịp chống đỡ, nước mắt cứ thế lăn xuống, cô đang định gơ tay áo lên lau, anh đã chìa tờ giấy ăn ngay bên cạnh ra trước mặt cô.

“CÓ cần mượn vai một chút không? Anh còn nhớ, lần trước vẫn còn nợ em.”

“...” hóa ra trí nhớ của anh không hề kém như cô vẫn nghĩ.

Trác Siêu Nhiên mỉm cười nhìn ngó xung quanh, “Ở đây đông người quá, lát nữa tìm chỗ nào đó không có ai nhé.”

Câu nói này thốt ra từ miệng của một người quân tử như Trác Siêu Nhiên, vốn không có hàm ý xấu xa gì, nhưng không hiểu sao, Mộc Mộc bỗng liên tưởng tới rất nhiều chuyện, khuôn mặt xinh xắn đắm nước mắt dần dần ửng đỏ.

Ăn tối xong, Trác Siêu Nhiên lái xe đưa cô về nhà/ mặc dù suốt dọc đường cô luôn thầm cầu khẩn cho đường bị tắc, hoặc Trác Siêu Nhiên bỗng dừng đi nhầm đường, nhưng thật đáng tiếc, Thượng đế không nghe thấy lời cầu xin của cô, nhà cô nhanh chóng xuất hiện bên ngoài cửa xe.

Cô chậm rãi bước xuống, chậm chậm vẫy tay, từ từ quay người bước vào trong con ngõ nhỏ tối tăm.

Đi được vài bước, cô khẽ quay đầu lại, bất ngờ phát hiện Trác Siêu Nhiên vẫn đang đứng bên cạnh xe nhìn theo cô.

Đầu óc nóng bừng, Mộc Mộc chạy trở lại, trước khi anh kịp phản ứng, cô nhanh chóng đặt một nụ hôn lên má anh, trong lúc anh còn đang sững sờ, cô liền cầm lấy tay anh, viết vào lòng bàn tay anh ba chữ: “Em yêu anh!”

Sau đó, cô chạy thẳng về nhà, không hề quay đầu lại, bỏ mặc một mình Trác Siêu Nhiên đứng như trời trồng trong đêm tối...

Mãi tới khi昏昏 về đến nhà, gục lên bồn rửa mặt, cố gắng làm nguôi khuôn mặt như sắp bốc hỏa của mình, cô mới bình tĩnh lại được. Nhớ lại việc mình đã làm, cô hối hận đến nỗi chỉ muốn dùng nước để dìm chết chính mình!

Cô nghĩ Trác Siêu Nhiên chắc chắn đã bị cô dọa cho sợ chết khiếp, sẽ giữ khoảng cách với cô,, không còn dám trêu chọc cô nữa, không ngờ, khi cô nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ, tiếng chuông báo hiệu có tin nhắn mới vang lên.

Cô mở điện thoại ra, trên màn hình hiển thị một tin nhắn của Trác Siêu Nhiên: “Quân đội có quy định, quân nhân khi mặc quân phục không được có những hành động quá thân mật với người khác giới. Anh trình trọng đề nghị, lần sau nếu em “đánh úp”... tốt nhất nên chọn khi anh không mặc quân phục.”

Mộc Mộc cầm điện thoại, cười sung sướng cả đêm, ngay cả trong mơ cũng cười đến nỗi không khép miệng lại được.

Có một loại tình cảm, khi đến thì rầm rộ, thế lửa ngàn ngút, giống như đêm hôm đó.

Có một loại tình cảm, khi đến lại khẽ khàng không chút tiếng động, như có như không, giống như hiện tại.

Mộc Mộc không rõ tình cảm Trác Siêu Nhiên đối với cô như thế nào, nhưng cô cảm nhận được rằng, anh đang cho cô cơ hội để đến gần anh.

Anh bắt đầu chủ động nhắn tin cho cô, không có chuyện gì đặc biệt, chỉ muốn nói với cô rằng: “Khi qua đường nhớ quan sát đèn tín hiệu.”

Còn cảnh báo cô rằng: “Con gái uống quá nhiều rượu sẽ không tốt cho da.”

Thi thoảng, có thời gian rảnh anh còn hẹn cô đi ăn cơm, uống vài ly rượu, tâm sự về cuộc sống. Ăn cơm xong, anh đưa cô về nhà, nhận lời mời của cô vào ngồi một lát, uống một cốc nước ấm rồi về.

Một hôm, Bạch Lộ nói, muốn chinh phục trái tim của một người đàn ông, đầu tiên phải chinh phục cái dạ dày của anh ấy, Mộc Mộc lập tức nấu một nồi canh nằm bò mang tới cho anh.

Đáng tiếc, cô đứng đợi trước cổng sư đoàn suốt ba tiếng đồng hồ, nhân viên cảnh vệ của Trác Siêu Nhiên chạy ra, nói với cô rằng Trác Siêu Nhiên có việc rất quan trọng, không tiện ra ngoài, bảo cô hãy về đi, không cần đợi nữa.

Cô thất vọng đưa canh nằm bò cho nhân viên cảnh vệ.

Hôm sau, Trác Siêu Nhiên mới gửi tin nhắn cho cô: “Canh rất thơm, cảm ơn em!”

“Nằm bò ngon không?” Cô hỏi.

“Hả? trong canh có nằm bò ư?”

“Có mà, em mua những hơn hai cân. Không phải là anh chưa được ăn đấy chứ?”

“Ồ, mấy người này, không để phần cho anh lấy một miếng...”

Cô như nhìn thấy bộ mặt đầy ai oán của Trác Siêu Nhiên, bất giác bật cười. “Không sai, lần sau em sẽ lại nấu cho anh ăn.”

“Lần sau nhớ phải đưa tận tay anh đấy nhé!”

Cô buông điện thoại xuống, chạy như bay tới siêu thị mua nằm bò, nấu xong canh đã gần nửa đêm.

Khi Trác Siêu Nhiên vội vàng từng bước lớn ra ngoài cổng doanh trại, cô đang bê trên tay một bình giữ nhiệt ấm nóng, nhìn anh cười, một bàn tay đưa lên lau những giọt mồ hôi long lanh trên trán.

Anh có thể nói, nhưng lại không nói gì.

Còn cô có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không thể thốt lên lời.

Vì vậy đêm hôm đó, họ trầm lặng dạo phố trên con đường không một bóng người, ánh trăng còn nóng bỏng hơn cả ánh mặt trời. Rất nhiều lần cô len lén đưa tay ra, muốn giả bộ như không có chuyện gì, nắm lấy tay anh, cuối cùng lại không đủ dũng khí trước bộ quân phục màu xanh của anh.

Hơn nửa tháng sống trong quan hệ mập mờ, mùa hè nóng bức đã trôi đi tự lúc nào, một buổi sáng, Mộc Mộc lật giở tờ lịch, thấy trên lịch viết hai chữ “Lập thu”, mới phát hiện ra mùa thu đã đến rồi.

Có người chuyển tới cho cô một bưu phẩm, người gửi là Trác Siêu Nhiên. Cô ngạc nhiên mừng rỡ kí nhận, mở ra, bên trong là một chiếc áo lông cừu tím nhạt. Đó là một chiếc áo khoác xinh xắn, không có cúc, chỉ có một chiếc kẹp áo rất tinh tế ở ngực, xem ra rất phù hợp để khoác bên ngoài khi mặc váy liền, đặc biệt là chiếc váy màu cánh sen mà Bạch Lộ tặng cô lần trước.

Cô mặc lên người, đứng ngắm mình trước gương, chiếc áo không chỉ rất đẹp, mà còn rất ấm áp.

Cô mỉm cười ngồi xuống sàn nhà, dựa lưng vào giường nhắn tin : “Em nhận được áo rồi, đẹp lắm.”

Chuông báo có tin nhắn của điện thoại di động nhanh chóng vang lên, tốc độ trả lời tin của anh càng ngày càng nhanh. “Ừm, buổi tối khi đi ra ngoài nhớ mặc nhé!”

“Ồ, không biết bao giờ mới có dịp mặc cho anh xem.”

“Cuối tuần này anh được nghỉ, nhưng anh không chắc liệu có việc đột xuất không.”

“Không sao, em sẽ đợi anh.”

“Được.”

Mộc Mộc đang muốn tìm một chủ đề gì đó, lại nhận được một tin nhắn nữa. “Hôm qua một người bạn tặng anh hia chai Mao đài, có muốn thử không?”

Thực ra, cô không có hứng thú với rượu Mao đài. “Được. Thật tiếc, anh lại không được uống nhiều rượu ở bên ngoài...”

“Chúng ta có thể uống ở nhà, em biết nấu cơm chứ?”

“Em biết.” Mộc Mộc quay đầu nhìn căn phòng nhỏ bé nhếch nhác nhét đầy đồ đạc của mình, nó thực sự không hề phù hợp ột cuộc hẹn hò. “Nhưng nhà em có vẻ chật...”

“Ừm, anh nghĩ, nhà anh chắc sẽ đủ rộng.”

14. Chương 14

Mặc dù từ trước tới giờ, Trác Siêu Nhiên chưa hề nhắc tới gia cảnh của anh, Mộc Mộc cũng sớm đoán được rằng anh có xuất thân giàu có, nhưng khi Trác Siêu Nhiên đưa cô tới căn hộ sang trọng trong khu Cách Thế Quan Lan, Mộc Mộc vẫn bị kinh ngạc tới sững người.

Mộc Mộc nhớ hồi còn học cấp III, cô đã nghe mẹ và cô Lưu hàng xóm nói chuyện về Cách Thế Quan Lan. Họ nói tuy giá khởi điểm của nơi này cao ngất trời, nhưng mấy chục căn biệt thự và các căn hộ hạng sang trong tòa nhà bên sông đều bị tranh giành mua hết trong vòng chưa đến một tuần. mẹ cô nói: Thực ra toàn bộ các căn hộ trong đó trước khi chào bán ra thị trường đã bị người trong nội bộ nhận mua hết cả, có tiền cũng không mua được nữa. cô Lưu còn hạ thấp giọng thăm thẳm thì ra chiêu bí mật: “Đầu phải trước khi chào bán ra thị trường, tôi nghe nói ngay từ khi đấu giá mảnh đất này, các căn hộ đã được đặt mua hết rồi, nếu không, một vị trí địa lý tốt như vậy sao lại rơi vào tay một công ty bất động sản không danh tiếng với mức giá thấp là ba tỉ?”

Tin đồn là thật hay giả cần phải đợ khảo chứng, nhưng những người sống ở đây không còn nghi ngờ gì đều là những người không giàu thì sang, mà suốt mấy năm nay, những người bỏ tiền ra mua căn hộ ở đây với giá cao ngất trời đều không ai tuyên bố có như cầu muốn bán lại.

Còn chưa bước chân vào bên trong khu nhà, Trác Siêu Nhiên mới chỉ đưa xe vào bãi đỗ xe ngầm, Mộc Mộc đã bị chần động, chưa nói tới những chiếc xe ở đây sang trọng thế nào, chỉ riêng những chiếc biển số xe cũng đủ nói rõ thân phận và địa vị của những người sống ở đây.

Trác Siêu Nhiên nhìn ra vẻ mặt băn khoăn muốn nói xong lại thôi trên khuôn mặt Mộc Mộc, trong lúc đưa Mộc Mộc đi lên bằng thang máy có cửa kính trong suốt để ngắm cảnh, anh đã giới thiệu sơ qua về gia cảnh của mình: “Bố anh là một quân nhân, mấy năm trước được phân công đến khu quân sự của thành phố B, trước đây mẹ anh làm việc trong chính phủ, để chăm sóc cho bố, mẹ anh cũng xin chuyển tới thành phố B.”

Anh giới thiệu ngắn gọn, Mộc Mộc lặng yên đi theo sau, bước chân bất giác chậm hơn một chút, khoảng cách giữa anh và cô lại xa hơn rất nhiều.

“Anh còn có một em trai, căn hộ này là do bố mẹ mua cho anh và em trai.”

Em trai?! Trác Siêu Nhiên vẫn còn một em trai nữa?

Từ khi Trác Siêu Nhiên xuất hiện trở lại trong bộ quân phục, cô phát hiện ra anh đã thay đổi quá nhiều. duyên tình ngắn ngủi trong một đêm, anh không nhớ được, cô có thể hiểu, nhưng tính cách của anh tại sao lại thay đổi nhiều như vậy? Mộc Mộc cũng đã từng nghi ngờ rằng Trác Siêu Nhiên có thể không phải là anh, là do cô đã nhận nhầm người. Nhưng, trên thế giới này lại có hai người có ngoại hình giống hệt nhau như vậy sao? Đều cùng thích một loại đồng hồ đeo tay? Đều cùng thích xe Land Rover? Đều cùng biết dùng khăn tay gấp thành hoa hồng?

Điều này phải nói là quá trùng hợp.

Nhưng, nếu như, họ là anh em ruột...

Trái tim Mộc Mộc bỗng nhói lên, cô vội vàng lấy giấy bút ra: “Anh còn một em trai nữa ư? Là em ruột?”

“Đúng vậy, cậu ấy tên là Trác Siêu Việt. trước đây cũng phục vụ trong quân ngũ, sau khi giải ngũ thì chuyển sang kinh doanh xuất nhập khẩu. công việc kinh doanh của cậu ấy rất bận, rất ít khi về, anh cũng đã quen sống trong doanh trại... vì vậy căn hộ này thường để trống.”

“Hai người có giống nhau không?” Vừa viết xong câu này, ánh mắt Mộc Mộc đã chăm chú nhìn Trác Siêu Nhiên, khẩn thiết muốn biết kết quả.

Anh nhìn qua lớp kính trong suốt của thang máy, nước sông đập dềnh càng lúc càng mờ lung theo đà đi lên của thang máy. “Có người nói bọn anh rất giống nhau, nhưng anh cảm thấy chẳng giống chút nào cả...” Trác Siêu Nhiên nở một nụ cười với ý nghĩa vô cùng sâu xa, “Đợi đến khi gặp được cậu ấy, em sẽ biết ngay thôi.”

Thang máy dừng lại ở tầng thứ hai mươi, Mộc Mộc thở phào một tiếng, vì quá đổi căng thẳng mà trái tim cô căng cứng, đến giờ vẫn hơi đau nhức, cô lặng lẽ day day ngực.

Trác Siêu Nhiên bước ra ngoài thang máy, nói thêm: “Đúng rồi, Siêu Việt biết đọc khẩu hình. Cậu ấy không cần nghe tiếng nói, chỉ cần nhìn khẩu hình là có thể biết được người khác đang nói gì.”

Thật sự có người đọc được khẩu hình ư? Trước đây, cô đã từng thấy điều đó trên tivi, nhưng chưa hề nghĩ sẽ gặp trường hợp như vậy ở ngoài đời, trong lòng bất giác có chút xúc động.

“Khi nào có dịp, em thử trò chuyện với cậu ấy xem sao.”

Mộc Mộc không nén nổi tò mò về Trác Siêu Việt, người cô chưa từng gặp mặt. em trai của Trác Siêu Nhiên liệu có cao lớn như anh không nhỉ?

Anh ta lại còn đọc được khẩu hình, đã lâu rồi cô không “trò chuyện” với người khác, không biết khi “trò chuyện” với anh ta sẽ có cảm giác thế nào...

“Tình cảm của hai anh em anh chắc hẳn rất tốt!” Mộc Mộc phát hiện ra rằng mỗi lần nhắc tới hai chữ “Siêu Việt”, giọng nói của Trác Siêu Nhiên lại vô cùng xúc động.

Đọc những chữ cô viết trên giấy, anh mỉm cười, tình cảm ấm áp lộ rõ trong đáy mắt, “Em có thể không tin, từ nhỏ tới lớn bọn anh chưa hề cãi nhau một lần nào, ngay cả việc tranh giành cũng chưa hề xảy ra. Mẹ anh nói, khi bọn anh mới bắt đầu biết ăn, đã biết bẻ đồ ăn ra thành hai phần để chia nhau rồi.”

Nghe ra quả thật rất khó tin, Mộc Mộc lại càng tò mò. “Vậy nếu như không thể chia thành hai phần thì sao? Ví dụ như còn lại một quả nho cuối cùng chẳng hạn?”

“Vậy thì cả hai người đều không ăn nữa. bởi vì người ăn quả nho đó nhất định sẽ không cảm nhận được vị ngọt.”

“Vậy nếu hai người cùng yêu một cô gái thì sao?” Viết xong câu đó, Mộc Mộc cảm thấy không ổn, bèn bổ sung thêm một câu: “Em không có ý gì khác, chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.”

Trác Siêu Nhiên suy nghĩ một cách nghiêm túc, “Nếu thật sự cùng yêu một cô gái, anh nghĩ, bọn anh sẽ đều từ bỏ.”

Câu trả lời này cũng giống như suy nghĩ của Mộc Mộc, “Bởi vì người có được tình yêu đó chưa chắc đã cảm thấy hạnh phúc...”

Trác Siêu Nhiên không phủ nhận mà chỉ mỉm cười, mở khóa, đẩy cánh cửa ra. “Mời vào.”

Vừa bước vào trong, Mộc Mộc lập tức sững người kinh ngạc trước quang cảnh tuyệt đẹp hiện ra bên ngoài cửa sổ bằng kính kéo sát nền nhà của phòng khách.

Cô sống ở thành phố S từ nhỏ, mỗi một phong cảnh của thành phố này, từ khu trung tâm huyền ảo hỗn loạn, khu phố cổ lạnh lẽo cổ xưa đến khu đèn đỏ sắc mùi dục vọng và tiền bạc đều vô cùng quen thuộc. Nhưng, đứng ở nơi đây, dõi mắt nhìn thành phố phồn hoa trong ánh chiều tà, cô mới phát hiện ra thành phố có bề dày lịch sử lâu đời này lại yên tĩnh đến vậy.

Cô lại đưa mắt ngắm nghía căn phòng, căn cứ vào diện tích rộng rãi của phòng khách, căn hộ của anh không thể coi là nhỏ, giấy dán tường màu trắng đục, thảm trải sàn màu nâu nhạt, không nhuộm một hạt bụi. Cách bài trí đơn giản, không hề có vật dư thừa, thoạt nhìn đã biết đây là thế giới riêng của đàn ông - ngoài một lọ hoa hồng trắng tỏa hương thơm ngát trên bậu cửa sổ, những cánh hoa nõn nà tươi xinh còn lấp lánh những giọt nước.

“Muốn uống một chút... nước hoa quả không?”

Mộc Mộc gật đầu, đối với người không thể nói được, bỏ bớt sự lựa chọn không cần thiết là một hành động thông minh.

Trác Siêu Nhiên bước vào phòng bếp, lấy một chai nước ép nho ra khỏi chiếc tủ lạnh xếp đầy rau tươi, hoa quả và các loại đồ uống khác nhau, rót vào một chiếc cốc trong suốt như ngọc, đưa cho cô.

Nước nho mát lạnh có vị ngọt như rượu vang đỏ, dịu dàng như vừa mới được ép xong.

Mộc Mộc ngắm kỹ lại căn hộ, một căn phòng sạch sẽ, đầy đủ tiện nghi như thế này, nhìn thế nào cũng không giống với một căn hộ không có người ở. Trong lòng đầy hoài nghi, Mộc Mộc đang định cầm bút lên, liền nghe thấy tiếng anh nói: “Cô Trần ngày nào cũng giúp anh dọn dẹp. hôm qua anh đã gọi điện cho cô ấy, nói rằng anh muốn đưa bạn về nhà ăn cơm, bảo cô ấy chuẩn bị giúp chút thực phẩm.”

Mọi thứ đã được chuẩn bị đầy đủ, Mộc Mộc lập tức bắt đầu trở tài bếp núc.

Canh thịt bò sôi lăn tăn trong nồi, sủi lớp bọt trắng như sữa, hương thơm nồng tỏa ra ngào ngạt. Mộc Mộc ngồi xồm trên nền nhà, tay phải chống cằm lên lên ngắm nhìn Trác Siêu Nhiên đang dựa lưng vào sofa ngủ gật, cười híp mắt.

Thời gian đã khiến tính cách của anh thay đổi rất nhiều, nhưng khuôn mặt khi ngủ lại không hề thay đổi, vẫn lặng yên như vậy...

Giống như đêm hôm đó...

Đêm hôm đó, hai cơ thể trần trụi của họ ôm lấy nhau, anh cũng ngủ yên như vậy bên cạnh cô...

Nhớ đến sự quần quýt trong đêm hôm đó, nỗi nhớ bị dồn nén quá lâu sục sôi trong huyết mạch, đầu ngón tay của Mộc Mộc không tìm được lại di chuyển trên khuôn mặt đã khiến cô mong ngóng nhớ thương suốt hơn một nghìn ngày đêm. Vẫn là sống mũi cao cao, cặp lông mày lười mác hơi xếch... chỉ là các đường nét trên khuôn mặt vì trải qua nhiều thử thách của thời gian đã mất đi nét sắc sảo, thêm vài phần dịu dàng dễ khiến người ta cảm thấy gần gũi...

Hàng lông mi của Trác Siêu Nhiên khẽ động đậy. Mộc Mộc giật mình vội vàng thu tay về, đứng lên giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, bước chân về phía phòng bếp.

Trác Siêu Nhiên nhìn bộ dáng đáng yêu với khuôn mặt vờ như “đang đi ngang qua” của Mộc Mộc, lồng ngực bỗng nóng bừng, đưa tay ra nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé vừa mới “phạm tội” của cô.

Khuôn mặt cô bỗng nhiên ửng đỏ, giống như một quả đào mật đã chín, mời gọi người ta nếm thử.

Trác Siêu Nhiên dù gì cũng là đàn ông, máu nóng cuộn cuộn dâng lên trong phút chốc khiến anh nảy sinh ý định “phạm tội”. Bàn tay anh khẽ kéo, cơ thể mềm mại thơm ngát dần ngã vào lòng anh không chút phản kháng, trong đôi mắt cô đầy ắp sự mong đợi vô cùng e thẹn...

“Mộc Mộc”, anh hắng giọng, “Trước bốn mươi tuổi, có thể anh sẽ không rời xa quân ngũ...”

Cô cúi xuống, gật gật đầu, cắn chặt môi.

Trong tình cảnh này, một trái tim dù cứng rắn và lạnh lùng đến mấy cũng không thể chịu đựng nổi, câu chuyện được chuyển sang một hướng khác: “Nếu chúng ta yêu nhau, anh sẽ không thể hứa hẹn gì, thậm chí không thể công khai thừa nhận mối quan hệ với em... Vậy thì, em có còn muốn hẹn hò với anh không?”

Cô lập tức ngẩng đầu, gật gật một cách kiên định.

Anh hơi ngạc nhiên, “Tại sao? Em không cảm thấy anh rất vô trách nhiệm ư?”

Cô mỉm cười, viết từng nét chữ trong lòng bàn tay anh: “Anh bằng lòng làm người đàn ông không có trách nhiệm với em một lần, em còn có điều gì không mãn nguyện nữa?”

Anh dang hai cánh tay ôm chặt cô vào lòng.

Cơn gió chiều thổi vào trong phòng, cánh hoa hồng trắng bên cửa sổ rơi xuống.

Đối với một người sống trong chờ đợi đã lâu như Mộc Mộc, chỉ cần có thể có vòng tay ôm ấm áp này, lời hứa hay kết quả đều không quan trọng.

Cô kiễng chân, khi môi và môi chạm nhau một cách chuẩn xác, hương thơm ngọt ngào ấm áp, tình nồng ý đậm dịu dàng, ngọt ngào và đẹp đẽ hơn cả trong tưởng tượng của anh...

Nụ hôn của anh như sương như khói, dịu dàng xoay chuyển, cô say sưa đón nhận, nhắm mắt lại để tận hưởng và tìm lại cảm giác nụ hôn đầu của họ... Không hiểu sao, cô lại không tìm được thứ cảm xúc mạnh mẽ khiến cô đau đớn tới tận linh hồn đó.

Chắc chắn là do cô đã quá hạnh phúc, cô thầm nghĩ như vậy.

Đầu lưỡi anh thâm nhập vào khoang miệng cô không chút trở ngại, kiếm tìm hương thơm của cô, hai cơ thể quần quýt cùng nhau ngã xuống chiếc sofa mềm mại...

Nụ hôn lâu ngày chưa được trao, sự chờ đợi đằng đẳng, Mộc Mộc cứ nghĩ tới người đang ôm cô kia là người mà cô vẫn luôn chờ đợi trong suốt bốn năm qua, hạnh phúc đến nỗi sắp ngất lịm, cả người nhẹ bẫng như đang bay trên mây, như đang ở trên thiên đường.

Cô xúc động ôm chặt đôi vai rộng của anh, bắt đầu cuồng nhiệt...

“E hèm, e hèm...” Một tiếng ho khẽ bất ngờ kết thúc màn kịch đầy hứng khởi vừa mới mở màn.

Trác Siêu Nhiên vội vàng ngồi dậy, ngạc nhiên nhìn người đáng lẽ hiện giờ đang ở nước Nga xuất hiện ở cửa cầu thang thôn tăng. “Siêu Việt?! Em về từ khi nào vậy?”

Anh bối rối chỉnh sửa lại quần áo nhàu nhĩ, thầm trách mình vì đã quá nhập tâm nên hoàn toàn không để ý tới động tĩnh ở dưới tầng, cũng không nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang.

“Vừa mới về... Vốn định dành cho anh một chút bất ngờ, không ngờ anh còn sáng tạo hơn em...” Trác Siêu Việt liếc mắt về phía mái tóc dài đang xoa trên tay vịn sofa, cười mờ ám: “... Dành cho em một niềm vui bất ngờ thú vị như vậy.”

Ngữ điệu mang theo ý cười nhạo vừa thân quen lại vừa xa lạ. Mộc Mộc giật mình, vịn hia tay vào thành sofa, nhồm người ngồi dậy. Khuôn mặt ửng đỏ của cô hiện ra, ánh mắt chạm phải khuôn mặt hoàn toàn giống với Trác Siêu Nhiên phía đối diện...

Bốn mắt nhìn nhau, Mộc Mộc vô cùng kinh ngạc, đồng thời, cô cũng nhìn thấy sự kinh ngạc còn lớn hơn trong đôi mắt của Trác Siêu Việt.

Bên tai cô vang lên một tiếng nổ lớn chói tai, khiến cô trở nên mơ hồ.

“Mộc Mộc, cậu ấy là Trác Siêu Việt, em trai song sinh của anh.” Lời giới thiệu của Trác Siêu Nhiên đã đẩy cả hai người đang vô cùng kinh ngạc xuống vực thẳm, “Siêu Việt, cô ấy là Mộc Mộc, bạn gái... của anh.”

Trác Siêu Việt?

Em trai song sinh của Trác Siêu Nhiên?

Cô cuối cùng cũng hiểu được vì sao khi nhắc tới em trai, Trác Siêu Nhiên lại nói: “Đợi đến khi gặp được cậu ấy, em sẽ biết ngay thôi!”

Anh muốn thấy vẻ mặt sững sờ vì kinh ngạc của cô, nhưng lại không thể ngờ rằng, cô không chỉ bị sững sờ vì kinh ngạc, mà còn có cảm giác như từ trên thiên đường rơi xuống mười tám tầng địa ngục, đến nỗi cơ thể tan nát thành trăm mảnh, mãi mãi không thể khôi phục lại được...

Trong cuộc đời còn tương đối ngắn ngủi của cô, số phận đã đùa giỡn với cô quá nhiều lần, nhưng lần này, là nực cười nhất.

Hóa ra, trên đời này thật sự có hai khuôn mặt hoàn toàn giống nhau.

Rốt cuộc, ai mới là người đàn ông cô đang muốn kiếm tìm, cô hoàn toàn không thể phân biệt được. Hoặc nói đúng hơn, cô không dám phân biệt.

“Khà, khà...” Trác Siêu Việt cười gượng vài tiếng, bàn tay đang cầm chìa khóa nắm lại thành một nắm đấm, mảnh khóa bằng kim loại phát ra những tiếng cọt xát chói tai. “Hai người cứ tiếp tục, tôi không làm phiền nữa...”

Nói xong, Trác Siêu Việt không hề lưu lại thêm một giây, quay người bước xuống lầu, dường như sự việc vừa xảy ra và sẽ tiếp tục xảy ra ở trên lầu không liên quan gì tới anh.

Không ngờ Trác Siêu Việt ngay cả một câu chào hỏi tử tế cũng không có, quay người bước đi luôn, Trác Siêu Nhiên định đuổi theo, Mộc Mộc- người đang trong tâm trạng rối loạn liền níu tay anh lại.

Đôi môi cô mở ra rồi lại khép lại, ánh mắt lo lắng nhìn khắp nơi, khẩn thiết mong muốn Trác Siêu Nhiên cho cô một đáp án, anh và Trác Siêu Việt, ai mới chính là người đàn ông của đêm hôm đó.

“Em không phải để ý...” Cho rằng Mộc Mộc đã phải bận tâm suy nghĩ, Trác Siêu Nhiên dịu dàng kéo dây váy đang trễ xuống khỏi vai lên giúp cô, che kín nét xuân thì mới hé lộ một nửa, “Chắc Siêu Việt sợ làm phiền chúng ta.”

Trác Siêu Nhiên lại vỗ vỗ vào vai cô như để an ủi, “Siêu Việt chắc vẫn chưa ăn tối, em chuẩn bị thêm một chút thức ăn, anh đi gọi cậu ấy lên cùng ăn cơm.”

Anh nhồm người dậy, chỉnh sửa lại quần áo theo thói quen, chiếc áo phong đạo phố trên người anh, dù vừa trải qua những giây phút cuồng nhiệt, vẫn giữ nguyên được kiểu dáng.

Cô lo lắng gật đầu, trong đầu vẫn rối như mớ bòng bong.

Thấy Trác Siêu Nhiên bước xuống lầu, cô rất muốn lao xuống theo để hỏi anh, rốt cuộc người đàn ông đêm hôm đó là ai? Nhưng cô lại lo sợ, cảm giác như phía trước mặt đang bày một chiếc hộp thần bí, cô rất muốn biết bên trong đó là thứ gì, nhưng khi định đưa tay ra mở, lại sợ rằng một bóng mà đàn sợ sẽ hiện ra nuốt chửng lấy cô.

Lớp lông cừu ấm áp trên áo ôm lấy cơ thể cô, giống như bờ vai và lòng bàn tay của Trác Siêu Nhiên, cô bỗng nhiên không muốn biết đáp án, sợ rằng đáp án đó sẽ hủy hoại giấc mơ đẹp mà khó khăn lắm cô mới có được.

Nhưng, nếu Trác Siêu Nhiên không phải là người đó, thì làm gì có giấc mơ đẹp?

Không biết đã ngồi ngây người trên sofa bao lâu, cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại, đứng lên đi về phía cầu thang. Cho dù thế nào, cô nhất định không thể tiếp tục sai lầm được nữa.

Mới xuống được hai bậc thang, cô nghe thấy tiếng người nói: “Anh muốn em nói thật không?”

Giọng nói này rất giống giọng Trác Siêu Nhiên, chỉ có ngữ điệu uể oải không phải là cách nói chuyện của anh, chắc là giọng của Trác Siêu Việt.

“Em nói thử xem?” Trác Siêu Nhiên hỏi lại bằng giọng hài hước.

“Ngoại hình quả thực rất xinh đẹp, nhưng cơ thể còn chưa phát triển hoàn thiện, quá gầy, chỗ cần có thịt...” Ngữ điệu hơi bốn cột, ngôn từ tùy tiện, Mộc Mộc bỗng chốc cảm thấy máu nóng trong cơ thể như đông cứng lại, bước chân dừng lại chỗ chiếu nghỉ của cầu thang.

“Anh không muốn hỏi em về điều đó...” Trác Siêu Nhiên kịp thời cắt giọng, “Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đấy.”

“Em rất nghiêm túc...”

“...” Mộc Mộc không nhìn thấy họ, không biết Trác Siêu Nhiên đang có biểu hiện hoặc động tác gì.

Trác Siêu Việt thở dài về sốt ruột, “Thôi được, nói một cách nghiêm túc... anh thích cô ấy là được rồi, em có thể có ý kiến gì được, em lại không quen biết cô ấy.”

“Siêu Việt, không giấu gì em...” Trác Siêu Nhiên trầm giọng nói, “Cô ấy không chỉ không thể nói được, mà còn đã từng ngồi tù...”

“CÔ ấy đã từng ngồi tù?!” Ngữ điệu của Trác Siêu Việt thể hiện rõ sự kinh ngạc, như không tin nổi vào điều đó.

“Đúng vậy, bốn năm trước đã phải vào trại giáo dưỡng dành cho thanh thiếu niên, mới ra trại chưa bao lâu.”

“...” Trác Siêu Việt trầm ngâm hồi lâu. “Tội gì vậy?”

“Năm mười bảy tuổi, cô ấy bị bố nuôi cưỡng hiếp, vì chịu một cú sốc quá mạnh, tinh thần hoảng loạn, nên đã lỡ tay giết chết ông ta. Quan tòa xét thấy cô ấy cũng là người bị hại, lại đang ở độ tuổi vị thành niên, nên giảm nhẹ án phạt...”

Toàn bộ căn hộ hạng sang chìm vào yên lặng.

Bàn tay Mộc Mộc đang nắm tay vịn cầu thang siết chặt lại, các khớp xương tím ngắt. cô vốn định vĩnh viễn không kể cho anh biết câu chuyện đó, không ngờ anh đã điều tra ra. Có một số chuyện đã xảy ra, cho dù cô né tránh như thế nào, chẳng qua cũng chỉ là “bị tai tụt chuông” mà thôi.

“Anh không biết mình làm vậy rốt cuộc có đúng không...” Giọng Trác Siêu Nhiên rất hoang mang, “Có thể anh không có khả năng mang lại cho cô ấy kết cục mỹ mãn như cô ấy mong muốn.”

“Quá khứ không thể thay đổi, tương lai cũng không thể dự liệu.” Giọng nói lạnh lùng, giống như từ chân trời vọng lại. “Điều quan trọng hơn cả là anh thật lòng với cô ấy!”

Câu nói ấy giống như ánh chớp trong đêm mưa, ló lên trước mắt Mộc Mộc.

Quá khứ không thể thay đổi, tương lai cũng không thể dự liệu, cô không muốn có một kết cục mỹ mãn, cô chỉ muốn anh thật lòng với cô, dấu chỉ là một đêm của bốn năm về trước...

Trác Siêu Việt...

Cô thầm gọi tên anh, Trác Siêu Việt, người đàn ông có thể nói ra những lời như vậy, rốt cuộc là...

Nắm lấy tay vịn cầu thang, Mộc Mộc cố gắng đứng vững, hít thở sâu không biết bao nhiêu lần mới chậm rãi bước xuống. Đi tới bậc thang cuối cùng, cô đã nhìn thấy Trác Siêu Việt. anh nghiêng người dựa lưng vào thành sofa, cánh tay phải tùy tiện vắt lên ghế, giữa các ngón của bàn tay phải kẹp một điếu thuốc thơm, điếu thuốc mỏng manh đã có chút cong vênh biến dạng.

Sự yên lặng thản nhiên như không của anh không thể nào che giấu được vẻ ngang tàng không chút ràng buộc của anh trước đây.

Lồng ngực cô nhói đau một cách khó hiểu, suýt nữa thì không kiềm chế được bản thân, muốn lao xuống hỏi anh: Là anh phải không? Người đàn ông của đêm hôm ấy là anh, đúng không?

Anh cũng đã thấy cô, lạnh lùng liếc nhìn, đưa điếu thuốc lên môi, rít một hơi thật sâu.

Khói thuốc tịch liêu chậm chậm lan tỏa, phủ mờ các đường nét trên mặt anh, che lấp ánh mắt anh, chỉ có khóe môi đang cong lên như cười mà lại không phải cười của anh là vô cùng sáng rõ.

Có một kiểu đàn ông, gặp tiếng sét ái tình với anh ta không phải là ngẫu nhiên, mà là tất nhiên, bởi vì anh ta có một sức hấp dẫn khiến bạn không thể nào cưỡng lại được.

Cho dù có gặp gỡ hàng vạn lần, bạn cũng sẽ yêu cả hàng vạn lần.

Có người nói, đó là vận mệnh, có người nói, đó là số kiếp, thực ra, đó là duyên phận.

15. Chương 15

“Chị dâu...” Hai chữ đó thoát ra từ miệng Trác Siêu Việt mang đầy vẻ châm biếm và chế giễu, như thể anh đã vạch sẵn một hố sâu ngăn cách không thể nào vượt qua được trước mặt cô, Mộc Mộc đứng chon chân tại chỗ, không dám nhích lên nửa bước.

Trác Siêu Việt mỉm cười bước về phía Mộc Mộc, hai tay đặt lên vai cô, thể hiện rõ vẻ thân mật tự nhiên, “Em chuẩn bị xong cơm canh rồi?”

Thấy cô yên lặng, anh chỉ coi như là cô đã mặc nhận, liếc nhìn về phía Trác Siêu Việt đang lạnh lùng quan sát từ phía sofa, “Em vẫn chưa ăn tối phải không? Canh Mộc Mộc nấu thơm lắm, lên lầu nếm thử một chút đi!”

“Không, em ăn trên máy bay rồi, hai người cứ ăn đi...”

“Có người bạn tặng anh hai chai rượu, năm mươi hai độ đấy. Cùng uống một chút nhé?”

Trác Siêu Việt dụi nửa điếu thuốc đang hút dở vào gạt tàn, cho tới khi thân điếu thuốc cong vẹo không còn nhận dạng được nữa, mới chậm rãi đứng lên, liếc nhìn Mộc Mộc một cái, nở nụ cười rạng rỡ hiếm hoi: “Đêm thơ còn dài, hai người cần làm gì thì cứ làm, không cần để ý tới em...”

Trác Siêu Việt che miệng háng giọng, đưa mắt ra hiệu với anh, ám chỉ rằng anh nên nói năng giữ ý một chút. Trác Siêu Việt gia hoàn toàn coi như không nhìn thấy, nghiêng người đi qua Mộc Mộc, vì tốc độ khá nhanh, nên mang theo một làn hơi nặng trĩu.

Rầm! tiếng đóng cửa khiến Mộc Mộc giật nảy người.

“Làm em sợ rồi phải không? Bình thường cậu ấy không như vậy đâu...” Trác Siêu Việt ôm vai Mộc Mộc đi về phía cầu thang, giải thích: “Hôm nay tâm trạng của cậu ấy không được tốt.”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Trác Siêu Việt, đôi mắt đầy thắc mắc.

“Việc kinh doanh của cậu ấy ở bên Nga có chút vấn đề, đã kéo dài hơn một tháng rồi, vẫn chưa giải quyết xong. Trong lúc bực tức, cậu ấy đã mua vé máy bay về nước.”

Về đến căn hộ tầng trên, Mộc Mộc cầm điện thoại đang đặt trên bàn lên bấm chữ.

Cách nói chuyện này quả thực rất thử thách tính kiên nhẫn của con người, đôi khi, ngay cả Mộc Mộc cũng cảm thấy chán nản, nhưng Trác Siêu Nhiên luôn kiên nhẫn chờ đợi.

“Vậy việc kinh doanh của anh ấy phải làm thế nào?”

“Còn để xem tâm trạng của cậu ấy nữa.” Anh lắc đầu mỉm cười, “Tâm trạng tốt sẽ cử người qua đó tiếp tục đàm phán, tâm trạng không tốt sẽ không làm nữa.”

Tuy Trác Siêu Việt và Trác Siêu Nhiên có ngoại hình giống hệt nhau, nhưng phong cách giải quyết sự việc lại ở hai thái cực hoàn toàn khác, một người cái gì cũng chẳng màng tới trách nhiệm, một người lại luôn nghĩ tới trách nhiệm trong mọi tình huống.

“Anh ấy kinh doanh mặt hàng gì?” cô lại hỏi.

“Kinh doanh xuất nhập khẩu.” Anh dường như không muốn nói sâu hơn về vấn đề này, “Canh đã nấu xong chưa? Dọn lên thôi. Đúng rồi, em nhớ để phần cho Siêu Việt một bát để cậu ấy ném thử.”

Chỉ là một món canh thôi, anh cảm thấy ngon, cũng muốn để phần cho em một bát. Mộc Mộc lơ đãng nhìn Trác Siêu Nhiên, hàng mi dài của anh khẽ rủ xuống, không che hết được vẻ trong veo, sáng ngời trong đáy mắt anh, giống như mảnh trăng non tinh khiết trong không trung, màn đêm không thể che được ánh sáng của nó.

Người đàn ông như vậy rõ ràng xứng đáng ở tận trên cao, cô chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn ngắm, thế mà giờ đây anh lại trở thành bạn trai của cô, ngồi ở chỗ mà cô chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm tới, thưởng thức món canh do chính tay cô nấu.

Tất cả những điều đó tươi đẹp như bong bóng dưới ánh mặt trời, long lanh ngũ sắc, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

Cô không sợ giấc mơ đẹp bị tan vỡ, dù sao cô cũng từng ném trái mủi vị giấc mơ bị phá vỡ không chỉ một lần. cô chỉ sợ mình có lỗi với tấm chân tình của Trác Siêu Nhiên...

Ruột gan nhất thời rối như tơ vò, cô bắt giác đưa tay ra vuốt ve chai rượu.

Trác Siêu Nhiên nắm chặt lấy chai rượu, “Ăn chút gì trước đã rồi hãy uống.”

Cô chần chừ một chút, run rẩy soạn một câu trên điện thoại: “Siêu Nhiên, nếu như có một ngày, em yêu người đàn ông khác, liệu anh có...”

Cô còn chưa bấm chữ xong, Trác Siêu Nhiên đã nắm lấy tay cô trong lòng bàn tay ấm áp của anh, khiến tâm trạng cô trở nên yên bình.

“Chỉ cần em thẳng thắn nói cho anh biết, chỉ cần người đàn ông đó có thể mang lại hạnh phúc cho em, anh sẽ chúc phúc cho em!”

Cô cúi mặt, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống. Vì để Trác Siêu Nhiên không nhìn thấy, cô vội vàng chạy vào trong bếp, len lén lau khô nước mắt.

Cô thật sự rất cảm động, mặc dù cô biết, khắc cốt ghi tâm yêu một người, không thể có sự khoan dung và độ lượng như vậy.

Uống thử loại rượu mạnh nguyên chất của quân đội mới biết rằng loại whisky đã pha loãng không biết bao nhiêu lần ở quán rượu kia hoàn toàn không được gọi là rượu.

Mộc Mộc chỉ uống hai ly, đầu óc đã bắt đầu quay cuồng, cơ thể trĩu nặng, dạ dày ngậm ngậm đau vì bị kích thích mạnh mẽ.

Trác Siêu Nhiên lại rót đầy hai ly rượu của họ, thoải mái rót từng ly như thể cô đang uống nước lọc vậy, dường như anh đã sớm nhận ra cô đang muốn uống say.

Không nhớ rõ đã uống bao nhiêu ly, cảnh sắc trước mắt Mộc Mộc bắt đầu mơ hồ, cơ thể dường như không còn thuộc về cô nữa, nhưng cô vẫn không tìm được sự thoải mái, vui vẻ mà cô muốn có.

Ngược lại, mọi nỗi đau đớn, lo sợ, mệt mỏi đều trút cả lên người cô, cùng với chúng, còn có cả những ký ức đã qua...

Trong làn khói đen mù mịt, từng cảnh tượng tăm tối không liên quan đến nhau cứ nối tiếp hiện ra trước mắt cô như một bộ phim điện ảnh cũ.

Cô ngồi trên giường, áo quần sộc sộc, người mẹ bị ngã dúi đang bò lên từ dưới nền nhà, hét thẳng vào mặt cô mô cách thê lương: “Mày nghe cho rõ đây, mày đừng nghĩ rằng ông ta thật sự yêu thương mày, ông ta đối tốt với mày, chẳng qua vì mày rất giống người mẹ đẻ đã chết của mày...”

Cô cố gắng thoát ra, không may lại rơi vào một bối cảnh khác.

Bố ngã gục, máu bắt đầu rỉ ra từ cơ thể ông, dòng máu đỏ tươi, ngồn ngồn lan trên nền gạch trắng...

Hết cảnh này tới cảnh khác.

Bên ngoài tòa án, cảnh sát dẫn cô lên xe tù, trên tay cô đeo chiếc còng số tám lạnh ngắt, người bác xông đến trước mặt Kiều Nghi Kiệt, vung một cú đấm, khoe môi anh rỉ ra một vệt máu.

Người bác lại chỉ thẳng vào vết thương của Kiều Nghi Kiệt, lớn tiếng chửi rủa, ra sức mắng anh là đồ mất hết lương tâm, không nên cứu một kẻ súc sinh vong ân bội nghĩa...

Kiều Nghi Kiệt chỉ cúi xuống, nhặt số giấy tờ vừa bị rơi tung tóe, ngẩng đầu lên nhìn theo chiếc xe tù chở cô đi xa.

Hai tay cô nắm chặt lấy chấn song sắt trên cửa sổ của xe tù, hỏi anh một cách vô thanh: “Có đau không?”

Ký ức lộn xộn, cứ hiện ra rồi lại mất đi vô hình vô bóng.

Cô ôm lấy cái đầu đang đau dữ dội, lấy hết sức để lắc, trước mắt lại xuất hiện một cảnh tượng khác...

Tổng lớp cửa sắt tường đồng đầy tăm tối, ánh nắng sớm mai mỏng manh chiếu vào từ ô cửa sổ cao vợi vợi, những hạt bụi nhỏ li ti cứ lơ lửng tổng ánh sáng trắng, một cơn gió nhẹ thổi vào, lớp bụi bay tứ tán.

Cô mặc bộ quần áo sộc trắng xám dành cho phạm nhân, cuộn tròn trong một xó...

Người giám ngục mở cửa, nói rằng có người tới thăm cô. Cô mừng rỡ nhảy bật dậy, quên cả cơn đau buốt nơi xương quai xanh, gắng hết sức chạy về phía phòng tiếp khách.

Cô cứ nghĩ rằng bệnh của mẹ cuối cùng đã khỏi, đã đến thăm cô được rồi.

Hồn hà hồn hể chạy tới nơi, đập vào mắt cô lại là khuôn mặt đầy vẻ trầm tư của Kiều Nghi Kiệt, anh cho cô biết: “Người thân” cuối cùng của cô đã ra đi.

Trước mắt cô tối sầm lại.

“Anh lừa em! Anh lừa em!” Cô túm lấy áo Kiều Nghi Kiệt như một người đang lên cơn điên loạn, như đang túm lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng...

Tiếp theo đó, là ký ức đau khổ nhất của cô.

Bác sĩ của trại cải tạo không ngừng bơm nước vào trong bụng cô để rửa dạ dày, chất dịch lỏng trộn lẫn mùi thuốc tủa ra từ hai lỗ mũi, cô đang trong cơn mê man bỗng giật mình bừng tỉnh, gắng hết sức giãy giụa, phần xương quai xanh bị gãy lại bị chệch một lần nữa, đau đến nỗi mồ hôi toát ra như tắm.

Cô níu lấy tay áo của bác sĩ, cầu xin ông ta buông tha cô, nhưng ngay cả một tiếng rên rỉ khe khẽ, cô cũng không thốt lên được...

Hồi ức ấy khiến cô như tan ra thành từng mảnh nhỏ, Mộc Mộc ấn tay vào lồng ngực, hít thở một cách khó khăn.

Hai bàn tay dịu dàng vỗ vỗ vào lưng cô, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy một khuôn mặt hiện ra trước mắt, trong vô thức, cô đưa tay ra, chạm tới một cách thận trọng, giống như đang vuốt ve báu vật quý giá nhất trên thế gian.

Anh lặng yên để cô ve vuốt.

“Mộc Mộc, anh biết khi em lao ra đường là muốn tự sát, anh cũng biết đã có người bắt nạt em, làm tổn thương em... Không sao, tất cả đều đã qua rồi. Sau này em đã có anh, anh sẽ không để em phải chịu khổ nữa...”

Cô ôm lấy anh, khóc không thành tiếng. Cô rất muốn nói với anh: Nhiều năm trước đây, ngày Kiều Nghi Kiệt trao di chúc của mẹ vào tay cô, cô đã chết rồi.

Nếu không phải vì trong giây phút cuối cùng, khi cô đã mất hết ý thức, một dòng điện truyền vào trong tim cô, khiến cô bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng trong đêm mưa gió ấy, anh bước xuống xe, khuôn mặt đắm nước mưa, đắm đuối nhìn cô, rồi ôm cô vào lòng...

Nếu không phải vì cô vẫn còn một chút lưu luyến cuối cùng với thế giới lạnh lẽo này, cô đã chết rồi...

Bởi vì, đối với cô, chết còn dễ dàng hơn sống.

Nhưng tại sao, trên thế giới này lại có tới hai khuôn mặt giống hệt nhau?!

16. Chương 16

Khi cơn đau và ánh sáng chói mắt kéo Mộc Mộc tỉnh lại từ giấc mơ, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Cô mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lạ lẫm, trên người đắp một chiếc chăn mỏng màu xám nhạt. Màu sắc chủ đạo trong phòng là màu bạc xen lẫn màu trắng, làm nổi bật sự xa hoa, tĩnh lặng.

Trên chiếc tủ cạnh đầu giường có đặt một bức ảnh, hai người có khuôn mặt giống hệt nhau, mặc hia bộ quân phục y chang nhau đang đứng khoác vai, nở nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Trực giác cho cô biết, đây là phòng của Trác Siêu Nhiên.

Mộc Mộc vuốt lại mái tóc rối tung, cuối cùng cũng nhớ ra, tối qua cô đã uống say, gục vào lòng Trác Siêu Nhiên khóc đến nỗi mất hết ý thức.

Những việc xảy ra sau đó, cô hoàn toàn không thể nhớ được. Nhưng trên người cô vẫn mặc chiếc váy của ngày hôm qua, vậy thì giữa họ chắc không xảy ra chuyện gì. Phán đoán này khiến tâm trạng rối bời của cô dịu lại, cô nhanh chóng bước xuống giường, mở cửa phòng ngủ.

Ánh nắng ban mai rực rỡ tràn ngập phòng khách.

Trong ánh sáng đó, một người đàn ông mặc áo sơ mi màu xám đậm đang ngồi bất chéo chân trên sofa, nghiêng người dựa lưng vào tay vịn của ghế, xem tivi mà không bật tiếng.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh chậm rãi quay lại nhìn, khóe môi nhếch lên như cười mà lại không phải cười.

Ánh sáng rực rỡ khắp phòng bỗng nhiên trở nên ảm đạm.

“Chị dâu...”

Mỗi khi hai chữ này thốt ra khỏi miệng Trác Siêu Việt, cô luôn cảm thấy giọng điệu của anh mang theo một sự châm biếm mạnh mẽ.

“Dậy rồi à? Anh tôi về doanh trại rồi.” Trác Siêu Việt đứng lên khỏi sofa, chỉ tay về phía bát cháo trắng đặt trên bàn, “Anh ấy nấu cháo cho cô đấy, ăn một chút nhé!”

Trên chiếc bàn trải khăn ăn màu bạc bày một chiếc bát sứ có nắp đậy và một cốc nước lọc, bên cạnh là một đôi đũa màu trắng bạc và một chiếc thìa, còn cả một tờ giấy ăn in hoa chìm nữa.

Bày biện gọn gàng sạch sẽ, thoạt nhìn đã biết người làm việc này là một người rất tận tâm, chu đáo.

Mộc Mộc bước đến trước bàn, mở nắp đậy của chiếc bát sứ ra, phần cháo bên trong vẫn đang bốc hơi nghi ngút, tỏa mùi thơm phức.

Hai tay cô nâng chiếc bát sứ trong suốt trắng như ngọc, hơi ảm lan tỏa vào lòng bàn tay giá lạnh. Trác Siêu Nhiên đối với cô quá tốt, tấm chân tình này, cô sao nỡ nhẫn tâm chà đạp.

Thấy Mộc Mộc bưng bát cháo đứng ngây ra đó, Trác Siêu Việt bước lại gần, xoay lưng dựa vào cạnh bàn, hai tay đặt lên mặt bàn, đối diện với cô, nhìn rõ đôi mắt sưng đỏ và hai quầng thâm quanh mắt cô.

“Hôm qua ngủ không yên à?” Nụ cười của anh toát lên vẻ châm biếm. “Ôi chao, ông anh của tôi cũng thật là, không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.”

Mộc Mộc khẽ buông tay, chiếc bát rơi xuống bàn, cháo đổ cả ra ngoài, cô vội vàng đưa tay ra đỡ. Không ngờ, anh lại ghé sát cô hơn chút nữa, đôi môi dường như sắp chạm vào trán cô. “Nếu cô không chịu đựng nổi, sao không xin anh ấy... Ồ, tôi quên mất, cô không nói được.”

Bàn tay cô run rẩy một cách bất lực, khoảng ký ức còn chưa phai màu lại hiện lên trước mắt cô- cô bị anh quần quýt giày vò đến nỗi mềm nhũn cả người, ngay cả hít thở cũng không nổi, nắm lấy cánh tay anh cầu xin, “Đừng... Xin anh đấy, nhẹ một chút, xin anh đấy...”

Một giọt mồ hôi rớt xuống ngực cô, anh nhìn vào đôi môi cô, dường như hiểu được những lời cô muốn nói, “Em đang cầu xin anh phải không?”

Cô cắn chặt đôi môi đã sưng phồng tấy đỏ từ lâu, liên tục gật đầu.

Anh nhướn mày, nở nụ cười đáng ghét. “Muốn nhanh hơn một chút nữa?”

Cô lắc đầu quầy quậy, nếu nhanh hơn một chút nữa thì chưa biết chừng cô sẽ chết mất.

“Ồ, muốn chậm hơn một chút?”

Cô vội vàng gật đầu.

“Được thôi, vậy thì chúng ta sẽ kết thúc... chậm hơn một chút...”

Lòng đầy tức tối, cô hần học nghiêng rằng, hần học nhìn anh, thề rằng sau này nếu có thể nói lại được, cô nhất định phải mắng anh một trận: “Đáng ghét, hạ lưu, vô liêm sỉ...”

Nhớ tới cảnh tượng đó, cô lại nhìn người đàn ông với khuôn mặt tỉnh quái trước mặt, nụ cười của anh hoàn toàn trùng khớp với hình bóng trong trí nhớ của cô, không hề có chút sai lệch.

Cô, một người luôn không dám đối diện với sự thật, lúc này đây không còn cách nào để lẩn tránh nữa: “Trác Siêu Việt mới là người đàn ông mà cô vẫn luôn kiếm tìm.

Cô run rẩy nắm lấy tay áo anh, ngẩng đầu lên, nụ cười khó đoán định của anh trở nên mơ hồ trước mắt cô.

Co dù thế nào cô cũng phải làm rõ, rốt cuộc ai mới là người mà cô muốn tìm kiếm.

Cô cố gắng mở miệng, rất muốn hỏi: “Là anh phải không? Người đàn ông trong đêm hôm đó chính là anh phải không?”

Trác Siêu Việt lạnh lùng thì tay áo đang bị cô nắm lấy về, cười nhạt, “Có chuyện gì không? Chị dâu...”

Tâm trí nhất thời rối loạn như tơ vò, cô quay nhìn khắp nơi, muốn tìm giấy và bút.

“Không cần viết, có chuyện gì cô cứ nói đi, tôi có thể nhìn khẩu hình mà hiểu được.” Anh nói.

Nếu không phải chính anh nhắc tới chuyện đó, cô đã hoàn toàn quên mất rằng Trác Siêu Việt đã từng nói, Trác Siêu Việt có thể đọc được khẩu hình. Còn việc tại sao anh lại biết đọc khẩu hình, cô không hề suy nghĩ sâu hơn.

Cô cố gắng bình tĩnh lại, thăm dò: “Anh còn nhớ em không?”

Anh nhìn vào đôi môi cô rất lâu.

Nghĩ rằng anh không hiểu, cô nói lại một lần nữa: “Anh còn nhớ em không?”

Anh lắc đầu: “Tôi không nhớ rõ lắm.”

“Bốn năm trước, anh có từng đến quán bar Lạc Nhật không?” Cô chậm chậm nói, lâu lắm rồi không có cảm giác thế này, dường như cô lại có thể mở miệng trò chuyện với người khác, cảm giác được nói thoải mái chờ đợi từ lâu khiến trái tim cô khẽ nhói lên.

Anh lại lắc đầu, “Tôi từng đến rất nhiều quán bar, không thể nhớ hết được.”

“Vậy anh có còn nhớ, đã từng có một cô gái vay năm vạn đồng? Hôm đó trời đổ mưa rất to...”

Anh nhìn cô, khóe môi hiện lên một nụ cười châm biếm, “Tại sao cô lại hỏi điều đó?”

“Em...”

Anh nghiêng người về phía cô, nâng cằm cô lên, vẻ mặt bất cần. “Nếu như tôi nói với cô rằng, tôi đã từng cho cô gái đó vay tiền, vì muốn cảm ơn tôi, cô ta đã ở bên tôi suốt đêm... cho dù tôi yêu cầu gì cô ấy cũng không từ chối, vì vậy, chúng tôi đã thử... rất nhiều cách thức thú vị...”

Anh dừng lại một chút, mãi nguyên nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô. “Nếu tôi trả lời như vậy, trong lòng cô liệu có dễ chịu hơn không?”

Mộc Mộc cứ nghĩ rằng bản thân cô đã trải qua rất nhiều cú sốc, sớm đã rèn luyện được bản lĩnh vững vàng trước mọi biến cố, bất cứ sự công kích nào cũng có thể tiếp nhận, bất cứ sự đau khổ nào cũng có thể chịu đựng, vậy mà, giây phút này đây, cô mới biết rằng, vị thần vận mệnh luôn có cách để khiến cô ngày càng dễ sụp đổ hơn.

Nụ cười của anh méo mó trước mắt cô, trở nên dữ tợn, tàn nhẫn, đây chính là người đàn ông mà suốt bốn năm qua cô đã chờ đợi, mong mỗi ngày gặp lại, hy vọng kỳ tích xuất hiện.

Giấc mơ tươi đẹp bị nụ cười của anh chém vỡ thành hai mảnh, một bên là Trác Siêu Nhiên dịu dàng như ngọc, một bên là Trác Siêu Việt lạnh lùng, u ám một cách đáng sợ. rốt cuộc, ai là giấc mơ đẹp, ai là cơn ác mộng ủa cô, cô không thể phân biệt được rõ ràng.

Sớm biết kết cục của sự chờ đợi sẽ như thế này, thà rằng anh đã hoàn toàn quên cô, không còn nhớ một chút gì.

Cho dù anh giống như Trác Siêu Nhiên, hững hờ chia tay tự giới thiệu về bản thân cũng được, ít nhất thì cô còn có thể chấp nhận...

Trác Siêu Việt bước tới trước mặt cô, hai tay chống lên mặt bàn, nhót gọn cô giữa hai cánh tay và mép bàn.

“Chị dâu, cứ yên tâm...” Nụ cười của Trác Siêu Việt càng lúc càng lạnh, “Tôi sẽ không nói cho anh tôi biết, bạn gái của anh ấy đã từng vì năm vạn đồng mà lên giường với tôi... Bởi vì, nếu anh ấy biết được, chắc chắn sẽ không cần cô nữa. một ngày cũng nên nghỉ vợ chồng, tôi sẽ không tàn nhẫn với cô như vậy...”

Điều bộ đồ của anh khiến Mộc Mộc sợ đến nỗi trở nên ngờ nghệch, cố gắng lùi lại phía sau, nhưng quên mất sau lưng cô là cạnh bàn, phần eo bị đâm mạnh vào góc bàn sắc nhọn, chiếc bàn được làm bằng gỗ thối lác la lác lự, bát cháo lẫn xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, cũng giống như cô bây giờ...

Thấy sắc mặt cô trắng nhợt, nụ cười của anh lại càng trở nên u ám, “Sao thế? Sợ rồi à?”

Mộc Mộc bị dồn tới chỗ không còn đường lùi, cuối cùng cũng nổi xung, cô vịn tay vào bàn để đứng cho vững, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Trác Siêu Việt: “Anh có thể tàn nhẫn thêm một chút nữa... nói ra những lời này ngay trước mặt anh trai của anh. Như vậy, tôi sẽ có thể nói với anh ấy rằng, tôi đã nhận nhầm người, tôi cứ nghĩ anh ấy chính là người mà tôi vẫn luôn đi tìm...”

Anh chăm chú nhìn vào đôi môi cô, biểu hiện trên khuôn mặt càng lúc càng cứng đờ.

“Từ sau khi ra khỏi trại cải tạo, tôi luôn nhìn thật kỹ dáng vẻ của mỗi người đàn ông đi qua trước mặt tôi. Tôi cứ nghĩ dù người đó có hóa thành tro, tôi cũng có thể nhận ra được... nhưng tại sao các người không nói cho tôi biết, trên thế giới này lại có hai khuôn mặt giống hệt nhau như vậy!”

Trác Siêu Việt thu lại toàn bộ vẻ giễu cợt và bong đùa, ánh mắt vương trên đôi môi cô càng lúc càng thâm trầm, sâu thẳm như một cái vực không đáy, nuốt gọn cả người cô vào đó.

Cơn gió nhẹ thổi tung tấm rèm cửa sổ màu xanh nhạt, làm rụng mấy cánh hoa hồng trắng.

Trong ánh mắt anh, cô nhìn thấy ngọn lửa nóng bỏng đang dần dần được nhen nhóm, càng lúc càng nồng đậm, giống như lúc anh hôn cô trong đêm mưa gió ấy.

Cô cứ nghĩ rằng đôi môi anh có thể hạ xuống bất cứ lúc nào, hôn lên đôi môi cô...

Cô có chút sợ, bởi vì trong đầu cô thoáng hiện lên một gương mặt khác, cả giọng nói dịu dàng của đêm hôm qua: “Sau này em đã có anh, anh sẽ không để em phải chịu khổ nữa...”

Đó chính là Trác Siêu Nhiên, bạn trai của cô, anh trai song sinh của anh.

Cô còn chưa kịp phản ứng, Trác Siêu Việt đã lùi lại phía sau, đứng cách cô khoảng một bước chân. “Em cho rằng bọn anh rất giống nhau sao?”

Cô gật đầu: “Hai người có ngoại hình giống hệt nhau.”

“Em nghĩ rằng một chính nhân quân tử như anh ấy có thể đến những chỗ như Lạc Nhật để uống say giải sầu? em cho rằng anh ấy sẽ tùy tiện đưa một cô gái năm vạn đồng để mua vui một đêm với cô ta?”

Anh nhếch khóe môi lên, như cười mà lại không phải cười. “Anh và anh ấy là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau, lẽ nào ở bên anh ấy, em chưa bao giờ nghi ngờ?”

“Em thật sự không thể ngờ rằng trên đời này lại có hai người giống nhau đến vậy...”

“Không phải là không em ngờ được”, Anh cắt ngang lời giải thích yếu ớt của cô, “Là em không hiểu anh, hoặc em hy vọng anh ấy mới chính là người mà em muốn tìm.”

Đây mới chính là đáp án nhắm trúng đích, điểm trúng huyết.

Cô thực sự đã trúng tiếng sét ái tình với Trác Siêu Việt, yêu một cách điên cuồng, kiên định, nhưng tình yêu đó rực rỡ như pháo hoa, tươi đẹp nhưng lại ngắn ngủi vô cùng.

Mấy năm gần đây, nếu nói rằng cô yêu anh, chỉ bằng nói rằng người cô yêu là một người tình trong mộng, cô cứ khoắc từng lớp áo mộng tưởng lên người anh, chờ đợi một người trong mộng tưởng như anh.

Ngay cả tên anh cô còn chưa biết, nói gì đến chuyện hiểu rõ về tính cách, con người và cuộc sống của anh. Trác Siêu Việt rất cuộc là người đàn ông như thế nào, cô không hề hay biết.

Giả dụ, họ thực sự đã từng yêu thương nhau, đã từng chung sống với nhau, sao cô có thể nhận nhầm được?

“Đúng vậy, là do em đã sai.” Cô không thể phủ nhận, khi gặp Trác Siêu Nhiên, cảm giác về một người đàn ông dịu dàng nho nhã, hiên ngang hùng dũng, có trách nhiệm, lại luôn sâu sắc chung tình như vậy vừa hay trùng hợp với anh trong tưởng tượng của cô, cô giống như người được thứ mà mình mong muốn nhất, vì vậy mới phạm phải sai lầm căn bản như thế, đẩy Trác Siêu Nhiên vào vòng tình cảm rối rắm cắt không đứt, gỡ không ra này.

Anh lạnh lùng động đậy khóe môi, biểu hiện cứng nhắc mà thâm trầm. “Mọi chuyện đều đã qua rồi, truy cứu xem ai đúng ai sai cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, dù sao em cũng đã thành đôi với anh trai của anh, chỉ bằng đâm lao thì hãy theo lao đi.”

“Nhưng, em và anh...”

“Chúng ta?” Trác Siêu Việt quay mặt về phía thành phố phồn hoa náo nhiệt ngoài cửa sổ. “Nếu hôm qua không nhìn thấy em nằm trên... sofa, anh đã quên mất rừng... rất nhiều năm trước, vào một buổi tối, anh đã từng làm một chuyện hoang đường.”

Hoang đường? Một đêm kỳ diệu nhất, cảm xúc nhất, si mê vương vấn nhất trong tâm trí cô, theo cách nói của anh, chỉ là một đêm hoang đường.

Cô gắng hết sức để gạt đầu. trong chốc lát, cả thế giới như chìm trong những ngày đông giá rét, không khí buốt lạnh như kim châm, ngay cả những giọt nước mắt rơi xuống cũng như những giọt băng.

Cô không nhìn thấy những móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay của Trác Siêu Việt...

Cô càng không biết rằng, khi cô uống say ngã vào vòng tay của Trác Siêu Nhiên, Trác Siêu Việt đã nằm dài trên chiếc ghế dựa ngoài ban công phòng ngủ, nhìn đắm đắm vào màn đêm trong thành phố, hút thuốc suốt cả một đêm.

17. Chương 17

Người mà anh tìm kiếm suốt bốn năm đang ở trên tầng, Trác Siêu Việt thật sự muốn xem họ đang làm gì, liệu có tiếp tục màn kịch bị anh làm gián đoạn khi này? Nhưng anh không biết có nên đi lên trên đó hay không?

Anh rít một hơi thuốc thật sâu, chất nicotine dần dần lan tỏa trong buồng phổi, làm giảm cơn đau trong lồng ngực. Anh nhắm mắt lại, nhớ tới đêm mưa đó- nhưng không phải là cái đêm mưa to gió lớn cuối cùng ấy.

Hôm đó, trời lác rác mưa bụi, anh chuẩn bị lái xe về nhà, tình cờ nhìn thấy ở góc khuất tối tăm nhất phía sau quán rượu có một cô bé mặc chiếc váy ngắn hở vai, dựa lưng vào bức tường đầy rêu xanh ẩm ướt. cô bé chắc chắn đã đứng đó rất lâu, quần áo trên người đều ướt cả, những giọt nước cứ lăn dọc theo cơ thể cô, lướt qua khuôn mặt mịn màng, bờ vai mềm mại, cánh tay gầy mảnh và cặp đùi tròn nhẵn.

Trong con mắt của một người đàn ông bình thường, vẻ đẹp đó... không chỉ là mê hoặc.

Nhưng dường như cô không hề muốn mê hoặc ai cả, chỉ ngửa mặt lên trời, ánh mắt tuyệt vọng đến nỗi khiến trái tim người ta tan nát, những giọt nước thì nhau lẫn xuống hai bên má cô, không biết là nước mưa hay nước mắt.

Anh cứ vô thức giảm tốc độ xe, khi không nhìn thấy gì qua cửa xe nữa, anh lại nhìn vào gương chiếu hậu, mãi cho tới khi không còn nhìn thấy gì nữa.

Mấy ngày sau, anh lại nhìn thấy cô trong quán bar Lạc Nhật, tiếng đàn của cô cũng giống như con người cô, nhẹ nhàng bay bổng, hoàn toàn không ăn nhập gì với vẻ thối nát nơi quán rượu.

Nhìn thấy có người đàn ông ép cô uống rượu, lại còn động tay động chân chạm vào người cô, anh bỗng dưng có cảm giác buồn rầu khó hiểu, bực hơn nữa là cô không hề nói một tiếng nào, chỉ mỉm cười uống hết ly rượu, lại còn không hề né tránh vòng tay ôm ấp của người đàn ông xa lạ...

Anh bỗng thấy ghét cô, không muốn nhìn thấy cô nữa, thanh toán tiền rồi rời khỏi đó.

Mấy ngày sau, khi đi ngang qua Lạc Nhật, đôi chân anh lại vô thức bước vào. Từ đó, đôi chân anh chẳng còn chịu nghe theo sự điều khiển của đại não.

Cho tới một đêm, anh nhìn thấy cô viết thứ gì đó lên giấy rồi đưa cho người đàn ông kia đọc, người đàn ông chỉ rửa mặt rồi bỏ đi, nước mắt cô rơi trên những phím đàn, anh bỗng nhiên bắt đầu xót thương cho cô bé không thể nói chuyện bằng lời này...

Anh còn chưa nghĩ đến chuyện trêu ghẹo cô, cô đã chủ động chạy tới lôi kéo anh.

Anh còn chưa nghĩ tới chuyện muốn có được cô, cô đã nhất quyết muốn dâng hiến cho anh...

Đã nhiều năm trôi qua, ký ức cũng lắng xuống theo thời gian, trở nên mơ hồ. duy chỉ có hình dáng nhỏ bé yếu ớt dưới ánh đèn trong đêm mưa gió là luôn hiện về trong tâm trí Trác Siêu Việt vào những giây phút anh không ngờ tới nhất.

Cô rất đẹp, những đường cong mềm mại cứ thoát ần thoát hiện trong mưa gió, dưới sự phản chiếu của ánh đèn, phiêu diêu bất định, khiến người ta không có cách nào níu giữ.

Cho dù đang ôm chặt cô tòng vòng tay, anh vẫn hiểu rõ rằng, cô không thuộc về anh, anh không thể giữ được cô.

Biết rõ giữa họ không có ngày mai, biết rõ cô gái không chịu tiết lộ danh tính này chỉ muốn có chuyện tình một đêm.

Rốt cuộc, anh vẫn không nhận được...

Cuối cùng, anh vẫn xót xa vì cô...

Thôi được, anh thừa nhận lập trường của mình không kiên định, cuối cùng vẫn nằm đè lên cơ thể không một mảnh vải che thân của cô. Mặc dù cô hơi gầy, cơ thể vẫn chưa phát triển hoàn thiện, nhưng đường con tuyệt mỹ của bộ ngực, vòng eo nhỏ xinh, sự căng chặt quá mức bình thường giữa hai bắp đùi, còn cả sự run rẩy đầy mãn cảm của cô thật khiến cho người ta không thể nào quên được.

Anh vuốt ve, mơn trớn, ôm hôn cô một cách tùy tiện, thậm chí còn chiếm đoạt và tung hoành cuồng bạo. cô, một cô gái non nớt, từ đầu tới cuối chỉ sợ sệt nhìn anh, ánh mắt ngọt ngào, tràn ngập ái mộ...

Hoặc cũng có thể vì không nói được, ánh mắt cô lúc nào cũng như đang ẩn giấu hàng nghìn hàng vạn lời muốn nói, khiến người ta luôn muốn đọc được.

Nếu như có thể, Trác Siêu Việt rất muốn hỏi xem cô đã trải qua những gì, tại sao khuôn mặt lại trắng bệch không còn giọt máu, đôi môi cô in hằn những dấu răng, trong đôi mắt xinh đẹp của cô sao lại có nỗi lo sợ và u buồn sâu sắc như vậy?

Khi cười, nỗi u buồn đó cũng không tan biến. còn nữa, cả mẫu tin nhắn khiến đôi mắt cô đong đầy nỗi hoảng sợ và tuyệt vọng mà anh đã đọc được: “Tất cả đều đã được chuẩn bị xong, tám giờ sáng mai, hãy đến văn phòng của tôi.”

Đây là giọng điệu của một người đàn ông, anh ta bảo cô đến đó làm gì?

Anh muốn giúp cô, anh tự nhận thấy mình có đủ khả năng để giúp cô, nhưng cô không chịu nói bất cứ điều gì, ngay cả tên gọi cũng không chịu cho anh biết.

Khi cánh tay bắt lực của cô ôm ghì lấy anh, anh cảm nhận được rất rõ nỗi bi thương và van xin của cô, dường như cô đã gặp phải một nỗi phiền phức rất lớn, mong mỗi tìm được một người có thể cứu cô.

Anh rất muốn hỏi xem: “Có phải anh ta muốn em trở thành người tình của anh ta?” Đây là đáp án mà anh cho rằng có khả năng đúng nhất.

Anh không hỏi, vì biết cô sẽ không nói, cô gái có vận mệnh trắc trở này có một sự kiên định khác thường, cô đã quyết định ra đi, cô không cần sự ấm áp và che chở của anh, một mình cô có thể gánh chịu. điều duy nhất mà cô muốn anh làm, đó là... chiếm đoạt cô một cách cuồng dại.

Lần đầu tiên trong đời anh phải đau lòng vì một người con gái, đến nỗi không thể nào hít thở được.

Anh nghĩ rằng cô muốn sống xa đọa, anh sẽ cùng cô sa đọa một lần, sau đó, cô sẽ trở thành một giấc mơ xuân, không lưu lại chút dấu vết...

Tuy nhiên, trong mấy năm nay, anh chưa từng cô ý nhớ lại, nhưng trong giấc mơ, anh thường nhìn thấy ánh mắt của cô. Mỗi lần như vậy, máu nóng trong người anh lại cuộn dâng, khó có thể điều khiển, anh ôm ghì cô vào lòng mà không cần giải thích, đầu tiên là hôn cho đến khi hụt hơi, rồi cởi bỏ quần áo của cô, sai đó nhanh chóng đổ ập người xuống...

Trong mơ, cô thường ngoan ngoãn tuân theo, thi thoảng cuồng nhiệt đáp lại.

Mỗi lần tỉnh mộng, Trác Siêu Việt không tránh khỏi rầu rĩ, anh tự nhận thấy mình không phải là kẻ háo sắc, tại sao không thể mơ thấy họ làm một việc gì đó tao nhã hơn, chẳng hạn như đi nghe nhạc, uống cà phê hay gì đó.

Sau khi suy nghĩ nghiêm túc, anh quyết định, đợi đến khi gặp lại cô, anh nhất định sẽ mời cô đi nghe nhạc, uống cà phê, tuyệt đối không thể từ đầu tới cuối chỉ làm mỗi một việc.

Đương nhiên, nếu buổi tối không có việc gì làm, cũng có thể làm việc đó...

Tiếng thủy tinh vỡ chói tai trên tầng khiến Trác Siêu Việt giật nảy người, anh không kịp nghĩ ngợi gì, lao như bay ra khỏi phòng ngủ, xông lên lầu trên.

Đứng bên cạnh cầu thang, anh nhìn thấy người phụ nữ đã từng cười ngọt ngào trong vòng tay anh giờ đang tựa vào lòng một người đàn ông khác, mơ màng vuốt ve khuôn mặt anh ta, mà người đàn ông ấy lại chính là anh trai của anh.

Anh nghe thấy Trác Siêu Nhiên nói: “Mộc Mộc, anh biết khi em lao ra đường là muốn tự sát, anh cũng biết đã có người bắt nạt em, làm tổn thương em... Không sao, tất cả đều đã qua rồi. Sau này em đã có anh, anh sẽ không để em phải chịu khổ nữa...”

Cô đắm đuối nhìn khuôn mặt của anh ấy, đôi môi mấp máy.

Người khác không nghe thấy, nhưng Trác Siêu Việt có thể hiểu được, cô nói: “Nếu không phải vì anh, em không thể sống được đến ngày hôm nay... Em yêu anh, em thực sự rất yêu anh. Xin đừng ruồng bỏ em, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng đừng bỏ rơi em... Không có anh, em không thể sống được nữa...”

Trác Siêu Việt bỗng chốc cảm thấy đầu óc nóng bừng, bước lên phía trước.

Thiếu chút nữa thì anh đã nói với Trác Siêu Nhiên rằng, “Không được, người phụ nữ trong lòng anh kia chính là người đã cắn em một vết rất sâu lên vai em rồi biến mất không để lại chút dấu tích.”

Trác Siêu Nhiên đã nhìn thấy anh, hơi sững lại, sau đó mỉm cười khoát tay, “Không có chuyện gì đâu, cô ấy uống say rồi.”

Sau đó, anh ấy bế bổng cô lên, bước vào phòng ngủ, đặt cô nằm lên giường...

Cửa phòng từ từ khép lại...

Trác Siêu Việt đỡ đầu quay người, bước xuống lầu.

Anh hiểu rõ anh tai mình còn hơn cả bản thân, nếu anh nói ra sự thật, Trác Siêu Nhiên nhất định sẽ từ bỏ cô, cho dù anh ấy yêu cô nhiều thế nào, cũng sẽ không để một người con gái trở thành mối rạn nứt giữa hai anh em họ. tương tự như vậy, anh cũng sẽ làm như thế, cho dù có nhưng nhớ mùi vị của cô thế nào, day dứt, vẫn vương về cô thế nào, anh cũng không thể đi tranh cướp người phụ nữ của anh trai mình.

Nếu vậy, cả hai anh em họ đều sẽ không có được thứ mình muốn, chỉ bằng không nói ra điều gì cả, cứ để họ tự do yêu nhau, thoải mái vui sống.

Đó là đêm dài nhất trong đời Trác Siêu Việt. sống trong khu căn hộ được coi là xa hoa, sang trọng bao nhiêu năm như vậy, từ trước tới giờ, anh chưa từng biết rằng, cảnh đêm ngoài cửa sổ lại lung linh đến thế.

Ánh đèn rực rỡ chiếu xuống mặt nước sông, hắt lên những màu sắc lung linh huyền ảo đầy hoa lệ, không gió, không sóng, không nghỉ ngơi, không dừng lại...

Anh liên tục hút thuốc, hết điếu này tới điếu khác.

Hôm sau, trời tang täng sáng.

Anh nghe thấy có tiếng gõ cửa, mở cửa ra, Trác Siêu Nhiên với khuôn mặt rạng rỡ đang đứng ở bên ngoài, bộ quân phục màu xanh lá dưới ánh mặt trời trở nên vô cùng chói mắt.

“Anh phải về doanh trại, Mộc Mộc còn đang ngủ, em giúp anh chăm sóc cô ấy nhé!”

Trác Siêu Việt dựa lưng vào khung cửa, khó nhọc động đậy đôi môi, “Giao cho em chăm sóc, anh có yên tâm không? Kiểu người như em, việc gì cũng có thể làm được...”

“Anh không yên tâm về em ư?” Trác Siêu Nhiên khẽ nhướn mày, tỏ ý không tán đồng, “Anh tin rằng bất cứ việc gì em cũng có thể làm, nhưng anh tuyệt đối không tin em có thể lôi kéo bạn gái của anh.”

Trác Siêu Việt cười đau khổ trong lòng, không hổ danh là một cặp song sinh ba mươi năm làm anh em, anh trai của anh quả thực rất hiểu anh.

Trước khi Trác Siêu Nhiên rời đi, còn dặn dò thêm: “Thời gian này công việc trong doanh trại rất nhiều, anh không thể bỏ ra ngoài được, em rảnh rồi không có việc gì, giúp anh chăm sóc cô ấy chu đáo nhé! Ồ, còn nữa, nhà cô ấy thuê hình như sắp đến hạn phải trả, cô ấy còn chưa tìm được chỗ phù hợp, em lưu ý giúp anh, xem xem có căn hộ nào môi trường tốt một chút, an toàn một chút...”

“Ừm.” Anh bước tới tủ lạnh, mở ngăn đông lạnh ra, tìm thuốc.

“Phòng ở không cần rộng quá, chỉ cần sạch sẽ là được.”

“Vâng.”

“Đúng rồi, con gái thường hay xấu hổ, khi em nói chuyện với cô ấy... nên tế nhị một chút.”

Xấu hổ ư?

Trác Siêu Việt khẽ lẩm bẩm trong bụng: “Những lời em đã từng nói với cô ấy, rất tùy tiện, rất hư hỏng, không bằng cả loài cầm thú cũng có, chắc chắn anh sẽ không nghe nổi đâu, cô ấy sẽ không xấu hổ, cùng lắm chỉ áp khuôn mặt nóng bỏng vào ngực em.”

Trần tĩnh lại tâm trí đang rối loạn, Trác Siêu Việt nhận lời một cách bất đắc dĩ: “Đk. Em đảm bảo sẽ tôn trọng cô ấy như tôn trọng thánh mẫu Maria, được chưa?”

“Không cần, cứ tôn trọng cô ấy giống như tôn trọng chị dâu của em là được rồi.”

“...Em sẽ cố gắng.”

“Canh Mộc Mộc nấu rất ngon, anh đã để phần một bát trong bếp, em ném thử xem. Còn cả...”

“Anh đã nói hết chưa?” Trác Siêu Việt trừng mắt lên nhìn Trác Siêu Nhiên, người từ trước tới giờ chưa từng nói dai như vậy, “Anh trở nên lảm nhảm từ khi nào thế?”

“Một việc cuối cùng, tối qua cô ấy uống rất nhiều rượu, em hãy nấu một bát cháo cho cô ấy ăn...”

“Biết rồi. Anh yên tâm đi, chỉ cần còn một hơi thở, em tuyệt đối sẽ không để cô ấy phải thiếu mất một sợi tóc.”

“Cảm ơn! Nếu cô ấy có chuyện gì, em hãy gọi điện cho anh.”

“Đi nhanh đi!” Trác Siêu Việt đẩy người đàn ông đang luôn miệng nói giống như một người đàn bà lảm nhảm ra ngoài, vội vàng đóng cửa lại, sợ rằng anh ấy sẽ quay lại, tiếp tục thể hiện thứ tình cảm sâu sắc, bịn rịn, lưu luyến đó.

Đứng ở cửa lấy lại bình tĩnh một lát, Trác Siêu Việt bước vào phòng bếp, xắn tay áo lên, lật tung mọi thứ để tìm gạo...

Nói rằng cam tâm tình nguyện là giả dối, nhưng anh còn có thể làm thế nào đây?

Hồi đó, ngay cả bộ quân phục trên người, anh còn có thể bỏ được, rồi bỏ một người phụ nữ còn vương vấn thì nhằm nhò gì? Sao khó hơn việc từ bỏ giấc mộng làm quân nhân chứ?

Nhưng khi Mộc Mộc nói với anh, cô đã nhận nhầm người, cô không biết rằng trên đời này lại có hai khuôn mặt giống hệt nhau, anh mới biết, có một vài chuyện, xem ra rất khó, thực ra lại rất dễ; có một số chuyện, xem ra thì dễ, nhưng khi thực hiện lại vô cùng khó khăn!

Vì vậy, bất cứ chuyện gì cũng cần phải thử, không làm, sao biết được là khó hay dễ!

Cũng giống như, không yêu, sao biết được là ngọt ngào hay cay đắng!

18. Chương 18

“Xin lỗi!” Hai từ này thoát ra từ miệng Trác Siêu Việt đã hoàn toàn dập tắt mọi kỳ vọng của cô.

Cô lắc đầu, mỉm cười, chỗ da thấm nước mắt bị gió thổi kho trở nên khô rát, khi cười cứ căng lên, “Không, không phải lỗi của anh. Là do em quá ngốc nghếch, lại cứ nghĩ rằng chúng ta... ha ha, chúng ta... năm vạn đồng một đêm, đã thanh toán sòng phẳng... thậm chí còn không được coi là cuộc tình một đêm, chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi... trong mắt của anh, em chẳng qua chỉ là một gái làng chơi, vì tiền, có thể bán bất cứ thứ gì...”

Một người đàn ông dù có kiên cường hơn nữa, có niềm tin kiên định hơn nữa, cũng khó có thể vững vàng trước một trái tim chân thành đang tan nát. Trác Siêu Việt thở dài, bước tới bên cô, dùng đầu ngón tay nâng khuôn mặt cô lên, lau giọt lệ bên khóe mắt cô, giọng điệu cũng dịu dàng hơn rất nhiều, “Những chuyện

đã qua, hãy quên đi, bây giờ chẳng phải rất tốt hay sao? Anh trai của anh còn thích hợp với em hơn... Em có thể gặp được anh ấy, là vận may của em đấy.”

Vận may? Cũng có thể, một người đàn ông như Trác Siêu Nhiên lại có tình cảm với cô, đó là vận may mà không biết bao nhiêu cô gái khác cầu mong còn chẳng được.

Giả dụ như cô có thể bỏ qua quá khứ, quên đi Trác Siêu Việt, trao một trái tim hoàn chỉnh cho Trác Siêu Nhiên, bắt đầu lại một tình yêu chân chính, đây quả thực là kết cục tốt nhất.

Trác Siêu Nhiên sẽ không biết rằng người phụ nữ trong vòng tay anh đã từng có cuộc tình một đêm với em trai của anh, sẽ không đau khổ thất vọng, cô cũng có thể tiếp tục hưởng thụ sự ấm áp và bao bọc mà cô khao khát đã lâu, không còn phải đơn độc đối diện với gió mưa.

Tuy nhiên, Trác Siêu Nhiên thực sự có thể mãi mãi không biết rằng cô đã nhận nhầm người không? Giả dụ có một ngày, anh ấy biết được, sẽ có cảm giác thế nào?

Cô thật sự có thể dứt bỏ sự mong ngóng chờ đợi trong suốt bốn năm qua?

Người đàn ông cô đơn trong quán bar Lạc Nhật, người đàn ông đồng ý cho cô năm vạn đồng mà không cần tới thân thể của cô, người đàn ông muốn cô viết tên mình vào lòng bàn tay của anh, người đàn ông hôn cô trong đêm mưa to gió lớn, làm cô đau tới nỗi không muốn sống nhưng cũng không muốn từ bỏ, từ lâu đã cắm rễ sâu vào trong trái tim cô rồi, cho dù người đàn ông đó là ai, cho dù anh xấu xa cỡ nào, cô vẫn không thể nào quên được.

Mộc Mộc nghiêng mặt, né tránh đầu ngón tay ấm áp của anh.

Cô không làm được, cô không có cách nào lừa dối Trác Siêu Nhiên, không thể hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc của anh mà không chút áy náy, cô cũng không có cách nào đối diện với Trác Siêu Việt, không thể mặc nhiên coi anh là một người xa lạ chưa một lần gặp gỡ.

Nếu đã sai rồi, dùng những lời nói dối và sự lừa lọc để che đậy lỗi lầm cũng không bằng việc kịp thời sửa chữa sai lầm đó.

Mộc Mộc lau khô nước mắt, tập tễnh bước về phía cửa, khi đi ngang qua giá treo quần áo, cô nhìn thấy chiếc áo lông cừu màu tím nhạt đang treo ở đó, dù có lạnh đến mấy cô cũng không muốn mặc, bởi vì chiếc áo đó quá đẹp, quá ấm áp, một người như cô hoàn toàn không xứng đáng để mặc nó.

Chiếc áo này cần phải tặng ột người phụ nữ thật sự hiểu rõ giá trị của nó!

Trác Siêu Việt bỗng nhiên đuổi theo, chặn cô lại.

“Anh muốn cầu xin em một việc.” Giọng anh trở nên nhún nhường một cách hiếm hoi.

“Việc gì? Chỉ cần có thể làm được, em sẽ làm.”

“Đừng nói với anh ấy rằng trước đây chúng ta đã từng gặp nhau, được không?”

Cô ngẩng đầu lên, đối diện với khuôn mặt hơi cúi xuống của anh, đọc được sự khẩn cầu trong đáy mắt anh. Cô hiểu, anh không muốn để anh trai anh biết được mối quan hệ đã từng có giữa họ, không muốn để anh ấy biết rằng cô đã nhận nhầm người nên mới trở thành bạn gái của anh ấy.

Điều này, đối với một người đàn ông hoàn mỹ như Trác Siêu Nhiên là một sự sỉ nhục, đối với tình cảm anh em giữa họ, là một vết nhơ.

Cô gật đầu, đồng ý với lời thỉnh cầu của anh. Rời xa Trác Siêu Nhiên có thể có hàng nghìn hàng vạn lý do, ví dụ như họ không hợp nhau, họ không có tương lai, cô không xứng đáng với anh. Mỗi một lý do đều không thể quả trách, cũng không thể nghi ngờ. Hà tất phải đưa ra lý do thật sự để giẫm đạp lên tấm chân tình của Trác Siêu Nhiên.

“Cảm ơn!” Trác Siêu Việt nói, cầm lấy chiếc áo khoác mà cô không muốn mặc, mở cửa giúp cô. “Để anh đưa em về.”

Mộc Mộc lắc đầu, bước ra khỏi cửa, đi về phía thang máy, nhưng anh vẫn chạy đuổi theo. “Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.”

“Em muốn đi xuống Hoàng Tuyền, anh cũng đưa em đi sao?”

“Đúng.” Giọng anh vô cùng kiên định: “Mười tám tầng địa ngục, anh cũng đưa em đi.”

Thang máy đã tới, Trác Siêu Việt cương quyết khoác chiếc áo khoác lên đôi vai đang run rẩy của Mộc Mộc, rồi đẩy cô vào trong thang máy.

Sau một chặng đường nửa đẩy nửa lôi, nửa đùn nửa kéo, Mộc Mộc bị đưa xuống bãi đỗ xe, ấn vào trong một chiếc Land Rover màu trắng, vẫn là chiếc Land Rover, vẫn là màu trắng, chỉ là đã chuyển sang đời mới hơn.

Đang là giờ cao điểm, xe vào trong khu vực thành phố tắc nghẽn giống như dòng nước đọng không thoát được, nhích lên một bước cũng khó.

Trác Siêu Việt liếc nhìn đồng hồ đeo tay, lôi ra một chiếc điện thoại trong ngăn đựng đồ trên xe, mới mở máy chưa được vài phút, điện thoại cứ tới tấp gọi tới hết lượt này tới lượt khác, dường như không có sự ngưng nghỉ, như thể tất cả mọi người đều biết anh sẽ mở máy vào thời điểm này.

Anh mê mải trả lời các cuộc điện thoại khác nhau, có chuyện công việc, có chuyện ăn uống tiếp khách, hoặc có khi chỉ là những lời hàn huyên khách sáo. Trong đó có một cuộc điện thoại anh nói bằng tiếng Nga, những âm thanh uốn lượn được phát ra từ giọng nói đầy quyến rũ của anh giống như một bản nhạc đặc biệt...

Khiến người ta bị mê hoặc.

Sai khi cúp điện thoại, anh day day hai đầu lông mày, hơi bực bội, ấn nút kéo cửa kính xuống, gió từ bên ngoài luồn vào trong xe, thổi tung mái tóc đen của anh cùng chiếc cổ áo sơ mi được mở hai cúc ngực. Biểu hiện trầm ngâm đó khiến người ta khó hiểu, không thể không muốn tìm hiểu...

Anh im lặng hồi lâu, bấm số gọi một cuộc điện thoại, đầu dây bên kia bắt máy ngay lập tức.

“Hi...” Một giọng phụ nữ điệu đà cất lên khiến người ta ớn lạnh.

Trái tim Mộc Mộc trở nên vô cùng trĩu nặng.

“Tôi không cần biết cô dùng cách gì, tiêu tốn bao nhiêu tiền, lần sau đi Nga, tôi không muốn nhìn thấy người đó ở cửa hải quan nữa!”

“Việc gì phải nổi nóng như vậy, em thực sự đang cố gắng mà...” Trong giọng nói của người phụ nữ đó có chút âm ức.

Trác Siêu Việt lạnh lùng nói: “Cô không nghe rõ tôi nói gì sao?! Vẫn cần tôi nhắc lại một lần nữa?”

“Nghe rõ rồi... Được rồi, để em nghĩ cách. Nhưng... nếu em giúp anh giải quyết xong rồi, anh định sẽ thưởng cho em cái gì?”

“Cô muốn bao nhiêu?”

“Anh biết đấy, em không thiếu tiền.”

“Làm xong rồi hãy nói!” Không có những lời nói thừa thãi, Trác Siêu Việt thẳng thừng cúp điện thoại.

Mộc Mộc rất muốn nhắc anh rằng: thứ mà cô ấy muốn chắc chắn là bản thân anh. Nhưng thấy khuôn mặt anh đầy vẻ trầm ngâm suy tư lạnh lùng, cô bèn kìm lại.

Chuông điện thoại lại vang lên, lần này không phải của Trác Siêu Việt, mà là chuông báo có tin nhắn mới của Mộc Mộc, cô mở ra xem.

“Em ngủ dậy rồi à? Có đau đầu không?” Trác Siêu Việt vẫn luôn dịu dàng như vậy/

“Vâng, em không đau đầu. Khi nào chúng ta có thể gặp nhau? Em có chuyện muốn nói với anh.”

“Anh vừa nhận được thông báo, thủ trưởng sắp tới thăm, tháng tới anh sẽ không có ngày nghỉ. Em có chuyện gì? Có thể nói qua tin nhắn không?”

Cô do dự một chút, anh đã bận như vậy, tốt nhất là không nên làm phiền anh, khiến anh phải phân tâm.

“Ồ, vậy anh làm việc đi. Đợi khi nào anh hết bận, gặp mặt rồi nói sau.”

“Được, nếu có việc gì gấp, em cứ tìm Siêu Việt nhé!”

Vừa nhìn thấy cái tên này, Mộc Mộc lại không kìm được, ngẩng đầu liếc nhìn Trác Siêu Việt một cái, rõ ràng là hai khuôn mặt giống hệt nhau, nhưng Trác Siêu Việt và Trác Siêu Nhiên lại có phong thái khác hẳn nhau, một người cực kỳ chính diện, một người lại vô cùng “phản diện”!

Dòng xe trước mặt không hề có dấu hiệu chuyển động. Trác Siêu Việt nổi cáu, quay mặt sang nghiêm túc nhìn vào đôi môi của Mộc Mộc, nói: “Em muốn nói chuyện gì với anh ấy?”

Sao anh biết? lẽ nào anh có thể nhìn thấy chữ trên điện thoại di động của cô, những dòng chữ đó nhỏ như vậy mà anh cũng có thể nhìn rõ ư?

Thấy khuôn mặt Mộc Mộc lộ rõ vẻ nghi hoặc, anh liếc mắt về phía chiếc điện thoại trong tay cô, thờ ơ mở miệng, giống như thể đang kể một câu chuyện lịch sử, “Trước đây trong quân đội, anh là lính bắn tỉa.”

Lính bắn tỉa?

Ồ, thảo nào thị lực của anh lại tốt như vậy.

Lính bắn tỉa... Nghe nosim tính nhẩn nại của lính bắn tỉa luôn vượt xa người bình thường.

Cô tưởng tượng tới cảnh Trác Siêu Việt mặc quân phục rằn ri nằm bò trong cỏ, chờ thời cơ để hành động, nhắm trúng mục tiêu... Cô nắm chặt điện thoại trong tay, cố gắng giữ vững nhịp tim đang rối loạn.

“Nếu em bỏ qua một người đàn ông giống như anh trai của anh, sẽ không thể gặp lại người nào như thế nữa đâu.” Anh bình thản nói, không mang theo bất cứ sắc thái tình cảm nào.

Đương nhiên cô biết rằng, anh ấy đối với cô rất tốt, chăm sóc cô một cách tỉ mỉ, ân cần, chu đáo. Chính bởi vì anh ấy quá tốt với cô, nên cô mới không thể lừa dối tình cảm của anh ấy. “Em không biết phải đối diện với anh ấy như thế nào.”

“Vì chuyện của bốn năm trước ư? Đã nhiều năm trôi qua như vậy, em hãy coi đó chỉ là một giấc mơ, bây giờ đã tỉnh dậy...”

“Nhưng anh vẫn còn tồn tại!” Anh đang đứng một cách sống động trước mắt cô, cô sao có thể tin được rằng đó chỉ là một giấc mơ.

“..” Trác Siêu Việt bỗng chốc nghẹn giọng.

“Ngộ nhỡ có một ngày anh ấy biết được mối quan hệ giữa hai chúng ra, sẽ phải làm thế nào?”

“Em không nói, anh không nói, anh ấy sao có thể biết được?”

Điều này còn cần phải nói ra ư?! Đã từng đan díu với nhau hay không, người tinh mắt chỉ cần nhìn một cái là nhận ra ngay?!

Mộc Mộc nhìn anh bằng ánh mắt đầy oán hận. Trác Siêu Việt bắt giác cứng đờ người, nói: “Nếu em đã quyết định như vậy, anh tôn trọng em. Tuy nhiên, trước khi hai người chính thức chia tay, em vẫn là chị dâu của anh, có việc gì cần nhờ, cứ gọi điện thoại cho anh.”

Anh giật lấy di động trong tay cô, bấm một số điện thoại, đến khi có một vật gì đó rung lên từng hồi trong túi của anh, anh mới tắt đi, trả lại điện thoại cho cô. “Số điện thoại này luôn được mở trong hai mươi tư giờ.”

Mộc Mộc nâng niu chiếc điện thoại trên tay, ngón tay khe khẽ lướt qua một dãy số hiện lên trên màn hình, tuy biết rõ sau này sẽ không bao giờ gọi số điện thoại đó, nhưng cô vẫn cẩn thận lưu nó lại.

Bị tắc đường khoảng hơn một giờ đồng hồ, tới gần trưa, Trác Siêu Việt mới có thể rẽ vào con ngõ nhỏ nơi Mộc Mộc ở.

Anh đi cùng cô qua con đường nhỏ lát đá xanh, vòng qua vài túi rác màu trắng. Khi nhìn thấy trước mặt có một túi rác mấy ngày chưa mang đi đổ, bốc mùi hôi thối, anh khựng lại một lát, rồi mới bịt mũi tiếp tục bám theo cô đi về phía trước.

Khi đi ngang qua cửa một nhà nào đó, bỗng nhiên có một cậu bé mặt mũi đen nhẻm lao ra, ngay sau đó là một cây gậy gỗ bay ra theo. Trác Siêu Việt vội vang kéo cô ra sau lưng anh, thực ra nếu anh không kéo, cây gậy cũng không thể trúng vào người cô.

Anh, người đã im lặng suốt cả chặng đường, cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói đầy bất lực: “Em sống ở chỗ khỉ ho cò gáy gì vậy?”

Cô chỉ tay vào biển số nhà, trên đó có đề số nhà và tên phố, mặc dù cô biết, không phải anh muốn hỏi điều này.

Anh nín nhịn, không hỏi tiếp nữa.

Vòng qua một bức tường đồ nát, Mộc Mộc đưa anh vào một hành lang tối tăm, không gian ẩm đậm, đầu đầu cũng toát mùi ẩm ướt.

Cô đứng yên trước cổng sắt đang khóa, “Đây là nhà em. Ồ, trong nhà bẩn lắm... Em sẽ không mời anh vào chơi đâu.”

“Ừm. anh sẽ cố gắng giúp em tìm được một chỗ phù hợp.”

“Không cần đâu, em đã tìm được chỗ ở mới rồi, cũng gần đây thôi.”

“Gần đây?” Trác Siêu Việt nhú mày, không nói gì, nhưng cô có thể nhìn ra sự bất mãn trong biểu hiện của anh.

“...” Cô không thể nói được điều gì.

“...” Anh cũng không nói gì cả.

Khi tới giây phút thật sự phải chia tay, hoặc đúng hơn là không xác định được liệu có còn gặp lại nhau nữa không, hai người đều không mở miệng nói lời tạm biệt, trong hành lang tối tăm, ẩm ướt và chật hẹp đó, họ chỉ yên lặng nhìn nhau.

Mộc Mộc cắn chặt môi dưới: “Em có thể cầu xin anh một việc không?”

“Việc gì vậy? Chỉ cần có thể làm được, anh sẽ làm.”

Cô không thể nói thành tiếng, nếu có thể, âm thanh đó nhất định sẽ rất run rẩy: “Anh... anh có thể... ôm em thêm một lần nữa không?”

Đây là giấc mơ suốt bao nhiêu năm qua của cô.

Tất cả những người thân đều đã rời xa cô, người đàn ông mà cô chờ đợi đã quên cô, người đàn ông yêu cô, cô lại không dám mong ước xa vời, thế giới này đối với cô đã hoàn toàn lạnh giá. Cô cần một chút hơi ấm để tiếp tục đứng vững, học được cách từ nay tiếp tục sống cô độc một mình.

Trác Siêu Việt nhú mày, không đồng ý, cũng chẳng từ chối.

Cô đã nhìn ra được, anh không muốn điều đó, ngay cả chút hơi ấm cuối cùng cũng keo kiệt.

Cô cúi đầu, mỉm cười chua chát, đi về phía cánh cửa sắt không chút lưu luyến, cánh cửa sắt nặng nề được mở ra một cách khó khăn, phát ra những tiếng ken két, chóc chóc còn có lớp bụi rơi xuống.

Anh đưa tay ra nắm lấy cánh tay đang đẩy chân song sắt của cô...

Bàn tay anh chậm chậm thu về, một sức mạnh to lớn cứ kéo cô lại gần anh từng chút, từng chút một...

Khuôn mặt anh cứ sát lại trước mắt cô, cô ngửi thấy mùi khói thuốc thoang thoảng cùng mùi hương bạc hà nhẹ nhẹ trên người anh, cảm nhận được hơi thở của anh phả ra bên má cô...

Hai cánh tay anh chậm chậm hạ xuống từ phía sau lưng cô, đặt lên phần eo thon nhỏ, trái tim cô đập rộn ràng, nóng rực, căng thẳng và nhói đau giống ý như trong ký ức.

Cuối cùng, cơ thể cô đã hoàn toàn nằm gọn trong vòng tay anh, vẫn ấm áp như xưa. Cô đưa tay ôm lấy cổ anh, vùi sâu khuôn mặt vào lồng ngực anh, tham lam hít hà mùi hương trên cơ thể anh.

Hai cơ thể nép sát vào nhau một cách tự nhiên, mỗi điểm lồi trên cơ thể đều khít chặt với nhau, dường như vòng tay ôm của anh được sinh ra là để dành cho cô vậy.

“Đây là lần cuối cùng.” Anh thì thầm bên tai cô.

Cô khe khẽ gật đầu trong vòng tay anh, không dám mê đắm hơn nữa, sợ bản thân mình không thể dứt ra được, vậy là, cô nói lỏng cánh tay đang ôm trên cổ anh, khe khẽ đẩy ngực anh ra.

Nhưng bàn tay anh đặt trên eo cô bỗng nhiên níu chặt hơn, đến nỗi phần mềm mại trên ngực cô nhói đau.

Nước mắt rớt trên lồng ngực anh. Cô nhón gót chân, lại vòng tay ôm lấy cổ anh, dùng hết toàn bộ sức lực...

Trong hành lang tối tăm đầy mùi ẩm mốc, họ ôm nhau thật chặt một lần cuối cùng, không cần nghĩ xem thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ muốn cảm nhận thêm một chút nhịp tim của đối phương.

Trác Siêu Việt, Trác Siêu Việt...

Cô thầm gọi tên anh trong lòng: Cảm ơn!

Cho dù mãi mãi sẽ không thể gặp lại nhau, cô cũng sẽ nhớ mãi vòng tay ấm áp này để sống tiếp.

Trác Siêu Việt đi rồi, lần gặp lại này còn ngắn ngủi hơn cả lần đầu tiên, Mộc Mộc còn chưa kịp tiếp nhận sự thật này, anh đã lại bước ra khỏi cuộc đời cô.

Cô chờ đợi ngồi trên giường suốt cả buổi chiều, nước mắt đã cạn khô, đôi mắt khô rất khó chịu, biết rõ rằng nếu khóc được sẽ thoải mái hơn, nhưng một giọt nước mắt cũng không thể trào ra.

Tiếng chuông điện thoại cố định trong nhà vang lên, không ai khác có thể gọi điện cho cô, cô vui khuôn mặt vào mười đầu ngón tay.

Giọng nói nhẹ nhàng, liên thoảng của Kiều Nghi Kiệt vọng tới: “Vụ án này cuối cùng đã kết thúc rồi, ôi, suýt nữa thì lấy mất cả mạng của anh. Em đoán xem anh thua hay thắng nào?”

Dựa vào giọng nói đầy hưng phấn của anh, cô hoàn toàn không cần phải suy đoán.

Anh tiếp tục nói: “... Đương nhiên là thắng rồi, chúc mừng bạn trai ưu tú của em đi, lát nữa anh sẽ tới nhà tìm em... Được, cứ quyết định thế nhé, hẹn sáu giờ tối!”

Trái tim vốn đang chết lặng, khi nghe thấy giọng nói của Kiều Nghi Kiệt, nhớ tới ân tình không biết lấy gì để báo đáp của anh, Mộc Mộc bỗng nhiên có một ý định táo bạo, cầm lấy điện thoại, nhanh chóng bấm chữ: “Anh thực sự muốn ở bên em? Được, anh hãy đến đi, thứ gì em cũng cho anh hết...”

Chỉ cần ngón tay bấm một nút, tin nhắn đã có thể gửi đi. Cô cố gắng thuyết phục bản thân: Hãy yên phận đi, cam chịu đi, sau này mãi mãi không nên có những giấc mơ ngu xuẩn đáng buồn như vậy nữa, hãy sống một cuộc sống bình thường.

Mười phút trôi qua, một giờ đồng hồ trôi qua, tin nhắn cuối cùng cũng được gửi đi.

“Luật sư Kiều, rất xin lỗi, nhóm nhạc của bọn em tối nay lại có lịch biểu diễn.”

19. Chương 19

Rạng sáng, bầu trời vẫn một màu trắng ớn như bụng cá.

Lại bận rộn suốt cả một buổi tối, Mộc Mộc lim dim đôi mắt, vác mớ tóc rối bù trên đầu, mơ mơ màng màng đi về nhà, giờ đây, mọi nỗi đau khổ đều được cô ném lên chín tầng mây, chỉ muốn vui đầu vào đồng chăn trên giường, đi tìm ông Chu Công để nói chuyện phiếm.

Khó khăn lắm mới về được đến cửa nhà, Mộc Mộc ngáp một cái, mở khóa cửa, chuẩn bị sức lực để đẩy cánh cửa sắt với những chấn song sắt nặng nề.

Một bóng người cao lớn thẳng tắp bỗng xuất hiện từ phía sau lưng, cô sợ đến nỗi hét lên không thành tiếng. “Ngày nào em cũng về nhà vào giờ này sao?” Giọng nói trầm ấm, như một lời thăm hỏi xúc động nhất trong giấc mơ.

Cô lập tức ngậm miệng, mở to mắt nhìn bóng người đứng bên cạnh, dưới ánh sáng mờ ảo, cô vẫn có thể nhìn thấy rõ từng đường nét khôi ngô tuấn tú trên khuôn mặt của Trác Siêu Việt.

Mộc Mộc dụi mắt, khẳng định chắc chắn rằng mình không nhìn nhầm, lại tự cầu vào cánh tay mình, rất đau.

Điều chỉnh lại nhịp thở vì quá kích động mà trở nên rối loạn, cô khe khẽ mở miệng trả lời: “Nhóm nhạc hầu như đều biểu diễn vào buổi tối, thu dọn xong mọi thứ, phải đến giờ này mới được về.”

“Ở đây tối quá, anh không nhìn rõ em đang nói gì, vào trong nhà nói chuyện đi.” Trác Siêu Việt đẩy cánh cửa sắt ra.

“Ồ.”

Cô mở cánh cửa gỗ bên trong, ánh sáng lọt ra ngoài qua khe cửa vừa được hé mở, vừa hay chiếu lên khuôn mặt Trác Siêu Việt, doi rõ vẻ mặt mỗi...

Mộc Mộc nhất thời trở nên mê muội, chăm chú ngắm nhìn, hoàn toàn quên mất rằng mình đang chuẩn bị chuyển nhà, đồ đạc mới sắp xếp được một nửa, căn phòng vốn chật hẹp ẩm ướt đang vô cùng lộn xộn, không thích hợp để tiếp khách nam giới.

Vừa bước vào cửa, Trác Siêu Việt bỗng đứng sững lại trước cửa phòng khách, nếu như một căn phòng nhỏ chưa đầy ba mét vuông được coi là phòng khách.

Mộc Mộc bỗng bừng tỉnh, nở một nụ cười đáng yêu, bàn chân len lén đá gói băng vệ sinh đang để ở trước cửa ra phía sau chiếc hòm.

Khóe môi anh khẽ động đậy, ánh mắt hướng về phía phòng vệ sinh của cô. Cô vội vàng lao vào trong đó, kéo chiếc áo ngực và quần lót đang phơi trên ô cửa sổ xuống, nhét vào trong tủ. Trong lúc quay đầu lại, liếc thấy móng tóc rối bù của mình trong gương, Mộc Mộc lại khẽ khàng vuốt lại mái tóc, chỉnh trang lại quần áo.

Trác Siêu Việt che miệng háng giọng, nói: “Thu dọn đồ đạc đi, anh giúp em chuyển nhà.”

“Hả? Nhà em còn mấy ngày nữa mới đến hạn mà.”

“Chỗ này không thể ở được. Anh đã giúp em tìm thấy một nơi rất tốt, ăn ở đều miễn phí, nhưng phải đến tháng Chín mới có thể dọn vào được.”

Thời buổi này mà còn có chỗ ăn ở miễn phí ư? Mộc Mộc lộ rõ vẻ khó hiểu. “Chỗ nào vậy?”

“Chỗ mà em muốn tới nhất, đợi đến khi sắp xếp ổn thỏa, anh sẽ đưa em đi xem. Anh trai anh nói, thời gian này, em hãy đến ở tạm trong căn hộ của anh ấy, dù sao anh ấy cũng không ở nhà, phòng vẫn để không đó thôi.”

“Hả?”

Chắc là vì tối qua không được ngủ, Mộc Mộc sưng sờ hồi lâu mới tiêu hóa được ý mà anh muốn nói. Trác Siêu Việt để cô đến ở nhà của anh, không, là ở tầng trên nhà của anh.

“Không cần đâu.” Mộc Mộc kiên quyết từ chối.

“Anh đã nhận lời với anh ấy sẽ chăm sóc cho em, anh bắt buộc phải chăm sóc em chu đáo.” Giọng điệu của anh gia trưởng tới nỗi không cho phép người ta từ chối. “Thu dọn đồ đạc đi.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, em yên tâm, trước khi hai người chia tay, anh sẽ tôn kính em giống như tôn kính thánh mẫu Maria vậy.”

Vậy sau khi chia tay thì sao? Cô muons hỏi, song lại không dám hỏi.

Nhưng anh dường như không chỉ biết đọc khẩu hình, mà còn hiểu được cả suy nghĩ của người khác, “Sau khi hai người chia tay, anh sẽ không gặp em nữa.”

Trong lúc Mộc Mộc đang suy nghĩ xem phải từ chối như thế nào, Trác Siêu Việt rảnh rang không có việc gì làm liền đi đi lại lại trong phòng, ngắm nhìn bức ảnh gia đình đã ố vắn nơi đầu giường của cô, cầm bông hoa hồng trắng được gấp từ chiếc khăn tay lên, vuốt ve, lại để ý tới chiếc điện thoại cố định trong nhà cô...

Khi ngón tay anh ấn vào phím ghi âm các cuộc gọi, trong đầu Mộc Mộc như có một tiếng nổ, muốn lao tới ngăn lại, nhưng không còn kịp nữa.

Giọng nói nhẹ nhàng liền thoảng của Kiều Nghi Kiệt vang vọng trong căn phòng chật hẹp.

“Vụ án này cuối cùng đã kết thúc rồi, ôi, suýt nữa thì lấy mất cả mạng của anh. Em đoán xem anh thua hay thắng nào?... Đương nhiên là thắng rồi, chúc mừng bạn trai ưu tú của em đi, lát nữa anh sẽ tới nhà tìm em... Được, cứ quyết định thế nhé, hẹn sáu giờ tối!”

“Em yêu, ngủ dậy chưa? Sao không trả lời tin nhắn của anh, vẫn đang giận phải không? Anh xin hứa với em, lần sau tuyệt đối sẽ không để em xem những bộ phim mang tính khêu gợi như vậy với anh nữa.”

“Là anh, bạn trai của em đây, mau dậy đi, trang điểm đẹp một chút, nửa tiếng nữa anh sẽ tới. À... Không cần chuẩn bị bữa trưa đâu nhé, anh đã mua món bánh pizza mà em thích ăn nhất rồi.”

Trong lúc Trác Siêu Việt lắng nghe các cuộc điện thoại gọi đến, khuôn mặt khô ngô tuần tú sa sầm ảm đạm đến nỗi không thể nào miêu tả nổi. Anh bước tới bên cô, đôi môi mỏng mím lại thành một đường cong đáng sợ, hai bàn tay nắm chặt đến nỗi dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đâm gãy cổ cô.

Mộc Mộc bất giác sờ tay lên cô mình, lùi lại phía sau, tới khi cơ thể ép sát vào tường.

“Anh cho em ba phút để giải thích.” Anh nói qua hàm răng nghiến chặt. Thần thái đó, giọng điệu đó, còn cả khí thế hung dữ chèn ép người khác đó khiến Mộc Mộc bỗng nhiên có cảm giác anh không phải em chồng, mà chính là chồng của cô.

“Thực sự không như anh nghĩ đâu, anh ấy là luật sư bào chữa của em, đã từng giúp đỡ em rất nhiều.” Cô giải thích một cách lộn xộn không đầu không cuối: “Cũng không biết tại sao lại thích em, sau khi em ra tù, anh ấy bắt đầu theo đuổi em. Nhưng em chưa từng nhận lời anh ấy, thật đấy!... Trong tim em chỉ có...”

Mộc Mộc nuốt nước bọt, nuốt luôn cả chữ “anh” sau đó vào bên trong.

Sắc mặt anh dịu đi một chút, nắm đấm cũng nới lỏng hơn nhiều. “Thật không?”

Cô cuống quýt gật đầu, cầm điện thoại mở những tin nhắn đã gửi cho Kiều Nghi Kiệt, “Anh xem, trong này có rất nhiều tin nhắn em đã từ chối anh ấy.”

Anh cầm lấy chiếc điện thoại trong tay cô. “Ừm, đi thu dọn đồ đạc đi.”

Vừa trải qua nỗi sợ hãi tột độ, Mộc Mộc ủ rũ đi thu dọn đồ đạc, đến khi xong xuôi, Trác Siêu Việt một tay xách chiếc va li quá khổ của ôc, một tay xách chiếc túi du lịch to đùng, chuẩn bị bước ra ngoài, cô mới tỉnh ngộ. Cô còn chưa suy nghĩ kỹ xem có nên đi theo anh hay không.

“Hay là để em đi thuê nhà nghỉ nhé!”

Anh bịt tai không thèm nghe, không biết vô tình hay cố ý liếc mắt về phía tủ đựng đồ vật vãnh trong nhà vệ sinh, “Anh mang đồ ra xe, em xem còn quên thứ gì không...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Mộc bỗng đỏ ửng, luống cuống lôi bộ đồ lót màu trắng trong ngăn tủ ra nhét vào một chiếc túi, đuổi theo sau.

“Em có một người bạn, nhà cũng ở gần đây, anh đưa em tới nhà chị ấy nhé!” Mộc Mộc vẫn không thôi đề nghị.

Trác Siêu Việt liếc nhìn cô một cái, lông mày khẽ nhướng lên, nở một nụ cười đầy cảm dỗ: “Em sợ anh có ý đồ không tốt hay là sợ không làm chủ được bản thân?”

“Không phải.” Giọng nói của Mộc Mộc lộ rõ vẻ yếu ớt, khe khẽ trả lời: “Là, Siêu Nhiên... Anh ấy đối với em quá tốt, em không muốn phụ tấm lòng của anh ấy.”

“Vậy thì hãy thoải mái ở bên anh ấy đi, hãy thử coi anh như một người bạn, hoặc một người thân.”

“Anh cảm thấy có thể ư?”

“Không thử sao biết được là không thể? Anh đã nghĩ rồi, chúng ta thử chung sống một thời gian, nếu em có thể dứt lòng với quá khứ, thì hãy vui vẻ ở bên anh trai anh, nếu em không làm được, em chia tay với anh ấy cũng chưa muộn...”

Cô cuối cùng đã hiểu được mục đích của anh. Chăm sóc cô, đó chẳng qua chỉ là một cái cớ, anh muốn cho cô cơ hội chung sống với anh, xem cô rốt cuộc có thể dứt lòng với quá khứ được không.

“Anh làm vậy là vì Siêu Nhiên, đúng không?” Cô lặng lẽ nhìn anh. “Anh cho rằng chỉ cần em có thể dứt lòng với quá khứ, em sẽ có thể tiếp nhận anh ấy, đúng không?”

Im lặng, đó là câu trả lời của anh dành cho cô.

“Vậy anh có bao giờ nghĩ rằng, ngộ nhỡ sau khi chúng ta sớm tối ở bên nhau, em lại càng yêu anh hơn, thì phải làm thế nào?”

Trác Siêu Việt nhướng mày, vẻ mặt như cười mà lại không phải cười. “Có thể, ở bên anh ba ngày, em sẽ ân hận vì đã quen biết anh, chỉ muốn lập tức sà vào vòng tay cậu anh ấy.”

Có thể lắm chứ, đây là một thế giới có quá nhiều điều “có thể”, chưa thử qua, ai biết được kết quả sẽ như thế nào.

“Cho bản thân em một cơ hội, cũng là cho anh ấy một cơ hội đi.” Giọng nói của anh thiết tha, chân thành hiếm thấy. “Như vậy mới công bằng với anh ấy.”

Mộc Mộc suy nghĩ nghiêm túc hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu, ngã lưng vào thành ghế mềm mại.

Cho Trác Siêu Nhiên một cơ hội, cô có thể thật sự bước ra khỏi “tình yêu trong mộng tưởng” do bản thân mình dựng lên, bắt đầu một giai đoạn tình cảm thật sự mới với Trác Siêu Nhiên.

20. Chương 20

Bước vào căn hộ sang trọng, Trác Siêu Việt đặt chiếc chìa khóa dự phòng vào tay cô, mang đồ của cô vào trong phòng ngủ ngay bên cạnh phòng khách.

Mộc Mộc đứng ở cửa, ngậy người nhìn chiếc sofa trước khung cửa sổ rộng lớn kéo xuống tới tận sàn nhà, vòng tay dịu dàng của Trác Siêu Nhiên dường như mới hôm qua, lại dường như xa xôi đến nỗi giống như đã xuất hiện từ kiếp trước.

Cô càng muốn kiểm tìm vị trí của anh trong tim mình, anh càng trở nên mơ hồ, không có cách nào chạm tới được.

Trác Siêu Việt liếc nhìn vẻ thần thờ của cô, hâm nóng một cốc sữa tươi nguyên chất, bê lại, đặt lên bàn uống trà. “Uống xong sữa thì ngủ đi một lát, ngủ dậy hãy thu dọn đồ đạc.”

“Còn anh...”

Trác Siêu Việt hiểu được ý muốn nói xong lại thôi của cô, giải thích: “Anh có việc phải đi ra ngoài, buổi tối không về ăn cơm. Trong tủ lạnh có đồ ăn, muốn ăn gì thì tự làm nhé!”

“Ừm.” Cô gật đầu, lặng lẽ cúi xuống, không dám nhìn theo bóng dáng Trác Siêu Việt đang dần khuất dạng nơi góc cầu thang, nhưng lại không thể nào kìm nén được cảm giác hụt hẫng và lưu luyến.

Tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, Trác Siêu Việt đi rồi, căn hộ rộng lớn chỉ còn lại một mình cô, mệnh mông trống trải, tỉnh mịch như thế giới của người chết.

Nếu là trước đây, sau một đêm không ngủ, cô đã chui vào giường đánh một giấc từ lâu rồi, nhưng hôm nay, sau khi uống một hơi cạn sạch cốc sữa tươi nguyên chất ngọt đến nỗi có phần hơi ngán, cô vẫn chưa muốn ngủ.

Chân trời đã dần chuyển sang màu tím thẫm, đồ đạc của cô vẫn chưa được sắp xếp xong, Trác Siêu Việt cũng chưa về.

Có thể, anh sẽ không về, có thể, anh đang cùng một người con gái khác hưởng thụ đêm xuân...

Mộc Mộc nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, kéo rèm, dù anh có đi đâu, cũng không liên quan gì tới cô, mọi chuyện giữa hai người đã kết thúc rồi.

Quay trở lại sofa, cô lấy điện thoại ra, xem lại từng dòng tin nhắn.

“Em ngủ dậy rồi à? Có đau đầu không?”

“Con gái uống quá nhiều rượu sẽ không tốt cho da.”

“Khi qua đường, nhớ quan sát đèn tín hiệu.”

“Cổ tay của cô còn đau không?”

“Quân đội có quy định, quân nhân khi mặc quân phục không được có những hành động quá thân mật với người khác giới. Anh trình trọng đề nghị, lần sau nếu em “đánh úp” — tốt nhất nên chọn khi anh không mặc quân phục.”

Những mẫu tin nhắn này, mỗi câu mỗi chữ đều chứa đựng tình cảm chân thành của một người đàn ông, cho dù đó không phải là lời nói của Trác Siêu Việt, cho dù đọc lại vào giờ phút này, cô không còn cảm giác hạnh phúc như lúc ban đầu, nhưng sự cảm động và ấm áp vẫn không hề thay đổi.

Trác Siêu Nhiên có thật sự phù hợp với cô hơn không? Cô có nên tiếp tục tình cảm này?

Tình yêu là gì? Cái gì là thứ mà cô cần nhất?

Mãnh liệt tới mức: “khiến người ta sống chết có nhau”?

Hoặc là... nương tựa nhau lúc khốn khó, “Đời này kiếp này mãi mãi ở bên nhau cho tới khi đầu bạc răng long”...

Không biết cô đã ngây người ngồi ở đó bao lâu, dưới trần bỗng vang lên tiếng mở cửa, tiếp đó là hàng loạt những âm thanh sột soạt, tiếp đó nữa là...

Tiếng cười si mê đầy nũng nịu của phụ nữ phá vỡ sự tỉnh mịch của đêm tối cùng với lý trí của cô.

“Chao ôi... Đây thật sự là nhà của anh ư?”

“Ừm.” Là giọng của Trác Siêu Việt.

“Chắc! Chắc! Căn hộ này đáng giá bao nhiêu tiền nhỉ?... Ôi chao, đáng ghét, vội gì chứ?... A...”

Không cần phải nhìn, dựa vào âm thanh sau cùng, cô cũng biết đang xảy ra chuyện gì.

Nghe thấy những tiếng lách tách thảm thiết phát ra từ vỏ điện thoại, cô đặt chiếc điện thoại xuống, để lớp vỏ điện thoại mỏng manh không phải hi sinh trong lòng bàn tay cô. Sau đó, cô mở ti vi, cuộn tròn người trên sofa xem vô tuyến.

Những âm thanh ở dưới tầng càng lúc càng không thể lọt tai, ngay cả tiếng vô tuyến cũng không thể nào lấn át được, “Ừm, đừng đùa giỡn nữa, nhanh lên đi...”

Mộc Mộc không thể chịu đựng nổi nữa, đứng phắt dậy, lao xuống tầng dưới.

Ánh đèn mờ tối, mùi rượu, mùi nước hoa nhức mũi.

Mộc Mộc đứng bên cạnh cầu thang, lặng lẽ nhìn một nam một nữ quần áo xộc xệch đang quần quýt lấy nhau. Trác Siêu Việt đang tùy tiện hôn lên cổ cô gái trong lòng anh, người phụ nữ đó không đẹp, lớp trang điểm dày cộp thoát nhìn đã khiến người ta phát hoảng.

Mộc Mộc cảm thấy đau lòng, tuyệt vọng, nhưng nhiều hơn cả là sự phẫn nộ.

Người phụ nữ kia nhìn thấy cô, hơi sững người lại, đẩy đẩy người Trác Siêu Việt: “Cô ta là ai vậy?”

Trác Siêu Việt không hề ngoái đầu lại, “Chị dâu của anh...”

“Ồ, chị dâu à, làm người ta giật hết cả mình!” Khuôn mặt người phụ nữ kia bết hoảng hốt, khó chịu lườm Mộc Mộc “Nhìn cái gì? Chưa bao giờ nhìn thấy hay sao?”

Lửa giận đang bùng lên trong lồng ngực, Mộc Mộc không thể nhẫn nhịn được nữa, xông vào phòng bếp lấy một bình nước lạnh, vung tay hắt cả bình nước vào khuôn mặt hơi ửng đỏ của Trác Siêu Việt, đương nhiên, người phụ nữ trong lòng anh cũng không tránh khỏi bị liên lụy.

“Á! Làm gì vậy hả!” Người phụ nữ hét lên thất thanh, nhảy dựng lên, những nơi đọng nước trên cơ thể cũng theo đó mà chuyển động theo.

Trác Siêu Việt cũng bị nước lạnh lèo làm cho toàn thân run rẩy, nhưng dường như anh không hề tức giận, chỉ bình thần quay người lại, nhìn cô bật điện lên, để mọi sự xấu xa khắp phòng được phơi bày dưới ánh đèn.

“Mặc dù vô là chị dâu của tôi, nhưng mong cô tôn trọng sự riêng tư của tôi, lần sau tới nhà tôi, nhớ phải đi bằng lối cửa chính.”

“Trác Siêu Việt!” Cô tức đến nổi cả bàn tay cũng run rẩy. “Anh muốn chọc tức tôi, cũng nên tìm một người phụ nữ cho tử tế, đừng tìm loại phụ nữ chỉ cần hai trăm đồng là có thể làm bất cứ việc gì này về bôi nhọ tôi! Anh không tôn trọng tôi, cũng nên xin anh tôn trọng bản thân mình một chút!”

Khuôn mặt Trác Siêu Việt đầy vẻ bất cần: “Tôi thích kiểu phụ nữ như thế nào, có liên quan gì tới việc cô có tức giận hay không? Tôi không hiểu ý của cô.”

“Anh!” Cô không thể nói lên lời, hai mắt cứ nhìn chằm chằm vào mặt anh.

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, tôi là người đũa ông như thế nào, cô phải biết rõ chứ. Đừng quên chúng ta quen nhau trong hoàn cảnh nào.”

“Tôi đương nhiên biết rõ.” Mộc Mộc điều chỉnh lại hơi thở, chậm rãi mở miệng: “Anh không phải là người đàn ông không có nguyên tắc, không có giới hạn.... Để khiến tôi cắt đứt tình cảm với anh, anh đã giở màn kịch tồi này, có đúng không hả?”

Cả căn phòng chìm vào sự yên ắng lặng ngắt.

Ba phút sau, Trác Siêu Việt cúi người lôi một xấp tiền trong ví ra, ném vào tay người phụ nữ đang đứng với vẻ mặt đầy hoang mang: “Cô có thể đi được rồi.”

Người phụ nữ liếc nhìn khuôn mặt đầy vẻ u ám của Trác Siêu Việt, lại liếc nhìn khuôn mặt bình thản của Mộc Mộc, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

“Thôi được, vậy tôi không làm phiền nữa!” Cô ta nhét xấp tiền trong tay vào túi, chỉnh trang lại quần áo, trước khi đi còn hôn lên má Trác Siêu Việt một cái, nhét vào tay anh một tấm danh thiếp: “Ông chủ, lần sau có hứng thú lại tới tìm em nhé!”

Sau khi người phụ nữ đó đi rồi, nhìn thấy Trác Siêu Việt lau vết son đỏ trên mặt với vẻ khó chịu, xé vụn tấm danh thiếp thành nhiều mảnh, Mộc Mộc bỗng nhiên không nhịn được nữa, bật cười.

Thấy cô cười, anh cũng cười theo: “Em dựa vào đâu mà cho rằng anh là một người đàn ông có nguyên tắc, có giới hạn?”

Cô vào nhà vệ sinh lấy khăn mặt ra, đưa cho anh, “Dựa vào cảm giác.”

“Cảm giác? Cảm giác...” Anh đón lấy chiếc khăn, lau nước trên mặt và quần áo, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, “Em ăn tối chưa?”

Cô do dự, vẫn chưa nghĩ ra mình nên trả lời thế nào, Trác Siêu Việt đã ném chiếc khăn mặt đi, “Đi thôi, đi ăn đêm.”

Nhắc tới chuyện ăn uống, hai mắt Mộc Mộc bỗng sáng rực: “Em muốn ăn thịt nướng.”

“Hóa ra em là động vật ăn thịt, anh cứ nghĩ em chỉ thích ăn pizza thôi.” Anh vừa mở cửa vừa nói.

“Ồ, anh vẫn còn nhớ ư?”

“...”

Cô nín lấy tay áo anh, anh lập tức hất tay cô ra. “Đừng lôi lôi kéo kéo, để hàng xóm trông thấy lại nghĩ rằng chúng ta có tình ý đấy!”

Cô chớp mắt một cách vô tội, ngoan ngoãn đứng yên.

Sau khi cơm no rượu say, Mộc Mộc ngủ vùi trên giường suốt mười sáu tiếng đồng hồ, mãi tới bốn giờ chiều, cô mới giật mình bừng tỉnh, vừa liếc nhìn đồng hồ đeo tay, cô hoảng hốt nhảy xuống giường, vội vàng thu dọn đồ đạc, dự tính sẽ kịp đến địa điểm biểu diễn trước khi Cốc Vũ nổi càu.

Địa điểm biểu diễn tối nay là một hội quán giải trí tương đối cao cấp, họ vốn có ban nhạc riêng, nhưng vì một sự vô bất ngờ nào đó nên không thể biểu diễn được, vì vậy giám đốc mới tìm nhóm nhạc của họ đến giúp một ngày.

Trong giờ nghỉ giải lao, vị giám đốc bỗng xuất hiện ở hậu trường, hỏi Cốc Vũ: “Có phải trong nhóm nhạc của các anh có một cô gái chơi piano rất giỏi không?”

“Đúng.” Cốc Vũ lau mồ hôi nói.

“Một vị khách muốn nghe một bản dương cầm ‘Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa’. Cô ấy có đàn được không?”

Bạch Lộ tranh phần trả lời: “Biết, bản nhạc đó cô ấy chơi rất hay.”

Mộc Mộc không hề được chuẩn bị, đành phải vội vàng trang điểm qua loa, vấn mái tóc dài, bước lên sân khấu. cô vừa ngồi xuống trước cây đàn, bỗng nhiên một luồng ánh sáng trắng chiếu tới, dưới ánh sáng chói mắt đó, bốn phía xung quanh trong giây lát trở nên tối mờ. ngón tay đặt trên các phím đàn, tiếng đàn vang vọng trong không gian tĩnh mịch, một cảm giác bi thương nhói buốt tận xương tủy bao trùm lên vẻ lung linh huyền ảo và du dương, nhưng lại càng dễ động chạm tới góc khuất mềm yếu nhất trong trái tim con người.

Âm thanh hỗn tạp trong đại sảnh bỗng chốc trở nên yên ắng, cảm giác đau thương sâu lắng bao trùm cả không gian mờ tối, không ai có thể thoát ra được.

Trong một góc khuất, một ly rượu cứ dừng lại giữa không trung rất lâu, mãi cho tới khi bản nhạc kết thúc.

Luồng ánh sáng trắng vụt tắt, nốt nhạc cuối cùng vang lên, khẽ liếc đôi mắt mờ sương, bỗng nhiên bắt gặp đôi mắt sâu thẳm ấy.

Cuối cùng cô đã hiểu ra ai là người chọn bản nhạc này. Mộc Mộc khẽ uốn cong khóe môi, các ngón tay lại khẽ lướt trên phím đàn, nhịp điệu khoáng đạt đầy khí thế của bản Exodus vang vọng khắp khán phòng.

Trác Siêu Việt buông ly rượu xuống, châm một điếu thuốc, trong làn khói thuốc mỏng manh, cô lại một lần nữa bị ánh mắt của anh tuốt gọn.

Cho dù anh đáng ghét, tàn nhẫn thế nào với cô, chỉ mình anh mới có thể khiến cô có cảm giác đắm chìm này.

Không ai có thể thay thế.

Bản nhạc kết thúc, người cũng chia lìa.

Mộc Mộc thu xếp xong công việc ở hậu trường thì đã quá nửa đêm. Mọi người trong nhóm nhạc đã đi ăn hết, cô lặng lẽ đến bên Trác Siêu Việt, vỗ vỗ vào vai anh, rồi chỉ vào chỗ ngồi trống bên cạnh anh.

Anh mỉm cười ngẩng mặt lên, giọng nói hút hồn đoạt vía: “Tối này lại muốn đi cùng anh à?”

Cô cũng mỉm cười, đôi mắt cong cong thành hình trăng khuyết, “Đúng vậy!”

“Em muốn đi đâu?”

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, khuôn mặt từ từ ghé sát lại gần anh, “Nhà anh... tối nay chắc sẽ tiện chứ?”

Ánh mắt Trác Siêu Việt khẽ chùng xuống, nụ cười đầy mê hoặc trên môi cũng trở nên cứng đờ. Tổng phút chốc, anh thu lại vẻ đùa giỡn, thay vào đó là một thần sắc nghiêm túc. “Anh trai anh lo em gặp phải yêu râu xanh, bảo anh đến đón em về.”

Nghe nhắc tới Trác Siêu Nhiên, Mộc Mộc bỗng ý thức được mình đã lỡ lời, cũng thôi không cười nữa.

“Khi nào anh ấy có thể về được?” Cô hỏi.

“Sao? Nhớ anh ấy rồi à?”

Cô nâng ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm, thấm ướt cổ họng, mặc dù đối với cô cổ họng có tồn tại mà cũng như không từ lâu rồi.

“Anh ấy đang có một nhiệm vụ, ít nhất cũng phải nửa tháng nữa mới có ngày nghỉ.” Anh nói: “Như vậy cũng tốt, em có thể có đủ thời gian để suy nghĩ.”

“Anh thật sự rất muốn em và Siêu Nhiên ở bên nhau?”

Không chút do dự hay suy nghĩ, anh trịnh trọng trả lời: “Đúng vậy.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh chưa thấy anh ấy tận tâm với người con gái nào như vậy. Nếu anh ấy mất em do một lỗi lầm của anh từ nhiều năm trước, anh sẽ rất áy náy...”

“Không phải lỗi của anh, mà là lỗi của em.” Mộc Mộc nói.

“Cho dù là lỗi của ai, thì anh ấy cũng không có lỗi.”

Cô gạt đầu thật mạnh, ngửa cổ uống cạn chỗ rượu trong ly. “Anh yên tâm, em biết mình phải làm thế nào.”

Nửa tháng, nghe ra rất lâu, ai ngờ, trôi qua trong nháy mắt.

Mộc Mộc càng ngày càng phát hiện ra có một câu nói tương đối đúng: Quen rồi sẽ trở nên tự nhiên.

Mấy ngày đầu, họ chung sống với nhau có phần ngỡ ngàng. Sau đó, tất cả đều trở nên quen thuộc. Họ ăn sáng với nhau rất tự nhiên, đi siêu thị với nhau rất tự nhiên, cô rất tự nhiên giúp anh thu dọn căn phòng bữa bộn, giúp anh giặt quần áo, anh cũng rất tự nhiên tới đón cô về nhà, cho dù muộn như thế nào. Khi không có buổi biểu diễn, họ rất tự nhiên ngồi ở nhà xem tivi.

Không biết từ bao giờ, khi chuyển kênh, hề thấy chương trình văn nghệ tổng hợp hoặc chương trình âm nhạc, anh luôn đặt chiếc điều khiển xuống, còn Mộc Mộc khi chọn kênh, thấy chương trình nói về quân đội, lập tức dừng lại.

Phần lớn thời gian, Trác Siêu Việt là một chính nhân quân tử, trừ khi thi thoảng uốn thêm vài ly, anh mới ngả ngón cợt nhả, ví dụ như: “Muộn thế này còn chưa đi ngủ, có phải nhớ anh không?”, “Tối nay khách hàng đã sắp xếp cho anh một chương trình rất hấp dẫn, thú vị, nhưng anh sợ em ở nhà một mình, chán đơn gối chiếc, khó ngủ...”

Dần dần, Mộc Mộc phát hiện ra Trác Siêu Việt không có gì khác, chỉ là muốn đùa giỡn cô cho vui, dường như nhìn thấy cô đỏ mặt, tâm trạng của anh tốt hơn một chút. Lâu dần cô cũng quen, không để ý tới những câu hỏi của anh, bê món canh giải rượu đã được chuẩn bị từ trước đến cho anh.

Hết như tối nay.

Đêm đã khuya, Mộc Mộc chạy đến bên cửa sổ nhìn ngó tới n lần, vẫn không thấy bóng dáng Trác Siêu Việt dưới tần cũng không hề có bất kỳ tiếng động nào.

Đêm dài vô tận, làm thế nào để giết thời gian đây? Cô cúi đầu lục tung túi, muốn kiếm một đĩa nhạc, tìm mãi tìm mãi, bỗng phát hiện một bộ đĩa, bên trên có đề ‘Sắc giới’ nguyên bản. đây là bộ đĩa mà Kiều Nghi Kiệt đã để lại ở nhà cô, cô vốn muốn tìm cơ hội để trả lại anh, nhưng cứ quên mất.

Mặc dù bộ phim ‘Sắc giới’ này có một số phân đoạn tương đối khêu gợi, nhưng tình tiết và diễn xuất của diễn viên rất đáng xem. Lần trước, cô mới chỉ xem được một nửa, không biết nhân vật Giai Chỉ xinh đẹp điềm tĩnh phải hy sinh nhiều như vậy, cuối cùng có thành công trong âm mưu ám sát không?

Đêm dài cô đơn lại tẻ nhạt, xem phim dường như là một lựa chọn rất thích hợp. vậy là, Mộc Mộc cho đĩa vào đầu đĩa DVD bên cạnh ti vi, cầm điều khiển lên nghiên cứu một hồi, màn hình vô tuyến đã hiện ra các cảnh trong phim. Cô điều chỉnh tư thế một chút, cả người cuộn tròn trong một góc sofa, chìm đắm trong từng bối cảnh, tình tiết vừa đầy cảm xúc vừa tinh tế của bộ phim.

Vì quá chăm chú, Mộc Mộc hoàn toàn không để ý đến việc có người mở cửa ở tầng dưới, khe khẽ bước lên lầu...

Dùng bữa tối xong, Trác Siêu Việt từ chối kế hoạch đã sắp xếp tiếp theo của khách hàng, vội vàng về nhà, muốn xác định xem cô gái trong nhà anh liệu có mất một sợi tóc nào không.

Không ngờ, vừa bước lên lầu, anh đã nhìn thấy Mộc Mộc đang nghiêng người dựa vào tay vịn sofa, cắn ngón tay, ánh mắt chăm chú theo dõi cảnh một đôi nam nữ đag ôm hôn say đắm trên màn hình, khuôn mặt nhỏ nhắn yêu kiều hơi ửng đỏ. Chiếc áo phông màu trắng chỉ che kín hơn một nửa cơ thể, cặp đùi phơi bày trước mắt anh không hề che đậy.

Dường như cô vừa mới tắm xong, những giọt nước rỏ xuống từ trên tóc làm mảnh áo bị ướt trở nên trong suốt, có thể thấp thoáng nhìn thấy vòm ngực căng tròn của cô. Còn nữa, chiếc cổ áo rộng trễ xuống bên vai phải, lộ rõ một mảng da trắng nõn, mịn màng.

Nhiều năm không gặp, cô đã lớn lên rất nhiều, đặc biệt là một vài chỗ trên cơ thể đã trở nên đầy đặn hơn...

Dòng máu pha lẫn men rượu bắt đầu cuộn cuộn trào dâng. Trác Siêu Việt không kiềm chế được, lại có ý định muốn trêu ghẹo cô. Mượn chút hơi men, anh sấn lại gần, ghé sát vào tai cô thì thầm: “Chị dâu, mặc dù anh rất tự tin vào khả năng kiềm chế của bản thân, nhưng đêm hôm khuya khoắt, em ăn mặc như thế này, ngồi đây xem bộ phim ‘Sắc giới’ nguyên bản...”

Giọng nói gợi cảm bỗng nhiên vang lên bên tai, Mộc Mộc giật mình, sợ đến nỗi suýt nữa thì trái tim nhảy ra khỏi lồng ngực. Đến khi cô bình tâm lại, màn hình vô tuyến đã chuyển sang cảnh hai nam nữ diễn viên không một mảnh vải che thân đang quấn quýt nhau trên giường, phát ra những tiếng rên rỉ khiến người ta tim đập rộn ràng, mặt mũi đỏ ửng, khuôn mặt cô nóng bừng như có lửa đốt.

Mộc Mộc hoảng hốt đỏ mặt tìm điều khiển, định nhanh chóng tắt cảnh phim khiến người ta không thể không tưởng tượng xa xôi đó đi, nhưng khi cô gần với tới chiếc điều khiển, Trác Siêu Việt đã nhanh chóng cướp mất, xem phim một cách hào hứng.

Chuyển cảnh, Dịch tiên sinh trong bộ phim đang dấn sâu vào cơ thể Giai Chỉ bằng một tư thế đặc biệt, tiếng nhạc đầy cảm xúc hòa với tiếng thở gấp gấp vang lên...

“Tư thế này rất khó...” Trác Siêu Việt nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, khóe môi nở một nụ cười tinh quái, “Đúng không?”

Hơi rượu tỏa ra từ cơ thể Trác Siêu Việt không khó ngửi mà còn có mùi thơm. Cô còn nhớ, lần đầu tiên khi anh vòng tay ôm lấy eo cô trong quán bar, trên người anh cũng có mùi này. Mộc Mộc nghiêng mặt đi, muốn tránh hơi thở của anh, không may lại nhìn thấy cảnh tượng trên màn hình, hia đùi của nhân vật nữ đang đặt trên vai của nhân vật nam...

Cô bỗng thấy nghẹt thở, không dám nhìn vào màn hình vô tuyến nữa, sợ rằng nếu nhìn thêm sẽ nhớ tới đêm hôm ấy, anh đã làm thế nào với cô...

“Anh uống say rồi, để em đi nấu canh giải rượu cho anh.” Không cần biết anh có nhìn thấy khẩu hình của mình hay không, cô lập tức đứng lên, bỏ trốn khỏi nơi làm cho cô ghê tởm này.

Vì quá vội vàng, chân còn chưa xỏ hết vào dép đã vội bước đi ngay, kết quả là đôi dép không theo kịp bước chân cô, trọng tâm bị mất thăng bằng, cả người cô đổ nhào về phía trước.

Đúng lúc cô sắp phải hôn nền nhà, Trác Siêu Việt nhanh tay nhanh mắt giơ tay túm lấy eo cô.

Chẳng biết là do Trác Siêu Việt đã uống khá nhiều rượu nên động tác không đủ linh hoạt, hay chiếc bàn trà trước sofa gây trở ngại, hoặc anh căn bản vốn cố ý, tóm lại, Mộc Mộc không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy cảnh vật xoay chuyển, cơ thể anh và cô đảo ngược, anh nằm dưới nền nhà, còn cô lại ngã nhào lên người anh...

Trên màn hình vô tuyến, cảm xúc vô cùng mãnh liệt.

Tư thế của họ còn tạo cảm xúc mạnh mẽ hơn cả trong phim: Cô nằm sấp trên người anh, hơi thở anh rất nóng, lúc nhanh lúc chậm thổi bay mái tóc trước trán cô, tim anh cũng đập rất nhanh, nhịp đập không chút tiết tấu cứ va chạm vào phần mềm mại nơi ngực cô, còn ở phần thân dưới của anh, một vật cứng rắn cứ ấn chặt vào bắp đùi cô...

Cô và anh đã từng trải qua, đương nhiên hiểu rõ điều đó có ý nghĩa gì: Anh muốn có cô, ít nhất là cơ thể của anh muốn...

Vì vậy, khi anh đưa tay ra, đầu ngón tay chạm vào cổ áo cô, cô căng thẳng đến nỗi quên cả thở, sức lực toàn thân dường như đều bị rút cạn trong chốc lát, đầu óc cũng rối rung như một mớ bòng bong. Cô tự nhận thấy đầu óc cô lúc bình thường rất lạnh lợi, nhưng cứ gặp Trác Siêu Việt là lập tức trở nên trống rỗng.

Bàn tay anh chần chừ vài giây nơi cổ áo cô. Cô cứ ngỡ anh sẽ xé rách nó, không ngờ, anh lại kéo cổ áo đang trễ xuống vì bị lôi kéo của cô lên cao, đến tận cằm cô... Dường như, anh chỉ muốn bao bọc kín mít cả người cô đến mức gió cũng không chui lọt.

“Em không sao chứ?” Anh hỏi.

Cô lắc đầu, bởi vì có anh làm đệm, cô không hề có chút thương tổn.

“Vậy thì, giờ em có thể xuống khỏi người anh được không? Chị dâu?” Hai chữ cuối cùng giống như một vết cắn vô cùng đau đớn.

“Ồ...” Mộc Mộc bấy giờ mới ý thức được mình đã nằm trên người anh rất lâu, vội vàng chống cơ thể mềm nhũn của mình lên, loay hoay mãi, cuối cùng, dưới ánh mắt trợn trừng của Trác Siêu Việt, cô đỏ bừng mặt, vịn vào tay chiếc sofa bò dậy.

“Xin lỗi, em không cố ý.”

Trác Siêu Việt chẳng thèm nhìn cô nói gì, nhặt chiếc điều khiển dưới đất lên, tắt ti vi, kết thúc những cảnh phim khiến người ta ngượng ngùng đỏ mặt rồi mới đứng lên, xoay xoay bả vai và cánh tay.

“Muộn rồi, anh xuống tầng dưới nghỉ ngơi đây. Em cũng ngủ sớm một chút, còn nữa, buổi tối khi ngủ, đừng quên khóa cửa.”

Nhìn anh rảo bước xuống lầu, Mộc Mộc quay về phòng mình, khóa cửa lại. Chiếc khóa cửa lạnh ngắt bắt giắc lại nóng rực trong lòng bàn tay cô...

Cô nam quả nữ ở chung một nhà, cô rất muốn biết, nếu cô không khóa cửa, sẽ xảy ra chuyện gì?

Liệu anh có nhất thời nông nổi, nửa đêm xông vào phòng cô? Sau đó...

Cô dù có phản kháng cũng không thể thắng nổi sức mạnh của anh.

Sau đó nữa thì sao? Anh chắc sẽ hối hận và tự dằn vặt mình? Rốt cuộc, giờ đây cô vẫn là bạn gái của anh trai anh, tình cảm của anh và anh trai lại tốt như vậy...

Hít thở sâu đến lần thứ n, sự rạo rực trong cơ thể đã dịu bớt, Mộc Mộc khóa cửa lại. Cô biết, Trác Siêu Việt không chỉ muốn bảo cô khóa một cánh cửa, anh còn muốn cô khóa chặt trái tim không chịu ngủ yên kia, toàn tâm toàn ý yêu Trác Siêu Nhiên.

Nếu đó là điều anh muốn, cô có thể làm được, cô nhất định sẽ làm được.

Đã quen với cuộc sống không có quy luật, Mộc Mộc cứ lật đi lật lại trên giường rất lâu, không sao ngủ được. Điện thoại bên gối vang lên tiếng chuông báo có tin nhắn mới, cô cầm lên xem, màn hình hiện lên tên của Trác Siêu Nhiên. “Sống ở nhà anh có quen không?”

Ngẩn người cầm điện thoại hồi lâu, cô mới trả lời bằng ba chữ: “Ừm, cũng ổn.”

“Siêu Việt không bắt nạt em chứ?” Phía cuối tin nhắn, anh thêm vào một ký hiệu mặt cười, tỏ ý đang trêu đùa.

“Không, anh ấy nói sẽ tôn kính em như tôn kính thánh mẫu Maria.”

“Ha ha, vậy thì anh yên tâm rồi.”

“Siêu Nhiên, anh có thể nói cho em biết, tại sao anh lại thích em không?”

Mười mấy phút sau anh mới trả lời: “Anh cũng không nói rõ được, chỉ là có cảm giác muốn chăm sóc, bảo vệ em, muốn đối xử với em tốt một chút.”

Không có những lời lẽ bay bổng, không có sự ngọt ngào thân mật, một tình cảm dịu dàng bình lặng như nước, nhưng lại mang cho người ta sự cảm động sâu sắc nhất.

“Anh thực sự là một người đàn ông tốt, nếu như có một ngày, chúng ta không thể ở bên nhau, đó chắc chắn là vì ông tơ bà nguyệt muốn mang tới cho anh một cô gái tốt hơn em hàng vạn lần.”

“Anh nghĩ rằng, con gái khi muốn chia tay với con trai mới nói những lời như vậy.” Ngay sau đó, anh lại gửi tiếp một tin nhắn: “Mộc Mộc, có phải em đã gặp chuyện gì rồi không?”

Cầm chiếc điện thoại trong tay, Mộc Mộc đang nghĩ xem phải làm thế nào với Trác Siêu Nhiên thì mới là tốt nhất, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ rất to, trái tim cô bỗng nhiên nghẹn lại.

Phấp phồng lo âu mở cửa phòng, cô len lén nhìn qua khe cửa còn chưa được mở rộng, Trác Siêu Việt mặc một chiếc áo tắm còn đang ướt một nửa, bộ dạng xem ra vừa mới tắm, những giọt nước tí tách nhỏ xuống từ trên mái tóc anh, thấm trải sàn ướt sũng một mảng.

“Có chuyện gì không?”

“Em đã nói gì với anh ấy?” Anh hỏi lại.

Mộc Mộc lắc đầu, cô còn chưa kịp nói gì mà.

“Ban nãy anh ấy vừa gọi điện thoại cho anh, hỏi xem có phải em đã gặp chuyện gì không?” Khuôn mặt Trác Siêu Việt lộ rõ vẻ thiếu kiên nhẫn, khuyên bảo cô hết mọi nhẽ: “Sắp tới lễ duyệt binh rồi, trong doanh trại còn một đồng việc đag chờ anh ấy. Em rồi rồi không có việc gì thì ngủ sớm đi, để anh ấy nhẹ đầu một chút, có được không?”

“Ừm, em biết rồi.” Cô gật đầu thật mạnh.

Anh hài lòng đóng cửa lại, Mộc Mộc lập tức nhắn tin cho Trác Siêu Nhiên: “Em rất ổn. anh còn rất nhiều việc phải làm, không cần phải lo cho em, em có thể tự chăm sóc tốt ình.”

“Gần đây anh thật sự rất bận, tuần sau chắc sẽ có ngày nghỉ, anh sẽ về thăm em.”

“Vâng. Anh nghỉ sớm nhé, chúc ngủ ngon!”

Anh trả lời: “Năm phút nữa còn phải tập hợp khẩn cấp.”

Xem ra, anh thật sự rất bận, cô không nên khiến anh phân tâm.

Sáng sớm, Mộc Mộc bị đánh thức bởi những tiếng sột soạt, dụi mắt ngồi dậy, liền ngửi thấy mùi thơm của thịt nướng trên bánh pizza hiệu Morgan, nước miếng cứ không ngừng tuôn chảy.

Cô trèo xuống giường, mở hé cửa phòng, thì thấy trên bàn có một chiếc pizza mới mua, tỏa ra mùi hương mà cô yêu thích nhất. Trác Siêu Việt trong bộ đồ thể thao màu trắng đang đứng cạnh cửa sổ, cầm chiếc khăn mặt màu trắng trong tay lau mồ hôi trên trán, nhìn điệu bộ chắc là anh vừa mới đi tập thể dục về. anh đứng dưới trời xanh mây trắng, toát lên một khí chất không miêu tả được thành lời, tự nhiên thoải mái không chút gò bó, còn có cả chút ấm áp và thân thiết giống như ánh mặt trời, anh và người đàn ông tinh quái, ngang ngược trong ký ức của cô dường như là hai người khác hẳn nhau.

Nghe thấy tiếng kéo cửa, anh quay người lại, khuôn mặt rạng rỡ cứ chiếu thẳng vào tận đáy trái tim cô. “Em dậy rồi à?”

“Ừm.” Cô cũng cười, không khí của buổi sớm mai vô cùng trong lành.

“Ăn nhanh lên, ăn sáng xong, anh đưa em đến một nơi.”

“Nơi nào vậy?”

“Đến đó rồi em sẽ biết.”

Suốt cả chặng đường đi, Mộc Mộc cứ dò đoán mãi, Trác Siêu Việt liệu có thể đưa cô đi đâu, thậm chí cả khách sạn cô cũng nghĩ tới, nhưng vẫn không sao đoán được, cuối cùng, xe của anh rẽ vào cung điện âm nhạc nổi tiếng của thành phố S. Học viện âm nhạc thành phố S.

Mặc dù không có danh tiếng lâu đời như Học viện Âm nhạc Trung ương, nhưng Học viện Âm nhạc giàu truyền thống này đã từng là nơi mà cô muốn bước chân vào nhất.

Lúc cô còn nhỏ, bố đã dắt tay cô đi trên con đường yên tĩnh rợp bóng cây này không biết bao lần, lắng nghe những tiếng đàn vọng ra từ các lớp học. Bố nói, điều ân hận nhất trong cuộc đời bố là không thi đỗ vào Học viện Âm nhạc này, bố bảo cô nhất định phải cố gắng, nhất định phải thi đỗ vào đây, hoặc thi vào một trường học tốt hơn nữa.

Cô đã nhận lời với bố, nhưng chưa làm được.

Trước tòa giảng đường mộc mạc cổ xưa, Mộc Mộc đứng ngây người, cô như nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của bố trên bậc thềm, khom lưng xuống, yêu chiều vỗ vỗ vào vai cô. “Mộc Mộc, hãy cố gắng chăm chỉ luyện đàn, sau này đến học ở đây, được không?”

Cô lão đảo lúi lại một bước, “Tại sao lại đưa em tới đây?”

“Đây chẳng phải là nơi em muốn đến nhất hay sao?”

Nhưng...

Cô còn chưa hiểu rõ tình hình, đã bị Trác Siêu Việt kéo vào cửa phòng Tài vụ. một người đàn ông trung niên gầy gò nhìn thấy họ, nở nụ cười rạng rỡ, nhiệt tình chào hỏi, còn gọi điện thoại nội bộ, thông báo cho cấp dưới dời cuộc họp lát nữa sang buổi chiều.

Biểu hiện của Trác Siêu Việt lại rất lạnh nhạt, thong thả ngồi xuống sofa, hỏi một cách bình thản: “Trưởng phòng Lưu, chuyện hôm qua tôi nói với anh...”

Chưa đợi anh nói hết, trưởng phòng Lưu đã vội vàng trả lời: “Không có vấn đề gì, tất cả mọi thủ tục đều đã lo ổn thỏa rồi.”

“Tiền án của cô ấy, còn cả cổ hợng nữa, không vấn đề gì chứ?”

“Anh đã có lời, vấn đề gì cũng đều không còn là vấn đề nữa.” Trưởng phòng Lưu nói, “Chỉ cần không chọn khoa biểu diễn và khoa Nghệ thuật truyền thống, tất cả các khoa khác đều có thể được.”

“Ừm, còn việc chuyển hồ sơ thì sao?”

“Việc này hơi khó giải quyết một chút, hôm qua tôi đã trao đổi với phòng Giáo vụ, hiện giờ công tác tuyển sinh đã kết thúc, không còn chuyển hồ sơ được nữa. chỉ có thể để cô ấy vào học lớp dự bị, đợi đến tháng Sáu sang năm, sau khi tham gia kỳ thi thống nhất trên toàn quốc, chúng tôi mới có thể chính thức làm hồ sơ trúng tuyển.”

Trác Siêu Việt khẽ nhú mày: “Vây chẳng phải sẽ lỡ mất một năm hay sao?”

“Không đâu, không đâu, chỉ cần vào được trường của chúng tôi, tất cả đều dễ xử lý thôi.”

“Ồ.”

Trường phòng Lưu lấy từ trên bàn một túi hồ sơ, bước đến đưa cho Trác Siêu Việt, ánh mắt bắt giác lại liếc nhìn về phía Mộc Mộc, “Đây là một số tờ khai bắt buộc, cần phải điền thông tin.”

“Ừm.” Trác Siêu Việt nhận lấy, rút các tờ khai ra xem, dúi vào tay Mộc Mộc: “Qua bên kia điền thông tin đi.”

Mộc Mộc đọc kỹ từng tờ khai, sơ yếu lý lịch cơ bản, đơn xin miễn giảm học phí dành cho học sinh có hoàn cảnh đặc biệt khó khăn, đơn xin ở ký túc xá, còn cả đơn xin học bổng gì đó...

Cô biết, chỉ cần điền hết những tờ khai này, cô đã có thể bước vào Học viện Âm nhạc.

Đây quả thực là việc mà cô luôn mong muốn ngay cả trong giấc mơ, nhưng vì sao Trác Siêu Việt lại làm việc này vì cô?

Thấy cô có vẻ do dự, Trác Siêu Việt cười nói: “Không cần phải sợ, không phải kí khế ước bán thân đâu.”

Trường phòng Lưu cũng cười theo. “Là do Trác tiên sinh đã có lời, nếu không, trường chúng tôi đâu dám phá lệ. tháng Chín, khi đến học, nhớ đừng cho các bạn học biết về tình hình của cô, cho dù ai hỏi, hãy nói là cô thi vào trường một cách bình thường.”

“Tại sao anh phải làm như vậy?” Mộc Mộc hỏi một cách vô thanh.

Trác Siêu Việt không trả lời, giật lấy tờ khai trong tay cô, cúi xuống điền thông tin, chỗ nào không biết, anh bỏ qua luôn.

Trường phòng Lưu không nói gì, đôi mắt tinh anh lướt nhìn khắp người bọn họ, dường như đã hiểu rõ điều gì đó, còn đến trước mặt Mộc Mộc, nói với cô một cách hòa nhã, thân thiện: “Sau này, khi ở Học viện, nếu gặp phải bất kỳ khó khăn gì, cứ đến tìm tôi, đừng ngại.”

Cô bối rối gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào đầu bút đang múa lượn trong tay Trác Siêu Việt...

Điền xong các tờ khai, ký tên xong, Trác Siêu Việt đưa Mộc Mộc rời khỏi đó.

Trên con đường nhỏ yên tĩnh, cô nín lấy cánh tay Trác Siêu Việt, vòng đến trước mặt anh, “Tại sao lại giúp em?”

“Bởi vì em là chị dâu của anh, anh làm gì cho em cũng là điều nên làm. Huống hồ, việc này lại dễ như trở bàn tay...”

“Nếu như em không phải là chị dâu của anh thì sao?”

“Nếu em không phải là...” Anh rút cánh tay đang bị cô nín chặt về, điềm nhiên mỉm cười, “Thậm chí nhìn anh cũng không thèm!”

Những giọt nước mắt nóng hổi trào ra từ khóe mắt, cô lắc đầu, “Trác Siêu Việt, anh còn nhớ... anh còn nhớ em, nhớ những lời chúng ta đã từng nói.”

Ánh mặt trời xuyên qua các nhánh lá chiếu vào khuôn mặt anh, tạo nên những vết lốm đốm.

“Tại sao anh phải học cách đọc khẩu hình?” Câu hỏi này, khi Mộc Mộc và Trác Siêu Việt ôm nhau lần cuối, cô đã rất muốn hỏi, nhưng cô không đủ dũng khí, sợ anh sẽ cười nhạo cô. Giờ đây, khi đã lấy hết can đảm để hỏi, thứ đổi lại được quả nhiên là sự chế giễu.

“Em cho rằng anh học là vì lý do gì?”

Trác Siêu Việt bĩu môi giễu cợt, lông mày hơi nhướng lên, không thể che giấu vẻ kiêu căng, ngạo mạn, “Em nghĩ rằng là vì anh muốn hiểu được những gì em nói? Hay là, em nghĩ rằng bốn năm qua, ngày nào anh cũng đi tìm em, mong đợi đến một ngày chúng ta sẽ được gặp lại?”

Ngữ điệu và thần thái của anh giống như đang nói về một chuyện gì đó rất nực cười. “Ô Mộc Mộc, em cho rằng điều đó có khả năng sao? Anh muốn có người phụ nữ như thế nào mà chẳng được, sao phải nhớ nhưng một cô gái đã bán mình chỉ vì năm vạn đồng?”

Mộc Mộc bị anh cười nhạo đến nổi sắc mặt trắng nhợt, đặc biệt câu “bán mình chỉ vì năm vạn đồng” như điểm trúng vào tử huyệt của cô, khiến cô hổ thẹn đến nỗi chỉ muốn đào một cái hố mà chui xuống.

“Em không có ý đó...” Cô cố gắng kìm nén nỗi buồn bực trong lòng, yếu ớt mở miệng. “Chỉ là em không hiểu được, tại sao anh lại tốt với em như vậy?”

“Em cho rằng anh giúp em vào Học viện Âm nhạc là đối tốt với em?” Trác Siêu Việt cười lạnh lùng, “Được thôi, cứ cho là anh đối tốt với em, âu cũng là vì anh thương hại em. Em là người phụ nữ đáng thương nhất mà anh từng gặp, không nói được, ở độ tuổi vị thành niên đã phải bán mình cứu mẹ, năm mười bảy tuổi còn bị bố nuôi cưỡng hiếp, đã giết người, ngồi tù, bốn năm sau được ra tù, lại nhận nhầm người, phụ một tấm chân tình của một người đàn ông...”

Những chuyện cũ đáng xấu hổ bị Trác Siêu Việt khều ngón tay gợi lại, câu nào cũng chói tai. Mộc Mộc đưa tay lên ngực, hít thở khó nhọc.

“Cho dù chúng ta không quen biết nhau, anh cũng sẽ giúp em, huống hồ anh còn là người đàn ông đầu tiên của em, làm cho em một việc gì đó cũng đáng thôi...” Giọng nói lạnh lùng vô tình của anh đã giẫm đạp tan tành chút lòng tự trọng của Mộc Mộc.

“Tôi đáng thương đấy!” Bản tính ương bướng từ trong xương tủy lại trỗi dậy, cô ngắt lời anh, dùng toàn bộ sức lực hét lên với anh. “Tôi là đồ ngu ngốc nực cười! Nhưng tôi không cần anh thương hại! Trác Siêu Việt, hãy thu lại cái vẻ thương hại của anh lại! Tôi không cần điều đó! Tôi dù có sa đoạc tới mức ngày nào cũng đi bán mình, cũng không cần anh phải thương hại tôi.”

Hết xong, không đợi anh nói, Mộc Mộc quay người chạy ra khỏi con đường nhỏ râm mát. Cô cứ chạy về phía trước, cảnh vật xung quanh chao đảo, cô không phân biệt được phương hướng, cũng không nghĩ xem mình cần đi đâu, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, không muốn nghe thấy tiếng cười đầy chế giễu của Trác Siêu Việt nữa.

Cô cứ nghĩ nhà tù và cây gậy tàn khốc của giám ngục đã mài nhẵn sự ương bướng và gai góc của cô, bất cứ điều gì cô cũng có thể nhẫn nhịn, hóa ra, cô đã nhầm, Trác Siêu Việt vẫn có thể khiêu khích được chút kiêu ngạo còn sót lại trong xương tủy cô.

Cô tức giận, phẫn nộ, căm hận anh, thậm chí còn có chút ân hận vì đã quen biết anh.

Anh không nên phá hoại hình ảnh đẹp đẽ đó trong lòng cô. Cũng giống như một quyển sách mà cô rất yêu thích, ngày nào cũng nâng niu trên tay không nỡ mở ra đọc, bỗng nhiên một ngày nào đó mở ra xem, phát hiện bên trong đã bị người ta gạch xóa lem nhem, bộ mặt đã bị thay đổi hoàn toàn.

Chạy được mười mấy phút, Mộc Mộc đã mệt đứt hơi, chuyển sang đi bộ, sau đó, khi không còn hơi sức để đi tiếp, cô vịn tay vào một cái cây bên cạnh, hổn hển hít thở, cổ họng khô rất đến nỗi sắp cháy bỏng.

Một chai nước khoáng hiệu Nông Phú Sơn Tuyền xuất hiện trước mắt cô, cô khó nhọc hít thở, ngược mắt lên, Trác Siêu Việt đang đứng ngay trước mặt, sắc mặt không đỏ, hơi thở bình thường, nở một nụ cười thoải mái, nhẹ nhõm.

“Chạy mệt rồi thì nghỉ ngơi đi, uống chút nước, lấy lại sức rồi chạy tiếp.”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, vỗ vỗ vào ngực, cổ họng tắc nghẹn không thốt lên được lời nào.

“Em không cần phải lo cho anh, anh không mệt. chút vận động nhỏ này đối với anh, chẳng thấm tháp gì.”

“Anh!” Mộc Mộc muốn mắng anh, nhưng thở còn chẳng kịp, chỉ có thể giậm giậm chân, tiếp tục đi về phía trước trong khi bụng dưới hơi đau.

Trác Siêu Việt đuổi theo, ngó nhìn quang cảnh xung quanh, chỉ tay vào tòa nhà cách đó không xa, “Bên kia có một quán lẩu không tồi, thịt dê non thượng hạng, thịt bò cũng rất tươi mềm, còn có cả rượu Mã Nãi của Mông Cổ tự ủ nữa, lát nữa em chạy tới đó, có thể vào trong đó nằm thử.”

“Anh rút cuộc đag muốn gì?” Cô dừng lại, tức giận nhìn anh.

“Anh muốn xin lỗi em.” ANh chuyển sang một vẻ mặt rất thành khẩn, “Những lời nói ban nãy của anh có thể hơi... làm tổn thương lòng tự trọng của em, anh xin lỗi!”

Chỉ “hơi” thôi ư? Lòng tự trọng của cô đã nát vụn rồi.

Cô quay mặt đi, quyết định sẽ không tha thứ cho anh.

“Nếu không, anh nói thế này nhé: ANh đối tốt với em, là bởi vì anh không muốn nhìn thấy một cô gái trẻ trung xinh xắn, vô cùng tài hoa như em phải chịu đủ sự ức hiếp, chịu nhiều nỗi nhọc nhằn, vì vậy anh muốn giúp em...” Trác Siêu Việt hắng giọng, nghiêm túc nói: “Là một quân nhân đã xuất ngũ, từ trước tới giờ anh chưa từng quên sự giáo dục của Đảng và nhà nước, phải vì nhân dân phục vụ, trừng trị cái ác, biểu dương cái thiện... Anh nói như vậy trong lòng em đã dễ chịu hơn chưa?”

Mộc Mộc sững người lại, cô phát hiện ra mình càng ngày càng không hiểu anh, trong nụ cười thiên biến vạn hóa của anh, đâu là thật, đâu là giả?

Thấy sắc mặt cô đã bớt giận dữ, Trác Siêu Việt chuyển sang ngữ điệu bông đùa: “Em chơi piano hay như vậy, sau khi học hành chuyên nghiệp ở Học viện Âm nhạc, chưa biết chừng sau này có thể trở thành một nhà soạn nhạc... Khi nào em thành công, nhớ đừng quên báo đáp anh đấy nhé!”

Lần này, Mộc Mộc thực sự đã bị anh làm cho tức đến nỗi không thể nói gì được nữa. Có đánh mắng anh cũng không được, vậy là, cô hần học giật lấy chai nước suối trong tay anh, uống một hơi hết hơn nửa chai, cổ họng khô rát đã dịu đi nhiều, lồng ngực tắc nghẹn vì tức giận cũng được giải tỏa.

“Hết giận rồi à?” Anh cười hỏi. “Anh mời em đi ăn lẩu cho hạ hỏa nhé, thế nào?”

“Anh cố ý nói những lời đó, đúng không?”

Nụ cười của anh có chút chờ đợi.

“Anh cố ý nói những lời làm tổn thương người khác là muốn để em hiểu rằng, anh không hoàn mỹ như em tưởng tượng, anh hoàn toàn không xứng đáng để em yêu.”

21. Chương 21

“... Đi ăn lẩu thôi.”

Họ đang định đi về phía quán lẩu, một chiếc xe con nhỏ xinh chạy ngang qua bỗng thu hút sự chú ý của Mộc Mộc. Cô kinh ngạc nhìn qua cửa kính xe vài giây, bỗng nhiên chạy đuổi theo, bất chấp mọi nguy hiểm đập tay tới tấp lên thùng xe.

Trác Siêu Việt đuổi theo ôm gọn cô lại, “Này, em có muốn chết thì cũng nên đi ra phía trước xe chứ.”

Cô gắng hết sức đẩy anh ra, tiếp tục đuổi theo chiếc xe đó. Chiếc xe dừng lại ở bên đường, một người đàn ông trẻ tuổi nho nhã bước xuống, nhìn cô bằng ánh mắt bàng hoàng, kinh ngạc.

“Mộc Mộc?!”

Đã bảy năm không gặp, anh cao hơn, cũng gầy đi, khuôn mặt bầu bĩnh trước kia giờ trở nên góc cạnh hơn, nhưng cô vẫn nhận ra anh ngay, cậu bé người lớn thường thích ngồi bên cạnh đàn piano trên trục khiến cô mất tập trung: Tô Nghiêu.

Cô chạy vài bước lại gần, nhào vào lòng anh, kêu lên một cách vô thanh: “Anh họ...”

Tô Nghiêu là con trai duy nhất của bác cô, là niềm tự hào lớn nhất. bảy năm trước, bác cô đã vay mượn tiền cho anh đi du học ở nước ngoài, sau đó, cô chưa một lần gặp lại anh. Cô cứ nghĩ anh vẫn đang ở nước ngoài chưa về.

Tô Nghiêu giữ cho cô đứng vững, ngấm nghĩa cô một lượt từ đầu tới chân: “Mộc Mộc, em ra tù từ khi nào vậy?”

Trác Siêu Việt đứng nguyên tại chỗ, cau mày nhìn cảnh tượng có phần khó hiểu này.

“Em ra tù được nửa năm rồi...” Cô mở miệng, phát hiện ra những lời mình nói anh không hiểu được, vội vàng cúi đầu tìm điện thoại di động.

Lúc này, lại có thêm hai người bước xuống xe, chính là bác trai và bác gái của cô.

Đã nhiều năm không gặp, tóc của bác trai đã bạc trắng, cũng đã gầy yếu hơn, sắc mặt vàng vọt. bác gái cũng già hơn nhiều, đuôi mắt đầy những nếp nhăn.

“Bác...” Cô cất tiếng gọi vô thanh, khóe mắt cay xè, cô còn nhớ, có một năm, bố đưa cô đến nhà bác chúc Tết, bác trai bác gái vui mừng hơn hỉ, bận rộn luôn tay, còn làm riêng cho cô món sườn kho mà cô thích ăn nhất, bác trai còn liên tục gấp thức ăn vào bát cô, luôn miệng nói: “Con gái thì phải ăn nhiều cho người tròn trịa thì mới đáng yêu.”

Chỉ bốn năm thôi, vậy mà tất cả lại xa xôi giống như từ kiếp trước.

Gió bỗng nổi lên, cát bụi bay vào mắt cô, đau rất khó chịu. cô chưa kịp dụi mắt, bác trai đã lao tới, đẩy phắt cô ra, quay lại nói với con trai: “Đi, chúng ta không quen biết loài súc sinh không có lương tâm này...”

“Bố!” Tô Nghiêu đứng yên không động đậy: “Mộc Mộc, em ấy... em ấy đã phải ngồi tù rồi, bố hãy tha thứ cho em ấy đi.”

Người đi đường cứ ngỡ có chuyện ẩu đả, xúm lại xem trò vui.

“Tha thứ?! Chú Hai con nuôi dưỡng nó suốt mười bảy năm, yêu thương như con đẻ, cuối cùng lại chết trong tay nó. Nó đã hết hạn bốn năm tù rồi ư?” Bác hét lạc cả giọng, túm lấy áo con trai, gắng hết sức lôi anh vào trong xe. “Bố nói cho con biết, cho dù nó có chết phơi xác ở đầu đường xó chợ, cũng chưa đền hết tội, con không được phép nhớ tội nó nữa.”

“Hôm nay sao lại xui xẻo thế, vừa ra cửa đã gặp sát tinh!” Bác gái của cô cũng tỏ rõ thái độ khinh bỉ, nhổ một bãi nước bọt, trúng vào ống quần của Mộc Mộc. “Được rồi, được rồi, lên xe thôi, chúng ta có quyền coi như nó đã chết rồi.”

Tô Nghiêu khó xử nhìn khuôn mặt đang sa sầm lại của bố, thở dài một tiếng, mở cửa xe, bước vào trong.

Mộc Mộc không đuổi theo nữa, lặng lẽ rút khăn giấy từ trong túi ra, khom lưng ngồi xuống đất, lau vết nước bọt trên ống quần, từng giọt nước mắt rơi xuống đất.

Mọi người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, có người nói: “Thật không thể nhận ra được, con bé này dịu dàng yếu ớt, thế mà lại ác như vậy!”

Có người phụ nữ nói: “Biết người biết mặt, không biết lòng.”

“Xí!”

“Cút!” Giọng nói lạnh lùng của Trác Siêu Việt đã chặn đứng sự chỉ chỗ của mọi người. Những người đứng xem ở đó đều bàng hoàng trước vẻ lạnh lùng của anh, che miệng thì thầm rồi tự tản đi.

“Những điều ông ấy nói có đúng không?” Trác Siêu Việt hỏi cô.

Mộc Mộc sớm đã quen với việc bị người ta hỏi như vậy, không phản đối cũng không giải thích, chỉ cúi đầu, gắng hết sức lau vết nước bọt. nước bọt đã lau sạch rồi, vết bẩn đáng buồn nôn đó vẫn lưu lại trên quần cô, dù lau thế nào cũng không sạch được, cũng giống như vết nhơ trong cuộc đời cô.

“Bố nuôi của em đã nuôi dưỡng em suốt mười bảy năm?” Trác Siêu Việt lại hỏi cô.

Cô gật đầu, nghĩ rằng anh cũng sẽ coi thường cô giống như tất cả mọi người, mắng cô vô tình vô nghĩa, nhưng anh không làm vậy. Anh ngồi xuống trước mặt cô, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn vào khuôn mặt đầy nước mắt của cô, “Khi em gặp anh, ông ấy đã chết rồi?”

Mộc Mộc không hiểu tại sao anh lại hỏi câu đó, nghi hoặc ngẩng mặt lên, chỉ thấy ánh mắt anh sắc nhọn đến mức đáng sợ, cô bất giác rùng mình.

Sắc mặt Trác Siêu Việt bỗng tối sầm lại, đột nhiên kéo mạnh cánh tay cô, lôi cô đứng dậy.

“Mộc Mộc, em hãy giải thích rõ cho anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô muốn giãy giụa thoát ra, nhưng càng giãy giụa, bàn tay anh càng siết chặt, dường như muốn bóp nát xương cốt cô. “Anh bảo em giải thích cái gì?”

“Em không giết bố em, đúng không?”

Chỉ một câu nói cũng khiến cả người Mộc Mộc trở nên cứng đờ như bị điểm huyết.

Từ ngày bước vào đồn công an tự thú, cô đã biết sau này sẽ phải chịu đựng những ánh mắt như thế nào. Do có sự chuẩn bị tâm lý từ trước, đối diện với lời chỉ trích và chất vấn của người khác, cô đều tự nguyện lặng lẽ chấp nhận.

Hôm nay, Trác Siêu Việt bỗng nhiên nói câu này, giọng điệu lại kiên quyết như thế, anh dường như đã mở cửa van đập nước, khiến nỗi ảm ức mà cô dồn nén bấy lâu nay đều trào hết ra ngoài, không thể che giấu được nữa.

Nước mắt tuôn giống như mưa, nhưng Mộc Mộc vẫn cắn chặt răng, dù chết cũng không chịu khuất phục: “Là do em giết!”

Trác Siêu Việt túm chặt đôi vai cô, khiến cô không thể né tránh ánh mắt sắc nhọn có thể nhìn thấu tâm can người khác của anh. “Em hãy cho anh biết lý do để em phải giết ông ấy.”

Mộc Mộc đang định mở miệng, giọng nói trầm ấm của Trác Siêu Việt đã ngắt lời cô : “Đừng nói với anh rằng ông ấy đã cưỡng hiếp em!”

Cô không thể nói thêm được một lời nào nữa.

Đúng vậy! Người trên cả thế giới này đều có thể tin rằng bố nuôi đã cưỡng hiếp cô, ngay cả mẹ nuôi cũng không nghi ngờ gì, thậm chí có một thời gian, bản thân Mộc Mộc cũng từng nghi ngờ, ngày hôm đó, bố nuôi cởi quần áo của cô rốt cuộc là vì lý do gì? Bởi vì quần áo của cô bị ướt mưa? Hay là... Nếu mẹ nuôi của cô không bắt gặp, ông ấy liệu có làm điều gì thất đức không?...

Nhưng, Trác Siêu Việt tuyệt đối có lý do để không tin.

Bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên của Mộc Mộc, vết máu đó trên chiếc giường massage không phải là giả, vẻ ngượng ngập non nớt và sự đón nhận một cách vô cùng xấu hổ của cô cũng không thể là giả được.

“Anh còn nhớ em đã từng nói, em muốn thi vào Học viện Âm nhạc, bố em đã đi khắp nơi, tìm cho em một cô giáo dạy đàn cực kỳ giỏi...” Trác Siêu Việt thuật lại không sai một chữ. “Anh tuyệt đối không tin, em có thể giết người bố đã yêu thương em như con đẻ.”

Trước lời chất vấn của anh, Mộc Mộc thực sự không có cách nào phủ nhận, cũng không có cách nào biện giải. “Anh đừng hỏi nữa, em xin anh đừng hỏi nữa.”

Thực ra, Mộc Mộc không phải là người biết nói dối, năm xưa, ngày cô ra đầu thú, khi công an thẩm vấn, cô sợ đến nỗi môi run lấy lấy, trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. May mà cô không thể nói được, tất cả đều do Kiều Nghi Kiệt đứng ra nói giúp, anh đã tường thuật “tội danh” của cô một cách rành mạch, tường tận, câu nào cũng đủ lý lẽ, căn cứ, mọi việc đều rất rõ ràng.

Vì vậy công an đã tin, quan tòa cũng tin, tất cả mọi người đều tin.

“Được, anh không hỏi nữa.” Trác Siêu Việt quả thật không truy hỏi nữa, ôm lấy đôi vai run rẩy của cô, vỗ về an ủi: “Anh đưa em về nhà nhé, về nhà nghỉ ngơi một chút.”

“Anh thật sự không hỏi nữa chứ?” Cô vẫn chưa tin hẳn, có chút lo sợ rằng anh sẽ đưa cô đến chỗ không có người, khóa cửa lại, ép cung cô- việc này cô đã trải qua rồi.

Trác Siêu Việt nhận ra vẻ hốt hoảng trên khuôn mặt cô, mỉm cười lắc đầu, “Em không muốn nói, anh tuyệt đối không hỏi, khi nào em muốn nói, anh sẽ hỏi.”

Một chiếc taxi đi tới, anh giơ tay vẫy, ôm lấy Mộc Mộc rồi cả hai cùng ngồi vào băng ghế sau.

“Cách Thế Quan Lan.”

Tài xế sau khi nghe rõ địa chỉ cần tới, khẽ điều chỉnh chiếc gương chiếu hậu, len lén quan sát Trác Siêu Việt và Mộc Mộc rồi mới quay đầu xe, lái về hướng Cách Thế Quan Lan.

Vừa về đến nhà, Mộc Mộc liền nói đã mệt rồi, tự nhốt mình trong phòng ngủ, khóa cửa lại.

Trác Siêu Việt cũng xuống tầng, cởi một cúc áo sơ mi, châm một điếu thuốc, vốc dáng cao lớn đứng bên khung cửa sổ rộng sát nền nhà, ánh mắt nhìn về phía xa xăm.

Cơn gió nhẹ thổi tung làn khói thuốc, khiến tâm tư của anh trở nên rối loạn.

Anh rít một hơi thuốc thật sâu, ép bản thân mình phải bình tĩnh để suy nghĩ về một mối nghi hoặc vẫn chưa giải thích được.

Tại sao cô ấy phải giết bố nuôi, hoặc có thể nói, tại sao cô ấy phải nhận mình là kẻ giết người? Tại sao cô ấy lại tìm tới anh? Chỉ vì năm vạn đồng? Cô ấy nói là vì muốn cứu mẹ, cứu như thế nào? Tại sao rõ ràng là cô ấy đã cầm được tiền, còn kiên quyết muốn cùng anh qua đêm tại khách sạn? lẽ nào vì muốn thanh toán sòng phẳng, không ai còn nợ ai?

Anh từng đoán rằng có thể cô bị ép làm người tình ột gã đàn ông nào đó, không muốn để hấn chà đạp lên tấm thân trong trắng của cô nên mới tìm đến anh.

Sáu đó, Trác Siêu Nhiên nói với anh: “Năm mươi bảy tuổi, cô ấy bị bố nuôi cưỡng hiếp, vì chịu một cú sốc quá mạnh, tinh thần hoảng loạn, đã lỡ tay giết chết ông ta. Quan tòa xét thấy cô ấy cũng là người bị hại, lại đang ở độ tuổi vị thành niên, nên đã giảm nhẹ án phạt...”

Anh liền cho rằng vì bố đẻ của Mộc Mộc bất ngờ qua đời, có người đã lấy danh nghĩa bố nuôi để nuôi dưỡng cô, đồng thời bạo hành cô... Anh cũng nghĩ rằng, với tính cách bướng bỉnh của cô, sau khi phải chịu nỗi nhục nhã không thể chịu đựng được, rất có thể cô đã liều mạng trả thù.

Giờ đây, xem ra anh đã đoán sai hết rồi.

Tô Mộc Mộc, đằng sau đôi mắt muốn nói nhưng không thể thốt lên lời của cô ấy, rốt cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật? phía sau đêm hoan lạc chịu khuất phục đó là mục đích gì mà không thể nói cho người khác biết?

Anh liền kết tất cả những chuyện đã biết lại với nhau, dường như đã nghĩ ra một chút gì đó...

Tiếng đàn marimba vang lên, là tiếng chuông điện thoại của Trác Siêu Việt. Anh buồn bực gỡ điện thoại ra, vốn định tắt đi, vừa nhìn thấy màn hình hiện lên tên của chiến hữu cũ hiện đang là phó cục trưởng ở một phân cục công an, lập tức bắt máy luôn.

Trong điện thoại vang lên một giọng nói vô cùng thoải mái, thân thiện: “Việc cậu bảo tớ điều tra, tớ đã làm xong rồi.”

“Ừm, nói đi.”

“Chủ thuê bao tên là Kiều Nghi Kiệt, năm nay hai mươi chín tuổi, luật sư của văn phòng luật sư Tề Thị, một nơi cũng được coi là có chút danh tiếng trong thành phố S. Địa điểm làm việc của anh ta ở số 155, đường Đào Viên, khi kinh tế mới, địa chỉ nơi ở là căn hộ số 1, tầng 17, tòa nhà số 5, lô A1, tiểu khu Vịnh nước cạn, điện thoại công ty và điện thoại nhà ở tớ cũng điều tra giúp cậu rồi, cậu có cần không?”

“Không cần.” Đối với anh, có địa chỉ là đủ rồi. “Còn việc tớ bảo cậu thăm dò thì sao?”

“Thăm dò rồi. Tớ đã giúp cậu hỏi cả trưởng đại diện văn phòng của họ, theo lời ông ấy nói, cuộc sống riêng tư của Kiều Nghi Kiệt rất đứng đắn, chưa có bạn gái, cũng chưa nghe nói có quan hệ thân thiết với cô gái nào. Ồ, đúng rồi, nghe nói anh ta có ngoại hình đẹp, khí chất tốt, cách cư xử cũng không tồi, là đối tượng độc thân sáng giá của bọn họ, có không ít người ngưỡng mộ...”

Trác Siêu Việt ôm trán, anh vốn đã rất đau đầu, nghe thấy vậy còn đau đầu hơn. “Còn gì nữa?”

“Tạm thời mới nghe ngóng được như vậy. Ồ? Cậu đang yên đang lành lìa đi thăm dò về đời sống riêng tư của một người đàn ông làm gì vậy? Không phải là anh ta cướp bạn gái của cậu chứ?” Bệnh nghề nghiệp của anh chàng phó cục trưởng lại nổi lên, bắt đầu suy diễn: “Không thể thế được, người phụ nữ của Trác nhị thiếu gia, ai có thể cướp được chứ! Lẽ nào, anh ta muốn cậu?!... Ồ, chắc không phải, cậu muốn anh ta?”

Nếu Trác Siêu Việt có tâm trạng tốt, anh nhất định sẽ tán gẫu với chiến hữu cũ này, song hôm nay anh quả thực không có tâm trạng, lạnh lùng nói một câu: “Đừng dài dòng nữa, tớ còn có việc, lúc khác nói chuyện sau!”

Nói xong, anh ngắt điện thoại luôn, đi vào trong thư phòng, tiện tay lấy một chiếc chìa khóa từ trong đồng chìa khóa xe ô tô khác nhau, ra khỏi nhà.

22. Chương 22

Biển hiệu với dòng chữ vàng của văn phòng luật sư Tề Thị trở nên vô cùng chói mắt dưới ánh mặt trời, từ khoảng cách rất xa, Trác Siêu Việt đã nhìn thấy, anh chậm rãi cho xe chạy đến bãi đậu xe trên phố trước cổng tòa nhà.

Trước khi xuống xe, anh soi lại khuôn mặt mình trong gương chiếu hậu, chỉnh trang lại cổ áo và đầu tóc một chút, xác định rằng trạng thái tinh thần của mình không tồi rồi mới bước vào trong cổng của văn phòng luật sư.

Cô nhân viên lễ tân xinh đẹp của văn phòng vô cùng nhiệt tình, nở nụ cười rạng rỡ: “Thưa anh, xin hỏi, tôi có thể giúp gì cho anh?”

Trác Siêu Việt hơi dựa người vào quầy lễ tân, khẽ nhếch miệng: “Xin hỏi, luật sư Kiều Nghi Kiệt có ở đây không?”

Cô nhân viên lễ tân sững người lại vài giây rồi mới kịp phản ứng, “Xin hỏi, anh có hẹn trước không?”

“Không.” Anh lôi tấm danh thiếp đã chuẩn bị từ trước ra, đưa cho cô ấy. Nhân viên lễ tân vừa nhìn thấy tấm danh thiếp, khuôn mặt càng trở nên rạng rỡ, giọng nói càng ngọt ngào: “Anh Trác, mời anh đi theo tôi.”

Cô dẫn Trác Siêu Việt đi ngang qua hành lang, đến trước một cánh cửa trên có tấm biển với dòng chữ “Luật sư Kiều Nghi Kiệt”.

Cô khẽ gõ cửa, nghe thấy một giọng nói ôn tồn từ bên trong vọng ra: “Mời vào.”

Cô lễ tân xinh đẹp lịch sự mở cửa, “Luật sư Kiều, có anh Trác, Tổng giám đốc Công ty thương mại quốc tế Trác Việt tìm anh.”

Ngồi trước chiếc bàn làm việc rộng rãi màu nâu tím, Kiều Nghi Kiệt trong trang phục ple, giày da hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trác Siêu Việt. cùng lúc đó, Trác Siêu Việt cũng nhìn thấy khuôn mặt của Kiều Nghi Kiệt, không xuất chúng như anh hình dung, nhưng ánh mắt điềm tĩnh, thần thái hòa nhã, miễn cưỡng có thể xếp vào kiểu đàn ông tinh anh.

Kiều Nghi Kiệt vừa thấy Trác Siêu Việt, lập tức đứng lên, bước ra nghênh đón, chìa tay một cách vô cùng khách khí: “Anh Trác, chào anh! Mời anh vào!”

Trác Siêu Việt bắt tay với anh ta xong, quay mặt lại bảo cô nhân viên lễ tân nhiệt tình bằng một nụ cười và một câu “cảm ơn”, sau đó, tiện tay đóng cửa, bỏ lại cô gái xinh đẹp còn đang trong trạng thái ngây ngất bên ngoài.

“Mời ngồi. Anh uống trà hay cà phê?” Kiều Nghi Kiệt tỏ ra rất lịch sự.

Nghĩ rằng họ có thể sẽ phải nói chuyện hơi lâu, Trác Siêu Việt ngồi xuống sofa, “Trà.”

Kiều Nghi Kiết vừa pha trà vừa hỏi: “Anh Trác đến tìm tôi, không biết có việc gì vậy?”

“Vì một người.”

“Ồ, xin hỏi...”

“Tô Mộc Mộc!”

Cốc trà trong tay Kiều Nghi Kiết hơi sóng sánh, gợn lên những làn sóng nhỏ. Anh bình thần bê cốc trà lại, đặt xuống bàn, chậm rãi ngồi xuống chiếc sofa phía đối diện, chăm chú quan sát Trác Siêu Việt.

“Anh Trác có quen biết với Mộc Mộc?” Hai chữ Mộc Mộc được thốt ra từ miệng anh vô cùng dịu dàng.

“Đương nhiên là có quen biết, cô ấy là bạn gái của anh trai tôi.” Trác Siêu Việt lặng lẽ dựa người vào thành ghế, hứng thú quan sát biểu cảm thiên biến vạn hóa trên khuôn mặt của Kiều Nghi Kiết, “Tôi nghe Mộc Mộc nói...”

Hai chữ “Mộc Mộc” thốt ra từ miệng Trác Siêu Việt không có lấy một chút dịu dàng, “... Luật sư Kiều đã từng bào chữa giúp cô ấy, sau đó còn giúp đỡ cô ấy rất nhiều.”

“...” Kiều Nghi Kiết không nói gì, chìm vào yên lặng.

“Luật sư Kiều chắc có biên bản của vụ án đó chứ? Tôi muốn tìm hiểu một chút.”

“Rất xin lỗi, tài liệu của vụ án, chúng tôi có nghĩa vụ bảo mật cho đương sự.” Kiều Nghi Kiết một mực từ chối.

Trác Siêu Việt cười nhạt: “Bảo mật?Ồ, vậy tôi không làm khó luật sư Kiều nữa, tôi có một người bạn, rất thân với trưởng đại diện Tề.”

Kiều Nghi Kiết nói lỏng nút thắt cà vạt, nở một nụ cười mỉm không mấy tự nhiên, muốn nói gì đó xong lại thôi.

Trác Siêu Việt tự nhận thấy khả năng ăn nói của mình vẫn chưa tốt đến mức khiến một luật sư nói đến khản cổ mất tiếng, rõ ràng, Kiều Nghi Kiết có chút e ngại đối với anh, còn về việc anh ta để tâm tới thân phận của anh hay là để tâm tới mối quan hệ giữa anh và Mộc Mộc, anh tạm thời vẫn chưa nghĩ ra được.

“Tại sao anh Trác lại có hứng thú với vụ án của Mộc Mộc như vậy?” Kiều Nghi Kiết hỏi.

“Bởi vì tôi không tin rằng cô ấy có thể giết người, đặc biệt là giết người bố đã nuôi dưỡng cô ấy suốt mười bảy năm. Tôi cho rằng vụ án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, tôi muốn tìm hiểu xem khi đó luật sư Kiều đã bào chữa cho cô ấy như thế nào.”

“Mộc Mộc là thân chủ của tôi, với tư cách là một luật sư, tôi hoàn toàn tuân theo ý kiến của thân chủ.”

“Tuân theo ý kiến của thân chủ?” Trác Siêu Việt liếc nhìn Kiều Nghi Kiết một cái, thấy đáy mắt anh ta giống như mặt nước phẳng lặng, không gợn chút sóng, tiếp tục nói: “Nói như vậy, luật sư Kiều không hề điều tra, thu thập chứng cứ, chỉ trực tiếp làm theo ý kiến của thân chủ, thuật lại tội trạng của cô ấy với tòa án, rồi đưa cô ấy vào trại cải tạo vị thành niên?”

Trác Siêu Việt đưa tay ra, khê khàng bê cốc trà trên bàn lên, thổi lớp bọt trà trên bề mặt, mỉm cười: “Mười bảy tuổi là độ tuổi ngây thơ lãng mạn nhất của một cô gái, luật sư Kiều quả là “luật pháp bất dung tình” rồi.”

Kiều Nghi Kiết chậm rãi hít một hơi, cơ thể cứng đờ đang ngồi trên ghế khê động đây, che giấu thần sắc mặt bình tĩnh. “Anh Trác quá đề cao tôi rồi, phía công an và quan tòa khi định tội liệu có phải chỉ nghe lời của một mình tôi không? Mộc Mộc chủ động ra đầu thú, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ... Điều tôi có thể làm, chỉ là giúp cô ấy xin tòa án nể tình, xét ở góc độ cô ấy là người bị hại, giảm nhẹ án phạt.”

“Nhân chứng? Vật chứng?” Trác Siêu Việt cười châm biếm: “Luật sư Kiều, những thứ được gọi là chứng cứ đó, bản thân anh có tin không?”

Kiều Nghi Kiết không biết rằng Trác Siêu Việt đang cố ý khiêu khích anh, chỉ thấy anh ta cười nhạo sự kém cỏi của mình, bất giác buột miệng giải thích một cách phần nộ.

“Có người giúp việc theo giờ tận mắt nhìn thấy Mộc Mộc cầm dao đâm vào tim của Tô Minh Lỗi, rồi lại rút dao ra, lúc đó vì mất quá nhiều máu nên ông ấy đã qua đời, trên cán dao quả thực có dấu vân tay của cô ấy. Hơn nữa, theo lời kể của hàng xóm, mối quan hệ giữa Mộc Mộc và người chết rất không bình thường, người chết và vợ thường xuyên cãi lộn, người vợ thường chỉ trích rằng mối quan tâm của người chết đối với Mộc Mộc đã vượt quá giới hạn của một người bố nuôi với con gái nuôi, vợ của người chết còn nói đã tận mắt nhìn thấy ông ta nửa đêm khuya khoắt bước ra từ trong phòng của Mộc Mộc... Anh Trác, anh cho rằng chứng cứ đó không đáng tin hay sao?”

Trác Siêu Việt nắm chặt cốc trà trong tay, cốc trà bốc khói nghi ngút, thành cốc nóng bỏng, còn anh lại không hề có cảm giác gì.

Kiều Nghi Kiết buông một tiếng thở, tiếp tục nói: “Căn cứ vào lời kết của đương sự, người chết đã có hành vi thông dâm với cô ấy rất nhiều lần, cô ấy vẫn luôn nhẫn nại chịu đựng, mãi tới lần cuối cùng...”

Kiều Nghi Kiết che miệng ho một tiếng, tiếp tục nói: “Người chết khi cưỡng hiếp cô ấy, còn nói rất nhiều những lời khó nghe. Tinh thần của cô ấy nhất thời suy sụp, mới vớ con dao gọt hoa quả ngay bên cạnh đâm vào ngực ông ta, cô ấy cũng vì kinh sợ quá độ, từ đó không thể nói được nữa. Bên công an đã đưa cô ấy tới bệnh viện để kiểm tra, màng trinh đã bị rách từ lâu... Theo lời kể của thầy cô giáo và các bạn học ở trường, Mộc Mộc là một cô bé vô cùng ngoan ngoãn, ngày nào cũng ở nhà tập đàn, từ trước tới giờ chưa từng tiếp xúc nhiều với các bạn trai, cũng không hay ra ngoài chơi...”

Kiều Nghi Kiết lắc đầu một cách bất đắc dĩ. “Lúc đó, cô ấy vẫn còn chưa tròn mười bảy tuổi... Ngoài bố nuôi của cô ấy ra, còn có người đàn ông nào có thể làm những việc không bằng cầm thú như vậy?”

Trác Siêu Việt lặng lẽ uống một ngụm trà, đặt cốc trà xuống.

Cầm thú ư? Hôm đó, anh rõ ràng đã hỏi Mộc Mộc, “Đã tròn mười tám tuổi chưa?”

Cô ấy đã gật đầu.

Ừm, thôi được, anh thừa nhận anh không tin lắm vào điều đó... Thôi được, anh đã làm chuyện đó với một cô bé còn chưa tròn mười bảy tuổi... Anh thừa nhận mình cũng có chút không bằng loài cầm thú!

Nhưng đó không phải là điều quan trọng, điều quan trọng là, Trác Siêu Việt hắng giọng, nói: “Luật sư Kiêu, nếu tôi có đủ bằng chứng để chứng minh, việc làm không bằng loài cầm thú đó không phải do bố nuôi của cô ấy gây ra, anh còn cảm thấy vụ án này có chứng cứ xác thực hay không?”

Sắc mặt Kiêu Nghi Kiết trong chốc lát đã thay đổi, thiếu chút nữa thì kinh ngạc tới nỗi đứng bật dậy: “Anh nói gì? Anh có chứng cứ gì?”

“Anh muốn biết ư?” Trác Siêu Việt nhướn lông mày, tiện tay xắn tay áo của mình lên, “Tôi có thể nói cho anh biết, tuy nhiên, tôi muốn tìm hiểu tất cả mọi tình tiết của vụ án này trước đã.”

Trên thực tế, nếu Trác Siêu Việt muốn tìm hiểu tình tiết của vụ án, đến cục công an điều tra rất dễ dàng, nhưng anh lại muốn để Kiêu Nghi Kiết nói cho anh biết tất cả mọi chuyện, thứ nhất, anh cho rằng những thứ mà Kiêu Nghi Kiết biết chắc chắn sẽ nhiều hơn bên công an và bên tòa án, thứ hai, anh không thích bị người ta một mực từ chối...

Do dự một lát, Kiêu Nghi Kiết cuối cùng cũng đứng lên, tìm tập tài liệu liên quan tới vụ án năm đó trong tủ hồ sơ, rút một kẹp hồ sơ trong đó ra, đặt lên bàn trà phía trước mặt Trác Siêu Việt.

Trác Siêu Việt mở kẹp hồ sơ ra, tư liệu trong đó được sắp xếp một cách ngay ngắn, gọn gàng, có ảnh của người đã chết, biên bản khám nghiệm tử thi, còn có cả vài bản phô-tô lời khai của nhân chứng, trong đó bao gồm người làm chứng đã tận mắt chứng kiến, bằng chứng phụ, còn có cả bản tự thú của Mộc Mộc nữa...

Với mỗi văn bản, Trác Siêu Việt đều đọc rất kĩ, ngay cả một trợ từ giọng điệu không có chút ý nghĩa cũng đều chậm rãi nghiền ngẫm.

Hóa ra, mẹ đẻ của Mộc Mộc là Mộc Vũ Phi và bố nuôi của cô là Tô Minh Lỗi đã từng có một thời gian yêu nhau. Hai người đều cùng học nhạc, vốn tâm đầu ý hợp, sau đó không biết vì nguyên nhân gì, đã chia tay nhau.

Mộc Vũ Phi đi lấy chồng, đến sống ở một thành phố khác, Tô Minh Lỗi cũng nguội lạnh tình cảm với người cũ, đã kết hôn.

Một năm sau, Tô Minh Lỗi nghe nói Mộc Vũ Phi lâm trọng bệnh, người chồng cũ bỏ bà mà đi, ông đã không quản đường xá xa xôi đi tìm bà.

Sau khi bà qua đời, ông liền nuôi dưỡng con gái của bà, đặt tên là Tô Mộc Mộc... Bởi vì Mộc Mộc có ngoại hình rất giống với Mộc Vũ Phi, vì vậy một người khó quên tình cảm cũ như ông đã nảy sinh ý định xấu với cô...

Vì thế, mẹ nuôi của Mộc Mộc là Chu Lam thường xuyên cãi lộn với Tô Minh Lỗi, đôi khi thậm chí còn xảy ra đánh nhau.

Trang cuối cùng là lời khai của Chu Lam, trên đó chỉ có một câu: “Người là do tôi giết, không liên quan gì tới con gái tôi...”

Anh không hiểu, cầm trang giấy đó gờ về phía Kiều Nghi Kiệt, hỏi: “Thế này nghĩa là gì?”

“Khi công an tới hiện trường xảy ra vụ án, ngoài người làm chứng, chỉ có Mộc Mộc và mẹ nuôi Chu Lam của cô ấy ở đó, trên cán dao có dấu vân tay của cả hai người, công an liền bắt giữ cả hai mẹ con họ. Sau đó, Chu Lam đã nhận tội, phía công an mới thả Mộc Mộc ra... Bởi vì trạng thái tinh thần của Chu Lam có chút vấn đề, nên lời khai khi hỏi cung chỉ có một câu như vậy.”

“Sau đó thì sao?”

Sau khi Mộc Mộc ra đầu thú, tinh thần của Chu Lam hoàn toàn suy sụp, lời nói không còn theo trình tự logic nào nữa, bác sĩ tâm lý đã kiểm tra và kết luận bà ấy vì phải chịu cú sốc tâm lý quá độ, nên có biểu hiện tâm thần phân liệt ở mức độ nhẹ, mọi lời khai của bà ấy liền trở nên mất hiệu lực.

“Vậy bây giờ bà ấy ở đâu?”

“Năm đầu tiên khi Mộc Mộc phải vào trại cải tạo, bệnh tim của Chu Lam tái phát, bà ấy đã qua đời.”

Trác Siêu Việt day day đầu lông mày đau nhức, gấp kẹp hồ sơ lại, quăng lên bàn.

Giờ đây, anh đã hiểu tất cả mọi chuyện.

Vì muốn cứu mẹ nuôi, cô ấy đã tự nguyện ra đầu thú, tự nguyện ngồi tù, thậm chí, tự nguyện bán lần đầu tiên quý giá nhất của mình ột người đàn ông xa lạ. Thảo nào, câu đầu tiên mà cô ấy nói với anh lại mang sắc thái lời kéo trần trụi như vậy: “Cho tôi vay năm vạn đồng, muốn tôi làm gì cũng được!”

Anh chỉ yêu cầu cô ở bên anh, cô lại vội vàng kiên quyết muốn “đi tới bến”.

Thảo nào rõ ràng anh đã đưa tiền cho cô, cô vẫn kiên quyết muốn anh đưa cô tới khách sạn.

Từ đầu tới cuối, đều là một sự lợi dụng đã được toan tính từ trước.

Anh đã trở thành công cụ để lợi dụng, nhưng lại không hề hận cô, cũng không thương hại cô. Ngược lại, anh có chút khâm phục cô, một cô bé chưa tròn mười bảy tuổi, một đôi vai gầy bé nhỏ lại có dũng khí để gánh chịu một bi kịch không đáng phải gánh chịu.

Oan ức ngồi tù suốt bốn năm, chịu đựng bao nhiêu lời trách mắng và oán hận như vậy, cô vẫn luôn lặng lẽ chấp nhận, không phản kháng, cũng không giải thích.

“Tại sao anh lại giúp cô ấy?” Trác Siêu Việt hỏi.

Ánh mắt Kiều Nghi Kiệt nhìn về phía xa xăm, chậm rãi kể lại câu chuyện trong một ngày mùa đông lạnh giá của nhiều năm trước.

Hồi đó, anh mới đến làm việc ở văn phòng luật sư Tề Thị, rất nỗ lực làm việc, dường như ngày nào cũng làm thêm giờ đến tận khuya. Một hôm, vào lúc mười giờ đêm, anh bước ra khỏi văn phòng, hôm đó rất lạnh, gió thổi vào người buốt như dao.

Trước cửa tòa nhà có một cô bé gầy nhỏ đứng đó, trên người chỉ mặc bộ đồng phục mỏng manh, trong tay ôm một tập hồ sơ, đứng run rẩy trong gió lạnh.

Vừa nhìn thấy anh, ánh mắt cô bé sáng bừng lên, không nói gì cả, cứ quỳ xuống trước mặt anh.

Anh vội đỡ cô dậy: “Em có chuyện gì, đứng dậy nói đi!”

Cô ngẩng mặt lên, nhìn anh, há há miệng, không phát ra âm thanh nào. Anh mãi mãi ghi nhớ ánh mắt đó, một sự cầu xin quy lụy nhất.

Anh đỡ cô đứng lên, đi vào trong đại sảnh của tòa nhà, đón nhận tập hồ sơ mà cô dùng hai tay đưa cho anh, giở ra xem những giấy tờ bên trong. Tài liệu mà cô đã chuẩn bị rất đầy đủ, có ảnh của người bị giết hại, có biên bản khám nghiệm tử thi, có lời khai đã được ký tên và bằng ghi âm của nhân chứng, có cả lời khai của rất nhiều người biết rõ nội tình, còn có cả một bản tự thú được viết bằng máu, kể lại toàn bộ “tội trạng” của mình.

Kiều Nghi Kiệt lúc đó mới làm luật sư chưa lâu, chỉ mới chứng kiến những cảnh tượng gây kích động như vậy trên vô tuyến, bỗng nhiên lại bắt gặp một cô bé thấp hèn gắng sức cầu xin anh như thế, sự chính nghĩa trong lòng anh bỗng nhiên trỗi dậy.

Anh nghĩ, nhất định phải khiến cô bé mười bảy tuổi này tin rằng, luật pháp công chính nghiêm minh, muốn cô có cơ hội gánh vác hậu quả từ lỗi lầm do bản thân mình phạm phải, vậy là, anh đã tiếp nhận vụ án của cô.

Mặc dù người trong văn phòng đã nói, mấy hôm trước, cô bé này đã tới tìm những luật sư khác, đều bị từ chối. Mọi người đều khuyên anh đừng vướng vào đồng bùn lầy này, không khéo lại gây thù chuốc oán với những người ở bên cục, nhưng anh vẫn kiên quyết tiếp nhận vụ án.

Đó là một vụ án mà Kiều Nghi Kiệt đã dồn tâm sức nhiều nhất, anh giúp cô chỉnh lý lại toàn bộ chứng cứ, đương nhiên, cũng vì cô mà phải cầu cạnh không ít người để tạo mối quan hệ, phía công an mới nhận lời điều tra, lấy lại chứng cứ.

Anh thật lòng muốn giúp đỡ cô, chưa từng nghĩ sẽ lấy của cô một đồng nào, nhưng ngày cô ra đầu thú, anh nhận được năm vạn đồng cô gửi kèm một bức thư cảm ơn rất chân thành.

Thu lại tâm trạng hồi tưởng, Kiều Nghi Kiệt nhìn về phía Trác Siêu Việt đang ngồi trầm tư suy nghĩ, “Những điều tôi biết, chỉ có vậy.”

“...” Đối với Trác Siêu Việt, biết được những điều đó đã là quá đủ rồi.

“Anh nói bố nuôi của cô ấy không cưỡng hiếp cô ấy, rốt cuộc là như thế nào?”

“Trước khi Mộc Mộc ra đầu thú... cô ấy đã bán mình trong khách sạn để đổi lấy năm vạn đồng.”

Kiều Nghi Kiệt bỗng nhiên ngồi thẳng người lên. Kinh ngạc, hổ thẹn, áy náy, tự trách móc bản thân, tất cả những hình dung từ đó đều không thể diễn tả một cách chính xác sắc diện tái xanh trên khuôn mặt anh lúc đó.

Rất lâu sau, anh mới dựa lưng vào thành ghế, “Cô ấy... quá đại dột!”

Thực ra, mấy năm nay, Kiều Nghi Kiệt không phải là không nghi ngờ chuyện Mộc Mộc rốt cuộc có giết người hay không, đặc biệt là ngày Mộc Mộc ra đầu thú, mẹ nuôi của cô vẫn luôn miệng hét lên: “Đừng bắt nó, nó vẫn là một đứa trẻ, người là do tôi giết, không liên quan gì tới nó, đừng bắt nó... Mộc Mộc, mẹ biết con là một đứa con ngoan, đừng ngốc nghếch như thế nữa, mau về nhà đi...”

Lúc đó anh cũng đã từng nghĩ, liệu có phải vì Mộc Mộc muốn cứu mẹ nên đã nói dối? Nhưng, tất cả mọi chứng cứ đã bày ra trước mắt, anh không thể không tin.

Nhận được đáp án mà mình muốn có, cũng đã thấy mặt Kiều Nghi Kiệt- người vẫn tự xưng là bạn trai của Mộc Mộc, Trác Siêu Việt mãn nguyện đứng lên, “Luật sư Kiều, rất xin lỗi, đã chiếm dụng thời gian của anh lâu như vậy...”

Anh còn chưa nói ra câu “Tôi không làm phiền nữa”, Kiều Nghi Kiệt đã vội vàng ngắt lời: “Đợi một chút.”

“Luật sư Kiều còn có chuyện gì nữa ư?”

“Anh Trác, mong anh bỏ qua vì tôi đã mạo muội, anh có thể cho tôi biết cách thức liên lạc với anh trai của anh không?” Kiều Nghi Kiệt nói một cách thành khẩn.

“Xin hỏi, anh tìm anh ấy có chuyện gì?”

“Tôi muốn nói chuyện với anh ấy về... Mộc Mộc”.

“Ồ?” Chuyện này Trác Siêu Việt tương đối có hứng thú. “Anh muốn nói chuyện gì, nói với tôi cũng vậy thôi. Tôi sẽ giúp anh chuyển lời tới anh ấy.”

Sau vài lần định nói rồi lại thôi, Kiều Nghi Kiệt thấy Trác Siêu Việt rất kiên định, cuối cùng hỏi một câu: “Họ ở bên nhau bao lâu rồi?”

Câu hỏi này quả thực khiến Trác Siêu Việt sững người lại. Họ ở bên nhau bao lâu rồi? Căn cứ vào cảnh tượng tràn đầy cảm xúc mãnh liệt mà Trác Siêu Việt bắt gặp ngày hôm đó, anh bước đầu đoán thử, “Cũng được một thời gian rồi.”

“Ồ.” Kiều Nghi Kiệt do dự một lát, “Có phải anh trai anh đã quen biết Mộc Mộc từ trước không, đã từng tặng cho cô ấy một chiếc khăn trắng?”

Khăn tay màu trắng? Trác Siêu Việt sững người lại. “Sao anh biết?”

“Bởi vì suốt mấy năm nay, Mộc Mộc luôn chờ đợi anh ấy, Mộc Mộc đã từng nói, dù có chết cô ấy cũng không đón nhận người khác. Vì vậy, nhất định là cô ấy đã tìm thấy anh ấy rồi...”

“Dù chết cũng không đón nhận người khác...” Trái tim Trác Siêu Việt nhói lên đau buốt.

“Nếu tiện, xin hãy giúp tôi chuyển lời tới anh ấy: Mấy năm qua, Mộc Mộc đã sống một cuộc sống không bằng chết, nếu không phải là vì anh ấy, Mộc Mộc đã không thể sống tới ngày hôm nay. Cô ấy là một cô gái tốt, xin đừng làm tổn thương cô ấy...”

“Tôi đảm bảo.”

Rời khỏi văn phòng luật sư, Trác Siêu Việt mệt mỏi dựa vào ghế xe hút thuốc.

Nhưng điều thuốc ngày hôm nay khiến anh bị sặc, đến nỗi mắt cay sè, không ngừng ho sặc sụa, rất lâu sau mới đỡ, mắt anh vẫn lên những tia máu đỏ.

Anh dụi tắt thuốc, một lát sau, lại châm một điếu khác, tiếp tục hút.

Anh cứ nghĩ rằng chỉ cần đối xử tệ với cô, cô sẽ dần dần phát hiện ra anh không xứng đáng để cô yêu thương, dần dần phát hiện ra anh trai của anh mới là người đàn ông xứng đáng để cô gửi gắm cả cuộc đời. Giờ đây xem ra, anh đã sai rồi, tình yêu của cô dành cho anh sâu đậm hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh.

Cô là một cô gái tốt, chỉ có điều vận mệnh không công bằng với cô. Cô đã bị mất tiếng, vì mẹ nuôi mà phải từ bỏ ước mơ, từ bỏ tự do, lặng lẽ gánh chịu tội danh giết người, bị người thân nguyên rửa. cô cứ nghĩ cô còn có mẹ, đến khi ra tù là có thể về nhà, nhưng người mẹ nuôi cũng đã bỏ lại cô.

Cô chỉ có thể gửi gắm toàn bộ hy vọng lên anh... bởi vì anh đã nhận lời với cô, sẽ làm thay đổi vận mệnh của cô.

Bốn năm trước, anh biết rõ câu cuối cùng cô nói là gì: “Đợi đến khi chúng ta gặp lại nhau.”

Cô vẫn luôn đợi đến ngày đó ư?

Anh như nhìn thấy cảnh tượng cô bị đánh thương tích đầy mình, cuộn tròn trong góc khuất tối tăm, khóc nức nở, luôn miệng lầm bầm: “Đợi khi chúng ta gặp lại nhau.”

Vì lời hứa này, cô dù có chết cũng không chịu tiếp nhận người đàn ông khác, cho dù đó là một luật sư chân thành, hay một sĩ quan quân đội có thể đáp ứng giấc mơ của tất cả các cô gái.

Nhưng anh đã làm gì, dùng một tiếng “chị dâu” để nhắc nhở cô rằng giữa họ không có khả năng, cứ lần lượt gọi lên mọi chuyện đau buồn của cô trong quá khứ, cào rách vết thương sớm đã nhiễm trùng mưng mủ, lại còn rắc thêm muối lên đó.

Anh đối với cô thật quá tàn nhẫn!

Dụi tắt điều thuốc, Trác Siêu Việt lái xe về hướng công ty. Lúc này, anh không thể về nhà, anh sợ gặp cô, anh sẽ không thể kiềm chế được bản thân mà ôm lấy cô, nói với cô rằng: “Hãy làm bạn gái của anh nhé, anh sẽ đối xử thật tốt với em, sẽ không để em phải chịu tổn thương nào nữa.”

23. Chương 23

Trước khung cửa sổ kéo dài tới sát nền nhà, một ông chủ đang ngồi trước bàn họp với sắc mặt trầm ngâm ảm đạm, cau mày nhìn bản kế hoạch XX. Cả phòng họp lặng ngắt như tờ, giám đốc các bộ phận đều không dám thở mạnh, giám đốc Vương- người phụ trách kinh doanh với đối tác Nga đang không ngừng lau mồ hôi, tới nỗi chiếc khăn tay đã ướt sũng, phó giám đốc thì liên tục uống nước, hết ngụm này tới ngụm khác.

Không phải họ nhát gan sợ sệt, mà là tác phong của ông chủ họ từ trước tới giờ rất cứng rắn, tâm trạng không tốt sẽ biệt phái nhân viên đi biên cương ngay. Năm ngoái, giám đốc bộ phận phụ trách mảng kinh doanh với đối tác châu Phi chỉ vì một lô hàng bị hải quan tịch thu, đã bị điều tới châu Phi “mở rộng thị trường”, tới tận bây giờ vẫn chưa được về.

Giờ đây, hải quan phía đối tác Nga có vấn đề, lô hàng của họ bị tịch thu. Mặc dù lô hàng này có số lượng không nhiều, nhưng lại là nguyên liệu cho động cơ khởi động của máy bay quân sự, ông chủ của họ đã phải tốn rất nhiều công sức mới có thể mua được từ một phòng thí nghiệm của một trường đại họ, đã làm xong thủ tục thông quan, không ngờ, lại bị phát hiện tại sân bay.

Một người bạn vô cùng quan trọng của ông chủ rất cần lô hàng này, vậy mà họ đã làm hỏng việc, chẳng may ông chủ tức giận, sẽ điều họ tới Siberia mất.

Hai vị giám đốc đang vô cùng lo sợ đó không thể ngờ rằng, ông chủ của họ lúc này không đọc nội dung trong tập hồ sơ, trong đầu anh vẫn vọng đi vọng lại câu nói cuối cùng của vị luật sư họ Kiều: “Cô ấy là một cô gái tốt, xin đừng làm tổn thương cô ấy.”

Anh phải làm thế nào thì mới không gây tổn thương cho cô?

Trác Siêu Việt cau mày, ngón tay day mạnh đầu lông mày.

Cô gái ngốc nghếch này, tại sao lại luôn khiến vận mệnh của mình trở nên rối tung như vậy, tính cách của anh và anh trai anh khác nhau đến thế, sao cô lại nhận nhầm người, trở thành chị dâu của anh, mang đến cho anh một sự lựa chọn khó khăn??

Lẽ nào thật sự muốn anh cướp người phụ nữ của anh trai mình!

Anh không thể làm vậy, tuyệt đối không thể.

Việc anh có thể làm được, chỉ là tôn trọng cô, chăm sóc cô, giúp cô chữa khỏi trở ngại tâm lý, giúp cô rũ bỏ nỗi ám ảnh, hoặc sau này có cơ hội, giúp cô ra nước ngoài du học, bắt đầu một cuộc sống mới.

Những việc đó, liệu cô có muốn đón nhận không? Nhờ cô chỉ muốn một mình anh thì sao?

Mặc dù khả năng tự kiềm chế của anh rất tốt, nhưng... một khoảng hồi ức xâm nhập vào đại não của anh, anh ôm cô đứng dưới vòm hoa sen, đôi chân thon nhỏ của cô quấn quanh eo anh, hai cơ thể không cần che đậy quấn chặt lấy nhau, nơi mềm mại dịu dàng của cô ép sát vào chỗ cương cứng thẳng đứng của anh...

Cô cúi mặt xuống, hai tau nâng khuôn mặt anh lên, trán cô chạm vào vầng trán anh, đầu mũi cô tiếp xúc với đầu mũi anh, cô nói một cách vô thanh: “Em yêu anh...”

Cô khiến máu nóng trong người anh cuộn cuộn trào dâng, hận một nỗi không thể nghiền nát cô ra, nuốt vào trong họng. Nhưng khi anh đang tràn đầy cảm xúc, đôi mắt cô lại ánh lên lời cầu xin mong anh nương tay...

Sau khi Trác Siêu Việt trầm ngâm trước tập hồ sơ chừng hai mươi phút, giám đốc Vương không còn điềm tĩnh được nữa, len lén ra hiệu bằng mắt với phó giám đốc, tỏ ý muốn anh ta “hy sinh”. Phó giám đốc bê cốc nước lên, uống nốt ngụm cuối cùng, cất tiếng nói khô khốc: “Kế hoạch này hơi gấp, ờ, tôi...” Anh ta ho khan vài tiếng, “Chi bằng, ngày mai tôi sẽ đi Nga một chuyến, thương thảo lại một chút...”

“Ừm...” Ông chủ họ đang đắm chìm trong hồi tưởng hạnh phúc, không nghe rõ vị phó giám đốc kia nói gì, đáp lời luôn: “À, được! Có thể!”

Vậy là, vị phó giám đốc đáng thương đã bị điều sang Nga.

Trác Siêu Việt đứng dậy, quăng tập hồ sơ kế hoạch về phía vị giám đốc kia, “Không cần biết các anh dùng biện pháp nào, tôi nhất định cần lô hàng hợp kim chịu được nhiệt độ cao này, cho dù có phải nhập lậu, cũng phải mang về đây cho tôi.”

Giám đốc Vương vội vàng gật đầu: “Vâng, tôi hiểu rồi.”

“Cuộc họp kết thúc.” Trác Siêu Việt quay sang nói với thư ký: “Tiểu Tần, hủy vé máy bay đi thành phố B vào tuần sau cho tôi, còn nữa, hai mươi ngày tới, tôi không muốn đi bất cứ đâu cả.”

Thư ký của anh vốn định nhắc nhở anh, theo kế hoạch, tuần sau anh phải tới thành phố A gặp khách hàng, song nghĩ tới tính cách quyết đoán của anh, cô bèn kiềm chế lại: “Vâng, tôi biết rồi.”

Sau khi kết thúc cuộc họp, lúc Trác Siêu Việt xử lý xong vài việc vặt vãnh của công ty thì đã hơn năm giờ chiều. Anh từ chối buổi tiếp khách, lái xe về nhà, việc đầu tiên là đi lên lầu xem tâm trạng của Mộc Mộc đã khá hơn chưa.

Vừa bước tới cửa phòng ngủ của cô, anh liền nhìn thấy tờ giấy dán trên cửa, trên tờ giấy màu vang nhạt nổi lên những hoa văn màu vàng, “Tối nay nhóm nhạc có hai sô diễn, sáng sớm mai mới về.”

Không có xưng hô, không ký tên, chỉ có những hoa văn màu vàng tái hiện lại khung cảnh của Lạc Nhật.

Anh còn nhớ, đó là loại giấy nhớ mà họ dùng trong lần đầu tiên nói chuyện với nhau, cô vẫn còn giữ, cả chiếc khăn tay màu trắng cũng vẫn giữ cho tới tận bây giờ.

Tâm trí anh trở nên mơ màng, tiếng chuông điện thoại vang lên, anh nhìn vào số điện thoại gọi tới đang hiển thị trên màn hình, ấn nút nghe máy.

“Việt, người ta nhớ anh quá, anh có nhớ em không?” Giọng của người phụ nữ trong điện thoại ồ ồ đến nỗi tê lạnh cả người.

“Thật xin lỗi, tôi không nhớ cô là ai.”

“Ồ?” Giọng nói của người phụ nữ mang theo tiếng cười khe khẽ: “Vậy anh còn nhớ lô hàng ở bên Nga không?”

“Ồ, có chút ấn tượng rồi.”

“Vậy thì, anh chắc sẽ có thời gian đưa em đi ăn tối chứ?”

Trác Siêu Việt ngồi xuống cạnh giường, uể oải vươn vai, “Tôi rất muốn đưa cô đi ăn tối, nhưng người phụ nữ trên giường của tôi dường như không nở để tôi đi...”

Đầu dây bên kia yên lặng một lát, “Không sao, em có thể đợi anh!”

“Có thể sẽ rất lâu đấy...”

“Được thôi, em đợi anh đi ăn đêm. Xong việc hãy gọi điện thoại cho em!”

Điện thoại đã cúp máy.

Trác Siêu Việt mỉm cười cất điện thoại đi, mặc chiếc áo khoác, ra khỏi nhà.

Sô diễn đầu tiên kết thúc, Cốc Vũ nhận được thông tin sô diễn thứ hai bị hủy.

Vừa hay lúc đó, bạn gái Cốc Vũ là Tiểu Hy tới thăm, Hạ Chí đề nghị mọi người cùng đi ăn đêm. Ai nấy đều nhiệt tình hưởng ứng, nhưng sau đó lại tranh luận không ngừng về việc ai sẽ “chủ chi”.

Mộc Mộc liếc nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ, vốn rất muốn về Cách Thế Quan Lan, nhưng thấy Bạch Lộ rõ ràng có tâm trạng không tốt vẫn cố tỏ ra vui vẻ, trong lòng Mộc Mộc có chút chua xót, thực sự không nỡ nhẫn tâm bỏ mặc cô ấy một mình chứng kiến cảnh Cốc Vũ và Tiểu Hy thân mật, tình cảm với nhau, vậy là, cô hưởng ứng lời kêu gọi của mọi người.

Mới lập thu, lá cây đã lác đác rụng, gió lạnh hiu hiu, mọi người cùng ngồi ở một quán trên phố ẩm thực vỉa hè ăn món lẩu ngon, bổ, rẻ, nóng hổi, oản tù tì uống rượu, tán tỉnh lẫn nhau, tiếng cười đùa vang vọng không ngớt trong đêm khuya cô quạnh.

Mộc Mộc không có hứng thú, nâng ly rượu lên, chốc chốc liếc nhìn đồng hồ, chốc chốc lại liếc nhìn Tiểu Hy đang lặng lẽ dựa vào người Cốc Vũ, chụm đầu sát má, chốc chốc lại bất đắc dĩ nhìn Bạch Lộ và Hạ Chí chúc rượu nhau, mặc dù tửu lượng của Bạch Lộ không tồi, nhưng cô ấy đâu phải là đối thủ của Hạ Chí, còn chưa được một tiếng đồng hồ, thần thái đã bắt đầu lơ mơ.

Cốc Vũ thực sự không thể tiếp tục giương mắt lên nhìn, khuyên Hạ Chí đừng uống rượu nữa, không ngờ Bạch Lộ chẳng hề cảm kích, hằn học lườm anh một cái: “Bọn này đang chơi vui vẻ, cậu xen vào làm gì? Cút sang một bên nói chuyện yêu đương của cậu đi, đừng xía vào chuyện của người khác!”

Cốc Vũ bị mắng tới nỗi khuôn mặt lúc đỏ, lúc lại trắng bệch, đưa mắt nhìn Tiểu Hàn, Tiểu Hàn âm thầm lắc đầu, khe khẽ nói: “Anh tha cho em đi.”

Mộc Mộc cũng không khuyên nhủ Bạch Lộ, bởi vì cô có thể hiểu được nỗi đau khổ của Bạch Lộ, đem lòng yêu bạn trai của bạn mình, tất cả mọi nỗi đau khổ đều phải cô nén xuống. Say rồi cũng tốt, say rồi sẽ không phải nhìn những thứ không muốn nhìn, không phải nghĩ những điều không muốn nghĩ.

Trước đây, cô không hiểu vì sao một số người, vì người thân, bạn bè của mình mà tự nguyện từ bỏ người mình yêu.

Sau đó, cô đã hiểu ra, thứ quan trọng hơn cả tình yêu không phải là tình thân hay tình bạn, mà là đạo đức, nhân cách.

Quán ăn vỉa hè đang ồn ào náo nhiệt, một chiếc xe thể thao màu đen lướt nhanh tạo thành một đường cong tuyệt mỹ dưới ánh đèn đường, phanh gấp trước cột đèn tín hiệu ở đầu phố.

Riêng chiếc xe đã chói mắt, cô gái xinh đẹp đang lái xe còn chói mắt hơn, trên người cô ra là bộ váy liền màu đỏ thắm, mái tóc thắt tha, yêu kiều buông xõa trong đêm tối.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía đó, ngay cả tài xế taxi đi ngược chiều cũng quên mất mình đang chuẩn bị trở khách, hạ cửa kính xe xuống, ngoái cổ nhìn theo.

Màn đêm huyền ảo dường như trở nên yên lặng trong giây lát.

Tuy không có hứng thú với xe sang và gái đẹp, Mộc Mộc vẫn tròn tròn mắt. Thật sự có người phụ nữ đẹp như vậy sao, một nhan sắc chim sa cá lặn, từ ngũ quan tới dáng người, không thể chê vào đâu được, còn cả vẻ gợi cảm đến mê hoặc nữa chứ, so với Bạch Lộ... Không, hoàn toàn không thể so sánh được, họ vốn không phải là người cùng tầng lớp với nhau.

Dường như biết rằng tất cả mọi người đều đang nhìn mình, cô gái xinh đẹp đưa tay vén mái tóc màu nâu trên đôi vai trần, hào phóng thể hiện vẻ quyến rũ, sau đó, quay đầu sang nhìn người đàn ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế phụ bên cạnh.

Cô ta xoay nghiêng người, ngón tay thon thả khẽ gơ lên, đặt trên vai người đàn ông, thì thầm vài câu bên tai anh, nở nụ cười tươi như hoa...

Khuôn mặt nhìn nghiêng của người đàn ông bên cạnh được ánh đèn đường chiếu rọi, ánh đèn lóa mắt trong chốc lát mất đi vẻ bóng nhoáng, vẻ ngang tàng đầy mê hoặc trên người anh cứ lan tỏa một cách không hề che đậy trong đêm tối...

Anh mở mắt ra, nở một nụ cười nhạt, khẽ liếc mắt, vẻ ngang ngược cứ lưu luyến trên khuôn mặt anh, khiến người ta khó hiểu, nhưng cứ bị cuốn hút...

Mộc Mộc hít một hơi thật sâu, khuôn mặt này cô đã hồi tưởng không biết bao lần, sai có thể không nhận ra được?

Mặc dù Trác Siêu Việt đã nói với cô từ lâu rằng anh cũng có đối tượng mà anh yêu thích, cô cũng đã có sự chuẩn bị về mặt tâm lý, nhưng đêm nay, khi tận mắt nhìn thấy, cô vẫn... cảm thấy rất lạnh, cô cúi đầu kéo lớp áo khoác ngoài, quần thật chặt vào người, nhưng vẫn rất lạnh.

Đôi môi nóng bỏng của Trác Siêu Việt khẽ nhếch lên, ánh mắt vòng qua cô gái xinh đẹp, lướt qua đám đông, dường như hạ xuống một nơi nào đó, nụ cười trên khóe môi nhạt dần đi...

“Mộc Mộc, em mau nhìn kia, anh chàng kia đẹp trai quá!” Bạch Lộ kích động đến nỗi kéo cánh tay cô lắc mạnh, cô ấy quả thực đã quá kích động, vì vậy mới không phát hiện ra, Mộc Mộc vừa thu lại ánh nhìn ban nãy.

Mộc Mộc gạt đầu bừa, nâng cốc rượu lên, một hơi uống cạn. Rượu chẳng có chút mùi vị gì, còn nhạt hơn cả nước lã. Cô cầm luôn chai rượu ngay bên cạnh, không rót vào cốc, cứ trực tiếp ngửa cổ tu ừng ực.

Một sự nhốn nháo khác thường nổi lên, Mộc Mộc buông chai rượu rỗng xuống, tò mò nhìn về phía gió lạnh thổi từng cơn.

Chiếc xe thể thao dừng lại trước quán ăn, Trác Siêu Việt mặc áo sơ mi màu đen đi xuyên qua đám thực khách như cơn gió, nhằm thẳng hướng cô ngồi mà đi tới, khuôn mặt thâm trầm dưới ánh đèn đường toát lên vẻ lạnh lẽo khiến người khác ngệt thở...

Không phải thế chứ, cô ngồi trong đám đông hỗn tạp như thế này mà anh cũng có thể nhìn thấy được sao?!

Ồ, cô quên mất, anh là lính bắn tỉa, có sở trường tìm kiếm mục tiêu, chốt chặt, hạ gục trong đám đông lộn nhộn.

Mộc Mộc cảm thấy mình đã bị hạ gục, trái tim không còn đập nữa.

Trước ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người, Trác Siêu Việt đi đến trước bàn Mộc Mộc, ánh mắt lạnh lùng liếc qua một lượt từ những cốc rượu và chai rượu nhếch nhác tới Cốc Vũ- người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Hạ Chí và Bạch Lộ, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của Mộc Mộc. “Chẳng phải em nói tối nay có buổi biểu diễn hay sao?”

“Ồ...” Cô có cảm giác như mình đang làm một việc xấu bị người khác bắt quả tang, lặng lẽ đứng dậy, trả lời một cách vô thanh: “Vốn dĩ là có, tạm thời hủy bỏ một số diễn.”

“Tại sao không về nhà?” Ngữ khí đó hệt như đang trách mắng vợ mình.

“Em và bạn bè ra ngoài ăn đêm, không được sao?” Mặc dù là chị dâu của anh, nhưng chẳng lẽ ngay cả chút tự do này cô cũng không có sao?

Anh suy nghĩ một lát, dường như không tìm thấy lý do nào để ngăn cấm, đổi sang một giọng điệu khác: “Ăn no chưa?”

Cô gạt đầu, bị anh phá đám, ăn chưa no cũng không thể nuốt nữa.

Anh rất hài lòng với câu trả lời của cô, khuôn mặt thâm trầm đã bớt căng thẳng hơn nhiều. “Vậy về nhà cùng anh thôi.”

Mộc Mộc cúi đầu liếc nhìn Bạch Lộ, Bạch Lộ giơ tay ra hiệu “OK”, đôi mắt hấp háy như muốn nói: “Có một người bạn trai tốt như vậy, còn không mau về nhà đi?!”

Mộc Mộc khẽ lắc đầu, đáng tiếc không phải là anh ấy!

Bạch Lộ bèn đẩy mạnh người cô ra khỏi chỗ ngồi.

Thấy cô “bước” ra, Trác Siêu Việt ngoắc tay gọi người phục vụ, rút từ trong ví ra một xấp tiền mệnh giá một trăm đồng, đưa cho anh ta, “Hãy thiết đãi các bạn của tôi thật hậu hĩnh, số tiền thừa ra là tiền boa của cậu.”

Nhân viên phục vụ sung sướng đến nỗi cười không ngậm miệng lại được: “Em biết rồi, em biết rồi ạ.”

“Mọi người cứ tự nhiên nhé, tôi không làm phiền nữa.” Trác Siêu Việt mỉm cười nói với nhóm nhạc, quay người lại dắt tay Mộc Mộc, kéo cô rời khỏi đó.

Lòng bàn tay anh vẫn ấm áp như xưa...

Bên cạnh đường, cô gái xinh đẹp đang đứng dựa lưng vào chiếc xe thể thao để đợi bọn họ, đôi chân thon dài lấp ló lộ ra dưới đường xẻ của thân váy thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt chiêm ngưỡng của người đi đường.

“Việt, cô ấy là ai vậy?” Cô ta khe khẽ hỏi, Mộc Mộc còn nhớ giọng nói này, cô đã từng nghe thấy qua điện thoại.

“Cô ấy...” Bàn tay đang nắm tay cô siết chặt hơn một chút, giọng nói dễ khiến người ta liên tưởng xa xôi cất lên: “Chuyện này, thật khó nói... Trước mắt, bọn tôi đang sống chung nhà.”

Cô gái xinh đẹp kinh ngạc nhìn ngắm Mộc Mộc một lượt, mỉm cười hờ hững, “Từ khi nào anh lại thích kiểu trẻ con như thế này vậy?”

“Từ trước tới giờ vẫn thế.” Trác Siêu Việt cố ý ghé lại gần Mộc Mộc hơn, liếc nhìn cô đầy mờ ám: “Tôi luôn thích những thứ khó nắm, càng nhỏ càng thích, đặc biệt là vị thành niên.”

Biết rõ rằng Trác Siêu Việt đang cố ý chọc tức người phụ nữ kia, nhịp tim của Mộc Mộc vẫn bị lỡ một nhịp, đặc biệt là khi anh nói ra ba chữ “vị thành niên”.

Cô không biết rằng, Trác Siêu Việt hoàn toàn không muốn chọc tức ai cả, anh chỉ muốn cô hiểu rằng: Anh vẫn luôn yêu cô, từ khi cô chưa trưởng thành đã bắt đầu yêu cô rồi...

Nhưng cô lại không hiểu được điều đó.

“Tôi còn có việc, không đưa cô về nhà nữa, cô tự lái xe về đi.” Trác Siêu Việt nói.

“Xe của anh...”

“Tặng cô đấy! Coi như là thù lao tôi dành cho cô.”

Không nói thêm một lời thừa thãi nào nữa, Trác Siêu Việt kéo tay Mộc Mộc đi luôn.

Vừa đi, anh vừa lôi điện thoại ra, thành thực bấm một số điện thoại. “Hàng, hợp kim mà cậu cần đã vận chuyển về rồi, tớ đã gửi trực tiếp tới đơn vị của cậu...”

“Tiền á? Tùy thôi, cậu xem đáng giá bao nhiêu thì đưa bấy nhiêu... Một nghìn?!” Anh bỏ bớt phần đơn vị bằng sao. “Một đồng hợp kim nát ấy mà cũng đáng nhiều tiền như vậy sao? Cậu đừng nói chuyện giá trị với tớ, mấy nhà khoa học bọn cậu thật không biết nỗi khổ của dân thường...”

“Cần, sao lại không cần? Được, tớ sẽ bảo kế toán viết hóa đơn cho cậu, sau đó sẽ đưa hóa đơn tới cho cậu... Được, tớ hiểu. chuyển hóa đơn xong, cậu chuyển thẳng tiền vào tài khoản của công ty tớ nhé!”

“Ồ, đúng rồi, lần trước cậu nói cần mảnh vỡ của loại đầu đạn đó, tớ chỉ giúp cậu lấy được một mảnh, sẽ đưa tới cho cậu cùng với hóa đơn luôn... Không cần phải trả tiền nữa đâu, tớ tặng cậu miễn phí đấy.”

Mộc Mộc khẽ quay đầu lại, trên con phố dài lạnh lẽo, cô gái xinh đẹp bắt lực dựa người vào chiếc xe thể thao, ánh mắt dõi nhìn theo bóng dáng của Trác Siêu Việt.

Từ đầu tới cuối, anh không hề quay đầu lại.

Vòng qua chỗ rẽ ở đầu phố, Mộc Mộc nghĩ sứ mệnh của mình đã hoàn thành, bèn rút tay đang bị anh nắm chặt về. “Anh luôn làm tổn thương người phụ nữ thích anh như vậy sao?”

Trác Siêu Việt chăm chú nhìn vào đôi môi cô, cả một phút đồng hồ.

“Khi vào công ty của anh, cô ấy vừa mới tốt nghiệp khoa tiếng Nga. Cô ấy xin anh cơ hội, anh đã cho cô ấy rất nhiều cơ hội. Giờ đây, cô ấy đã có công ty riêng kinh doanh với đối tác Nga... Em cho rằng như vậy là anh làm tổn thương cô ấy?”

Mộc Mộc đã hiểu, hóa ra là cô ấy phản bội anh, “Vì vậy anh hận cô ấy?”

“Chẳng có gì đáng hận cả, cô ấy đã từng làm cho anh rất nhiều việc, cũng phải trả giá rất nhiều...” Trác Siêu Việt cười một cách bất cần, quay người đối diện với Mộc Mộc, “Vẫn còn sớm, em có muốn tới chỗ nào không? Anh đưa em đi.”

Nơi rất muốn tới? Đôi mắt cô sáng bừng lên: “Lạc Nhật, có được không?”

“Được thôi!”

24. Chương 24

Mấy năm nay, thành phố S thay đổi rất nhiều, quán bar Lạc Nhật giờ không còn là một quán rượu nhỏ không mấy bắt mắt, chìm đắm trong ánh đèn xanh đỏ rực rỡ nữa. Quán bar bây giờ, tường bao lấp lánh ánh đèn cùng hai chữ Lạc Nhật to đùng trên biển hiệu, chiếu sáng cả đêm đen, hệt như “ánh tà dương” không bao giờ tắt.

Khi mới ra tù, cứ ba ngày Mộc Mộc lại tới đây một lần, nhưng giá cả ở đây đắt kinh hoàng, chút tiền tích góp của cô không đủ để tiêu xài ở đây trong vòng một tháng.

Nghĩ tới chuyện phải tích góp tiền để sang cất cho bố mẹ một phần mộ tốt hơn, cô chỉ có thể thi thoảng đứng từ xa mà nhìn ngắm ánh đèn rực rỡ huy hoàng của quán bar Lạc Nhật.

Còn chưa vào cửa chính, nhân viên phục vụ ngoài cổng đã cung kính kéo rộng cánh cửa, “Trác tiên sinh, lâu rồi không thấy anh tới.”

“Ừm.”

Vừa bước vào cửa, một người có vẻ là quản lý đã chạy tới nghênh đón, sau khi chào hỏi một cách lịch sự, anh ta trực tiếp dẫn họ lên tầng hai, đến một bàn có đặt tấm biển “bàn đặt trước”, kéo ghế ngồi cho họ, hỏi họ cần dùng gì.

Trác Siêu Việt chỉ nói một câu: “Như thường lệ”.

Viên quản lý lập tức hiểu ý, sai nhân viên phục vụ xuống hầm rượu mang whisky đến.

Mộc Mộc ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn xung quanh, chỗ họ ngồi không phải là một vị trí tốt lắm, nằm ở vòng lan can bên cạnh giếng trời, cúi đầu xuống có thể nhìn thấy người ra người vào ở cửa chính, có phần hơi ồn ào.

Nhưng... lại có thể nhìn rất rõ từng người bước vào trong quán.

“Anh thường xuyên tới đây ư?” Mộc Mộc tò mò hỏi, “Bọn họ dường như đều quen biết anh.”

“Không thường xuyên lắm.” Trác Siêu Việt bình thản trả lời. “Tuy nhiên, anh là cổ đông ở đây, vì vậy bọn họ đều biết anh.”

Anh là cổ đông ở đây?!

Thấy vẻ kinh ngạc khó che giấu của Mộc Mộc, Trác Siêu Việt giải thích: “Ba năm trước đây, tình hình kinh doanh của quán bar không mấy khởi sắc, ông chủ gặp khó khăn về tài chính, muốn đóng cửa quán bar. Anh cảm thấy hơi tiếc, vì vậy đã đầu tư cho ông ấy, tu sửa lại toàn bộ, thay đổi phong cách một chút.”

Anh kể lại một cách điềm tĩnh, không có bất cứ sắc thái tình cảm nào, như thể đang kể lại một công chuyện làm ăn bình thường nhất của mình.

Nhưng Mộc Mộc lại không thể bình thản được.

Nhân viên phục vụ bê những ly rượu whisky đã được pha chế tới, bày từng ly lên mặt bàn.

Trác Siêu Việt nâng một ly rượu lên, đưa ra trước mặt Mộc Mộc, “Ném thử xem.”

Cô đón lấy ly rượu, nhấp thử một ngụm, vị đắng cay và chua chát của rượu whisky sau khi pha loãng chảy qua lưỡi vị giác, hết như mùi vị trong ký ức của cô.

Bàn tay đang cầm ly rượu của cô bắt đầu run rẩy.

Người phía đối diện vẫn là anh, Lạc Nhật vẫn là chốn ăn chơi xa xỉ náo nhiệt, rượu whisky vẫn bóng rắt trong cổ họng, thời gian dường như chưa từng trôi đi, vẫn cứ dừng mãi ở đêm hôm đó...

“Thế nào?” Trác Siêu Việt hỏi cô, “Mùi vị không hề thay đổi chứ?”

Cô gật đầu, nuốt nửa thì buột miệng hỏi: “Tại sao vẫn là mùi vị đó? Tại sao phải đầu tư vào quán rượu này? Tại sao lại thích ngồi ở vị trí đối diện với cửa ra vào? Có thật là không nhớ một chút gì không? Hay là... anh không muốn bản thân nhớ tới điều đó?”

Cô không hỏi, vì biết anh nhất định sẽ cười nhạt cô: “Em nghĩ rằng vì anh muốn chờ đợi em ư?! Em nghĩ rằng anh vẫn vẫn vương thương nhớ em?! Trác Siêu Việt anh muốn kiểu phụ nữ như thế nào mà chẳng được, tại sao phải chờ đợi em?! Ban nãy em không nhìn thấy sao? Cô gái đó còn đẹp hơn em gấp trăm lần...”

Cô cúi đầu uống rượu, không phải vì sợ tự chuốc lấy nỗi nhục nhã đó, mà là, cho dù đáp án như thế nào, cũng không có ý nghĩa gì.

Cho dù anh nhớ hết tất cả, cho dù trong mấy năm qua anh cũng nhớ đến cô, vậy thì sao nào? Anh mãi mãi không thể đón nhận cô, bởi vì cô là chị dâu của anh, anh không thể vượt qua ranh giới đó dù chỉ là nửa bước.

Buổi tối hôm đó, tâm trạng của Trác Siêu Việt dường như rất tốt, uống rất nhiều rượu vẫn chưa thấy đủ, hỏi cô: “Có muốn thử whisky nguyên chất không? Mùi vị cũng không tồi.”

Cô gật đầu ngay tắp lự, Trác Siêu Việt lập tức quay sang bảo người phục vụ này giờ vẫn yên lặng chờ bên cạnh mang hai chai rượu whisky còn chưa mở nắp lên.

Rượu whisky chưa pha loãng cực kỳ bóng rắt, Mộc Mộc chỉ nhấp một ngụm nhỏ, cổ họng liền như bị ngọn lửa lớn thiêu đốt, đau tới nỗi không còn cảm giác, mạnh hơn rượu Mao Đài của quân đội nhiều.

Nhớ tới mấy chữ “quân đội”, Mộc Mộc bỗng nhiên nhớ tới câu mà cô đã muốn hỏi từ lâu: “Anh rời quân ngũ bao lâu rồi?”

“Hơn bốn năm.”

“Là khi chúng ta...” Mộc Mộc dừng lại một lát, né tránh chủ đề nhạy cảm, “Thời gian đó ư?”

“Ừm, khoảng thời gian đó anh không có việc gì làm, vì vậy thường xuyên đi chơi thâu đêm. Vừa hay... gặp em.”

Nhớ lại chủ đề “ước mơ” năm xưa đã trò chuyện, Mộc Mộc có phần hiểu ra, ước mơ của anh chính là trở thành một quân nhân.

Vậy thì, tại sao anh lại rời bỏ quân ngũ?

Do dự một lát, cô mở lời thăm dò: “Em có thể hỏi tại sao anh dờn bỏ quân ngũ được không?”

“Bởi vì anh nhất thời lỡ tay đánh người khác đến mức thương tật.” Trác Siêu Việt nâng ly rượu lên, uống cạn, không giải thích gì thêm.

Đánh đến mức thương tật?! Trác Siêu Việt trong mắt cô quả thực rất cao ngạo, ngang ngược, nhưng không đến nỗi tàn nhẫn như vậy, trong đầu Mộc Mộc bắt gặp hiện lên vết dao trên vai anh, “Tại sao anh lại đánh người?”

Anh cười đau khổ: “Cho dù là vì nguyên nhân gì, anh là một quân nhân, động thủ đánh người là không đúng rồi.”

“Chính vì anh đánh người khác bị thương nên mới bị tước quân tịch?” Hình phạt như vậy phải nói là quá khắc nghiệt.

“Là do anh lựa chọn rồi bỏ quân ngũ. Bố mẹ anh ta đã tìm đến doanh trại, kiên quyết đòi lại sự công bằng... Bố anh cũng làm trong lĩnh vực quân sự, chuyện này nếu làm âm ỉ lên, sẽ ảnh hưởng không tốt tới ông...”

Anh cúi đầu, khi ngẩng lên đã nở nụ cười bất cần: “Không ở trong quân ngũ cũng tốt, không mệt mỏi, cũng không bị gò bó.”

Nhìn nụ cười bất cần trên khuôn mặt Trác Siêu Việt, Mộc Mộc bỗng nhiên không xác định được, liệu anh có thật sự bàng quan tới mức không để ý tới bất cứ thứ gì không?

Cô mỉm cười vỗ vỗ vai anh, “Cho dù trước đây có xảy ra chuyện gì, chúng đều đã qua rồi, anh còn trẻ, vẫn còn thời gian để bắt đầu lại...”

“Chính xác.” Anh rót đầy cả hai ly rượu, nâng ly lên, nói với cô: “Con người khi sống không nên mãi day dứt về quá khứ. Em cũng còn trẻ, vẫn còn thời gian để bắt đầu lại, theo đuổi ước mơ của mình. Đừng quên, cho dù không có gì cả, em vẫn còn dương cầm...”

Đúng vậy, cô vẫn còn âm nhạc, còn có cây dương cầm. cô mỉm cười gạt đầu, nâng ly rượu lên, “Đúng! Cạn chén!”

Rượu trôi vào cổ họng, không còn khó nuốt giống thuốc độc nữa...

Đã bao lâu rồi chưa được vui vẻ như thế này? Đường như họ đang quay trở lại lần gặp gỡ trước của họ.

Chắc là do đã uống quá nhiều rượu, cô rất muốn cười, càng uống càng muốn cười. Nhất là khi nghĩ tới chuyện bốn năm trước, họ vẫn là những người xa lạ, ngay cả tên nhau còn chưa biết, vậy mà lại cùng uống rượu tại đây, chuyện trò tâm sự, cuối cùng, còn quần quýt lấy nhau đến nỗi trời rung đất chuyển trên một chiếc giường đơn.

Vậy mà hôm nay, cô là chị dâu của anh, giữa họ có một khoảng cách khó có thể vượt qua, nhưng cô vẫn cảm thấy họ rất gần, đến nỗi có thể dễ dàng hiểu được nỗi lòng nhau.

Cuối cùng, cô thật sự đã uống say, đầu óc cứ mơ mơ màng màng, hỏi những câu rất ngốc nghếch.

“Anh nói chúng ta thật sự có thể trở thành người thân ư?” Người thân, một từ thật đẹp biết bao.

Anh suy nghĩ rất lâu, dường như tư duy không còn minh mẫn nữa. “Đương nhiên là có thể, em kết hôn với anh trai của anh rồi, chúng ta sẽ trở thành người thân.”

“Ồ...” Cô chống cằm suy nghĩ, nếu anh là người thân của cô thì cũng không tồi, họ có thể sống chung tầng trên tầng dưới, hằng ngày gặp nhau...

Cô lắc đầu, gạt bỏ những điều hoang tưởng, phi thực tế. “Không, chúng ta không thể...”

“Tại sao?”

“Bởi vì em không thể lấy Siêu Nhiên, em có tiền án, không thể qua được vòng thẩm tra lý lịch.”

“Ồ, không sao, anh có thể giúp em lật lại bản án!”

“Lật lại thì sao nào? Em chẳng phải đã làm ra bằng chứng giả ư?” Mộc Mộc xua tay, “Thôi đi, em vốn cũng không có mong ước xa xôi đó.”

Trác Siêu Việt nhìn cô rất lâu, không nói thêm gì nữa.

“Em có bao giờ nghĩ đến việc sẽ đi tìm bố đẻ của mình không?”

Chuyện trò mãi, anh bỗng nhiên nhắc tới vấn đề này.

“Bố đẻ?” Mộc Mộc nằm bò trên bàn cười ngất, đến nỗi suýt chảy cả nước mắt.

“Sao thế? Buồn cười lắm à?”

Cô cười, giật lấy ly rượu của anh, uống cạn, “Ông ấy chết rồi! Ông ấy chết rồi...”

Trác Siêu Việt im lặng nhìn cô hồi lâu, nắm chặt bàn tay run rẩy của cô: “Em uống say rồi.”

Cô đã say, anh cũng say rồi.

Khi họ ra khỏi Lạc Nhật, chân bước loạng choạng, đi cũng không vững.

Nhân viên phục vụ đuổi theo hỏi: “Trác tiên sinh, có cần gọi xe giúp anh không ạ?”

Trác Siêu Việt xua tay, khoác vai Mộc Mộc, bước những bước xiêu vẹo trên đường dành cho người đi bộ.

Không chịu được sức nặng đang đè xuống, Mộc Mộc gắng hết sức đẩy anh ra, “Anh muốn đè chết em hay sao hả!”

Anh hoàn toàn không nhìn thấy cô nói gì, cánh tay lại vươn ra ôm gọn lấy cô. “Em hãy tin anh, anh nhất định có thể biến ước mơ của em thành hiện thực, anh không chỉ có thể giúp em vào học ở Học viện Âm nhạc, còn có thể giúp em lật lại bản án...”

“Ai thêm chứ!” Cô lại đẩy anh ra một lần nữa, đi đến bên đài phun nước, vung về trèo lên bậc đá cao hơn một thước.

Nước từ đài phun bắn vào người, làm ướt mái tóc và quần áo vô. Cô cười với anh, chưa bao giờ rạng rỡ, xinh đẹp như vậy.

“Trác Siêu Việt, em nói cho anh biết, em không cần bất cứ ai chăm sóc. Anh đợi đấy mà xem, em không chỉ có thể thi đỗ vào Học viện Âm nhạc, em còn có thể thi nghiên cứu sinh, sai này, em muốn được chơi piano trước hàng vạn người trong hội trường lớn... Em muốn tất cả mọi người đều thấy rằng, người đã từng ngồi tù thì sao? Không thể nói chuyện được thì sao? Tô Mộc Mộc em vẫn có thể biểu diễn những giai điệu xúc động lòng người...”

“Trác Siêu Việt, anh nói xem, em có làm được không?”

Anh nhìn cô, cười đến nỗi khóe môi như sắp bị chuột rút đến nơi, không ngừng gật đầu, “Được, em đương nhiên làm được!”

Cô cúi đầu, rút từ trong túi ra “bông hoa hồng trắng” mà cô luôn cất giữ cẩn thận, gỡ nó thành một chiếc khăn tay, giơ cao lên.

Chiếc khăn tay trắng muốt tung bay trong gió, cô mỉm cười buông ta, để gió cuốn nó vào đêm đen...

Cô đã say, nhưng cô biết mình đang nói gì, làm gì. Men rượu không khiến cô mất đi lý trí, chỉ cho cô thêm dũng khí mà cô cần.

Từ nay về sau, cô sẽ sống một cách thoải mái, sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân, không cần người khác phải tạo ra kỳ tích cho cô, cũng không cần người khác giúp cô thay đổi vận mệnh, số phận của cô, cô có thể tự thay đổi, đường đi sau này của cô, cô muốn tự mình đi tới.

Trác Siêu Việt đi đến trước mặt cô, nhìn cô, nụ cười trên khóe môi dần dần tan biến.

Bỗng nhiên, anh đưa tay ôm lấy cô, quay người bế bổng cô xuống bậc thềm.

“Tại sao không cần đến nó nữa?”

“Có một số thứ, cần phải để ở nơi này...” Cô mỉm cười chỉ vào trái tim. “Trác Siêu Việt, em đã quyết định rồi, đợi đến khi tìm được cơ hội để giải thích rõ ràng với Siêu Nhiên, em sẽ ra đi.”

“Tại sao?”

Cô lại chỉ vào trái tim mình, kho cô cười, khóe mắt lại ướt đẫm, “Bởi vì, ở đây không còn chỗ dành cho người khác nữa rồi... Chỗ này là của anh...” Nói đoạn, cô đặt tay lên ngực anh, cảm nhận nhịp tim anh đang rối loạn, “Cũng có em, đúng không?”

Anh không trả lời, hai mắt cứ chăm chú nhìn vào đôi môi cô.

“Một đêm của bốn năm trước đây, anh thật sự đã quên hẳn rồi sao? Anh còn nhớ đã từng nói muốn em trở thành bạn gái của anh không? Anh còn nhớ đã từng bảo em hãy tin anh, anh có thể thay đổi vận mệnh của em không...”

Anh không trả lời, đáy mắt dần dần xuất hiện những vết màu đỏ.

“Anh có biết không? Bốn năm qua, ngày nào em cũng nhớ đến anh, mỗi buổi tối, sau khi đèn điện tắt hết, khi đám tù nhân cùng phòng giở trò ức hiếp em, trong đầu em chỉ nhớ tới anh thôi... nhớ tới những lời anh đã nói, em không được cam chịu số mệnh, anh có thể thay đổi vận mệnh của em...”

Cánh tay đang ôm eo cô siết chặt hơn, cơ thể cô nghiêng về phía trước theo đà ôm, đôi môi vô tình lướt qua làn môi ẩm ướt át của anh, lưu lại một cảm giác tê buốt mãnh liệt.

Cô đang muốn né tránh, anh lại bất ngờ nâng khuôn mặt cô lên, chiếm đoạt đôi môi cô...

Nụ hôn nồng cháy trong chốc lát đã nhen nhóm ngọn lửa nhiệt tình trong cô, một chút ý thức cuối cùng còn sót lại cũng tan biến. trời đất quay cuồng điên đảo, đèn điện trở nên mơ hồ, những giọt nước bắn tung tóe giống như những giọt mưa.

Cô không có cách nào để phân biệt được đâu là hiện tại, đâu là quá khứ. Đây là sự thật, hay là giấc mơ?

Đây lại là một giấc mơ ư?

Anh bây giờ không lạnh lùng gọi cô là chị dâu, không châm chọc cạnh khé giẫm đạp lên lòng tự trọng của cô. Chỉ có Trác Siêu Việt trong giấc mơ mới nhiệt tình như thế này, mới tràn đầy cảm xúc ôm cô vào lòng, say đắm hôn cô, đầu lưỡi luồn vào giữa hai hàm răng của cô, hung hăng tấn công vào bên trong, quấn chặt lấy đầu lưỡi đang tê bì, khuấy đảo đến mức khiến môi và lưỡi cô khê nhói đau.

Hãy coi như đây là một giấc mơ đi.

Cô quên hết mọi thứ, ôm chặt lấy cô anh, dùng toàn bộ sức lực vốn có để hôn lại anh. Anh ôm chặt eo cô, cánh tay đỡ lấy cơ thể mềm yếu của cô...

Chính là cảm giác này, giống hệt nụ hôn trong ký ức, quyết liệt mà đau đớn, cảm xúc mà tuyệt vọng...

Nụ hôn cứ kéo dài mãi, động tác của anh liền rời xa quỹ đạo vốn có, bàn tay luồn vào dưới vạt áo phía trước của cô, những ngón tay lạnh buốt cọ xát vào làn da nóng bừng, ngón tay lần mở móc áo ngực, luồn vào bên trong, vân vê đường cong tinh xảo đó.

Dây thần kinh sau khi đắm chìm trong men rượu vô cùng mẫn cảm, toàn thân cô mềm nhũ, hít thở khó khăn, nín chặt lấy vai anh theo bản năng, áp sát tấm thân run rẩy vào cơ thể cường tráng của anh.

Cô chưa từng có giấc mơ nào chân thực như vậy, mỗi một động tác vuốt ve đều gọi lên cảm giác mê mẩn. Toàn thân bị cơ quan cảm giác khống chế, đôi tay không hiểu sao cứ luồn vào trong lớp áo sơ mi của anh, vuốt ve tấm lưng dẻo dai...

Cô lơ mơ nhìn thấy có xe đi ngang qua, tiếng còi xe vang vọng xa dần... Cho dù là mơ, cô cũng hoàn toàn không để ý đến nữa, bàn tay nhỏ tham lam khát khao cảm nhận đường cong tuyệt mỹ trên lưng anh...

Cô muốn nhiều hơn nữa, muốn cơ thể được anh lấp đầy, muốn được anh “yêu”. Anh dường như cũng muốn nhiều hơn nữa, đôi môi từ trên môi cô lướt xuống cằm rồi cứ thế đi xuống dưới, mơn man nơi cổ áo cô... một vật cương cứng, ấm nóng ở phần thân dưới cứ áp sát giữa hai đùi cô...

Ngọn lửa được thổi bùng lên từ giữa hai đùi, thiêu rụi toàn bộ đại não của Mộc Mộc.

Chuyện xảy ra tiếp theo giống như các cảnh trong phim, biết rõ rằng không thể, nhưng hoàn toàn không chịu tuân theo sự điều khiển của tư duy...

Men rượu đã làm tê liệt dây thần kinh, làm tê liệt cảm giác, nhưng không thể làm tê liệt dục vọng trong lòng họ.

Họ gọi xe về nhà, vừa vào trong cửa, Trác Siêu Việt đã vội vàng cởi bỏ quần áo của Mộc Mộc, cùng với tiếng sột xoạt của quần áo, đầu lưỡi ấm nóng của anh đặt lên đôi vai trần của cô, liếm láp từng millimet trên da

cô, giống như một người bộ hành trên sa mạc gặp được cơn mưa lành đã khao khát từ lâu, bất chấp tất cả, ném trái mùi vị của cô.

Cô không hề phản kháng, hai tay ôm lấy eo anh, cơ thể úp sát vào ngọn lửa nhiệt tình, đón nhận sự kiểm tìm của anh....

Bầu trời đêm mênh mông xanh thẳm, nước sông cũng xanh thẳm, sâu hun hút như muốn nuốt gọn cả người ta vào đó.

Chiếc áo sơ mi bất giác bị cởi bỏ hoàn toàn, anh đã mất hết lý trí, bế thốc cô lên, đặt cô nằm lên giường, nằm đè lên người cô, hai tay lần tìm nơi đùi cô..

Khi hai đầu gối bị anh kẹp chặt, cô thức tỉnh trong giây lát, nhưng chỉ trong giây lát thôi, cô còn chưa kịp lấy lại lý trí, đã lại ngã vào hố sâu dục vọng.

Cho dù ngày mai khi tỉnh lại, sẽ muôn đời muôn kiếp không trở lại được, cô cũng không hối hận.

Bỗng nhiên, đứng vào lúc quan trọng nhất...

Điện thoại di động của cô vang lên tiếng chuông báo có tin nhắn mới, đôi môi đang đắm chìm trong nụ hôn cuồng nhiệt bỗng sững lại, hai người họ cũng ngỡ người trong một lúc, giống như ngọn lửa đang bùng cháy bị giới một chậu nước lạnh, tắt lịm giữa chừng.

Anh do dự một chút, buông cô ra, cúi người xuống nhặt điện thoại của cô ở dưới đất lên, mở tin nhắn...

Ánh sáng màu xanh nhạt trên màn hình động lại trong mắt anh, phản chiếu một cách rõ ràng sự mâu thuẫn trong đó.

Cô chống người khe khẽ ngồi dậy, vừa hay nhìn thấy dòng chữ hiển thị trên màn hình: “Đêm nay sẽ có mưa to, em mang theo ô không đấy?”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời quả nhiên dày đặc mây đen.

Ngón tay Trác Siêu Việt khẽ lướt trên bàn phím điện thoại, từng mẩu tin nhắn lần lượt xuất hiện trên màn hình, anh đọc hết từng câu từng chữ, rồi ném điện thoại lên giường.

Không nói một lời, anh lặng lẽ kéo tấm chăn đắp lên người cô, cúi người nhặt mớ quần áo đang vứt lán lóc khắp nơi, quần lót, quần dài, áo sơ mi, từng chiếc, từng chiếc được mặc lại trên người.

Cô nhắm chặt đôi mắt ướt đầm, chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, đến nỗi không thể động đậy, không thể suy nghĩ, cuối cùng thiếp đi.

25. Chương 25

Ngủ một giấc tới khi mặt trời đứng bóng, dưới tần vang lên những tiếng di chuyển đồ đạc lạch cạch, còn cả giọng nói khàn khàn của một người đàn ông lạ. “Để ở đây phải không? A, được!”

Mộc Mộc bị đánh thức từ một giấc ngủ không mộng mị, cảm giác đầu tiên là đầu óc cô như bị hàng nghìn, hàng vạn con ngựa giẫm đạp lên, đau đến nỗi sắp nổ tung, cô ấn tay vào mái đầu đang đau nhức, mở mắt ra, ngỡ người hồi lâu mới phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường mà cô đang ở nhờ trong thời gian gần đây, ở bên ngoài, mặt trời đã lên cao tới giữa bầu trời.

Sao cô lại ngủ ở đây?

Cô cố gắng nhớ lại, nhưng những tình tiết của sự việc sau khi uống say giống như một đoạn phim bị cắt bỏ, từng đoạn, từng đoạn rời rạc không hề liên quan tới nhau.

Cô lơ mơ nhớ rằng cô và Trác Siêu Việt đã cùng uống rượu ở quán bar Lạc Nhật, họ đã nói rất nhiều chuyện... anh đưa cô rời khỏi Lạc Nhật, cô đã đứng trên bậc thềm của đài phun nước, ném tung chiếc khăn tay màu trắng... Sau đó, dường như ở bên đài phun nước, họ đã quên hết tất cả, ôm hôn nhau, cảnh tượng vô cùng khêu gợi...

Trái tim nghẹn lại, cô thử vuốt ve đôi môi mình, khi chạm vào có cảm giác hơi đau.

Lẽ nào, cảnh tượng đầy khêu gợi đêm qua không phải là giấc mơ?

Vậy sau đó thì sao? Cô đã về nhà như thế nào, đã lên giường như thế nào... Cô rầu rĩ dùng hai tay vò tung mái tóc, nhưng cho dù cô có vằn vờ như thế nào, vẫn không thể tìm lại được tình tiết đã bị vứt bỏ trong đầu cô.

Bỗng nhiên, cô sững người lại, ngây người nhìn ống tay áo kẻ mô màu hồng phấn... Mộc Mộc ngồi bật dậy, cúi đầu nhìn, trên người quả nhiên đang mặc quần áo ngủ, cô đưa tay sờ lên ngực, lại kéo rộng cổ áo ra nhìn, chiếc áo lót thêu hoa màu trắng bên trong cũng không thấy đâu nữa.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một cảnh tượng, cô nằm trên giường, Trác Siêu Việt vừa hôn cô, vừa tách hai chân cô ra...

Không phải thế chứ? Đêm hôm qua, sau khi uống rượu say, không phải họ đã làm chuyện loạn luân rồi chứ?!

Cô sao có thể xứng đáng với Trác Siêu Nhiên, dù sao giờ đây cô vẫn là bạn gái của anh, còn Trác Siêu Việt... Cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Dưới tầng vang lên tiếng đóng cửa, mở âm thanh hỗn tạp cùng tiếng nói chuyện mơ hồ đều biến mất. trong phòng vừa mới trở nên yên tĩnh, Mộc Mộc đang định ôm gối tiếp tục ăn năn hối hận, cửa phòng cô bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

“Dậy chưa?” Là giọng của Trác Siêu Việt, rất khẽ.

Điều phải tới sớm muộn gì cũng sẽ tới, cô hít một hơi thật sâu, trèo xuống giường, mở cửa.

Trác Siêu Việt đứng ở ngoài cửa trong bộ đồ mặc ở nhà màu trắng, trên tay còn bê một bát chất lỏng màu cam đỏ, trên người phảng phất mùi khói thuốc, quện lẫn hương bạc hà nhẹ nhẹ. “Sao, có phải là rất đau đầu không?”

Vừa nhìn thấy Trác Siêu Việt, tâm trí cô trở nên rối loạn, vò vò mái tóc, len lén liếc nhìn thần sắc của anh, biểu hiện của anh vẫn điềm tĩnh, thoải mái như xưa, không hề có chút bất ổn, càng không có vẻ áy náy, xem ra chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì.

Lẽ nào, những mảnh ký ức của cô đều chỉ là nằm mơ?

Chao ôi, từ khi gặp lại Trác Siêu Việt, những giấc mơ của cô gần đây càng ngày càng bất bình thường.

Anh đưa chiếc bát trong tay về phía cô, nói một cách thản nhiên: “Anh pha cho em một bát nước mật ong, uống một chút đi. Có thể giảm đau đầu đấy.”

“Cảm ơn!” Mộc Mộc đón lấy bát nước mật ong, uống một ngụm, mùi vị của đường mật trôi vào dạ dày, vô cùng ấm áp, ngọt ngào, cô không thể không nở một nụ cười ngọt ngào hơn cả mật ong: “Tối qua anh cũng đã uống rất nhiều, không đau đầu sao?”

“Anh quen rồi.” Anh nói. “Đúng rồi, hôm nay, khi anh mua đồ, được tặng một cặp vé nghe hòa nhạc, anh không tìm được bạn cùng đi nghe, tối mai em có rảnh không?”

“Có, tối mai không có lịch biểu diễn.” Có cơ hội đi nghe hòa nhạc, sao lại không có thời gian chứ? Nhưng, có một chuyện cô vẫn cảm thấy khó hiểu. “Anh mua thứ gì mà được tặng cả vé nghe hòa nhạc?”

“Em xuống dưới tầng xem là sẽ biết ngay thôi!” Khuôn mặt đầy vẻ bí mật.

“Ồ.”

Thấy anh quay người chuẩn bị đi xuống, Mộc Mộc cúi đầu uống bát nước mật ong, chuẩn bị đóng cửa, anh chợt nhớ ra điều gì, quay người lại, “Anh đưa quần áo đã thay ra của em tới hiệu giặt là rồi, ngày mai người của hiệu giặt là sẽ mang tới trả.”

Vừa nhắc tới quần áo được thay ra, Mộc Mộc liền bị sặc nước, biệt miệng ho sặc sụa. Khuôn mặt lúc thì đỏ ửng, lúc lại tím ngắt. Một lúc lâu sau, cô mới hỏi lại, mở miệng thăm dò: “Vậy quần áo của em... không phải là anh giúp em thay đấy chứ?”

“Là do anh thay.” Anh nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, nụ cười hiện lên trong đáy mắt. “Để như trở bàn tay, em không cần phải cảm ơn anh.”

“Anh...”

Ánh mắt lấp lánh ánh cười của anh không biết vô tình hay cố ý liếc về phía ngực cô, “Nói thật nhé, mấy năm nay, em thật sự đã trưởng thành rất nhiều...”

Anh cố ý nhấn mạnh vào hai từ “trưởng thành”, khiến cô khó mà không kiên tưởng tới một bộ phận đặc biệt nào đó trên cơ thể mình. Cô cúi đầu, chỉ thấy lớp vải áo với chất liệu gần như trong suốt ôm sát vào cơ thể, khuôn ngực tròn đầy nổi lên hai núm nhỏ xinh.

Cô vội vàng kéo chiếc áo ngủ, cánh tay che kín bầu ngực.

Trác Siêu Việt che miệng hắng giọng, vỗ vỗ vào vai cô, giọng điệu như đang an ủi: “Không cần quá căng thẳng, anh không phải là chưa từng nhìn thấy...”

Sau khi hoàn tất việc vệ sinh cá nhân trong tâm trạng hoảng hốt và ăn vận chỉnh tề, Mộc Mộc mới chậm rãi đi xuống tầng. Vừa bước qua chiếu nghỉ ở cầu thang, cô lập tức thấy Trác Siêu Việt đang đứng bên ô cửa sổ rộng lớn trong suốt, bên cạnh anh là một cây đàn piano trắng muốt. nước sơn trắng như tuyết, đường viền màu vàng rực, to lớn vô cùng, Mộc Mộc chưa từng nhìn thấy một cây đàn nào đẹp như vậy, trong chốc lát cô quên hết tất cả mọi thứ, chạy vội tới, đứng trước cây đàn ngắm nghía từ trên xuống dưới, từ trái sang phải.

Mộc Mộc đưa tay ra định sờ thử, nhưng vừa nhìn thấy trên thân đàn có khắc dòng chữ STEINWAY, cô liền rút tay lại. Chần chừ một lúc, không kiềm chế nổi sự mê mẩn, cô lại khe khẽ vuốt ve nước sơn bóng loáng, cảm giác thật nhẫn nhịn.

“Đẹp không?”

Loại đàn piano cao cấp này đâu chỉ dùng một từ “đẹp” để miêu tả được. “Anh mua đàn mới à? Tại sao lại mua đàn piano?”

“Ừm, dạo này anh muốn tôi luyện tính cách một chút, muốn học chơi piano.” Trác Siêu Việt vừa nói vừa tùy tiện dựa vào thân đàn. Mộc Mộc vội vàng đẩy anh ra, ý chừng anh nên đứng xa một chút, đàn piano không phải là thứ để dựa dẫm.

“Giúp anh thử một chút, xem cây đàn này như thế nào?”

“Được thôi!” Cô mỉm cười ngồi lên chiếc ghế màu trắng, chùi hai bàn tay vào váy cho tới khi lòng bàn tay đỏ ửng lên mới thận trọng đặt lên phím đàn.

Những ngón tay linh hoạt lướt trên phím đàn, giai điệu tuyệt vời du dương vang lên, bản nhạc ‘Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa’ còn sống động hơn bốn năm trước rất nhiều.

“Được, rất hay! Âm sắc trong trẻo ngân vang. Cảm giác khi chạm vào rất tuyệt vời, độ cân bằng tốt, sức căng của dây đàn cũng rất mạnh...” Cô không ngớt tán thưởng. Xét trên mọi góc độ, cây đàn piano này có thể coi là hoàn mỹ.

Chỉ có điều, một cây đàn tốt như vậy, dành cho người mới bắt đầu học, quả thực là đáng tiếc!

“Vừa hay anh còn chưa tìm được giáo viên dạy đàn, buổi chiều em rảnh rồi, dạy anh chơi đàn nhé!” Trác Siêu Việt bê ghế lại, ngồi xuống bên cạnh cô. “Anh sẽ trả tiền học phí cho em, một ngàn đồng một giờ học, thế nào?”

“Em không thu học phí, anh mời em ăn pizza nhé?”

“Được!”

Bên ngoài khung cửa sổ rộng lớn là phong cảnh tuyệt đẹp của thành phố.

Bên trong cửa sổ, họ vai kề vai ngồi trước cây đàn piano, cô nắm lấy bàn tay có phần gượng gạo của anh, chăm chú hướng dẫn anh, anh cũng học rất chăm chỉ, ánh mắt cứ chăm chú nhìn vào đôi môi hơi sưng đỏ của cô...

Thực ra, những câu đối thoại thông thường trong cuộc sống, Trác Siêu Việt có thể nhìn khẩu hình mà hiểu được, nhưng khi đề cập đến những từ thuộc lĩnh vực chuyên môn, anh hoàn toàn không thể hiểu nổi. Nhưng anh vẫn giả bộ như rất hiểu, bởi vì như vậy, anh mới có thể nhìn cô một cách không cần phải kiêng nể gì, đặc biệt là nụ cười rạng rỡ đầy cuốn hút của cô.

Cô quả thật rất yêu dương cầm. Khi ngón tay chạm vào phím đàn, cô dường như biến thành một con người khác, thần thái hưng phấn đang đầy trong ánh mắt. Cô nhất định yêu đàn piano hơn cả yêu anh, bởi vì khi ở trong vòng tay anh, cô cũng không đáng yêu, lời cuốn như vậy!

Khẽ khàng quay nhìn lại, cô vô tình bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, anh quên mất né tránh, cô cũng quên đi chuyển, sự chờ đợi và u ám trong đáy mắt đã mê hoặc tâm tư tình cảm của anh. Trong hơn ba mươi giây nhìn nhau, lý trí của Trác Siêu Việt đã dần dần đi lệch quỹ đạo, bàn tay đặt trên phím đàn lại chậm chậm di chuyển, nắm chặt lấy bàn tay cô..

“Đêm qua...” Mộc Mộc rất muốn hỏi rõ, nụ hôn đêm qua có ý nghĩa gì, cuối cùng vẫn không nói được thành lời.

“Em đã quyết định ra đi ư?”

Cô gật đầu một cách kiên định. Mấy ngày chung sống này, cô thật sự đã thấy rõ được tâm tư của mình, người đàn ông mà cô vẫn vương thương nhớ trong lòng luôn luôn là Trác Siêu Việt, vì vậy, ngoài việc ra đi, cô không còn sự lựa chọn nào khác.

“Anh...”

Anh mới nói được một nửa, tiếng chuông điện thoại di động lại vang lên, Trác Siêu Việt cảm kích liếc nhìn màn hình điện thoại hiện lên dòng chữ “không thể hiển thị số điện thoại gọi tới”, lập tức đoán được đó là ai, cầm điện thoại bước đến bên cửa sổ.

Người trong điện thoại chưa kịp nói gì, Trác Siêu Việt đã cười nói luôn: “Diệp thiếu gia, tìm cậu quả thật không dễ dàng gì.”

“Người nào mà quan trọng với cậu như vậy? Khiến cậu phải tìm tới khắp cả thế giới!” Thông qua micro, âm thanh trong điện thoại vẫn đầy hấp dẫn, “Ngay cả bố cậu cũng làm kinh động. Hôm kia, ông ấy đã phải gọi điện cho tớ, nói cậu đang tìm tớ có việc gấp, khám bệnh về tâm lý ột người...”

“Là một người bạn, cậu đã hỏi chưa?”

Người trong điện thoại cũng không truy hỏi, đi thẳng vào vấn đề chính: “Ừm, bạn tớ đã giới thiệu cho tớ một bác sĩ tâm lý không tồi. Tớ đã đến gặp vị bác sĩ tâm lý đó để xun tư vấn một chút về bệnh tình mà cậu nói...”

“Vậy ư? Ông ấy nói thế nào?”

“Ông ấy nói là loại bệnh đó gọi là “trở ngại mang tính thay đổi”, vì quá hoảng sợ mà mất đi năng lực hoạt động của một bộ phận nào đó. Chỉ cần cô ấy có thể mở rộng lòng mình, tâm sự với người khác, cố gắng trút bỏ sự bất an trong lòng, nhất định có thể nói lại được. Trước đây ông ấy cũng từng có một bệnh nhân, vì quá hoảng sợ sau tai nạn xe hơi nên không thể đi lại trên đường được, sau khi đến chữa trị ở chỗ ông ấy hai tháng, người đó đã có thể đi ra đường.”

“Cậu có thể mời ông ấy đến thành phố S được không? Giá cả không cần phải bận tâm.”

“Ông ấy rất bận, không tiện đi xa, nhưng ông ấy có một học sinh ở thành phố S, chắc có thể giúp được cậu. Tớ đã xin số điện thoại của cô ấy, cậu có thể ghi lại.”

“Cậu đọc đi.” Trác Siêu Việt khe khẽ ấn nút ghi âm cuộc gọi, định hỏi tình hình trong thời gian gần đây của đối phương.

“Được rồi, tớ không tiện nói chuyện, tớ cúp máy đây.” Nói xong, điện thoại liền bị ngắt luôn, đủ để thấy mức độ không tiện như thế nào.

Trác Siêu Việt bấm gọi số điện thoại vừa được ghi lại, nghe điện thoại là một giọng nữ rất dịu dàng. Anh vừa nói tên, đối phương lập tức biết là ai, hỏi thăm sơ qua về bệnh tình, còn bảo anh đưa bệnh nhân tới khám.

Tắt điện thoại xong, Trác Siêu Việt nói với Mộc Mộc: “Đi thôi, anh đưa em đi gặp bác sĩ tâm lý.”

Mộc Mộc vừa nghe tới bốn chữ “bác sĩ tâm lý”, lập tức nhớ tới chuyện xảy ra lần trước, lắc đầu một cách không hề do dự. “Em không đi đâu.”

“Em không muốn lại có thể nói được ư?”

“Họ không thể chữa khỏi bệnh của em.”

“Em hãy tin anh, cô ấy nhất định có thể chữa khỏi bệnh của em.”

Nói xong, không cho cô có cơ hội từ chối, Trác Siêu Việt tự mình quyết định, “Đi thôi, anh đã đặt lịch hẹn với cô ấy rồi.”

Suốt cả chặng đường thấp thỏm không yên, Mộc Mộc quả nhiên bị Trác Siêu Việt kéo tới khoa Trị liệu tâm lý của bệnh viện Nhân dân thành phố S.

Họ vừa mở cửa phòng làm việc, một nữ bác sĩ rất có khí chất bên trong phòng liền ngồi thẳng người lên ghế đón, xem ra cô ấy còn rất trẻ, dường như chỉ mới hai mươi mấy tuổi.

“Xin hỏi, có phải bác sĩ Trần không ạ?” Trác Siêu Việt hỏi một cách lịch sự.

“Vâng, tôi đây, anh là anh Trác phải không?” Thấy Trác Siêu Việt gật đầu, nụ cười của cô ấy càng trở nên nhiệt tình hơn, pha cho họ hai cốc trà. Cốc trà có một mùi thơm rất đặc biệt, thấm vào tận tâm can.

“Cô là Tô Mộc Mộc phải không?” Bác sĩ Trần hỏi.

Cô gật đầu, bàn tay sợ sệt kéo tay áo của Trác Siêu Việt, không hề buông ra. Bác sĩ Trần đã nhìn thấy hành động của cô, mỉm cười thư thả, “Đừng căng thẳng, nào, chúng ta cùng ngồi uống trà trò chuyện nhé!”

Suốt cả một tiếng đồng hồ, bác sĩ Trần không hề thực hiện bất cứ phương pháp trị liệu nào cho cô, cũng không hỏi về bệnh tình của cô, chỉ ngồi uống trà trò chuyện với cô, hỏi cô năm nay bao nhiêu tuổi, có sở thích gì, thường ngày thích làm việc gì, Trác Siêu Việt cũng không rời khỏi đó, ngồi bên cạnh làm phiên dịch cho cô ấy.

Đến khi kết thúc buổi trị liệu, lúc Mộc Mộc ra về, cô có một cảm giác nhẹ nhõm mà từ trước tới giờ chưa từng có, không thể nói rõ được đó là cảm giác gì, bầu trời dường như đặc biệt xanh, gió cũng đặc biệt nhẹ, người ở bên cạnh, cũng đặc biệt đẹp trai hơn!

Trác Siêu Việt do dự một lát rồi hỏi: “Bác sĩ Trần tốt nghiệp ở Học viện Y học nào?”

“Học viện Y học Osaka.”

“Ồ?” Trác Siêu Việt hơi ngạc nhiên. “Nói như vậy, thầy hướng dẫn của cô là người Nhật Bản?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì không?”

“Không có gì, tôi chỉ tiện thể hỏi một chút thôi.” Trác Siêu Việt buột miệng trả lời.

Mộc Mộc nhìn người đàn ông dường như đang có tâm sự bên cạnh mình, rồi liếc nhìn bác sĩ Trần với khí chất nho nhã một cái, tâm trạng lại rơi xuống đáy vực sâu. Từ khi cô biết Trác Siêu Việt là em trai của Trác Siêu Nhiên, đối với cuộc tình này, cô không dám mơ ước xa xôi. Nhưng, không dám mong ước xa xôi không có nghĩa là nhìn thấy anh có ấn tượng tốt với một người con gái khác lại không cảm thấy ghen tỵ.

Thật sự rất chua xót, chua xót tới mức cô không thể nào hít thở được, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Kết thúc buổi trị liệu tâm lý lần thứ hai, Trác Siêu Việt đưa cô đi nghe hòa nhạc.

Buổi hòa nhạc không cao siêu nho nhã như trong tưởng tượng của Mộc Mộc, trình độ của người biểu diễn quả thực rất bình thường, hơn nữa, phần lớn thời gian đều là những bài đơn ca dành cho những chất giọng đẹp, là những bài hát khó, ít người hát được.

Nhưng, cho dù là vô vị, cũng không thể nghe tới mức ngủ thiếp đi được. Mộc Mộc quay nhìn Trác Siêu Việt bên cạnh mình mà không nói được câu gì, không chỉ ngủ say, anh còn ôm cánh tay cô, gối đầu lên vai cô, không biết trời đất là gì.

Buổi hòa nhạc kết thúc, tất cả mọi người đã ra về rồi, anh vẫn còn đắm chìm trong giấc mộng đẹp. Mộc Mộc không nỡ đánh thức anh, cứ ngồi yên như vậy, lặng lẽ ngắm nhìn điệu bộ của anh khi ngủ.

Hai ngày hôm nay, anh đưa cô tới Lạc Nhật, mời cô đi ăn pizza, chữa chứng bệnh tâm lý cho cô, mời cô uống cà phê, còn đi nghe hòa nhạc với cô nữa. Cho dù xuất phát từ sự thương hại, hay vì tình cảm cũ, những điều anh làm cho cô đã quá nhiều rồi, hoàn toàn vượt quá nghĩa vụ của một cậu em chồng đối với chị dâu của mình.

Cô cảm thấy mình giống như em bé bán diêm, đốt cháy que diêm cuối cùng trong đêm Giao thừa, được sống trong một thế giới huyền ảo. nhưng thế giới huyền ảo cuối cùng cũng chỉ là thế giới huyền ảo, que diêm sớm muộn gì cũng sẽ lụi tàn, cô cuối cùng cũng sẽ bị vứt bỏ ngoài trời tuyết giá lạnh.

Cô không sợ giá lạnh, bởi vì cô sẽ không bị chết vì lạnh cóng, cô là Tô Mộc Mộc, những ngày tháng khôn khó hơn nữa, cô đã từng vượt qua, còn chuyện gì mà cô không thể chịu đựng được?

Ngược lại, cô rất cảm ơn anh, anh đã dệt nên cho cô một giấc mơ chân thực nhất, để cô một lần được trải nghiệm sự ngọt ngào của tình yêu, khiến người đàn ông trong ký ức của cô không chỉ là một hình bóng mờ hồ trong đêm đen, hoặc khiến cơ thể cô muốn “thôi” cũng không được...

Cô đã biết rằng, anh là một lính bắn tỉa đã xuất ngũ, thị lực cực kỳ tốt, có thể liếc nhìn một cái là nhận ngay ra cô trong đám đông.

Cô còn biết được rằng, anh là một thương nhân không đạt tiêu chuẩn lắm, chỉ cần một công việc làm ăn có triển vọng, anh có thể vùng tiền qua cửa sổ mà không cần chớp mắt.

Còn nữa, anh không có năng khiếu chơi piano, cho dù cô cố gắng dạy anh thế nào, ngón tay anh vẫn cứ ấn loạn xạ trên phím đàn. Còn nữa, anh không thích đi nghe hòa nhạc, anh có thể nghe tới mức ngủ thiếp đi. Còn nữa...

Điện thoại di động trong túi của Trác Siêu Việt bỗng rung lên dữ dội, anh giật mình tỉnh giấc.

Nheo mắt nghe điện thoại, trong giọng nói của anh còn chút mơ màng chưa tỉnh hẳn, “Ừm, tôi đây...”

“Cái gì?” Người ở đầu dây bên kia không biết đã nói gì, Trác Siêu Việt bỗng đứng đững bật dậy, hoàn toàn tỉnh ngủ. “... Bệnh viện Lục quân? Được, tôi sẽ tới ngay.”

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Mộc Mộc có thể cảm nhận được mức độ nghiêm trọng của sự việc qua sắc mặt thay đổi đột ngột của anh, cô vội vàng đứng dậy, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh trai anh... Anh ấy xảy ra chuyện rồi!”

Anh hoàn toàn không có thời gian để giải thích rõ ràng, chỉ cần vài bước đã chạy ra khỏi phòng hòa nhạc.

Xe còn chưa ra khỏi bãi đỗ, Trác Siêu Việt vì lái xe với tốc độ quá nhanh đã va quệt vào một chiếc xe nhỏ đậu phía sau. Anh bực bội đập mạnh vào tay lái, xuống xe, gài tấm danh thiếp của mình lên tấm kính của chiếc xe vừa bị va quệt, quay lại tiếp tục cho xe chạy.

Mộc Mộc ngồi bên cạnh anh, mấy lần muốn hỏi, Trác Siêu Việt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải đã bị thương hay không? Nhưng cứ thấy khuôn mặt đầy phiền não của Trác Siêu Việt, Mộc Mộc lại kìm nén, quyết định tốt nhất là không nên làm phiền anh nữa.

Trên con phố người xe đông đúc, Trác Siêu Việt một tay bấm điện thoại, một tay đặt trên vô lăng, không ngừng chuyển đổi làn đường, chạy xuyên qua dòng xe cộ. Mộc Mộc có chút lo lắng, ghé sát lại gần anh, lần tìm đại an toàn kéo qua người anh, giúp anh thắt chặt lại.

Tiếng “tút” dài báo hiệu chờ đợi ở đầu dây bên kia vang lên rất lâu, điện thoại cuối cùng cũng được kết nối.

“Siêu Việt...” Giọng nói điềm tĩnh của Trác Siêu Việt vọng ra, thư thả chậm rãi như lúc bình thường. Trác Siêu Việt hít một hơi, Mộc Mộc cũng thở phào một tiếng, trái tim thấp thỏm cũng trở nên yên tâm hơn.

“Em nghe nói anh bị thương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì nghiêm trọng cả, mắt bị tia laze chiếu vào một chút mà thôi. Bác sĩ nói không có chuyện gì, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian là khỏi.” Trác Siêu Nhiên bình thản trả lời.

“Chỉ bị thương ở mắt thôi à? Các bộ phận khác có bị thương không?”

“Không.”

Một chiếc xe tải lớn đột nhiên phóng ngang qua từ đường ngang trước mặt, Trác Siêu Việt vội vàng phanh gấp, vô cùng hoảng sợ nhưng máy mắ là đã tránh được chiếc xe tải.

Trác Siêu Nhiên dường như cũng nghe thấy tiếng phanh xe chói tai, khuyên nhủ em trai: “Em lái xe phải cẩn thận một chút, bây giờ mắt anh bị thương rồi, ngộ nhỡ em xảy ra chuyện, ai sẽ chăm sóc anh?”

“Em và anh ở chung một phòng bệnh, chăm sóc cho nhau.” Trác Siêu Việt khởi động lại xe, tiếp tục lái về phía trước, nhưng tốc độ đã chậm hơn nhiều.

“Em cứ lái xe cho cẩn thận, lát nữa tới bệnh viện nói chuyện tiếp nhé!”

“Ừm, em tới ngay đây.”

Sau khi cúp điện thoại, Trác Siêu Việt lại gọi ột số điện thoại khác. Người ở đầu dây bên kia còn chưa kịp lên tiếng, anh đã vội vàng hỏi luôn: “Cậu có đang ở bệnh viện không? Anh trai tớ bị thương rồi, cậu có biết không?”

“Tớ biết.” Đối phương nói, “Bác sĩ Đào ở khoa Ngũ quan vừa kiểm tra cho cậu ấy xong.”

“Bị thương có nặng không? Bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ Đào nói thủy tinh thể vừa phải chịu kích thích mạnh, tạm thời không nhìn thấy gì, chắc có thể hồi phục. Tình hình cụ thể, phải đợi ngày mai mời chuyên gai tới hội chẩn mới biết được.”

“Tạm thời không nhìn được? Vậy phải bao lâu mới có thể hồi phục?”

Mất thị lực? Trong đầu Mộc Mộc lại nổ tung một tiếng, Trác Siêu Nhiên, người đàn ông cỡi chiếc áo quân phục khoác lên người cô trong đêm tối, người đàn ông đã cho cô mượn bờ vai để cô dựa vào, người đàn ông dịu dàng ôm cô vào lòng, hứa với cô sẽ chăm sóc chu đáo cho cô, anh sao có thể mất thị lực được?

Trong lòng cô, anh luôn luôn hoàn mỹ, giống như vị thần...

“Siêu Việt.” Người trong điện thoại do dự một chút rồi hỏi: “Cậu có đang ở thành phố S không?”

“Có, tớ đang lái xe tới bệnh viện.”

“Vậy tớ ra cổng viện đón cậu, lát nữa gặp mặt rồi nói chuyện.”

“Được!”

Cúp điện thoại, Trác Siêu Việt lại bấm gọi ột số điện thoại khác, chỉ nói vào trong điện thoại một câu: “Lập tức tìm cho tôi một bác sĩ đầu ngành nhãn khoa, phải là người giỏi nhất.”

26. Chương 26

Nửa tiếng sau, bằng kỹ năng lái xe điêu luyện, Trác Siêu Việt cuối cùng đã tới được bệnh viện Lục quân một cách thuận lợi. Anh vừa xuống xe, một bác sĩ mặc áo blouse trắng đã chạy tới đón, Mộc Mộc đã gặp anh ta, đó là bác sĩ Lâm, người lần trước kiểm tra vết thương cho cô.

Bác sĩ Lâm liếc nhìn Mộc Mộc một cái, có chút ngạc nhiên, sau đó dường như đã hiểu ra điều gì, gật gật đầu chào cô một cách lịch sự.

“Mắt của anh trai tớ, liệu có thật sự hồi phục được không?” Trác Siêu Việt vội vàng hỏi.

“Trong tình huống thông thường, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian, thị lực có thể hồi phục.”

“Cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng bao lâu?”

“Điều này rất khó nói, có một số người hia tháng là có thể hồi phục, một số người thì phải lâu hơn một chút.”
Bác sĩ Lâm vừa dẫn anh vào trong viện, vừa nói: “Cậu không cần phải lo lắng, với tình trạng sức khỏe của Siêu Nhiên, cậu ấy chắc chắn có thể hồi phục nhanh hơn người bình thường.”

“Thật không? Cậu không nói dối tớ chứ?”

“Tớ nói dối cậu để làm gì?!” Cửa thang máy đã mở ra, bác sĩ Lâm bước vào bên trong, ấn vào con số hiển thị tầng số 6.

Cầu thang máy đi lên êm ru mà chậm chạp khiến người ta lo lắng, buồn bực.

Mãi mới lên tới tầng sáu, cửa thang máy chậm chạp mở ra, bên ngoài có một vài người mặc quân phục đang đứng đợi, nhìn thấy Trác Siêu Việt đều tỏ vẻ thân thiết, còn khuyên anh đừng quá lo lắng. Trác Siêu Việt trả lời qua loa vài câu, bước chân dường như không hề dừng lại.

Đứng bên ngoài cửa phòng bệnh yên tĩnh, sạch sẽ. Mộc Mộc cuối cùng đã nhìn thấy Trác Siêu Nhiên, chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt trên người anh vẫn phẳng phiu như vậy, vẻ mặt vẫn điềm đạm như thế. Nếu không phải là đôi mắt bị một dải băng trắng quấn quanh, bàn tay đang cầm kim truyền dịch, hoàn toàn không nhận ra anh là người bị thương.

Một cô gái mà Mộc Mộc có quen biết đang đứng bên giường bệnh của anh, đó là Vương Dao, đôi mắt của cô ấy vẫn còn đỏ, giống như vừa mới khóc xong.

Vương Dao nhìn thấy Mộc Mộc, khó tránh khỏi ngạc nhiên, do dự một lát, nói: “Trung đoàn trưởng Trác, anh nghỉ ngơi cho khỏe, hôm khác em lại tới thăm anh.”

“Được, anh không tiễn em nữa nhé!”

Vương Dao vừa ra cửa, đi ngang qua người Mộc Mộc, Trác Siêu Việt bước vào phòng bệnh, đứng ở trước giường, “Anh rồi rồi thì cũng đừng hù dọa em được không?”

“Siêu Việt?” Trác Siêu Nhiên ngẩng đầu lên, mỉm cười, “Em đến từ khi nào vậy?”

“Vừa mới đến. rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao anh lại bị thương như thế?”

“Chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi. Chẳng phải em luôn khuyên anh tìm cơ hội để nghỉ ngơi hay sao, lần này thì tốt rồi, anh đã có thể nghỉ ngơi thoải mái.”

Có thể nhận thấy anh đang cố ý né tránh, Trác Siêu Việt cũng biết rõ quy định trong quân đội, không truy hỏi nữa.

“Siêu Việt, chuyện anh bị thương, em không nói cho bố mẹ biết đấy chứ?”

“Vẫn chưa nói, tuy nhiên, trong doanh trại xảy ra chuyện, sớm muộn gì thì bố cũng biết thôi.” Trác Siêu Việt nói.

“Biết muộn vài hôm cũng tốt.”

“Được, anh yên tâm, em sẽ không nói.”

Hai người trò chuyện một lát, Trác Siêu Nhiên bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, khe khẽ nghiêng mặt, hỏi: “Em tới một mình à?”

“Không.” Trác Siêu Việt quay đầu lại nhìn Mộc Mộc, đôi mắt cô đang ướt đẫm nước mắt, trong ánh mắt của anh, có một nét thâm trầm không thể miêu tả bằng lời.

Trác Siêu Nhiên hiểu ý, khe khẽ gọi một tiếng: “Mộc Mộc?”, sau đó, anh đưa tay ra.

Mộc Mộc bước đến bên anh, đặt tay vào trong lòng bàn tay đang chìa ra của anh, mới phát hiện ra lòng bàn tay anh đầy mồ hôi, nóng bỏng cả người. Cô hơi kinh ngạc, nhìn lại khuôn mặt của Trác Siêu Nhiên, mới phát hiện ra, sắc mặt của anh trắng nhợt, hai bên má còn vương những giọt mồ hôi.

Ngón tay anh dò dẫm nâng cằm cô lên, lần theo má cô, di chuyển ngón tay tới khóe mắt cô, vuốt ve khóe mắt ướt đầm.

“Anh không sao.” Anh cười nói. “Chỉ là một chút thương tích nhẹ thôi, bác sĩ đã nói, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian, thị lực sẽ có thể hồi phục.”

“Anh...” Cô há miệng định nói, mới ý thức được rằng người trước mặt cô không phải là Trác Siêu Việt, không thể hiểu được những lời cô nói. Hơn nữa, mắt của anh không nhìn thấy được, cũng không có cách nào để đọc được những chữ mà cô viết.

Mộc Mộc chỉ có thể nghĩ ra một cách giao tiếp duy nhất, đó là kéo bàn tay của anh lại, viết lên lòng bàn tay anh: “Có phải anh đang rất khó chịu không?”

Anh nắm chặt lấy tay cô, mỉm cười, không nói gì cả. Nhìn nụ cười trong khi đang phải cố gắng kiềm chế cơn đau của anh, Mộc Mộc không thể không chế nổi bản thân mình nữa, nước mắt lại lăn lăn rơi xuống.

Cô không yêu anh, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không có tình cảm, không có cảm giác áy náy với anh.

“Hai người nói chuyện đi, em ra ngoài hút thuốc.” Trác Siêu Việt nói xong, quay người bước ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Trác Siêu Nhiên buông bàn tay đang nắm chặt tay cô ra, “Mộc Mộc, khóa cửa lại.”

Cô khóa cửa phòng xong, quay trở lại, Trác Siêu Nhiên đã dựa người vào chiếc gối phía đầu giường, day mạnh trên trán, “Đầu anh đang rất đau, trong ngăn kéo có thuốc giảm đau, lấy giúp anh vài viên.”

Cô vội vàng lấy thuốc từ trong ngăn kéo ra, đưa cho anh uống.

“Bác sĩ nói, mắt của anh bị sung huyết nặng, tạm thời vẫn chưa thể xác định được là do tia laze gây tổn thương hay là do luồng khí mạnh va đập vào, sau khi kiểm tra thật kỹ vào ngày mai, các chuyên gia sẽ hội chẩn. nếu là do luồng khí mạnh va đập vào, thủy tinh thể và võng mạc mắt chịu tổn thương nghiêm trọng, tất có thể sẽ vĩnh viễn mất thị lực.”

Mặc dù anh đang cố gắng hết sức để che giấu nỗi lo lắng, hoang mang trong lòng, nhưng giọng nói run rẩy của anh lại không thể che giấu được sự yếu đuối của anh. Anh là một quân nhân, là một người đàn ông có tiền đồ rộng mở, hai mắt bị hỏng, thì còn ý nghĩa gì nữa? anh sẽ mất đi tất cả ánh sáng còn lại.

Mộc Mộc lắc đầu quây quây, từ trước tới giờ chưa từng có lần nào cô lại hận rằng mình không thể nói chuyện được như vậy. Cô rất muốn nói với anh, anh sẽ không sao, một người đàn ông như anh, số phận sẽ không tàn nhẫn.

Anh đưa tay ra, dò dẫm lau nước mắt trên khuôn mặt cô, “Nếu quả thật bị mất thị lực, sau này anh sẽ không thể đọc được những chữ mà em viết nữa rồi... Ý của anh, em có hiểu không?”

Cô đương nhiên hiểu rõ, anh muốn cô suy nghĩ thật kỹ, nếu cô muốn rời xa anh, anh sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cô.

Cô nắm lấy bàn tay anh, ngón tay run rẩy vẽ trong lòng bàn tay anh: “Không, chuyện đó nhất định sẽ không xảy ra.”

“Ngộ nhỡ anh...”

“Em sẽ ở bên anh.” Cô viết ra lời hứa của mình trong lòng bàn tay anh.

Cho dù không yêu, cô cũng có thể nắm chặt bàn tay anh như vậy, không buông lời. Bởi vì anh là Trác Siêu Nhiên, người đàn ông đã nhận lời sẽ chăm sóc, bảo vệ cô suốt đời. Khi anh cần, cô cũng sẽ như vậy.

“Mộc Mộc”. Anh ôm cô vào lòng, hồi lâu vẫn không chịu buông tay.

Một người dù kiên cường đến mấy, cũng có lúc yếu đuối, Trác Siêu Nhiên lần đầu tiên cảm thấy mình cần đến người phụ nữ trong lòng mình, cần sự ấm áp của cô, sự dịu dàng tình cảm của cô, thậm chí cả tình yêu của cô...

Những thứ mà trước đây anh không cho là quan trọng, trong giây phút yếu đuối này, lại trở nên vô cùng quý báu.

Sau khi truyền dịch xong, Trác Siêu Nhiên dựa người vào gối, hơi thở dần dần ổn định, dường như đã ngủ thiếp đi. Mộc Mộc đắp chăn cho anh, khe khẽ bước ra khỏi phòng bệnh, đi về phía Trác Siêu Việt- người đang đứng hút thuốc trước cửa sổ ở tận cuối hành lang.

“Anh ấy ngủ rồi, anh ấy bảo anh đừng quá lo lắng, hãy về sớm để nghỉ ngơi đi.” Rõ ràng rất muốn an ủi anh, khuyên anh không nên quá căng thẳng, nhưng khi thật sự đối diện với anh, cô lại chẳng nói được gì cả. “Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc cho anh ấy.”

Anh dụi tắt điếu thuốc, ném điếu thuốc lá còn lại một nửa cong queo đó vào thùng rác bên cạnh. “Em muốn ở lại bên anh ấy?”

Cô hiểu, cây hỏi của Trác Siêu Việt có rất nhiều ý nghĩa, nhưng cho dù là ở tầng nghĩa nào, đáp án của cô vẫn là một sự khẳng định. “Vâng.”

Cô không thể rời xa Trác Siêu Nhiên vào lúc này.

“Cũng tốt, bây giờ anh ấy đang rất cần em.”

Cô ngẩng đầu, cố gắng mỉm cười với anh: “Bây giờ anh cũng rất cần em, đúng không?”

Trác Siêu Việt nhếch khóe môi, nặn ra một nụ cười: “Đúng, hãy giúp anh chăm sóc anh ấy thật chu đáo.”

“Vậy anh về nhà nghỉ ngơi đi, tối nay em sẽ ở lại với anh ấy. Ngày mai, khi anh tới, nhớ mang bữa sáng cho bọn em.”

Cô quay người chuẩn bị quay về phòng bệnh, Trác Siêu Việt bỗng nhiên nắm chặt cổ tay cô, rất chặt.

Cô ngạc nhiên quay đầu lại, đang định hỏi anh xem có chuyện gì, anh lại buông tay ra, mỉm cười, vỗ vỗ vào vai cô. “Anh không mệt, anh và em cùng ở lại với anh ấy.”

Phòng bệnh xem ra rất cao cấp, chỉ tiếc một điều là giường dành cho người nhà tới chăm sóc bệnh nhân chỉ có một cái, sofa cũng là loại nhỏ, so với thân hình cao lớn của Trác Siêu Việt, nó nhỏ bé tới mức đáng thương.

Để nhường chiếc giường đó cho Trác Siêu Việt, Mộc Mộc chỉ có thể ngồi trước giường bệnh một cách nghiêm túc, thận trọng. Cũng để ánh mắt của mình không liếc về phía người không nên liếc nhìn, cô đành phải chăm chú nhìn vào người bệnh đang nằm trên giường. Nhìn khuôn mặt trắng nhợt của Trác Siêu Nhiên, trước mắt cô luôn hiện lên một khuôn mặt khác cũng giống hệt như vậy, sau đó, cô càng nhìn càng bị lôi cuốn, đến nỗi hoàn toàn không để ý rằng, một đôi mắt sâu thẳm hơn đêm đen khác đang chăm chú nhìn cô...

Thời gian bất giác trôi đi, Mộc Mộc ngồi trên ghế, dần dần cảm thấy buồn ngủ, hai mắt từ từ khép lại.

Vừa mới ngủ gật một cái, bắp đùi lại bị chuột rút, đau đến nỗi sắp gãy đi được, cô ôm lấy bắp đùi đau nhức, cắn răng chịu đựng, không dám thay đổi tư thế, cũng không dám hít thở mạnh, sợ làm ồn khiến Trác Siêu Nhiên tỉnh giấc.

Một bóng người quỳ xuống trước mặt cô, cởi giày, cởi tất của cô ra, hai tay nâng đôi chân nhỏ bé của cô, tận tình giúp cô massage ngón chân. Một luồng ấm áp lý lẽ cứ dâng lên cao theo đường gân chân cong queo, cơn đau do bị chuột rút bỗng nhiên biến mất một cách nhanh chóng, thay vào đó là một cảm giác tê tê khiến cô cảm thấy rất quen thuộc.

Anh vén ống quần của cô lên, ngón tay khê khàng xoa bóp về đùi tê bì, bóp đến nỗi hơi thở của cô bắt đầu trở nên loạn nhịp.

Trác Siêu Việt ngẩng đầu lên, trong bóng đêm cộng với góc nhìn khoảng bốn mươi lăm độ, góc cạnh của khuôn mặt trở nên dịu dàng, ánh mắt vô cùng sâu thẳm và tĩnh mịch.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” câu hỏi của Trác Siêu Việt nhẹ đến nỗi dường như chỉ có sự chuyển động của luồng khí.

Đùi không còn bị chuột rút nữa, nhưng một vị trí nào đó trong tim cô đã bắt đầu chuột rút rồi, càng cần sự an ủi của anh hơn.

Cô có thể đặt anh vào một góc khuất nào đó trong trái tim, không mong ước xa xôi điều gì, nhưng anh lại ở gần bên cô như vậy, dùng ánh mắt như thế để lôi kéo cô, cô thực sự không có cách nào chống cự được. Chính vào lúc cô đang suy nghĩ xem có nên rũ bỏ sự chống cự không, Trác Siêu Nhiên- người đang say sưa trong giấc mơ lại khẽ cựa quậy, hai cánh tay chống vào giường, muốn ngồi dậy.

Mộc Mộc vội vàng thu chân về, nhanh chóng đi tắt và giày lại, đưa tay ra đỡ lấy anh, giúp anh ngồi dậy.

“Anh muốn...” Trác Siêu Nhiên bối rối nói, “đi vệ sinh...”

Khuôn mặt Mộc Mộc hơi ửng đỏ, nhưng nghĩ tới trách nhiệm của mình, cô bèn đỡ anh xuống giường không chút do dự, dìu anh đi về phía nhà vệ sinh.

“Để đấy cho anh.” Siêu Việt đang khoanh tay đứng nhìn, cuối cùng lương tâm trời dậy, chạy tới làm giúp phần việc của cô.

Trác Siêu Nhiên nghe thấy giọng nói của em trai thì vô cùng ngạc nhiên, “Siêu Việt? em vẫn chưa về ư?”

“Em không nỡ rời xa anh!”

“Có Mộc Mộc chăm sóc anh là được rồi.”

Siêu Việt bèn trả lời một cách nghiêm túc: “Em cũng không nỡ rời xa cô ấy!”

Trác Siêu Nhiên bỗng bật cười: “Vậy tối mai bảo cô ấy về nhà nghỉ ngơi, em ở lại đây phục vụ anh.”

“Đề nghị này không tồi, xứng đáng để suy nghĩ.”

Từ nhà vệ sinh đi ra, Trác Siêu Nhiên nằm lên giường, không hề có ý muốn ngủ, cơn đau đầu cũng không còn dữ dội như ban nãy nữa. Anh vô thức sờ thấy một bàn tay nhỏ nhắn, vừa mềm vừa mịn, những ngón tay nhỏ xinh thon dài, cứ nghĩ đến việc bàn tay này là của người phụ nữ của anh, trái tim u ám bỗng cảm thấy ấm áp, anh bèn nắm chặt lại.

“Mộc Mộc, tối mai em không phải ở bên anh nữa, nhân viên cảnh vệ của anh sẽ chăm sóc cho anh suốt hai mươi tư giờ mỗi ngày.”

“Không, hãy để em chăm sóc cho anh.” Như vậy, trong lòng cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Anh đưa tay ra, chạm vào khuôn mặt cô, khe khẽ vuốt ve.

Có người thực sự không thể tiếp tục nhìn được nữa, bước ra ngoài cửa...

Sau khi chăm chú nhìn ra cửa chờ đợi suốt hai giờ đồng hồ, Mộc Mộc thực sự không thể ngồi yên được nữa, liếc mắt nhìn Trác Siêu Nhiên đang chìm sâu trong giấc ngủ, thấy khuôn mặt khi ngủ của anh bình thản, cô khe khẽ rút tay lại, rón rén đi ra khỏi phòng bệnh.

Đèn điện ở hành lang đã tắt đi vài bóng, ánh sáng có phần tối mờ, trong ánh sáng đó, bóng của Trác Siêu Việt bị kéo ra rất dài, rất nhạt.

Cô bước tới bên anh, nhìn theo ánh mắt của anh, ngoài sự cô đơn lạnh lẽo của các vì sao, chẳng có thứ gì khác cả.

Cô không làm phiền anh, cùng anh ngắm những ngôi sao trên bầu trời. Không biết vì sao, bầu trời sao đêm nay sáng vô cùng.

“Anh đang nghĩ...” Trác Siêu Việt vẫn nhìn lên bầu trời sao, “Nếu người đàn ông trên giường bệnh kia không phải là anh trai anh, anh sẽ nói với em, đây là thời cơ thích hợp nhất để hai người chia tay nhau. Khi anh

ấy cần tới em nhất, em lại bỏ đi, anh ấy tuyệt đối sẽ không nhớ đến người phụ nữ “vô tình” như vậy, anh ấy sẽ hoàn toàn quên em. Em không cần phải cảm thấy có lỗi với anh ấy, không yêu anh ấy, đó không phải là lỗi của em.”

Cô chăm chú lắng nghe, không đưa ra bất kỳ ý kiến gì.

“Em có biết không? Giờ đây em ở lại chăm sóc cho anh ấy chỉ càng khiến anh ấy thêm cảm động, thêm yêu em, càng không thể quên được em.” Anh thu ánh mắt lại, quay sang nhìn cô, “Em lừa dối anh ấy, mới là sai lầm không thể tha thứ.”

“Đáng tiếc, anh ấy là anh trai của anh.” Mộc Mộc chỉ ra sự thật.

“Vì vậy, anh chỉ có thể nói với em rằng, người đàn ông như anh ấy, em đã bỏ qua rồi, sẽ không thể nào gặp lại được một người như thế nữa.”

Cô cười đau khổ, “Nói đi nói lại, anh vẫn hy vọng em và anh ấy ở bên nhau.”

“Anh không hy vọng! Không ai hy vọng người phụ nữ từng là của mình là chị dâu. Nhưng anh có thể nhận ra một điều, anh ấy thật sự rất yêu em.”

Lần này, Trác Siêu Việt đã định vị thân phận của cô là “người phụ nữ từng là của mình”, mà không phải là “người phụ nữ bán thân vì năm vạn đồng.”

Từ sự định vị mới mẻ này, cô lơ mơ trải nghiệm được một dư vị đặc biệt, dường như có chút cảm giác chua cay.

Trong lòng cô đang thầm nói: “Anh có thể không gọi, không ai ép anh phải gọi!”

Thận trọng suy nghĩ một chút,, cô nói: “Anh yên tâm, trước khi mắt của anh ấy khỏi hẳn, em sẽ không chia tay với anh ấy.”

Ngày hôm sau, bệnh viện tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng đối với Trác Siêu Nhiên, các chuyên gia thảo luận trong phòng họp suốt cả buổi chiều, cuối cùng đưa ra một kết luận khiến tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Mắt của Trác Siêu Nhiên chỉ bị tia laser kích thích mạnh, thủy tinh thể tụ máu, nhãn áp quá cao, võng mạc mắt không bị tổn thương, cũng có nghĩa là, anh chỉ tạm thời bị mất thị lực, hơn nữa sẽ không để lại di chứng.

Trác Siêu Việt vẫn có chút nghi ngờ, cầm kết quả kiểm tra đi hỏi các chuyên gia của bệnh viện mắt, kết luận cũng giống như vậy, anh mới yên tâm, mua một đồng hồ ăn bổ dưỡng về để bồi bổ cho Trác Siêu Nhiên.

Mộc Mộc đag bón cháo mộc nhĩ cho Trác Siêu Nhiên, thấy Siêu Việt xách một đồng hồ ăn về, vô cùng kinh ngạc, “Sao anh mua nhiều đồ ăn bổ dưỡng như vậy?”

“Mấy thứ này là mua cho hai người. Em quá gầy, cũng cần phải bồi bổ.”

“Em còn đang phải giảm béo đây.” Mộc Mộc nói một cách vô thanh.

“Giảm béo?” Trác Siêu Việt ngấm kỹ phần eo và ngực của cô. “Không phải là em muốn loại bỏ hết chút thịt duy nhất có được trên người đấy chứ?”

Mộc Mộc nhất thời không kịp phản ứng lại, Siêu Nhiên đang ăn, liền khó nhọc nuốt miếng cháo trong miệng, ho khan một tiếng, cùng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng cười đầy mờ ám.

Trác Siêu Việt nhìn ra ngoài cửa, ngạc nhiên mừng rỡ chạy ra đón. “Về từ khi nào vậy?”

Một thanh niên vô cùng khôi ngô tuấn tú, khí chất không thể miêu tả được bằng lời bước vào trong phòng bệnh. “Về từ tối hôm qua, vừa về đến nhà đã nghe thấy ông cụ ở nhà nói khu quân sự S xảy ra chuyện.”

Vừa nghe thấy giọng nói này, Trác Siêu Nhiên lập tức nhận ra là ai, liền cúi đầu nói với Mộc Mộc: “Mộc Mộc, em đi hỏi y tá giúp anh, khi nào thì cần phải tiêm.”

Mộc Mộc gật đầu, đi ra ngoài.

Trước khi đóng cửa, cô nghe thấy anh chàng đẹp trai đó hỏi, “Bồ nhí của cậu đấy à? Không tồi đấy chứ, đã một năm rồi không gặp, gu thẩm mỹ được nâng cao rồi đấy!”

Trác Siêu Việt lạnh lùng buông một câu trả lời: “Mắt mũi cậu kiểu gì vậy, cô ấy là chị dâu của tớ!”

Mộc Mộc đương nhiên hiểu rõ rằng Trác Siêu Nhiên có ý muốn cô tránh mặt, vì vậy không đi tìm y tá, một mình cúi đầu nhàn rỗi đi lại trong hành lang, nhân tiện dò đoán thử xem anh chàng đẹp trai kia là ai, tại sao Trác Siêu Nhiên lại muốn cô tránh mặt.

Một phúc lơ là không để ý, suýt nữa thì cô va phải một người đàn ông bước ra từ phòng làm việc của bác sĩ.

“Mộc Mộc?” Một tiếng gọi vô cùng quen thuộc.

Mộc Mộc ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Nghiêu như vừa từ trên trời rơi xuống, thoát tiên, cô xúc động nắm chặt lấy tay anh, không biết phải diễn đạt thế nào mới tốt. nhưng vừa nghĩ tới chuyện đây là bệnh viện, nụ cười của cô lại trở nên cứng đờ, vội vàng lôi điện thoại ra bấm chữ cho anh đọc, “Sao anh lại ở đây? Anh bị ốm à?”

“Không.”

Tô Nghiêu thở dài một tiếng, kéo cô ngồi xuống ghế, kể rõ ngọn ngành cho cô nghe.

Hóa ra, một năm trước, bác trai của cô bỗng nhiên mắc chứng bệnh suy thận mãn tính, Tô Nghiêu đã từ bỏ công việc ở nước ngoài, trở về nước. Năm nay, bệnh tình của bác trai ngày càng trầm trọng. Trước mắt, ngoài việc cấy ghép thận ra, đã không còn cách nào khác nữa.

Đáng tiếc, kết quả sinh thiết cho thấy thận của Tô Nghiêu và bố không tương thích với nhau, mà bây giờ muốn hiến thận lại không dễ tìm. Vì vậy, để tìm nguồn thận, Tô Nghiêu đã phải chạy đôn đáo khắp nơi. Lần này anh tới bệnh viện Lục quân cũng là để nghe ngóng xem có bệnh nhân nào đang trong tình trạng nguy kịch, đồng ý hiến tặng thận không.

Mộc Mộc ngây người ngồi trên băng ghế dài rất lâu, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Cô thậm chí còn có chút nghi ngờ rằng bản thân mình có phải là một người bất hạnh hay không, đi đến đâu, cũng mang tai ương đến cho người ở bên cạnh mình.

Tô Nghiêu còn nói với cô: “Mộc Mộc, hôm đó, bố mẹ anh thật sự rất quá đáng, em đừng trách họ, họ chẳng qua chỉ là...”

Cô lắc đầu thật mạnh, cho dù bác trai có cảm hận, nguyên rủa cô thế nào, trong lòng cô, ông vẫn mãi mãi là một người thân của cô- một người bác gần gũi, hiền từ, bác ái!

Kể xong nỗi khổ tâm trong lòng, Tô Nghiêu mới nhớ tới cuộc sống gần đây của cô, “Em sống có ổn không?”

Cô gật đầu.

“Người đàn ông lần trước đi cùng với em là ai? Là bạn trai của em ư?”

Cô lắc đầu, bấm chữ trên điện thoại. “Chỉ là một người đã quen biết từ lâu.”

Trò chuyện thêm một lát nữa, Tô Nghiêu liếc nhìn đồng hồ, nhớ ra còn có cuộc hẹn với một bác sĩ ở bệnh viện Thành phố, vội vàng đưa cho cô một tấm danh thiếp, bảo cô sau này có thời gian rồi hãy liên lạc với anh.

Sau khi Tô Nghiêu đi rồi, Mộc Mộc dựa lưng vào thành ghế dài, ngẩng đầu lên, nhìn những đường nét hoa văn trên trần nhà màu trắng của bệnh viện. cho tới khi những đường nét hoa văn trên đó đều trở nên mờ ảo thành một khối, cô cuối cùng đã đi đến quyết định. Lấy giấy nhớ ra, sai khi chăm chú viết một đoạn hội thoại, cô lê đôi chân tê cứng tới trước cửa phòng làm việc của bác sĩ, gõ cửa.

Hai hôm ở lại chăm sóc cho Trác Siêu Nhiên, phần lớn các bác sĩ ở khoa Ngoại đều đã gặp cô, bác sĩ Trương đang ngồi trong phòng làm việc cũng quen biết cô, vừa thấy cô bước vào, vô cùng nhiệt tình: “Cô tìm tôi có chuyện gì không?”

Mộc Mộc đưa tờ giấy nhớ đã được cô viết hoàn chỉnh ban nãy ra, sau khi đọc xong, khuôn mặt bác sĩ Trương đầy vẻ kinh ngạc: “Cô muốn làm sinh thiết thận? Cô muốn hiến thận cho bố của Tô Nghiêu?”

Mộc Mộc gật gật đầu.

“Hai người có quan hệ như thế nào?”

Mộc Mộc cúi đầu viết lên tờ giấy nhớ: “Ô Nghieu là anh họ của tôi.”

“Cũng có thể nói, cô là cháu gái của bệnh nhân. Ừm, thông thường, tỷ lệ tương thích giữa những người có cùng quan hệ huyết thống tương đối cao...” bác sĩ Trương quan sát cô gái Mộc Mộc gầy yếu trước mặt từ đầu tới chân, đầu lông mày bất giác nhíu lại, “Tôi đề nghị cô hãy suy nghĩ lại một chút, hiển nhiên không phải là chuyện nhỏ...”

Cô nhìn bác sĩ, đôi mắt đỏ hoe tràn đầy sự kiên định.

“Là một bác sĩ, tôi có trách nhiệm phải cảnh báo cô...” Bác sĩ Trương giải thích rõ cho cô hiểu về mối lợi hại một cách hết sức có trách nhiệm: “Đầu tiên, trong quá trình phẫu thuật, không thể để xảy ra sự cố ngoài ý muốn, mặc dù xác suất rất nhỏ, nhưng cũng không loại trừ trường hợp xảy ra những sự cố ngoài ý muốn như phản ứng của thuốc gây mê hoặc tổn thương tới các tổ chức, cơ quan xung quanh thận. tiếp đó, sau khi phẫu thuật còn có khả năng bị nhiễm khuẩn, cũng có tính chất nguy hiểm nhất định... Điều quan trọng nhất là, cô sẽ thiếu một bên thận, mặc dù trên lý thuyết, điều đó không ảnh hưởng lớn lắm đến sinh hoạt bình thường, nhưng cô vẫn còn trẻ, ngộ nhỡ bên thận còn lại xảy ra chuyện, ví dụ như xuất hiện khối u, cô sẽ bị nguy hiểm tới tính mạng...”

Mộc Mộc nghe xong lời cảnh báo đó của bác sĩ Trương, quả thật cũng có chút lo sợ, nhưng cô vẫn vờ vờ bàn tay nhỏ lạnh ngắt, viết chữ: “Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi. Cho dù xảy ra sự cố gì ngoài ý muốn, bản thân tôi tự chịu trách nhiệm.”

Bác sĩ Trương rầu rĩ tới mức liên tục cau mày. Theo phẩm hạnh nghề nghiệp của bác sĩ, anh cần phải tôn trọng quyết định của người hiến tặng, nhưng cô gái trước mắt này còn quá trẻ, cũng quá yếu ớt, anh không nỡ nhẫn tâm. “Thế này nhé, cô hãy về nhà bàn bạc lại với bố mẹ, nếu họ đồng ý, hãy bảo họ đưa cô tới làm sinh thiết.”

“Bố mẹ tôi đều qua đời cả rồi.”

Bác sĩ Trương kinh ngạc tới mức không biết nói gì, đang định khuyên cô nên bàn bạc lại với Trác Siêu Nhiên, một bóng người cao lớn tuấn tú xuất hiện bên ngoài cửa.

“Sao em lại chạy tới đây?” Vòng đi vòng lại suốt dãy hành lang tới n lần, cuối cùng Trác Siêu Việt mới tìm thấy người mà anh muốn tìm.

Mộc Mộc vội vàng thu tờ giấy lại, Trác Siêu Việt chỉ nghĩ cô đến hỏi thăm về bệnh tình của anh trai, không nghĩ ngợi gì nhiều, chừa hỏi bác sĩ Trương rồi kéo cô ra khỏi đó luôn.

“Vừa nãy, bác sĩ Trần gọi điện thoại tới, bảo em qua đó trị liệu ngay.” Trác Siêu Việt nói: “Anh ở lại đây với anh ấy, em tự đi nhé.”

“Em...”

“Đừng sợ, không sao đâu.”

Một mình Mộc Mộc tới khoa Tâm lý của bác sĩ Trần, cô ấy vẫn giữ nụ cười dịu dàng, pha trà cho cô, trò chuyện với cô.

“Mộc Mộc, hôm nay tôi kể cho cô nghe một câu chuyện nhé!”

Mộc Mộc nâng cốc trà trên tay, chăm chú lắng nghe.

“Trước đây, tôi có một bệnh nhân là một cô gái rất đáng yêu, cô ấy vốn có một gia đình viên mãn, hạnh phúc, bố mẹ đều yêu thương cô, cô cứ nghĩ rằng cuộc sống như vậy sẽ kéo dài mãi... Bỗng nhiên có một hôm, một sự việc ngoài ý muốn đã xảy ra.”

Mộc Mộc tròn xoe mắt, bất giác bị cuốn hút vào trong câu chuyện của cô ấy.

“Bố mẹ cô ấy xảy ra cãi lộn, mâu thuẫn càng lúc càng gay gắt. Sau đó, họ bắt đầu đánh lộn, mẹ cô ấy bỗng nhiên như nổi cơn điên, cầm dao đâm về phía bố cô ấy...”

Bàn tay cô không kiềm chế nổi sự run rẩy, nước trà trong cốc sóng sánh, cô dường như có thể nhìn thấy hình ảnh bố mẹ đang gây lộn với nhau qua từng vòng xoáy trong cốc trà, bố và mẹ đang giằng co, mẹ đnag hết hơi cạn sức gào thét, “Anh đừng nghĩ rằng tôi không biết những chuyện xấu xa của các người?!”

“Cô trách móc chúng tôi cái gì chứ, được, tôi thừa nhận, tôi yêu cô ấy!”

Hai người càng đánh lộn lại càng hung dữ, mẹ tát vào mặt bố, bố túm tóc, đập đầu mẹ vào cửa, giống như hai con thú hoang, chỉ hận một nỗi không thể băm vằm đối phương ra thành trăm mảnh.

Mộc Mộc sợ đến nỗi bật khóc nức nở, lao tới ôm lấy bố, “Bố, đừng! Bố đừng đánh nữa... Con xin bố...”

Nước mắt của cô cuối cùng cũng khiến bố bình tĩnh lại, ông ôm lấy cô, dịu dàng vỗ về: “Mộc Mộc, đừng sợ! Bố đưa con đi, mẹ con, bà ấy điên rồi...”

Mẹ cô thật sự đã hóa điên, đầu tóc rối bù rũ rượi cầm dao lao tới, đó dường như là một nỗi oán hận đã bị đè nén suốt mười bảy năm trời, bùng phát nhấn chìm hết cả lý trí, cũng là một tình yêu ngọc đá cùng tan nát.

Lưỡi dao cắm thẳng vào trái tim của bố...

Bác sĩ Trần liếc nhìn cốc trà đang run rẩy một cách dữ dội trong tay Mộc Mộc, cố gắng nói chậm lại một chút: “Bố của cô ấy chết rồi, mẹ của cô ấy bị công an bắt đi, một gia đình đã từng hạnh phúc chỉ còn lại một mình cô ấy... Nghe nói mẹ cô ấy bị khép vào tội tử hình, cô ấy không muốn mẹ chết, vậy là, cô ấy đi đến chịu tội, ngồi tù thay mẹ...”

“Mộc Mộc, cô cảm thấy cô gái đó làm như vậy có đúng không?”

Mộc Mộc yên lặng uống trà, cô gắng kiềm chế nỗi hoảng sợ trong lòng. Cô rất muốn biết, ai đã nói cho cô ấy biết câu chuyện này, là Trác Siêu Việt? Hay là trên thế giới này quả thực cũng có một cô gái đã từng làm những việc giống như cô đã làm?

“Tôi không cho rằng cô ấy đúng, nhưng tôi có thể hiểu được cô ấy, bởi vì nếu cô ấy không làm như vậy, mẹ của cô ấy sẽ chết... Cô ấy đã không còn bố, không thể cũng không còn mẹ... Cô ấy phải trải qua một cuộc sống không phải là cuộc sống của con người ở trong trại giam, nhẫn nhịn chịu đựng sự sỉ nhục và đánh mắng của người khác, bao gồm cả người thân của cô ấy. Cô ấy cứ nghĩ rằng sau khi ra tù, tất cả sẽ trở nên tốt đẹp, điều bất hạnh là... sau khi ra tù, cuộc sống của cô ấy vẫn rất tồi tệ, mẹ cô ấy đã qua đời, tất cả mọi người đều kì thị cô ấy, cô ấy thực ra rất tài giỏi, nhưng bởi vì đã có tiền án, nên ngay cả một công việc tử tế cũng không thể có được...”

Nước trà trong cốc đã được Mộc Mộc uống hết, bác sĩ Trần lại rót cho cô thêm một cốc nữa, “Thực ra, tôi rất ngưỡng mộ cô ấy... Một cô gái bé nhỏ, dám dũng cảm gánh vác một tội danh lớn như vậy, cho dù cô ấy làm đúng hay sai, tôi đều muốn nói với cô ấy một câu: Hãy tiếp tục sống thật tốt, vì những người yêu thương cô ấy- cho dù người đó đang ở đâu!”

Mộc Mộc ngẩng mặt lên, chăm chú nhìn thẳng vào đôi mắt đầy sự chân thành của bác sĩ Trần, cô đã thật sự nhìn thấy sự ngưỡng mộ, nhìn thấy sự tôn trọng trong ánh mắt của cô ấy.

Cô cầm cây bút ở trên bàn, run rẩy viết: “Cô ấy đã hối hận chưa?”

Bác sĩ Trần nắm lấy bàn tay đang viết chữ của cô, “Tại sao phải hối hận? Bởi vì mẹ của cô ấy đã qua đời ư? Họ không có cơ hội để đoàn tụ? Tôi nghĩ rằng, mẹ của cô ấy ít nhất đã sống thêm được một thời gian nữa, bà ấy ít nhất cũng đã ra đi một cách có thể diện...”

Mộc Mộc nhắm mắt lại, gật gật đầu.

Cô cũng không hối hận, cô thực sự đã có lỗi với bố, nhưng cô đã cứu được tính mạng của mẹ, mặc dù mẹ chỉ sống thêm được một năm, bà ít nhất đã sống thêm được một năm nữa, biết được rất nhiều chuyện mà bà muốn biết, trong bức di chúc cuối cùng của bà, Mộc Mộc đã đọc được sự sám hối, cảm kích và tình ngộ của bà...

27. Chương 27

Một tuần trôi qua rất nhanh, Mộc Mộc ngoài việc phải ở trong bệnh viện chăm sóc Trác Siêu Nhiên ra, còn phải đi trị liệu tâm lý, đôi khi buổi tối còn phải đến nhóm nhạc làm việc, vô cùng bận rộn.

Trác Siêu Nhiên đã nhiều lần khuyên cô nghỉ ngơi cho khỏe, nhưng cô thích cảm giác này. Có người cần cô chăm sóc, có người chăm sóc cho cô, còn có một vị bác sĩ họ Trần khiến cô cảm nhận được sự tôn trọng, cảm nhận được sự thấu hiểu. Trước đây, khi chưa gặp cô ấy, Mộc Mộc chưa hề biết rằng, bản thân mình lại khao khát được người khác tôn trọng như vậy.

Một hôm, vào đầu giờ chiều, Trác Siêu Việt đang ngồi trên sofa đọc báo, Mộc Mộc và Trác Siêu Nhiên trò chuyện với nhau, phương thức dùng để trò chuyện của họ chỉ có một, đó là viết chữ vào lòng bàn tay anh.

Anh hỏi thăm về tình hình trị liệu của cô ở chỗ bác sĩ tâm lý, cô nói rất tốt, bác sĩ Trần nói, cô sẽ sớm có thể nói lại được.

“Thế ư?” Anh mừng rỡ nắm lấy tay cô: “Anh thật sự rất muốn nghe thấy giọng nói của em.”

Trác Siêu Việt dùng sức giữ tung tờ báo, lật sang trang khác, tiếp tục đọc!

Tiếng sột soạt của giấy báo cuối cùng đã thu hút sự chú ý của anh trai anh, Trác Siêu Nhiên nghiêng mặt sang, hỏi: “Siêu Việt, nghe nói bác sĩ Trần không tồi, dạo này em và cô ấy rất gần gũi...”

“Ai nói vậy?” Trác Siêu Việt liếc nhìn Mộc Mộc một cái, dường như đã hiểu ra điều gì đó. “Ừm, cũng tạm được.”

“Thực ra, em cũng nên tìm hiểu, hẹn hò với bạn gái một cách nghiêm túc, chín chắn đi thôi,” Trác Siêu Nhiên dường như muốn em trai mình cảm nhận được sự ngọt ngào của tình yêu, cố ý ôm lấy vai Mộc Mộc, khuôn mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc, “Chưa biết chừng, đến khi em có bạn gái, có một số chuyện có thể rũ bỏ được rồi.”

Tờ báo bị vò nát trong tay Trác Siêu Việt.

Anh bỗng nhiên cảm thấy thế giới này quả nực cười, anh trai anh đang ngồi ôm người con gái mà anh yêu thương, khuôn mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc nói với anh rằng: Nên tìm hiểu hẹn hò với bạn gái một cách nghiêm túc, chín chắn.

Anh rất muốn nói: “Em chỉ muốn người phụ nữ mà anh đang ôm trong lòng kia.”

Nhưng nhìn khuôn mặt đang quần một lớp băng gạc dày cộp của Trác Siêu Nhiên, anh nặn ra một nụ cười đau khổ mà không ai hiểu nổi, “Được, ngày mai em sẽ mang về cho anh một người.”

Lại đến lúc trị liệu tâm lý rồi, Mộc Mộc thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ra, Trác Siêu Việt đứng lên từ sofa, “Vừa hay anh cũng phải đi giải quyết chút việc, để anh đưa em đi.”

Khi đang đợi đèn tín hiệu ở đầu phố, Trác Siêu Việt lạnh nhạt nói, “Tại sao lại nói với anh trai của anh, anh và bác sĩ Trần rất gần gũi?”

Mộc Mộc không biết phải trả lời như thế nào, cô không cố ý nói, là do anh thường xuyên gọi điện cho bác sĩ Trần ở trong bệnh viện, hề nói chuyện là nói rất lâu.

Trác Siêu Nhiên hỏi cô đó là ai, cô buột miệng nói cho anh ấy biết: “Đó là bác sĩ Trần.”

Anh lại hỏi cô: “Bác sĩ Trần có xinh không?”

“Xinh, mà còn rất có khí chất.”

Thấy cô không nói, Trác Siêu Việt cũng không nói thêm gì nữa, cũng không giải thích với cô những cuộc chuyện trò gần đây giữa anh và bác sĩ Trần, đều là vì xác định một phương án trị liệu hợp lý hơn, có hiệu quả hơn dành cho cô.

Xe đi xuyên qua thành phố, đến khi Mộc Mộc phát hiện ra phương hướng không đúng, xe của anh đã đi qua vùng ngoại thành, vào sườn rừng núi hẻo lánh.

Trong rừng sâu núi hoang, một tấm bia mộ đã bị bụi bặm bao phủ, cỏ hoang mọc tốt um không có người thu dọn, chỉ có một tấm đá trắng sạch sẽ duy nhất đứng sừng sững trên một dải đất tĩnh lặng, bên trên khắc dòng chữ Phần mộ của Tô Minh Lỗi.

Vừa nhìn thấy ba chữ này, Mộc Mộc không ngừng bước giật lùi. Hơn nửa năm từ ngày ra tù, cô chưa hề dám đến trước phần mộ của ông.

“Đi đi, đến nói với ông ấy vài câu.” Phía sau lưng bỗng nhiên có một đôi tay nắm chặt lấy phần eo của cô, cô quay đầu lại, thấy khóe môi của Trác Siêu Việt cong lên, “Cầu xin ông ấy tha thứ cho em.”

Bố sẽ không tha thứ cho cô, không bao giờ!

Sự che chở, chăm sóc tận tình suốt mười bảy năm, tình cảm cha con suốt mười bảy năm, trong phiên tòa xét xử, trước mặt người thân của ông, bạn bè của ông, học trò của ông, cô đã dùng tội danh không thể chấp nhận được để làm ô uế danh dự trong sạch cả đời của ông, xóa bỏ tấm lòng của ông.

Nếu ở dưới tuổi vàng ông biết được, nhất định sẽ chết mà không nhắm mắt, nhất định sẽ không muốn nhìn thấy cô...

Trác Siêu Việt dường như đã hiểu thấu được tâm tư của cô, “Không phải là ông ấy không muốn tha thứ cho em, là bản thân em không chịu tha thứ cho mình!”

“Em lại đây!” Anh kéo cô tới trước tấm bia mộ, “Em hãy nhìn khuôn mặt của ông ấy, em nhìn xem ông ấy có đang oán trách em không?”

Trên bia mộ có dán một tấm ảnh nhỏ, vẫn là nụ cười hiền từ đó, chưa từng thay đổi.

Gió thổi tới, lá cây reo xào xạc, dường như có người đang than khe khẽ.

Cô bật khóc, quỳ xuống dưới đất, ôm lấy tấm bia mộ giống như đang ôm cơ thể lạnh ngắt của bố.

“Bố, con sai rồi, bố tha thứ cho con nhé? Con xin lỗi, con xin lỗi, bố tha thứ cho con được không...” Cô nức nở, cổ họng tắc nghẹn vẫn không phát ra được âm thanh nào.

Một người, khi chịu mở lời thừa nhận sai sót của mình, cầu xin người khác tha thứ, đó đã là một hình thức tha thứ cho bản thân mình.

Trác Siêu Việt khụy gối ngồi xuống bên cạnh, hai tay vòng lại ôm lấy vai cô. “Em không sai, em muốn gánh tội ẹ nuôi, bắt buộc phải chứng minh rằng em có đủ động cơ để giết người, nếu không, phía công an, tòa án sao có thể tin được? Dùng danh tiếng của ông ấy để đổi lấy tính mạng ẹ nuôi, cũng xứng đáng.”

Cô ngồi quỳ trên đất ẩm lắc đầu khóc: “Em không muốn vu cáo hãm hại ông, hồi đó rất nhiều người đều nói rằng vì không có được mẹ đẻ của em, ông đã bị biến thái tâm lý, nảy sinh một tình yêu kì dị với em. Em cũng từng tin và cho rằng đó là sự thật, em nghĩ rằng nếu không phải mẹ nuôi kịp thời nhìn thấy và xông vào, ông ấy đã biến em... Sau này em mới biết, lúc đó thấy quần áo của em bị ướt, sợ em bị cảm lạnh, ông chỉ muốn giúp em thay quần áo.”

“Ừm, là một bố nuôi, ông ấy làm như vậy quả thực là thiếu suy nghĩ.”

“Không phải... Ông ấy luôn coi em là con gái ruột!”

Mộc Mộc lặng lẽ nhìn tấm ảnh trên bia mộ, nụ cười của ông khiến cô nhớ lại trước đây, hằng ngày, mỗi khi thức dậy lúc nửa đêm, ông đều tới đắp lại chăn cho cô, cười với cô, đó là tình yêu thương và chiều chuộng một cách vô tư nhất của một người bố đối với con gái...

Ai cũng nghĩ sai về nhân cách của ông, kể cả vợ con ông.

“Nếu ông ấy coi em như con gái ruột, ông ấy sẽ càng không trách em. Có người bố nào lại hận con gái của mình không?” Trác Siêu Việt nắm lấy tay cô, đặt lên trên tấm bia mộ, nhìn cô một cách đầy khích lệ, “Thử xem, thử gọi một tiếng “bố” đi. Anh tin rằng, trên trời cao, nếu ông ấy có linh thiêng, nhất định rất muốn nghe em gọi một tiếng “bố”.”

Bia mộ rất lạnh lẽo, nhưng cô có thể cảm nhận được sự tồn tại của ông, dường như ông chưa từng rời xa, vẫn đang đứng ở một góc nào đó lặng lẽ nhìn cô.

Cô cố gắng hít thở, cố gắng cất tiếng gọi: Bố.

Xung quanh vẫn là tiếng là cây xào xạc trong gió.

“Thử lại một lần nữa, em có thể làm được, em phải tin vào bản thân mình, cổ họng của em rất hoàn thiện, em có thể nói được.”

Mộc Mộc thử hết lần này tới lần khác, cô biết, chỉ cần khôi phục được trở ngại cuối cùng, cô sẽ có thể nói được, tuy nhiên, cổ họng cô đã kêu gào tới mức khô rát rồi, vẫn không có âm thanh nào phát ra được.

Chỉ còn thiếu một chút, một chút nữa thôi!

Mặt trời ở phía Tây đang dần dần chìm xuống dưới mặt đất bằng, Trác Siêu Việt khê khàng nâng cô dậy: “Được rồi, dừng miễn cưỡng nữa, chúng ta về thôi.”

Cô lau khô nước mắt, cuối cùng nở một nụ cười thật rạng rỡ trước bìa mộ. Bố, bố yên tâm, cho dù xảy ra chuyện gì, con sẽ sống một cách vui vẻ! cho dù không thể nói được, cũng không có vấn đề gì.

Khi họ xuống tới chân núi, trời đã tối, bóng cây giống như những bóng ma quỷ cô hồn, nhào tới nhào lui trong gió dữ, kèm theo đó là tiếng xào xạc kỳ quái.

Bụi cỏ phát lên những tiếng sột soạt, Mộc Mộc hoảng sợ đứng sững lại, chỉ thấy trong rừng cây thấp thoáng có bóng đen đang chuyển động, cô kéo mạnh Trác Siêu Việt, chỉ tay về phía bụi cỏ.

“Có chuyện gì vậy?” Anh nhìn theo hướng chỉ tay của cô.

Đột nhiên, bốn bóng đen nhảy vọt ra từ sau rừng cây, không thể nhìn rõ khuôn mặt củ họ trong đêm tối, chỉ có thể nhìn thấy dáng người của họ rất cao lớn, vạm vỡ, còn nữa, trong tay họ còn cầm những lưỡi dao sáng quắc.

“Đưa tiền đây.” Người đàn ông đứng ở vị trí đầu tiên cất giọng dữ tợn: “Chiếc xe kia có phải của mày không? Đưa chìa khóa đây.”

Trác Siêu Việt đưa tay ra ôm chặt Mộc Mộc vào lòng, liếc nhìn chiếc xe đỗ cách đó không xa, liếc mắt quan sát chiều cao và thể hình của đám người kia, cố gắng kiềm chế. Anh lôi ví tiền và chìa khóa xe trong túi ra, ném tới trước mặt chúng.

“Điện thoại di động cũng đưa ra đây.” Tên thổ phỉ vẫn chưa hài lòng, chỉ chỉ về phía Mộc Mộc: “Cả của mày nữa.”

Mộc Mộc thấy Trác Siêu Việt còn không dám manh động, cũng kiềm chế, lôi hết các thứ trong túi ra, ném về phía bọn chúng.

Có hai tên thổ phỉ cầm dao tiến lại gần họ một cách thăm dò, nhanh chóng thu gom mấy thứ được vứt ra, nhét vào trong túi áo.

“Đại ca, cô em bé bỏng này cũng không tồi.” Một người đàn ông hơi gầy trong số đó nói.

Trác Siêu Việt bẻ ngón tay, các khớp xương kêu cùng cục.

Người đàn ông hơi gầy dường như không cảm nhận được điều đó, cầm dao tiến lại gần họ hơn một chút, cười nói với Mộc Mộc: “Em gái, ở nơi rừng núi hoang vu này rất nguy hiểm, hay là đi với anh nhé, anh sẽ đưa em về nhà.”

Khi hắn tiến lại gần, Mộc Mộc nhìn rõ khuôn mặt hắn được bao phủ bởi một lớp bùn đen, ánh mắt xem ra rất xảo hoạt và đáng sợ. Hắn giơ tay ra như muốn túm lấy tay cô, cô nhanh chóng rút tay lại...

Lúc này, Trác Siêu Việt bỗng nhiên ra tay, tay trái khóa chặt cánh tay đang cầm dao của hắn, tay phải ra một đòn tuyệt đẹp, khiến hắn ngã lăn ra đất. dường như chỉ trong một giây, anh giơ chân lên, quét ngang, một cú đá khiến người đàn ông bên cạnh anh ngã gục, hắn kêu lên thảm thiết, ôm lấy cổ vừa lăn vừa bò trong vùi cỏ...

Diễn biến thay đổi đột ngột khiến hai người đàn ông còn lại kinh ngạc, lập tức cầm dao xông tới.

Trác Siêu Việt mặc dù xuất thân từ lính đặc chủng, thân thủ phi phàm, nhưng thân thủ của hai người đàn ông cũng không kém, động tác tấn công, né tránh đều rất nhanh nhẹn, lưỡi dao vài lần trượt qua lớp áo của Trác Siêu Việt.

Mộc Mộc đang không biết phải giúp đỡ như thế nào, phát hiện ra người đàn ông gầy yếu vừa bị đánh gục ban này đang bò dậy, cầm dao đâm về phía sau lưng của Trác Siêu Việt.

Nói thế nào nhỉ, cô cũng đã trải qua những lần thử thách trong trại giam, trình độ đánh lộn mặc dù không cao, nhưng tinh thần dũng cảm thì có thừa, Mộc Mộc không hề do dự, lao tới, hai tay ôm chặt lấy hắn, vừa đá vừa kéo, hoàn toàn không thèm để ý đến việc hắn đang cầm dao trong tay.

Trác Siêu Việt bị hoảng sợ bởi vẻ hoang dã như loài thú hoang của cô, nhất thời không biết nên ra tay cứu cô hay bảo vệ bản thân mình. Chính trong vài giây lưỡng lự đó, một tên thổ phỉ đã vung dao lên.

Lưỡi dao sắc lạnh lướt qua trước mắt...

Anh ngã xuống. Lưỡi dao cắm ngập vào lồng ngực anh, chỉ có cán dao thò ra ngoài, cũng giống như bốn năm trước, lưỡi dao cắm vào lồng ngực của bố cô...

Cô sững người lại, cảm giác như đang trong một giấc mơ.

Cả đám thổ phỉ bỏ chạy về phía ô tô, nổ máy chạy trốn. cô hoảng hốt định thần lại, lao tới ôm chặt lấy anh, chất dịch đặc quánh nhớp nháp chảy đầy ra tay cô.

Đêm tối, núi hoang, gió thu, phần mộ cô lẻ...

Không có người, cũng chẳng có điện thoại để gọi cấp cứu, chỉ có cái chết đang càng lúc càng cận kề.

Trác Siêu Việt nắm lấy tay cô, đôi môi mấp máy, máu tươi ứa ra từ lồng ngực anh.

Đây là dư vị đau đớn nhất mà cô từng trải qua trong cuộc đời đầy bi thương của mình. Cô tròn xoe mắt nhìn người đàn ông mà cô yêu thương nhất, đôi mắt anh đang dần dần khép lại, bàn tay nắm lấy tay cô đang dần dần mất đi sức lực, đầu lông mày nhíu chặt vì đau đớn đang dần dần dần ra...

“Không...” Cô khản tiếng hét gọi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, không được để anh chết, anh bắt buộc phải sống, phải sống một cách vui vẻ thoải mái: “Trác Siêu Việt...”

Lời kêu gào tuyệt vọng dội vào tận màn đêm dài vô tận, uyển chuyển mà thê lương!

Cô gắng hết sức để lay người anh, “Anh hãy mở mắt ra đi, anh không thể chết, anh hãy mở mắt ra...”

Anh mở mắt, ngón tay dính đầy máu đưa lên lau nước mắt trên khuôn mặt cô.

“Anh hãy cố gắng thêm một chút nữa, đợi em, em đi tìm người tới cứu anh... Em sẽ quay lại ngay thôi!” Cô buông anh ra, chuẩn bị xuống núi tìm người, Trác Siêu Việt bỗng nhiên bật cười, nắm chặt lấy tay cô.

“Giọng nói của em, còn dễ nghe hơn anh tưởng tượng rất nhiều.”

“Anh! Anh?”

Mộc Mộc đưa tay lên bịt miệng, không thể tin nổi, giọng nói này là của cô ư? Cô cso thể nói thành tiếng được rồi, cô cso thể nói chuyện bình thường được rồi!

Trong giây lát, cô đã hiểu tất cả, đây là một kịch bản đã được sắp đặt sẵn của anh!

Trác Siêu Việt ngồi dậy, mỉm cười lau vệt máu trên khóe môi, rút con dao cắm trên lồng ngực ra, con dao đó hoàn toàn không có lưỡi.

“Nào, gọi lại một tiếng cho anh nghe coi...” Anh khề khàng nâng cằm cô lên, “Gọi anh, Siêu Việt...”

Đau khổ tột cùng và niềm vui tột đỉnh đến quá bất ngờ, cô sững người lại hồi lâu, hét toáng lên: “Trác Siêu Việt, anh là đồ bỉ ổi... Anh, anh không biết xấu hổ, hạ lưu!”

Cô vừa mắng vừa đâm tới tấp lên người Trác Siêu Việt, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, không thể phân biệt được là đang đau khổ hay vui sướng.

“Em nói anh bí ối, anh miễn cưỡng có thể chấp nhận được, nhưng anh không biết xấu hổ, anh hạ lưu khi nào?” Anh vô cùng không vừa lòng với cách dùng từ của cô.

“Khi nào ư?... Trong lòng anh hiểu rõ!”

“...”

Siêu Việt nhớ lại chuyện mình đã làm, hoàn toàn hiểu ra, không biện hộ gì thêm.

Đèn xe từ phía xa sáng lóe lên, càng lúc càng gần, cho tới khi dừng lại trước mặt họ. Cửa xe được mở ra, mấy “tên thổ phỉ” ban nãy nhảy xuống, một người trong số đó nói: “Nhị thiếu gia, không ngờ chiêu này của cậu thật sự hiệu nghiệm! Mấy anh em cũng không phải chịu đòn một cách uống phỉ, xứng đáng!”

Người đàn ông gầy gò vừa đóng vai trò lưu manh ban nãy làm ra vẻ vuốt vuốt mái tóc, “Diễn xuất của anh em ban nãy thế nào? Liệu có thể đề cử giải diễn xuất vàng không?”

Có người phía sau lưng anh ta đẩy mạnh vào đầu anh ta một cái, “Cút đi, cậu đó của cậu mà cũng gọi là trêu ghẹo? “Anh đưa em về nhà!” Cậu đó của cậu gọi là tán tỉnh!”

“Cậu thì hiểu cái gì, bây giờ lưu manh cũng có văn hóa rồi, trêu ghẹo cũng cần phải có phong cách chứ!”

Trác Siêu Việt phỉ phỉ lớp bụi đất trên người, khuôn mặt đầy khinh bỉ nhìn mấy tên “thổ phỉ” giả mạo: “Được rồi, tớ bảo các cậu đóng vai thổ phỉ, các cậu lại hết người này tới người khác diễn võ công của lính đặc chủng cho tớ xem! Các cậu đã từng thấy tên thổ phỉ nào có thân thủ nhanh nhẹn như vậy chưa?”

Có người phản đối: “Bọn tớ đóng vai những tên cướp dũng mãnh!”

“Hừ, tên cướp dũng mãnh phải đi cướp ngân hàng! Cậu đã thấy tên cướp dũng mãnh nào tới nơi rừng núi hoang vu để cướp ví tiền và xe cộ chưa?”

“Tên cướp dũng mãnh mà chúng ta diễn xuất, dự định sau khi cướp xe xong sẽ đi cướp ngân hàng...”

Mộc Mộc không thể nhịn cười được nữa, bật cười. Tiếng cười nhẹ nhàng, sinh động, dịu dàng, giống như dải lụa mỏng lướt qua bên tai.

Trác Siêu Việt dụi dụi tai, ngứa, lại dụi dụi tiếp, càng ngứa, không kiềm chế được, lạnh lùng thì thầm một câu: “Khi em cười, sao lại khó nghe như vậy!”

“Khó nghe ư?” Cô ghé sát vào tai anh, cười to hơn, gắng hết sức để cười thật lớn.

Trác Siêu Việt cũng bật cười, “Nào, gọi anh lại một tiếng để anh thử nghe xem.”

“Cảm ơn anh!” Đôi môi cô ghé sát bên tai anh, “Siêu Việt...”

“Anh xin em đấy, sau này đừng gọi tên của anh nữa.”

“Siêu Việt, Siêu Việt, Siêu Việt...”

Tên của anh, phát âm thật dễ nghe!

Trên đường về, Trác Siêu Việt đưa điện thoại của anh cho cô. “Gọi điện cho anh trai anh đi, anh ấy biết em có thể nói được, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Cô bấm số điện thoại, không lâu sau, giọng nói đầm ấm của Trác Siêu Nhiên đã vang lên: “Siêu Việt...”

Cô cố gắng tới ba lần, mới mở miệng nói được: “Em đây.”

“Cô?” Trác Siêu Nhiên rõ ràng không kịp phản ứng, “Cô là?”

Cô cười nói: “Anh đoán thử xem?”

“Xin lỗi!” Anh trả lời một cách lịch sự và xa lạ: “Tôi thực sự không nhận ra.”

“Vừa mới không gặp một lát, anh đã quên em rồi sao?”

“... Mộc Mộc?” Giọng nói của anh vô cùng kinh ngạc, mừng rỡ, “Là em sao?”

“Ừm, em đây.”

“Em có thể nói được rồi ư? Bác sĩ Trần đã giúp em ư?”

Cô đưa mắt liếc trộm Trác Siêu Việt một cái, nếu như cô nói là bởi vì Trác Siêu Việt gặp phải nguy hiểm, nỗi đau khổ của cô đã lên tới đỉnh điểm, phá vỡ trở ngại tâm lý, anh ấy sẽ nghĩ như thế nào...

“Ừm, là od bác sĩ Trần và Siêu Việt giúp đỡ em.”

Do chưa từng được nói chuyện thoải mái với Mộc Mộc như vậy, tâm trạng của Trác Siêu Nhiên rất vui, nói chuyện với cô rất lâu, trước khi cúp máy, anh dường như có điều gì muốn nói, nghĩ một lát, lại bảo đợi khi nào cô về tới bệnh viện sẽ nói tiếp.

Sau khi cúp máy, Mộc Mộc lại lấy điện thoại của Trác Siêu Việt, gọi vào số điện thoại di động của Kiều Nghi Kiệt. cho dù cô luôn từ chối anh một cách vô tình, nhưng trong lòng cô, Kiều Nghi Kiệt vẫn giữ một vị trí quan trọng. “Hi! Em đây!”

“Xin hỏi, cô là...”

“Em là Tô Mộc Mộc.”

“...” Đầu dây bên kia trở nên im lặng.

“Kiều đại luật sư, em có thể nói được rồi.”

“Mộc Mộc...” Giọng nói của Kiều Nghi Kiệt khẽ run rẩy, “Tốt quá, thật tốt quá...”

Anh quá đổi vui mừng đến mức không biết nói gì hơn, biểu hiện của anh còn trĩu nặng chân tình hơn vài phần so với sự ngạc nhiên vui mừng của Trác Siêu Nhiên.

“Luật sư Kiều, chẳng phải anh đã nói, đợi đến khi nào em có thể nói chuyện được, sẽ nói chuyện với em suốt một ngày một đêm sao? Em lúc nào cũng sẵn sàng hiến dâng sức lực vì anh.”

“... Đã có ai nói rằng, giọng nói của em rất hay chưa?”

Mộc Mộc nhìn về phía Trác Siêu Việt, anh ấy là người đầu tiên, “Có.”

28. Chương 28

Về đến bệnh viện, Mộc Mộc đang định ngồi xuống nói chuyện với Trác Siêu Nhiên, liền nhìn thấy trên chiếc tủ đầu giường bệnh cô đặt một kệ hồ sơ, bên trên có dòng chữ sinh thiết cấy ghép thận.

Cô bỗng nhiên nhớ ra hôm kia cô lại đến gặp bác sĩ Trương nói về vấn đề hiến thận, bác sĩ Trương thấy cô rất kiên quyết hiến thận với tư cách là một người tình nguyện, đồng ý tiến hành các xét nghiệm cho cô, hẹn cô chiều hôm nay tới lấy kết quả.

Bác sĩ Trương chắc là vì không thấy cô tới, nên đã mang kết quả tới đây.

Cô đang định len lén thu kệ hồ sơ lại, Trác Siêu Nhiên đã nói luôn: “Mộc Mộc, em muốn hiến thận cho người khác ư?”

“Hiến thận?” Trác Siêu Việt hét lên hai chữ này, lập tức ý thức được rằng mình đã lỡ lời, liếc mắt nhìn Trác Siêu Nhiên- người đang ngồi trên giường quay mặt sang nhìn anh- rồi hít một hơi thật sâu, nuốt ngược những lời nói phía sau vào trong.

“Ừm.” Mộc Mộc thấy không thể giấu được nữa, đành phải nói rõ sự thật: “Bác trai của em bị suy thận, cần phải cấy ghép thận, đã chờ đợi rất lâu vẫn chưa tìm thấy nguồn hiến thận, vì vậy em muốn thử xem...”

Với tư cách là bạn trai của cô, Trác Siêu Nhiên khẽ nhủ mày, giọng điệu vô cùng điềm đạm: “Em đã suy nghĩ kỹ chưa? Hiến thận không phải là chuyện nhỏ, buổi chiều anh đã hỏi mấy người bạn làm bác sĩ, họ nói, loại phẫu thuật này có tính nguy hiểm nhất định, hơn nữa, thiếu một bên thận, có thể sẽ có chút ảnh hưởng tới... cuộc sống sau này.”

Bỏ rồi dừng lại một chút, Trác Siêu Nhiên không nói là cuộc sống gì.

“Bố mẹ em đều không còn nữa rồi, bác trai là người thân gần gũi nhất của em, em không thể giương mắt nhìn bác ra đi...” Khi cô nói, ánh mắt lại bất giác liếc về phía Trác Siêu Việt, sắc mặt anh tối tăm, ánh mắt phần nộ và tốc độ nhô lên hạ xuống của lồng ngực thể hiện rõ vẻ bất đồng của anh trước quyết định của cô. Mộc Mộc vận vẹo bàn tay nhỏ bé, chờ đợi anh nổi cơn thịnh nộ, không ngờ đợi tới gần một phút, anh vẫn không nói một câu nào, đi ra một góc rót nước uống.

“Tầm lòng của em, anh rất hiểu. Nhưng...” Trác Siêu Nhiên nói: “Mộc Mộc, bác sĩ Trương nói em thiếu máu ở mức độ nhẹ, huyết áp lại thấp...”

“Thế ư?” Cô chăm chú lật giở kẹp hồ sơ kết quả xét nghiệm, huyết áp quả thực hơi thấp, tuy nhiên, kết quả kiểm tra tổng thể vẫn phù hợp.

Trác Siêu Nhiên vẫn còn muốn nói điều gì đó, cô đã tranh nói trước: “Anh không cần phải lo lắng, em còn chưa tiến hành làm sinh thiết mà, nghe nói, tỷ lệ thành công rất thấp, chưa biết chừng kết quả lại thất bại, muốn hiến thận cũng không được.”

Trác Siêu Nhiên suy nghĩ một lát, không khuyên răn cô nữa. “Thôi được rồi, đợi đến khi có kết quả sinh thiết của em rồi bàn tiếp.”

“Ừm.”

“Siêu Việt, muộn rồi, em đưa Mộc Mộc về nhà nhé!” Thời gian này, vết thương của Trác Siêu Nhiên đã không còn nguy hiểm nữa, bác sĩ cho phép một người ở lại chăm sóc, vì vậy, nhiệm vụ quang vinh mà khó khăn nặng nề đó được Trác nhị thiếu gia gánh vác.

Trác Siêu Nhiên dừng lại một lát, rồi nói tiếp với Trác Siêu Việt: “Vết thương của anh đã không còn nguy hiểm nữa, không cần phải chăm sóc, tối nay em cũng không phải tới đây nữa.”

Mộc Mộc vẫn có chút không yên tâm, “Mất anh không nhìn thấy được, ngộ nhờ buổi tối có chuyện gì...”

“Anh có thể gọi hộ lý.” Bàn tay anh lần mò bên cạnh giường một hồi, mới tìm được cánh tay Mộc Mộc, khe khẽ vỗ vỗ, “Em hãy về nhà nghỉ ngơi cho thoải mái.”

“Ừm.”

Từ khi bước ra khỏi cửa phòng bệnh, Mộc Mộc đã cảm nhận được trên người Siêu Việt vẫn luôn yên lặng toát lên một sắc thái u buồn khiến người ta cực kỳ sợ hãi, giống như sự bình lặng trước khi mưa to gió lớn kéo tới.

Cô đi theo phía sau, không nói một câu, sợ rằng nói sai một câu rồi, sẽ chuốc vạ vào thân. Ai ngờ, cô vừa bước lên xe, Trác Siêu Việt không biết đã ấn vào nút nào, bốn cánh cửa xe đều được khóa chặt lại.

“Anh?” Cô lo lắng quay nhìn xung quanh, bãi đậu xe trống trải hoàn toàn yên lặng.

“Ô Mộc Mộc!” Cơn giận giữ của anh đã bị kiềm chế rất lâu cuối cùng cũng bùng nổ, khi đã phát ra thì không thể thu lại được. “Đầu óc em có vấn đề rồi hay sao hả?”

Bốn năm không thể nói được thành tiếng, cô đã quen nghĩ nhiều, nói ít. Vì vậy, sau khi nhanh chóng suy nghĩ một lượt về khả năng tồn tại của bộ não, cô trả lời một cách đầy kiên quyết: “Không!”

“Từ trước tới giờ anh chưa từng thấy một người phụ nữ nào ngốc nghếch như em, em có thù với bản thân mình à? Luôn tìm mọi cách để hủy hoại bản thân! Bốn năm trước em vì chịu tội thay mẹ nuôi, bây giờ đã ra tù rồi, lại hiến thận ột người chẳng có liên quan gì cả!”

“Ông ấy không phải là người không liên quan, ông ấy là bác của em.”

“Em coi ông ta là người thân, nhưng ông ta hoàn toàn không coi em là người! Em quên hôm đó ông ta đã mắng em như thế nào sao, ông ta nói cho dù em có chết phơi thây nơi đâu đường xá chợ, ông ta cũng không thèm nhìn ngó!”

“Em không cần biết ông ấy đối với em như thế nào, trong lòng em, ông ấy luôn luôn là bác của em.”

“Bác cái gì chứ! Cùng lắm thì ông ấy cũng chỉ là anh trai của bố nuôi, chẳng có một chút quan hệ huyết thống nào với em!” Trác Siêu Việt tức đến nổi túm chặt lấy tay cô, kéo cô quay người lại, đối diện với anh. “Hơn nữa, hai người hoàn toàn không có quan hệ huyết thống, tỷ lệ thành công khi làm sinh thiết rất thấp...”

“...” Mộc Mộc cắn chặt môi dưới, muốn nói điều gì đó, xong lại thôi.

Thái độ né tránh của cô khiến ánh mắt anh sững lại, trong đầu nhanh chóng hiện lên nhiều nghi vấn.

Đối với anh trai của bố nuôi, tại sao cô lại lưu tâm như vậy? Bị ông ấy nguyên rửa tới mức thịt nát xương tan, cô vẫn tự nguyện hiến tạng một bên thận của mình, hơn nữa, cô chắc chắn biết rằng, nếu không có quan hệ huyết thống, tỷ lệ thành công khi làm sinh thiết rất thấp, tại sao thái độ của cô... Anh cũng không nói rõ được rằng thái độ của cô như thế nào, tóm lại, đó không phải là thái độ tùy tiện thử xem sao!

“Tại sao em lại muốn hiến thận cho ông ấy?” Anh hỏi dò.

Cô cúi đầu, chăm chú nhìn vào đầu ngón chân của mình, “Chuyện của em, anh không cần phải quan tâm.”

“Nếu anh nhất định muốn quan tâm thì sao?” Anh lớn tiếng nói: “Tô Mộc Mộc, anh nói cho em biết, chỉ cần còn một hơi thở, anh tuyệt đối sẽ không để em hiến thận!”

Biết rõ rằng anh muốn những điều tốt đẹp cho cô, nhưng giọng điệu đầy vẻ ngang ngược của anh lại kích thích tính ương bướng của cô, cô ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn anh. “Trác Siêu Việt, em hiến thận cho ai, đó là quyền của em, anh là gì của em? Chuyện của em chẳng liên quan gì tới anh cả!”

“Anh...” Trác Siêu Việt nghẹn tới mức không nói được thành lời.

“Đừng có nói rằng em là chị dâu tương lai của anh!” Mộc Mộc hừ một tiếng. “Em sắp sửa chia tay với anh trai của anh rồi!”

“Đúng, chúng ta chẳng có quan hệ gì cả.” Anh nói. “Tôi thích xía vào chuyện của người khác, được chưa?”

Người đàn ông này, nếu đã cùn lên, thật khiến người ta phát điên, cô tức đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi. “Anh, anh rõ ràng không biết lý lẽ!”

“Tôi không biết lý lẽ đấy! Tôi chẳng có quan hệ gì với cô cả, hoàn toàn không cần phải nhờ người giúp cô vào học ở Học viện Âm nhạc, đón cô về nhà ở, mua cây đàn rách cho cô, càng không cần phải tìm mọi cách để chữa khỏi bệnh mất tiếng của cô...” Chợt ý thức được sự lỗ lòi của mình, Trác Siêu Việt phẫn nộ đập vào cửa xe, quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Cả người Mộc Mộc giống như một quả bóng đầy hơi bị châm một lỗ kim, trở nên lép kẹp trong chốc lát. “Anh, tại sao anh lại làm những việc đó?”

“Tôi thích xía vào chuyện của người khác!” Anh vẫn nhìn ra ngoài cửa xe.

Cô khe khẽ kéo tay áo anh, “Vậy tại sao anh lại thích xía vào chuyện của người khác?”

“Im miệng!” Trác Siêu Việt khởi động xe, nhưng chiếc xe khởi động tới vài lần vẫn không nổ máy được, anh tức đến nổi lầm rầm nguyên rửa. “Sớm biết rằng cô sẽ nói những lời khiến người ta bực bội như vậy, tôi đã không chữa bệnh cho cô rồi!”

“Anh không muốn nói, em có thể không hỏi.” Cô liếc nhìn đầu lông mày đang nhíu chặt của anh qua tấm gương chiếu hậu, “Không hỏi anh tại sao lại tốt với em như vậy, cũng không hỏi tại sao anh đầu tư cổ phần vào Lạc Nhật, tại sao lại học cách đọc khẩu hình... Nếu một ngày nào đó, em không kiềm chế được mà hỏi anh, xin anh đừng nói với em vì sao, em thật sự không muốn biết!”

Anh quay mặt lại, nhìn cô rất lâu, cuối cùng, đưa tay ra ôm chặt cô vào lòng, hai cánh tay anh vẫn mạnh mẽ như vậy, không chỉ ôm chặt cả người cô, còn ôm chặt cả linh hồn cô nữa.

“Có một số điều, anh không nói chắc em cũng hiểu được.”

Cô gạt đầu trong vòng tay anh. Dù có ngốc nghếch đến mấy, cô cũng có thể cảm nhận được, anh đối với cô... rất tận tâm.

“Mộc Mộc, em biết không?” Anh khẽ khàng vuốt mái tóc dài phía sau lưng cô, từng chút, từng chút một. “Với chuyện của bốn năm về trước, anh vô cùng ân hận, ân hận vì đã không ngăn cản em chịu tội thay mẹ nuôi, khiến em phải trải qua một cuộc sống không phải của con người trong suốt bốn năm, phải gánh chịu một tiền án mà cả đời không gột sạch được... Bây giờ, anh tuyệt đối sẽ không để em làm những chuyện ngốc nghếch nữa.”

“Em không làm chuyện ngốc nghếch! Ông ấy là anh trai duy nhất của bố em, em không thể giương mắt nhìn ông ấy ra đi... Em muốn làm chút gì đó cho ông ấy, coi như đó là vì bố...”

Anh thở dài một tiếng, “Anh sẽ tìm cách giúp em. Em yên tâm, anh nhất định sẽ giúp em tìm thấy nguồn hiền thiện phù hợp...”

Cô ngẩng đầu lên trong lòng anh, “Em đã nợ anh quá nhiều rồi.”

“Đúng vậy, đã quá nhiều rồi, vậy nên có nhiều hơn một chút nữa, em cũng không cần để ý.”

“Em nợ anh nhiều như vậy, nửa phần đời sau này của em há chẳng phải làm trâu ngựa, báo đáp cho anh?”

Mộc Mộc cố gắng suy nghĩ, trong tương lai, có cơ hội gì để làm trâu ngựa cho anh? Với khả năng của cô, những việc cô có thể làm cho anh quả thực là rất hạn chế, ờ, ngoại trừ một chuyện.

Trong đầu cô bất giác lại lóe lên một ý nghĩ, anh không thể là đang muốn có cô chứ...

Không thể được! Cô vỗ vỗ vào đôi má đang nóng rực, cô đã nghĩ lung tung rồi.

29. Chương 29

Hơn chín giờ, đang là “giờ vàng” của cuộc sống về đêm, trên con phố náo nhiệt, nam thanh nữ tú ra ra vào vào các nhà hàng, khách sạn, quán rượu, quán Karaoke...

Mộc Mộc phủ phục người trên thành cửa sổ xe, nhìn theo một quán Karaoke bên đường, thật sự đã lâu rồi, cô chưa từng đi hát, cũng không biết tình trạng của cô bây giờ liệu còn có thể hát được không.

“Muốn tới quán Karaoke chơi một chút không?” Trác Siêu Việt dường như hỏi một cách ngẫu hứng: “Có thời gian anh sẽ đưa em tới quán Karaoke chơi nhé!”

Nhắc tới mấy chữ quán Karaoke, ánh mắt cô bỗng nhiên sáng bừng lên, hỏi một cách đầy mong đợi: “Bao giờ?”

Anh không trả lời, quay đầu xe lại luôn, đỗ trước quán Karaoke mà họ vừa đi qua.

Quán Karaoke này không được liệt vào hàng náo nhiệt trong thành phố S, nhưng cực kỳ nổi tiếng. Nhân viên phục vụ giới thiệu phòng VIP với họ, bộ sofa bằng da thật vô cùng to rộng, đủ để hai người có thể ngủ được.

“Phòng này có được không ạ?” Nhân viên phục vụ vừa hỏi vừa vô tình liếc mắt nhìn Mộc Mộc, khiến Mộc Mộc bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên khi Trác Siêu Việt đưa cô tới Long Cung, nữ nhân viên phục vụ cũng dùng ánh mắt này để nhìn cô.

Hồi đó cô không hiểu, sau này lăn lộn lâu trong quán rượu mới biết, đó là ánh mắt mà người phục vụ nhìn các cô gái gọi. Theo kinh nghiệm của họ, đàn ông phần lớn đều đưa bạn gái có mối quan hệ ổn định về nhà, còn người phụ nữ được đưa tới những nơi như thế này, tám chín phần đều là để cánh đàn ông tìm kiếm một kiểu cảm giác mạnh nào đó, lại còn không phải xuất trình chứng minh thư nhân dân.

Trác Siêu Việt đang chăm chú nhìn bộ sofa bằng da thật như có điều gì suy nghĩ, cửa của phòng bên cạnh được mở ra, một người đàn ông trung tuổi loạng choạng từ bên trong bước ra, nhìn thấy Trác Siêu Việt, không thể không dừng người lại. “Ồ, Tổng giám đốc Trác?”

Cả người ông ta nghiêng về phía trước, cánh tay cứng đờ chìa ra, “Trùng hợp quá, trùng hợp quá!”

“Trưởng phòng Diêu. Chào ông!” Trác Siêu Việt coi trọng việc đó một cách hiếm gặp, bắt tay ông ta, đồng thời còn tiện tay đỡ lấy vòng eo căng tròn của ông ta, để tránh cho ông ta khỏi bị ngã.

“Lại đây, lại đây.” Trưởng phòng Diêu không hề thu tay lại, cứ thế kéo anh vào trong phòng thuê riêng của ông ta, lè nhè nói: “Tôi giới thiệu với cậu mấy người bạn... Ban này tôi còn nhắc tới cậu với họ, muốn gọi cậu tới chơi, Chu Tịch nói nhà cậu xảy ra chút chuyện, chắc sẽ không tới được...”

Trác Siêu Việt hơi do dự một chút, chỉ về phía Mộc Mộc, “Trưởng phòng Diêu, thật không phải, tôi vẫn còn có bạn...”

Trưởng phòng Diêu lơ mơ nhìn Mộc Mộc: “Là mỹ nữ? Tốt quá, cùng vào đây chơi, bên trong toàn là các mỹ nữ...”

Nhìn thấy vẻ khó xử của anh, Mộc Mộc biết đàn ông có một vài trường hợp bất đắc dĩ, khe khẽ gật đầu: “Em không sao, nếu không tiện, em có thể về trước.”

“Tiện, rất tiện.” Trưởng phòng Diêu buông Trác Siêu Việt ra, kéo tuốt Mộc Mộc vào bên trong, Trác Siêu Việt không thể không vào theo.

Bên trong phòng, cả nam cả nữ có khoảng mười mấy người, nam giới phần lớn đều ba, bốn mươi tuổi, mang dáng dấp của những người có “sự nghiệp thành công”, nữ giới ai nấy đều tô son trát phấn rất đậm, nhất loạt đều xinh đẹp theo kiểu “phụ nữ của công việc”, ngồi bên cạnh đám đàn ông khoe vẻ phong tình. Khi ánh mắt của Mộc Mộc dừng lại trên người một cô gái xinh đẹp đang ngồi uống rượu một mình trong góc, trong lòng cô bỗng dấy lên một cảm giác hơi chua xót, bởi vì, cô ta chính là cô gái xinh đẹp đã đi cùng Trác Siêu Việt trong buổi tối hôm nọ.

Cô gái xinh đẹp vốn đang rất hào hứng uống rượu một mình, vừa thấy Trác Siêu Việt bước vào, ánh mắt trong chốc lát đã nhuốm vẻ phong tình, nhanh chóng đứng dậy: “Đúng là trưởng phòng Diêu đủ thể diện, thật sự đã mời được anh tới...”

Trác Siêu Việt lạnh lùng liếc cô ta một cái, không giải thích bất cứ điều gì, bàn tay cố ý kéo Mộc Mộc về bên cạnh mình.

Trưởng phòng Diêu giới thiệu từng người trong số họ, quả nhiên đều là những người đàn ông thành công trong sự nghiệp. Mộc Mộc không nhớ nổi những danh xưng vang như sấm dậy của những người đàn ông đó, chỉ nhớ được tên của cô gái xinh đẹp kia, Chu Tịch.

Đám đàn ông làm quen với nhau, nâng cốc cùng uống rượu, đám phụ nữ cũng không nhàn rỗi, bận rộn tiền hô hậu ứng, rót rượu, tiếp rượu. Cô vốn cũng muốn tiếp rượu cho Trác Siêu Việt, nhưng anh dường như không thích, đẩy cô ra chỗ hát.

Hơn bốn năm chưa hề cất giọng hát, khi âm nhạc nổi lên, bàn tay cầm micro của Mộc Mộc lại khẽ run rẩy, thử đi thử lại rất nhiều lần, mới phát ra âm thanh hơi run run. Khi cô nghe được giọng hát đã lâu không nghe thấy của mình phát qua hệ thống loa, khi cô nhìn thấy hình ảnh đang cầm micro trên tay của mình qua tấm gương treo trên tường, cô dường như không dám tin đây là sự thật!

Hát hết bài này tới bài khác, cô dần dần tìm lại được cảm giác, càng hát lại càng có hứng thú.

Khúc nhạc trầm lắng của ca khúc ‘Gặp gỡ’ vang lên, cô nhắm mắt lại, dồn hết tâm trí để hát.

“Nghe thấy sự ra đi của mùa đông, em tỉnh dậy trong một tháng một năm nào đó, em nhớ, em đợi, em mong ngóng tương lai lại không thể sắp đặt, vì thế... Người em chờ đợi, anh đang ở tương lai xa xôi... Em nhìn theo con đường, cánh cửa giấc mơ có phần chật hẹp, em gặp được anh, đó là một bất ngờ tươi đẹp nhất...”

Người ngồi trên sofa khe khẽ cổ vũ cho cô, cô dường như lại trở về với hình ảnh của Tô Mộc Mộc đã biến mất từ bốn năm trước, một cô bé đã từng đứng trên sân khấu của trường, đã giành được những tràng pháo tay không ngớt của đám bạn học với ca khúc ‘Gặp gỡ’...

Cô của quãng thời gian đó nở một nụ cười mơ mộng nhất, có một giấc mơ tươi đẹp nhất, mong chờ rằng trong tương lai, sẽ có một người mang lại cuộc gặp gỡ đẹp nhất đó... cho cô!

Ca khúc kết thúc, Mộc Mộc mở mắt nhìn Trác Siêu Việt phía đối diện, anh cũng đang nhìn cô, trong ánh mắt lấp lánh vẻ mơ màng khiến người ta say đắm.

Một mùi hương quyến rũ ập tới, Chu Tịch bê ly rượu đến ngồi xuống bên cạnh cô, “Có biết uống rượu không?”

Thu ánh mắt về, Mộc Mộc cúi đầu bê ly rượu của mình lên, “Biết một chút.”

“Cheers!”

Vừa uống vừa trò chuyện, nửa chai rượu đã cạn sạch, Chu Tịch vòng vo rất lâu, cuối cùng cũng quay về chủ đề chính. “Hai người ở bên nhau bao lâu rồi?”

Mộc Mộc nghĩ một lát, đưa ra cho cô ta một đáp án rất mơ hồ: “Rất khó nói, nếu tính từ lần đầu tiên gặp nhau... đã rất nhiều năm rồi.”

“Thế ư?” Ngữ điệu của Chu Tịch thể hiện rõ sự nghi ngờ, “Từ trước tới giờ tôi chưa hề nghe anh ấy nhắc tới cô.”

“Chuyện của anh ấy với mỗi cô gái, đều phải nói với cô sao?”

Chu Tịch đã từng trải nhiều rồi, lẽ nào lại không hiểu được ý tứ thách thức trong ngữ điệu của Mộc Mộc, yểu điệu dựa lưng vào thành ghế, liếc mắt nhìn về phía Trác Siêu Việt- người đang bị người khác lôi kéo chúc rượu, “Anh ấy đương nhiên là không phải nói, tuy nhiên, phần lớn tôi đều biết hết...”

Mộc Mộc cúi đầu uống một ngụm rượu, cô không thích cụm từ “phần lớn”, bởi vì điều này có nghĩa là bên cạnh Trác Siêu Việt đã từng có rất nhiều phụ nữ, mà bọn họ, chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó. Cứ cho là họ có khả năng là hai người đặc biệt hơn một chút, nhưng điều đó cũng có ý nghĩa gì, sớm muộn cũng trở thành gió thoảng mây trôi trong cuộc đời anh mà thôi.

“Tôi đã từng nghe anh ấy nhắc tới cô.” Mộc Mộc nói.

“Vậy ư?” Chu Tịch châm một điếu thuốc, điếu thuốc thon nhỏ kẹp giữa các ngón tay xinh xắn, khói thuốc mùi bạc hà nhẹ nhàng từ từ lan tỏa. “Anh ấy nói gì về tôi?”

“Anh ấy nói cô đã làm cho anh ấy rất nhiều việc.”

Cô ta hạ bàn tay trái đang cầm điếu thuốc xuống, khẽ chạm vào vết sẹo nhỏ dài trên cổ tay, kiểu sẹo đó, rất giống với vết sẹo do cắt mạch máu ở cổ tay. Nếu không phải là do cô ta cố ý chạm vào, vết sẹo ấy đã mờ đến nỗi dường như không còn nhìn thấy gì nữa, “Anh ấy nhất định đã không nói cho cô biết, tôi đã từng làm những gì vì anh ấy.”

Mộc Mộc yên lặng nhìn cổ tay cô ta, anh quả thực đã không nói, cô ta đã từng cắt động mạch ở cổ tay vì anh. Một người phụ nữ, vì một người đàn ông, có thể từ bỏ cả tính mạng, vậy thì cô ta làm điều gì cũng đều xứng đáng được tha thứ, phản bội thì cũng nhằm nhò gì?

“Khi tôi vừa quen biết anh ấy, giống như cô bây giờ,” Chu Tịch liếc nhìn bộ dạng của Mộc Mộc: quần bò đơn giản, áo sơ mi cách điệu màu tím nhạt, còn cả mái tóc dài buộc túm lại cao cao ở phía sau, khe hở dài, “Chưa tới bốn năm, anh ấy đã hoàn toàn khiến tôi thay da đổi thịt.”

Mộc Mộc mỉm cười chỉ vào chiếc váy dài kiêu diễm trên người cô ta, “Rất hợp với cô.”

Có một số người phụ nữ rất kỳ lạ, khi còn ăn mặc giản dị với quần bò áo phông, luôn mơ ước rằng có một ngày có thể mặc những bộ váy lộng lẫy trong tủ kính, đến khi thật sự được khoác nó lên người rồi, mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong cuộc sống xa hoa, bắt buộc phải trả một cái giá xa xỉ, hoặc là tình yêu, hoặc là nhân cách, hoặc là tâm hồn.

Không có thứ gì là đáng hay không đáng, quan trọng nhất, thứ bạn muốn có là điều gì.

Chu Tịch vỗ vỗ vào bàn tay đang cầm micro của cô, dùng một ngữ điệu của người đã từng trải qua trắc trở nói: “Có một ngày, đến khi anh ấy chán ghét cô rồi, sẽ khiến cô nhận thức được sự lạnh lùng vô tình của đàn ông... Cô cũng sẽ biết, thứ gì sẽ hợp với cô.”

“Cảm ơn, tôi đã biết thứ gì phù hợp với tôi rồi...”

Bởi vì cô đã hiểu được nguyên tắc lạnh lùng của anh, vì vậy cô biết, người đàn ông xa xỉ này không phù hợp với cô, dương cầm, âm nhạc, một cuộc sống bình lặng mới là những thứ phù hợp với cô.

“Đang nói chuyện gì thế?”

Giọng nói của Trác Siêu Việt vang lên, Mộc Mộc mỉm cười ngẩng đầu lên. Cũng không biết anh đã uống bao nhiêu rượu, trên người toàn mùi rượu nồng nặc. “Còn có thể nói chuyện gì được nữa, đương nhiên là nói về anh rồi.”

“Anh? Em có thể nói chuyện gì về anh?” Anh ngồi xuống bên cạnh, thân mật vòng tay ôm lấy vai cô, ghé vào tai cô, dùng một giọng nói mà Chu Tịch chắc chắn có thể nghe thấy được: “Chắc không phải là... nói chuyện buổi tối hôm đó, anh đã khiến em cảm thấy vui sướng bao nhiêu lần chứ?”

Trong giây lát, toàn bộ máu trong người Mộc Mộc dồn hết cả lên mặt, đỏ ửng. Còn Chu Tịch, người ngồi đối diện với họ, máu trên khuôn mặt lại hoàn toàn bị rút hết, trắng bệch.

“Hai người vui vẻ đi, tôi không làm phiền nữa.” Chu Tịch nhanh chóng đứng lên, đến bên đám trường phòng Diêu, nhiệt tình nói chuyện với họ.

Mộc Mộc thu lại khuôn mặt đang cười, đẩy Trác Siêu Việt đang nồng nặc mùi rượu ra, “Anh cho rằng như vậy hay ho lắm à?”

“Rất hay ho.” Anh lại ôm cô, một bàn tay vuốt ve gò má vẫn đang đỏ ửng của cô, bàn tay còn lại khẽ thọc sâu vào phần eo cô, khe khẽ mơn man. “Tuy nhiên, anh rất ân hận, đã không nghe được tiếng rên rỉ của em khi đó... khi nào có cơ hội, hãy cho anh nghe thử.”

“Anh uống say rồi.” Ngoài điều đó ra, cô không tìm được lời lẽ nào khác có thể đáp lại.

“Anh chưa say.”

“Vậy anh có biết em là ai không?”

“... Anh biết.” Anh hít một hơi, buông cô ra, ngồi ngay ngắn lại. “Bây giờ em là chị dâu của anh, là người phụ nữ của anh trai anh.”

Mộc Mộc chống cằm, có chút ân hận vì đã nói câu đó. Thực ra, cô chỉ hy vọng anh biết rằng, cô không phải Chu Tịch, cũng không phải là đại bộ phận các cô gái vây quanh anh. Cô là Tô Mộc Mộc, một cô gái ngốc nghếch vô cùng yêu anh, yêu nhiều tới mức bất cứ lúc nào cũng có thể đáp ứng nhu cầu của anh, quên mất cả lập trường, nguyên tắc của mình.

Cô đã rất cố gắng để kìm nén bản thân mình, để bản thân mình không nhớ lại những đường nét đầy nam tính và vô cùng mê hoặc bên trong lớp áo sơ mi của anh, không nhớ lại anh đã khiến cô có bao nhiêu cảm thấy vui sướng, nhưng, nếu anh cứ tiếp tục ôm cô như vậy, nói những lời đầy khiêu gợi như vậy, cô không dám bảo đảm rằng một giây ngay sau đó, cô sẽ không kéo anh sang phòng VIP bên cạnh... rên rỉ cho anh nghe.

Đương nhiên, anh không biết được điều đó.

Bối rối yên lặng một hồi, Mộc Mộc quyết định tìm một chủ đề khác để làm dịu bầu không khí. “Anh muốn hát không? Em chọn bài cho anh.”

“Anh không thích hát, anh thích nghe.” Anh nói, “Em hát cho anh nghe đi.”

Cô cầm lấy micro, “Được thôi, vậy anh thích bài gì?”

“Em biết bài ‘Truyền kỳ’ không?” Anh khẽ hỏi.

Bàn tay Mộc Mộc run lên, chiếc micro suýt nữa thì rơi xuống đất, bởi vì, có một khoảng thời gian, cô đã nghe đi nghe lại ca khúc này, đi đường cũng nghe, ăn cơm cũng nghe, đi ngủ cũng nghe, không thể đếm được rằng cô đã nghe bao nhiêu lần, nghe tới khi cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ...

“Để em thử xem.” Cô ngồi vào vị trí chọn bài, chọn ca khúc ‘Truyền kỳ’, rồi lại quay về ngồi bên cạnh anh.

Tiết tấu nhẹ nhàng vang lên, hơi thở của anh rõ ràng đã nhẹ dần đi, chăm chú lắng nghe.

“Chỉ vì nhìn anh thêm một chút nữa trong đám đông, nên càng không thể quên được khuôn mặt của anh...”

Giọng hát hơi run rẩy, kết hợp với lời ca tươi đẹp nhất.

“Mong ước rằng sẽ có một ngày được gặp lại nhau, từ đó em bắt đầu cô đơn mong nhớ, khi nhớ tới anh, anh ở tận chân trời, khi nhớ tới anh, anh ở ngay trước mắt, khi nhớ tới anh, anh ở trong tâm trí, khi nhớ tới anh, anh ở trong trái tim...”

Nhìn những dòng chữ nhấp nháy trên màn hình, Mộc Mộc đã hiểu đáp án mà anh không nói thành lời, hóa ra, người thích ca khúc ‘Truyền kỳ’ không phải chỉ có một mình cô, bốn năm qua, người ôm ấp sự chờ đợi, ôm ấp nỗi nhớ nhung, cũng không phải chỉ có một mình cô.

Nhìn người đàn ông đang cúi đầu ngồi uống rượu ở bên cạnh, giọng cô càng lúc càng khản đặc, hát đến nỗi lời không thành lời, giai điệu không thành giai điệu, cuối cùng nghẹn ngào tới nỗi không thốt ra được âm thanh nào nữa.

Cô rốt cuộc đã làm gì? Trước khi ngồi tù đã tới lôi kéo anh, lợi dụng anh, khiến anh phải chờ đợi suốt bốn năm. Đến khi cô ra tù rồi, lại nhận nhầm người, trở thành “chị dâu” của anh.

Khi anh nhìn thấy cô bị anh trai mình đè xuống sofa, anh có tâm trạng thế nào? Liệu có giống như điều thuốc thơm cong vẹo méo mó trong tay anh?

Cô không thể tiếp tục hát được nữa, bỏ micro xuống. “Em đi vệ sinh.”

Lao thẳng vào nhà vệ sinh, cô ngồi trên bồn cầu, ôm cả cuộn giấy vệ sinh, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cô không thể nhìn anh được nữa, nhìn anh thêm một chút nữa cô sẽ không thể kìm chế nỗi bản thân, sẽ ngã nhào vào vòng tay anh, cầu xin anh hãy cho cô thêm một cơ hội.

Cơ hội gì cũng được, làm người tình giấu mặt của anh, cả đời không để Trác Siêu Nhiên biết được, hoặc cũng giống như phần lớn những người phụ nữ khác, mua vui cho anh, chơi tới khi anh chán ghét, bực bội, co chân đạp cô.

Thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần không giống như bây giờ, muốn mà không có được, muốn quên cũng không thể quên, giày vò lẫn nhau.

Ngoài cửa vang lên tiếng phụ nữ trò chuyện: “Ban nãy ngoài hành lang tôi gặp Trác nhị thiếu gia và Chu Tịch đấy.”

Bàn tay đang ném giấy vệ sinh của Mộc Mộc bỗng dừng lại.

“Thế à?” Một người phụ nữ khác hỏi.

“Hai người họ dây dưa với nhau nhiều năm rồi, sao vẫn mãi không thể tách nhau ra được nhỉ?”

“Cái cô Chu Tịch bình thường thông minh như vậy, sao trong chuyện này lại cứ nghĩ không thông thế...” Giọng của một người phụ nữ khác nói: “Gia cảnh của Trác Siêu Việt như thế nào, có thể để một người phụ nữ như cô ấy đường hoàng bước vào ư?”

Người phụ nữ lại hạ thấp giọng xuống nói: “Tôi nghe chồng tôi nói... quy định trong nhà họ Trác nghiêm ngặt lắm, đừng nói đến chuyện bước vào cửa nhà họ Trác, trước khi hẹn hò còn phải thẩm tra lý lịch ba đời, còn nghiêm ngặt hơn cả thẩm tra lý lịch chính trị nữa đấy,”

“Ghé gớm như vậy ư, thảo nào bao nhiêu cô gái xung quanh Trác nhị thiếu gia, không phải là “bạn” thì cũng là “nhân viên trong công ty”, một chút danh chính ngôn thuận cũng không có...”

Giọng nói của hai người phụ nữ kia đã biến mất từ lâu, Mộc Mộc vẫn ngây người ngồi yên trong đó.

Cô vẫn còn nhớ rất rõ, bốn năm trước, khi Trác Siêu Việt nắm chặt lấy tay cô, đã từng nói: “Làm bạn gái của anh nhé?”

Hồi đó cô vẫn chưa vào trại giam, vẫn còn cơ hội thi vào Học viện Âm nhạc... Cô đã từng tiến gần tới hạnh phúc như vậy.

Tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, màn hình hiện lên số điện thoại của Trác Siêu Việt, cô nghe máy.

“Đi ra, hoặc anh sẽ đi vào.”

“Em đi ra!”

Đôi phương cúp máy luôn, không có một câu nói thừa thãi nào.

Mộc Mộc vội vàng lau khô nước mắt, bước ra khỏi nhà vệ sinh, Trác Siêu Việt đang đứng đợi cô ở một lối rẽ cách đó không xa, bên cạnh đã không có Chu Tịch nữa.

Anh bước lại gần, liếc nhìn đôi mắt sưng đỏ như trái hạnh đào của cô, “Còn muốn hát nữa không?”

Cô lắc đầu.

“Vậy thì về nhà thôi.” Anh đi vào chào những người ở bên trong phòng, ra quầy lễ tân lại gọi thêm hai chai rượu Tây, thanh toán.

Quán Karaoke cử riêng một tài xế đưa họ về nhà, bởi vì trên xe có người khác, suốt dọc đường về anh không nói câu gì, ánh đèn neon trên phố lướt qua mặt anh, thần thái của anh dưới ánh đèn không còn vẻ tự nhiên, thoải mái, bất cần nữa. đầu lông mày của anh nhíu chặt lại, khiến người ta muốn vuốt ve, an ủi.

“Nhìn đủ chưa?” Anh lạnh lùng nói, “Đủ rồi thì đừng nhìn nữa, khả năng tự kiểm chế của anh không tốt như em nghĩ đâu.”

Mộc Mộc vội vàng ngoảnh mặt ra ngoài cửa xe, không dám nhìn nữa.

Cuối cùng cũng đã về tới Cách Thế Quan Lan, cô đi theo Trác Siêu Việt vào trong nhà.

Trong giây phút khóa cửa nhà lại, đầu óc cô nóng bừng, buột miệng nói một câu: “Có phải là anh thật sự muốn nghe thấy tiếng rên rỉ của em không?”

Trác Siêu Việt đang chuẩn bị đi về phòng mình, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Mặc dù anh không đón nhận, cũng không từ chối, nhưng Mộc Mộc nhìn thấy bàn tay anh nắm chặt lại thành nắm đấm, dường như đang gắng hết sức để kiềm chế một trạng thái mạnh động nào đó.

Điều này mang lại sự kích lệ rất lớn cho cô, vậy là, cô lấy hết dũng khí bước tới sau lưng anh, dùng hai tay ôm chặt lấy anh từ phía sau, áp sát khuôn mặt vào tấm lưng thẳng tắp của anh.

“Nếu anh thật sự muốn có em, em có thể cho anh...” Giọng cô khe khẽ, khàn khàn, khiêu khích sự cô đơn trong đêm khuya.

“Bây giờ em vẫn là chị dâu của anh.”

“Em biết! Cứ cho là em lôi kéo anh, cứ cho là em không biết xấu hổ, được không?” Cô nói, “Siêu Việt, qua đêm nay... em sẽ ra đi, anh cứ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.”

“Ra đi?” Trác Siêu Việt giận dữ quay người lại, tức đến nổi sắc mặt sa sầm. “Tô Mộc Mộc, có phải là em cảm thấy đùa giỡn như vậy rất hứng thú, rất có ý nghĩa? Có phải là em thích sau khi có chuyện tình một đêm với đàn ông rồi hoàn toàn biến mất, để anh ta phải nhớ nhung vương vấn mãi không nguôi?”

“Không phải như vậy... em cứ nghĩ rằng anh thích như thế.” Không có người phụ nữ nào lại thích sau khi đã dâng hiến tất cả cho người đàn ông, lại lặng lẽ ra đi. Lần đó của bốn năm trước, cô đã khóc ở văn phòng luật sư suốt cả một buổi sáng, dùng hết tất cả số khăn giấy dự trữ của Kiều Nghi Kiệt. Đó là vì cô nhớ tới anh, trong trái tim, trong đầu cô đầy ắp hình bóng của anh.

Nếu như có thể lựa chọn, cô thật sự không muốn thử lại cảm giác đó một lần nữa. Nhưng cô nợ anh quá nhiều tình cảm, cô biết, đến khi cô và Trác Siêu Việt chính thức chia tay, ngay cả cơ hội gặp mặt của họ cũng không có nữa, vì vậy, cô hy vọng trước khi ra đi, có thể khiến anh cảm thấy thỏa mãn, hoặc làm một chút gì đó để anh cảm thấy vui vẻ.

Cô đã sai ư?

“Anh đã nói rằng anh thích như vậy sao?” Anh hỏi lại.

“Ban này anh nói muốn nghe, còn mượn men rượu để vượt ve người em, em nghĩ rằng anh... ừm, có thể là em đã hiểu nhầm rồi.”

Anh mỉm cười giấu cợt: “Có phải em nghĩ rằng anh coi thân thể của phụ nữ là công cụ để mua vui? Anh có được rồi, chơi đủ rồi, sẽ có thể hoàn toàn mãn nguyện?”

“Không thể hoàn toàn mãn nguyện, vẫn tốt hơn việc muốn mà không có được chứ?”

“Em đang nghĩ như vậy sao?”

“...” Mộc Mộc mím môi, tron lòng cảm thấy rất bức bối, bình thường, giọng điệu của anh còn có thái độ bất cần,, thể hiện rõ ràng anh không để ý tới thứ gì cả. Nhưng cứ tới giờ khắc quan trọng, anh lại để ý, lại chính nhân quân tử hơn bất kỳ ai.

“Thôi được rồi, em muốn nghĩ thế nào thì tùy!”

Thấy anh định đi, Mộc Mộc đuổi theo ngăn anh lại, “Vậy anh hãy nói cho em biết, rốt cuộc anh muốn điều gì? Chỉ cần có thể làm được, em sẽ làm cho anh.”

Trác Siêu Việt không trả lời, vòng qua người cô, bước về phía cầu thang.

Đêm khuya tĩnh mịch, một chút âm thanh khác thường cũng trở nên chói tai, hướng hồ đó là tiếng đổ vỡ sắc nhọn. Đang ngồi ngáy người trên sofa, Mộc Mộc bỗng nhiên giật nảy mình, vội vàng chạy xuống tầng dưới, nhất thời quên mất rằng mình còn đang mặc áo ngủ.

Cửa phòng ngủ của Trác Siêu Việt mở hé hé, cô bước vào, ánh sáng trắng nhạt từ bên trong phòng tắm hắt ra, mơ mơ hồ hồ.

Mộc Mộc bước vào bên trong, nhìn qua cánh cửa phòng tắm đang hé mở, chỉ thấy khắp nền nhà vương đầy mảnh vỡ của bình gốm hoa xanh và những cánh hoa hồng trắng xơ xác, vôi hoa sen xối trắng xuống, gột rửa bầu không khí lạnh lẽo lan tỏa từng hồi trong nhà tắm...

Trác Siêu Việt đang ngồi trên thành bồn tắm, toàn thân ướt nhèm, ánh mắt có chút đờ đẫn, nước lạnh cứ chảy xuống dọc theo người anh, nhưng anh không hề né tránh, cứ để mặc làn nước gội xuống người mình.

Mộc Mộc vội vàng khóa vòi hoa sen lại, lấy khăn tắm giúp anh lau khô người, chiếc áo sơ mi ướt nhèm dính chặt vào người anh, hiện rõ từng đường nét tuyệt đẹp trên cơ thể.

Ánh mắt cô nhìn xuống phía dưới dọc theo bờ vai khỏe mạnh của anh, lồng ngực vạm vỡ với những đường nét rõ ràng, vòng eo cường tráng, đều giống hệt như trong ký ức của cô...

“Em có thể không dùng ánh mắt đó để nhìn anh được không?” Chắc là do nước quá lạnh, giọng nói của anh cũng đã đông cứng, lộ rõ vẻ u ám, giá lạnh.

“Siêu Việt...” Cô gọi tên anh, thanh âm ảm áp, khuấy động cả sự tĩnh mịch của đêm đen.

“Đi ra!” Lời đuổi khách của anh không hề có chút khách khí.

Điều gì ở Trác nhị thiếu gia cũng tốt, khuyết điểm duy nhất đó là khi uống say rồi lại đặc biệt có cá tính, hỉ nộ bất thường, một người đã từng được trải nghiệm qua nhiều lần như Mộc Mộc, sớm đã không còn cảm thấy lạ lẫm.

Cô quay người định bước ra ngoài cửa, cổ tay bỗng nhiên bọ một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lại, giọng nói của anh nhẹ như gió thoảng. “Đợi đến khi chúng ta gặp lại nhau...”

Mộc Mộc tròn xoe mắt kinh ngạc, quay đầu lại nhìn đôi mắt vì say rượu mà lim dim mơ màng của Trác Siêu Việt.

“Chẳng phải là em luôn hỏi anh, tại sao lại học cách đọc khẩu hình, hôm nay anh nói cho em biết: Bởi vì anh muốn hiểu được câu nói không phát ra âm thanh của em từ bốn năm trước có ý nghĩa gì. Nếu anh đoán không nhầm, điều em muốn nói là: Đợi đến khi chúng ta gặp lại nhau... Đúng không?”

Linh hồn trong phút chốc dường như đã thoát ra khỏi cơ thể, toàn thân cô hoàn toàn không còn tri giác, thậm chí ngay cả những giọt nước mắt nóng hổi, cô cũng không cảm nhận được.

Rốt cuộc cô đã bỏ qua điều gì?

Rốt cuộc cô đã bỏ qua một tình cảm sâu sắc mãi mãi không thay đổi như thế nào?

Bàn tay anh thu lại, tạo nên một lực kéo mạnh mẽ, trọng tâm trên người cô hơi nghiêng, ngã nhào lên đùi anh. Không kịp đợi cô định thần, một cánh tay khác của Trác Siêu Việt giơ lên, thừa thế ôm cô vào lòng.

Cô nam quả nữ, cùng ở trong phòng tắm, toàn thân anh ướt mềm, cô chỉ mặc chiếc váy ngủ mỏng manh.

Tư thế cũng vô cùng mờ ám, cô ngồi trên đùi anh, cơ thể đang dựa vào lòng anh.

“Em hỏi anh muốn như thế nào,” Anh đưa tay ra nâng cằm cô lên, ngón tay cái lau những giọt nước mắt trên má cô. “Anh cũng đã tự hỏi bản thân không chỉ một lần. Anh hy vọng em ra đi, mãi mãi không xuất hiện trước tầm mắt của anh nữa, nhưng anh cũng hy vọng em sẽ ở bên anh ấy, bởi vì anh ấy sẽ không khiến em phải chịu ảm ức... Nhưng, thực ra, tất cả những điều đó đều không phải là điều anh thật sự mong muốn...”

“Thứ anh thật sự muốn có, là em?”

Anh giữ chặt cằm cô, một tay đỡ phía sau lưng cô, không cho cô cơ hội né tránh hay từ chối, cúi xuống hôn cô với tốc độ nhanh đến nỗi không để cô kịp dự liệu. cô nhắm mắt, hai tay vòng lại ôm chặt cổ anh, dừng sự quần quýt giữa môi và răng để cảm nhận nỗi khao khát từ sâu thẳm tâm hồn của nhau.

Cho tới khi, nụ hôn không còn đáp ứng đủ khát vọng của anh, hai tay anh túm lấy cổ áo cô, xé mạnh, phần cúc áo phía trên đứt tung, rơi trên tấm thảm.

Nửa trên cơ thể cô trần truồng hiện ra trước mắt anh, mặc dù không phải là lần đầu tiên, nhưng cô vẫn lúng túng không biết phải làm thế nào, muốn lùi lại phía sau theo bản năng, lưng đã áp sát vào bức tường cứng đờ, giá lạnh.

Anh nâng cằm cô lên, cô nghĩ rằng anh sẽ hôn cô, liền nhắm mắt lại, nhưng đôi môi anh lại lướt trên cổ cô, hít hà thật mạnh, kiểu hôn đó mang đầy tính chiếm đoạt. đồng thời, một bàn tay khác của anh đặt trên ngực cô, vờ vờ không thương tiếc.

Cô cắn chặt môi dưới, cảm giác nhói đau xen lẫn những tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng cô, “A...a...”

Ngón tay cái của anh cạy hàm răng cô đang cắn chặt môi: “Kêu lên cho anh nghe thử.”

Cô ngoảnh mặt đi, né tránh ngón tay anh.

Anh đặt môi lên vai cô, động tác mát mẻ lại biến thành động tác cắn xé giống như loài thú hoang.

“A!” Cô đau đớn kêu lên, ngoài da cô rõ ràng rất đau, cơ thể lại bùng cháy trước hành động bạo lực của anh, cùng với sự xâm lấn, cơ thể cô dần dần trở nên mềm nhũn, bất lực...

“A...a...” Cô quên hết tất cả, ngửa cổ lên, rên rỉ, cơ thể đắm chìm trong nỗi rạo rực hỗn độn.

Anh nâng eo cô lên, nhắc người cô cao thêm một chút nữa, khi cúi đầu xuống, đôi môi vừa vờn chạm vào ngực cô, hàm răng khê khàng cọ xát lên vị trí mẫn cảm nhất của cô, đầu lưỡi linh hoạt ẩm ướt cứ lướt qua lướt lại trên núm vú nhỏ xinh trước ngực, vô cùng kích động.

“Đừng, Siêu Việt...” Khoái cảm ập tới như một luồng điện, cô mơ màng gọi tên anh, “Siêu Việt...”

Đau đến mấy, khổ đến mấy, chỉ cần nghĩ đến việc người trước mặt cô là Trác Siêu Việt, lồng ngực cô đều nóng bỏng, phải chăng, cảm giác đó được gọi là tình yêu?

Động tác của anh dần dần trở nên nhẹ nhàng, chậm rãi, nhưng dưới sự dụ dỗ của anh, cơ thể cô lại càng lúc càng trở nên mẫn cảm, hơi nóng từ trong lòng bàn tay anh lướt qua da cô, cũng có thể gọi lên những tiếng rên rỉ khe khẽ từ trong cổ họng cô.

“Có thích anh làm như vậy không?” Anh hỏi.

“Thích...” Sao lại có thể không thích được? Cơ thể cô sớm đã yêu thích cảm giác này rồi.

Hôn khắp cả nửa trên cơ thể cô, giày vò tới nỗi toàn thân cô trở nên mềm nhũn, cuối cùng anh cũng dừng lại, gục đầu lên vai cô, điều chỉnh lại nhịp thở, “Điều gì em cũng tự nguyện làm vì anh?”

“Ừm.”

“Được, vậy em hãy nhận lời anh, bắt đầu từ ngày hôm nay, không được để bất cứ người đàn ông nào khác chạm vào người em, kể cả anh trai anh...”

Cô chớp đôi mắt mơ màng, không hiểu rõ ý anh.

Anh không muốn cô, nhưng lại muốn cô cả đời này phải giữ gìn thân thể vì anh? Hay là, sau này cô chỉ thuộc về anh, chỉ được để anh chạm vào?

“Tại sao?” Cô hỏi.

“Bởi vì anh không thích!”

Lý do này hoàn toàn đầy đủ, cô thích lý do này.

Hai tay cô khe khẽ đặt lên bờ vai anh, cả người cô tựa vào trong vòng tay anh, kiễng chân lên muốn hôn anh...

Nhưng Trác Siêu Việt lại đẩy cô ra, giúp cô chỉnh sửa lại bộ váy xộc xệch. “Muộn rồi, ngủ sớm đi.”

“Anh?” Họ đã làm tới bước này rồi, anh vẫn từ chối cô.

“Sau này đừng có thử thách anh nữa, anh không thể cưỡng lại được đâu.” Trước khi đi ra, anh lại nhớ ra điều gì đó, “Đúng rồi, ngày mai Học viện Âm nhạc khai giảng, anh sẽ đưa em tới ghi danh.”

Thời gian trôi qua thật nhanh, đã đến lúc cô phải rời đi rồi.

Về phòng, cô thu dọn từng thứ đồ thuộc về mình, kiểm tra lại rất nhiều lần, chắc chắn rằng không để sót lại một thứ gì, cũng không mang theo bất cứ thứ gì không thuộc về cô rồi mới lên giường đi ngủ.

Đêm khuya tĩnh mịch, cô nghe thấy tiếng tắm gội ở dưới tầng, liếc nhìn đồng hồ, đã quá một giờ đêm.

Cô nằm lên giường, nhìn ngắm từng vết thâm tím trên người, cảm giác ấm áp dư thừa của trạng thái kích thích mạnh ban nãy vẫn lưu lại mãi trên người chưa chịu tan biến.

Kiểu cảm xúc mạnh này, chưa từng thử qua thì thôi, đã thử một lần rồi sẽ bị nghiện, muốn từ bỏ thật quá khó khăn!

30. Chương 30

Sáng sớm, Mộc Mộc còn đang say ngủ, giọng nói của Trác Siêu Việt bỗng vang bên tai: “Dậy mau”.

Cô ngái ngủ trèo ra khỏi giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng rõ. “Sớm như vậy? Đến bệnh viện ư?”.

“Đi chạy bộ”.

“Hả?” Một người từ nhỏ tới lớn chưa từng chạy bộ như cô, liền quay trở lại vào trong chăn, trùm lấy chăn trùm kín đầu. “Em không đi, tối qua em không ngủ được, cần phải ngủ thêm một lát nữa”.

“Sức khỏe yếu như vậy, còn không biết luyện tập, thể mà đi hiến thận thì lại rất tích cực”. Anh lôi phất cô từ trong chăn ra, bất chấp sự phản kháng của cô, đẩy cô vào trong nhà vệ sinh. “Bắt đầu từ hôm nay, mỗi buổi sáng em đều phải chạy bộ một tiếng đồng hồ.”

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì anh thích thể!”

“....”

Trên con đường nhỏ ven sông, cô chạy theo Trác Siêu Việt tới nỗi hển hển không ra hơi, cuối cùng đau khổ nghĩ ra một nguyên nhân, cắn răng lại đuổi kịp anh, hển hển hỏi: “ Trác Siêu Việt, chắc không phải bốn năm nay... anh luôn hận em... muốn báo thù em, vì vậy, thay đổi phương pháp trừng trị em đến... chết chứ?”

“ Em nhận ra rồi à?” Khuôn mặt anh đầy vẻ đồng tình, vỗ vỗ vào vai cô. “ Anh thấy em vẫn nên tranh thủ thời gian rèn luyện sức khỏe đi, nếu không, chưa biết chừng một ngày nào đó sẽ thật sự bị anh giày vò cho tới chết đấy...”

“ Chi bằng anh cứ trực tiếp bóp chết em đi.”

“ Anh có cách hay hơn.”

Cô có cảm giác trời đất tối tăm mù mịt.

Chạy bộ, ăn sáng xong, Trác Siêu Việt đưa thẳng cô tới Học viện âm nhạc của thành phố S.

Hôm nay là ngày khai giảng, trong khuôn viên trường đều là những sinh viên ghi danh, xe ô tô đỗ kín cả cổng trường, trong đó không thiếu những chiếc xe hạng sang, một số người nhìn có vẻ là phụ huynh, một số người rõ ràng là không phải, ví dụ như Trác Siêu Việt.

Từ lúc Một Một bước từ chiếc Land Rover của Trác Siêu Việt xuống, cho tới khi đi theo anh đến chỗ ghi danh, suốt dọc đường có không ít ánh mắt nghi ngờ dõi theo họ, dường như đều đang dò đoán xem mối quan hệ giữa họ rốt cuộc là như thế nào. Khi việc sinh viên nữ được bao nuôi trở thành một trào lưu, ánh mắt của đám sinh viên và thấy cô giáo trở nên vô cùng tinh nhanh.

Một Một cẩn thận thắt lại chiếc khăn lụa trên cổ, tránh không để lộ ra những chứng minh từ việc tư tình vụng trộm của cô.

Làm xong thủ tục nhập học, Trác Siêu Việt đưa cô tới ký túc xá, giúp cô sắp xếp đồ đạc gọn gang, còn tiện tay giúp cô gấp chăn gối thành một khối vuông vắn.

“ Không thể nhận ra, anh còn có tài nghệ này nữa.” Cô thực lòng tán thưởng, bởi vì tư thế gấp chăn của anh đặc biệt gọn gàng, nhanh nhẹn, ánh mắt vô cùng tập trung.

“ Dù gì anh cũng đi học bốn năm ở trường quân sự. “ Anh bỗng nhiên lại có chút cảm khái: “ Chớp mắt một cái, đã mười hai năm rồi, thời gian trôi qua nhanh thật.”

Các bạn cùng phòng mới của cô nhìn anh, ánh mắt sáng lấp lánh.

Ánh mắt của Một Một cũng dừng lại khi nhìn thấy ánh mắt của anh, mười hai năm trước, khi anh học ở trường quân sự, không biết trông như thế nào? Chắc chắn là rất độc đáo, rất có phong cách.

“ Em...” Anh quay mặt lại, định nói gì đó.

Một Một lập tức gật đầu, “ Anh không cần nói nữa, em biết anh muốn nói gì rồi, em không nhìn nữa!”

Xử lý xong mọi việc ở trường, anh đưa cô tới bệnh viện thăm Trác Siêu Nhiên. Khi họ vừa đi tới cửa phòng bệnh, tiếng chuông điện thoại di động của Trác Siêu Việt vang lên, anh lấy điện thoại ra, nhìn thấy màn hình hiển thị người gọi Trác Siêu Nhiên, liền tắt máy đi, đẩy cửa bước thẳng vào trong.

Trác Siêu Nhiên nửa nằm trên giường đang truyền dịch.

Trên chiếc sofa trong phòng bệnh có một người phụ nữ đang ngồi ngay ngắn, bộ trang phục công sở màu xanh đen hoàn toàn làm nổi bật lên thân thái khiến người khác phải khiếp sợ.

Vừa nhìn thấy bà, Trác Siêu Việt bỗng đứng khựng lại. Một Một tò mò nhìn về phía đó, người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo mặc dù không được coi là đẹp, nhưng tương đối có khí chất, vẻ uy nghi khắp người khiến cô liên tưởng tới hình ảnh của Võ Tắc Thiên.

Khi cô đang len lén quan sát người phụ nữ kia, bà cũng dò xét nhìn cô, ánh mắt sắc nhọn sau khi quét qua khuôn mặt cô hai lượt, dừng lại trên cổ cô- nơi đang được che đậy bởi chiếc khăn lụa, sau đó bà nhìn về phía Trác Siêu Việt, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

“ Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Nghe câu nói của Trác Siêu Việt, Mộc Mộc lập tức toát mồ hôi khắp người.

“ Con thử nói xem?” Ngờ ngợ của mẹ anh không tức giận mà vẫn thể hiện vẻ uy nghiêm. “ Siêu Nhiên xảy ra chuyện lớn như vậy, hai đứa giấu cả mẹ.”

“ Bọn con cũng là vì sợ mẹ lo lắng.” Trác Siêu Việt vừa nói, vừa nháy mắt ra hiệu với Mộc Mộc, người đang bước vào trong phòng theo sau anh.

Mộc Mộc lập tức hiểu ý, lễ phép khom lưng cúi chào người mẹ đang giữ bộ mặt rất nghiêm khắc, khẽ khàng đưa phần ăn sáng trong tay cô vào tay của Trác Siêu Việt.

Vốn định trốn đi một cách im hơi lặng tiếng, ai ngờ cô vừa nhón chân ra tới cửa, giọng nói của Trác Siêu Nhiên lại vang lên: “ Mộc Mộc?”

Cô quay đầu, miễn cưỡng quay lại, nhìn thấy Trác Siêu Nhiên chìa tay về phía cô, cô đành phải đánh liều bước lại gần, đưa tay ra cho anh.

“ Em tới trường ghi danh chưa?” Anh hỏi một cách đầy quan tâm.

“ Rồi ạ, thủ tục đều làm xong cả rồi, Siêu Việt đã giúp em sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa.” Nói xong, cô bắt giắc quay đầu lại nhìn Trác Siêu Việt, phát hiện ra anh đang chăm chú nhìn vào bàn tay bị Trác Siêu Nhiên nắm chặt của cô, vội vàng rút tay lại, để ra sau lưng.

Chỉ là một động tác nho nhỏ, nhưng lại không qua khỏi một cặp mắt tinh tường.

“ Mộc Mộc, để anh giới thiệu một chút, đây là mẹ của anh.” Trác Siêu Nhiên nói.

Cô trịnh trọng khom người, “ Cháu chào cô!”

“Mẹ, cô ấy là Mộc Mộc, là bạn gái mà con mới yêu.”

Một câu giới thiệu không thể nào bình thường hơn được nữa của Trác Siêu Nhiên, nhưng sức sát thương lại không hề kém một trái bom, khiến Mộc Mộc nổ tung tới hồn xiêu phách lạc. Cô vốn nghĩ rằng Trác Siêu Nhiên không thể cho cô lời hứa và tương lai, cũng không thể thừa nhận mối quan hệ của họ trước mặt người nhà, vì vậy mới định len lén bỏ trốn ra ngoài, để tránh cho anh một hoàn cảnh bối rối khi không phải giới thiệu như thế nào. Cô không sao ngờ được rằng, anh lại có thể giới thiệu về mối quan hệ của họ một cách thần nhiên như vậy.

Nhìn người đàn ông trước mắt, một khuôn mặt mà cô yêu nhất, một bờ vai rộng rãi nhất, có thể đứng trước mặt cô chắn gió che mưa cho cô, một người đàn ông hoàn hảo như vậy mà cô lại đáp trả bằng sự phản bội tàn nhẫn nhất.

Bà Trác lạnh lùng gật đầu, trên mặt ngoài một chút ngạc nhiên, không hề thấy phản ứng nào đặc biệt. “ Ồ, mời ngồi.”

Trác Siêu Việt che miệng khẽ ho một tiếng, Mộc Mộc khẽ liếc mắt nhìn anh, thấy anh đang héch càm về phía bình nước đặt trên bàn.

Cô hiểu ý của anh, “ Dạ không, cô ngồi đi ạ, cháu đi lấy ít nước về pha trà.”

Cầm bình nước đi ra khỏi phòng bệnh, cô đổi lấy một bình nước sôi, đi đi lại lại trong hành lang một hồi, chắc chắn rằng trong phòng không còn tiếng nói chuyện, mới khe khẽ đẩy cửa bước vào. Không biết Trác Siêu Nhiên đã nói gì, sắc mặt của mẹ anh lại càng nghiêm khắc hơn, Trác Siêu Việt lại đang đứng quay lưng về phía cửa sổ, trên khuôn mặt có chút phiền muộn...

Khó nhọc thu ánh mắt lại, cô lặng lẽ lấy ra hai chiếc cốc sạch, pha trà.

“Cô vẫn còn đang học đại học sao?” Khẩu khí của bà Trác không có ý tra hỏi, chỉ là trò chuyện bình thường.

“Vâng. Hôm nay là ngày đầu tiên nhập học.”

“Mới học năm thứ nhất?” Bà Trác lại quan sát kỹ khuôn mặt của Mộc Mộc, có chút nghi hoặc, “Cô vẫn chưa tròn hai mươi tuổi ư?”

“Cháu hai mốt tuổi rồi. Bây giờ mới học đại học là bởi vì...” Mộc Mộc cười bình thản, tiếp tục rót nước vào cốc trà. “Năm mười bảy tuổi cháu vào trại cải tạo trẻ vị thành niên, vừa mới ra tù được hơn nửa năm.”

Thần sắc của bà Trác bỗng nhiên thay đổi hẳn.

Trác Siêu Nhiên vội vàng giải thích thay cô: “Khi Mộc Mộc mười bảy tuổi, bị bố nuôi cô ấy...”

“Ông ấy đối với cháu rất tốt.” Mộc Mộc ngắt lời anh, “Là do cháu hiểu nhầm, nhất thời lỡ tay giết chết ông ấy.”

Hai người đàn ông trong phòng bệnh đều cùng lúc nhìn về phía cô. Cô biết, nói như vậy đồng nghĩa với việc đã cắt đứt tương lai của mình, mồ côi, từng ngồi tù, là tội phạm giết người... Một người phụ nữ như vậy, muốn bước vào trong cửa nhà họ Trác, chỉ có đợi đến kiếp sau đầu thai làm người khác mà thôi.

Đây chính là kết quả mà cô mong muốn. Cô đã đào hố sâu ngăn cách với Trác Siêu Nhiên, để anh biết rằng khoảng cách giữa họ hoàn toàn không thể nào vượt qua, cô cũng có thể từ bỏ, không còn một chút mơ tưởng hảo huyền nữa.

Mộc Mộc bê cốc trà đã pha xong đến trước mặt Trác Siêu Nhiên, cười nói: “Siêu Nhiên, em còn có việc ở trường, em đi đây, ngày mai sẽ lại tới thăm anh.”

“Được.” Trác Siêu Nhiên nói: “Siêu Việt, giúp anh đưa Mộc Mộc về trường nhé.”

“Không cần đâu...”

Cô còn chưa nói xong, một giọng nói lạnh lùng đã xen vào: “Cô mới vào học, công việc nhất định sẽ rất nhiều. Siêu Nhiên đã có tôi chăm sóc, cô không cần phải lo lắng.”

Mặc dù là câu tiễn khách, nhưng được bà nói một cách vô cùng khách khí.

“Cháu hiểu rồi.” Mộc Mộc nắm chặt cốc trà nóng bỏng, cố gắng giữ một nụ cười mỉm bình tĩnh nhất. “Cháu chào cô.”

“Mộc Mộc! Trác Siêu Nhiên vội vàng nắm lấy tay cô, nắm chặt lại trong lòng bàn tay anh.

Cô dùng toàn bộ sức lực để rút tay ra, bởi vì dùng sức quá mạnh, cơ thể lùi lại phía sau một bước, tay không cẩn thận đánh rơi chiếc cốc thủy tinh xuống sàn nhà, nước trà bắn tung tóe, chiếc cốc thủy tinh trong suốt vỡ tan tành thành nhiều mảnh.

“Siêu Nhiên, công việc của em ở trường học rất nhiều, nếu đã có cô ở đây chăm sóc anh, em sẽ không đến nữa. Đợi khi nào có thời gian rảnh rỗi, em sẽ tới thăm anh.” Mộc Mộc nói xong cầm lấy túi của mình, vội bước khỏi phòng bệnh.

Mặc dù không nói rõ hai chữ chia tay, thái độ của cô đã thể hiện một cách rõ ràng, cô tin rằng anh sẽ hiểu.

“Mộc Mộc.” Trác Siêu Nhiên đương nhiên hiểu rất rõ, vì vậy anh không chút do dự, giắt phăng kim luân trên tay mình, nhੌm người dậy muốn chạy đuổi theo. Bởi vì không nhìn thấy đường, bàn chân anh giẫm vào mảnh thủy tinh vỡ trên nền nhà, chiếc tất màu trắng trong chੌc lát đã nhuộm đỏ.

“Anh! Trác Siêu Việt chạy tới đỡ anh, nhìn chiếc tất trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất đau đớn.

Anh không cần phải áy náy, suy cho cùng, anh chưa hề can thiệp vào tình cảm của họ, anh đã từng không chỉ một lần khuyên cô nên trân trọng người ở bên mình, đó là vì người phụ nữ ngੌc nghੌch kia không biết trân trọng, là do cô ấy đã lựa chọn rũ bỏ... nhưng anh sao có thể không áy náy được, xét đến cùng sự quyết liệt của cô ấy cũng là bởi vì anh.

“Siêu Việt, giày của anh đâu? Em giúp anh mang giày lại đây.” Trác Siêu Nhiên vội vàng nói.

“Em sẽ đuổi theo giúp anh!”

Anh không có sự lựa chọn, người nằm trên giường kia là Trác Siêu Nhiên, anh trai song sinh có chung huyết thống với anh!

Từ nhỏ tới lớn, bất cứ chuyện gì, Trác Siêu Nhiên đều gánh vác thay cho anh, ngay cả việc phạm lỗi bị đánh, Trác Siêu Nhiên cũng ngay lập tức lao tới chịu đòn thay. Cuối cùng, họ lau vết thương cho nhau, Trác Siêu Nhiên sẽ cười mà nói rằng: “Ai bảo chúng ta cùng chung huyết thống!”

Đúng vậy, ai bảo họ cùng chung huyết thống!

Trác Siêu Việt không có sự lựa chọn nào khác, giúp anh trai đuổi theo Mộc Mộc ra tới tận ngoài cổng bệnh viện. Ánh mắt anh tìm kiếm trong dòng người lộn xộn, không biết là bởi vì anh đã rèn luyện được thị lực hơn người trong quân đội, hay vì bóng dáng nhỏ bé của cô rất dễ nhận ra trong đám đông, thoáng một cái anh đã nhìn thấy Mộc Mộc đang ngồi trên băng ghế dài ở bên xe buýt. Cô ngồi đó với sắc mặt không chút biểu cảm, cơn gió thổi tung mái tóc dài của cô.

Thấy anh đến trước băng ghế dài, ngồi xuống, Mộc Mộc vội vàng đưa tay lên lau mặt, “Siêu Nhiên... Anh ấy không sao chứ?”

“Anh ấy vốn định đuổi theo em, nhưng chân lại bị thương bởi mảnh thủy tinh vỡ, chảy rất nhiều máu, bác sĩ đang băng bó vết thương cho anh ấy.”

“Cái gì?” Mộc Mộc đứng lên, chạy được hai bước về phía bệnh viện, lại dừng lại, “Cô sẽ chăm sóc cho anh ấy, đúng không?”

“Thật sự không muốn cho anh ấy cơ hội nữa ư?” Anh nói: “Em biết không, khi em vừa đi ra, anh ấy đã nói rất rõ với mẹ anh rằng: Anh ấy không muốn người khác can thiệp vào cuộc sống riêng tư của mình, anh ấy đã ba mươi tuổi rồi, hiểu rõ bản thân mình muốn thứ gì, điều gì mới phù hợp với anh ấy. Anh ấy sẽ quyết định cho bản thân mình, sẽ gánh vác mọi hậu quả...”

“Anh ấy đã thật sự nói như vậy sao?” Mộc Mộc thở dài một tiếng, Trác Siêu Nhiên là người đàn ông tốt nhất mà cô từng gặp, tốt đến mức hoàn thiện không chút tì vết. Nếu như không phải gặp Trác Siêu Việt từ trước cô nhất định sẽ yêu anh.

“Ừm, thực ra, nếu em không nói mình đã ngồi tù, đã từng giết người, mẹ anh chắc sẽ tôn trọng quyết định của anh ấy.”

“Em không nói, mẹ anh sẽ không có cách nào biết được hay sao? Sớm muộn gì thì bà cũng biết. Hơn nữa, kết thúc như vậy chẳng phải rất tốt ư? Ngay cả hai chữ “chia tay” em cũng không cần phải nói nữa.”

Trác Siêu Việt lắc đầu, “Em quá không hiểu anh trai anh rồi. Em nói rõ với anh ấy rằng, em không thích anh ấy, anh ấy tuyệt đối sẽ không cưỡng ép em. Nhưng nếu em từ bỏ vì những nguyên nhân khác... anh ấy nhất định sẽ giúp em loại trừ mọi khó khăn...”

“Vậy anh thử nói xem em phải làm như thế nào? Nói cho anh ấy biết rằng em không yêu anh ấy, người mà em yêu chính là anh?”

Anh cười một cách đau khổ, “Xin lỗi, anh ấy là anh trai của anh.”

“Em hiểu.” Giữa tình thân và tình yêu, anh đã lựa chọn tình thân, đây là một lựa chọn không thể chê trách, cô cần phải tôn trọng, cần phải thông cảm.

Một chiếc xe buýt dừng lại trước mặt cô, cô nhìn anh lần cuối. “Mấy ngày qua, cảm ơn anh đã chăm sóc cho em, những việc anh làm vì em, em sẽ mãi không quên.”

Nói xong, cô đi thẳng lên xe buýt, không quay đầu lại.

Vừa ngồi trên xe buýt, chuông điện thoại di động của cô vang lên, nhìn thấy số điện thoại của Trác Siêu Nhiên, cô do dự một chút, mở ra nghe, cố ý nói với vẻ thoải mái nhẹ nhõm: “Chân anh thế nào rồi? Sao lại không cẩn thận thế?”

“Bác sĩ đã bôi thuốc cho anh, đã ổn rồi.” Giọng của anh có chút gấp gáp: “Mộc Mộc, em hãy cho anh một chút thời gian, anh đảm bảo những chuyện giống như hôm nay sẽ không xảy ra nữa.”

“Siêu Nhiên, em đã nghĩ kĩ rồi, em không phù hợp với anh, đừng lãng phí tình cảm vì em nữa.

“Mộc Mộc...”

“Chúng ta chia tay thôi.”

Đầu dây điện thoại bên kia chỉ còn lại tiếng hít thở rối loạn, hơi thở nặng trịch đó dường như đang cố gắng đè nén một cảm giác nhói đau. Cô thực sự không thể tiếp tục nghe những âm thanh đó nữa, dùng toàn bộ sức lực gấp điện thoại lại.

Những giọt nước mắt nóng hổi lập tức rơi xuống, cô ôm mặt, quay sang phía bên cạnh không có người ngồi, bật khóc nức nở. Đây là lần đầu tiên, cô khóc thành tiếng, vì Trác Siêu Nhiên, một người đã dành cả trái tim trân trọng cô...

Giấc mơ sở dĩ tươi đẹp là bởi vì nó luôn tồn tại trong đầu. Một khi giấc mơ biến thành sự thật, nó liền mất đi về mộng ảo!

Cuộc sống của một sinh viên đã bắt đầu, ngoài việc lên lớp, còn có các câu lạc bộ khác nhau liên tục chiêu sinh, các loại vũ hội chào đón tân sinh viên, các buổi họp đồng hương, các bạn trong phòng đều ăn mặc chải chuốt thật xinh đẹp như những bông hoa mới nở, bận rộn tíu tít, Mộc Mộc cũng rất bận, ban ngày lên lớp học, buổi tối lại bận chạy chỗ này chỗ kia cũng nhóm nhạc.

Điện thoại di động của cô rất ít khi mở máy, bởi vì cô sợ Trác Siêu Nhiên sẽ gọi điện tới, sợ nghe thấy giọng nói của anh, thậm chí sợ cả việc nghe thấy tiếng thở của anh.

Vừa mới kết thúc một tiết học Chính trị, cô ôm đồ chuẩn bị ra khỏi giảng đường, cô giáo dạy Chính trị liền gọi cô lại, dẫn cô lên phòng làm việc. Cô giáo dạy Chính trị là một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, vẫn giữ nguyên được phong thái như xưa, cô đã lên lớp miễn phí cho Mộc Mộc suốt cả một buổi chiều về tư tưởng chính trị, dẫn nhiều tài liệu từ nhiều nguồn khác nhau chỉ bảo cô, làm một người phụ nữ thì cần phải tự cường, tự tôn, tự yêu bản thân mình như thế nào.

Cô giáo Chính trị nói đến nỗi khô môi rất hòng, Mộc Mộc vẫn không thể rút ra được trọng điểm trong bài giáo huấn dài dằng dặc ấy. Vì phải thức suốt đêm hôm qua, đầu cô quả thực rất đau, không thể không hỏi: “Thưa cô, có phải cô tìm em là có việc gì không ạ?”

Cô giáo dạy môn Chính trị cuối cùng cũng nói rõ trọng điểm: “Ôi Mộc Mộc, có người nhờ cô chuyển tới em một câu, bà ấy nói rằng bà ấy không thích em, hy vọng sau này sẽ không phải nhìn thấy em, cũng hy vọng hai cậu con trai của bà ấy sẽ không gặp lại em...”

Mộc Mộc cảm thấy hơi lạnh, đặc biệt là câu cuối cùng, nó khiến người cô sởn gai ốc.

Chỉ mới gặp một lần, nói với nhau vài câu, bà ấy đã có thể nhìn nhận mọi việc một cách thấu đáo như vậy, quả thực đáng sợ!

“Thưa cô, nhờ cô chuyển lời của em tới bà ấy, em chỉ có thể bảo đảm rằng, em sẽ không chủ động tìm họ!”

Đối với Mộc Mộc, đây là giới hạn cuối cùng của cô. Từ sau buổi chiều hôm đó, cô chưa hề liên lạc với Trác Siêu Nhiên, cũng không liên lạc với Trác Siêu Việt, cô rất cố gắng sống cuộc sống của mình, không để bản thân có bất kỳ sự mơ mộng hão huyền nào khác.

Mấy ngày sau, Mộc Mộc nhận được điện thoại từ bệnh viện, bác sĩ Trương gọi cô tới bệnh viện để tiến hành làm sinh thiết. Hôm tới bệnh viện làm sinh thiết thận, cô cố ý đến xem bệnh án của Trác Siêu Nhiên, mắt của anh hồi phục rất tốt, tuần sau có thể xuất viện về nhà nghỉ ngơi.

Làm xong sinh thiết, Mộc Mộc lại tới trước cửa phòng bệnh của Trác Siêu Nhiên len lén nhìn vào bên trong, trạng thái tinh thần của anh rất tốt, sắc mặt xem ra rất mạnh khỏe. Mẹ anh đang ngồi cạnh giường trò chuyện với anh, còn cẩn thận giúp anh cử động các ngón tay bên cánh tay đang truyền dịch.

Trong phòng bệnh, cô không nhìn thấy Trác Siêu Việt, đã nhiều ngày không gặp, cũng không có tin tức gì của anh, cô rất muốn được đứng từ xa nhìn ngắm anh một chút, để biết rằng anh vẫn đang sống tốt. Đáng tiếc, cô đã đưa mắt tìm kiếm vài vòng khắp phòng bệnh, từ đầu tới cuối vẫn không thấy hình bóng của Trác Siêu Việt.

Cuối cùng, cô chỉ thất vọng ra về.

Sau khi từ bệnh viện trở về, Mộc Mộc mở máy điện thoại, suốt mấy ngày luôn lo lắng chờ đợi kết quả từ bác sĩ Trương, chốc chốc lại giở điện thoại ra xem có cuộc gọi nhỡ nào không.

Đêm khuya, chiếc điện thoại đang đặt trên bàn bồng đồ chuông, cô vội vàng cầm điện thoại lên, vừa nhìn thấy tên người gọi hiện lên trên màn hình, chiếc điện thoại liền bị rơi xuống bàn. Cô ôm lấy cơ thể đang cuộn tròn của mình, ép bản thân không được nghe điện thoại, cũng không được nhìn vào dòng tên hiển thị trên màn hình.

“Chị Mộc Mộc, sao chị không nghe điện thoại?” Cô bé ở giường trên thò đầu xuống, trên khuôn mặt còn đỏ ửng bừng bừng khí thế, so với mấy cô bé này, Mộc Mộc cảm giác bản thân mình đã già, sắp sửa biến thành một nắm xương khô.

“Điện thoại quấy rối.”

“Ồ!”

Chuông điện thoại cứ liên tục reo, ba chữ Trác Siêu Việt cứ hiện lên không ngừng trên màn hình, Mộc Mộc quả thực không thể chịu đựng nổi nữa, tháo bỏ pin điện thoại.

Điện thoại di động bị tháo pin, cả buổi tối trở nên vô cùng yên tĩnh, nhưng tâm tư của Mộc Mộc lại không thể yên tĩnh chút nào. Cô không xác định được mình làm như vậy đúng hay sai, nhưng cô sợ nhận điện thoại rồi, nghe thấy giọng nói của anh, cô sẽ không thể kiềm chế được bản thân mình.

Cô không kiềm chế được bản thân mình cũng không sao, tội danh giết người cô còn giám gánh chịu, còn điều gì mà cô không dám làm?

Là do cô sợ Trác Siêu Việt sẽ không kiềm chế được bản thân mình...

Tòa nhà ký túc xá đã cắt điện, Mộc Mộc vừa nằm len giường chuẩn bị đi ngủ, tiếng chuông điện thoại cố định trong phòng lại vang lên, cô nằm gần chiếc điện thoại nhất, tiện tay nhắc ống nghe lên, “Xin chào!”

“Xuống ngay!” mặc dù chỉ có hai chữ, Mộc Mộc cũng đã nghe ra đó là giọng nói của ai.

Cô kiềm chế ý muốn lao ngay xuống dưới tầng. “Quá muộn rồi, cổng tòa nhà ký túc xá của bọn em đã khóa.”

“Anh bảo người mở ra rồi.”

Việc đó mà anh cũng làm được ư? Mộc Mộc không biết nói gì cả. “Anh tìm em có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì thì không được tìm em sao?”

“Em...”

“Anh ở dưới tầng đợi em, khi nào em xuống, lúc ấy anh mới đi.”

“Em sẽ không xuống đâu.”

Cô cúp điện thoại, bò về giường, kéo chăn trùm kín đầu. Cứ nghĩ rằng anh sẽ gọi điện lại, cô ngồi bên cạnh điện thoại chờ đợi rất lâu, chuông điện thoại không reo, anh dường như đã tính toán chuẩn xác rằng cô nhất định sẽ đi xuống.

Đêm khuya thanh vắng cứ tiếp tục trôi đi như vậy thật chẳng có ý nghĩa, Mộc Mộc thay quần áo, đi xuống lầu.

31. Chương 31

Ánh trăng bàng bạc lơ lửng trong không trung, an lành, trầm lặng. Bên ngoài cánh cổng sắt đang hé mở, một chiếc Land Rover màu trắng đỗ ở đó, trong đêm đen, màu trắng trở nên vô cùng bắt mắt.

Trác Siêu Việt đứng dựa người vào chiếc xe, bóng dáng cô đơn của anh phản chiếu lên thân xe, trong suốt, hư vô, đơn độc.

Mộc Mộc đi về phía anh, cứ gần thêm một chút, nhịp tim của cô lại đập dữ dội hơn, mạnh đến nỗi lồng ngực nhói đau.

“Tại sao không nghe điện thoại của anh?” Gió lạnh thổi tới, cô lại ngửi thấy mùi rượu, cô không hề có chút ngạc nhiên, anh không uống rượu, sẽ không tới tìm cô.

“Tại sao em phải nghe? Anh đã từng nói, nếu em không phải là chị dâu của anh, anh sẽ không gặp lại em. Bây giờ em đã chia tay với anh ấy rồi...”

“Hai người chia tay rồi?” Anh hơi sững lại.

“Ừm.” Trác Siêu Nhiên không gọi điện lại cho cô, chắc là đã chấp nhận sự lựa chọn của cô.

Yên lặng một lát, anh mỉm cười giễu cợt, “Sao anh lại cứ có cảm giác mình đã bị lợi dụng vậy nhỉ? Bốn năm trước, anh giúp em bôi nhọ thanh danh bố nuôi thành công, bốn năm sau, anh giúp em vào ở Học viện Âm nhạc, giúp em chữa khỏi bệnh mất tiếng... Còn em, ngay cả điện thoại của anh cũng không thèm nghe?”

“Em cứ nghĩ rằng anh làm những việc đó đều không cần sự báo đáp.”

“Anh quả thực không cần sự báo đáp, nhưng.. em ít nhiều cũng phải có chút báo đáp chứ?”

“Anh muốn em làm gì?”

Anh mở cửa xe, “Lên xe.”

“Đi đâu?”

“Anh hơi mệt rồi, em massage cho anh nhé...”

“Á?”

Không để cô kịp nói gì, anh mở cửa xe ra, đẩy cô vào bên trong.

Chiếc xe lao nhanh trên đường phố khoảng hơn nửa giờ đồng hồ, rồi dừng lại ở bên đường. Mộc Mộc thò đầu nhìn ra ngoài, hai chữ “Long Cung” phản chiếu lên cửa xe, vô cùng bắt mắt.

Bước vào bên trong hội quán Long Cung cổ kính, Mộc Mộc đưa mắt nhìn nội thất bằng gỗ màu nâu tím, lối trang hoàng chạm trổ điêu khắc, còn cả người đàn ông bên cạnh, tất cả đều không thay đổi.

Quản lý sảnh đang nói chuyện với khách, nhìn thấy Trác Siêu Việt, lập tức chạy tới chào đón nhiệt tình niềm nở: “Trác tiên sinh, lâu rồi không thấy anh tới, dạo này chắc bận lắm, phải không ạ?”

“Cũng tạm, mấy hôm trước đi thành phố A, vừa về chiều nay.” Trác Siêu Việt day day đầu lông mày, thần sắc quả thực có phần mệt mỏi.

“Để tôi bảo Tiểu Hân chuẩn bị spa bằng tinh dầu thơm cho anh, giải tỏa mệt mỏi, còn có thể giảm bớt căng thẳng.”

“Ừm. Phòng 12001 còn trống không?”

“Còn trống, để tôi đi lấy chìa khóa phòng cho anh. Anh đợi một chút.”

Cửa phòng 12001 được mở ra, anh bước vào bên trong, tiện thể hỏi luôn: “Còn nhớ nơi này không?”

Sao có thể không nhớ được? Căn phòng mặc dù đã được trang hoàng lại, nhưng vẫn có thể nhận ra được dáng vẻ trước đây, căn phòng nghỉ ngơi riêng biệt, phòng tắm, bể nước suối nóng ở giữa đại sảnh... còn cả mùi hương thơm đầy mê hoặc- mùi hương mà cô mê say nhất.

Cô luôn cảm thấy bốn năm qua thật dài, giờ đây quay lại nơi này, mới phát hiện ra bốn năm trôi qua thật nhanh!

Cô rất muốn hỏi thử xem: Anh thường xuyên đưa bạn gái tới đây sao?

Nhưng cô lại sợ nghe được câu trả lời, vậy là cô cố gắng kiềm chế lại, đến nỗi bàn tay siết chặt lại đau nhói, cuối cùng cũng kiềm chế được.

Một cô gái xinh đẹp bê một chai dầu thơm màu xanh và khăn mặt bước tới, đặt các thứ đó lên chiếc ghế bên cạnh giường massage, cất giọng hỏi Trác Siêu Việt- người đang cởi từng cúc áo.

“Có cần tôi giúp không ạ?” Đủ để thấy sự phục vụ ở đây chu đáo biết bao, Mộc Mộc cắn chặt răng, cố gắng kìm nén ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng, quay nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trác Siêu Việt liếc nhìn cô một cái, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt, “Không cần, cô có thể ra được rồi, có người sẽ giúp tôi.”

Cô gái lui ra ngoài, đóng cửa lại, Mộc Mộc mới định thần, quay nhìn khắp căn phòng trống trải, cô bỗng nhiên phát hiện ra, trong phòng, ngoài cô ra, không còn ai khác nữa!

Đêm khuya thanh vắng, đưa cô tới chỗ cũ dạo chơi, Mộc Mộc dù có ngốc nghếch đến mấy cũng hiểu rõ ý muốn của anh.

Cô bước từng bước lại gần anh, gần đến khi chỉ còn cách một bước chân, cô ngẩng mặt lên, bỗng nhiên phát hiện ra người đàn ông trước mặt lại trở nên xa lạ như vậy, cô không thể nhìn thấu được ánh mắt của anh, không hiểu anh rốt cuộc đang muốn điều gì?

Hâm nóng thêm một lần nữa giấc mơ đã qua? Hay là muốn cả con người cô, hoàn chỉnh, trọn đời trọn kiếp?

Nếu anh muốn, cô có thể hiến dâng, nhưng anh thật sự ham muốn không? Anh có thể bất chấp cảm nhận của Trác Siêu Nhiên không? Anh có thể coi thường sự phản đối của người trong gia đình không?

Anh không thể. Một tuần trước, ở nhà của anh, anh đã làm được đến bước đó, rồi vẫn lựa chọn từ bỏ. bởi vì cô là chị dâu của anh, cho dù sau này như thế nào, đây đều là sự thật không thể thay đổi được, vợ của bạn tuyệt đối không được mạo phạm, huống chi đó lại là của anh em song sinh.

Cô sớm đã biết, anh xem ra có vẻ cuồng cuồng, bất cần, nhưng cũng có giới hạn nhất định, có nhân cách riêng của mình.

“Xin lỗi...” Cô khe khẽ mở miệng, “Bây giờ em hoàn lương rồi, không muốn quay lại nghề cũ nữa.”

Anh bật cười, khoe hàm răng đều tăm tắp, xem ra đang rất vui vẻ. “Em nghĩ quá nhiều rồi, hôm nay anh rất mệt, không muốn dịch vụ trọn gói...”

“Vậy anh muốn gì?”

Anh túm lấy tay cô, hững hờ đùa nghịch những ngón tay mềm mại thon dài của cô. “Em biết massage không?”

Dựa vào kinh nghiệm mới chỉ trải qua một lần của cô, massage dường như là dùng các ngón tay ấn, bóp, vuốt ve bừa trên người, chắc không khó như chơi piano. Nhưng, cô khẽ khàng liếc mắt về phía cơ thể anh, không thể không nhớ tới cảm giác khi chạm vào da thịt anh, vô cùng êm dịu, đàn hồi...

“Không biết!” Cô kiên định lắc đầu.

“Được rồi...” Cô vừa mới len lén thở phào, nghĩ rằng đã thoát được vận đen, ai ngờ anh lại tiếp tục ném ra một câu khiến cô tức nổ đom đóm mắt: “Vậy em hãy giúp anh tắm rửa nhé!”

“Tắm... rửa?” Sóng nước xoay vòng lan tỏa trước mắt, cảnh tượng hai người họ quấn quýt bên nhau trong bồn nước bỗng nhiên lại hiện lên, trong chốc lát, Mộc Mộc cảm thấy máu nóng ngùn ngụt bốc lên đỉnh đầu.

“Đừng nói là em không biết.”

“Em,” Cô nuốt nước bọt, hỏi với giọng điệu táo bạo: “Có phải là nếu tối nay, bất cứ việc gì em cũng nghe theo anh, sau này anh sẽ không tới tìm em nữa?”

“Tại sao lại hỏi như vậy?” Bàn tay anh đang nắm lấy tay cô bóp chặt, ánh mắt mãnh liệt chăm chú nhìn cô, “Em không muốn anh đến tìm em nữa?”

“Vâng.” Cô không hề né tránh, cứ trực tiếp đón nhận ánh mắt anh. “Chuyện đã qua... em muốn quên hết, sau này bắt đầu lại cuộc sống mới.”

Bàn tay anh càng bóp mạnh hơn, tới nỗi các khớp ngón tay cô đau nhói, bất cứ lúc nào cũng có thể gãy được.

Cô không giãy giụa, tiếp tục nói: “Mấy ngày hôm nay, em đã suy nghĩ rất nghiêm túc. Anh là người đàn ông đầu tiên của em, em nghĩ rằng mình rất yêu anh, tự cho phép bản thân mình si mê chờ đợi anh xuất hiện một lần nữa. Thực ra, người em yêu hoàn toàn không phải là anh, mà là người đàn ông do em tự tưởng tượng ra. Trong trại giam, em gửi gắm toàn bộ hy vọng lên anh, mơ tưởng rằng anh sẽ yêu em, bảo vệ em, giúp em sau này không bao giờ phải chịu đánh đập... Bây giờ em mới biết, những thứ đó đều là một kiểu gửi gắm tâm lý, là do em đang lừa mình dối người.”

Anh càng lúc càng siết mạnh các ngón tay của cô, nhưng cô không cảm thấy đau nữa, bởi vì có một nơi còn đau hơn cả các ngón tay.

Trước đây, khi chưa hiểu gì về anh, cô quả thực đã coi anh như một nơi để gửi gắm tâm lý, nhưng một tháng sống chung vừa qua, một người đàn ông luôn luôn miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo, thì thoảng chọc tức cô, trêu chọc cô, nhưng vẫn lặng lẽ chờ đợi cô, đã chiếm trọn tình yêu của cô rồi. Anh có thể không hoàn mỹ giống như trong giấc mơ của cô, nhưng lại đáng yêu, chân thật, bằng xương bằng thịt hơn nhiều so với hình ảnh trong giấc mơ của cô.

Cô hiểu rất rõ, tình cảm của Trác Siêu Việt dành cho cô vẫn như lúc ban đầu, thời gian này, anh cũng đang đấu tranh tư tưởng, cũng đang do dự.

Chỉ tiếc là, giữa họ không chỉ ngăn cách bởi Trác Siêu Nhiên, mà còn có quá khứ không thể xóa bỏ của cô, gia thế của anh, bố mẹ anh. Biết trước một tình cảm không có kết quả, cô không muốn thấy anh tiếp tục đấu tranh tư tưởng một cách vô vị giữa tình yêu và tình thân, cũng không muốn anh phải bỏ ra quá nhiều, cho dù chỉ là thương hại và đồng cảm.

Bởi vì bỏ ra càng nhiều, thứ muốn có được lại càng nhiều...

Cô điều chỉnh lại nhịp thở, kìm nén nỗi đau, mỉm cười hỏi lại: “Anh tức giận rồi ư? Anh nghĩ rằng em đang lừa gạt anh? Lẽ nào anh cũng không phải là đang lừa mình dối người hay sao?”

“...”

“Đừng nói rằng anh thích em, nếu anh thật lòng thích em, tại sao không thể nói rõ với anh trai anh? Tại sao cứ một mực khuyên em rằng: “Anh ấy phù hợp với em hơn anh!” Cứ đẩy em về phía anh ấy?... Thực ra, anh thực sự không yêu em, anh làm cho em những điều đó, đều là bởi vì anh cảm thấy thương hại em?”

Cô hiểu rõ những câu nói của mình làm tổn thương người khác thế nào, cô nghĩ rằng anh sẽ phần nộ, thậm chí có thể bóp nát bàn tay cô thành những mảnh vụn, nhưng anh lại không làm vậy, ngược lại, anh buông tay ra, ngữ điệu còn bình thường hơn cả lúc bình thường: “Em thật sự nghĩ như vậy?”

“Em nghĩ sai rồi ư? Một cô gái không thể nói được như em, vì tiền có thể bán mình, ngay cả tên của em, anh cũng không biết, anh thích em ở điểm gì chứ? Hay là bởi vì buổi tối hôm đó...”

“Em!”

Anh cuối cùng đã bị cô chọc tức đến nỗi không thể kiềm chế được nữa, bàn tay đỡ lấy sau gáy cô, dùng miệng bịt chặt đôi môi cô, ngấu nghiến hôn cô, vừa cắn vừa mút một cách tàn khốc, hận một nỗi không thể nuốt gọn cả phần lưỡi của cô.

Ban đầu, cô nhẫn nhục chịu đựng sự tàn sát phá phách bừa bãi mang tính trả thù của anh. Nhưng sau đó, động tác của anh chậm dần, sự phần nộ trong đáy mắt cũng dần dần tan biến, hóa thành ngọn lửa nóng bỏng thiêu cháy cả con người. Bàn tay đặt sau gáy cô dịu dàng vuốt ve mái tóc cô, nụ hôn trở nên triền miên, đau khổ.

Nỗi đau khổ nào cô cũng có thể nhẫn nhịn chịu đựng, nhưng tình cảm dịu dàng của đàn ông lại chính là điểm yếu trí mạng của cô... Cô cảm thấy từng lớp phòng ngự ở tận cùng trái tim đang bị dỡ bỏ từng chút, từng chút một, cô thậm chí bắt đầu luyện tiết thứ tình cảm ảm áp này.

Cô dùng chút lý trí cuối cùng còn sót lại, dồn sức đẩy anh ra, đánh anh, nhưng không có kết quả. Cô hạ quyết tâm, cắn vào môi anh, để anh có đủ thời gian phản ứng lại, cô cắn một cách rất chậm, rất dịu dàng.

Anh khe khẽ rên lên một tiếng, cuối cùng lưu luyến buông cô ra, liếm vết máu đang rỉ ra trên môi, “Ô Mộc, em còn dám nói thêm một lời nào nữa thử xem!”

Rất lâu sau cô mới định thần lại được, đưa tay lên vuốt ve đôi môi sưng phồng, hần học đẩy anh ra, “Đừng nói rằng anh không như vậy! Nếu bốn năm trước em không bỏ đi mà cứ bám theo anh, chắc là anh đã chán ghét em từ lâu, kết cục của em chắc còn không bằng Chu Tịch ...”

“Chu Tịch? Có phải cô ta đã nói gì với em không?”

“Cô ta không nói gì cả.”

Với cá tính của Trác Siêu Việt, từ trước tới giờ đều không chịu giải thích điều gì, nhưng hôm nay anh lại tỏ ra rất kiên nhẫn, cố gắng giải thích với Mộc Mộc. “Em đừng nghe cô ta nói lung tung, anh với cô ta chẳng có chuyện gì cả, là do cô ta chỉ làm theo ý mình, anh...”

“Không liên quan gì tới cô ta! Là do em đã nghĩ kỹ rồi, không muốn vắn vương một cách không rõ ràng với anh nữa! không muốn nhìn thấy anh nữa!”

“Không muốn gặp lại anh nữa?” Anh bỗng nhiên bật cười, khóe môi nhếch lên một đường cong khiến trái tim người khác giá lạnh, trong con ngươi màu đen lóe lên ngọn lửa có thể nuốt gọn cả một con người. “Được!”

Anh bước từng bước về phía cô, cô lùi từng bước về phía sau, nụ cười của anh khiến cô có dự cảm chẳng lành...

Cô lùi sát tới tận chân tường, đến khi không còn đường lui nữa, anh bế thốc cô lên, bước đến bên chiếc giường massage, ném cô lên trên đó.

Chiếc giường massage lắc lư một cách dữ dội dưới người cô, trông thành muốn đổ, cô hoảng sợ túm chặt lấy tấm ga trải giường, “Anh...”

Anh đứng bên cạnh giường, hai tay giữ chặt hai cánh tay cô, ấn cô ngã nằm xuống giường. “Em chiều anh thêm một đêm nữa, anh hứa, sau này sẽ không tới tìm em nữa!”

“Anh không hối hận sao?”

Nghe thấy câu này, bàn tay đang thọc vào cổ áo cô chợt dừng lại, các ngón tay nắm lại thành một nắm đấm, rồi lại dần dần duỗi ra, lần lượt cởi từng cúc áo của cô...

“Tùy anh vậy.” Không muốn lại nhìn thấy sự mâu thuẫn trong đáy mắt anh, Mộc Mộc khép chặt mắt, một giọt chất lỏng nóng hổi lăn ra từ khóe mắt cô, rơi vào trong tóc. Họ không muốn gây tổn thương cho nhau, nhưng lại làm tổn thương nhau sâu sắc, họ không muốn vượt qua dòng Lôi Trì này, kiểm chế hết lần này tới lần khác, ghìm chặt dây cương hết lần này tới lần khác, cuối cùng, vẫn không kiểm chế được, vượt qua giới hạn này.

(1. Lôi Trì: tên một con sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy, Trung Quốc, thường được ví von với một phạm vi, một giới hạn nhất định mà người ta không dám vượt qua.)

Ngón tay mát lạnh lướt qua khóe mắt cô, lau qua lau lại.

“Mở mắt ra, anh không thích cường hiếp một cái xác...” Dưới mệnh lệnh đanh thép của anh, cô mở mắt.

“Anh đã dạy em phải làm vui lòng đàn ông như thế nào, em quên rồi sao?”

Cô lắc đầu. Cô không quên, có bằng chứng từ lời nói đến việc làm đều mẫu mực luôn cố gắng không biết mệt mỏi của anh, cô sao có thể quên được?

“Tối hôm nay, chừng nào em khiến anh hài lòng... anh mới để em đi.”

Cô cười đau khổ, sự tàn ác của anh, cô đã sớm được lĩnh giáo, không còn cảm thấy lạ lẫm nữa. vịn vào chiếc giường massage xiêu vẹo, cô ngồi dậy, cẩn thận quỳ gối trước mặt anh, đôi môi ghé sát vào khóe môi

anh, khe khẽ hôn lên đó, một cảm giác như bị điện giật khiến toàn thân cô rung lên, vội vàng vịn lấy bờ vai anh...

Cô đang muốn hôn sâu thêm, anh quay mặt đi, né tránh.

Hiểu được sự khước từ của anh, cô khẽ kháng hôn lên sau tai anh, đầu lưỡi chậm chậm mơn man vành tai. Đồng thời, ngón tay cô lần xuống cổ cúc áo của anh, từng chiếc, từng chiếc một, cơ thể anh lộ ra trước mắt cô, ngón tay cô luồn sâu vào trong vạt áo anh, cởi bỏ chiếc áo anh đang mặc trên người.

Cơ thể anh vẫn không thay đổi, mỗi bắp thịt vẫn nổi lên cuộn cuộn, cô khẽ kháng hôn lên đó, những chỗ đầu lưỡi cô đi qua, cơ thể anh lại run lên khe khẽ, cơ thịt mềm mại trở nên rắn chắc.

Khi đôi môi cô chạm tới vai phải của anh, cô bỗng nhiên phát hiện trên vai anh có một vết sẹo lõm mờ hình dấu răng, xem ra rất giống với vết tích do một người phụ nữ để lại.

“Đó là kiệt tác của em đấy.” Anh ôm lấy vòng eo cô, “Em còn nhớ không?”

Bàn tay cô thận trọng vuốt ve vết sẹo, buổi tối hôm đó, khi niềm khoái lạc và nỗi đau không thể kêu lên thành tiếng đan xen lẫn nhau, cô không thể nào chịu đựng nổi, đã cắn vào vai anh, không hề biết mình lại cắn mạnh như vậy, cũng không ngờ rằng có thể lưu lại vết sẹo trên người anh.

“Muốn thử lại lần nữa không?” Hai bàn tay anh luồn sâu vào trong vạt áo cô, đầu ngón tay lạnh tới nỗi khiến toàn thân cô run lên, hơi thở hỗn hển truyền vào qua lớp màng nhĩ của anh.

“Cơ thể em vẫn mãi cảm như vậy, mới khẽ chạm vào đã run rẩy cả người...” Anh ghé sát vào tai cô nói, trong giọng nói còn mang theo cả ý cười. “Khi anh trai anh chạm vào người em, em cũng như vậy sao?”

Cô giống như vừa bị ai đó tát một cái thật mạnh, khuôn mặt nóng bừng.

“Anh ấy chưa...” Vốn định nói anh ấy vẫn chưa chạm vào cô, bỗng nhiên nhớ lại nụ hôn nồng nhiệt trên sofa, cô bèn nuốt mấy từ sau lại. Hóa ra, mọi chuyện đã trôi qua lâu như vậy, anh vẫn còn để bụng.

“Hử?” Anh chăm chú nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

“Buổi tối hôm đó, anh ấy còn chưa kịp chạm vào em, anh đã về rồi, sau đó, em đã uống say...” Cô hạ thấp giọng lầm bầm, “Anh ấy không làm gì cả..”

“Thật ư?”

“Nếu không tin, anh có thể hỏi anh ấy.”

Âm cuối cùng còn chưa được thốt ra, đôi môi anh đã đặt xuống, nuốt gọn cả âm cuối của cô.

Nụ hôn của anh vẫn cuồng bạo như trước đây, khiến cô hoàn toàn bị thuần phục, đầu óc cô trở nên mơ hồ, cơ thể dần dần mềm nhũn, bắt lực trong vòng tay anh, bắt giác đồ người lên chiếc giường massage.

Trác Siêu Việt đứng trên nền nhà, phần cơ thể phía trên nằm đè lên người cô. Anh hôn cô, cùng với sự quẩn quýt, vương vấn của môi và lưỡi, quần áo trên người cô bị anh lần lượt lột bỏ giống như người ta tách kén rút sợi, cô khe khẽ rên rỉ, vô thức cởi bỏ dây lưng, quần áo của anh...

Khi thật sự yêu nhau, bất cứ kỹ năng khéo gợi nào và thứ gọi là khúc dạo đầu đều trở nên thừa thãi. Khi da thịt chạm vào nhau, dục vọng liền bùng phát từ nơi sâu thẳm nhất của cơ thể, thiêu rụi toàn bộ lý trí.

Họ ôm chặt lấy nhau, cuồng nhiệt kiếm tìm sự ấm áp của đối phương, dường như đó là một tình yêu đã phải chờ đợi suốt hàng nghìn năm, dù có ôm chặt đến mấy cũng không thỏa nổi nhớ nhung, chỉ có thể dùng sự kết hợp nguyên thủy nhất mới có thể phát tiết hết sự đau khổ đã bị dồn nén bấy lâu nay...

Đôi môi anh cuồng nhiệt hôn cô, ngón tay vờ vào bầu ngực cô, còn cơ thể lại ghì sát vào giữa hai đùi cô, khiến hai đùi cô mở rộng ra với góc độ lớn nhất, ngọn lửa cuồng nhiệt của sự chờ đợi bấy lâu đã bị chặn dưới cơ thể cô, vì giây phút này, anh đã phải kìm nén quá lâu, phải chờ đợi quá lâu, toàn bộ lý trí đều không có cách nào ngăn cản được nỗi khao khát của anh lúc này.

Anh dồn sức, dẫn sâu vào lối vào ẩm ướt...

Hai tiếng thở nặng nề phát ra từ hai đôi môi đang quần quýt lấy nhau, vừa ẩn chứa một sự kích thích đầy đau đớn, vừa bao hàm cả sự hưng phấn khó có thể kìm nén được.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên, nhưng cơ thể cô vẫn căng chặt hơn mức bình thường, giống hệt như trong ký ức, vẫn còn chưa vào hẳn bên trong, cơ vòn ẩm ướt ẩm áp đã khiến anh muốn thôi cũng không được, muốn dừng cũng chẳng xong.

Anh đứng thẳng người lên, hai tay nắm chặt hai đùi cô, kéo về phía sau, toàn thân anh đồng thời lại nhích về phía trước, cứ thế đâm thẳng vào nơi sâu nhất của sự ẩm áp.

“A...” Mộc Mộc cắn chặt môi, đau đến nỗi toàn thân bỗng nhiên trở nên căng cứng, hai chân cô kẹp chặt lấy eo anh.

Đã nhiều năm không gặp, cô đã trưởng thành rồi, khi mặc quần áo rộng rãi bên ngoài, nhìn cô có vẻ gầy mảnh, nhưng thực ra những chỗ cần có da thịt đều rất vừa vặn, đủ để kích thích dã tính nguyên thủy nhất của người đàn ông.

Anh chậm rãi rút ra, rồi lại dùng toàn lực để đâm sâu vào, lần này, toàn bộ dự vọng của anh đã chiếm đoạt cô, niềm khoái lạc cuồng nhiệt lan tỏa từ nơi đag gắn kết với nhau chặt chẽ nhất, anh khẽ rên lên một tiếng...

“Ừ!” Mộc Mộc rên rỉ khó chịu, cơ thể run rẩy dữ dội trong đau đớn. không phải chỉ có lần đầu tiên mới đau, hôm nay đã là lần thứ hai của cô... Ồ, không phải là lần thứ hai, là lần thứ... Cô cũng không đếm rõ được đó là lần thứ mấy nữa, sao vẫn còn đau như vậy?

Cuối cùng đã nghe được tiếng rên rỉ vừa đau đớn vừa mãn nguyện của cô dưới cơ thể mình, máu nóng trong người anh cuộn cuộn trào dâng, anh hưng phấn rút ra rồi lại tàn bạo tấn công vào bên trong thêm một lần nữa.

“A!” Bàn tay cô nắm chặt lấy tấm ga trải giường phía dưới, đau đớn cầu cứu, “Không, dừng...”

“Có cần thiết phải hét to như vậy không? Thiết bị cách âm ở đây không tốt lắm, phòng bên cạnh không biết, lại tưởng anh đang cưỡng bức em.”

Cô chống khuỷu tay nhô dậy, khuôn mặt đỏ ửng, khe khẽ hỏi: “Hơi đau, anh nhẹ hơn một chút được không?”

Anh dùng ngón tay lau giọt mồ hôi rớt xuống trên trán cô, thầm tự trách mình, xem ra anh đã quá sốt sắng. Để cô có thời gian thích nghi, anh không thể không kìm nén khát vọng của mình lại, động tác bớt phóng túng hơn nhiều.

Không còn những cơn đau do va đập, khoái cảm của sự cọ xát càng ngày càng rõ rệt, cảm giác tê mỗ quen thuộc dần dần dâng lên, lan tỏa từ nơi sâu thẳm nhất của cơ thể. Cô không còn kiềm chế được sự kích thích mãnh liệt, cùng với nhịp điệu của anh, khó nhọc rên rỉ, “Ừ...a...”

Hoa văn chạm khắc trên trần nhà cứ lác lác trước mắt cô, người trước mắt cô cũng đang đung đưa, cô không còn nhìn rõ thứ gì nữa, chỉ có thể ngây ngất choáng váng túm chặt lấy cánh tay chắc khỏe của anh, lặng lẽ ngắm nhìn anh.

“Còn đau không?”

Cô mỉm cười lắc đầu, ngón tay vuốt ve khuôn mặt anh, đôi môi anh, cho dù hình ảnh trước mắt mơ hồ thế nào, cô vẫn luôn nhìn rõ đôi môi hé mở nụ cười và đáy mắt đầy khoái lạc của anh, bởi vì, có một số thứ đã sớm khắc sâu trong đầu óc cô...

“Có thật là anh không?” Cô đắm đuối nhìn đôi mắt sâu thẳm, sống mũi thẳng tắp, cả khóe môi cong cong bên vành môi mỏng của anh. “Người đàn ông của bốn năm về trước, có thật là anh không?”

Anh nhếch môi, nở nụ cười ranh mãnh, “Chẳng phải là em không yêu anh sao?”

Mộc Mộc bỗng chốc nghẹn giọng, quay mặt đi không nói thêm gì nữa.

Anh nâng khuôn mặt đỏ ửng của cô lên, hôn lên đôi môi cô, đôi tay không ngừng tìm kiếm vuốt ve những phần nhạy cảm trên cơ thể cô, khiến toàn thân cô mềm nhũn, hơi thở hỗn hển.

“Em hãy nói lại những lời ban nãy một lần nữa.” Anh nâng bầu ngực của cô lên, đưa phần núm nhỏ xinh màu hồng phấn vào trong miệng, ngậm chặt.

Ánh mắt cô trở nên mơ màng. “Câu nào?”

“Rằng em không muốn anh quấy rối em nữa, em không muốn nhìn thấy anh nữa...”

“Em...” Sự khiêu khích của đầu lưỡi linh hoạt, cảm giác kích thích tê dại khiến cô ngay đến cả việc hít thở cũng trở nên khó khăn.

Cô không nói được câu gì nữa, chỉ muốn anh tiếp tục lấp đầy cơ thể cô, mãi mãi không rời xa.

Bàn tay anh lần tìm tới giữa hai đùi cô, khe khàng mơn trớn vuốt ve vị trí mẫn cảm nhất của cô, toàn thân cô co lại, muốn khép chặt hai đùi, một vật lạ vượt quá mức bình thường lại chắn ngang trong cơ thể, khiến cô không thể nào khép đùi lại được nữa.

“Đừng...” Giọng nói của cô hơi khàn đặc, từng millimet da trên cơ thể đều đang cháy bỏng.

“Người mà em yêu có thật sự không phải là anh không?”

Không hổ danh là người đàn ông đã từng trải qua huấn luyện trong quân đội, ngay cả việc nghiêm túc bức cung cũng biết chọn thời điểm, cô còn không thở nổi, làm gì còn sức lực mà nói những điều không đúng với suy nghĩ của mình nữa.

Không thể chống đỡ được hai sự tấn công tàn bạo cả về tinh thần và thể xác, cô run rẩy trả lời: “Là anh...”

“Anh chưa nghe rõ...”

Sự cọ xát sinh lý đã công phá thành công toàn bộ tuyến phòng thủ tâm lý của cô, cô gắng hết sức lắc đầu, ánh mắt sáng lấp lánh, “Em yêu anh!”

Anh mỉm cười mãn nguyện, hai tay nắm lấy phần eo của cô, bắt đầu muốn có được cô một cách cuồng nhiệt. nhìn cơ thể cô lắc lư bất lực trên chiếc giường massage, nghe tiếng cầu xin rên rỉ của cô đẹp đẽ như tiếng động của thiên nhiên, anh càng lúc càng mất hết lý trí, mỗi nhịp đều dẫn vào tận nơi sâu thẳm nhất.

Mộc Mộc cũng đã thích ứng được với nhịp điệu của anh, từng đợt cảm giác tê dại thay thế cảm giác đau đớn ban đầu. lần sau lại mạnh mẽ và đầy kích thích hơn lần trước, Mộc Mộc không còn chịu đựng được nữa, khoái cảm bùng phát như nước thủy triều dâng, toàn thân run rẩy, co giật trong ngọn lửa cuồng nhiệt.

Chưa từng có giây phút nào, cô lại có dự vọng mãnh liệt như vậy, cô muốn có anh, không chỉ thân thể, mà còn cả trái tim anh, con người anh, toàn bộ anh...

Nhưng cô biết, cô không thể có được!

“Siêu... Việt... Em thật sự rất yêu anh!” Cơ thể lên đến đỉnh cao của khoái cảm, trái tim lại rơi vào vực sâu thăm thẳm, cô khóc, túm chặt lấy cánh tay anh như không còn lý trí, “Anh hãy ôm em đi.”

Cô cần vòng tay của anh, cho dù chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Anh bế cô lên khỏi chiếc giường massage, rào nhanh từng bước về phía giường ngủ, đặt cô lên chiếc giường rộng lớn, êm ái. Anh trèo lên giường, hai cơ thể trần trụi lại quấn chặt lấy nhau, khít đến nỗi không có một khe hở nào ở giữa.

Sau đó, anh thay đổi các tư thế khác nhau, chiếm đoạt cơ thể cô không biết mệt mỏi, chỉ hận một nỗi không thể bẻ gãy từng khúc xương của cô.

Dư âm của cao trào khiến cơ thể cô mẫn cảm một cách khác thường, niềm khoái lạc cực đỉnh xen lẫn cảm giác đau buốt sâu lắng, tiếng rên rỉ của cô càng lúc càng mê loạn, cho tới khi một lần nữa được anh đưa lên đỉnh cao của sự khoái lạc...

Cơ thể yếu đuối với những đường nét tuyệt mỹ bên dưới, tiếng rên rỉ hút hồn đoạt vía, thêm vào đó là sự co thắt nhịp nhàng trong sự run rẩy của cô, khiến Trác Siêu Việt không thể nhẫn nại chịu đựng sự kích thích

mãnh liệt này nữa, khoái cảm bao trùm toàn thân một cách dữ dội, dồn hết xuống phần thân dưới, anh kêu lên khe khẽ, dần sâu vào nơi sâu thẳm nhất của cô, giải tỏa ngọn lửa dục vọng đã bị dồn nén bấy lâu nay.

Một cuộc gian dâm không nên xảy ra cuối cùng đã kết thúc, anh thở dài, khi dục vọng được phát tiết hết, lý trí được khôi phục lại, nói không hối hận, là giả dối.

Nhưng hối hận thì có thể thay đổi được điều gì, điều cần xảy ra cũng đã xảy ra rồi.

Anh chỉ có thể khẽ khàng lau nước mắt cho cô, ôm cơ thể đang run rẩy của cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo sống lưng cô. “Yêu anh thì không nên nói những điều không đúng với suy nghĩ của mình, nói những lời làm tổn thương người khác.”

Cô cuộn tròn trong lòng anh, đau khổ lắc đầu, “Anh bảo em phải yêu anh như thế nào? Anh chưa từng đích thân nói với em một câu, rằng anh yêu em!”

Anh hôn lên trán cô, “Chẳng phải là anh đang yêu em hay sao?”

“Em không muốn anh làm, em muốn anh nói...” Cô vùi đầu vào sâu trong vai anh, giọt nước mắt nóng hổi rớt trên vết sẹo hình hàm răng, “Siêu Việt, em hy vọng rằng người thừa nhận em là bạn gái, từ chối người khác can thiệp vào cuộc sống riêng tư của mình là anh biết bao nhiêu... Em hy vọng người đàn ông níu kéo tay em lại, không để em ra đi cũng là anh biết bao nhiêu! Nhưng em biết, anh không thể. Trước mặt anh trai mình, ngay cả việc nhìn em lâu hơn một chút anh cũng không dám!”

“Em nghĩ rằng anh không muốn ư? Nếu em thật sự là người con gái của anh, anh dám thừa nhận với tất cả mọi người trên thế gian này, đừng nói là mẹ anh, ngay cả Ngọc hoàng Thượng đế cũng không có quyền can thiệp! Đáng tiếc, em lại không phải là...”

Đúng vậy, cô không phải là bạn gái của anh.

Cho dù hai cơ thể của họ quấn quýt chặt lấy nhau không còn một khe hở, anh đã khiến cô đạt đến cao trào... cô cũng không phải là bạn gái của anh.

“Siêu Việt, chúng ta...”

“Đừng nói gì cả...” Anh ngồi dậy, “Anh đi tắm đây.”

“Để em giúp anh”

Chân trời biến thành một màu xám đậm.

Trác Siêu Việt lặng lẽ nằm trong bồn nước, nước nóng gột rửa cơ thể anh, trên người anh đầy bọt nước. Mộc Mộc cẩn trọng giúp anh kỳ cọ khắp người, bộ phận nào cũng lau rửa thật sạch sẽ, không để lại một chút tội chứng của cuộc gian dâm vừa rồi.

Cuối cùng, rút cạn nước, cô dùng khăn bông giúp anh lau khô người.

Làm xong mọi việc, cô vuốt ve đầu lông mày đang nhú chặt của anh, “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Anh vẫn nhắm nghiền mắt, dường như không nghe thấy. Cô nhận ra anh không muốn trả lời, nên không hỏi nữa.

“Anh mãi nguyên chưa? Em có thể đi được chưa?”

Anh mở mắt ra, “Muộn thế này rồi, em có thể đi đâu? Để trời sáng rồi hãy đi nhé!”

Tắm rửa xong, họ cùng ngủ trên một chiếc giường thêm lần nữa, cô gối đầu lên ngực anh, hít hà mùi hương sữa tắm trên người anh.

Rất lâu rồi chưa được ngủ ngon như vậy, trong giấc mơ toàn là sự ấm áp và ánh sáng mặt trời. Nếu không phải là tiếng chuông điện thoại vang lên, cô có thể sẽ mãi mãi ngủ thiếp đi như vậy..

Mơ màng mở mắt ra, trời đã sáng rồi ư, Trác Siêu Việt đưa tay ra tìm chiếc điện thoại trên đầu giường, liếc nhìn vào màn hình điện thoại, bất ngờ ngồi bật dậy.

Đắn đo vài giây, anh bấm nút nhận cuộc gọi, khàn giọng gọi một tiếng: “Anh.”

“Siêu Việt, em đang ở đâu vậy?”

Nghe thấy giọng nói của Trác Siêu Nhiên, Mộc Mộc bỗng chốc giống như bị một chậu nước lạnh giội xuống từ đầu tới chân, tỉnh ngủ hẳn, lặng lẽ bò xuống giường.

“Em,” Trác Siêu Việt bóp mạnh trán, đến nỗi mắt mũi cong vẹo hết cả. “Đang ở một hội quán massage-xông hơi.”

“Hội quán?” Trác Siêu Nhiên cười nói, “Sao, em thật sự vẫn dự định cắt đứt mối quan hệ với mẹ đấy à?”

Trác Siêu Việt cười đau khổ, “Là do mẹ dự định cắt đứt mối quan hệ với em chứ!”

“Em không phải không hiểu tính khí của mẹ, quay về nhận lỗi với mẹ một cái là xong, hay là, em về đi, anh giúp em nhận lỗi...”

“Được, lát nữa em sẽ về nhận lỗi với mẹ.”

Trác Siêu Nhiên không ngờ anh lại trả lời một cách vui vẻ như vậy, sững người lại, “Em nói thật chứ?”

“Ừm.” Anh tiện miệng trả lời, mắt nhìn thoe Mộc Mộc đã ăn vận chỉnh tề, đi ra phía cửa, anh không ngăn cô lại, cứ cầm điện thoại trên tay, nhìn theo bóng dáng đang khuất dần ngoài cửa.

Một buổi sáng sớm giống như bốn năm về trước!

“Siêu Việt? Em không sao chứ?”

Anh nắm chặt điện thoại trong tay, vò điện thoại phát ra những tiếng nứt vỡ. “Không sao...”

Cánh cửa nặng nề lại một lần nữa lặng lẽ khép lại phía sau lưng, lại là một buổi sáng trong lành với trời âm trắng, lại là dãy hành lang trống trải này...

Tình cảnh này, lại lặp lại đúng với bối cảnh của bốn năm về trước.

Điều không giống duy nhất, đó là, bốn năm trước, Mộc Mộc còn có thể ôm ấp hy vọng hão huyền, khuyên nhủ bản thân mình chờ đợi, kiên trì, còn hôm nay, ngay cả hy vọng đó, cô cũng không có nữa rồi, điều duy nhất cô có thể làm được là dồn ép bản thân mình từ bỏ..

Không nhớ rõ rằng ai đã từng nói, tình yêu không có kết thúc, chỉ có từ bỏ! Chỉ cần bạn kiên trì, không từ bỏ, tình yêu sẽ không kết thúc! Sau mùa đông giá lạnh, hoa mai sẽ nở rộ.

Giờ đây, cô muốn nói với người đó rằng, có một số tình yêu, cần phải biết từ bỏ! Cứ khư khư giữ chặt lấy tình yêu vốn không thuộc về bản thân mình, chỉ có thể khiến hai người đều cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng, từ bỏ, nghĩ thì rất dễ, khi thực hiện lại khó vô cùng.

Giờ phút này đây, trên cơ thể cô còn lưu giữ mùi hương nồng đậm của anh, cả những vết thâm tím khắp nơi mà anh lưu lại, còn nữa, cả cảm giác nhói đau tận nơi sâu thẳm giữa hai bắp đùi...

Cô thật sự ki nữ rời xa anh, dù không thể ôm anh, cảm nhận sự ấm áp trong lòng bàn tay anh, cô vẫn muốn được nhìn anh cười thêm một lần nữa, xem anh có tự oán trách hay ăn năn hối hận không...

Cô vịn tay vào tường, cố gắng ngẩng đầu lên, không để nước mắt rơi xuống, hết lần này tới lần khác tự nói với bản thân mình: Tô Mộc Mộc, mi có thể đứng vững, thế giới này còn nỗi đau khổ nào mà mi không gánh chịu được đâu!

Cuối cùng, lấy hết dũng khí, cô chuẩn bị ra đi, căn phòng cô vừa bước vào bỗng vang lên tiếng bước chân, càng lúc càng gần.

Mộc Mộc vô cùng kinh ngạc, hoang mang chạy tới góc khuất cạnh cầu thang, quay lưng về phía tường, bịt chặt miệng lại, cũng không dám hít thở.

Buổi sáng sớm yên tĩnh, một tiếng động khe khẽ cũng không qua được thính giác nhạy cảm của cô.

Cô nghe thấy tiếng lách cách của khóa cửa, nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp của anh, cũng nghe thấy tiếng ầm nút vào cầu thang máy một cách đầy mệt mỏi buồn bực, từng tiếng từng tiếng một, cho tới khi tiếng “tinh tang” vang lên, cửa thang máy mở ra, rồi lại khép lại, thế giới lại khôi phục lại sự yên tĩnh...

Trái tim giống như vừa bị một lưỡi dao cắt gọn, Mộc Mộc không thể đứng vững được nữa, phần lưng dựa vào tường cứ dần tụt xuống, cô đưa tay lên ôm miệng, ngồi thụp xuống, nước mắt lăn tăn rơi.

Sau khi Trác Siêu Việt đuổi theo ra ngoài, không quay lại nữa, cô không biết anh đã tìm cô bao lâu, đã tìm cô ở bao nhiêu nơi. Cô cứ trốn mãi trong góc tường ẩm ướt, lén lút một mình, khóc cho đến khi không còn sức lực nữa, nước mắt vẫn không ngừng trào ra. Cô không xứng đáng, ngoài hai đêm cuồng nhiệt tuyệt vọng, cô chưa từng mang lại cho anh thứ gì, không đáng để anh phải vắn vơ thương nhớ suốt bốn năm, càng không đáng để anh phải phản bội lại người thân yêu nhất của mình.

Không biết bao lâu sau, sắc trời đã chuyển sang màu đen, cô tin rằng Trác Siêu Việt sẽ không đi tìm cô nữa, mới lên đôi chân tê mỏi, từng bước từng bước đi xuống cầu thang.

Bước xuống hết bậc thang cuối cùng, cô đứng ở lối lên cầu thang lo lắng nhìn khắp đại sảnh hồi lâu, chắc chắn rằng không có bóng dáng của Trác Siêu Việt, mới lo lắng đi ra ngoài, nhưng khi đi khỏi Long Cung, cô bỗng nhiên cảm thấy thất vọng, quay đầu lại nhìn không biết bao nhiêu lần, mong mỗi tìm thấy anh trong đám đông lộn xộn. Đáng tiếc, anh đã đi rồi...

Gió tháng Chín dịu hiu giá lạnh, Mộc Mộc ôm lấy cơ thể đang run rẩy, đứng trên con phố xa lạ, không nhìn rõ được phương hướng.

Cô chỉ có thể đi men theo con phố khi đến đây, đi ngang qua một hiệu thuốc, bỗng nhiên nhớ ra mấy ngày nay là ngày không an toàn, ngộ nhỡ cô mang trong mình đứa con của anh... Nghĩ tới khả năng này, cô vô thức xoa xoa phần bụng dưới, cô có thể sinh cho anh một đứa con không?

Không, không được! Cô không thể để đứa con của mình đến với thế giới này mà không biết bố đẻ của nó là ai! Cô không thể để bị kịch của cô lại tái diễn thêm một lần nữa.

Dằn lòng mình, bước vào trong hiệu thuốc, dưới ánh mắt khác lạ của người phụ nữ mặc áo blouse trắng, Mộc Mộc run rẩy mở miệng: “Tôi muốn mua một loại thuốc tránh thai... À, chuyện là hôm qua tôi và anh ấy đã gần gũi nhau...”

Người phụ nữ lạnh lùng liếc cô một cái, ghi phiếu: “Mười sáu đồng rưỡi!”

Cô run rẩy lấy tiền, trả tiền thuốc, run rẩy cầm gói thuốc mà người phụ nữ kia vừa ném lên trên tủ thuốc, nắm chặt lại trong lòng bàn tay.

Bước ra khỏi hiệu thuốc, cô lúi túi hướng dẫn sử dụng ra đọc, mãi một lúc lâu mới nhìn rõ dòng chữ trên đó: Thuốc tránh thai khẩn cấp dành cho phụ nữ... Dạng viên, trong vòng hai mươi giờ sau khi sinh hoạt uống viên thứ nhất, cách mười hai tiếng sau uống viên thứ hai.

Có người đi ngang qua, liếc nhìn gói thuốc trong tay cô, quay đầu lại nhìn cô một chút... Có người thương cảm cho hoàn cảnh bất hạnh, cũng có người lạ tỏ vẻ bất bình.

Mộc Mộc hít một hơi thật sâu, lấy ra một viên thuốc, nhét vào miệng, cố gắng nuốt xuống, thuốc rất đắng, cảm giác chất đắng cứ mắc nghẹn mãi trong cổ, mãi không tan đi được. Cô bỗng nhiên thấy lạnh, thít chặt chiếc áo mỏng trên người, gió vẫn luồn vào tận xương tủy, lạnh tới nỗi cả hàm răng đều va vào nhau lập cập.

Có thể, cô nên ngồi vào trong một góc khuất, quẹt mộ que diêm... chưa biết chừng, cô có thể nhìn thấy nụ cười của anh trong ánh lửa.

Cô bật cười tự trào, tiếp tục đi về phía trước.

Muốn nhìn thấy anh, hoàn toàn không cần phải quẹt diêm, chỉ cần nhắm mắt lại, đã có thể thấy rồi.

Mãi cho tới chiều tối, Mộc Mộc mới đứng ngoài cửa nhà Bạch Lộ, gõ lên cửa hai tiếng.

Khi Bạch Lộ mở cửa ra, nhìn thấy Mộc Mộc đang đứng đó, khuôn mặt hoảng sợ đến nỗi trắng bệch, cô liền kéo Mộc Mộc vào nhà, nắm lấy vai cô, nhìn khắp người cô một lượt từ đầu tới chân. “Em sao thế?”

Mộc Mộc gắng gượng nở một nụ cười, “Em rất ổn, chị có thể đừng nhìn em giống như đang nhìn thấy ma quỷ được không?”

Bạch Lộ không nói gì, kéo thẳng cô tới trước gương. Nhìn thấy hình bóng của mình trong gương, Mộc Mộc cũng giật mình hoảng sợ, đây chính là cô ư? Đầu tóc rối bù, sắc mặt nhợt nhạt, trên mặt đầy vết nước mắt, đôi mắt và đôi môi vẫn còn sưng đỏ...

Cô cảm thấy may mắn vì mình đã không quay về trường học, nếu để đám bạn trong phòng nhìn thấy bộ dạng đáng sợ này của cô, không biết họ sẽ nghĩ như thế nào?

Bạch Lộ lấy một chiếc khăn mặt đã thấm ướt cho cô, cô cảm động đón lấy, đang định lau mặt, Bạch Lộ bỗng nhiên vén mái tóc của cô lên, liếc nhìn những vết hôn chi chít trên cổ cô, ánh mắt nhìn cô như muốn hỏi điều gì đó nhưng lại không dám mở miệng...

“Là do em tự nguyện.” Mộc Mộc biết cô ấy muốn hỏi gì, thà rằng bản thân mình nói thật luôn, “Vẫn là anh ấy, vẫn là cuộc tình một đêm... Không có gì, chỉ coi như hâm nóng lại giấc mơ xưa, cảm giác rất tuyệt vời... Thật sự không có gì đâu.”

Nói liền một mạch xong, cô cầm chiếc khăn, chà xát thật mạnh lên mặt, những giọt chất lỏng nóng hổi trong mắt đã được chiếc khăn hút sạch, một giọt cũng không rơi ra ngoài.

“Mộc Mộc...”

“Chị Bạch Lộ, em đói rồi, nhà chị có thứ gì để ăn không?”

Bạch Lộ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, vào phòng bếp nấu cho cô một bát mì ăn liền, mì thịt bò nóng hổi, hương thơm tỏa ra ngào ngạt.

Hai tay cô bê bát mì ăn liền, hơi nóng từ lòng bàn tay lan tỏa vào tận trong mạch máu, nhưng cô vẫn lạnh tới mức run cả người.

“Trung đoàn trưởng Trác đó...” Bạch Lộ do dự một chút, nói tiếp, “Chị nghe Vương Dao nói, mắt anh ấy bị thương, vẫn đang tĩnh dưỡng trong bệnh viện.”

Nước canh nóng bốc nghiến trong cổ họng, Mộc Mộc ôm miệng ho dữ dội, đến nỗi lục phủ ngũ tạng đều sắp nhảy cả ra ngoài mới kiềm chế được.

“Ừm,” Cô lau miệng, “Anh ấy đang ở trong bệnh viện, anh ấy bị thuởwn, không chỉ ở mắt, chân cũng bị đâm rách rồi... Chị Bạch Lộ, coi như em cầu xin chị, xin chị đừng hỏi đêm qua em đã lên lút qua lại với anh, em không muốn nói...”

Bạch Lộ không nói thêm nữa, khe khẽ vỗ lên đôi vai run rẩy của cô, “Mộc Mộc, anh ta rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào? Sao em lại yêu tới mức độ ấy?”

Bạch Lộ vốn rất hiếu kỳ, nghĩ rằng người đàn ông đó nhất định có một sức hấp dẫn khiến phụ nữ không có cách nào để khước từ, nhưng khi cô nhìn thấy thuốc tránh thai khẩn cấp trong túi của Mộc Mộc, cô lại lên tiếng trách mắng luôn: “Hừm đúng là đồ bỏ đi! Cái loại đàn ông chỉ biết hưởng thụ cho bản thân mình, ngay cả việc sống chết của em cũng không thêm màng tới, em còn một lòng một dạ yêu anh ta sao? Em hãy sớm quên anh ta đi cho chị... Còn nữa, ngày mai chị đưa em tới bệnh viện kiểm tra thật kỹ, đừng để bị lây nhiễm bệnh truyền nhiễm nào đó!”

Mộc Mộc thật sự đã bị bệnh rồi, đương nhiên không phải là một loại bệnh truyền nhiễm nào đó, cô sốt cao liên tiếp ba ngày, lên cơn ho liên tục.

Con người khi đau ốm, thường mong nhớ về người thân nhất, Mộc Mộc cũng nhớ, nhưng cô nhớ Trác Siêu Việt hơn cả, bởi vì những người thân của cô đều đã không còn trên thế giới này nữa rồi, nhưng Trác Siêu Việt thì vẫn còn, cô chỉ cần ẩn số gọi cho anh là có thể nghe được giọng nói của anh.

Vì vậy, cô thường xuyên ngồi ngầy người nhìn điện thoại, vừa lo sợ vừa chờ đợi anh gọi tới.

Bạch Lộ tới bệnh xá trong trường học thăm cô, thấy cô đang ngồi thẫn thờ như người mất hồn trước điện thoại, thực sự tức đến nỗi không thể kìm nén được nữa, nhét điện thoại vào trong tay cô, “Gọi điện thoại cho anh ta, bảo anh ta tới đây thăm em.”

“Chị Bạch Lộ.” Mộc Mộc chớp chớp đôi mắt to ngấn ngấn nước mắt: “Váy của chị đẹp quá, chị mới mua à?”

“Em! Em đúng là đồ bỏ đi!” Bạch Lộ ngồi lên giường, với tay lấy một quả chuối, bóc vỏ xong nhét vào tay Mộc Mộc.

“Chẳng phải chị đã nói anh ta là loại bỏ đi, bảo em hãy sớm quên anh ta đi rồi sao? Em quên rồi à?”

Mộc Mộc lại kéo kéo váy áo của cô, “Chiếc váy này chị mua ở đâu vậy? Có đắt không? Em cũng muốn mua một chiếc.”

“Ở trung tâm thương mại XX, mấy hôm nay họ đang kỷ niệm ngày khai trương, giảm giá rất nhiều mặt hàng...” Nói tới chuyện giảm giá, ánh mắt của Bạch Lộ sáng bừng lên trong giây lát. “Chiếc váy này của chị giá gốc là hơn một nghìn đồng, bây giờ giảm bảy mươi phần trăm, chỉ còn hơn bốn trăm đồng...”

“Thật à? Rẻ thế ư? Mộc Mộc ngồi thẳng dậy, “Em ở trong bệnh xá buồn quá, hay là chị em mình đi dạo phố đi.”

Mộc Mộc không thật sự muốn mua váy, cô chẳng qua chỉ nghe nói dạo phố là phương pháp trị liệu bệnh thất tình tốt nhất cho phụ nữ, so với việc nằm cô đơn một mình trên giường, tròng mắt nhìn bạn gái giường bên cạnh được bạn trai tận tình chi áo chăm sóc, cô thà rằng ra ngoài nhìn ngắm xem bầu trời ngoài kia trong xanh như thế nào, bầu không khí ngoài kia trong lành tươi mới như thế nào.

Đáng tiếc, Bạch Lộ không cho cô cơ hội, “Dạo phố? Bộ dạng dở sống dở chết như em thế này mà còn đòi đi dạo phố, em cứ ngoan ngoãn nằm dưỡng bệnh cho chị!”

“Em đã đỡ sốt hơn nhiều rồi.”

“Từ bốn mươi độ hạ xuống còn ba mươi tám độ, em...” Câu nói của Bạch Lộ bỗng nhiên nín chặt, bởi vì sự chú ý của cô đã bị người đàn ông đang bước vào trong phòng bệnh hút hết mất rồi.

Không chỉ riêng Bạch Lộ, những người khác trong phòng bệnh cũng đang nhìn người đàn ông đang bước vào trong phòng, bị cuốn hút bởi khí chất toát lên từ người anh.

Đang sốt cao, nhìn thấy khuôn mặt vẫn ngày đêm mong nhớ đó, nước mắt của Mộc Mộc trong chốc lát lại làm nhòa tầm nhìn của cô, cô không thể nói được bất cứ một câu nào nữa.

Anh ngồi xuống bên cạnh giường, còn chưa kịp nói gì, Mộc Mộc đã không thể kiềm chế được bản thân, dang hai tay ôm chặt lấy anh. Cuối cùng anh đã đến rồi, cô vẫn luôn đợi anh, đợi đến nỗi toàn thân đau nhức, ngay cả xương cốt cũng đau dữ dội.

Ba ngày vừa qua, cô vẫn luôn suy nghĩ, cho dù đúng hay sai, chỉ cần anh đến, cô nhất định sẽ ôm chặt lấy anh, không buông tay ra nữa.

Bàn tay anh dịu dàng đặt trên lưng cô, khe khẽ vỗ về, sự vỗ về ấm áp dịu dàng khiến toàn thân Mộc Mộc kinh động.

Cảm giác này, không giống Trác Siêu Việt...

Nhưng Trác Siêu Nhiên rõ ràng vẫn đang ở trong bệnh viện, mắt của anh ấy chẳng phải là vẫn chưa nhìn thấy hay sao?

Mộc Mộc kinh ngạc mở to mắt, vừa hay nhìn thấy một hình bóng quen thuộc khác đang đứng ở cửa phòng bệnh, anh đang đứng tựa vào thành cửa, lẳng lặng nhìn cô, khóe môi nhếch lên một đường cong giống như cười mà không phải là cười...

Ánh mắt của họ gặp nhau, cô nhìn thấy sự hận thù và đau khổ mãnh liệt trong đáy mắt anh, cho dù đã hơi tan biến một chút.

Cô đã làm gì vậy? Đã ôm người mà cô không nên ôm nhất, lại còn ôm ngay trước mặt Trác Siêu Việt.

Mộc Mộc hoảng hốt đẩy Trác Siêu Nhiên ra, liên tục dịch về phía sau, kéo rộng khoảng cách với Trác Siêu Nhiên. Cô không có ý nghĩ gì, chỉ là cô ốm quá nặng, quá mong đợi Trác Siêu Việt tới tìm cô, vì vậy vừa nhìn thấy khuôn mặt đó, đã kinh ngạc mừng rỡ đến nỗi quên hết tất cả.

“Mộc Mộc, xin lỗi, anh mới được biết là em bị ốm.” Giọng của Trác Siêu Nhiên đầy ắp sự áy náy.

Cô định thần lại, hỏi: “Sao anh lại tới đây? Mắt của anh khỏi rồi ư? Anh đã xuất viện rồi à?”

“Chưa xuất viện, anh nhìn mọi thứ vẫn còn hơi mờ, bác sĩ khuyên anh nên ở lại bệnh viện để theo dõi thêm vài hôm.” Anh mỉm cười điềm nhiên, “Anh nghe nói em bị ốm, vội vàng muốn đến thăm em, nên đã trốn ra ngoài.”

“ ... ”

Có một số người đàn ông rất đáng sợ, bạn không dám làm tổn thương anh ấy, có một số người đàn ông rất lớn mạnh, bạn không đủ sức để làm tổn thương anh ấy.

Có một số người đàn ông quá tốt, anh ấy dồn hết tâm sức bảo vệ bạn, yêu thương bạn, bạn căn bản không nỡ nhẫn tâm làm tổn thương anh ấy.

Trác Siêu Nhiên chính là kiểu đàn ông như vậy. Khi cô yếu đuối nhất, cần được an ủi nhất, anh giống như từ trên trời rơi xuống, mang lại cho cô một vòng tay ấm áp, mang lại cho cô sự chở che dịu dàng nhất.

Cô thật sự không có cách nào để nói với anh rằng: Ban này, khi em ôm anh, người mà em nghĩ tới chính là em trai của anh! Anh có biết không? Khi anh không nhìn thấy ánh sáng trên giường bệnh, bọn em đã có một đêm mưa mùa cuồng nhiệt!

Những lời nói như vậy, cô mãi mãi không thể thốt ra được!

Cảm nhận được sự khác thường của Mộc Mộc, Trác Siêu Nhiên khẽ nheo mắt, muốn quan sát kỹ biểu hiện của cô, nhưng không thể nhìn rõ được, vì vậy, anh khe khẽ vuốt ve khóe mắt cô, muốn biết xem có phải cô đang khóc không.

Mộc Mộc quay mặt đi, lảng tránh, ánh mắt lại không kiềm chế được, liếc về phía cửa phòng, cánh cửa không biết đã được đóng lại từ bao giờ, Trác Siêu Nhiên đã bỏ đi. Trác Siêu Nhiên có chút hoang mang, cũng nhìn ra phía cửa, “Sao thế?”

“Không sao...” Mộc Mộc bỗng nhiên sực nhớ ra Bạch Lộ- người này giờ chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra- vẫn đang đứng bên cạnh giường, vội vàng giới thiệu hia người họ với nhau: “Chị Bạch Lộ, anh ấy là Trác Siêu Nhiên.” Cô do dự một chút, bỏ qua phần giới thiệu về mối quan hệ, “... Siêu Nhiên, chị ấy là Bạch Lộ, bạn của em.”

Thực ra, Bạch Lộ sớm đã đoán ra mối quan hệ của họ thông qua cuộc đối thoại vừa rồi, hào phóng đưa tay ra: “Trung đoàn trưởng Trác phải không ạ? Trước đây thường nghe Vương Dao nhắc tới anh, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy.”

Trác Siêu Nhiên lịch sự đứng lên, bắt tay, mặc dù thị lực không tốt, nhưng mọi động tác đều mang khí chất phi phàm của một quân nhân, “Chào cô. Cô Bạch có quen với Vương Dao ư?”

“Bọn tôi là bạn thời đại học. Hồi trước, cũng chính tôi là người giới thiệu Mộc Mộc tới chơi đàn ở doanh trại đấy.”

“Ồ? Vậy nếu có cơ hội tôi phải mời cô ăn cơm mới được, cảm ơn cô đã giúp tôi có cơ hội quen biết Mộc Mộc.”

“Được thôi!” Khi Bạch Lộ nhận lời, còn cố tình lườm Mộc Mộc một cái, trách cô có một người đàn ông tốt như vậy ở bên cạnh, sao không biết trân trọng.

Chuyện trò vài câu, cũng “thường thức” xong “Trung đoàn trưởng Trác” trong truyền thuyết, Bạch Lộ rất biết ý cầm lấy túi đồ, rút lui. “Mộc Mộc, hai người nói chuyện tiếp nhé, chị về trước đây, khi nào rảnh chị lại tới thăm em.”

Bạch Lộ đi rồi, cô vịn nằm giường bên cạnh cũng đã tiêm xong, cậu bạn trai ích kỷ sợ bạn gái của mình bị anh chàng đẹp trai kia hút hồn, nhất quyết đòi đưa bạn gái ra ngoài ăn cơm, trong chốc lát, phòng bệnh ngoài Trác Siêu Nhiên và Mộc Mộc ra, không còn ai khác nữa.

Mộc Mộc ngồi thẳng người, nhìn vào anh một cách rất nghiêm túc, “Tại sao anh lại đến đây, chúng ta...”

Trác Siêu Nhiên khẽ mỉm cười, dường như sớm đã đoán được rằng cô sẽ nói như vậy, “Mộc Mộc, anh vẫn luôn nghĩ rằng em là một cô gái rất dũng cảm, dám yêu dám hận... sẽ không để ý tới việc người khác nhìn như thế nào, nói như thế nào. Càng không vì một chút trở ngại nho nhỏ mà từ bỏ thứ mình muốn có.”

“Em...” Từ trước tới giờ cô không biết rằng, Trác Siêu Nhiên lại đề cao cô như vậy.

“Anh biết mẹ anh đã cho người tìm gặp anh, nói với em những lời không nên nói...”

“Anh biết?” Mộc Mộc vô cùng kinh ngạc.

“Anh cũng được nghe qua lời của Siêu Việt, vì chuyện này cậu ấy và mẹ anh đã tranh cãi với nhau một trận.” Trác Siêu Nhiên mỉm cười lắc đầu, dường như có ý phê bình thái độ phẫn nộ của cậu em trai, “Thực ra, mẹ anh có thành kiến với em là vì chuyện trong quá khứ. Em ẹ anh chút thời gian, để mẹ hiểu về em nhiều hơn, mẹ nhất định sẽ thay đổi cách nhìn nhận.”

Nói như vậy, Trác Siêu Việt sớm đã biết hết mọi chuyện, vậy thì hôm đó anh tới tìm cô, là bởi vì chuyện này?

“Mộc Mộc.” Đôi bàn tay kiên định của Trác Siêu Nhiên giữ chặt lấy đôi vai bất lực của cô. “Em hãy tin anh, chuyện trong nhà anh, anh nhất định sẽ xử lý ổn thỏa, sẽ không để em phải chịu ảm ức.”

Mộc Mộc vốn dĩ muốn nói rằng, cô không xứng đáng với anh, giữa họ có một khoảng cách không thể nào vượt qua được, hy vọng anh có thể đối diện với sự thật, lựa chọn một cô gái phù hợp với anh hơn, cô sẽ chúc phúc cho anh.

Nhưng khi nghe xong những câu nói đó của Trác Siêu Nhiên, cô phát hiện ra lý do này của mình quá yếu ớt, bất lực.

Nếu lời nói dối đã trở nên quá yếu ớt, chi bằng nói rõ sự thật: “Xin lỗi, em và anh chia tay nhau, không phải bởi vì mẹ anh đã nói gì, là bởi vì em... em không thích anh.”

Nụ cười trên khuôn mặt Trác Siêu Nhiên lại càng rõ ràng hơn, “Em cảm thấy anh sẽ tin ư? Em muốn lừa dối anh, cũng cần phải tìm ra một lời nói dối có sức thuyết phục hơn chứ!”

Ngữ khí của anh, thần thái của anh, thể hiện rõ sự tự tin vào đặc điểm nổi bật, độc đáo của bản thân mình.

Đúng vậy, một gia thế phi phàm, một ngoại hình xuất chúng, thêm vào đó là khí thế sau khi được tôi luyện qua của bộ đội đặc chủng, anh đương nhiên là nên có sự tự tin này.

Biết rõ bản thân mình không có cách nào làm lay chuyển sự tự tin của Trác Siêu Nhiên, Mộc Mộc không thể không thảo luận sâu hơn một chút với anh về vấn đề tình cảm, “Em thật sự không lừa dối anh, em thừa nhận anh rất hoàn mỹ, không chút tì vết. em cũng biết anh đối với em rất tốt, toàn tâm toàn ý che chở bảo vệ em, nhưng em không thích anh, bởi vì... trong lòng em đã có người mà em yêu.”

“Thế ư?”

Mộc Mộc gật đầu một cách không thể chân thành hơn.

“Vậy em hãy gọi anh ta tới đây, anh muốn xem xem... đó là người đàn ông như thế nào, mà có thể cướp em khỏi anh được.”

“Hả?” Mộc Mộc bỗng chốc không biết nói gì cả.

Cô đương nhiên không thể gọi Trác Siêu Việt tới được, cho dù cô muốn gọi, Trác Siêu Việt cũng tuyệt đối không thể đến! bảo anh thừa nhận rằng anh và chị dâu đã gian dâm với nhau trước mặt Trác Siêu Nhiên, chẳng khác nào trực tiếp đâm thẳng một lưỡi dao vào tim anh.

Mộc Mộc có chút lo lắng, “Lẽ nào em muốn chia tay với anh, cũng không được hay sao? Tại sao anh không thể tôn trọng sự lựa chọn của em?”

“Anh có thể tôn trọng em, nhưng em nhất định phải đưa ra cho anh một lý do chia tay mà anh có thể tiếp nhận được!”

Để hoàn toàn cắt đứt mối quan hệ với anh, Mộc Mộc nghiêng răng lại, nói với anh: “Siêu Nhiên, anh không hiểu em chút nào. Em đã giấu anh rất nhiều chuyện, ví dụ như, trước khi em chưa vào trại cải tạo, em đã từng làm ở quán bar, từng... vì tiền mà bán rẻ thân mình.”

Thần sắc của Trác Siêu Nhiên không còn bình tĩnh được nữa, kinh ngạc nhìn cô, “Mộc Mộc, những chuyện kiểu như thế không thể đem ra làm trò đùa được đâu.”

“Đó là sự thật.” Cô nói: “Anh là một quan chức trong quân đội, tiền đồ rộng mở, một người con gái với tội lỗi đầy mình như em, hoàn toàn không xứng đáng với anh.”

Trầm ngâm trong giây lát, anh thở phào một tiếng, dịu dàng vuốt ve mái tóc cô, “Anh tin, em nhất định có rất nhiều nỗi khổ tâm... Những chuyện đã qua, đều đã trôi qua rồi, sau này anh sẽ chăm sóc em chu đáo, sẽ hết sức trân trọng em.”

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống từ khóe mắt, Mộc Mộc cảm thấy trái tim đã sớm đông cứng của mình được sự ấm áp và kiên định của anh bao bọc hể lớp này đến lớp khác, ủ ấm cho nó.

Cô không thể kiềm chế tâm trạng của mình được nữa, gắng hết sức đẩy anh ra, “Anh đi đi, đừng đối tốt với em như vậy, em không xứng đáng, anh có biết rằng, sau lưng anh, em đã làm những chuyện gì không?”

“Những chuyện đã qua, anh không muốn biết...” Trác Siêu Nhiên nắm chặt lấy bàn tay đang ấn vào ngực anh của cô, “Anh chỉ biết rằng giờ đây em là bạn gái của anh, anh có trách nhiệm đối tốt với em!”

“Anh!”

“Được rồi, em bình tĩnh lại một chút, ngày mai anh sẽ lại tới thăm em.”

Nhìn Trác Siêu Nhiên điềm tĩnh đi ra khỏi cửa, Mộc Mộc mới vỡ lẽ: Chia tay, hóa ra lại khó khăn như vậy!

Ngây người trong giây lát, Mộc Mộc bỗng nhiên định thần lại, lao tới bên cửa sổ đầy bụi đất, hai tay chống vào bệ cửa sổ, gắng sức quan sát. Cô đứng trên tầng hai, có thể nhìn rõ dáng người thẳng tắp của Trác Siêu Việt.

Khi mở cửa xe, dường như cảm giác được điều gì đó, anh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, tầm nhìn hướng về phía trước cửa sổ của cô một cách chuẩn xác. Cách một tấm kính đầy vết bụi bẩn, đón ánh mặt trời hoe vàng, đối diện một cách vội vã, nhìn nhau không nói.

32. Chương 32

Những ngày sau đó, ngày nào Trác Siêu Nhiên cũng tới bệnh xá thăm Mộc Mộc, Trác Siêu Việt thường đưa anh đi, nhưng không vào phòng, chỉ đứng đợi ở ngoài cửa.

Ngày nào Mộc Mộc cũng nói chuyện chia tay với anh, nhưng thái độ của Trác Siêu Nhiên vẫn luôn rất kiên định: “Trừ khi em khiến anh tin rằng, em thật sự không thích anh.”

Trác Siêu Nhiên trong giây phút đó quả thực rất giống với một quân nhân. Dịu dàng điềm tĩnh chỉ là vẻ bề ngoài của anh, bên trong con người đó, anh cũng có sự tự tin, có sự bám riết quyết liệt.

Cuối cùng cũng chịu đựng được tới ngày ra viện, Mộc Mộc thở phào một hơi thật dài, chạy tới tìm Bạch Lộ rủ cô ấy đi dạo phố mua sắm.

Vừa vào trong trung tâm thương mại, Bạch Lộ như được tiêm một liều thuốc gây hưng phấn, cứ qua lại không ngớt như con thoi trong dây quần áo muôn màu muôn vẻ, lật giở hết chiếc này tới chiếc khác đưa cho Mộc Mộc xem, nhưng cô hoàn toàn không có tâm trạng nhìn ngắm, cô đang cố mở to mắt quan sát khắp khu trung tâm thương mại tìm kiếm các anh chàng đẹp trai, bởi vì mục đích ra đây của cô là muốn tìm kiếm một anh chàng như thế để đi cùng với cô tới trước mặt Trác Siêu Nhiên để diễn một màn kịch.

Đáng tiếc là chọn đi chọn lại, muốn tìm một người đàn ông chỉ riêng về ngoại hình không thua kém anh cũng đặc biệt khó khăn!

Vừa đi đến khu vực đồ thời trang dành cho giới trẻ, Mộc Mộc đang cúi đầu cầm móc gắn giá lên nhằm tính giá tiền sau khi đã giảm giá, một giọng nói ngọt ngào của một cô bé vang lên.

“Anh Siêu Việt? anh đang nhìn gì thế?”

Trái tim Mộc Mộc như vừa bị một mũi kim nhọn đâm phải, bất ngờ ngẩng đầu lên, nhìn về phía giọng nói vừa rồi.

Trong đám người huyền ảo, dưới ánh đèn sàn trắng chói mắt, thoáng một cái cô đã nhìn thấy Trác Siêu Việt đang đứng lặng hồi lâu trong đám đông, bộ quần áo đen khoác trên người anh cực kỳ chói sáng, đến nỗi cô không thể mở mắt ra được.

Anh cũng đang nhìn cô, dường như đã nhìn từ rất lâu rồi, bởi vì cô bé đang cầm quần áo tới muốn đưa cho anh xem cũng có vẻ bất mãn, lay lay cánh tay anh, hy vọng có thể thu hút sự chú ý của anh. Cô bé xem ra mới chỉ mười tám, mười chín tuổi, rất xinh đẹp, có một nụ cười ngọt ngào, còn có cả hai lúm đồng tiền nhỏ xinh nữa.

Xem ra anh đang có một cuộc sống rất ổn, còn tốt hơn cả sự mong đợi của cô!

Đang lựa chọn quần áo, thấy vẻ khác thường của Mộc Mộc, Bạch Lộ cũng nhìn theo hướng ánh mắt của cô, “Hả? đó chẳng phải là trung đoàn trưởng Trác hay sao?”

“Không, là em trai song sinh của anh ấy.”

“Ồ? Chú em chồng của em hả?” Bạch Lộ len lén nháy mắt cười với cô, “Giới thiệu cho chị đi.”

Mộc Mộc còn đang do dự xem rốt cuộc nên quay người bỏ đi, hay là cố làm ra vẻ tình cờ chào hỏi một câu.

“Anh Siêu Việt, cô ấy là ai vậy?” Cô bé kia kéo Trác Siêu Việt lại hỏi.

Nghe thấy câu hỏi đó, bước chân của Mộc Mộc như mọc rễ xuống đất, cứ đứng yên tại chỗ. Cô bỗng nhiên rất muốn biết, anh sẽ giới thiệu về tình cũ như thế nào trước mặt người mới....

Cô bé nhìn ánh mắt đang nhìn nhau lưu luyến khó có thể tách rời của họ, chợt hiểu ra: “Cô ấy không phải là người tình cũ của anh đấy chứ?”

“Không phải, đừng suy đoán lung tung...” Trác Siêu Việt phủ định một cách kiên quyết, đón lấy bộ quần áo trong tay cô gái kia, “Chiếc này nhé, anh đi trả tiền cho em.”

Mộc Mộc mỉm cười tự trào, cô rõ ràng ngay cả danh hiệu người tình cũ cũng không được tính.

“Chúng ta đi thôi.” Mộc Mộc kéo tay Bạch Lộ- người vẫn đang không hiểu rõ sự tình- bước về phía cầu thang cuốn.

Đúng lúc chuẩn bị đặt chân lên cầu thang cuốn, cô nghe thấy phía sau có tiếng cười nói: “Em tự đi dạo một mình một lát nhé, anh có chút việc.”

“Anh Siêu Việt!”

Trác Siêu Việt không để ý tới cô gái đó nữa, rảo vài bước đến nơi, kéo tay Mộc Mộc, đi về phía cầu thang máy.

Vào trong thang máy, Trác Siêu Việt ấn lệnh xuống tầng B2, thang máy cứ thế đi xuống, Mộc Mộc bây giờ mới bình tĩnh lại sau cơn chấn động đầy kinh ngạc, “Anh làm gì vậy? Chúng ta chẳng phải đã nói rồi ư, anh sẽ không tới tìm em nữa.”

“Anh không tìm em!” Anh đích chính, nắm chặt lấy tay cô, không chút buông lời.

Cho dù anh không tìm cô, họ chỉ tình cờ gặp nhau mà thôi, nhưng anh kéo cô đi như vậy là có ý gì? “Anh muốn đưa em đi đâu? Anh quên rằng niềm vui mới của anh còn đang ở trên tầng sao?”

“Đấy là em họ của anh.”

Nghe thấy hai chữ đó, khóe môi của Mộc Mộc khẽ cong lên. Mặc dù em họ hay là niềm vui mới đối với cô cũng không có ý nghĩa gì, cô vẫn cảm thấy trái tim trở nên ấm áp.

Thang máy dừng lại ở tầng đỗ xe ngầm dưới mặt đất, cửa thang máy vừa được mở ra, luồng âm khí ẩm ướt xộc thẳng vào. Trác Siêu Việt lôi cô ra khỏi thang máy, túm lấy hai tay cô ấn chặt vào bức tường thô ráp.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, đang định hỏi xem anh muốn làm gì, khoảng không trước mắt bỗng nhiên tối sầm, đôi môi bỗng chốc có cảm giác đau nhói, một nụ hôn cuồng nhiệt mang tính trừng phạt đã xảy đến trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng. Nỗi mong nhớ bao nhiêu ngày đêm, giống như cọng cỏ khô gặp lửa đại, thiêu rụi hết toàn bộ dây thần kinh trên người cô, khiến nó đau nhức.

Đôi môi anh mang đầy tính chiếm đoạt, đầu lưỡi cứ tung hoành ngang dọc không chút kiêng nể trong khoang miệng cô, mang theo sự phần nộ và báo thù, giống như người anh đang hôn không phải là người phụ nữ anh yêu mến, mà là một kẻ thù không đội trời chung...

Đúng vậy, anh đang phần nộ, phần nộ vì cô nói đi là đi, không hề có chút dấu tích để lại, phần nộ vì cô luôn miệng nói yêu anh, nhưng lại thắm thiết ôm người đàn ông khác ngay trước mặt anh, càng phần nộ vì ngày nào cô cũng thì thầm to nhỏ với một người đàn ông khác trong phòng bệnh, còn anh chỉ có thể ngồi ở băng ghế dài bên ngoài bệnh xá, bồn chồn với ý định muốn được kéo cô vào trong vòng tay mình...

Không biết đã hôn bao nhiêu lâu, anh phát tiết hết toàn bộ nỗi tức giận bực bội kìm nén trong đáy lòng suốt nhiều ngày qua, cuối cùng cũng rời khỏi đôi môi cô.

“Những việc anh bảo em làm... em đều làm đến độ anh hài lòng rồi!” Mộc Mộc phải cố gắng tới vài lần, mới lấy lại được giọng nói của mình: “Anh còn muốn thế nào nữa? đừng quên anh đã nhận lời với em điều gì!”

Anh điều chỉnh lại hơi thở gấp gáp, buông cô ra: “Tại sao lại lừa dối anh?”

“Hà?”

“Chẳng phải em nói rằng hai người đã chia tay nhau rồi sao? Tại sao tới giờ này hai người vẫn chưa chia tay?” Trác Siêu Việt nhíu mày một cách chế giễu, “Đừng nói với anh rằng, em không muốn chia tay nữa.”

“Không phải là em không muốn chia tay, là do anh ấy không đồng ý.”

“Chia tay, chỉ cần một người đồng ý là đủ rồi, đâu phải là chuyện làm tình àm cần phải có hai người.”

Trước đây cô cũng từng nghĩ như vậy, nhưng sự thật đã chứng minh, Trác Siêu Việt luôn rất kiên định, rất khó lay chuyển, cô cần thời gian để khiến anh ấy tin rằng cô không yêu anh ấy.

“Anh nghĩ rằng em không muốn chia tay với anh ấy sao? Anh nghĩ rằng mỗi lần đối diện với anh ấy, em không hối hận về chuyện xảy ra ngày hôm đó ư?” Mộc Mộc cúi đầu day day vào cổ tay vừa bị anh túm chặt, cười đau khổ, “Đối với em, cho dù là chuyện làm tình, hay chia tay, quyền quyết định đều không nằm trong tay em... Bây giờ em mới phát hiện ra, hai anh em anh thật giống nhau, đều độc đoán như vậy, đều thích nắm giữ tất cả mọi thứ.”

Có thể, cách trốn tránh duy nhất mà cô có thể làm, chính là rời xa thành phố này, đến một nơi mà hai anh em họ đều không tìm thấy được, bắt đầu lại một cuộc sống mới. Chỉ là, chưa đến mức quá bức thiết, nên cô chưa ra đi, dù sao nơi đây còn có hồi ức tuổi thơ của cô, còn có nơi yên nghỉ của bố mẹ cô, bạn bè của cô, người thân của cô.

“Anh ấy không tin rằng em không yêu anh ấy, em có thể làm như thế nào đây?” Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh mà không mang theo bất cứ sự kỳ vọng nào: “Anh còn hiểu tính cách của anh ấy hơn em, anh nói xem em nên làm như thế nào?”

“Em có thể nói rõ hết sự thật.”

“Nói rõ hết sự thật?” Cô nhìn anh kinh ngạc. “Nói với anh ấy rằng người đàn ông mà em yêu là anh? Hay là nói với anh ấy về chuyện đã xảy ra trong hội quán massage hôm ấy?”

“Sự việc đã xảy ra rồi, thẳng thắn còn tốt hơn lừa dối.” Anh nói, “Nếu em không thể nói được, anh sẽ tìm cơ hội để nói với anh ấy.”

“Anh... đã từng nghĩ đến hậu quả chưa?” Ngộ nhỡ Trác Siêu Việt không tha thứ cho anh, hoặc là mãi mãi không thể gỡ bỏ được nút thắt này trong tim, họ sẽ làm anh em với nhau như thế nào?

“Anh đã nghĩ rồi, anh ấy có thể sẽ mãi mãi không tha thứ cho sự phản bội này...” Trác Siêu Việt nhìn cô, đưa tay ra định vuốt ve khuôn mặt cô, cuối cùng lại đặt tay lên vai cô, “Cho dù thế nào, bọn anh cũng là anh em ruột, đây là sự thật không thể thay đổi được.”

Chính bởi vì họ là anh em ruột, sự phản bội này mới không thể tha thứ.

Đôi môi mỏng của Trác Siêu Việt mím chặt, khóe môi không còn nụ cười bất cần nữa. Mộc Mộc nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ tới lúc họ gặp lại nhau, Trác Siêu Việt đã quay lưng rời đi, nhớ tới những lời anh đã nói, anh sẽ tôn trọng cô giống như tôn trọng thánh mẫu Maria, cũng nhớ tới lúc Trác Siêu Nhiên bị thương, nhớ tới thần sắc hốt hoảng lo lắng của anh.

Hóa ra, không phải Trác Siêu Việt không hề để ý tới bất cứ thứ gì, mà là thứ gì anh cũng có thể làm theo ý mình, thứ mà anh lưu tâm nhất chính là mối thân tình có liên quan tới huyết thống.

“Siêu Việt, em ra đi nhé, đến một nơi mà anh ấy sẽ không tìm thấy được.” Đây là con đường cuối cùng của cô, cũng là con đường mà cô không muốn lựa chọn nhất, nhưng để che đậy cho sự phản bội này, cô tình nguyện ra đi.

Trác Siêu Việt cắt đứt mộng tưởng không thiết thực của cô, “Cho dù em rời xa Trung Quốc, chỉ cần anh ấy muốn tìm, anh ấy cũng có thể tìm được em.”

“Hay là, em tìm một người đàn ông khác để lừa dối anh ấy...”

“Không có tác dụng gì, anh ấy sẽ không tin.” Anh thu hàn tay đang đặt trên vai cô về, quay người, “Mọi chuyện cứ giao cho anh, em không cần phải suy nghĩ bất cứ điều gì.”

Thấy anh muốn rời đi, Mộc Mộc vội vàng túm lấy tay anh, “Chắc chắn vẫn còn cách khác, anh cứ nghĩ lại thử xem...”

“Em không hiểu anh ấy, một khi anh ấy đã nhận định về một việc gì đó, sẽ kiên trì tới cùng, không ai có thể thay đổi được.”

Bãi đỗ xe ẩm ướt lạnh lẽo, một dải trống rỗng tĩnh mịch.

Mộc Mộc dựa lưng vào bức tường ẩm ướt, nhìn cánh cửa thang máy đang nặng nề mở a, anh bước vào bên trong, cho tới khi cánh cửa thang máy khép lại, cô mới ôm ngực ngồi thụp xuống đất.

Những việc cần làm cô đều đã làm rồi, tại sao tới phút cuối cùng, vẫn cần đến người đàn ông mà cô yêu thương nhất gánh vác những lỗi lầm mà cô đã phạm phải!

Có thể, có một biện pháp tốt hơn việc nói rõ sự thật.

Mộc Mộc đang suy nghĩ xem có nên đến gặp Trác Siêu Nhiên để nói chuyện hay không, một đôi giày cao gót quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt cô, cô ngẩng đầu lên nhìn, thấy thái độ hậm hực tiếc rằng gang chưa nấu được thành thép hiện lên trên khuôn mặt Bạch Lộ.

Vịn tay vào tường đứng dậy, cô nở nụ cười đầy miễn cưỡng, “Sao chị biết em ở đây?”

“Vừa nãy gặp anh ta ở cửa cầu thang, anh ta nói với chị. Em đừng nói với chị, người đàn ông đó chính là anh ta nhé!”

Cô gật đầu.

“Mộc Mộc, em có biết mình đang làm gì không hả? Họ là anh em mà!”

“Em biết.” Cô lặng lẽ đi lên theo hướng chỉ dẫn của bãi đậu xe.

Bạch Lộ đuổi theo sau, chặn đường cô, “Em đi đâu?”

“Đi tìm Trác Siêu Nhiên, nói với anh ấy rằng người có lỗi với anh ấy chính là em!”

“Em! Em nghĩ rằng nhận lỗi là xong ư? Chuyện này, cho dù là lỗi của ai, anh ấy cũng không thể trách em, bởi vì em là bạn gái của anh ấy, còn anh ta là em trai của anh ấy!”

Mộc Mộc dừng bước. Đúng vậy, cô ở bên bất cứ người đàn ông nào, Trác Siêu Nhiên đều không để tâm, cùng lắm thì vứt bỏ cô giống như đồ cũ hỏng. Nhưng Trác Siêu Việt là em trai của anh...

Cô đang suy nghĩ xem rốt cuộc nên làm thế nào, tiếng chuông điện thoại di động của cô lại vang lên, là bác sĩ Trương ở bệnh viện Lục quân gọi tới, thông báo cho cô biết đã có kết quả sinh thiết thận, bảo cô ba giờ chiều tới bệnh viện lấy kết quả.

“Bác sĩ Trương, kết quả sinh thiết của chúng tôi có thành công không?” Giọng nói đầy căng thẳng của cô có chút run rẩy.

“Nhóm máu và lymphotoxin tương thích với nhau, mức độ tương thích của HLA cũng có thể đạt tới bốn điểm. Mặc dù không hoàn toàn tương thích với nhau, nhưng hai người có quan hệ huyết thống ở cấp độ hai, trong tình huống thông thường, một nửa chất ức chế miễn dịch là có thể khống chế phản ứng loại trừ.”

Cũng có thể nói, cô có thể cứu bác của cô rồi!

Cô thật sự không thể ngờ rằng, xui xẻo suốt hai mươi một năm, cô cuối cùng cũng đã gặp may mắn một lần!

Ba giờ chiều, Mộc Mộc tới bệnh viện rất đúng giờ, nhưng bác sĩ Trương không có ở phòng làm việc, đang ở phòng cấp cứu để khám ột bệnh nhân bị ngoại thương. Đôi chân cô lại bất giác đi về phía phòng bệnh của Trác Siêu Nhiên, cách lớp kính trên cửa, cô nhìn thấy Trác Siêu Nhiên đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, đọc một tờ báo của lực lượng vũ trang, chốc chốc lại đưa tay lên day day huyết thái dương, dường như đang đọc một cách rất khó khăn, nhưng anh vẫn rất kiên trì.

Trong phòng không có Trác Siêu Việt, cũng không có mẹ của anh, vậy là cô gõ cửa, bước vào.

Trác Siêu Nhiên nhìn thấy cô, có vài phần kinh ngạc: “Mộc Mộc? Sao em lại tới đây?”

“Bác sĩ Trương bảo em tới lấy kết quả sinh thiết thận.”

“Sinh thiết? kết quả thế nào?”

Mộc Mộc ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, bình thản nói: “Kết quả rất tốt, chắc chắn có thể tiến hành cấy ghép thận.”

Anh nhú mồm, “Mộc Mộc, em... hãy đợi thêm một thời gian nữa, anh sẽ nhờ người liên hệ ở các nguồn hiến thận khác.”

“Không cần đâu, bây giờ nguồn hiến thận rất khan hiếm, muốn tìm thấy một người phù hợp rất khó. Hơn nữa, bác em lại không thể chờ đợi quá lâu.”

Trác Siêu Nhiên đang định nói, Mộc Mộc đã ngắt lời anh: “Siêu Nhiên, việc hiến thận em đã quyết định rồi. Lần này em tới, là muốn nói với anh về một chuyện khác.”

“Lại là chuyện muốn chia tay với anh?” Trác Siêu Nhiên hỏi với vẻ bất đắc dĩ.

So với việc để Trác Siêu Việt nói rõ sự thật, chi bằng chính bản thân cô tự nói ra, ít nhất, cô cũng có thể đặt trọng điểm vào chỗ mà cô muốn đặt.

“Em muốn kể cho anh nghe một câu chuyện.” Cô rầu rĩ mở miệng, cố gắng để giọng điệu trở nên thẳng thắn ngay thật: “Rất nhiều năm trước đây, em đã từng gặp một người đàn ông, đã gặp tiếng sét ái tình với anh ấy. Đáng tiếc, em còn chưa kịp biết tên của anh ấy, đã phải vào trại cải tạo... Sau khi ra tù, em luôn đi tìm anh ấy, không ngờ...”

Cô dừng lại một chút, len lén liếc nhìn Trác Siêu Nhiên, anh đang lắng nghe rất chăm chú, đồng thời cũng đang suy nghĩ sâu xa.

Cô nói tiếp: “Em đã gặp anh. Anh và anh ấy rất giống nhau, vì vậy, ngay từ khi mới nhìn thấy anh...”

Cửa phòng bỗng nhiên được mở ra, một cô gái ulla vào như cơn gió, “Anh Siêu Nhiên, em về rồi.”

Mộc Mộc kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy cô bé mà Trác Siêu Việt gọi là em họ đang nhìn cô một cách hết sức ngạc nhiên. Còn Trác Siêu Việt lại đang đứng sững bên ngoài cửa với túi lớn túi nhỏ trên tay.

“Chị chẳng phải là...” Cô bé nhìn Mộc Mộc một cách đầy khó hiểu rồi lại quya sang nhìn Trác Siêu Việt.

Trác Siêu Nhiên hào phóng giúp cô giải tỏa nghi hoặc: “Chị ấy là Mộc Mộc, bạn gái của anh. Mộc Mộc, đây là em họ của anh, Tiểu Dao.”

“Hóa ra chị chính là người chị dâu trong truyền thuyết đó hả!” Tiểu Dao bắt mắt lườm một cái về phía Trác Siêu Việt, người đang chậm rãi đóng cửa phòng lại. “Anh Siêu Việt thật là đáng ghét, ban nãy ở trung tâm thương mại mà cũng không chịu giới thiệu cho em biết...”

“Hai người gặp nhau ở trung tâm thương mại rồi ư?” Khi Trác Siêu Nhiên hỏi, ánh mắt nghi hoặc lại hướng về phía cửa ra vào.

“Vâng, anh Siêu Việt còn không muốn cho em biết, cứ làm ra vẻ bí ẩn, khiến em lại cứ tưởng họ là...”

Một tiếng ho khẽ vọng lại từ phía sau cửa, bầu không khí đột nhiên chùng hẫng xuống, Trác Siêu Nhiên bỗng nâng khuôn mặt của Mộc Mộc lên, “Sắc mặt của em không được tốt lắm.”

“Thế ư?” Mộc Mộc vội vàng né tránh, đứng lên cầm lấy túi xách của mình, “À, em đi xem bác sĩ Trương đã quay lại chưa, có cơ hội chúng ta lại tiếp tục nói chuyện nhé.”

“Ừm.” anh gật đầu, không nói gì nữa.

Một cú chạm vai khe khẽ ở cửa phòng bệnh, họ không nói gì, chỉ nhìn nhau một cái, rồi vội vàng lảng tránh sang hướng khác.

Chỉ đáng tiếc, có một số chuyện có thể che giấu, có một số chuyện lại ngược lại, càng lấp liếm càng lộ ra!

Khi Mộc Mộc tới văn phòng của bác sĩ Trương, bác sĩ vừa mới về đến nơi, lấy kết quả sinh thiết của cô và một số tài liệu liên quan tới việc hiến thận từ trong ngăn kéo ra.

“Người nhà bệnh nhân rất muốn gặp cô.” Bác sĩ Trương nói, lấy một tấm danh thiếp của Tô Nghiêu ra đưa cho cô, “Tôi không nói với anh ấy rằng cô là ai, anh ấy chỉ muốn gặp cô để nói lời cảm ơn.”

Trước khi tiến hành làm sinh thiết, vì không muốn bác trai biết ai là người muốn hiến tặng thận, Mộc Mộc đã xin bác sĩ Trương giữ bí mật cho cô. Nhưng bác sĩ Trương cũng cho cô biết, với việc cấy ghép thận ở thể trạng sống, người hiến tặng rất khó giữ kín thân phận.

Do dự một lát, Mộc Mộc gật gù đầu: “Thôi được, tôi sẽ liên lạc với anh ấy.”

Cảm ơn bác sĩ Trương, Mộc Mộc cầm kết quả sinh thiết, đang chuẩn bị ra về, vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Trác Siêu Việt đang đứng trước cửa ra vào, “Sao anh lại ở đây?”

Trác Siêu Việt giật lấy sổ tài liệu trong tay cô, liếc mắt đọc qua, sắc mặt tối sầm lại một cách đáng sợ, “Chẳng phải anh đã nhận lời với em rằng sẽ giúp em tìm nguồn hiến thận hay sao!”

Cô giật lại sổ tài liệu trong tay anh, bước ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, “Em đã nợ anh quá nhiều rồi, em không muốn nợ anh thêm nữa.”

“Giữa hai chúng ta, còn nói gì tới chuyện ai nợ ai nữa?”

Một câu đối thoại bình thường, đơn giản nhất, cũng sâu sắc nhất. cô lắc đầu, kìm nén nỗi xúc động và tình cảm đag trào dâng trong lòng. “Chuyện của em, anh đừng chen vào, bản thân em có thể tự xử lý.”

Trác Siêu Việt hít một hơi thật sâu, nhìn về phía hành lang không ngớt người qua lại, “Chúng ta tìm một nơi nào đó để nói chuyện.”

Mộc Mộc cũng cho rằng họ cần phải nói chuyện với nhau một cách chân thành nên không từ chối, theo anh rời khỏi đó...

Sau khi họ vừa đi, trong một góc khuất ở hành lang không mấy người chú ý, một người đàn ông bước ra, anh nhìn theo bóng họ đang dần dần xa khuất, bàn tay chậm chậm nắm lại thành một nắm đấm.

“Giữa hai chúng ta, còn nói gì tới chuyện ai nợ ai nữa?”

Anh chậm rãi nhớ lại câu nói đầy ý nghĩa sâu xa đó, nhớ lại biểu hiện né tránh của Mộc Mộc khi anh đưa tay ra chạm vào cô ở trong phòng bệnh, còn cả ánh mắt sâu thẳm của Trác Siêu Việt, cùng với cái nhìn đối diện ngẩn ngứ khi họ đi ngang qua nhau ở cửa phòng bệnh,,

Mặc dù không muốn tin rằng điều anh nghi ngờ là sự thật, nhưng trực giác mãnh cảm của một quân nhân khiến anh đi về phía cầu thang một cách không tự chủ...

33. Chương 33

Trác Siêu Việt lái xe chạy như bay trên đường, xuyên qua thành phố ồn ã, xuyên qua đường ngầm dưới hào bảo vệ thành, đi qua một sân golf, lại đi thêm một đoạn đường dài...

Cuối cùng, xe của anh lướt qua một đoạn đường dốc phủ đầy lá, dừng lại ở lưng chừng của một ngọn núi thấp.

Mộc Mộc xuống xe, đứng trên lưng chừng núi phóng tầm mắt nhìn ra xa xa, dãy đồi núi liền nhau trước mặt, lá phong đỏ thắm, cây ngân hạnh ngả sắc vàng, lá tùng xanh biêng biếc, một dải màu sắc sắc sỡ.

Hít thở bầu không khí trong lành của khắp vùng đồng nội, tâm trạng của Mộc Mộc trở nên khoan khoái, dễ chịu hơn rất nhiều.

“Cảnh sắc ở đây thật là đẹp.” Cô bày tỏ sự tán thưởng từ tận đáy lòng.

Cô cuối cùng cũng đã hiểu, tại sao đàn ông lại đặc biệt yêu thích dòng xe địa hình, bởi vì lái xe qua đèo vượt núi, không chỉ có thể mãn nguyện nhu cầu muốn được chinh phục, mà còn có thể tận hưởng những cảnh sắc đẹp như thế này.

Trác Siêu Việt dường như không có ý định cùng cô thưởng ngoạn cảnh đẹp vào thời khắc tuyệt vời này, anh đi thẳng vào chủ đề, “Anh đã nhờ bạn bè giúp anh tìm nguồn hiến thận, em cho anh thêm một chút thời gian nữa, anh nhất định sẽ tìm được.”

“Em có thể đợi, nhưng em sợ bác em không đợi được.” Cô nói, “Anh không cần phải tốn công sức nữa đâu, em đã quyết định rồi.”

“Vì một người không liên can gì, có đáng không?”

“Ông ấy không phải là người không liên can gì, đó là bác của em, là anh ruột của bố em...”

Trác Siêu Việt ngắt lời cô: “Sao em không thử nghĩ xem, ông ấy đã đối xử với em như thế nào? Ông ấy hoàn toàn không coi em như một người thân!”

“Điều đó cũng không thể thay đổi được quan hệ huyết thống của nhà em!”

“Huyết thống?!”

Nhìn thấy thần sắc đầy kinh ngạc của Trác Siêu Việt, Mộc Mộc giật mình, ý thức được rằng mình đã lỡ lời, quya người đi, không nói gì nữa.

Anh đặt hai tay lên vai cô, quay người cô lại: “Em muốn nói, bố nuôi của em chính là...”

Cô gật đầu, cười đau khổ, ánh chiều tà nhuộm đỏ cả đáy mắt cô, “Đúng vậy, người đã bị em làm ô nhục trên tòa án, chính là bố đẻ của em... Em không phải là một đứa con gái tốt, ông đã vì em mà làm rất nhiều việc, điều duy nhất em có thể làm cho ông ấy lại chỉ có chuyện đó.”

“Sao em biết ông ấy là bố đẻ của em? Anh nói cho em biết?”

“Mẹ nuôi trước khi chết đã viết cho em một bức di thư, bên trong còn có một tờ giấy chứng nhận quan hệ cha con ADN... Em thật sự hy vọng rằng bà ấy không nói cho em biết, để đến chết em vẫn cứ nghĩ rằng bố đẻ của em là một người ruộng rẫy vợ con, bố nuôi của em không bằng loài cầm thú.”

Anh không nói gì, dang rộng hai cánh tay, ôm cô vào lòng, lòng bàn tay ấm áp vuốt ve trên đầu cô, “Tất cả đều đã qua rồi, đừng giày vò bản thân mình nữa.”

Cô ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào lồng ngực anh, gắng hể sức để hấp thụ hơi ấm trên người anh. “Anh có biết cảm giác khi chết như thế nào không?”

Mộc Mộc mãi mãi không bao giờ quên ngày hôm đó, trời rất âm u, gió lớn gầm gào, cơn mưa dường như có thể từ trên trời trút xuống bất cứ lúc nào.

Trong phòng gặp mặt u ám, Kiều Nghi Kiệt đưa cho cô một bức di thư. “Mẹ nuôi của em đã đi rồi, đây là di vật mà bà ấy nhờ anh chuyển tới em.”

Cô lắc đầu quây quây, dùng toàn bộ sức lực níu kéo áo của Kiều Nghi Kiệt, hét lên một cách vô thanh: “Anh nói dối em! Anh nói dối em!”

Trước khi nhân viên quản giáo thô bạo lôi cô đi, Kiều Nghi Kiệt đuổi theo kịp, nhét bức thư vào trong tay cô.

Đọc hết bức di thư, cô mới biết rằng, mẹ nuôi cô vì bị ức chế tinh thần trong một thời gian dài, trở nên u uất, đa nghi, suốt ngày ghen bóng ghen gió, cho dù chồng bà giải thích như thế nào, bà vẫn luôn tin rằng ông có ý đồ mờ ám với con gái nuôi, dù ông đã chết rồi, bà vẫn cho rằng ông chết là xứng đáng.

Cho tới một ngày, khi đang sắp xếp lại đồ đạc cũ, bà phát hiện trong một tập nhạc tuyển dành cho đàn piano cũ có kẹp một tờ “Giấy chứng nhận quan hệ cha con ADN”, trong cột mối quan hệ đã viết rất rõ hai chữ “bố con”, bà mới hoàn toàn tỉnh ngộ, hóa ra, bà đã sai rồi.

Hối hận, tự trách, day dứt khiến tinh thần của bà bị suy sụp nghiêm trọng, hai tháng sau, vì bị suy tim, bà đã ra đi trong bệnh viện... Trước khi chết, bà viết một bức thư cuối cùng cho Mộc Mộc, hy vọng cô sẽ biết chân tướng sự việc, cũng hy vọng cô sẽ tha thứ cho bà.

Nhưng bà lại không thể ngờ rằng, bức thư của bà suýt nữa cũng lấy đi cả tính mạng của Mộc Mộc!

Hai năm với cuộc sống ngục tù không được nhìn thấy ánh mặt trời, cơ thể luôn bị những cơn đau giày vò triền miên, thêm vào đó là một cú sốc tàn khốc về mặt tinh thần, trong đêm mưa to gió lớn đó, Mộc Mộc đã lựa chọn con đường tự sát.

“Em đã từng thử qua...” Đã nhiều năm qua đi, cô đã bình tĩnh hơn nhiều, có thể kể lại một cách bình thản: “Rất lạnh, từng giọt, từng giọt máu trên cơ thể cứ dần dần trở nên lạnh lẽo, em rất nhớ bố em, mẹ em... và cả anh nữa, sau đó, em bỗng nhiên nhớ ra, nếu em chết đi, em sẽ không còn cơ hội được làm bạn gái của anh, không còn cơ hội hẹn hò với anh, cùng anh đi xem phim, không còn cơ hội níu lấy tay anh cùng đi dạo phố...”

“Đừng nói nữa...” Anh ôm chặt cơ thể đang run rẩy của cô, cơ thể cao lớn của anh cũng khẽ run run.

“Anh không cần phải thương hại em, em nói cho anh những điều đó, không phải là vì muốn được anh thương hại. Em chỉ hy vọng anh hiểu được tại sao em lại muốn cứu bác em. Ông ấy có vợ, có con trai, ông ấy nhất định sẽ còn nhiều điều lưu luyến... Còn em, một đứa con gái mồ côi không cha không mẹ, thiếu cái gì, mất cái gì, cũng không ai buồn quan tâm.”

“Anh quan tâm.”

Anh quan tâm?

Anh thật sự quan tâm, tại sao luôn đứng ở một vị trí cách xa cô, không dám lại gần? chỉ trừ một lần trong đêm khuya, khi đã uống say, ngẫu nhiên không tự kiềm chế được, sau khi cuộc mây mưa cuồng nhiệt qua rồi, vẫn đây áp về tự oán trách bản thân mình trong đáy mắt.

“Anh thật sự quan tâm tới em ư?” Cô ngược mắt lên, nhìn người đàn ông trước mặt, ngón tay khe khẽ vuốt ve khuôn mặt anh, đầu ngón tay lướt qua những đường nét cương nghị và đôi môi ẩm áp ươn ướt của anh.

Anh nhìn xuống, ánh mắt dần trở nên say đắm.

Cô có thể cảm nhận được nhịp thở không đều, có thể nhìn thấy sự đan xen giữa lý trí và khát vọng của anh. Bị mê hoặc bởi ánh mắt, cô kiễng gót chân, đôi môi ghé sát lại gần, nhưng chính vào lúc cô sắp sửa hôn anh, anh đã tìm lại được lý trí vừa bị thất lạc, đẩy cô ra, lùi về phía sau một bước...

Dù đã sớm dự liệu được kết quả như thế này, Mộc Mộc vẫn có cảm giác như bị anh đẩy xuống vách núi, trái tim bị chìm đắm trong một vực sâu không đáy.

“Đây chính là sự “quan tâm” mà anh đã nói ư?” Cô cười chua chát, “So với em, anh còn để ý tới cảm nhận của anh ấy hơn nhiều...”

“Anh...”

“Anh không cần phải giải thích, em hiểu. anh ấy là anh trai của anh, hai người có quan hệ huyết thống, tình sâu nghĩa nặng, vì anh ấy, anh có thể từ bỏ tất cả mọi thứ, phụ nữ thì được coi là gì cơ chứ!”

“Em! Có phải em muốn anh thừa nhận với tất cả mọi người rằng anh yêu chị dâu của mình thì em mới tin rằng anh quan tâm tới em?”

“Anh không cần phải thừa nhận. Em đã nghĩ tới một nơi mà Trác Siêu Nhiên không thể tìm thấy được, đợi em thực hiện phẫu thuật xong, em sẽ ra đi, em nghĩ, chúng ta có thể cũng sẽ không có cơ hội gặp lại nhau nữa... Bảo trọng!”

Cô dồn toàn bộ sức lực, mỉm cười, vòng qua anh bước về phía con đường xuống núi, cỏ khô dưới chân phát ra những âm thanh gãy vụn, tiếng nào tiếng ấy đều đình tai nhức óc.

Cô biết anh đã rất khó xử, không thể kìm nén được nỗi khát khao từ đáy lòng, nhưng cũng không muốn phản bội Trác Siêu Nhiên. Vì vậy, mỗi lần khi đã uống say, anh mới không thể kiềm chế được bản thân, đợi đến khi tỉnh rượu, lại coi như tất cả đều chưa hề xảy ra.

Anh nói: “Có những điều anh không nói, em chắc cũng hiểu được.” Cô hiểu, cô cũng thừa nhận anh đã làm rất nhiều việc cho cô, nhưng cô không thể phân rõ được, trong những việc anh đã làm vì cô, có bao nhiêu phần là tình yêu, bao nhiêu phần là hổ thẹn áy náy, còn có bao nhiêu phần là do mất khả năng tự kiềm chế sau khi đã uống say.

Thứ cô muốn có không nhiều, cho dù không thể cho cô một lời hứa hay niềm hy vọng, nói một câu “Anh yêu em, anh không hối hận!” cũng tốt, ít nhất cũng khiến cô chắc chắn rằng anh đã từng yêu cô, nhưng ngay cả câu nói này, anh cũng chưa từng thốt ra.

Có thể, anh chưa hề thuộc về cô, cho dù hai cơ thể quấn chặt lấy nhau không một kẽ hở, cô cũng không cảm nhận được tình yêu, chỉ có thể cảm nhận được sự phát tiết trong dục vọng của anh!

Có thể, không phải là anh cho đi quá ít, mà là cô đã nghĩ quá nhiều.

“Tô Mộc Mộc... Anh yêu em!”

Gió nhẹ, mây mỏng, ánh chiều tà nhuộm đường chân trời thành một sắc hoa hồng diễm lệ, ráng chiều giống như từng lớp hoa hồng đang nở rộ.

Bước chân của cô đứng sững lại, nước mắt rơi trên lớp cỏ khô dưới chân.

Cô cứ nghĩ rằng cả đời này sẽ không nghe được câu nói đó...

Có câu nói này, đã đủ lắm rồi. Cô cố gắng hít thở, để bầu không khí trong lành tràn đầy lồng ngực, tiếp tục đi về phía trước.

Anh đuổi theo, túm lấy tay cô kéo mạnh. Cơ thể cô khẽ nghiêng về một bên, anh thuận thế ôm lấy cô, quay người lại, đẩy cô đến bên chiếc xe ô tô màu trắng.

Nếu yêu mà có thể điềm nhiên buông tay, đó không phải là tình yêu; nếu dục vọng có thể tự khống chế, đó không gọi là dục vọng...

Nỗi nhớ mong xa cách bao ngày, lời thổ lộ được chờ đợi đã lâu, sợi dây thần kinh đã bị kéo căng từ lâu của cô bỗng nhiên đứt rời.

Cô quên hết mọi thứ, vòng tay ôm lấy cổ anh, chủ động hôn lên môi anh. Trong giây phút khi hai đôi môi chạm vào nhau, dục vọng lại giống như thuốc nổ vừa bén lửa, bùng nổ dữ dội.

Lý trí của cô trong chốc lát đã lệch ra khỏi quỹ đạo, trong đầu chỉ có một ý nghĩ- cô yêu anh!

Ánh chiều ta giữa thu, đỏ tươi như máu.

Nụ hôn giữa trời đất bao la, càng vẫn vương, càng rối loạn, bàn tay cô thuận theo vật áo anh, luồn sâu vào bên trong, những ngón tay lạnh cóng lướt qua đường cong trên lưng anh...

Đôi môi anh trượt xuống phía dưới theo đà ngẩng mặt lên của cô, dưới cằm, trên cổ, cuối cùng trượt tới phía sau tai cô. Hơi thở nóng ẩm gấp gấp phả vào trong màng nhĩ của cô, cô lại bỗng rơi vào vực sâu muôn trượng của dục vọng yêu đương.

“Siêu Việt...” Cô run rẩy khẽ gọi, càng khó kiềm chế những giọt nước mắt đang lăn xuống gò má mịn màng, “Em nhớ anh!”

Biết rõ đây là lỗi lầm, biết rõ tình yêu này sẽ khiến họ đi vào con đường địa ngục, khó có thể quay đầu lại, họ cũng chấp nhận, cam tâm tình nguyện, muôn đời muôn kiếp không trở lại được...

“Mộc Mộc, hãy nhận lời với anh...” Anh nâng khuôn mặt cô lên, nói một cách chân thành: “Đừng đi!”

Cô đắm đuối nhìn anh, khuôn mặt khô ngô tuấn tú của anh vì tình cảm cuồng nhiệt mà càng thêm ma mị, đáy mắt đã nhuộm đầy sự tuyệt diệu của ánh chiều tà.

Cô suyt nữa thì buột miệng nói rằng: Em không đi, cho dù bị tất cả mọi người khinh bỉ nhổ nước bọt, chúng ta cũng phải ở bên nhau.

“Anh hứa với em, sẽ không làm phiền em, đợi anh trai của anh gặp được một người phụ nữ mà anh ấy yêu, đợi đến khi tất cả mọi người đều quên rằng anh ấy đã từng có một cô bạn gái tên là Tô Mộc Mộc, nếu đến lúc đó, em vẫn chưa gặp được người phù hợp, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, được không?”

“Liệu có một ngày như vậy không?” Đây là lời hứa hẹn mờ mịt hư ảo nhất mà cô từng nghe, dường như là một canh bạc với mức đền bù cực cao.

“Sẽ có.” Đôi môi anh như sợi bông tơ mịn màng, rút lên trán cô, giữa hai hàng lông mày của cô. “Đến lúc đó, chúng ta có thể hẹn hò, có thể cùng nhau đi xem phim, em có thể níu tay anh cùng đi dạo phố, nói với mọi người rằng, anh là bạn trai của em...”

“Được, em nhận lời với anh.” Cô mỉm cười: “Cho dù bao nhiêu lâu, em vẫn sẽ đợi anh!”

Anh hoàn toàn mãn nguyện hôn cô, bàn tay đang nắm chặt tay cô buông lơi, những ngón tay ấm áp vuốt ve từng millimet da trên cơ thể cô, khơi gợi ký ức nóng bỏng nhất...

Ngọn núi phía xa xa, giống như một bức tranh sơn dầu đẹp nhất, tàn dương, lá rụng, cây cỏ thụ, dây mây khô, tràn ngập ý thơ nồng nhiệt...

Tiếng chuông điện thoại du dương vang lên, quấy nhiễu thời khắc máu nóng đang cuộn dâng này...

Anh lấy điện thoại ra, hoàn toàn không còn tâm trí để nhìn số điện thoại gọi tới hiển thị trên màn hình, áp thẳng vào tai, giọng điệu có phần buồn bực: “A lô!”

“Siêu Việt...” Giọng nói của Trác Siêu Nhiên rất nhẹ, hơi thở rối loạn lại rất nặng nề.

Máu trong người Trác Siêu Việt bỗng trở nên ớn lạnh, toàn thân cứng đờ, dừng mọi động tác, bàn tay cầm điện thoại không ngừng bóp chặt lại, “Anh!”

Sắc mặt của Mộc Mộc trắng bệch trong chốc lát.

“...” Trong điện thoại không có âm thanh nào, thế giới trở thành một dải tĩnh mịch, giống như sự tĩnh lặng trước khi giông bão đổ ập tới.

Trác Siêu Việt nhìn cơ thể cũng đang đứng sững lại trong lòng anh, bàn tay phải ảo não vò tung mái tóc, nghiêng rằng rời ra, ngồi thẳng dậy: “Em... Em đang ở trên núi, đang ở cùng Mộc Mộc.”

Trác Siêu Việt đã hạ quyết tâm, nếu anh ấy hỏi họ đang làm gì, anh sẽ không nói dối, cho dù kết quả như thế nào, anh cũng đều thẳng thắn thừa nhận.

Nhưng Trác Siêu Nhiên lại không hỏi gì cả, dường như tin tưởng một cách đầy kiên định rằng anh sẽ không làm việc gì không phải với anh ấy, “Ồ, anh không có việc gì, chỉ là muốn nói cho em biết, doanh trại có chút việc, anh phải quay về đó một chuyến.”

“Mắt của anh?”

“Đã khỏi rồi, những thứ cần nhìn thấy, đều đã nhìn thấy cả rồi...” Nói xong, anh ngắt điện thoại, dường như rất vội vàng.

Đầu dây bên kia vang lên những tiếng tút ngán, Trác Siêu Việt vẫn giữ điện thoại trên tay, ngây người ra ngồi nhìn.

“Đưa em về trường nhé!” Sự gượng gạo và hổ thẹn khiến cô hoàn toàn tỉnh ngộ, anh và cô ở bên nhau sẽ không vui vẻ, bây giờ không thể, sau này cũng không thể, bởi vì trong trái tim anh có một nút thắt không thể gỡ nổi.

“Mộc Mộc.” Trác Siêu Việt ôm lấy cô, thít chặt cơ thể giá lạnh của cô vào trong lòng mình, cho dù cô giãy giụa như thế nào, anh cũng không buông tay.

Cô nói anh không đủ quan tâm tới cô.

Cô đã sai rồi.

Nếu anh thật sự không quan tâm, sao anh có thể đẩy bản thân mình tới chỗ tiến thoái lưỡng nan như thế này? Đêm đầu tiên gặp lại cô, anh đã nói hết mọi chuyện xảy ra từ bốn năm về trước cho anh trai nghe, cho cô một khoản tiền, bảo cô hãy ra đi từ lâu rồi. Nhưng anh không làm vậy, một phần là do tình cảm giữa hai anh em, một phần khác là do anh hy vọng cô có thể có một cuộc sống tốt hơn.

Sau đó, cô kiên quyết muốn chia tay với Trác Siêu Nhiên, bề ngoài, anh tỏ ra lạnh lùng vô tình, nhưng sau lưng anh lại nhờ người giúp cô vào Học viện Âm nhạc, còn tặng trường một quỹ học bổng lớn, mục đích là muốn cô được chăm sóc một cách tốt nhất, bao gồm cả việc ra trường đi làm sau này. Bởi vì anh quan tâm tới cô, cho dù anh không thể chăm sóc cho cô suốt đời, cũng hy vọng cuộc sống của cô tốt hơn, không còn phải chịu khó khăn, vất vả nữa.

Anh không tiếc bất cứ thứ gì vì Trác Siêu Nhiên. Chỉ cần Mộc Mộc sau này có thể sống tốt, trong cuộc đời anh còn lưu lại chút ân hận cũng không có vấn đề gì, dù sao, cuộc đời mỗi con người không thể bất cứ chuyện gì cũng đúng theo ý mình.

Tất cả đã được anh trù liệu một cách ổn thỏa, điều duy nhất anh không thể trù liệu được, đó là- điểm yếu sâu sắc nhất của anh.

Khi anh biết được rằng bốn năm trước, cô đã phải chịu đủ mọi nỗi ám ức, anh thật lòng xót thương cô, lo sợ rằng không ai chăm sóc cho cô, không ai bảo vệ cô, cả đời cô sẽ phải sống trong cảnh thiếu lương cô quạnh. Anh muốn mang tới cho cô một chỗ dựa ấm áp và một tương lai hạnh phúc, cho dù phản bội lại người anh trai đang nằm trên giường bệnh, cho dù bị mẹ mắng chửi đến nỗi tan xương nát thịt, suýt nữa thì bị đuổi ra khỏi nhà, anh cũng vẫn không hề lay chuyển...

Tình yêu thật sự không cần nói ra thành lời, anh luôn lặng lẽ làm vì cô, chỉ là cô không cảm nhận được, một mực muốn đi là đi, cũng không thể cho anh thêm chút thời gian nữa.

Thôi được, nếu anh bắt buộc phải thừa nhận trước tất cả mọi người rằng anh yêu cô, cô mới tin rằng anh quan tâm tới cô, anh sẽ thừa nhận.

Đã làm rồi, anh cũng không sợ gánh chịu kết quả này.

Khi Trác Siêu Việt đưa Mộc Mộc về tới cổng ký túc xá của trường, trời đã hoàn toàn tối đen.

Khi cô xuống xe, anh cũng xuống xe, khe khẽ ôm lấy cô, nói một câu: “Hãy tin anh, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, anh sẽ không bỏ rơi em.”

“Hà tất phải như vậy chứ? Cho dù chúng ta ở bên nhau, anh cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ.”

“Em vui vẻ là đủ rồi.”

Cô mỉm cười, khuôn mặt trắng nhợt, thuần khiết không chút tì vết.

Nhìn theo chiếc xe của anh lăn bánh, xa đến mức một chấm trắng nhỏ bé cũng không nhìn thấy nữa, cô rầu rĩ quay người, tâm trí mơ màng bước về phía cổng ký túc xá. Một đôi chân thẳng tắp bước tới trước mặt cô, chặn đường đi của cô lại, đôi giày da hàng hiệu còn vương chút bùn đất.

Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngẩng đầu lên, khi khuôn mặt không chút biểu cảm của Trác Siêu Nhiên xuất hiện trong tầm mắt cô, khoảng không trước mắt cô trở nên tối sầm, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

“Anh, anh...” Nói liên tục một lúc hai từ anh, cô mới nhớ ra mình đang muốn hỏi điều gì: “Anh đến từ khi nào vậy?”

“Rất lâu rồi.” Giọng nói của anh không có một chút ấm áp, bình thản một cách đáng sợ. “CHuyện này, anh lẽ ra cần phải hỏi Siêu Việt, nhưng anh không muốn nhìn thấy cậu ấy nữa...”

“Anh đã biết hết rồi?” Mộc Mộc bỗng chốc hốt hoảng không biết phải làm thế nào, muốn giải thích, lại không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

Anh mỉm cười lạnh lùng, màn đêm khiến nụ cười của anh càng u ám hơn, “Anh thà rằng không biết điều gì cả, thà rằng cả đời này không nhìn thấy gì nữa, cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng ngày hôm nay!”

Cảnh tượng ngày hôm nay? Cô giật mình nhớ ra cuộc điện thoại của Trác Siêu Nhiên, cô không dám nghĩ tiếp nữa, vội vàng bước lên phía trước một bước: “Siêu Nhiên, đều là lỗi của em! Là em...”

“Tại sao lại là cậu ấy?” Anh bóp chặt bắp tay cô, sức nắm rất mạnh, đến nỗi cả cánh tay cô tê dại, không còn chút cảm giác. “Thế giới này có nhiều đàn ông như vậy, em tìm ai cũng được! Tại sao lại là cậu ấy... Cậu ấy là em trai của anh mà!”

“Xin lỗi”, hai chữ đó vừa tới cửa miệng, lại không thể thốt ra được. Đối diện với Trác Siêu Nhiên đang nổi cơn thịnh nộ, hai chữ này chẳng đáng kể gì.

Mộc Mộc cố gắng kiềm chế cảm giác tê buốt như đang bị tiêm nơi cánh tay, ngẩng đầu lên, nói với anh: “Bởi vì em yêu anh ấy.”

Một bàn tay khác của anh khẽ gơ lên, rồi lại hạ xuống, bàn tay đang bóp chặt cánh tay cô cũng buông lơi. “Người đàn ông mà buổi chiều hôm nay em nói với anh, là cậu ấy ư?”

“Đúng vậy” Cô day day cánh tay đau nhức, “Rất nhiều năm trước, em đã yêu anh ấy rồi, từ sau khi ra tù, em đã đi khắp nơi tìm anh ấy. Không ngờ, em gặp anh... lại cứ nghĩ rằng anh chính là anh ấy.”

“Em nghĩ rằng anh chính là cậu ấy?” Trác Siêu Nhiên nhìn cô một cách không thể tin nổi.

“Siêu Nhiên, anh thật sự là người đàn ông hoàn hảo nhất mà em đã từng gặp, khoảng thời gian được ở bên anh, em nghĩ rằng mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất dưới gầm trời này... cho tới khi em gặp lại anh ấy, em mới biết rằng, em đã sai lầm một cách vô lý.”

“Nếu đã biết mình nhận nhầm người rồi, tại sao em không nói với anh?” Giọng nói của anh bắt giắc cao vút lên, “Lúc đó, chưa ai biết về mối quan hệ của chúng ta, sai lầm nào cũng có thể sửa chữa kịp thời!”

“Cho dù anh tin hay không tin, anh ấy thật sự rất dễ tâm tới cảm nhận của anh.” Mộc Mộc bẻ những ngón tay đang lạnh tới nỗi run lên, chậm rãi nói, “Anh ấy không muốn em nói cho anh biết, sợ rằng anh sẽ không có cách nào chấp nhận quá khứ của chúng em...”

“Quá khứ của hai người? Hai người đã từng có quá khứ gì?”

Mộc Mộc khẽ khàng nhìn xung quanh, “Đây không phải là nơi để nói chuyện. Chúng ta tìm một nơi để ngồi xuống nói chuyện thoải mái nhé.”

Trác Siêu Nhiên nhìn đám sinh viên đi qua đi lại, phát hiện ra không ít người khi đi ngang qua đều có ánh mắt hiếu kỳ, ánh mắt họ khi nhìn anh giống như đang xem gấu trúc trong vườn bách thú vậy.

Anh gật gật đầu. “Được thôi.”

Mộc Mộc dẫn Trác Siêu Nhiên tới một nhà hàng đồ ăn Tây theo kiểu Nga ở gần trường học. Vào thời điểm này, đám sinh viên đã ăn tối xong, chỉ còn lại vài đôi uyên ương ngồi bên nhau trong những góc khuất ít ánh đèn, trong giai điệu chậm rãi của các ca khúc Nga, chuyện trò tâm sự.

Họ chọn một chỗ được ngăn cách bởi tấm màn tua rua màu tím, ngồi xuống, gọi một ấm hồng trà.

Yên lặng ngồi đối diện hồi lâu, Trác Siêu Nhiên bê cốc trà lên miệng, không biết là do nước trà rất ấm, hay là vì những giai điệu thư thả của các ca khúc Nga, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt anh đã dịu đi rất nhiều, giọng điệu cũng không còn lạnh lẽo nữa. “Em nói đi.”

Mộc Mộc sắp xếp lại từ ngữ một chút, nói rõ hết chân tướng sự việc.

“Sự việc diễn ra từ bốn năm về trước, bố em vừa mới qua đời, công an đã tới bắt mẹ em đi. Để cứu mẹ, em đã tới một quán bar chơi đàn, một mặt là muốn kiếm một chút tiền lo chi phí thuê luật sư, mặt khác... em muốn tìm một người đàn ông nhìn có vẻ bắt mắt, đáng hiến lần đầu tiên của mình cho anh ta.”

“Lần đầu tiên? Chẳng phải em đã bị bố nuôi của em...”

“Ông ấy đã không làm như vậy, ông luôn yêu thương em như con đẻ của mình, là do em đã vu oan hãm hại ông ấy.”

Đầu lông mày của Trác Siêu Nhiên nhíu chặt, muốn hỏi điều gì đó, xong lại thôi.

Mộc Mộc uống một ngụm trà đắng, làm dịu cổ họng đang khô cháy, nói tiếp vào chủ đề chính, “Trong quán rượu, em mãi vẫn không gặp được người đàn ông khiến em cảm thấy ưa nhìn, cho tới khi em nhìn thấy Trác Siêu Việt... Khoảng thời gian đó, anh ấy thường xuyên tới quán bar, một mình ngồi trong góc khuất, hề uống rượu là ngồi suốt cả đêm, xem ra tâm trạng có vẻ không tốt. mặc dù em không biết tại sao tâm trạng của anh ấy lại không tốt, nhưng em biết, anh ấy chính là người mà em muốn tìm.”

Trác Siêu Nhiên dường như nhớ ra điều gì đó, bỗng nhiên cất tiếng hỏi: “Quán bar mà em nói là quán bar nào?”

“Quán bar Lạc Nhật.”

“Lạc Nhật...” Anh khe khẽ nhắc lại tên của quán bar đó một lần nữa, trong ánh mắt lóe lên một biểu cảm đặc biệt, khi Mộc Mộc còn chưa kịp nhận ra, nó đã biến mất ngay.

“Vào một buổi tối, em lấy hết dũng khí đến gặp anh ấy... để hỏi vay năm vạn đồng, và dâng hiến bản thân mình cho anh ấy. Em nghĩ rằng đây là một cuộc mua bán, sau khi thanh toán xong phẳng sẽ đường ai nấy đi. Không ngờ, ngày hôm sau, khi em ra đi, anh ấy bỗng kéo tay em lại, bảo em hãy làm bạn gái của anh ấy... Vì câu nói này, ngày nào em cũng mong được sớm ra tù, sớm tìm lại được anh ấy.”

Trác Siêu Nhiên cười đau khổ, bê cốc trà lên, hơi trà ngưng tụ trên hàng lông mi của anh, “Anh hiểu rồi.”

“Khi em nhìn thấy anh trong doanh trại, em cứ nghĩ rằng cuối cùng em đã tìm thấy rồi. Mặc dù ánh mắt của anh khi nhìn em rất xa lạ, em vẫn luôn tin rằng anh chính là anh ấy, em đã tìm đủ mọi cách để tiếp cận anh. Hôm đó, trong nhà anh, anh ấy đột ngột xuất hiện, em mới biết hai người là anh em sinh đôi, em đã nhận nhầm người rồi...”

Sau khi anh về doanh trại, Trác Siêu Việt đã từ chối em, anh ấy khuyên em nên trân trọng anh, nói rằng anh còn phù hợp với em hơn anh ấy. Anh ấy còn nói, nếu em bỏ qua anh, em sẽ không gặp được người đàn ông nào tốt như anh nữa.

Em cũng đã từng suy nghĩ rất nghiêm túc, muốn đã sai thì sẽ sai luôn. Nhưng em sợ một ngày nào đó, khi anh biết được chân tướng sự việc, sẽ thất vọng, sẽ trách em lừa dối anh, hơn nữa, một người con gái như em, hoàn toàn không đáng để anh phải lãng phí tình cảm...

Vì vậy, em quyết định tìm một lý do để chia tay anh, sẽ không xuất hiện trước mặt anh và anh ấy nữa, em nghĩ rằng như vậy, sự việc rồi cũng sẽ qua đi, sẽ không ảnh hưởng tới tình cảm của hai anh em.

Nhưng, em còn chưa kịp nói gì, mắt của anh đã bị thương. Buổi tối hôm đó, anh nói anh có khả năng sẽ không nhìn lại được nữa, em thực sự không có cách nào để nói chia tay với anh... Đến khi em có cơ hội để nói ra, anh lại không tin.”

“Vì vậy, hai người đã giấu anh để...”

“Chúng em...” Mộc Mộc muốn giải thích, nhưng sai lầm này quả thực không có bất kỳ lý do nào có thể hóa giải được. “Xin lỗi. Chuyện này đều là do em đã sai, là do em đã lôi kéo anh ấy, nếu muốn trách, anh hãy trách em đi, anh ấy chỉ là bất đắc dĩ...”

Trác Siêu Nhiên ngắt lời cô: “Em không cần phải biện hộ cho cậu ấy, anh cũng không muốn truy cứu xem rốt cuộc là lỗi của ai, anh chỉ muốn biết hai người rốt cuộc muốn thế nào?”

“...” Mộc Mộc nhất thời nghẹn họng, không biết phải trả lời ra sao.

Cô cúi mặt xuống, nhìn những cánh hồng trà đang từ từ chìm xuống đáy cốc.

Thấy cô khó nói ra, Trác Siêu Nhiên chuyển sang một câu hỏi khác: “Hai người muốn ở bên nhau một cách quang minh chính đại? Hay là cứ tiếp tục vụng trộm như vậy?”

“Anh hy vọng em sẽ làm thế nào?” Mộc Mộc ngược mắt lên, nhìn Trác Siêu Nhiên đang ngồi đối diện, rõ ràng là hai khuôn mặt giống hệt nhau, nhưng lại có phong thái hoàn toàn khác nhau. Trên khuôn mặt của Trác Siêu Nhiên, luôn có một cảm giác an toàn khiến người ta có thể dựa dẫm, “Em phải làm thế nào, anh mới có thể tha thứ cho chúng em?”

“Dù thế nào cũng không thể.” Anh điềm tĩnh nhìn cô. “Mộc Mộc, chúng ta chia tay nhé!”

“...”

“Từ nay về sau, giữa hai chúng ta sẽ không có bất cứ mối quan hệ gì, em thích ai, muốn được ở cùng ai, đều không liên quan gì tới anh.”

Mộc Mộc sững sờ nhìn anh, dường như không dám tin vào những điều tai mình vừa nghe được.

Ý của anh... anh đã rút lui. Đối diện với sự phản bội này, anh không có một lời trách mắng, một câu chia tay lạnh lùng, trả lại sự tự do cho cô.

Nhìn thấy Trác Siêu Nhiên đứng lên, chuẩn bị ra về, Mộc Mộc vội vàng níu lấy vạt áo anh. “Siêu Nhiên, tất cả mọi lỗi lầm đều do em tự tạo nên. Anh không tha thứ cho em cũng không sao, anh có thể đừng trách anh ấy được không?”

Anh không trả lời.

“Nếu em ra đi thì sao? Sau khi thực hiện ca phẫu thuật cấy ghép thận cho bác em xong, em sẽ ra đi, không còn xuất hiện trước mặt anh nữa. anh có thể tha thứ cho anh ấy không? Có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra không?”

Anh vẫn không trả lời, bóng dáng khi ra về vẫn thẳng tắp, cao lớn như vậy, dường như không có việc gì là anh không thể gánh vác được.

34. Chương 34

Đêm tối, lá rụng, đâu đâu cũng là sự tiêu điều,hiu hắt của mùa thu.

Trác Siêu Nhiên đi tới cổng Học viện Âm nhạc, một chiến sĩ trẻ măng bước xuống từ một chiếc xe quân sự đã chờ sẵn ở đó rất lâu, mở cửa xe cho anh.

Anh ngồi lên xe, ngả đầu vào thành ghế, nhắm đôi mắt đau nhức lại, “Về doanh trại đi.”

“Rõ.”

Xe nổ máy khởi động, gió đêm ulla vào qua cửa xen, lại có chút lạnh giá của mùa đông.

“Có thể tha thứ cho cậu ấy một lần, coi như chưa có chuyện gì xảy ra không?”

Anh cũng tự hỏi bản thân mình như vậy, không có câu trả lời.

Thực ra, đối với Mộc Mộc, anh thực sự đã từng yêu cô. Từ khi nghe cô chơi một khúc nhạc bi thương trong doanh trại, anh đã bất giác muốn tìm hiểu cô gái này, muốn biết cô đã trải qua những biến cố gì mà có thể chơi được một bản nhạc bi thương tận sâu thẳm tâm hồn như vậy.

Những ngày tháng sau đó, đôi vai cô đơn trong đêm tối, đôi mắt đắm đuối tình tứ, những giọt nước mắt tuyệt vọng khi cô lao ra đường, còn cả bóng dáng bồn chồn đi lại trên bậc thềm trước cổng bệnh viện Lục quân, cùng với nụ cười mông lung khi quay nhìn lại... những cảnh tượng đó đều không thể xóa nhòa trong ký ức của anh.

Khi anh đọc được những lời thổ lộ của cô: “Em chỉ muốn được ở gần bên anh một chút...”, trái tim anh trong phút chốc đã bị cô làm tan chảy, anh rất muốn ôm cô vào lòng, muốn thật lòng yêu thương cô, để cô mỗi ngày đều được nở những nụ cười thật rạng rỡ.

Anh và cô hẹn hò, không phải bởi vì anh yêu cô sâu đậm bao nhiêu, mà chỉ là không muốn bản thân mình bị thôi thúc bởi áp lực hiện tại, bỏ qua một người con gái thật lòng yêu thương mình, sau này sẽ có ngày phải ân hận. anh muốn cho cô một cơ hội, cũng là cho bản thân mình một cơ hội.

Nhưng anh lại chưa từng nghĩ rằng, người mà cô đứng đợi dưới ánh đèn chói lòa đó, lại không phải là anh, nụ cười khi bỗng nhiên quay đầu lại nhìn đó, cũng không phải dành cho anh...

Chân tướng sự việc khiến anh rất thất vọng, nhưng anh lại không hề oán hận cô, cũng không trách móc cô, trong mắt anh, cô chỉ là một cô bé có hoàn cảnh bi thương, bất cứ lỗi lầm gì cũng đều có thể tha thứ, suy cho cùng, trong thế giới nông nổi này, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hơn nữa, buổi chiều Mộc Mộc đã nói với anh, cô ấy trước đây đã từng thích một người đàn ông khác, anh ít nhiều cũng đã có sự chuẩn bị về mặt tâm lý.

Nhưng, khi anh đứng trên đường núi, nhìn thấy Trác Siêu Việt và Mộc Mộc ôm ghì lấy nhau, hôn nhau say đắm... anh thật sự có cảm giác như bị ai đó đâm một nhát dao vào lồng ngực, người đâm nhát dao ấy không phải Mộc Mộc, mà là Trác Siêu Việt, em ruột của anh.

Tình cảm anh em suốt ba mươi năm, còn thứ gì quan trọng hơn điều đó. Chẳng qua chỉ là một người phụ nữ, chỉ cần Trác Siêu Việt nói với anh, cô ấy là người con gái mà cậu đã tìm kiếm suốt bốn năm qua, anh nhất định sẽ tác thành cho họ, chúc phúc cho họ.

Nhưng Trác Siêu Việt lại lựa chọn cách lừa dối và phản bội!

Buổi chiều, khi tận mắt thấy cảnh tượng đó, anh suýt nữa thì xông thẳng tới, đâm thẳng vào mặt Trác Siêu Việt, hỏi cậu ấy xem, có biết người phụ nữ mà cậu ấy đang đè dưới người mình kia là ai không?

Bị em ruột của mình giẫm đạp lên sự tôn nghiêm tới mức độ này, anh sao có thể tha thứ được?

Chuông điện thoại vang lên, Trác Siêu Nhiên mở mắt ra, ánh mắt lơ mơ nhìn vào hai chữ đang nhấp nháy trên màn hình điện thoại- Siêu Việt.

Anh thở dài một tiếng, day day vàng trán đau buốt, bấm nút nhận cuộc gọi.

“Anh!” Một câu gọi quen thuộc nhất, đêm mùa đông dường như cũng không giá lạnh như vậy. “Vẫn đang ở trong doanh trại à? Tối nay có về không?”

“Có việc gì không?” Anh khó nhọc mở miệng.

“Có chút việc, muốn nói chuyện với anh.”

Xe vừa tới ngã ba, một đường đi về phía doanh trại, một đường đi về phía bệnh viện Lục quân, Trác Siêu Nhiên vỗ vỗ vào vai người lính cảnh vệ, chỉ chỉ vào vệ đường, có ý muốn bảo anh ta dừng xe lại một chút.

“Em vẫn đang ở bệnh viện sao?” Trác Siêu Nhiên hỏi.

“Ừm.”

“Có phải em muốn nói với anh về chuyện của Mộc Mộc?”

Đầu dây bên kia yên lặng trong giây lát, “Xin lỗi, em...”

“Em không cần phải nói những điều đó với anh, bọn anh đã chia tay nhau rồi, anh và cô ấy không còn mối quan hệ gì nữa!”

“Em...”

“Thời gian này, việc trong doanh trại rất nhiều, tạm thời anh sẽ không về nhà. Chuyện của em, em tự xem xét rồi làm nhé!” Nói xong, Trác Siêu Nhiên không để anh có cơ hội nói tiếp, ấn phím tắt cuộc gọi.

Điện thoại vừa cúp máy, tiếng nhạc chuông điện thoại lại tiếp tục vang lên, hai chữ “Siêu Việt” quen thuộc nhất xuất hiện trên màn hình, khi tổ khi mờ.

Trác Siêu Nhiên chần chừ không nghe máy, bởi vì anh biết Trác Siêu Việt muốn nói gì. Cậu ấy muốn giải thích về sự bất đắc dĩ của mình, hy vọng nhận được sự tha thứ từ anh. Sự việc đã đến nước này, nói những điều đó chỉ càng khiến đối phương cảm thấy khó chịu hơn, nếu đã không thay đổi được sự thật, cũng không bù đắp được vết rạn nứt đã xuất hiện, vậy thì lời xin lỗi còn có ý nghĩa gì?

Tiếng chuông điện thoại cứ vang lên đầy giục giã, dường như đối phương đang có chuyện rất quan trọng muốn nói, Trác Siêu Nhiên cuối cùng đã có chút mềm lòng, ấn nút nghe, đáng tiếc đầu dây bên kia đã cúp máy rồi.

Một chiếc xe phóng với tốc độ chóng mặt lướt qua cửa xe, một luồng ánh sáng chói mắt quét qua khuôn mặt của Trác Siêu Nhiên, ánh sáng chớp nhoáng chiếu rọi đến nỗi đáy mắt anh đỏ hoe.

Thấy vị trung đoàn trưởng đang mệt mỏi dựa người vào thành ghế, nắm chặt điện thoại di động trong tay, lặng yên không nói gì, anh chàng cảnh vệ mẫu mực đương nhiên không dám nhiều lời, cứ cho xe dừng lại ở trục đường chính, không dám bỏ ra ngoài, cũng không dám tắt đèn, ngay cả điện thoại di động đang rung lên dữ dội trong túi cũng không dám nghe, chỉ có thể nín thở tập trung nghe mệnh lệnh.

“Có thuốc không?” Trác Siêu Nhiên cuối cùng cũng lên tiếng.

Nhân viên cảnh vệ không nói gì, lập tức mở cửa bước xuống xe, cơ thể khỏe mạnh, nhanh nhẹn lao thẳng về phía cửa hàng tạp hóa cách đó không xa. Không lâu sau liền cầm theo một cây thuốc về, cung kính bóc vỏ, đồng thời mở chiếc bật lửa mới mua về, chuẩn bị châm lửa bất cứ lúc nào.

“Không cần, để tôi tự làm.” Trác Siêu Nhiên đón lấy chiếc bật lửa trong tay cậu ấy. Mặc dù cậu nhân viên cảnh vệ đã đi theo anh từ rất lâu, vô cùng biết việc, nhưng anh vẫn không quen được kiểu phục vụ không phân biệt chuyện lớn chuyện nhỏ này.

“Trung đoàn trưởng...” Khuôn mặt của nhân viên cảnh vệ hết sức khó xử, dường như muốn nói gì đó, nhưng không biết nên mở lời như thế nào.

Trác Siêu Nhiên đoán được cậu ấy muốn nói gì, trực tiếp mệnh lệnh: “Về sự bộ thôi.”

“Rõ.”

Trác Siêu Nhiên châm điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

Rất lâu rồi chưa hút thuốc, chất nicotine đậm đặc lại một lần nữa hít vào trong hốc mũi, vẫn vương trong hệ thống hô hấp, giống như bạn cũ lâu ngày không gặp, được gặp gỡ nhau trong một đêm tối cô đơn, không thể kể hết được nỗi buồn thương.

Xe lao về phía doanh trại, tốc độ xe chạy rất chậm, cơn gió nhẹ cuốn theo những tàn lửa nhỏ xíu, bay ra ngoài cửa xe.

Đã mấy lần Trác Siêu Nhiên cầm điện thoại trên tay, rồi lại đặt xuống, buồn bực tựa người vào lưng ghế, hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác.

Cổng lớn tường cao thâm trầm của sư bộ đã sừng sững hiện ra trong đêm đen, chỉ dựa vào chút ánh sáng yếu ớt phát ra từ vòm gác đêm mới miễn cưỡng nhìn thấy được rõ.

Xe của Trác Siêu Nhiên lăn bánh tới trước cổng lớn, nhân viên canh gác thực hiện một tư thế chào đúng theo tiêu chuẩn của nhà binh, thanh barie chắn trước cổng từ từ được nâng lên.

Đèn xe được chuyển từ chế độ đèn pha sang đèn cốt, ánh sáng vàng nhạt quét lên một bóng người đang đứng bên bức tường cao cạnh cổng sắt. người đó vốn dĩ đang thất thần nhìn về phía binh sĩ đứng nghiêm bồng súng trên vọng gác, cảm nhận được có đèn xe chiếu lại gần, bèn rầu rĩ quay người lại, khuôn mặt với những đường nét rõ ràng giống hệt với anh, chỉ có điều nụ cười có vài phần ranh mãnh hơn...

“Dừng xe.” Trác Siêu Nhiên vội nói.

Nhân viên cảnh vệ vội vàng phanh gấp, tiếng phanh xe vang lên chói tai, Trác Siêu Nhiên mở cửa, xuống xe, kinh ngạc nhìn Trác Nhị Thiếu gia đã bốn năm không đặt chân tới doanh trại.

“Siêu Việt? Sao em lại ở đây?”

Trác Siêu Việt không trả lời, liếc nhìn nhân viên cảnh vệ đang ngồi ở vị trí ghế lái, nhân viên cảnh vệ dường như đã hiểu ra điều gì đó, cho xe chạy vào trong sự bộn.

Trác Siêu Nhiên lập tức hiểu ra, mỉm cười giễu cợt, “Ồ, suýt nữa thì anh quên mất, trước đây cậu ấy với em... Xem ra anh cũng cần phải thay nhân viên cảnh vệ rồi.”

Ngữ khí thể hiện rõ vẻ không vui và trách móc, Trác Nhị Thiếu gia nhếch mép, “Anh, em biết anh trách em, em cũng không muốn như vậy, em...”

“Em không cần phải nói gì cả, anh biết em muốn nói gì.” Trác Siêu Nhiên vút điều thuốc còn lại trên tay xuống đất, lấy chân di di, giọng nói còn lạnh lùng hơn cả gió thu: “Em muốn nói với anh, em thích cô ấy từ lâu rồi, cô ấy đã cắn một vết sẹo trên vai em rồi biến mất, em đã tìm cô ấy suốt bốn năm qua, vì cô ấy mà học khẩu hình, em không ngờ rằng khi gặp lại cô ấy, cô ấy đã là bạn gái của anh... Vì anh, vì giữ chút lòng tự trọng cho anh, nên dù em biết rõ rằng trong lòng cô ấy chỉ có em, cô ấy ở bên anh là vì tưởng nhầm anh là em, nhưng em vẫn giấu anh, biến anh thành một kẻ dui mù.”

Trác Siêu Việt cúi đầu nhìn điều thuốc lá bị giẫm bẹp trên mặt đất, hồi lâu mới lên tiếng: “Chẳng phải anh đã cai thuốc rồi sao?”

“Có một số thứ... một khi đã nghiện, rất khó dứt bỏ.”

“Tâm trạng không tốt có thể dùng cách khác để phát tiết, ví dụ đánh cho em một trận. đừng hút thuốc, phổi của anh không tốt...”

Những lời nói quan tâm, mỗi chữ đều nóng bỏng như lửa.

Đây chính là Trác Siêu Việt, cho dù đêm đen giá lạnh như thế nào, anh vẫn có thể khiến người ta cảm nhận được sự ấm áp và sáng tỏ của ngọn lửa.

Trác Siêu Nhiên thở dài, giọng nói không còn quá lạnh lùng nữa, “Siêu Việt, chúng ta từ nhỏ cùng nhau đi học, cùng nhua thi vào trường quân sự, cùng vào bộ đội đặc chủng, cùng được điều tới sư bộ... Gió mưa bão tố, chúng ta đều cùng nhau trải qua, anh luôn nghĩ rằng tất cả mọi người đều có thể phản bội anh, trừ em.”

“Em cũng nghĩ rằng em không thể lừa dối anh.” Trác Siêu Việt mỉm cười chua chát, anh sao có thể ngờ rằng, bản thân mình lại có thể vì một người con gái...

Anh còn nhớ, khi còn trong quân ngũ, có một chiến hữu thường xuyên nói một câu như thế này: “Vì anh em, ta có thể cầm hai lưỡi dao bên sườn, vì phụ nữ, ta lại đâm cho anh em hai lưỡi dao.”

(1: ý nói dửng dưng, không sợ chết.)

Hồi đó anh luôn tỏ ra coi khinh người ta, giờ đây khi nghĩ lại, câu nói này thật sự là lời giải thích tốt nhất đối với anh.

“Chẳng phải chỉ vì một người phụ nữ thôi sao? Em muốn có cô ấy, có thể nói rõ với anh, anh tuyệt đối sẽ không tranh giành với em, tại sao lại dùng cách này? Em biết rõ rằng anh căm hận nhất là bị người khác lừa dối mà?”

“Em cũng biết là anh không tranh giành với em, từ nhỏ tới lớn, bất cứ thứ gì anh cũng đều nhường em... Nhưng ngày nào cũng thấy em và cô ấy ở bên nhau, anh em em, ngọt ngào tình cảm, lẽ nào anh không cảm thấy khó chịu dù chỉ một chút?”

“Điều đó cũng còn tốt hơn việc anh tận mắt nhìn thấy hai người đã giấu anh...” Trác Siêu Nhiên chất vấn một cách đầy phần nộ: “Khi em ôm cô ấy, rốt cuộc đang nghĩ tới điều gì? Em đã bao giờ thử nghĩ xem cô ấy là ai chưa?”

“Rồi!” Khuôn mặt Trác Siêu Việt lộ rõ vẻ chân thật. “Em biết cô ấy là người phụ nữ của anh, nhưng em... không ngờ anh có thể nhìn thấy.”

“Mày!” Dù có quy tắc nề nếp tốt đến mấy, cũng không thể nào kìm nén được ngọn lửa giận dữ đang bùng phát tận đáy lòng, Trác Siêu Nhiên nhăm lức đối phương không ngờ tới, đâm một cú thật mạnh vào phía bụng dưới của Trác Siêu Việt.

Trác Siêu Việt đau đến nỗi cúi gập người xuống, khó nhọc ho lên vài tiếng, mới thở dốc ra được, “Em nghĩ rằng anh ít nhất cũng phải dùng tám phần sức mạnh.”

“...” Trác Siêu Nhiên day day khớp ngón tay đang tê buốt, không nói gì cả. Mặc dù mới chỉ dùng năm phần sức mạnh, anh vẫn hối hận rằng mình đã ra tay hơi mạnh. May mà tổ chức cơ thể Trác Siêu Việt rất tốt, nếu là người khác, e rằng sẽ phải tới bệnh viện để kiểm tra kỹ lưỡng vài ngày.

“Đánh em xong, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn chút nào chưa?”

“Ừm, tốt hơn một chút so với buổi chiều khi nhìn thấy hai người đang lên lút vụng trộm trên núi.”

Biểu hiện đau đớn của Trác Siêu Việt biến thành sự kinh ngạc. “Anh đã nhìn thấy tất cả rồi ư?”

“Những thứ cần nhìn thấy, đều đã nhìn thấy rồi, những thứ không cần nhìn thấy, cũng đã nhìn thấy rồi.”

“...”

“EM còn có chuyện gì để nói không, nếu không, anh đi vào đây.”

“Anh!” Trác Siêu Việt suy nghĩ kỹ một lát, chậm rãi đứng thẳng lên, “Em biết anh trách em đã lừa dối anh, phản bội anh. Nhưng em không nghĩ rằng em đã làm sai... Tận mắt chứng kiến cảnh người phụ nữ của mình trong vòng tay của người đàn ông khác, em đã từng trải qua... Em thà rằng không nhìn thấy gì cả, không biết gì cả!”

“Nói như vậy là anh cần phải cảm ơn em?”

“Không cần khách sáo thế.”

Trác Siêu Nhiên nhất thời không biết nói gì, cậu em này của anh mãi mãi vẫn như vậy, rõ ràng đã làm sai, nhưng luôn tìm mọi lý do để chứng minh mình đúng.

“Thôi được rồi, cứ cho là em đã làm đúng đi.” Sự việc đã đến nước này, anh cũng không muốn tranh luận xem ai sai, ai đúng, tình yêu, vốn dĩ cũng chỉ cần lựa chọn, không phân biệt đúng sai.

“Sau này em có dự định gì?” ANh hỏi.

“Em không biết. em và cô ấy ở bên nhau, sẽ không phải với anh. Không ở bên cô ấy, lại không phải với cô ấy.”

“Vậy em muốn có được ở bên cô ấy không?”

“...” Sự im lặng của Trác Siêu Việt đã cho anh câu trả lời.

Tuy nhiên, anh không thể không thừa nhận, sự e ngại của Trác Siêu Việt không phải là không có cơ sở. mỗi ngày, tận mắt chứng kiến em trai mình và người con gái đã từng là bạn gái của mình ngọt ngào tình cảm, anh anh em em, cảm giác đó tuyệt đối chẳng dễ chịu chút nào, họ cũng chưa chắc yên lòng hơn.

Đã quyết định phải tác thành cho họ, vậy thì, chi bằng hãy tác thành một cách triệt để hơn một chút, để họ có thể yên lòng bên nhau.

“Vậy thì em hãy tiếp tục làm những việc mà em cho là đúng đi, anh có thể không cần phải nhìn thấy bất cứ điều gì...” Trác Siêu Nhiên lùi về phía sau một bước, mỉm cười thanh thản. “Em hãy đối tốt với cô ấy, hy vọng đợi đến khi anh quay trở lại, có thể tham gia hôn lễ của hai người.”

Trác Siêu Việt nghe xong, cảm thấy khó hiểu. “Cái gì? Anh định đi đâu?”

“Sư đoàn của bọn anh phải cử một nhóm tới biên cương thi hành nhiệm vụ, sư đoàn trưởng rất tích cực giới thiệu anh đi, anh vốn đang suy nghĩ, bây giờ đã quyết định rồi. Anh đi rồi, em có thể ở bên cô ấy mà không cần kiêng kỵ gì, không cần phải e ngại tới cảm nhận của anh.”

Nghe thấy hai chữ “biên cương”, sắc mặt Trác Siêu Việt trong chốc lát đã thay đổi, vội vàng bước tới bên anh, dẫn giọng xuống thật nhỏ, hỏi: “Biên cương? Có phải là Tây Tạng không?”

“Đây là bí mật quân sự.”

“Tây Tạng hiện nay rất hỗn loạn, tổ chức ở đó đã đặt mua không ít thiết bị quân dụng từ Nga... Anh tuyệt đối không thể đi được, sư đoàn trưởng của các anh muốn đưa anh vào chỗ chết ư?”

“Siêu Việt, biết quá nhiều sẽ không tốt cho em.” Trác Siêu Nhiên không thể không nhắc nhở anh. “Sau này em làm kinh doanh cũng phải thận trọng một chút, có một số thứ không nên chạm vào thì đừng chạm vào. Đến khi thật sự xảy ra chuyện, e rằng ngay cả bố cũng không bảo vệ được em đâu.”

“Anh yên tâm, em làm việc luôn có giới hạn, biết điều gì nên làm, điều gì không nên làm...”

“Vậy thì tốt. muộn rồi, em cũng nên về đi.”

Trác Siêu Việt ý thức được rằng sự việc đã trở nên nghiêm trọng, vội vàng chắn trước mặt anh trai, nắm chặt lấy cánh tay của anh. “Anh, anh trách em, hận em, muốn báo thù như thế nào thì cứ nhằm thẳng vào em, anh đừng mang tính mạng của mình ra làm trò đùa. Đó là một chiến trường thực sự, không phải là diễn tập, nếu anh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cả đời này em sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình.”

Trác Siêu Nhiên vẫn trầm ngâm, không có bất kỳ biểu hiện nào.

“Em ra đi, được không? Trước khi anh quên cô ấy, em hứa rằng sẽ không gặp cô ấy.”

“Anh đã quyết định rồi.”

Trong ký ức của Trác Siêu Việt, mỗi khi người anh trai điềm tĩnh dịu dàng của anh nói ra câu đó có nghĩa là anh ấy thật sự đã quyết định rồi, không ai có thể thay đổi được.

Anh chậm rãi buông tay, sức mạnh toàn cơ thể như vừa bị rút hết trong giây lát, trở nên hoàn toàn bất lực. “Anh nhất định phải dùng cách này để báo thù em sao?”

“Nếu em nghĩ rằng, đây là báo thù, thì cứ coi như vậy đi. Siêu Việt, anh cần có thời gian bình tĩnh lại.”

Không có một lời giải thích vô vị nào, bóng dáng cao lớn thẳng tắp biến mất đằng sau cánh cổng nghiêm trang của doanh trại.

Giây phút này, Trác Siêu Việt mới thật sự cảm nhận được một cách sâu sắc dư vị của sự ân hận, tuy nhiên, hối hận và tự trách bản thân mình như thế nào cũng không thể đổi lại sự tha thứ của anh trai.

Điều duy nhất anh có thể làm, chỉ là chịu đựng!

“Hãy tin anh, cho dù xảy ra chuyện gì, anh sẽ không bỏ rơi em.”

35. Chương 35

Một tuần sau khi Trác Siêu Việt nói ra câu này, anh vẫn chưa tới tìm Mộc Mộc, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có. Cô lơ mơ đoán rằng đã xảy ra chuyện gì đó khiến anh khó xử, khiến anh chùn bước, vì vậy cô cũng không liên lạc với anh, cho anh thời gian để bình tâm suy nghĩ xem mối quan hệ của họ cần phải hạ màn như thế nào.

Đương nhiên, cô cũng có những việc mà cô cần làm.

Để bản thân có một sức khỏe tốt, Mộc Mộc kiên trì ăn tốt, ngủ nhiều, không tới quán bar chơi qua đêm nữa, sáng sớm mỗi ngày cô còn chạy bộ một giờ đồng hồ. trong vòng một tuần, cô tăng tới năm cân, trên khuôn mặt đã có chút thịt, sắc mặt xem ra cũng có chút khí chất cần phải có của các cô gái trẻ.

Cuối tuần, các bạn trong trường đều ra ngoài chơi cả, chỉ mình Mộc Mộc ngồi trước bàn viết bên cạnh cửa sổ, ngắm nhìn những đám mây, đoán thử xem giờ này Trác Siêu Việt đang làm gì? Trác Siêu Nhiên cũng đang làm gì?

Khoảng thời gian sai lầm này, có thể bù đắp được không?

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô lao tới bên điện thoại theo phản xạ, nhưng khi nhìn thấy số điện thoại lạ hiện trên màn hình, trái tim đang xao động của cô lại lắng xuống.

“Xin chào!” Điện thoại đã được kết nối, cô lịch sự chào hỏi.

“Chào cô.” Giọng nói điềm tĩnh mang theo khí thế chèn ép người khác khiến Mộc Mộc suốt đời không thể quên được, các sợi dây thần kinh của cô căng lên, hơi thở cũng kéo căng ra.

“Tôi là mẹ của Siêu Nhiên và Siêu Việt, tôi đã cho xe tới đợi cô ở dưới chân ký túc xá, cô tới đây, chúng ta gặp nhau một chút.”

Ngữ khí mặc dù chậm rãi, thái độ lại không để người khác được phép từ chối.

Mộc Mộc không dám có chút thờ ơ, “Vâng, cháu biết rồi ạ!”

Rửa mặt mũi, chải đầu, trang điểm cẩn thận, thay một bộ quần áo đoan trang nhất, sau khi đã diễn tập trước gương đến lần thứ n để có một nụ cười không tự ti, không kiêu ngạo, cô mới ra khỏi cửa.

Vừa tới cổng lớn, cô đã nhìn thấy một chiếc xe con siêu sang đậu bên ngoài cổng, mặt sơn đen bóng chói sáng như mắt, thể hiện rõ sự tôn quý. Một người đàn ông trung tuổi ăn vận chỉnh tề đang đứng bên cạnh xe, tập trung quan sát từng cô gái đi về từ phía cổng ra vào.

Khi nhìn thấy Mộc Mộc, anh ta lập tức kính cẩn chạy ra đón, “Xin hỏi, cô có phải là cô Tô không?”

“Vâng.” Cô gật đầu.

“Mời cô lên xe!” Người đàn ông mở cửa xe cho cô, tay giữ lấy chóp đỉnh của cửa xe, đủ để thấy đây là một tài xế đã được huấn luyện kỹ lưỡng như thế nào.

Trên đường đi, người tài xế không hề nói một câu gì, chỉ chốc chốc liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu, ánh mắt lộ rõ vẻ mê hoặc sâu sắc. Trong ánh mắt đó, Mộc Mộc ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, cũng đoán được điều gì đang chờ đợi cô trong lần gặp gỡ này, bàn tay đang đặt trên đầu gối nắm chặt lại một cách bất an.

Điều cần đến sớm muộn gì cũng sẽ đến, cô không thể né tránh được.

Xe chạy một đoạn đường không xa, rẽ vào một khu nhà trông cso vẻ xưa cũ. Cầu thang bộ màu tro xám đã trải qua mười mấy năm gió mưa gột rửa, có một cảm giác thê lương.

Mỗi bước đi của Mộc Mộc đều trĩu nặng, bởi vì lớn lên từ nhỏ ở thành phố S nên cô hiểu rất rõ, đừng xem thường khi nhà ở đã được xây dựng mười mấy năm này, tuy nó khiêm nhường, cũ kỹ, nhưng lại do chính quyền tỉnh xây dựng, là nơi ở của các quan chức cao cấp tầng tầng lớp lớp của thành phố S.

Cô vừa bước tới trước một cánh cửa, cửa phòng đã được mở ra từ bên trong, người giúp việc mỉm cười đứng ở cửa chào hỏi người tài xế.

Mộc Mộc len lén nhìn vào trong, phòng khách rộng rãi sáng sủa, lớn gấp đôi phòng khách ở nhà Trác Siêu Nhiên, đủ để thấy rằng gia cảnh của nhà họ Trác cực kỳ giàu có. Bà Trác đang ngồi trên sofa gọi điện thoại, có vẻ như đang nói chuyện với cấp dưới, thái độ rất cứng rắn. Bộ quần áo mặc ở nhà đơn giản, sạch sẽ cũng không làm mất đi khí chất của bà, vẫn khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Thấy Mộc Mộc được người giúp việc mời vào nhà, bà tiện thể liếc một cái, chỉ chỉ vào vị trí trước mặt mình, tiếp tục nói chuyện điện thoại.

“Mời ngồi.” Người giúp việc vừa mời cô ngồi xuống vừa pha cho cô một cốc trà thơm, sắc trà trong xanh, hương trà tươi mới thuần khiết, dù không hiểu về trà, Mộc Mộc cũng biết loại trà này chắc chắn là loại hảo hạng. Cô lại khẽ khàng quan sát một lượt đồ nội thất trong phòng, đồ gia dụng bằng gỗ đồ cao cấp, bức

tranh chữ cổ có lịch sử lâu đời, chỗ nào cũng thể hiện rõ phong vị phi phàm của chủ nhân, nơi nào cũng toát lên dòng dõi cao quý tới nỗi không thể với tới.

Theo sự chuyển động của ánh mắt, cô phát hiện ra trên bàn trà có một khung ảnh điện tử, cứ liên tục hiện lên hết ảnh này tới ảnh khác, đều là ảnh chụp chung của Trác Siêu Nhiên và Trác Siêu Việt.

Tuyết lớn đầy trời, núi xanh trùng điệp, gió ngoài Thiên Môn phía Nam nghe như tiếng hạc kêu, Trác Siêu Nhiên của thời niên thiếu đang khoác vai Trác Siêu Việt, khuôn mặt rạng rỡ nhuốm màu nắng gió không che đậy được vẻ ngây thơ...

Mùa thu rực rỡ nắng vàng, lá đỏ rụng phủ kín mặt đất, Trác Siêu Nhiên trong trang phục quần áo sắc sảo đang đứng cùng Trác Siêu Việt trên một đỉnh núi, hào khí ngút trời...

Mùa hè nóng rực, họ đang trèo lên thám hiểm đỉnh núi cao sừng sững chọc vào mây xanh, Trác Siêu Nhiên trèo lên trước, anh bám chắc vào sườn núi khom lưng xuống, đưa tay ra cho Trác Siêu Việt...

Cô cứ ngẩn mãi, nhìn đến nỗi hai mắt bông rớt.

“Tình cảm giữa Siêu Nhiên và Siêu Việt vốn rất tốt đẹp.” Bà Trác lạnh lùng nói.

Nghe thấy tiếng nói, Mộc Mộc lập tức ngồi thẳng người dậy, chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị giáo huấn một trận nghiêm khắc. Nhưng bà Trác lại nâng cốc trà đã vơi một nửa trên bàn lên, nhấp một ngụm, ánh mắt hướng về phía khung ảnh, trở nên buồn rầu. “Bây giờ, chúng lại vì một người phụ nữ, chẳng đứa nào chịu về nhà ăn một bữa cơm cả...”

“Đó là sai lầm của cháu!” Ngoài điều đó ra, cô không biết nói gì cả.

“Sai? Cô có biết là cô sai ở đâu không?”

“Cháu...” Cô không nên vấn vương giữa hai anh em họ, không nên nhận nhầm người, hoặc giả ngay từ ban đầu cô đã sai rồi, không nên gây tai tiếng cho Trác Siêu Việt.

“Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã không thích. Siêu Việt nói tôi có thành kiến với cô, nó nói cô là một cô gái tốt, chỉ vì không biết cách quý trọng bản thân mới khiến cuộc sống của mình bị thảm như vậy. Nó còn nói, vì muốn cứu mẹ nuôi của cô, cô đã chịu tội thay cho bà ấy, đã phải chịu rất nhiều khổ sở trong nhà tù...”

Bà Trác liếc nhìn cô, ánh mắt thâm trầm như vực sâu. “Cô thật sự rất đáng thương, tôi cũng giống như Siêu Nhiên, Siêu Việt, đồng cảm với cô, thương xót cô... Nhưng, đừng giận vì tôi nói thẳng, tôi không thích cô, cũng không thể chấp nhận cô làm con dâu của tôi, không phải bởi vì quá khứ của cô, mà là, một người phụ nữ ngay cả bản thân mình cũng không biết cách trân trọng, sao có thể yêu thương người khác được?”

Câu nói này như cây kim sắc nhọn đâm thẳng vào góc khuất mềm yếu nhất trong hệ thần kinh của Mộc Mộc.

“Cô có yêu Siêu Việt không?”

Cô im lặng gật đầu.

“Siêu Nhiên đã vì cô, bất chấp định kiến xã hội, thậm chí không để ý tới thân phận là một quân nhân của mình, công khai thừa nhận cô là bạn gái, chuyện của cô và Siêu Việt bại lộ, nó lại tình nguyện ra đi làm nhiệm vụ ở biên cương để tác thành cho hai đứa... Siêu Việt đã làm những gì cho cô, tôi không nói kỹ nữa, tin rằng cô còn biết nhiều hơn tôi. Còn cô, ngoài việc đẩy nó vào thế tiến thoái lưỡng nan, đã làm được điều gì cho nó?”

“...” Mộc Mộc không thể nói được một lời nào cả, những điều mà Trác Siêu Việt đã làm cho cô, quả thực quá nhiều.

“Hai đứa chúng nó sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, từ sau khi ra đời đã thích chơi với nhau, từ lúc học tiểu học, trung học, đại học, vào quân ngũ, chưa từng cách xa nhau. Vì vậy, ngoài người thân, hai chúng nó đều có chung bạn học, bạn bè, chiến hữu...”

Mộc Mộc gật đầu. Khi Trác Siêu Nhiên bị bệnh, mỗi người đến thăm anh ấy đều nói vài câu bông đùa với Trác Siêu Việt trước, lời nói cử chỉ đều cho thấy bọn họ dường như đều coi hai anh em họ là một người, không phân biệt ai với ai.

“Tôi cứ nghĩ rằng Siêu Việt dù có ngông cuồng đến mấy cũng không thể cướp người yêu của anh nó, khiến anh nó mất mặt trước người thân, bạn bè, còn bản thân mình thì lại mang tiếng là bất nhân bất nghĩa...” Bà Trác thở dài một tiếng rất khẽ, ngữ điệu và lời than vãn hết như một người mẹ nhân từ, chứ không còn là một người phụ nữ mạnh mẽ với khí thế lấn lướt người khác nữa.

Mộc Mộc cúi đầu, nhìn từng bức ảnh hiện lên trên khung ảnh điện tử, mỗi bức ảnh đều lưu giữ tình cảm không thể phai nhòa giữa hai anh em họ, còn cô, đã tạo nên một vết rạn nứt không thể tha thứ được giữa hai anh em họ trong thời gian này.

Cô luôn miệng nói yêu anh, nhưng cô thật sự đã làm điều gì vì anh? Từ sự lợi dụng và lôi kéo của bốn năm về trước, đến sự vẩn vương và gian dâm của bốn năm sau, cô đã từng bước đẩy Trác Siêu Việt đi tới chỗ không còn đường lùi.

Giờ đây, việc gian dâm bị bại lộ, điều anh lưu tâm nhất là anh trai anh sẽ không tha thứ cho anh, bạn bè thân thiết của anh sẽ nhìn anh như thế nào.

Cô quả thực đã sai rồi, cô hoàn toàn không hiểu phải yêu thương một người như thế nào.

Trác Siêu Việt nói: “Chỉ cần em vui vẻ là được rồi!”

Giờ đây cô mới hiểu được hàm ý của câu nói này: Thật sự yêu một người, chính là cho dù bản thân mình phải chịu đau khổ, cũng hy vọng đối phương được vui vẻ.

“Thưa cô, cảm ơn cô đã nói với cháu những điều này.” Mộc Mộc đứng dậy. “Cháu biết phải làm như thế nào rồi.”

Bà Trác đợi cô nói tiếp.

“Cháu sẽ học cách yêu thương bản thân mình, rồi sẽ tiếp tục học yêu thương người khác.”

“Hy vọng cô sẽ sớm học được.”

Trước khi ra về, Mộc Mộc nhìn lại khung ảnh điện tử trên bàn một cái, gấp nó lại, “Cô ơi, có thể tặng cháu tập ảnh này được không? Cháu muốn giữ lại làm một kỷ niệm.”

Bà lặng lẽ cười, gật đầu.

Bước xuống lầu, người tài xế đã cung kính chờ sẵn ở cổng mở cửa xe cho cô, cô ngồi lên xe, ngón tay vuốt ve khung ảnh tròn lòng.

Cô không thể bù đắp được lỗi lầm mà mình đã phạm phải trong quá khứ, nhưng ít nhất có thể khiến sai lầm này không tiếp tục kéo dài.

Xe dừng lại dưới chân ký túc xá, Mộc Mộc vừa bước xuống xe, bỗng sững người lại.

Một người đàn ông cao tuổi có dung mạo khô héo đang ngồi trên băng ghế dài ở cổng ký túc xá, nếu không phải là Tô Nghiêu đang ngồi bên ông, cô hầu như không thể nhận ra đó chính là người thân mà cô vẫn luôn mong nhớ.

Bác trai nhìn thấy cô, run rẩy đứng lên, bước những bước khó nhọc về phía cô.

Mộc Mộc vội chạy lại, từ những giọt lệ trong đáy mắt của bác trai, cô đã hiểu ra, bác đã biết về chuyện hiến thân. “Bác...”

“Mộc Mộc.” Ông gọi cô, đôi tay như cành củi khô nắm chặt lấy tay cô, “Con ơi.”

Cổ họng ông run rẩy đến nỗi không phát ra được âm thanh nào, tay nắm chặt lấy tay cô như hai gọng kìm. Đây là tình thân mà cô luôn khao khát nhất, dù đau đớn hơn nữa cũng là thứ mà cô muốn có.

Tô Nghiêu nói: “Anh Trác đã nói tất cả mọi chuyện ọi người rồi...”

Anh Trác? Trác Siêu Việt?

Lại là anh?

Anh dường như luôn biết rằng cô mong muốn điều gì nhất, liền lặng lẽ đưa tới trước mặt cô.

Tô Nghiêu chậm rãi thở một tiếng, dang tay ôm lấy đôi vai gầy gò của cô, “Mộc Mộc, mấy năm qua, em đã phải chịu khổ rồi.”

“Không sao.” Cô lắc đầu, ngẩng mặt, mỉm cười, không để nước mắt rơi xuống.

Nhưng nước mắt của bác cô đã từng giọt, từng giọt rơi trên tay cô.

Cô khẽ khàng giúp ông lau nước mắt, “Bác, bác yên tâm, bệnh của bác sẽ nhanh khỏi thôi.”

Bác lắc đầu, hơi thở khó nhọc khiến ông lo lắng nhưng lại khó diễn đạt bằng lời. Tô Nghiêu vội nói thay ông: “Bố anh đã tìm được nguồn hiến thận rồi, đó là của một tội phạm bị xử tử hình hiến tặng, lịch phẫu thuật đã được sắp xếp ổn thỏa, tuần sau sẽ tiến hành.”

“Tìm thấy nguồn hiến thận rồi?” Mộc Mộc cảm thấy hơi khó hiểu, tại sao lại bỗng nhiên tìm thấy, tại sao lại là tội phạm bị xử tử hình?

Tô Nghiêu gật gù: “Cùng bố con anh về nhà đi!”

Nhà, cô đã không có nhà từ lâu rồi.

Một ngày giữa thu đẹp nhất, cô ôm chặt lấy người thân của cô, trên người của bác cô, cô tìm lại được một bóng dáng quen thuộc, bố cô.

Nguyện vọng cuối cùng cũng đã được thỏa mãn, thành phố này, cô không còn chút dính dáng vương vãi nào nữa.

Vì tình trạng sức khỏe quá kém, bác mới nói được vài câu đã được Tô Nghiêu đưa về bệnh viện, Mộc Mộc đứng yên tại chỗ, nhìn theo chiếc xe của họ biến mất dần trong vườn trường, lặng lẽ đưa tay lên lau nước mắt.

Tầm nhìn mơ hồ trở nên sáng rõ, bên cạnh con đường râm mát phía trước, không biết từ bao giờ, đã đậu sẵn một chiếc Land Rover màu trắng.

Cửa xe được mở ra, Trác Siêu Việt mặc áo sơ mi màu đen, quần bò màu đen bước xuống xe, khẽ mỉm cười với cô.

Đường cong quen thuộc ở khóe môi đó khiến Mộc Mộc bỗng nhiên nhớ tới một câu trong clip quảng cáo xe Land Rover: “Vừa lọt vào tầm mắt đã chói lòa!”

Thảo nào Trác Siêu Việt lại đặc biệt yêu thích loại xe này như vậy, chiếc xe này quả phù hợp với anh- vừa lọt vào tầm mắt đã chói lòa.

Khi người mà cô mong nhớ không biết bao lần trong mỗi giấc mơ lại một lần nữa xuất hiện trước tầm mắt, cô không suy nghĩ gì cả, chạy thẳng về phía anh...

Dọc đường, không biết đã va phải bao nhiêu bạn học, cô luôn miệng nói “Xin lỗi”, cho tới khi anh và cô chỉ cách nhau vài ba bước chân, cô mới hốt hển đứng lại.

Anh mỉm cười, nụ cười toát lên vẻ tự nhiên thoải mái không thay đổi, “Em béo lên đấy!”

Lời nói nóng bỏng, thiêu đốt trái tim cô.

Cô rất muốn đáp lại anh bằng một nụ cười, nhưng dồn hết cả sức lực vẫn không nặn ra được. Vậy là, cô thu lại khuôn mặt cười còn khó coi hơn cả khi khóc, hỏi một cách thăm dò: “Anh đã cho người tội phạm bị xử tử hình đó bao nhiêu tiền, anh ta mới chịu hiến tặng thận của mình cho bác em?”

Anh xoay nghiêng người, lông mày khẽ nhướng lên tỏ vẻ không tán đồng, “Không phải tất cả mọi chuyện đều có thể dùng tiền để giải quyết.”

Quả nhiên giống như cô dự liệu, lại chính là anh đã cứu bác của cô, lại là một phen vất vả công sức của anh. Những điều anh đã làm cho cô, còn quan trọng hơn gấp nhiều lần so với câu nói “Anh yêu em”.

Cô bỗng nhiên nhớ tới đêm đầu tiên khi bọn họ quen biết nhau, anh đã từng nói: “Tình yêu, vốn dĩ chính là hành động, lẽ nào em lại thích những lời nói?”

Cho tới tận ngày hôm nay, cô mới hiểu được thâm ý trong câu nói của anh.

“Em...” Cổ họng cô khô rát đến nỗi không thể nói lên lời.

Anh nhìn xuống, đợi cô nói tiếp, nhưng cô cứ ngắc ngứ mãi không thốt ra được. “Hử? em muốn nói gì?”

Cô yên lặng cúi mặt xuống, ánh mắt chăm chú nhìn vào đầu ngón chân của mình. “Em phải ra đi rồi.” Câu nói này cô nghĩ rằng rất dễ, nhưng khi thật sự đứng trước mặt anh, cô mới phát hiện ra muốn nói được câu đó, thật quá khó khăn.

Gió thổi, lá rụng xào xạc, âm thanh nối đuôi nhau liên tiếp.

“Có phải em muốn nói rằng... sau này chúng ta đừng gặp lại nhau nữa?”

Thấy cô mặc nhận, Trác Siêu Việt gật đầu thật mạnh, tiếng cười khiến người ta rung mình dù không ở trong thời tiết giá lạnh. “Tô Mộc Mộc, có phải em nghĩ rằng ngoài em ra, anh không thể tìm được người phụ nữ nào khác, vì vậy phải mặt dày không biết xấu hổ bám riết em?”

“Không phải như vậy”, Mộc Mộc ngẩng mặt lên, nói với anh: “Em biết, anh muốn một người phụ nữ như thế nào cũng được... Những việc anh đã làm cho em, trong lòng em hiểu rất rõ.”

“Nếu em thật sự đã hiểu, thì không cần phải nói thêm gì nữa. sự việc đã tới mức này rồi, cho dù chúng ta không gặp lại nhau nữa, cũng không thể bù đắp được sai lầm đã phạm phải.”

“Ít nhất chúng ta cũng có thể không tiếp tục mắc sai lầm.” Nhớ tới thần sắc của Trác Siêu Nhiên trước khi ra đi, còn cả câu nói của bà Trác: Chuyện giữa cô và Siêu Việt bại lộ, nó đã tình nguyện đi làm nhiệm vụ ở biên cương để tác thành cho hai đứa.

Cô hít một hơi, để bầu không khí lạnh lẽo tràn ngập khắp lồng ngực, làm nguôi bớt nhịp tim đang nóng bỏng. “Em mệt rồi, chịu đựng đủ rồi, em không muốn bị khó xử giữa hia anh em anh nữa.”

“Em mệt rồi?” Trác Siêu Việt nhìn cô, đôi môi mỏng mím lại thành một đường cong khiến người ta ớn lạnh.

Cô biết anh đang tức giận, hơn nữa còn rất tức giận. từ khi họ gặp lại nhau, anh luôn bị khó xử giữa tình thân và tình yêu, anh không nói là đã quá mệt, cô có tư cách gì mà kêu mệt chứ!

“Đúng vậy. Em mệt rồi.” Cô dần lòng nói tiếp: “Em thừa nhận anh đối với em rất tốt, nhưng tình cảm của anh quá mâu thuẫn, anh không muốn có lỗi với anh ấy, cũng không muốn rời bỏ em, anh hoàn toàn không biết điều gì mới là thứ mà anh thật sự mong muốn. anh nói em hãy chờ đợi, em có thể đợi, nhưng anh để em đợi bao lâu? Mấy tháng hay mấy năm? Buổi tối hôm anh đưa em về, anh ấy đã tới tìm em. Anh không nhìn thấy, anh không thể tưởng tượng nổi anh ấy đã đau khổ như thế nào, phần nộ như thế nào.... Anh ấy nói anh ấy sẽ không tha thứ cho chúng ta.”

Cô biết bản thân mình quá tàn nhẫn, mỗi lời nói đều giống như một lưỡi dao, rạch vào nơi đau đớn nhất của anh. Nhưng cô không nghĩ được ra cách nào khác để khiến tình cảm của anh dành cho cô hoàn toàn nguôi lạnh, để khiến anh hoàn toàn quên cô.

“Rất xin lỗi, em là một người phụ nữ không có cảm giác an toàn, hãy để em ôm ấp một lời hứa hẹn mong manh như làn khói chờ đợi bốn năm, em nguyện tìm được một vòng tay ấm áp, tìm một người đàn ông không phải kiêng nể bất cứ điều gì, toàn tâm toàn ý yêu em.”

Anh không nói gì cả. Cô nhìn thấy trong mắt anh một sự điềm tĩnh đặc biệt, như mặt nước hồ đang dần dần đóng băng lại.

Cô cố gắng kiềm chế cảm giác ớn lạnh đang lan tỏa khắp cơ thể, “Xin lỗi... Tình cảm của chúng ta, hãy kết thúc ở đây nhé, em muốn bắt đầu lại từ đầu.”

Anh quay nghiêng mặt, nhìn về phía đám người qua lại, đến khi lồng ngực nhô lên hạ xuống một cách dữ dội trở nên bình thản, mới quay mặt lại. “Được... Được! Tình cảm của chúng ta có thể kết thúc ở đây, nhưng...”

Anh rút từ trong túi ra một tờ giấy đưa tới trước mắt cô, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt cô đầy lạnh lùng.

Cô đón lấy tờ giấy, đọc kỹ những chữ in trên đó, đây là một chiếc vé máy bay điện tử khứ hồi từ thành phố S tới thành phố X, trên vé in tên của cô, thời gian khởi hành là mười một giờ trưa mai, chuyến bay về cách đó một tuần.

Không cần bất cứ lời nói nào, cô hiểu ý của anh- tình cảm có thể kết thúc ở đây, nhưng ân tình mà cô còn nợ anh, cần phải dùng một tuần này để đáp trả.

Qua ánh mắt đầy hận thù của anh, cô không thể dự liệu được một tuần đó sẽ trôi qua như thế nào, có thể, đây là hồi ức cuối cùng trong cuộc đời của họ, khiến cô khắc cốt ghi tâm, cũng có thể, anh sẽ giằng vò cô tới nỗi thịt nát xương tan, không còn lại chút gì cả.

Cho dù thế nào, đây cũng là việc cô cần phải gánh chịu.

Cất giữ tấm vé điện tử, cô bình tĩnh trả lời: “Được, chín giờ sáng mai, em sẽ đợi anh ở sân bay.”

“Vé của anh bay trong tối nay. Ngày mai anh sẽ cử người đưa em ra sân bay, xuống máy bay cũng sẽ có người tới đón em.”

“Ồ. Em hiểu rồi.”

Anh không muốn để người khác nhìn thấy họ ở bên nhau, nên đã né tránh việc đi cùng chuyến bay với cô.

“Nhớ mang theo chứng minh thư nhân dân.”

Lạnh lùng dặn dò một câu, anh mở cửa, lên xe, chiếc xe êm ru lao đi.

Khi bóng dáng chiếc xe đã hoàn toàn biến mất, Mộc Mộc mới lôi tấm vé điện tử ra, chăm chú nhìn mãi vào dòng chữ in tên hành khách và số hiệu chuyến bay.

Cô không thể nào tưởng tượng nổi trong mấy ngày vừa qua, Trác Siêu Việt đã trải qua sự giằng xé mâu thuẫn thế nào mới có thể cầm tấm vé điện tử này tới tìm cô, cô càng không thể nào tưởng tượng nổi nếu cô chưa gây tổn thương cho anh, anh và cô sẽ trải qua một tuần đó như thế nào? Họ liệu có thể hẹn hò, đi xem phim, cô liệu có thể níu tay anh đi trong dòng người rộn ràng qua lại trên phố?

Cô đã may mắn biết bao, gặp được một người đàn ông hiểu được cách yêu cô như vậy, còn cô, lại không hề biết phải yêu anh như thế nào, phải báo đáp lại tình yêu chân thành của anh như thế nào.

Không khí dường như đang dần dần rời xa cô, cơ thể mất dần trọng tâm, cô bất lực ngồi thụp xuống đất.

Từng giọt nước thấm ướt tờ giấy. Liệu có phải cô lại sai rồi không? Đã bỏ qua cuộc sống mà cô mong đợi nhất như vậy...

Hạnh phúc cứ hết lần này tới lần khác lướt qua cô, không phải vì vận mệnh của cô không tốt, mà là vì cô chưa học được cách phải theo đuổi hạnh phúc như thế nào.

36. Chương 36

Ngày hôm sau, sau hai giờ bay, máy bay đã hạ cánh xuống thành phố X tươi đẹp.

Tất cả mọi hành khách đều đã ra hết, Mộc Mộc mới xách túi hành lý gọn nhẹ bước ra ngoài. Cô đứng ở cửa ra vào, đoán xem Trác Siêu Việt sẽ cử một người như thế nào tới đón mình, một cô gái xinh xắn khoảng hơn hai mươi tuổi bước đến bên cô, trang phục công sở thanh lịch, mái tóc ngắn gọn gàng khỏe mạnh, ngũ quan mặc dù không xinh đẹp nhưng đôi mắt rất sáng, như có thể nhìn thấu tâm can người khác.

“Xin hỏi, cô có phải là cô Tô không ạ?”

Mộc Mộc che giấu sự thất vọng nặng nề trong lòng, lễ phép nghiêng người, “Vâng, tôi đây.”

“Cô Tô, xin chào cô, tôi là Tần Ngôn, thư ký của anh Trác, cô có thể gọi tôi là Tiểu Tần. anh Trác đã có hẹn bàn chuyện làm ăn với khách hàng...” Tần Ngôn dừng lại một chút, nói: “Anh ấy phải tới đón cô về khách sạn.”

“Ồ, cảm ơn!”

“Cô Tô, để tôi mang hành lý giúp cô.” Tần Ngôn đưa tay đón lấy va li hành lý của Mộc Mộc, dẫn cô đi về phía cửa ra, “Xin mời đi bên này, xe đang đợi ở ngoài.”

“Cô cứ gọi tôi là Mộc Mộc đi.” Mộc Mộc vốn rất có cảm tình với Tần Ngôn, không muốn cô ấy gọi mình một cách xa lạ như vậy, không ngờ Tần Ngôn do dự một chút, từ chối một cách rất lịch sự.

“Cô Tô, anh Trác đã dặn rất kỹ, không cho phép tôi được trực tiếp gọi tên cô.”

Mộc Mộc sững người lại, suy nghĩ kỹ lại một chút, lờ mờ hiểu ra ý tứ của Trác Siêu Việt. anh không muốn có người biết tên của cô, sợ người khác biết được rằng người phụ nữ mĩa anh dẫn theo từng là chị dâu của mình.

“Ồ, tôi hiểu rồi.”

Ngồi lên chiếc xe tới đón cô, Mộc Mộc lặng lẽ dựa vào cửa, nhìn ngắm thành phố xa lạ. đây là thành phố cổ có lịch sử lâu đời, mặc dù không có những tòa cao ốc sừng sững trong không trung, nhưng phong cảnh lại toát lên vẻ mộc mạc cổ xưa sinh động, hấp dẫn, khiến người ta có cảm giác đang được đi xuyên qua thời gian và không gian.

Chiếc điện thoại đang nằm trong tay Tần Ngôn đổ chuông, cô vội vàng bắt máy, nói vào trong điện thoại: “Ừm, đã đón được rồi ạ, anh yên tâm... Ồ, vâng, tôi hiểu rồi.”

Mộc Mộc vờ như không nghe thấy, vẫn không nói một lời nào, nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa xe. Không phải là cô không muốn nói, mà là không có gì để nói đối với sự lạnh nhạt một cách cố ý này của Trác Siêu Việt.

Tần Ngôn chăm chú nhìn kỹ cô một lát, mới nói: “Anh Trác tối nay có tiệc chiêu đãi, rất muộn mới về, anh ấy nói cô không cần đợi anh ấy về ăn tối.”

“Ừm.”

Xe lượn trong thành phố suốt hai giờ đồng hồ, dừng lại trước cửa một khách sạn năm sao. Mộc Mộc được đưa vào một căn phòng. Vừa vào trong phòng, cô đã bị cuốn hút bởi một cây đàn piano màu đen, hoàn toàn không có thời gian để thưởng thức sự tôn quý và lãng mạn của căn phòng.

Cô lướt ngón tay trên phím đàn, nghĩ đến việc cây đàn này là do Trác Siêu Việt chuẩn bị cho cô, âm thanh dưới những ngón tay cô càng sống động hơn.

Cô đang khoan khoái đắm chìm trong tiếng nhạc, Tần Ngôn lấy từ trong túi ra một tấm thẻ ngân hàng, dùng hai tay đưa tới trước mặt cô. “Cô Tô, đây là thẻ tín dụng mà anh Trác sai tôi đưa cho cô. Anh ấy bảo tôi nói với cô rằng, trong tài khoản có ba mươi lăm vạn đồng, cô cso thể yêu cầu anh ấy đưa thêm.”

Tiếng đàn thanh thoát, sống động bỗng nín bặt.

Năm vạn đồng một đêm, thanh toán sòng phẳng. Anh nói cô là một gái làng chơi, còn cố ý nhắc nhở cô rằng, cô là một gái điếm. nếu là trước đây, đối diện với sự sỉ nhục này, cô nhất định sẽ đập tấm thẻ này vào mặt anh, quay người bỏ đi. Nhưng trong giây phút này, sự nhiệt tình và lòng tự trọng của cô đều đã hoàn toàn biến mất.

Cô mỉm cười, đón lấy tấm thẻ tín dụng lấp lánh sắc vàng trong ánh mắt khác thường của Tần Ngôn, nắm chặt trong lòng bàn tay. “Số tiền này, vừa đủ!”

Bảy ngày, ba mươi lăm vạn đồng, vừa đủ!

Mối quan hệ của bọn họ bắt đầu từ một cuộc giao dịch, cũng nên kết thúc bằng một cuộc mua bán.

“Gần đây có rất nhiều trung tâm thương mại, nếu cô muốn mua đồ...”

“Được đấy! Bây giờ tôi đang muốn đi dạo một chút.” Nếu anh đã khiến cô nhớ kỹ thân phận của mình, vậy thì cô đương nhiên phải phối hợp với anh, phải diễn thật tốt vai diễn của mình.

“Để tôi đưa cô đi.”

“không cần, tôi tự đi một mình.”

Một buổi chiều, Mộc Mộc không biết đã mua bao nhiêu bộ quần áo được bày biện trong trung tâm thương mại, đã tiêu hết bao nhiêu tiền, chỉ biết rằng cô ký tên nhiều đến nỗi mỗi nhử cả tay, đi nhiều đến nỗi đôi chân mềm nhũn, trong tim mới không đắng cay chua xót nữa.

Sau đó, cô còn dùng một bữa tối thật đã trong nhà hàng, đi Spa tinh dầu toàn thân, còn làm một kiểu tóc thướt tha yêu kiều rồi mới quay về khách sạn.

Đêm đã khuya, Trác Siêu Việt vẫn chưa về.

Mộc Mộc trong bộ dạng trang điểm kỹ càng, để chân trần đứng bên khung cửa sổ rộng tới sát nền nhà, nhìn từ độ cao của tầng thứ hai mươi chín xuống, mặt đất xa đến nỗi không với tay chạm được, khiến người ta có cảm giác chóng mặt.

Cô thu tầm mắt lại, một mình lặng lẽ chờ đợi, cảm giác đó không giống như đang chờ đợi người đàn ông mình yêu thương nhất, mà là chờ đợi một vị quân chủ nào đó bớt chút gian tới lâm hạnh với cô.

Cuối cùng, phía ngoài cửa vọng lại tiếng bước chân, Mộc Mộc căng thẳng quay mặt lại chăm chú nhìn về phía cửa, trong nỗi lo sợ lại nảy lên một chút chờ đợi.

Cửa từ từ được mở ra, khi cô phát hiện người quay về không chỉ có một mình Trác Siêu Việt, mà còn có thêm một người đàn ông trẻ tuổi áo quần chỉnh tề nữa, nỗi lòng chờ đợi lập tức biến thành sự bối rối không biết phải làm thế nào, bởi vì người đàn ông đó, trước đây cô đã từng quen biết. Hồi đó, cô còn chơi đàn ở Lạc Nhật, người đàn ông này muốn đưa cô ra ngoài mua vui không chỉ một lần, nhưng đều bị cô từ chối. Sau đó, anh ta thẳng thắn nói với cô: Anh ta đã đánh cược với người khác, nếu để bị thua sẽ rất mất mặt, chỉ cần cô giúp anh ta thắng, anh ta sẽ không bạc đãi cô.

Cô cảm thấy kiểu đàn ông này vô cùng nực cười, vì thể diện của bản thân mình, có thể tùy tiện giẫm đạp lên lòng tự trọng và thân thể của người khác. Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào tiền của anh ta? Có tiền là có thể khiến trái đất xoay quanh anh ta? Hồi đó, ngay cả việc đưa mắt nhìn anh ta cô cũng không thêm, cúi đầu xuống viết bốn chữ gờ lên trước mặt anh ta: “Dám làm dám chịu!”, rồi quay đầu bỏ đi.

Từ đó về sau, người đàn ông đó không còn tới tìm cô nữa.

Vốn cứ nghĩ rằng sẽ không bao giờ gặp lại người đàn ông vô vị này nữa, không ngờ hôm nay, trong hoàn cảnh này, lại gặp lại anh ta. Người đàn ông nhìn thấy cô, cũng hơi sững người, quay sang nở nụ cười đầy thâm ý với Trác Siêu Việt: “Thảo nào cậu nói là có việc quan trọng, hóa ra là chuyện này à?”

Trác Siêu Việt lẳng lặng day day trán.

Dưới ánh đèn điện và bóng rèm cửa mong manh trong đêm tối, sắc vàng mờ mờ lung, mùi hương nước hoa đầy mê hoặc, còn cả chiếc váy ngắn hở ngực ôm gọn từng đường nét tinh xảo, sắc nước hương trời... Anh cố gắng để ánh mắt của mình rời xa nơi duy nhất có thịt trên người Mộc Mộc, hạ tầm mắt xuống đôi chân nhỏ xinh trên thảm, nhưng, sắc sơn móng chân màu hoa anh đào lại cứ lấp lánh sáng bóng, cuốn hút người ta dưới ánh đèn điện.

Anh bỗng nhiên có một ý muốn, muốn dùng một bộ quần áo bọc kín người cô lại, kín đến nỗi gió cũng không lọt qua được.

“Tốt nhất là tớ không nên quấy rầy cậu làm chuyện quan trọng nữa.” người đàn ông vỗ vỗ vào vai anh, cáo từ một cách rất hiểu ý.

“Để tớ tiễn cậu.”

Ra tới ngoài cửa, người đàn ông hỏi: “Có được từ khi nào vậy?”

Cho dù anh đã hạ thấp giọng, Mộc Mộc vẫn nghe rõ, máu nóng toàn thân ngưng tụ hết cả.

Trác Siêu Việt nói luôn: “Bốn năm trước.”

“Cái gì? Sao cậu không cho tớ biết?”

“Tớ không cho rằng chuyện này đáng để khoa khoang.”

“Tớ phục rồi! Tâm phục khẩu phục!” Người đàn ông cảm khái nói một câu cuối cùng, sau đó không còn nghe thấy tiếng nói chuyện nào nữa.

Mộc Mộc ngẩng người nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang đứng ở bên một bờ vực thẳm, dưới chân là một vực sâu đen tối không nhìn thấy đáy, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt gọn cô.

Trong những ngày tháng hèn mọn nhất ở Lạc Nhật đó, mặc dù Trác Siêu Việt luôn lạnh lùng bàng quan chứng kiến cảnh cô bị những người đàn ông đó trêu ghẹo, nhưng anh ít nhất đã tôn trọng cô, cô nghĩ rằng anh không giống như những người đàn ông khác, không ngờ, anh lại cá cược với người ta, lẽ nào anh chưa từng nghĩ rằng, nếu cô một phút yếu lòng, hoặc giả người đàn ông kia vì để bảo vệ sự sĩ diện mà mạnh mẽ ra tay, cô sao có thể chịu nổi cú sốc này?

Tiếng bước chân êm ái tiến lại gần, Mộc Mộc không hề hay biết.

“Đang nghĩ cái gì thế?” Hơi thở nóng hổi của anh phả vào sau tai cô. Cô giật nảy người, bất ngờ lùi lại phía sau một bước.

“Sao thế? Anh làm em sợ à?” Anh đưa tay ôm gọn vòng eo của Mộc Mộc, ngón tay vén mớ tóc lòa xòa trên mặt cô, đôi môi chạm khẽ vào má cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó.

Mỗi một sợi dây thần kinh trên khắp cơ thể đều đang chống đối kịch liệt, cô dùng toàn bộ sức lực đẩy anh ra, lạnh lùng nhìn anh, khuôn mặt không chút biểu cảm. “Anh đánh cược với anh ta xem tôi có vì tiền mà đồng ý lên giường với anh ta không... Trác Siêu Việt, anh cảm thấy điều đó có ý nghĩa gì ư?”

Anh thản nhiên nói: “Đương nhiên là có ý nghĩa, bởi vì anh đã thắng, được một trăm vạn đồng.”

“Vậy sao? Vậy thì tôi cần phải chúc mừng anh rồi!”

Thấy cô thật sự tức giận, Trác Siêu Việt thu lại vẻ thản nhiên trên khuôn mặt, thử tìm cách giải thích: “Một trăm vạn đối với anh không đáng là bao, anh hoàn toàn không để ý tới số tiền đó, anh đánh cược với cậu ấy, bởi vì anh tin rằng anh sẽ thắng...”

“Nếu anh thua thì sao? Nếu tôi bị tình cảm lãng mạn giả tạo của anh ta đánh lừa, cứ nghĩ rằng anh ta thật lòng với tôi thì sao?”

“Em có thể như vậy không?”

Có thể như vậy không, không quan trọng, điều quan trọng là: “Một trăm vạn đối với anh không đáng là bao, tôi thì được coi là cái gì chứ? Tôi bị người đàn ông nào đề lên giường mua vui, đối với anh cũng chẳng có ý nghĩa gì, đúng không?”

Anh hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế nổi tức giận, cô lại nghĩ rằng anh không có lời nào để phản kháng. “Trong mắt anh, tôi rốt cuộc được coi là thứ gì? Là một con điểm chỉ với năm vạn đồng đã có thể đồng ý lên giường với bất kỳ người đàn ông nào?”

Trác Siêu Việt bỗng nhiên nheo mắt lại, khóe môi hiện lên nét cười tàn khốc, “Vậy cô nói thử xem, cô coi tôi là cái gì chứ? Khách làng chơi giúp cô kiếm tiền để trả chi phí thuê luật sư, hay là một thằng ngốc giúp cô tạo dựng bằng chứng giả? Tô Mộc Mộc, đừng nghĩ rằng chỉ có lòng tự trọng của cô là cao quý, khi cô giẫm đạp lên lòng tự trọng của tôi, cô quên rồi sao?”

“...” Lần này đến lượt cô không có lời nào để phản bác lại.

“Cô không muốn tôi gọi cô là gái gọi, cô muốn tôi coi cô là cái gì? Là người phụ nữ của tôi?” Anh mỉm cười gât đầu, “Được, hôm nay chỉ cần cô nói một câu, “Trác Siêu Việt, suốt đời này em sẽ không lấy ai khác

ngoài anh!", tôi sẽ lập tức nhận lỗi với cô! Sau này tôi nhất định sẽ cẩn thận nâng niu lòng tự trọng của cô trong lòng bàn tay, cũng phụng như cung phụng thần thánh vậy"

Mộc Mộc loạng choạng dựa vào bên cửa sổ, gồng gượng đứng vững. Cô giống như một quả bóng đã bơm đầy hơi, bị người ta dùng mũi kim nhọn đâm một cái, cả người trở nên xẹp lép.

"Không còn lời nào để nói nữa à?" Anh mỉm cười lạnh lùng, nâng khuôn mặt trắng nhợt không còn giọt máu của cô lên, "Vậy thì hãy kìm nén lòng tự trọng cao quý của cô, ngoan ngoãn nằm lên giường của tôi, để tôi muốn làm gì thì làm."

Đôi môi cô trở nên run rẩy, thứ bị giẫm đạp tới nát vụn, không chỉ có lòng tự trọng của cô, mà còn có cả tấm chân tình dành cho anh nữa.

Cô gật đầu, rồi lại gật đầu. "Anh nói rất đúng, trước mặt anh, tôi mãi mãi không cần đến thứ gọi là lòng tự trọng."

Bởi vì thứ đó ngoài việc đã bị anh nghiền thành những mảnh vụn, chẳng còn tác dụng gì nữa. cô đương nhiên không thể ngờ rằng, điều thực sự khiến Trác Siêu Việt tức giận nhất chính là biểu hiện không còn gì để nói của cô.

Anh tự nguyện nhận lỗi, cũng tự nguyện giải thích tường tận với cô, chỉ cần cô nói: Trác Siêu Việt, suốt đời này em sẽ không lấy ai khác ngoài anh!

Sự im lặng của cô khiến anh cuối cùng cũng đã hiểu ra sự kiên quyết của cô, bất cứ sự cứu vãn nào chẳng qua cũng chỉ là công sức do một mình anh cam tâm tình nguyện. cô thà rằng không cần lòng tự trọng, làm công cụ mua vui cho anh, cũng không muốn ngoan ngoãn trở thành người phụ nữ của anh.

Trác Siêu Việt thu ngón tay đang nâng cằm cô lại, cởi áo khoác ngoài vắt lên tay ghế, chuyển sang một chủ đề khác. "Buổi chiều đi mua đồ có vui không?"

"... Vui."

"Vậy thì..." Hai tay anh nắm chặt vào khung cửa kính bên cạnh người cô, sự ngang ngược ngông cuồng trong ánh mắt khiến người ta giật mình kinh hãi. "Cô cũng nên làm cho tôi vui vẻ chứ?"

Cô nhắm mắt lại, mỉm cười gật đầu, "Tôi đã nhận tiền của anh, đương nhiên sẽ khiến anh hài lòng."

"Được..."

Bàn tay anh đặt trên vai cô, dồn sức mạnh vào một động tác, cùng với tiếng xé rách của lớp vải, chiếc váy mới mua của cô lùa xò rơi xuống đất. cô run rẩy đứng im, để mặc anh thô bạo giật tung áo ngực và lớp che đậy cuối cùng tại nơi riêng tư nhất của cô.

Trong nháy mắt, trên người cô đã không còn một mảnh vải che thân, đứng trước cửa sổ.

Sau lưng cô là thành phố đèn hoa rực rỡ, còn cả tòa cao ốc bên cạnh, cô bỗng cảm thấy vô cùng xấu hổ, vội vàng kéo rèm cửa, nhưng Trác Siêu Việt đã ấn người cô vào lớp cửa kính lạnh lẽo, một tay chụp lên bầu ngực phải của cô, nắn bóp một cách tàn khốc, một tay nâng cằm cô lên, để đôi môi anh trút hết mọi ngọn lửa giận dữ lên cổ cô không hề kiêng nể.

Bàn tay anh cứ trượt xuống theo làn da mịn màng của cô, lướt qua vòng eo thon nhỏ, cặp mông đầy đặn, cặp đùi thon dài, lặn vào giữa hai bắp đùi. Đó là nơi mẫn cảm nhất của cô, ngón tay anh vừa chạm phải, cô lập tức khép chặt hai đùi lại theo phản xạ, đẩy anh ra, muốn tìm cách chạy trốn.

Nhưng ôc đầu thể chạy trốn khỏi bàn tay của Trác Siêu Việt, mới chạy được hai bước, anh đã đuổi kịp, ôm gọn vòng eo của cô, nhấc bổng cô lên khỏi mặt đất, quay người lại, chặn người cô lên lớp kính cửa sổ rộng tới sát nền nhà.

"Đừng..." Cô sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, hai tay níu chặt lấy vai anh, cảm giác như đang lơ lửng trong không trung, nếu không cẩn thận sẽ bị anh ném xuống dưới, tan nát thành hàng trăm hàng nghìn mảnh vụn.

“Sao thế? Sợ rồi à?” Giọng anh đầy vẻ nham hiểm, không có sự nhiệt tình, cũng không có sự ôn tồn, giống như diộng nói của ma quỷ vang lên từ dưới địa ngục.

Cô vội vàng gạt đầu, hai đường cong tuyệt mỹ cứ đung đưa dữ dội trước mắt anh. “Tôi... sợ độ cao.”

“Ồ?” Anh nở nụ cười còn nham hiểm hơn, cúi xuống ngậm chặt bầu ngực nhỏ xinh trước mặt, đầu lưỡi không ngớt trêu chọc đầu dây thần kinh mẫn cảm của cô.

Toàn thân cô run rẩy, hai tay vùi sâu vào trong tóc anh, ngón tay quăn quýt những sợi tóc mềm mại, trơn bóng của anh...

Cảm giác này không chỉ là đau đớn, còn có cả khoái cảm cuồng dại, cơ thể như bị một luồng dung nham chảy xiết bao phủ, gột rửa hết lớp này tới lớp khác, mỗi một millimet da đều bị thiêu đốt thành tro bụi, xương cốt cũng bị ngọn lửa ngốn sạch.

“Đừng...”

Anh hoàn toàn không để ý tới sự giãy giụa của cô, cắn xé cơ thể cô, mỗi chỗ môi và răng của anh đi qua, đều hiện lên những vết bầm tím.

Trong lòng cô rõ ràng đang lo sợ, đang khước từ, nhưng cơ thể lại càng lúc càng chịu khuất phục trước sự khổng lồ của anh, cô đang đau đớn, cũng đang vui vẻ, cơ thể dần mềm nhũn đã được anh giữ chặt, cô cảm giác mình giống như một món đồ chơi của anh, để mặc anh đùa nghịch trong tay, không còn sức lực để phản kháng.

Cuối cùng, anh dứt khoát quấn hai chân cô quanh vòng eo của anh, cởi bỏ khóa quần...

Đèn điện sáng ngời, trăng sao sáng tỏ. thành phố phồn hoa phía sau lưng ngập tràn ánh sáng trong màn đêm mê mẩn.

Hai cánh tay mạnh mẽ nâng phần eo cô lên, ấn mạnh, cơ thể cường tráng nghiêng về phía trước, phần cơ thể cương cứng cứ thế xâm nhập vào sâu trong người cô.

“A!”

“Đau không?” Anh hỏi.

Đau, không chỉ thân thể, một chỗ nào đó nơi sâu thẳm trong trái tim còn đau đớn hơn.

Cô biết, đó là do anh cố ý, anh muốn cô ghi nhớ kỷ niệm đau đớn này, giống như vết thương ngày hôm qua cô đã rạch lên tim anh, suốt đời này không thể quên được.

Tầm lưng trần ướt đầm mồ hôi dựa vào tấm cửa kính lạnh lẽo trơn bóng, biết rõ kết quả sẽ rất thảm thương, cô vẫn ương bướng thốt lên hai chữ: “Không đau.”

Bàn tay đang ôm chặt vòng eo của cô kéo mạnh một cái, cơ thể anh thuận đà tấn công vào nơi sâu thẳm nhất của cô.

“Ừ...” Cô còn chưa kịp kêu lên, đôi môi đã bị anh bịt kín, tiếng rên rỉ cũng bị anh nuốt gọn.

Cùng với những nhíp tấn công cuồng dại, anh tàn sát phá phách bừa bãi môi và lưỡi của cô. Trong sự quăn quýt thô bạo giữa môi và lưỡi, đôi môi cô đã tê bì tới nỗi không còn cảm thấy đau đớn nữa, chỉ ném được chút vị tanh của máu chảy qua giữa kẽ răng họ...

Cô không cầu xin anh nương tay, cũng không giãy giụa, lạnh lẽo nhắm mắt lại chịu đựng sự chút giận của anh.

Trước đây, cho dù Trác Siêu Việt có tức giận đến mấy cũng luôn cố gắng lưu tâm tới cảm giác của cô, khiến cô cảm nhận được cảm giác được yêu, còn lần này, anh hoang dại đến nỗi gần như phát điên, dường như tất cả đều là sự phát tiết không có chút tình yêu.

Liệu có phải cô lại sai rồi không? Cô thật sự đã khiến anh nổi giận? yêu một người, chẳng phải là cần phải nghĩ choa nh ấy, khiến anh ấy vui vẻ hay sao? Cô muốn làm chút gì đó cho anh, để anh không còn cảm thấy khó xử nữa, không làm một người đàn ông bất nhân bất nghĩa vì cô nữa... Lẽ nào, như thế cũng là sai ư?

Không biết bao lâu sau, Trác Siêu Việt đã chán làm tình bên cửa sổ, liền ôm cô đến bên sofa, ném cô lên ghế, lần lượt cởi bỏ đám quần áo vướng víu trên người. Cơ thể cường tráng với làn da nâu bóng toát lên sức mạnh không thể ngăn chặn của đàn ông, Mộc Mộc co rúm người, lùi cơ thể đang mềm nhũn lại phía sau, nhưng bị anh túm lấy hai chân, kéo ngược lại sofa, cơ thể cao lớn đè chặt lên người cô, không cho cô chút thời gian để nghỉ ngơi, tiếp tục xâm chiếm cô.

Nơi bí mật vốn đang đau đớn lại một lần nữa bị xâm phạm, sự cọ xát nóng bỏng đau đến nổi mồ hôi trên người cô vã ra như tắm. cô gắng hết sức lắc đầu, mái tóc đen dài hết lần này tới lần khác lướt qua vết sẹo trên vai anh, “Đừng...”

Nếu tiếp tục như vậy, cô sẽ chết dưới cơ thể anh mất.

“Không chịu nổi nữa rồi?” Anh túm chặt cằm của cô, ép khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi của cô đối diện với ngọn lửa nóng bỏng và mãn nguyện trong mắt anh. “Muốn tôi dịu dàng một chút không? Cầu xin tôi đi!”

Cầu xin anh? Sao anh có thể dễ dàng bỏ qua cho cô, trừ phi cô chịu trả một mức giá tương ứng? Hai tay Mộc Mộc nắm chặt lấy thành sofa, quay mặt đi, ương bướng cắn răng lại, không nói một tiếng nào.

Trác Siêu Việt càng phần nộ, lại càng muốn chiếm đoạt cô một cách dữ dội, thậm chí còn giầy vò cơ thể cô bằng các tư thế khác nhau, đẩy cô tới nơi giao thoa giữa thiên đường và địa ngục, đúng lúc toàn thân cô vì sự co rút của dây thần kinh mà miễn cảm tới không thể chịu đựng được nữa, anh lại dùng toàn bộ sức mạnh để tấn công, hận một nỗi không thể đâm xuyên vào tận trong trái tim cô.

Cuối cùng, cô đã bị nổi đau đớn và mệt mỏi giầy vò tới nỗi ý thức trở nên mờ lung, ngay cả hơi thở cũng không còn, không co chỉ có thể nằm bò trong lòng anh, thoi thóp thở, anh mới hoàn toàn mãn nguyện giải phóng bản thân mình trong cơ thể cô.

Lớp dịch nhầy lẫn với những tia máu chậm chậm trào ra theo sự rút lui của anh, rớt trên bề mặt sofa bằng da thật màu trắng. Anh hơi kinh ngạc, dụi ngón tay dụi dụi lướt qua vầng trán đầm mồ hôi của cô, trong ánh mắt lấp lánh chút ẩm áp và lưu luyến.

Cô vội vàng quay mặt đi, tránh xa đầu ngón tay của anh, sợ chút xót thương vô tình của anh sẽ khiến cô không thể kìm nén được nỗi ảm ức, gục vào lòng anh đau khổ khóc than...

Hiểu được sự từ chối của cô, Trác Siêu Việt không nói gì nữa, đứng lên đi vào phòng tắm, bỏ mặc cô một mình trên sofa.

Cửa phòng tắm được đóng lại, trong đó vang lên tiếng nước chảy róc rách. Mộc Mộc nghĩ rằng Trác Siêu Việt sẽ không để ý tới cô, gắng gượng vịn vào thành sofa, ngồi dậy, cầm chiếc túi của cô lên, tìm trong đó viên thuốc tránh thai mà cô mới mua hôm nay... Trước không đưa viên thuốc vào miệng, trong đầu cô bất giác hiện lên một ý nghĩ, nếu như cô không uống thuốc, nếu cô mang trong mình giọt máu của anh, liệu cô có cơ hội được nâng cao địa vị hơn không?

Cô lắc đầu, từ bỏ ý nghĩ ích kỷ đó.

Viên thuốc ngậm trong miệng, đắng chát, đang định cố gắng nuốt nước bọt, Trác Siêu Việt đã mở cửa phòng tắm ra, cầm một chiếc khăn mặt ướt vòng qua sofa, bế cô ngồi lại vào ghế.

“Anh?”

Anh ôm lấy eo cô, chiếc khăn mặt ẩm đặt lên vết thâm tím nơi lồng ngực cô, hơi ẩm xoa dịu cảm giác nhói đau. “Lau mồ hôi đi, nếu không sẽ bị cảm...”

Giọng nói đầy tinh thần của anh bỗng im bất khi nhìn thấy hộp thuốc trong tay cô. Chiếc khăn mặt bị bóp chặt đến nỗi nhỏ nước trong tay anh, từng giọt, từng giọt nước rớt trên người cô, nóng bỏng như những giọt nước mắt.

“Em...” Cô muốn giải thích, muốn nói với anh rằng, cô không muốn dùng đứa trẻ để gây khó dễ cho anh, càng không muốn con của họ trở thành một đứa con hoang. Cô lo sợ rằng bi kịch của cuộc đời cô lại một lần nữa tái diễn trên đứa con của họ.

“Cô không cần phải giải thích, đó là quyền tự do của cô.” Trác Siêu Việt mỉm cười tự trào, ném chiếc khăn mặt lên mặt bàn trà, lần lượt mặc quần áo.

Trước khi ra khỏi cửa phòng, anh quay nhìn cô một lần cuối cùng, lạnh lùng buông một câu: “Cô có thể đi được rồi, tôi không còn hứng thú với cô nữa.”

Một cuộc giao dịch tiền bạc- sắc dục trần trụi như vậy, cô biết anh sớm muộn gì cũng sẽ chán ghét, chỉ là không ngờ anh lại chán ghét nhanh như vậy thôi.

Mấy phút trước đây, căn phòng xa hoa này còn tràn ngập cảm xúc cuồng nhiệt, trong chốc lát, bỗng trở nên trống trải, lạnh lẽo. Mộc Mộc không khóc, cầm khăn mặt lau những vết hằn trên người, thu dọn lại một lượt căn phòng nhếch nhác.

Cô phải học cách yêu thương bản thân mình trước, mới hiểu được cách yêu thương anh như thế nào.

37. Chương 37

Trong hội quán xông hơi tắm suối nước nóng, hơi nước mù mịt, hai người đàn ông đang nằm sấp trên một chiếc ghế dựa êm ái, hưởng thụ chế độ đãi ngộ cao cấp nhất nhì chỉ có những vị khách hạng sang mới có được các cô gái xinh đẹp gọi cảm massage toàn thân. Một người trong số đó chính là Trác Siêu Việt- người vừa rời khỏi khách sạn, người kia là một người bạn đã quen biết nhiều năm nay của anh, họ Lục tên Tường, một công tử hào hoa thuộc dòng dõi thế gia điển hình, anh ta thậm chí còn cko thể tính rõ được rằng bản thân mình đã từng sở hữu bao nhiêu cô gái.

Lục Tường nhìn người mặt mũi u ám đang nằm bên mình, vô cùng khó hiểu. buổi tối, anh đã cố tình sắp đặt một bữa tiệc thịnh soạn, muốn để anh bạn Trác nhị thiếu gia lâu ngày không gặp thưởng thức một chút cực lạc trong nhân gian, nhưng người ta lại một mực không chịu nhận lời, nhất quyết không chịu đi, còn nói là có việc quan trọng phải làm.

Lục Tường vốn không tin, theo về tới tận khách sạn mới bỗng nhiên hiểu ra, Trác nhị thiếu gia giấu “người tình trong mộng” trong khuê phòng, thảo nào suốt cả buổi tối, cậu ấy cứ như người mất hồn, vội vàng “hành sự”.

Nhưng bây giờ, dường như “hành sự” không gặp thuận lợi, Trác nhị thiếu gia bỗng nhiên chạy tới tìm anh, còn mang về mặt không thỏa mãn nữa chứ.

“Sao thế? Hành sự không thành à?” Đây là khả năng lớn nhất mà Lục Tường có thể nghĩ ra.

Một ánh mắt lạnh lùng chiếu lại, Lục thiếu gia không buồn để ý, cười hì hì nói: “Cậu không cần phải tổn thương lòng tự trọng, tớ cũng đã từng bị “ngã lộn nhào”, không nên coi thường... của cậu, nào, chúng ta cùng trao đổi một chút về kinh nghiệm thất bại.”

Trác Siêu Việt trừng mắt lên nhìn anh ta hồi lâu, cuối cùng cũng thở dài một tiếng, mang theo nỗi uất ức trong lòng: “Cậu thử nói xem, một người phụ nữ sau khi làm chuyện đó với một người đàn ông, vội vội vàng vàng uống thuốc tránh thai khẩn cấp, điều đó có nghĩa là gì?”

“Điều này mà cũng cần phải hỏi, không muốn có con chứ sao...” Buột miệng nói xong, Lục thiếu gia bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó. “Lẽ nào cô ấy làm xong chuyện đó với cậu... Tớ tin rằng người phụ nữ này không có đầu óc, cơ hội tốt như vậy cũng không biết nắm giữ? Cô ấy không biết rằng có bao nhiêu cô gái chờ đợi, mong ngóng để được sinh con cho cậu à?”

“Cô ấy không phải là không có đầu óc, chỉ là không có trái tim thôi.”

“Nghe khẩu khí đó của cậu, cậu vẫn rất hy vọng cô ấy sẽ sinh cho cậu một đứa?”

Trác Siêu Việt không hề phủ nhận.

Lục Tường nhòm người ngồi dậy, buồn bực xua xua tay, tỏ ý nói cô gái massage cho anh có thể kết thúc được rồi. “Cậu muốn nghiêm túc với cô ấy ư?”

“Tớ đối với cô ấy, luôn luôn rất nghiêm túc.”

Lục Tường bắt giác nhớ lại khoảng thời gian họ cùng uống rượu và đánh cược ở quán bar Lạc Nhật.

Thời gian đó, Trác Siêu Việt vừa xuất ngũ, tâm trạng vô cùng đau buồn, đêm nào cũng đến quán rượu để giết thời gian. Một hôm, anh vô tình nghe thấy tiếng đàn của một cô bé trong quán bar Lạc Nhật, vô cùng kinh ngạc. Anh không hiểu về sự tao nhã của dương cầm, thậm chí không yêu thích âm nhạc, nhưng lại rất thích tiếng đàn của cô gái đó, anh nói tiếng đàn của cô có đủ hỉ nộ ái ố, chua ngọt đắng cay...

Lục Tường tò mò đến xem trò vui. Anh không nghe ra sự hỉ nộ ái ố và chua ngọt đắng cay trong tiếng đàn đó, chỉ cảm thấy cô bé đó rất xinh đẹp, trong sáng, đơn thuần, trầm tĩnh, còn có cả sức mạnh thần kỳ của nghệ thuật, một người con gái như vậy luôn lôi cuốn được cảm giác cho tình yêu đầu của người đàn ông.

Anh mỉm cười, hích vai Trác Siêu Việt: “Cậu ở trong quân ngũ bao nhiêu năm rồi, lâu lắm vẫn chưa “ăn mặn” đúng không? Nếu cậu thích cô ấy, lát nữa tớ giúp cậu hẹn cô ấy ra ngoài, để cậu thoải mái hưởng thụ.”

Trác nhị thiếu gia một mực chấp hành nghiêm túc kỷ luật của quân đội trong nhiều năm qua, quả thực vẫn chưa dám “ăn mặn”, bèn có chút động lòng với lời đề nghị mang tính xây dựng này. Nhưng anh do dự vài giây, rồi lại lắc đầu.

“Không thích?”

“Cô ấy sẽ không đồng ý đâu.” Trong mắt của Trác nhị thiếu gia lóe lên một tia cô đơn.

“Sao có thể như thế được? Những người phụ nữ đến nơi này đều chỉ vì tiền, chỉ cần có đủ tiền, cô ấy nhất định sẽ đi với cậu. giả bộ thanh cao, chẳng qua cũng chỉ là nâng cao giá trị của bản thân mình lên thôi.”

“Cô ấy sẽ không ra ngoài với bất kỳ người đàn ông nào, bởi vì cô ấy tới đây chơi đàn, không phải là để kiếm tiền...”

Lục thiếu gia đương nhiên không tin, “Những người phụ nữ tới đây đều vì tiền, không có ngoại lệ. tớ đánh cược với cậu, chỉ cần tớ ra tay, cô ấy nhất định sẽ theo tớ ra ngoài.”

“Nếu cô ấy đi theo cậu, chiếc xe mới mua của tớ sẽ là của cậu.”

“Được, trong vòng một tuần, cô ấy không đi với tớ, tớ sẽ đưa cho cậu một trăm vạn đồng.”

Trác Siêu Việt mỉm cười nâng ly rượu lên, một hơi uống cạn, “Cậu chuẩn bị sẵn một trăm vạn đồng đi.”

Trong một tuần đó, Lục Tường dường như đã vận dụng hết tất cả các ngón nghề theo đuổi phụ nữ của mình, các loại trang sức đá quý cùng quần áo đắt tiền khiến các cô gái phải hét lên thất thanh, anh đều hào phóng tặng cho cô hết thứ này tới thứ khác, còn cô, ngay cả nhìn cũng không buồn liếc mắt, trả lại nguyên trạng.

Anh đã vì cô, bao trọn cả quán rượu, ánh nến lung linh, rượu vang sóng sánh, xung quanh bày chín trăm chín mươi chín bông hồng xanh kiêu diễm, vô cùng xa hoa, lãng mạn, nhưng cô chỉ ngồi trước cây piano chơi đàn, sau khi chơi xong lại thản nhiên rút lui.

Mỗi lần Lục Tường gặp thất bại thảm hại, Trác Siêu Việt thường đắc ý nhìn anh, giễu cợt về việc không biết lượng sức mình của anh một cách không chút thương tiếc.

Một tuần sau đó, Lục Tường đã nhận thua, Trác nhị thiếu gia giữ bộ mặt xuân phong đắc ý hiem thấy, “Bây giờ cậu đã tin chưa?”

Anh lơ mơ đọc được một vài điều trong ánh mắt của ai đó. “Bớt hí hửng khi thấy người khác gặp nạn đi, cậu còn không bằng tớ đâu đấy. Thích người ta lại không dám theo đuổi, ngày nào cũng ngồi đây làm khán giả. Có bản lĩnh thì sở hữu cô ấy đi.”

“Con người tớ luôn biết tự nhìn nhận khả năng của mình.”

Sau đó, Trác Siêu Việt không lấy tiền của anh, anh cũng biết Trác nhị thiếu gia hoàn toàn không để ý tới chút tiền đó, nhưng vẫn chuyển tiền vào trong tài khoản của bạn, bởi vì bốn chữ- dám làm dám chịu.!

Kim đồng hồ treo tường sắp chỉ vào con số mười hai giờ đêm, hương thơm mờ mịt khiến người ta cảm thấy ngà ngà buồn ngủ, Trác Siêu Việt vừa nhắm mắt lại, muốn được nghỉ ngơi thư giãn một chút, điện thoại của anh bỗng vang lên tiếng chuông báo có tin nhắn mới, bèn cầm điện thoại lên.

“Em chỉ sợ rằng con của em khi sinh ra đời sẽ không biết bố đẻ của mình là ai.”

Đọc xong mẫu tin nhắn này, Trác Siêu Việt lập tức ngồi bật dậy, bắt đầu mặc quần áo.

“Cậu lại giở trò điên rồ gì vậy?” Khuôn mặt của Lục thiếu gia lộ rõ vẻ khó hiểu.

“Về khách sạn.” Động tác mặc quần áo của Trác Siêu Việt nhanh nhẹn, dứt khoát/

“Vẫn không thể bỏ qua cô ấy?”

“Tớ nói rằng tớ muốn về đi ngủ, cậu có tin không?” Nghe ra quả thực rất khó để người ta tin, nhưng anh thực sự đang muốn về đi ngủ.

“Tin! Về ngủ với cô ấy mà.”

Chủ ý này nghe ra cũng không đến nỗi tồi, nghĩ tới sự ám áp trong ký ức, động tác mặc quần áo của Trác Siêu Việt càng thêm nhanh hơn.

“Tình cảm là một cuộc chiến giành giật ngang sức ngang tài, ai nhượng bộ trước, người đó sẽ thất bại thảm hại.” Lục thiếu gia chậm rãi nhắc nhở anh.

Ai chịu nhượng trước một bước, người đó sẽ thất bại thảm hại? Vậy thì ngay từ đầu, anh đã thua rồi. Từ đêm mưa gió của bốn năm về trước, anh quay đầu xe lại tìm cô, từ khi anh nhìn thấy cô mặc quần áo chỉnh tề chuẩn bị ra đi vào buổi sáng sớm, không kìm nén được lòng mình đã túm chặt tay cô, níu kéo cô... anh đã thất bại một cách thảm hại rồi.

“Cảm giác khi bị thất bại thảm hại, rất hay! Có cơ hội cậu cũng thử xem.” Kéo tấm áo ngoài một cách chỉnh tề, Trác Siêu Việt bước ra khỏi hội quán ám áp, nồng đượm hương thơm.

Bước ra khỏi hội quán, gió lạnh thổi tan chút hơi ấm còn lại trên người anh, mái tóc ẩm ướt dính vào trán, khiến anh có cảm giác lạnh từ đầu tới chân, nhưng, khi từ xa nhìn thấy ánh đèn điện huy hoàng của khách sạn XX, trái tim anh dường như có một dòng máu nóng tràn qua.

Xe phóng như bay trên đường, dừng lại trước tòa nhà khách sạn cao sừng sững, Trác Siêu Việt xuống xe, do dự nhìn về phía cửa sổ kính trong suốt được ánh đèn điện phản chiếu sáng chói trên đỉnh của khách sạn, một trong những gian phòng trên đó thuộc về anh.

Muộn như thế này vẫn chưa ngủ, cô nhất định đang đợi anh.

Gọi một cuộc điện thoại, điều chỉnh lại tâm trạng một chút, anh mới bước lên lầu. Dùng thẻ từ mở cửa phòng, trong luồng ánh sáng ám áp chiếu vào mặt, anh nhìn thấy Mộc Mộc vẫn đang ngồi trên sofa, dường như vẫn giữ nguyên tư thế từ lúc anh bỏ đi, cuộn tròn vào một góc ghế, ánh mắt chăm chú nhìn vào chiếc điện thoại di động trong tay, chỉ khác một điều, khuôn mặt cô còn vương những giọt nước mắt, trên người có thêm một chiếc áo tắm bằng bông trắng của khách sạn, che kín cơ thể đầy vết bầm tím.

Nhìn thấy anh bước vào cửa, cô vội vàng lau nước mắt trên mặt, cố nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khi khóc.

Trái tim của Trác Siêu Việt bỗng bị bóp nghẹt, cố gắng mấy lần anh mới kìm nén được ý muốn đi tới ôm cô vào lòng. Anh đi vào phòng ngủ. Không lâu sau, anh cầm theo một chiếc hộp dài, đặt lên bàn trà, “Tặng em đây.”

Để chọn một món quà cô sẽ yêu thích, anh đã tốn rất nhiều công sức, kết quả lại không nhìn thấy được vẻ ngạc nhiên mừng rỡ đúng như dự liệu trên khuôn mặt của cô, cảm giác thất bại khiến anh chẳng còn tâm trạng nào nữa, vì vậy, câu nói tiếp theo “Chúc mừng sinh nhật!” hoàn toàn mang vẻ lầy lệ, không có chút ý nghĩa chúc mừng nào.

Tuy nhiên, anh lựa đánh giá thấp lực sát thương của bốn chữ “Chúc mừng sinh nhật!” này, khi cây nói đó vừa thốt ra khỏi miệng anh, Mộc Mộc sững người lại, sau đó cúi đầu nhìn ngày tháng hiện lên trên điện thoại, có thể thấy cô đã hoàn toàn quên mất ngày tháng năm sinh của mình.

Một người phụ nữ, phải không biết cách trân trọng bản thân mình như thế nào thì mới quên hết cả ngày tháng năm sinh của mình như vậy.

“Anh cũng không biết em thích thứ gì, cứ chọn bừa một cái, nếu em không thích thì có thể ném thẳng ra ngoài cửa sổ.”

Cô chăm chú cẩn trọng cởi sợi dây buộc ngoài hộp quà, khe khẽ mở ra.

Một chiếc khăn tay màu trắng thêu kim tuyến được gấp lại thành một bông hoa hồng, dưới ánh sáng của đèn điện, bông hoa hồng giống như một giọt sương mới ngưng tụ, long lanh kiêu diễm.

Vẻ kinh ngạc, mừng rỡ, trầm trồ tấm tắc lại một lần nữa hiện lên trên khuôn mặt trắng nhợt của cô.

“Siêu Việt...” Cô đứng lên, vòng qua bàn trà, bước đến vị trí còn cách anh một bước chân.

Anh kiên nhẫn chờ đợi cô sắp xếp từ ngữ, nhưng cô lại không nói gì cả, bỗng nhiên sà vào lòng anh, hai cánh tay ôm chặt lấy anh.

Lời nói khi nói ra được có thể là nói dối, nhưng có một số ngôn ngữ cơ thể lại không thể nói dối được, cái ôm này thật sự diễn đạt được mong muốn của cô, khát vọng của cô.

Kim đồng hồ chỉ đúng mười hai giờ, bầu không trung trong thành phố bỗng nhiên thổi bùng lên màn pháo hoa lung linh. Anh vỗ vỗ vào vai cô, chỉ về phía cửa sổ. Ở trên đỉnh của tòa kiến trúc cao nhất thành phố X, pháo hoa được nhìn ngắm ở cự ly rất gần, gần đến nỗi chỉ cần đưa tay ra là có thể đón được những tia lửa đang rơi xuống.

Cô bước đến bên cửa sổ, ánh lửa sáng tỏ soi rõ cả đêm đen, cũng soi rõ cả nụ cười trên môi cô.

Khoảnh khắc này, anh mới thật sự hiểu được tại sao Chu U Vương lại đốt đài lửa để trêu đùa các nước chư hầu chỉ vì mong có được một nụ cười của người đẹp, bởi vì khi yêu một người, cô ấy vui vẻ, bạn sẽ còn cảm thấy vui hơn cô ấy nhiều.

Tình yêu quả là thứ mà người ta không thể nắm bắt được, một giờ đồng hồ trước, bạn còn đang tức giận đến nỗi muốn hủy hoại cả thế giới này, một tiếng sau đó nó lại khiến bạn cảm thấy thế giới này rất đẹp, một dải đen ngòm cũng trở nên tuyệt mỹ.

Có thể, cũng chính vì cảm giác bất định không thể nắm bắt được này, mới khiến người ta muốn thôi cũng không được chẳng?

“Đêm khuya thanh vắng lại đốt pháo hoa, thật vô vị.” Anh hạ thấp giọng nói.

Cô nghi hoặc nhìn anh, Trác Siêu Việt vuốt vuốt sống mũi thẳng tắp, lảng tránh ánh mắt đầy truy hỏi của cô. “Muộn quá rồi, ngủ thôi.”

“Không phải là anh làm đấy chứ?”

“Xí, anh đâu có vô vị như vậy!” Anh mệt mỏi ngáp một cái, bước về phía phòng ngủ.

“Cảm ơn món quà sinh nhật... của anh.”

“Nếu muốn cảm ơn, hãy thực hiện những hành động thực tế hơn một chút.” Anh quay lại, cúi người bế bổng cô lên, “Đi ngủ... với anh nhé.”

38. Chương 38

Căn phòng yên tĩnh đến nỗi chỉ có tiếng thở đều đều, Mặc Mặc không thể nào ngủ được, cảm giác da thịt chạm vào nhau, nhiệt độ cơ thể hoàn toàn không giống với cơ thể cô cứ thấm sâu vào mọi góc ngách trên người qua lỗ chân lông...

Cô khẽ thở dài một tiếng, người đàn ông đang nằm ngủ bên cạnh vẫn trong một tư thế ngang ngược, tay đặt lên ngực cô, chân cũng gác lên chân cô, sức kìm kẹp mạnh mẽ khiến cô không có đường lùi.

“Chưa ngủ à?” Bên tai cô vang lên hơi thở ấm áp của anh.

“Ừm, không ngủ được.” Cô bất an điều chỉnh lại tư thế một chút, người cô vẫn nằm gọn trong vòng tay anh, không chạy trốn.

“Không ngủ được? Vậy chúng ta làm chuyện gì đó khác nhé...”

“Hả?” Cả người cô từ đầu đến chân giờ đây không còn chỗ nào là không đau, nếu thêm một lần nữa, cô nhất định sẽ ngất lịm trên giường mất. “Em...”

Trác Siêu Việt bật đèn ngủ ở đầu giường lên, liếc nhìn vẻ lo sợ trên khuôn mặt cô, mỉm cười nói một câu nói còn dang dở, “... Chúng ta tìm hiểu nhau sâu thêm một bước nữa, thế nào?”

“Tìm hiểu sâu thêm nữa?”

“Chúng ta lần lượt đặt câu hỏi cho đối phương, bắt buộc phải trả lời, còn phải trả lời đúng sự thật.”

Trái tim Mộc Mộc khẽ run lên. Quen biết nhau lâu như vậy, đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, nhưng họ chưa bao giờ bình tĩnh cùng ngồi nói chuyện thẳng thắn, chân thành với nhau.

Chỉ là, cô vẫn còn chút e dè, sợ anh sẽ nói tới những câu mà cô không có cách nào để trả lời. “Có thể không hỏi về chuyện giữa hai chúng ta không?”

“Được, không đề cập tới mối quan hệ của chúng ta.” Anh ngồi dậy, tựa người vào thành giường, “Nếu không muốn trả lời... có thể lựa chọn cách đáp ứng bất cứ yêu cầu gì của đối phương.”

Mộc Mộc quán chần vào người ngồi dậy, đánh liều gật đầu, “Được!”

“Ưu tiên phụ nữ.”

Rõ ràng là có rất nhiều câu muốn hỏi, bây giờ bỗng nhiên để cô hỏi, cô lại không thể nhớ nổi. Ngắc mắt lên nhìn hoa văn trang trí trên trần nhà hồi lâu, cô cuối cùng mới nhớ ra một câu: “Anh và Chu Tịch có mối quan hệ như thế nào?”

“Em không thể hỏi những câu có tính sáng tạo một chút sao?” Trác Siêu Việt lộ rõ vẻ mặt bất mãn, nhưng vẫn trả lời cô một cách rất kiên định: “Mối quan hệ giữa ông chủ và nhân viên, chỉ có vậy thôi.”

“Thật không?”

“Ừm, chưa từng lên giường với nhau, một lần cũng không có!” Thấy cô không tin, anh mới giải thích, là một ông chủ, anh rất thích sự kiên trì không đạt được mục đích sẽ không buông tay của Chu Tịch, cô ta thậm chí dám trả giá bằng mọi cách vì thành công, vì vậy mỗi lần đi công tác, anh đều đưa cô ta đi theo, để cô ta giao du trong tất cả các mối quan hệ khác nhau vì anh. Nhưng với tư cách một người đàn ông, Chu Tịch tuyệt đối không phải là kiểu phụ nữ mà anh thích, tham vọng của cô ta quá mãnh liệt, anh không thể nào nhìn rõ được, cô ta không chỉ yêu con người anh, mà còn yêu những thứ khác anh đang sở hữu.

Khi một người đàn ông mang theo bên mình quá nhiều giá trị đi kèm, anh ta sẽ không thể phân biệt rõ đâu là tình cảm chân thực.

“Anh nghĩ rằng em yêu con người anh hay là thích những thứ anh đang có?” Cô không kìm nén được, buột miệng hỏi.

“Em phạm quy rồi.” Anh nói. “Câu hỏi này liên quan tới mối quan hệ của chúng ta.”

“Xin lỗi, em quên mất, vậy đến lượt anh hỏi.”

Trác Siêu Việt làm ra vẻ suy nghĩ, “Em đã từng bao giờ nghĩ xem sau này sẽ làm công việc gì chưa?”

Nhắc tới công việc, Mộc Mộc lập tức hưng phấn, ôm lấy tấm chăn ngồi xích lại gần anh một chút, “Em muốn làm một cô giáo dạy đàn piano. Em muốn cho thật nhiều người biết rằng, piano không phải là một môn nghệ thuật cao quý, ai cũng có thể học, cảm nhận và thưởng thức.”

Nói đoạn, thần sắc cô lại trở nên ảm đạm, “Ôi, cho dù có trường học nào đó chịu tiếp nhận một cô giáo đã từng ngồi tù, thì phụ huynh học sinh chắc sẽ không đồng ý.”

“Hay là, anh miễn cưỡng một chút, đáp ứng nguyện vọng trở thành cô giáo một cách cuồng nhiệt của em.”

“Anh?” Cảnh tượng cô dạy anh chơi đàn lần trước lại hiện ra trước mắt, họ sóng vai ngồi trước cây dương cầm, cô nắm bàn tay anh, anh nhìn vào môi cô, nghĩ tới đó, cô quả quyết từ chối: “Thôi bỏ qua đi.”

“Chẳng phải em đã nói là ai cũng có thể học, cảm nhận và thưởng thức?”

“Em...” Cô giống như vừa bê một hòn đá nặng đập vào chân của mình.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, ngày mai em bắt đầu dạy anh chơi bản ‘Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa’”. Không cho cô cơ hội từ chối, anh lập tức chuyển sang chủ đề khác: “Bây giờ, đến lượt em hỏi.”

Lần này, Mộc Mộc quyết định hỏi một câu hóc búa: “Ừm, hãy kể cho em nghe về mối tình đầu của anh đi, cô ấy là một cô gái như thế nào, tại sao lại kết thúc?”

Trác Siêu Việt cúi đầu, suy nghĩ nghiêm túc rất lâu, kết quả đưa ra một câu: “Thế nào gọi là mối tình đầu? Là người phụ nữ lên giường với anh lần đầu tiên ư?”

“Không phải, người phụ nữ khiến anh lần đầu tiên cảm thấy rung động.”

“Câu hỏi này của em lại phạm quy rồi.”

Sau khi hơi ngạc nhiên sững sốt, khóe môi của Mộc Mộc khê cong lên, “Em chắc không phải là cô gái đầu tiên khiến anh rung động chứ?”

“Em có thể chuyển sang một câu hỏi khác.”

Câu trả lời giống như từ chối này đã mang lại cho cô một đáp án rõ ràng- cô là người phụ nữ khiến anh lần đầu tiên cảm thấy rung động.

Tình yêu, luôn cần có một thời cơ phù hợp, người đó chưa hẳn đã ưu tú và phù hợp hơn những người khác, nhưng lại xuất hiện trong một thời gian, địa điểm, tâm trạng đúng với quỹ đạo, dưới tác dụng của phản ứng hóa học đặc biệt, cảm giác như bị điện giật dần dần nảy sinh.

Sớm hơn một chút, muộn hơn một chút, họ đều là những người xa lạ đi lướt qua nhau.

Mộc Mộc thật sự rất muốn truy hỏi thêm, một người đàn ông như anh, muốn có một người phụ nữ như thế nào mà chẳng được, tại sao lại là cô? Bởi vì chuyện tình một đêm của họ diễn ra quá dạt dào cảm xúc, khiến anh vẫn vương mãi không quên? Hay là bởi vì cô đã quyết định ra đi vào buổi sáng hôm sau, khiến anh không cam tâm...

Không biết là do cô im lặng quá lâu, hay là vì ánh mắt cô khi nhìn anh chứa đầy ẩn ý sâu xa, Trác Siêu Việt không đợi được nữa, hắng giọng, cảnh cáo cô: “Em đừng dùng ánh mắt đó để nhìn anh được không? Chuyện này chẳng có gì kỳ lạ cả, mười bảy tuổi anh thi đỗ vào trường quân sự, ngày nào cũng luyện tập trong doanh trại, cơ hội để nhìn thấy con gái cực kỳ ít, đừng nói tới chuyện rung động.”

“Vậy bốn năm qua thì sao? Có vô số các cô gái xinh đẹp vây quanh anh, có ai khiến anh rung động không?”

“Vô số cô gái xinh đẹp vây quanh anh ư? Có phải em nghĩ rằng mấy năm qua anh sống trong phồn hoa, suốt đêm này vui chơi ca hát?”

“Chẳng phải thế sao?” Khi cô quen biết anh, anh dường như đang có một cuộc sống như vậy.

“Không phải.” Trác Siêu Việt day day trán, khuôn mặt đầy vẻ oan ức. “Nói ra có thể em cũng không tin, công ty của anh tất cả đều do công sức của anh gây dựng, anh không dựa vào bất kỳ người nào. Thương vụ kinh doanh đầu tiên của anh, từ việc thuê tàu thuyền vận chuyển, kiểm nghiệm, bảo hiểm, hải quan, vận chuyển xuống tàu, đến đặt cọc, giao nộp hóa đơn... bất cứ việc gì cũng không gặp thuận lợi, anh vất theo hai nhân viên duy nhất chạy vạy cầu cứu khắp nơi, tạo dựng mối quan hệ. Một đến nỗi chảy máu dầm dề vẫn phải đi dự tiệc chiêu đãi, cạn hết chén này tới chén khác với người ta bên bàn rượu, sau đó, còn phải cố gắng kiềm chế cơn đau, đưa khách hàng đi chơi đêm... Ngày thứ hai sau khi giao hàng xong, anh đã phải nhập viện, nghỉ ngơi trong bệnh viện nửa tháng trời... Bác sĩ nói may mà tổ chức cơ thể của anh tốt, nếu không đã chết bên bàn rượu từ lâu rồi.”

Anh dừng lại một chút, nói tiếp: “Bốn năm qua, anh liên tục đi công tác, chiêu đãi xã giao, mỗi ngày của anh, nếu không phải ở trên máy bay, thì là ở bên bàn rượu.”

“Bạn bè của anh đều không hiểu được anh, cho rằng anh vứt bỏ cái mác nhị thiếu gia tốt đẹp như vậy rồi mù quáng chạy đi bươn chải ở bên ngoài. Nhưng anh cho rằng điều đó rất xứng đáng, không dựa vào bất kỳ ai, dùng toàn bộ sự cố gắng và năng lực của mình để hoàn thành một việc, chứng minh rằng bản thân mình có thể làm được, đó là một cảm giác thành công khó có thể hình dung được.”

Mộc Mộc chăm chú nhìn Trác Siêu Việt- người đang ngồi trước mặt cô. Anh trong giây phút này hiện lên một cahcs chân thực trước mắt cô, rũ bỏ sự giàu có và ánh hào quang của gia thế, anh thực ra cũng là một người bình thường có da có thịt, có khổ sở, có đau đớn, có niềm vui và cũng có nỗi buồn.

Đêm đầu tiên ở thành phố xa lạ, họ hỏi nhau rất nhiều câu hỏi, có câu hỏi khiến họ bật cười sảng khoái, có câu hỏi lại khiến hỏi cảm thương không ngớt, còn có một số câu hỏi, khiến họ trầm ngâm không nói, ai nấy suy tư theo tâm trạng của mình...

Họ giống như hai người bạn đã kết giao nhiều năm, trở về những chuyện đã qua của nhau, anh kể cho cô nghe về chuyện làm ăn của mình, kể chuyện anh đã vận chuyển vật dụng quân sự bị cấm vận, vòng qua bao nhiêu quốc gia để về nước rồi đưa vào công xưởng của quân đội như thế nào, ly kỳ như những tình tiết trong một bộ phim mạo hiểm.

Cô kể cho anh nghe rất nhiều chuyện trong nhà tù, dùng ngữ điệu đều đều nhàn nhạt để nói về quãng thời gian không được nhìn thấy ánh mặt trời đó, nhưng anh lại nghe đến nỗi nhúu chặt lông mày lại.

Anh hỏi cô: “Em đã từng bao giờ nghĩ tới chuyện lật lại bản án ình chưa?”

Lật lại bản án, không phải là cô chưa từng nghĩ tới, nhưng sau đó lại từ bỏ. bởi vì, trong thời gian ở trại cải tạo, cô đã gặp một cô gái trẻ, cô ấy ngày nào cũng khóc lóc nói với mọi người rằng cô ấy bị oan, người nhà cô ấy đã giúp cô ấy kháng án, làm đơn lên tận tòa án cấp cao, không tiếc ngay cả khi phải khuynh gia bại sản, nhưng kết quả kháng án vẫn là giữ nguyên mức phạt đã tuyên án.

Mộc Mộc lắc lắc đầu: “Lật lại bản án còn khó hơn cả việc lên trời, em nghĩ cũng chẳng có tác dụng gì.”

“Anh có thể giúp em.”

“Em lật lại bản án thành công rồi thì sao nào? Chẳng phải vẫn có một tội danh gây trở ngại công chính tư pháp ư? Sự việc đã qua lâu như vậy rồi, em sớm cũng đã đón nhận hiện thực này.”

“Tội danh giết người và tội danh gây trở ngại công chính tư pháp có sự khác nhau về bản chất.”

Mộc Mộc sững người lại một chút, tiếp tục lắc đầu,

“Lẽ nào, em không muốn trả lại sự trong sạch cho bố em ư?”

“Muốn. Nhưng ngộ nhỡ Kiều Nghi Kiệt vì em mà bị hủy bỏ chứng chỉ hành nghề luật sư, em sẽ rất áy náy. Còn cả anh nữa, em không muốn anh bị liên lụy...”

Anh không nói thêm gì nữa.

Mộc Mộc lại chuyển chủ đề, bắt đầu kể chuyện bạn bè của họ. Những người mà anh quen biết rất nhiều, nhưng những người bạn thân thật sự lại rất ít. Người bạn thân nhất của anh là một nhà khoa học, chuyên nghiên cứu về linh kiện của máy bay hàng không và tàu bay vũ trụ, anh còn có một người bạn làm bác sĩ quân y, họ cùng lớn lên bên nhau...

Cô cũng kể cho anh nghe những chuyện ở nhóm nhạc, kể về tình yêu của Bạch Lộ dành cho Cốc Vũ, kể về sự kìm nén của cô ấy, nỗi đau khổ của cô ấy.

Sau khi anh nghe xong, vô cùng cảm khái, nói rằng anh rất khâm phục Bạch Lộ, ngày nào cũng nhìn thấy người mình yêu thương biểu lộ tình cảm với người bạn thân nhất, còn làm ra vẻ không hề để ý tới, đây không phải là điều mà người bình thường có thể làm được...

Mộc Mộc cúi đầu, vuốt ve nếp gấp nhỏ nhỏ trên tấm chăn. “Nhưng nỗi đau khổ thường cần có một người gánh chịu.”

Anh quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nỗi đau khổ thường cần có một người gánh chịu, mà người này không nên là Trác Siêu Nhiên.

Nơi giao thoa giữa trời và đất lộ ra một vệt màu vàng cam, màn đêm đen dần dần biến thành màu tím đậm, càng ngày càng nhạt, cuối cùng biến thành màu xanh da trời.

Ánh sáng mặt trời bao trùm lên thành phố yên bình, Mộc Mộc có chút mệt mỏi, cơ thể bắt giác tìm tới một vị trí áp áp mà dễ chịu, dựa vào đó.

Thế giới trở nên yên lặng tĩnh mịch như chưa từng có, ngoài nhịp đập của trái tim và hơi thở của anh, không còn nghe thấy gì khác nữa.

Cô rất muốn ngủ thiếp đi như vậy, cũng không cần tỉnh lại, nhớ lại những người mà cô đã có lỗi với họ.

“Mộc Mộc.” Anh tìm tới bàn tay cô, lưu luyến nắm bàn tay cô trong lòng bàn tay mình. “Hết bảy ngày ở đây, em sẽ đi khỏi thành phố S?”

“...” Cô mặc nhận.

“Em có thể nói cho anh biết, em muốn đi đâu không?”

Nếu nói cho anh biết, việc cô đi hay không còn có gì khác biệt nữa? “Anh cũng phạm quy rồi, câu hỏi này... liên quan tới mối quan hệ của chúng ta.”

“Em đi đâu là quyền tự do của em, không liên quan gì tới anh.”

“Anh sẽ không tìm em chứ?”

“Anh tìm em hay không tìm em, đó là quyền tự do của anh, cũng không liên quan gì tới em.”

“Á?” Chắc là do cô đã quá mệt mỏi, đầu óc không còn linh hoạt nữa. Sơ ý một chút đã bị logic này xoay vòng tới chóng cả mặt, không phân biệt được rõ ràng rốt cuộc liên quan đến nhảy hay không liên quan đến nhau.

Vậy là, cô lắc đầu một cách dứt khoát, từ chối trả lời: “Câu hỏi này em không thể trả lời, anh ra yêu cầu đi, bất cứ là điều gì em cũng sẽ khiến anh hài lòng.”

Anh mỉm cười, nụ cười thoáng ẩn hiện vẻ tinh quái, “Hãy sinh cho anh một đứa con nhé, tốt nhất là con gái, anh sẽ nói với con rằng ai là bố đẻ của nó...”

Mộc Mộc sống người lại rất lâu, não bộ đang trong trạng thái rệu rã cuối cùng đã phục hồi, bỗng nhiên bình tĩnh, cầm lấy chiếc gối, đập vào khuôn mặt khô ngô tuần tú khiến cô yêu cũng yêu đến xương tủy mà hận cũng hận tới xương tủy này.

“Trác Siêu Việt, anh là đồ đểu! Anh đã cố ý như vậy!”

“Anh phải nên sớm nhận ra, sao nửa đêm khuya khoắt em lại không ngủ, bỗng nhiên muốn được ngồi dậy cùng anh trò chuyện...” Hơn nữa, một người luôn miệng nói một đàng bụng nghĩ một nẻo như anh lại hết sức thành thật trả lời mọi câu hỏi của cô. “Hóa ra, hóa ra em đã giăng sẵn một cái bẫy, đợi anh nhảy vào đó!”

“Anh cứ một mực cho rằng như vậy, em cũng chẳng còn cách nào khác...”

Anh mỉm cười túm lấy chiếc gối, kéo mạnh một cái. Mộc Mộc bị mất trọng tâm, đổ cả người vào trong lòng anh, bị anh nhanh gọn lật người, đè cô nằm xống dưới cơ thể anh.

Anh vuốt vuốt những lọn tóc còn vương trên má cô, đầu ngón tay nâng cằm cô lên, “Anh thật sự rất hy vọng có một cô con gái, giống hệt như em.”

“Vợ anh sau này sẽ không hy vọng như vậy.”

“...”

“Hãy tìm một cô gái thật sự biết yêu anh đi.” Cô đưa tay ra, thận trọng vuốt ve đôi môi mỏng của anh, từng đường nét trên khuôn mặt khô ngô tuần tú của anh, còn cả cặp lông mày hơi xệch của anh nữa. Lần này, cô không chỉ nhớ kỹ khuôn mặt anh, mà còn ghi nhớ cả ánh mắt, mùi vị cơ thể anh.

Cho dù nhắm mắt lại, cô cũng không thể nào nhận nhầm được.

“Em không phù hợp với anh, ngay cả bản thân mình em cũng không biết trân trọng, sao có thể yêu thương người khác được?”

Ánh mắt của Trác Siêu Việt bỗng nhiên chùng xuống, sắc mặt bỗng trở nên rất xấu...

“Anh sao thế?” Cô hỏi.

“Mẹ anh đã tìm em rồi?”

“...” Mộc Mộc bỗng chốc nghẹn lời, không biết phải trả lời như thế nào.

“Có phải bà đã bảo em phải rời xa anh? Có phải bà đã uy hiếp em?” Giọng nói của Trác Siêu Việt càng lúc càng to vì phần nộ, sau đó còn cầm điện thoại lên, chuẩn bị bấm số.

Mộc Mộc vội vàng giật điện thoại của anh lại, “Cô không ép em, cô chỉ cho em biết một số chuyện em nên biết. Anh và Trác Siêu Nhiên từ nhỏ lớn lên bên nhau, có chung bố mẹ, người thân, còn chung cả bạn bè, anh có thể không để ý tới việc người khác bình phẩm về anh như thế nào, còn Siêu Nhiên thì sao? Người khác sẽ nhìn anh ấy như thế nào? Lẽ nào anh thật sự hy vọng rằng anh ấy vì muốn tác thành cho chúng ta, mãi mãi phải sống ẩn mình nơi biên cương hoang vu hẻo lánh?”

“...”

“Khi em mới ở bên Siêu Nhiên, anh ấy đã từng nói rằng: các anh chưa từng tranh giành nhau bất cứ thứ gì, nếu anh và anh ấy cùng yêu chung một người con gái, hai người nhất định sẽ cùng buông tay... Ý của anh ấy, anh chắc cũng có thể hiểu được.”

Trác Siêu Việt không nói gì nữa, đưa tay ra ôm cô vào lòng, “Nếu em đã quyết định rồi, anh tôn trọng quyết định của em.”

Ánh mặt trời chói lọi, hơi nóng lan tỏa, nhưng cô lại rất lạnh, quần chặt chần lại, vẫn cảm thấy lạnh thấu xương.

“Muộn rồi, chúng ta ngủ thôi.” Anh nói.

Cô nhắm mắt lại, dựa vào lồng ngực anh, được hơi thở đàn ông nồng ấm của anh bao trùm, bất giác, ý thức có phần mơ hồ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, anh dịu dàng vuốt ve những vết thâm tím trên cơ thể cô, khẽ hôn lên đôi môi cô, khẽ khàng nói với cô: “Xin lỗi, anh nhất định đã làm em đau...”

Sự vuốt ve của anh khiến toàn thân cô ngứa ngáy, cô nắm lấy tay anh, đặt lên ngực, “Không đau, một chút cũng không đau.”

“Mộc Mộc...”

“Em mệt rồi, ngủ thôi.”

39. Chương 39

Thực ra, nếu chỉ đơn thuần đắp chăn nằm ngủ với Trác Siêu Việt cũng là một việc hao tổn sức lực.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, tư thế ngủ của anh vẫn không hề tiến bộ chút nào. Bàn tay tham lam đặt trên ngực cô, đôi chân quặp chặt lấy đùi cô...

Khiến cho Mộc Mộc mấy lần phải tỉnh giấc vì ngạt thở.

Cô khó khăn lắm mới gỡ được tay anh, hít thở, anh lại đổi sang tư thế khác, một nửa trọng lượng cơ thể đều dồn lại đè hết lên ngực cô.

Trần trọc mấy lần, cô thực sự không còn sức lực nữa, ngủ thiếp đi trong sự ngang ngược đầy nhu cầu chiếm hữu của anh. Cũng không biết đã ngủ đến mấy giờ, cô đang đắm chìm trong giấc mơ ngọt ngào, cơ thể lại bắt đầu trào dâng một cảm giác nóng bỏng quen thuộc mà lạ lẫm, từng đợt sóng tê tê, buồn buồn cứ lan dần khắp toàn thân từ nơi mẫn cảm của cơ thể...

Cô khe khẽ rên rỉ một tiếng, mơ màng dụi mắt, bất ngờ phát hiện ra có một cơ thể đàn ông đang nằm đè lên người mình, hai tay và đôi môi của anh đang lướt qua lướt lại trên người cô một cách không hề kiêng nể.

“A!” Cô hoàn toàn tỉnh ngủ, mở to mắt quay nhìn xung quanh, nội thất sang trọng trong phòng cuối cùng cũng nhắc nhở cô nhớ ra mình đang ở đâu, thở phào một tiếng.

Người đàn ông kia đã bớt chút thời gian trong lúc bận rộn, chào hỏi cô, giọng nói thâm trầm mà đầy sức lôi cuốn: “Cuối cùng em đã dậy rồi!”

Hàm ý trong câu nói của anh, đó là anh đã lần tìm vuốt ve rất lâu rồi.

Sau đó, không đợi cô trả lời, anh lại tiếp tục cúi đầu thưởng thức món ăn mỹ vị trong lòng.

Ánh mặt trời rực rỡ giữa trưa, dù cách lớp cửa kính vẫn vô cùng bỏng rát. Khoái cảm mãnh liệt khiến nội tâm tươi đẹp còn nóng bỏng hơn cả ánh nắng chói chang nhiều, hai tay cô chống xuống giường, nâng nửa cơ thể lên đón nhận nụ hôn của anh...

Cùng với nụ hôn cuồng nhiệt dạt dào cảm xúc, anh kéo tấm chăn, trùm kín hai người vào bên trong.

Dưới tấm chăn màu trắng, hai cơ thể khỏa thân quấn quýt lấy nhau, lật lên lật xuống, vương vấn không rời.

Tiếng cười thâm trầm và tiếng nói mờ ám chốc chốc lại vang lên từ trong chăn...

Ở thành phố không thuộc về họ này, tất cả mọi phồn hoa đều lùi xa dần, thế giới dường như chỉ còn lại hai người họ, thời gian cũng dường như đã ngừng trôi, trở nên vĩnh hằng trong niềm hoan lạc khi họ đang khát khao nhau.

Không phải cuộc tình nào cũng có kết thúc tốt đẹp, đã từng yêu thương nhau, đã từng có nhau, để ký ức lưu lại những thời khắc đẹp nhất, đó chẳng phải là một niềm hạnh phúc hay sao!

Trong hành lang của khách sạn cao cấp, Tần Ngôn đứng trước cửa phòng của Trác Siêu Việt, nghe câu trả lời lặp đi lặp lại hàng nghìn lần từ trong điện thoại: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Chao ôi! Tần Ngôn thật sự không biết dùng lời lẽ nào để hình dung sự bái phục của cô đối với cô Tô này. Đúng là hồng nhan làm hại đất nước. Rõ ràng đang có một cuộc đàm phán về đơn hàng rất lớn, hơn nữa còn rất quan trọng với công ty, vậy mà một ông chủ nào đó lại chẳng màng tới công việc, vì cô ấy mà thậm chí còn không chịu lộ diện.

Không lộ diện cũng chẳng sao, nhưng hôm qua, vì muốn đích thân ra sân bay đón người, đã hoãn lại giờ đàm phán sau đó hai tiếng ngay lúc ấy, ai ngờ, máy bay lại bị trễ giờ. Đến khi anh quyết định coi đại cục làm trọng, vội vàng quay về đàm phán, khách hàng đã rũ áo ra về rồi... Hôm nay, giám đốc Vương khó khăn lắm mới mới được khách hàng tới, kết quả là anh lại không xuất hiện, ngay cả điện thoại di động cũng không buồn nghe.

Tần Ngôn tự nhận thấy thời gian cô đi theo làm việc cùng Trác Siêu Việt không ngắn, thường xuyên thấy anh thức đêm không ngủ trước mỗi cuộc đàm phán, nắm rõ điểm mạnh và điểm yếu của đối phương, biết người biết ta. Vậy mà trường hợp ngày hôm nay, cô chưa từng gặp bao giờ, quả thực không biết phải xử lý như thế nào.

Giám đốc Vương lại gọi điện thoại tới, giọng điệu nóng vội như đang có lửa đốt, hỏi cô xem tình hình thế nào, ông chủ rốt cuộc có ý gì. Thấy cô ấp a ấp úng chẳng biết gì cả, tức đến nổi ném cả điện thoại đi.

Cũng không thể trách giám đốc Vương quá nóng vội, anh ta đã nói khô cả cổ, tư thế cũng khom lưng mãi đến nỗi sắp trở thành một đứa trẻ, khách hàng mới miễn cưỡng tăng thêm mười giá nữa.

Mặc dù giá này còn kém hơn mười giá so với dự tính của Trác Siêu Việt, nhưng lợi nhuận đã tương đối khả quan, là một cơ hội hiếm có. Hơn nữa, ngoài khách hàng này, trong nước không hề có công ty nào khác có lượng nhu cầu nhiều như vậy, nếu thương vụ kinh doanh lần này không thành công, hàng hóa của họ có khả năng sẽ phải tồn kho vô thời hạn.

Giám đốc Vương xin ý kiến của ông chủ, muốn nhân cơ hội này để ký thỏa thuận luôn, tránh việc khách hàng lại hối hận. ai ngờ ông chủ đang đắm chìm trong mỹ sắc lại cứ tắt máy, ngoài cửa treo tấm biển “Xin đừng làm phiền”, diễn lại hình tượng một hôn quân cuối triều đại một cách vô cùng thoải mái.

Sau một hồi đấu tranh, Tần Ngôn vì không muốn để công ty mà họ đã dày công xây dựng bị hủy hoại trong tay của một người phụ nữ, bất chấp mọi nguy hiểm kể cả khi bị điều tới Ethiopia, dùng toàn bộ sức lực ấn vào chuông cửa, đợi một phút không thấy động tĩnh gì, cô lại tiếp tục ấn vài lần nữa.

Tiếng chuông cửa đầy kiên nhẫn cuối cùng cũng có hiệu quả, trong phòng vang lên tiếng bước chân, Tần Ngôn lùi lại phía sau một bước, chăm chú nhìn vào cánh cửa đang được mở ra từ bên trong, ông chủ đứng trước cửa trong bộ dạng áo quần xộc xệch, lặng lẽ trừng mắt nhìn cô.

“...” Cô nhất thời quên mất mình phải nói gì.

Đi theo Trác Siêu Việt đã ba năm, biểu hiện tim đập rộn ràng mặt mũi đỏ bừng của lần đầu tiên gặp mặt đã được thời gian tôi luyện trở nên bình tĩnh, cô nghĩ rằng bản thân mình đã có khả năng miễn dịch với vẻ bề ngoài mang tính xâm lược của ông chủ, mà chỉ thuần túy thưởng thức sức hấp dẫn trong nhân cách của anh. Thế nhưng, khi cô nhìn thấy cơ thể cường tráng với lớp mỡ hôi mỏng của Trác Siêu Việt cùng với vết rằn mề ở lồng ngực anh, cô vẫn không thể tránh khỏi chút phản ứng hoa mắt chóng mặt....

“Có chuyện gì vậy?” Giọng nói của anh không có vẻ bức bối, chỉ là hơi vội vàng.

“Giám đốc Vương gọi điện thoại tới, nói khách hàng nhiều nhất cũng chỉ có thể tăng thêm mười giá nữa, anh ấy muốn xin ý kiến của anh.”

Trác Siêu Việt suy nghĩ một lát, trả lời bằng một giọng kiên quyết: “Thêm năm giá vào giá đã báo từ trước. Cô nói giám đốc Vương chuyển lời của tôi: Lô hàng này chỉ mình tôi mới có, nếu họ không cần, tôi sẽ trực tiếp tìm xưởng gia công làm thành sản phẩm đưa ra thị trường.”

“Ồ...” Sau sự ngạc nhiên trong giây lát, Tần Ngôn lập tức hiểu ra, Trác Siêu Việt đang có ý nhắc nhở họ, trong tay họ không có linh kiện trọn bộ, sẽ không thể hoàn thành được đơn đặt hàng, đây là thời cơ tốt nhất để người khác tranh giành thị trường. Mà thái độ thờ ơ, không chút thành ý của Trác Siêu Việt, cũng nhất định khiến đối phương cảm thấy bồn chồn không yên.

“Nhưng...” Mức giá mà họ đưa ra quả thực hơi ột chút.

“Tiện thể nói cho họ biết, tôi tất cả đều thiếu, nhưng không thiếu vốn quay vòng. Lần sau gọi điện thoại hỏi ý kiến tôi, hãy thêm vào đó năm giá nữa.”

Đối diện với khí thế lấn lướt người khác của Trác Siêu Việt, tâm trạng thấp thỏm lo âu của Tần Ngôn đã bình tĩnh trở lại, “Tôi hiểu rồi.”

Tần Ngôn đang định gọi điện thoại, ông chủ cô lại bắt đầu không chú ý tới công việc. “Xuống dưới nói với nhân viên khách sạn đưa rượu vang đỏ và bánh sinh nhật mà tôi đã đặt trước lên đây, còn nữa, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không được tới làm phiền tôi nữa, mọi người tự nghĩ cách giải quyết.”

“Vâng.”

“Buổi tối, tôi mời khách ăn cơm, hãy chuẩn bị địa điểm tốt một chút.”

“Vâng.”

Tần Ngôn gọi điện thoại cho giám đốc Vương, tường thuật lại rõ ràng từng câu nói của Trác Siêu Việt, giám đốc Vương đã lĩnh hội được ý của ông chủ, hưởng ứng một tiếng đầy chủ kiến.

Qua khe cửa của phòng có thiết bị cách âm vô cùng hoàn thiện, vang lên một tiếng kêu thất thanh của phụ nữ: “A!”

Tần Ngôn sửng người lại hồi lâu, bỗng nhiên nhớ ra việc cô cần phải gọi điện cho Chu Tịch, kể cho cô gái luôn kiêu ngạo tới nỗi không coi ai ra gì này những điều cô mắt thấy tai nghe trong ngày hôm nay...

Nhân tiện cũng cho cô ấy biết thêm, khả năng sinh lý của Trác Siêu Việt rất bình thường, hơn nữa còn hơn cả bình thường!

Trong phòng tắm được ngăn cách bởi một bức tường, Mộc Mộc ngồi trên nền nhà, một tay ôm chặt đầu gối, một tay vịn vào tường đứng lên. Chắc là do nằm trong bồn tắm lâu quá, khi đứng dậy đột ngột, máu chưa kịp đẩy lên não, mắt mũi tối sầm, cô ngã nhào một cái.

Cửa phòng tắm được vội vã đẩy tung ra, Trác Siêu Việt chạy nhanh tới, quỳ xuống nền nhà, kéo bàn tay đang che đầu gối của cô, một vết tím bầm rất lớn xuất hiện trên đó.

Anh thở dài, lại kiểm tra những bộ phận khác trên người cô, sau khi đã chắc chắn rằng không còn vết thương nào nữa, mới yên tâm. “Còn nói có thể tự chăm sóc bản thân, anh mới ra ngoài nói chuyện với người ta vài câu, em đã ngã như thế này rồi.”

“Em...”

Trác Siêu Việt không cho cô cơ hội giải thích, dùng khăn tắm quấn quanh người cô, bế bổng cô lên, bước ra khỏi phòng tắm.

Gọi điện thoại yêu cầu nhân viên khách sạn mang ít thuốc chữa trị vết thương ngoài da lên, anh phun thuốc lên đầu gối cô, khẽ khàng xoa bóp. Mộc Mộc nhắm mắt lại, dựa người vào vai anh, làn da được xoa bóp cứ nóng dần lên trong lòng bàn tay anh, nóng bỏng cả trái tim...

Đầu óc cô như có một luồng điện mạnh chạy qua, cô kéo tấm áo sơ mi đang khoác hồ trên người anh xuống, viết mấy chữ lên lồng ngực anh: Anh đối với em thật tốt!

Bàn tay đang xoa bóp đầu gối cho cô bỗng dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục xoa.

Cô viết tiếp: “Một người con gái như em, chẳng làm đúng điều gì, tại sao anh lại đối tốt với em như vậy?”

Trác Siêu Việt ngược mắt lên nhìn cô, mỉm cười trả lời: “Bởi vì em chẳng làm đúng điều gì như vậy, anh không đối xử tốt với em, trên thế giới này sẽ chẳng còn ai đối tốt với em cả.”

Cô không kìm nén được, bật cười: “Anh thật vĩ đại.”

“Bây giờ em mới biết à? Anh cứ nghĩ rằng ngay từ lần đầu tiên anh hiến thân cho em, em đã biết rồi chứ.” Xoa bóp đầu gối xong, anh phát hiện ra công hiệu của thuốc quả là không tồi, nhân tiện phun thuốc lên những vết thâm tím khác trên người cô, chậm chậm xoa bóp, để thuốc loang ra từ trong lòng bàn tay anh, ngấm dần, lan tỏa sâu vào trong da cô.

Tiếng chuông cửa lại vang lên, nhân viên khách sạn đẩy vào trong phòng một chiếc bánh ga tô ba tầng được phủ đầy hoa hồng tím làm từ bơ sữa, bên cạnh chiếc bánh ga tô còn có cả một chai rượu vang cao cấp.

Ánh nến lấp lánh nhảy múa trên bánh ga tô, mắt cô cũng bị ánh nến đốt bỏng, đỏ hoe.

“Tại sao lại chọn chiếc bánh to như vậy?”

“Khách sạn nói họ tặng miễn phí, đương nhiên là anh phải chọn cái to nhất, đắt nhất rồi.”

Mộc Mộc mỉm cười lắc đầu, trước đây không hiểu gì về thế giới nội tâm của Trác Siêu Việt, cô luôn cảm thấy đau lòng vì lời nói không giống như suy nghĩ của anh. Giờ đây nghĩ lại, cô thật quá ngốc nghếch. Trác Siêu Việt không hề có ý tứ sâu xa, anh chẳng qua là một người đàn ông có lòng tự trọng rất lớn, trong lòng rõ ràng là muốn một thứ, ngoài miệng lại nios không muốn, lại còn làm ra vẻ không buồn để ý tới nữa.

Muốn biết trong lòng anh đang nghĩ gì, chỉ cần hiểu ngược lại với những lời anh nói, là được rồi.

“Bởi vì em chẳng làm đúng điều gì như vậy, anh không đối xử tốt với em, trên thế giới này sẽ chẳng có ai đối tốt với em cả.” – Anh muốn nói rằng, bởi vì anh muốn đối tốt với em.

“Khách sạn nói họ tặng miễn phí, đương nhiên là anh phải chọn cái to nhất, đắt nhất rồi.” – Anh muốn nói rằng, vì là món quà tặng cho em, anh đương nhiên phải chọn chiếc bánh to nhất, đắt nhất.

Một người đàn ông như vậy, vừa đáng ghét lại vừa đáng yêu!

Thu lại nụ cười ngọt ngào trên khóe môi, Mộc Mộc thầm cầu nguyện trong lòng, thôi một hơi tắt hết các ngọn nến.

“Em cầu mong điều gì vậy?” Anh truy hỏi, thấy cô không chịu nói. Anh nói một cách đầy uy hiếp: “Khai ra mau, nếu không anh sẽ dùng cực hình bây giờ.”

Cô trèo xuống sofa, chuẩn bị bỏ chạy.

Trác Siêu Việt ôm lấy cô, khóa chặt cô vào tay vịn của sofa, khoe môi hiện lên một nụ cười tinh quái, đáng sợ. “Trước đây anh đã từng xem qua một bộ phim của Nhật Bản, người Nhật có một cách ép cung mang lại hiệu quả cực tốt, đó là bôi sữa lên người của phụ nữ, để đàn ông liếm láp thưởng thức món bơ đó... hoặc đổ rượu mạnh vào...”

Anh mỉm cười liếc mắt về phía anh muốn ám chỉ, “Em yên tâm, rượu vang đỏ rất thuần khiết, sẽ không làm em đau, nhưng tuyệt đối sẽ khiến em rất khó chịu...”

“...” Chỉ nghĩ tới điều đó thôi mà toàn thân Mộc Mộc đã mềm nhũn, không thể chịu đựng nổi nữa, “... Anh xem loại phim nào của Nhật Bản vậy?”

“Ừm.” Anh suy nghĩ một chút, “Chính là loại phim mà người Nhật dàn dựng tốt nhất.”

“...” Cô đã biết đó là loại phim nào rồi.

Nụ cười của anh càng xấu xa hơn, “Em thử nói xem số bơ sữa trên chiếc bánh ga tô ba tầng kia và một chai rượu vang đỏ có đủ để em khai ra không?”

“Em khai đây...” Cô thật thà gơ tay đầu hàng.

Khuôn mặt của ai đó lộ rõ vẻ bất mãn, “Em có thể có một chút tín ngưỡng không?”

“Không thể!” Cô khấn khoản nhìn anh: “Anh để em khai ra đi, em xin anh đấy!”

“Thôi được, em không muốn nói cho anh biết, anh cũng không còn cách nào khác.”

Mộc Mộc chẳng biết nói gì nữa, đây là kiểu đàn ông gì vậy!

Một buổi trưa đẹp nhất trong ký ức.

Cô rót hai ly rượu vang đỏ thuần khiết, nâng ly lên nhấp một ngụm.

Chất tannin dịu dàng chảy qua lưới vị giác, trong vị đắng chát còn lưu lại dư vị ngọt ngào đọng mãi trong cổ họng. Cô chậm chậm nghiền ngẫm, chậm chậm mở miệng.

“Em hy vọng anh sẽ gặp được một người con gái hiểu được thế nào là tình yêu thật sự, thấy anh đêm đêm uống say vì tâm trạng không vui trong quán rượu, cô ấy sẽ bước tới bên anh, nói với anh rằng: “Chúng ta vẫn còn rất trẻ, khi một giấc mơ bị hủy hoại, chúng ta vẫn có thể theo đuổi một giấc mơ tiếp theo, em sẽ cùng anh theo đuổi giấc mơ tiếp theo đó, được không?”, chứ không giống như em, chỉ ngồi trong góc tối, thăm đăm xem anh đã uống bao nhiêu chai rượu... Khi anh nắm tay của cô ấy, nói với cô ấy rằng: “Hãy làm bạn gái của anh nhé!”, cô ấy sẽ mỉm cười sà vào vòng tay anh, nói với anh rằng: “Một lời nói ra tứ mã khó đuổi, anh không được phép hối hận!” Chứ không giống như em, dùng toàn bộ sức lực để vùng vẫy thoát khỏi bàn tay anh, bước ra cửa, trốn vào một góc khuất của hành lang, khóc thầm... Khi anh tình nguyện vong ân bội nghĩa vì cô ấy, muốn mang đến cho cô ấy một tình yêu chân thành, cô ấy cũng mang đến cho anh một lời hứa hẹn, “Trác Siêu Việt, cả đời này em sẽ không lấy ai khác ngoài anh”, chứ không giống như em, lại nói với anh rằng, “Chúng ta hãy kết thúc ở đây nhé!””

Anh yên lặng lắng nghe, lặng lẽ nâng ly rượu lên, rượu vang đỏ gợn những vòng sóng long lanh trong ly rượu.

“Em không phải là không hiểu được cần yêu thương bản thân mình, yêu thương tất cả mọi người như thế nào, chỉ là em không làm được...” Giọng nói của cô càng lúc càng trở nên run rẩy, “Trong trái tim em, còn một số thứ quan trọng hơn việc yêu thương bản thân mình, yêu thương tất cả mọi người, anh hiểu không?... Giờ đây, em cầu nguyện cho anh, sau này có cô gái nào đi ngang qua anh, nhớ hãy để ý một chút, chưa biết chừng anh sẽ phát hiện ra trên thế giới này còn rất nhiều, rất nhiều người con gái hiểu thế nào là một tình yêu thật sự hơn em...”

Anh bỗng nhiên ôm cô vào lòng, cánh tay khóa chặt người cô lại như hai gọng kìm sắt khiến cô ngạt thở: “Ôi Mộc Mộc, cô gái không có trái tim này, em muốn đi thì hãy đi đi, anh sẽ không đợi em thêm bốn năm nữa đâu.”

Cô cúi đầu, một giọt nước mắt trong suốt rớt xuống góc khuất mà anh không nhìn thấy.

Đến khi anh buông cô ra, cô đã chuyển sang một khuôn mặt tươi cười, “Bơ sữa nhìn có vẻ rất ngậy, hay là em bôi nó lên người anh nếm thử xem, có khi sẽ không còn ngậy nữa.”

“Bôi lên người anh?” Anh đáp lại biểu hiện đầy ý tứ sâu xa của cô, “Em sẽ hối hận đấy...”

“Ồ! Coi như em chưa nói gì.”

40. Chương 40

“Ồ! Coi như em chưa nói gì.” Mộc Mộc sau đó mới giật mình phát hiện ra, hậu quả lời đề nghị của mình rất nghiêm trọng...

Cô thật sự hối hận, hối hận bởi cô không nên vì muốn thay đổi không khí mà lựa chọn chủ đề nguy hiểm này.

“Bây giờ đã hối hận rồi à?” Cơ thể của Trác Siêu Việt ghé sát vào khuôn mặt đang đổ lạng của Mộc Mộc, hưng phấn của anh đã được thổi bùng lên, không thể dễ dàng bỏ qua được, trong chốc lát, anh cạy thế lẩn lút đè chặt Mộc Mộc xuống phía dưới, đôi mắt hấp háy ánh lửa mờ ám ghé sát vào cô, “Quá muộn rồi, anh bỗng nhiên phát hiện ra ý kiến đó của em cũng không tồi.”

Mộc Mộc bối rối liếm môi, thử thay đổi lại tư thế một chút, đẩy người Trác Siêu Việt ra khỏi người mình, “Kem sữa trên bánh ga tô kia xem ra thật hấp dẫn, chúng ta ngồi đây nếm thử xem.”

Cô thật sự là càng nói càng sai, một ai đó rõ ràng đang muốn thưởng thức cô.

“Được, chúng ta từ từ thưởng thức, đêm nay vẫn còn rất dài...” Cổ họng Trác Siêu Việt bỗng dưng khản đặc, cứ ngắt ngắt từng chữ một, chữ nào chữ nấy tê buốt cả trái tim.

Mộc Mộc kinh ngạc thất sắc, còn chưa kịp phản kháng, liền bị một ai đó đang đói ngấu nghiêng lao vào cắn xé.

Cho tới khi cô cảm thấy ngạt thở, Trác Siêu Việt trên người cô mới chịu buông cô ra, cô hốt hên phản kháng, “Anh, Trác Siêu Việt, anh là đồ hạ lưu, vô liêm sỉ, cảm thú...”

“Xem ra em vẫn còn chưa nếm đủ, vẫn còn hơi sức để chửi mắng người khác...” Trác Siêu Việt lại thâu tóm đôi môi cô một lần nữa.

Đầu óc ngây ngất mơ màng của Mộc Mộc mới nhớ ra, đây dường như là lời trách mắng mà cô đã muốn trách móc từ bốn năm về trước.

Một giờ đồng hồ sau đó, Mộc Mộc cuối cùng đã lĩnh hội được một cách sâu sắc rằng tại sao anh lại cần tới một chiếc bánh ga tô ba tầng phủ đầy kem, bởi vì nếu chiếc bánh quá nhỏ, sẽ không đủ để “ăn”...

Bởi vì ăn quá nhiều, cho nên rất nhiều năm sau đó, mỗi lần tới dịp sinh nhật, Mộc Mộc đều không dám ăn bánh ga tô.

Thi thoảng đi ngang qua cửa hiệu bánh ga tô, nhìn thấy họ bày bán bánh ga tô phủ kem màu tím, cô đều len lén che mặt lại, bỏ đi...

Hơn bảy giờ tối, Mộc Mộc tỉnh dậy trong cơn ngủ gà gật, cô ngái ngủ lật người trên sofa, tiện tay sờ soạng sang bên cạnh mình, một dải trống rỗng, người đó đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mộc Mộc dụi mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Trác Siêu Việt. cô còn nhớ, trước khi ngủ thiếp đi, cô còn đang gối đầu lên cặp đùi êm ái của Trác Siêu Việt để nói chuyện, xem vô tuyến, tình tiết phim hài thiếu logic khiến cô nhanh chóng rơi vào trạng thái buồn ngủ, vậy là cô cuộn người lại trong lòng anh, tìm một vị trí thoải mái nhất để đi tìm ông Chu Công nói chuyện phiếm.

Cô cứ nghĩ rằng anh sẽ không bỏ đi, giờ lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cô kéo tấm chăn đắp trên người ra, chuẩn bị đi tìm anh, bỗng nhiên phát hiện trên làn da trắng mịn của mình dày đặc những vết thâm tím...

Cô bối rối quẩn chặt chân lại, hận một nỗi không thể vùi sâu cả mặt vào trong đó. Tần Ngôn với tố chất đã được tôi luyện kỹ lưỡng, vờ như không nhìn thấy gì cả, mỉm cười đưa ra một chiếc hộp bọc gấm, khê khàng đặt xuống bên cạnh Mộc Mộc, giọng điệu vẫn điềm tĩnh như mọi ngày: “Anh Trác tối nay có một buổi tiệc rất quan trọng, trước khi đi không nỡ gọi cô dậy, nói tôi đợi cô thức dậy rồi sẽ đưa cô tới đó. Đây là quần áo mà anh ấy đã chọn cho cô. Còn nữa...”

Tần Ngôn lại chỉ về phía bàn ăn, giọng điệu dịu dàng hơn vài phần, “Anh ấy nói tối này có khó tránh khỏi việc phải uống rượu, đã dặn tôi chuẩn bị sẵn đồ ăn cho cô, bảo cô nhất định phải ăn một chút trước khi đi.”

Trái tim của Mộc Mộc căng tới nỗi đau nhói, các ngón tay chậm rãi mở nắp hộp, bên trong là một chiếc váy dạ hội đơn giản mà trang nhã, người đó lại rất tinh tế trong việc lựa chọn quần áo, chiếc váy màu trắng thuần khiết, tự nhiên thanh thoát mà hết sức quyến rũ, thiết kế sang trọng, so với nó, những món đồ dung tục mà cô mua ngày hôm qua không thể sánh ngang hàng được. Đây chính là cái gọi là thẩm mỹ.

Bên dưới chiếc váy màu trắng còn có thêm một chiếc áo khoác ngoài nhỏ xinh màu tím nhạt.

Ngón tay Mộc Mộc vuốt ve chiếc áo khoác ngoài, cảm giác mềm mại khi chạm phải nó khiến cô nhớ tới một người khác- tsb.

Nhớ tới anh, lại nhớ tới hình ảnh cuối cùng của anh khi anh ra đi, trái tim của Mộc Mộc lại bị bóp nghẹt.

Không biết giờ này anh sống có tốt không? Anh có còn căm hận họ nữa không? Nếu anh biết cô rời bỏ Trác Siêu Việt, liệu anh có tha thứ cho họ không?

Vội vàng ăn mấy món ăn trong tâm trạng mơ mơ màng màng, trang điểm, chải chuốt qua loa một chút, Mộc Mộc theo Tần Ngôn ra khỏi khách sạn.

Đi qua gần nửa thành phố, Tần Ngôn đưa cô tới một hội quán tư nhân nổi tiếng nhất của thành phố X, phong cách bài trí xa hoa cùng với lượt chỗ ngồi ít tới đáng thương đủ để thấy đây là một nơi vô cùng đắt đỏ.

Một cánh cửa phòng thuê riêng được mở ra trong một động tác hết sức đẹp mắt của nhân viên phục vụ, “Xin mời vào.”

“Cảm ơn!” Mộc Mộc cúi xuống nhìn chiếc váy, vuốt vuốt lại mái tóc dài, sau khi chắc chắn rằng nó không bị rối mới cất bước đi vào bên trong.

Buổi tiệc chiêu đãi này không giống như dự liệu của cô, trong căn phòng với ánh đèn mờ ảo vang lên tiếng dương cầm khoan thai chậm rãi, mấy người đàn ông trẻ tuổi không ngồi quanh một chiếc bàn tròn để ăn uống, mà giống như một bữa tiệc theo phong cách Tây, từng người ngồi trên những chiếc sofa êm ái dễ chịu, uống rượu, trò chuyện, lời nói cử chỉ rất tự nhiên, thoải mái.

Đương nhiên, bên cạnh họ vẫn có những cô gái xinh đẹp làm bạn, nâng ly rót rượu cho họ, để mặc họ ôm ấp vuốt ve, tiếng cười yếu điệu vang lên không ngừng.

Thế giới này quả là không công bằng, có người sống trên thiên đường, có người lại sống dưới địa ngục!

Thế giới này lại rất công bằng, có người sống trên thiên đường nhưng không hề vui vẻ, có người sống dưới địa ngục nhưng cảm thấy rất vui!

Trác Siêu Việt ngồi ở góc khuất nhất, đầu lông mày nhíu chặt lại, một cô gái xinh đẹp đang đăm đăm ngồi lên tay vịn sofa bên cạnh anh, một tay nâng ly rượu đưa tới sát miệng anh, tay kia mơn man dọc theo cánh tay anh.

Trác Siêu Việt đón lấy ly rượu trong tay cô ta, ngửa cổ uống cạn.

Mộc Mộc cứ đứng yên tại chỗ rất lâu trước ánh mắt đầy ngạc nhiên của mọi người, sau đó mới nở một nụ cười duyên dáng, “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Trác Siêu Việt ngược mắt lên nhìn thấy cô, vẻ rạng rỡ xuất hiện trên khuôn mặt anh.

“Đến rồi hả?” Anh đứng lên, bước lại phía cô, cánh tay khoác lên vai cô, hôn lên má cô một cách không hề e ngại, dường như muốn tuyên bố với tất cả mọi người rằng cô là của anh vậy.

“Ngủ dậy rồi à?” Giọng nói của anh không to, nhưng đủ để những người có mặt ở trong phòng nghe thấy.

“Hả, ngủ tới tận giờ này? Tối qua không phải hai người đã trần trọc suốt đêm không ngủ đấy chứ?” Một giọng nói cộc nhả vang lên, Mộc Mộc nhìn về phía có tiếng nói đó, hóa ra là người đàn ông mà cô đã gặp ngày hôm qua.

Mấy cô gái che miệng khẽ cười, đến nỗi Mộc Mộc cảm thấy mất tự nhiên, đỏ mặt kéo kéo áo của Trác Siêu Việt, vốn nghĩ rằng anh sẽ giải vây cho cô, không ngờ Trác Siêu Việt lại đáp lại cô bằng một nụ cười rất đặc ý.

“Nhị thiếu gia, cô ấy là ai vậy?” Có người hỏi.

“Lại là nhân viên của cậu?”

“Đây là,” Trác Siêu Việt cúi xuống nhìn cô, “Rất khó nói... Tạm thời đây là bạn gái của tớ.”

Mộc Mộc cười đau khổ, tạm thời! Từ này hay ho làm sao!

“Bởi vì...” Trác Siêu Việt lại bổ sung thêm một câu với giọng điệu thể hiện vẻ tiếc nuối, “Cô ấy chỉ chịu làm bạn gái của tớ trong một tuần.”

Mọi người hoặc là chỉ coi như anh đang nói đùa, hoặc là cảm thấy người tình trong một tuần không có gì ngạc nhiên, không ai truy hỏi thêm nữa. Chỉ có một người suy nghĩ thật sâu về câu nói của Trác Siêu Việt.

Trác Siêu Việt lần lượt giới thiệu từng người trong phòng với cô, Mộc Mộc bấy giờ mới biết người đàn ông đã đánh cược với Trác Siêu Việt tên là Lục Tường, thực ra, trước đây, anh ta đã từng giới thiệu tên với cô, nhưng cô hồi đó không buồn để tâm ghi nhớ.

Sau khi giới thiệu xong, mọi người lại tiếp tục nói chuyện, đám con gái ngồi xuống một bên ăn uống, chủ đề từ đầu đến cuối chỉ xoay quanh những món đồ hàng hiệu. Chủ đề mà cánh đàn ông nói tới rộng hơn nhiều, lúc thì nói chuyện chính trị, lúc lại bàn chuyện kinh tế, lúc lại đề cập tới một số vấn đề mà họ quan tâm.

Trác Siêu Việt không nói nhiều, bởi vì phần lớn thời gian anh luôn đặt tay lên người Mộc Mộc, bắt giắc vuốt ve liên tiếp.

Không biết đã uống tới mấy giờ, mọi người đều đã ngà ngà say, lời nói, hành động càng lúc càng tùy tiện. Trác Siêu Việt có một cuộc điện thoại, dường như rất quan trọng, anh ra khỏi phòng nghe điện thoại, rất lâu vẫn chưa quay lại.

Một người đàn ông nhìn có vẻ rất sĩ diện thấy cô ngồi một mình, bèn sấn lại gần, đưa tay ra ôm ngang eo cô, “Em tên là gì vậy?”

“...” Cô cúi đầu, cau mày kéo bàn tay đang đặt lên eo cô của anh ta ra.

“Tuần sau đi theo anh nhé?” Bàn tay anh ta lại đặt lên vai cô, ánh mắt nhìn cô từ đầu tới chân, rồi lại nhìn từ dưới ngược lên trên, như đang đánh giá giá trị của một mặt hàng. Cô nắm chặt chiếc cốc trong tay, cố gắng lắm mới kìm nén bản thân không hất cốc rượu vào mặt anh ta.

“Xin lỗi, tôi cần vào nhà vệ sinh.”

Bước ra khỏi phòng thuê riêng, Mộc Mộc cuối cùng mới thở phào một tiếng, đưa mắt tìm kiếm khắp xung quanh, cuối cùng đã nhìn thấy Trác Siêu Việt đang đứng bên ngoài qua lớp cửa kính trong suốt, hai tay anh đang vịn vào lan can bên đường đi, nhìn về phía xa xa, nơi chẳng có bất kỳ phong cảnh nào.

Mộc Mộc đến bên cửa sổ, ngồi xuống chỗ ngồi dành cho khách muốn nghỉ ngơi.

Một cốc nước được đặt xuống trước mặt cô, cô cứ nghĩ rằng đó là do người phục vụ mang tới, nói một tiếng: “Cảm ơn”, tiếp tục quan sát bóng dáng của Trác Siêu Việt.

“Không cần phải khách sáo.” Là giọng nói thâm trầm của một người đàn ông.

Mộc Mộc vội ngẩng đầu lên thấy Lục Tường đã ngồi xuống chiếc sofa phía đối diện, mỉm cười nhìn khuôn mặt có phần trắng nhợt của cô, “Đừng để ý, đàn ông uống nhiều rồi đều như vậy, không thể điều khiển nổi tay của mình.”

Mộc Mộc cúi đầu khẽ cười, Trác Siêu Việt uống nhiều rồi cũng vậy, không làm chủ được hai tay của mình.

Lục Tường lại nói: “Tuy nhiên Trác nhị thiếu gia lại không như vậy, cho dù cậu ấy uống bao nhiêu rượu, cũng không bao giờ làm bừa.”

“Hả? Vậy sao?”

Lục Tường gật đầu cười: “Bọn tôi đã từng chế giễu cậu ấy, nói kiếp trước cậu ấy chắc chắn phải là hoà thượng.”

Hoà thượng? Mộc Mộc nhớ tới những hành động và lời nói ngày hôm nay của Trác Siêu Việt đối với cô, không dám gật bừa.

Lục Tường dường như nhận ra vẻ nghi ngờ của cô, “Đương nhiên, cậu ấy đối với cô nhất định sẽ khác, cô luôn là người tình trong mơ của cậu ấy.”

Mộc Mộc vô cùng nghi ngờ người đàn ông trước mặt cô uống quá nhiều rượu so với những người trong phòng, lời nói hoàn toàn không còn đáng tin cậy nữa.

“Cô không tin?” Lục Tường ngồi thẳng người, thu lại nụ cười trên khuôn mặt, trịnh trọng nói với cô: “Tôi nói thật đấy, trước đây, khi cô còn chơi đàn ở Lạc Nhật, cậu ấy là người hâm mộ trung thành nhất. Cậu ấy nói cô sau này nhất định sẽ trở thành một nghệ sĩ, cậu ấy còn nói tiếng đàn của cô rất độc đáo, khác với mọi người, có hỷ nộ ái ố, cậu ấy có thể hiểu được lúc nào cô đang vui, lúc nào cô đang rầu rĩ...”

Cô quay mặt nhìn về phía bóng dáng đang buồn rầu ngoài cửa sổ, hai tay nắm chặt lại, móng tay đâm cả vào thịt, dường như vẫn không có chút cảm giác.

Lục Tường lại nói tiếp: “Tôi đã khuyên cậu ấy rất nhiều lần, so với việc đêm nào cũng ngồi trong góc tối thưởng thức sự hấp dẫn “nghệ thuật” hư vô huyền ảo gì gì đó, chi bằng tận dụng thời cơ, đưa người ta về nhà, thoải mái hưởng thụ sự tươi đẹp “hiện thực”.”

“Nhưng cậu ấy nói, cô sẽ không đi với bất cứ người đàn ông nào, bởi vì cô tới đó để chơi đàn... Cậu ấy rất tôn trọng cô, giống như coi trọng một món hàng nghệ thuật.”

Anh tôn trọng cô? Vậy là cô đã trách nhảm anh rồi? Mộc Mộc không kìm được, buột miệng hỏi: “Nếu chỉ muốn nghe tôi chơi đàn, tại sao các anh lại đem tôi ra đánh cược với nhau?”

“Bởi vì tôi vô vị.” Lục Tường tự cười nhạo bản thân, “Tôi muốn cho cậu ấy biết rằng, phụ nữ đều giống nhau, hoa tươi, nhẫn kim cương, xe đẹp, nhà đẹp, bất cứ cô gái nào cũng không thể cưỡng lại được, cậu ấy lại luôn tin rằng cô không giống như những cô gái khác, trong mắt cậu ấy, cô giống như một cây dương cầm, chỉ có thể đứng chiêm ngưỡng từ xa, không thể làm hoen ố... Vì vậy tôi mới đánh cược với cậu ấy, tôi nhất định sẽ chinh phục được cô. Cậu ấy đồng ý đánh cược với tôi, nhưng nhắc trước rằng cho dù ai thắng ai thua, cậu ấy bảo tôi không được làm cô tổn thương... Tôi đương nhiên là không thể làm những chuyện gây tổn thương cho cô, cho dù thế nào, cô cũng là người tình trong mộng của cậu ấy.”

“Sau đó, cô đi khỏi Lạc Nhật, cậu ấy chạy tới tìm tôi, hỏi tôi có biết cô tên là gì không? Khi tôi và cô nói chuyện với nhau, cô đã nói với tôi những gì? Có từng cho tôi biết cô sống ở đâu không? Lúc đó, tôi cười nhạo cậu ấy một cách rất vô tình, “Thích người ta lại không dám theo đuổi, bây giờ người ta biến mất rồi, cậu mới hối hận, muộn rồi!””

Cậu ấy cho tôi biết, cậu ấy đã theo đuổi cô, cậu ấy hỏi cô tên là gì, cô không nói, cậu ấy hỏi cô sống ở đâu, cô cũng không nói, cậu ấy bảo cô hãy làm bạn gái của cậu ấy, kết quả, cô đã bỏ đi...

Trác Siêu Việt đang đứng ngoài cửa sổ, vô tình quay đầu lại, nhìn thấy hai người họ đang ngồi nói chuyện bên cửa sổ, lập tức quay người bước vào.

Lục Tường rút lui kịp thời, trước khi đi còn nói: “Chỉ làm bạn gái của cậu ấy trong một tuần, điều này quả tèn tèn với cậu ấy, còn tèn tèn hơn cả việc không làm một ngày nào!”

Lục Tường vừa bước đi, Trác Siêu Việt lại ngồi xuống vị trí đối diện cô: “Cậu ấy nói chuyện gì với em vậy?”

Cô hỏi ngược lại: “Có phải là Siêu Nhiên gọi cho anh không?”

Một cuộc điện thoại có thể khiến Trác Siêu Việt thần thờ lâu như vậy, ngoài Trác Siêu Nhiên ra, không ai có thể làm được.

“Ừm.” Anh không phủ nhận. “Anh ấy nói cấp trên đã đồng ý với đơn đề nghị của anh ấy, nếu không có gì thay đổi, tháng sau sẽ xuất phát.”

“Cái gì? Tại sao anh không giữ anh ấy lại?”

Trác Siêu Việt rầu rĩ lắc đầu, “Nếu là trước đây, ý kiến của anh, anh ấy có thể còn chịu nghe một chút. Bây giờ, việc anh ấy đã quyết định, không ai có thể thay đổi được.”

Bàn tay cô vong qua bàn, đặt lên bàn tay anh. “Dù thế nào, hai người vẫn là anh em ruột, không có em ở giữa hai người, anh ấy sẽ nghĩ thông suốt một cách nhanh chóng thôi...”

Anh lật bàn tay lên, nắm chặt bàn tay cô trong lòng bàn tay mình.

Những khớp xương cứng nhắc quăn quýt với nhau, cảm giác đau đớn lan khắp toàn thân, dọc theo dây thần kinh.

“Đi đi.” Trác Siêu Việt buông tay ra, giọng nói khê tới nỗi cô dường như không nghe rõ. “Em đi đi, tìm một người đàn ông không mâu thuẫn vì em, toàn tâm toàn ý yêu em.”

Anh cuối cùng đã chịu buông tay, mục đích của cô đã đạt được rồi, cô cứ nghĩ rằng cô có thể mỉm cười nói với anh “Cảm ơn anh”. Nhưng cô hoàn toàn không thể làm được, cô không thể cười được, cả người giống như đã mất hết điểm chống đỡ, cứ không ngừng đổ sụp xuống.

Anh nói: “Hãy chăm sóc tốt cho bản thân, đừng nghĩ rằng bất cứ điều gì em cũng có thể gánh chịu được, em không kiên cường như bản thân mình vẫn nghĩ đâu.”

Mộc Mộc gắng hết sức để hít thở, dường như ôxy trong bầu không khí xung quanh đang dần dần mất đi, công năng hai lá phổi của cô bỗng nhiên yếu dần, cho dù hít thở thế nào vẫn không thể làm dịu cảm giác tức ngực.

Anh không nhìn cô thêm một chút nào nữa, đứng lên bước vòng qua ghế.

Đầu óc cô biến thành một dải trống rỗng, nhảy dựng lên theo phản xạ có điều kiện, kéo tay anh lại, “Đợi một chút! Chúng ta chẳng phải đã thoả thuận với nhau rồi sao, vẫn còn sáu ngày nữa...”

Anh cau mày, không trả lời cô.

“Chỉ còn lại sáu ngày cuối cùng nữa, anh còn có tâm nguyện gì muốn được hoàn thành không?”

“...” Anh kéo tay cô, đặt vào trong khuỷu tay của mình bước ra ngoài cửa.

“Chúng ta đi đâu?”

“Đi hẹn hò!”

Đi hoàn thành tâm nguyện cuối cùng!

Trong trí nhớ của Mộc Mộc, đêm mùa đông ở thành phố X luôn rất lạnh giá, gió thổi lạnh thấu xương, hơi thở ẩm nóng vừa được thổi ra, lập tức hoá thành lớp sương mù mong manh và bị gió lạnh thổi tan. Người đi đường ai nấy đều quàng khăn kín mít, bước chân rất vội vàng.

Vậy mà đêm mùa đông này lại rất ấm áp, họ cuối cùng đã có thể giống như một đôi tình nhân, khoác tay nhau đi dạo trên con phố dài huyền ảo, tới một tiệm cà phê rất lãng mạn, cà phê Lam Sơn chỉ còn lại một

cốc cuối cùng, vậy là, họ ngồi trong góc khuất dưới ánh đèn huyền ảo, cùng nhau uống chung một ly cà phê.

Cà phê Lam Sơn không thêm đường, khi nhấp vào miệng lại cực kỳ ngọt ngào.

Uống cà phê xong, họ lại tới một rạp chiếu phim xem bộ phim được chiếu vào đêm khuya, rất không may, bộ phim được công chiếu vừa hay lại là phim ‘Sắc giới’.

Phim chiếu chưa đầy nửa giờ đồng hồ, một ai đó đã không thể chịu nổi, ghé vào tai Mộc Mộc thì thầm: “Chúng ta ra ngoài ngắm phong cảnh đi.”

“Á?” Mộc Mộc đang ôm túi bông ngô xem rất chăm chú. “Anh không thích phim này sao?”

“Không phải, loại phim này thì về nhà xem đĩa DVD nguyên bản còn phù hợp hơn.”

So sánh một chút, phong cảnh quả thực còn duy mỹ hơn ‘Sắc giới’ rất nhiều.

Trên mặt hồ, hàng nghìn hàng vạn đèn hoa đang lững lờ trôi, còn sáng tỏ hơn cả ban ngày. Từng đôi uyên ương đang khoác vai nhau dạo bước, ở góc tối dưới tán lá cây, còn có một vài bóng người đang ôm hôn nhau đắm đuối...

Anh liếc nhìn đồng hồ, kéo cô bước lên trên cầu, ánh mắt nhìn về một nơi nào đó ở giữa hồ.

“Anh đang nhìn gì vậy?”

“Đài phun nước!” Anh nói.

Cô nhìn thật kỹ, ngoài một dải mặt nước hồ tĩnh mịch, chẳng có gì cả.

“Anh lừa em, hoàn toàn chẳng có...”

Bỗng nhiên, tiếng đàn piano thánh thót vang lên, một dòng suối trong xanh trào lên từ giữa lòng hồ trong màn đêm xanh thẫm, dưới ánh đèn màu rực rỡ, giống như một dải dây ngũ sắc treo lơ lửng trong không trung.

Trên mặt hồ còn có cả những bông hoa nước ngũ sắc bắn tung toé khắp nơi, hơi nước sắc sỡ bắt mắt lan toả khắp không trung.

Mộc Mộc ngây người nhìn ngắm, xúc động trầm trồ: “Thật đẹp! Đây quả đúng là một nơi hẹn hò thú vị!”

“Đúng vậy!” Anh ôm cô từ phía sau, khuôn mặt dụi vào trong mái tóc cô, hít hà mùi hương trên cơ thể cô. “Lần trước khi anh tới đây, hướng dẫn viên du lịch đã nói với anh, khi anh nhìn thấy đài phun nước phun lên, người phụ nữ mà anh muốn được nhìn thấy, nhất định là người mà anh yêu thương nhất.”

“Vậy anh...” Cô quay mặt lại, muốn hỏi anh xem lúc đó có phải đã nghĩ tới cô không.

Nhưng cô vẫn chưa kịp hỏi, bởi vì đôi môi càng lúc càng gần lại của anh đã mang tới cho cô câu trả lời. Nếu cô không phải là người mà anh muốn được nhìn thấy nhất, thì vì sao họ đã biết là sai mà vẫn cùng nhau từng bước đi tới ngày hôm nay?

Một sự ấm áp khác biệt đặt trên môi cô, cô nhắm mắt, đáp lại nụ hôn dài miên man mang đầy sự mãn nguyện và lưu luyến của anh.

Đó là một nụ hôn thuần túy nhất, không có ý niệm dục vọng bản năng của cơ thể, cũng không có nỗi khát khao khó có thể kiềm chế nổi, môi và răng quần quýt nhau trong một tình cảm chân thành, sự mãn nguyện trong vòng tay yêu thương và cả sự lưu luyến trong ly biệt.

Đài phun nước không biết đã dừng lại bao nhiêu lâu, đôi môi anh mới rời khỏi môi cô, ôm chặt cô vào vòng tay mình.

Gió tĩnh lặng mà thoáng thoảng, nước hồ trong vắt mà mông lung, ánh đèn trên mặt hồ như gần mà lại như xa.

Trong một đêm như thế này, Mộc Mộc cuối cùng mới hiểu rõ thế nào mới là yêu thương thật sự.

Không phải là sự gắn chặt giữa hai cơ thể đến mức không có một kẽ hở, cũng không phải là sự chờ đợi vòng tay ôm ấp áp của đối phương. Yêu thương nhau, đó là khi hai người lặng lẽ đối diện nhau, cũng có thể nghe thấy tiếng trái tim đau đớn không muốn nói ra của đối phương.

Một phong cảnh đẹp trong ngày tốt lành hiếm có, một giọng nói thô lỗ và một chiếc vòng tay thô ráp chen vào giữa hai người một cách không thích hợp: “Anh chị mua một bộ vòng tay tình nhân đi, bằng bạc thật đấy...”

Người phụ nữ bán hàng tầm trung tuổi đang hồ hởi luôn miệng giới thiệu, cặp vòng tay rẻ tiền bỗng nhiên lại trở thành một vật báu hiếm có, độc nhất vô nhị trên thế giới.

Trác Siêu Việt quả thực không thể kìm nén được nữa, cầm lấy chiếc vòng tay, móc tiền ra trả cho người bán hàng.

Sau đó, liên tục có rất nhiều người bán hàng rong tới giới thiệu hàng hoá với họ, nào là găng tay tình nhân, khăn quàng tình nhân, còn cả móc chìa khoá tình nhân nữa chứ...

Àm ĩ đến nỗi họ chẳng còn cảm thấy chút thương cảm nào nữa.

41. Chương 41

Sáu ngày, một trăm bốn mươi bốn giờ.

Nghe ra thì rất ngắn ngủi, nhưng nếu quý trọng từng giây phút, vẫn có thể làm được rất nhiều việc. Họ có thể cùng nhau chơi đàn, cùng ngồi trên sofa xem bộ phim về chiến tranh gián điệp nào đó, cùng nhau lái xe ra đường cao tốc đón gió, cùng nhau thưởng thức những món ăn vặt chính thống của thành phố X.

Họ còn cùng nhau ra ngoại thành đi du thuyền trên sông, lên đỉnh núi ngắm phong cảnh. Hôm đó, họ vốn dự định lên đỉnh núi ngắm mặt trời lặn, sau đó về khách sạn tận hưởng một đêm lãng mạn dưới ánh nến. Không ngờ, sức khoẻ của Mộc Mộc quá yếu, vừa mới lên đến đỉnh núi đã mệt đến nỗi toàn thân chẳng còn chút sức lực, nằm bò trên tảng đá không buồn động đậy, Trác Siêu Việt chỉ có thể bỏ dự định xuống núi, đốt lửa, cắm trại ở nơi rừng núi hoang vu này.

Ráng chiều tà hùng vĩ tráng lệ, tan biến dần cuối chân trời, nhiệt độ hạ thấp. So với ánh lửa yếu ớt, hơi lạnh của gió đông thể hiện rõ sức tấn công mạnh mẽ, ngay cả lều trại cũng không thể ngăn cản sự xâm nhập và tập kích của hơi lạnh.

Trong không gian chật hẹp của lều trại, cô cố gắng cuộn tròn người lại trong vòng tay anh, cơ thể cô dường như đã dính chặt vào cơ thể anh, vậy mà vẫn lạnh tới mức toàn thân run rẩy.

“Siêu Việt...” Nếu có thể chết cóng trong vòng tay anh như vậy, nhất định là một chuyện rất hạnh phúc.

“Lạnh lắm phải không?”

“Ừm.” Bàn tay đang ôm lấy eo anh của cô lần tìm vào bên trong qua lớp áo, không biết là do tay cô quá lạnh, hay vì nguyên nhân nào khác, cơ bắp của anh cứng đờ lại trong đêm tối.

Cô đang định rút tay lại, anh bỗng nhiên nắm lấy tay cô, đặt lên lồng ngực anh, nhiệt độ cơ thể cùng nhịp tim rộn ràng đã làm ấm những ngón tay cô, hơi thở ấm áp trước trán làm gò má cô nóng bừng.

“Còn lạnh không?”

Cô khe khẽ gật đầu.

“Hay là,” Anh bỗng nhiên lật người, nằm đè lên người cô, “Chúng ta làm chút gì đó để cơ thể ấm lên...”

“Ồ, nhân lúc em vẫn còn chút sức lực, hay là chúng ta xuống núi đi.”

“Không vội, không vội...”

Bầu trời đầy sao, bụi cây lúp xúp, màn trời, chiếu đất, lại có một dư vị và hứng thú riêng.

Anh đưa tay ra, đầu ngón tay hơi lạnh kéo tung vạt áo đang để ngỏ của cô, chiếc áo ngực bị bàn tay mạnh mẽ của anh tách ra, bộ phận mềm mại nhất rơi vào trong lòng bàn tay anh, khó có thể trốn tránh.

“Mộc Mộc, hãy đồng ý với anh...” Anh nâng khuôn mặt cô lên, nói một cách chân thành: “Đừng đi!”

Cô đắm đuối nhìn anh, khuôn mặt khô ngô tuần tú của anh vì tình cảm xúc động mà càng trở nên có sức hấp dẫn bởi vẻ tinh quái, đáy mắt ngập tràn vẻ tuyệt diệu của ánh chiều tà. Suýt nữa thì cô buột miệng nói, em không đi, cho dù bị tất cả mọi người khinh ghét, chúng ta cũng phải ở bên nhau.

Cuối cùng, cô vẫn còn sót lại một chút lý trí, không buột miệng nói ra, chỉ mỉm cười giúp anh cởi cúc áo sơ mi, tiện tay lần xuống phần cơ thể đang run lên phía dưới của anh, cho đến khi tới phần eo của anh, cởi dây lưng ra, tiếp tục kéo khoá quần...

Anh nắm chặt cổ tay cô, đặt tay cô lên phía đỉnh đầu, cơ thể nặng trĩu cứ đè chặt lên người cô. Đôi môi anh như lớp vải bông mềm mại, lướt trên trán cô, trên lông mày cô, bàn tay dịu dàng mơn man trên từng millimet da thịt cô, khơi gợi ký ức cuồng nhiệt nhất trong cơ thể cô...

Dãy núi phía xa xa, giống như một bức tranh sơn dầu đẹp nhất, tà dương, lá rụng, cây cỏ thụ, dây mây khô, tràn đầy ý thơ nồng nhiệt...

Mà cảnh tượng trong lều trại lại càng có một vẻ đẹp đặc biệt, một cơ thể cường tráng cuồng nhiệt quấn quýt lấy một cơ thể mềm mại yêu kiều phía dưới, kiểu lần lướt mạnh mẽ đó, giống như một mãnh thú hoang dã đang hưởng thụ con mồi mà nó vừa săn được... Đặc biệt là vì hạn chế của không gian và thời gian, quần áo của họ chỉ được cởi bỏ một phần, áo quần xộc xệch, lớp da lúc ẩn lúc hiện quấn quýt lấy nhau, trong buổi chiều tà diễm lệ, càng tăng thêm vài phần mê hoặc, thần bí.

“Mộc Mộc...” Anh đắm đuối nhìn cô, nắm lấy bàn tay cô, bóp chặt, phần cơ thể nóng bỏng của anh áp sát lối vào ẩm ướt của cô.

Cô nhắm mắt lại, cơ thể đá mềm nhũn từ lâu đang chờ động tác dẫn sâu vào của anh...

Bàn tay đang nắm chặt tay cô của anh bóp mạnh một cái, cùng lúc các khớp xương quấn quýt lấy nhau, cơ thể anh cũng đi sâu vào trong cơ thể cô. Trong giây phút hai cơ thể gắn chặt với nhau, khoái cảm dâng trào, lan tỏa khắp cơ thể.

Lều trại đang run lên, tán lá phong đỏ cũng đang nghiêng ngả lay động nơi chân trời...

Anh ôm chặt lấy cô, hôn lên bầu ngực xinh xắn, tận hưởng tiếng rên rỉ khe khẽ đẹp như tiếng động của thiên nhiên... Không có cảm giác nào lại khiến người ta đắm chìm hơn cảm giác này!

Khi tình yêu không có tương lai, sau khi chia tay rồi chỉ có thể mong chờ một ngày nào đó tình cờ gặp lại, vòng tay yêu thương trở nên thật ngắn ngủi, vì thế, Trác Siêu Việt luôn muốn ôm chặt hơn, hôn sâu hơn, để cơ thể gánh chịu nỗi đau đớn sâu thẳm tận xương tủy thay cho tâm hồn.

Cho tới lúc tất cả kết thúc trong điên cuồng, khi Mộc Mộc ướt đầm mồ hôi rã rời nằm trong vòng tay anh, cô không thể không thừa nhận, có một số việc mặc dù còn hao công tốn sức hơn cả việc leo núi, nhưng tuyệt đối lại là một cách rất tốt để giữ ấm cho cơ thể.

Bất giác, đã tới ngày cuối cùng ở thành phố X.

Mộc Mộc ngồi bên cây dương cầm, khúc nhạc ‘Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa’ vang lên làm xúc động lòng người. Mỗi tiếng đàn đều như những giọt nước nhỏ trên phiến đá lớn, tan vỡ thành hàng trăm, hàng nghìn mảnh nhỏ.

Cô quay mặt lại, nhìn thấy Trác Siêu Việt đang chăm chú nghe tiếng đàn của cô, sáu ngày qua, họ đã sống một cách rất vui vẻ, đối với cô, như vậy đã đủ rồi.

Trác Siêu Việt bước lại gần, ôm cô từ phía sau, đôi môi anh hướng lên cổ cô, “Anh nghe nói một nghệ sĩ piano tốt, cho dù trong bất kỳ hoàn cảnh khắc nghiệt nào, đều hoàn toàn không bị tác động bởi yếu tố bên ngoài, chỉ chuyên tâm với âm nhạc.”

Đầu ngón tay cô run lên, một nốt nhạc thừa thãi xen vào giữa bản nhạc. Anh bật cười đầy tinh quái, bàn tay men theo bờ vai, trượt xuống phần eo của cô...

Đón nhận động tác mang đầy tính xâm chiếm của anh, khiến người ta không thể né tránh, Mộc Mộc khẽ ngước mắt lên, nhìn sâu vào đôi mắt đen láy lấp lánh của anh, bên trong đó phản chiếu hình ảnh của cô, dịu dàng như ánh mặt trời mùa đông, sáng long lanh, ấm áp mà xa xôi.

“Em tiếp tục đi...” Giọng nói của anh mang theo một sự chờ đợi.

Mộc Mộc nghĩ rằng anh đang chờ đợi tiếng đàn của cô, cắn chặt môi lại, mặc dù các ngón tay có phần không chịu nghe lời, cô vẫn cố gắng khống chế sự rung động của ngũ quan, chăm chú thể nghiệm tình yêu của cô và cảm giác được yêu do anh mang lại, dùng âm nhạc để diễn giải.

Giai điệu của cây dương cầm giống như khuôn mặt thuần khiết của cô, không một chút tì vết, linh hoạt kỳ ảo tới độ giống như một dòng suối trong veo nhất trong khe núi, nhỏ từng giọt xuống nhân gian, làm mềm mượt từng góc khô cằn nhất trong trái tim con người.

Trác Siêu Việt ngẩng nhìn nụ cười dường như không nhuốm khói lửa nhân gian của cô, trong giây phút mơ màng, anh dường như lại quay về quán bar Lạc Nhật, cô vẫn ngồi bên cây dương cầm, tiếng đàn piano vẫn vang lên một cách đơn thuần mà phong phú, lạnh lùng như những viên bi sắt ném vào mặt hồ, từng hạt từng hạt rõ ràng, hạt nào hạt nấy buốt thấu xương. Có khi lại giống với tiếng gầm gào của biển sâu, nuốt gọn anh vào đó, đôi khi lại giống như đêm đen, có một sức mạnh vô biên lan tỏa khắp không gian.

Chỉ khác rằng, trước đây, cô luôn ngồi trên sân khấu, khiến anh có cảm giác chỉ có thể ngẩng nhìn mà không thể chạm tới, còn giờ đây, cô đang ngồi trong lòng anh, sự mềm mại của cô lại trở nên chân thực biết bao...

Dục vọng mãnh liệt lại được khơi dậy bởi một tâm trạng nào đó, anh một lòng hướng về nó, nhẹ nhàng kéo lớp khóa phía sau lưng vấy của cô, bàn tay anh chậm chậm luồn sâu vào bên trong.

Các ngón tay của Mộc Mộc sưng lại, một nốt nhạc lại bị bỏ qua. Cô định thần, tiếp tục chơi đàn.

Sự kiên định của cô càng khơi gợi nhu cầu muốn được chinh phục của Trác Siêu Việt, bàn tay anh lại lần tìm xuống phía dưới gấu váy của cô, đầu ngón tay lặng lẽ mơn man cặp đùi đang khép chặt, một ngón tay luồn vào trong lớp vải che đậy, khe khẽ đi sâu vào trong đó, khơi gợi cảm giác nhói đau của cô...

Phím đàn dưới ngón tay dập dềnh cảm giác cao trào lên xuống của nỗi đau, hai bàn tay cô cuối cùng cũng không thể kiềm chế nổi nữa buông tay ra khỏi phím đàn, túm lấy bàn tay đáng ghét của anh, “Đừng gây rối nữa.”

Khả năng kiềm chế của cô tốt đến mấy, cũng không thể bỏ qua sự run rẩy của cơ thể đang tập trung chơi đàn được.

“Thôi được.” Anh cúi người xuống ôm cô, đặt cô lên trên cây đàn. Khóe môi đầy mê hoặc của anh cong lên, khe khẽ ghé sát bên tay cô, thì thầm đầy lời cuốn: “Tối nay, hãy “chơi bản nhạc cuối cùng” vì anh nhé!”

“...” Cô hiểu ý anh, anh muốn cô dùng cơ thể của mình để chơi bản nhạc cuối cùng dành cho anh. Một chút thất thần ngẩn ngủ, anh vòng tay ôm cô, đặt cả người cô lên trên phím đàn.

Trong sự xâm chiếm một cách không hề kiêng nể của anh, cây đàn vang lên những tiếng kêu đầy chấn động lòng người, cô cố gắng giữ chặt thân đàn phía dưới, sợ rằng sự mạnh động của anh sẽ làm hỏng cả phím đàn. Nhưng anh lại dùng sức rất mạnh, dường như đang cố ý muốn phím đàn vang lên những âm thanh chấn động, dập dềnh về phong tình rung động khắp căn phòng...

“Không, không được...” Cô đương nhiên là biết Trác Siêu Việt muốn làm gì. Nhưng với sức mạnh của anh, cho dù cô có thể chịu được, thì cây đàn piano cũng không thể. Biết rõ rằng từ trước tới giờ, anh đã muốn là phải thực hiện, cô cũng chưa lần nào từ chối thành công, nhưng cô vẫn thử thuyết phục anh: “Chúng ta chuyển sang một chỗ khác đi, được không?”

“Anh thích ở đây.”

“Bởi vì...” Anh thì thầm bên tai cô, “Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em chơi đàn, anh đã rất muốn làm như vậy, anh rất muốn thử xem, khi em bị một người đàn ông đè trên phím đàn, liệu có chân thực hơn không?”

“Anh...” Dòng máu nóng từ khuôn mặt lan tỏa khắp toàn thân, cô hẳn học tròng mắt nhìn anh. Cô luôn nghĩ rằng những gã đàn ông muốn đưa cô ra ngoài đều hạ lưu, vô liêm sỉ, hôm nay mới biết, người đàn ông xấu xa nhất hóa ra lại chính là anh.

“Trác Siêu Việt, anh là người đàn ông xấu xa nhất mà em từng gặp.”

“Ồ! Vô cùng vinh hạnh.” Anh mỉm cười tinh quái nâng cằm cô lên, nhìn mái tóc dài bóng mượt xõa trên nước sơn đen bóng, chiếc váy màu tím nhạt xộc xệch trên người cô, đôi chân thon dài đang vắt lên trên phím đàn, một vẻ đẹp tuyệt mỹ không thể che giấu. “Tối nay, anh sẽ cho em biết, anh còn xấu xa hơn nhiều so với suy nghĩ của em... Anh muốn em cả đời này sẽ không quên được anh!”

Cô thà rằng không được biết.

Đương nhiên, Trác Siêu Việt là một người đàn ông đã nói là làm, nhưng điều khiến cô ghi nhớ về anh, không phải là sự khơi gợi hứng thú tốt độ, cũng không phải là sự mãn nguyện khi hai cơ thể gắn kết với nhau, mà là... một tình yêu duy mỹ nhất.

Không gian yên lặng như tờ, ánh trăng chiếu ánh sáng bàng bạc lên cây đàn, một cơ thể khỏa thân nằm trên cây đàn, lắc lư, mái tóc đen tung bay trong không trung...

Trong động tác dịu dàng nhất của anh, cô cảm nhận được tính đàn hồi của phím đàn, cũng nghe rõ những âm thanh với tiết tấu rối loạn, đó là một hình thức nghệ thuật đặc biệt, là bản hòa tấu hòa hợp nhất của họ...

Anh nói: “Đợi đến khi chúng ta gặp lại nhau... Bởi vì câu nói này của em, anh đã đi tìm em suốt bốn năm... Nếu như, lần sau, chúng ta gặp lại nhau, liệu em có trở thành bạn gái của anh không?”

Cô lắc đầu, họ sẽ không thể gặp lại nhau một lần nữa.

Một bộ phận nào đó trên cơ thể anh bỗng nhiên rút ra, rồi ngay lập tức lại dấn sâu vào bên trong, động tác nhanh gọn dứt khoát đến nỗi không thể kháng cự được, dường như muốn dồn hết sức lực để xuyên thủng sự cố thủ trong lòng cô...

Cô cắn chặt răng, ngón tay nín chặt lấy phím đàn phía dưới...

Anh tấn công một cách cuồng loạn, cô run rẩy đón nhận, khi sự mềm yếu đối đầu với sự rắn rỏi, khi ngọn lửa nóng bỏng gặp phải nguồn nước lạnh, báo trước những nhịp yêu ăn khớp bay bổng lãng mạn.

Đêm hôm đó, hơi thở đứt đoạn đan xen nhau, tiếng rên rỉ, tiếng tấn công, kết hợp với những âm thanh trầm bổng của cây đàn, đó là sự lãng mạn, cũng là nỗi đau đớn.

Cô không biết liệu anh có quên được không, còn cô, đó là một khúc nhạc mà suốt đời này, cô không thể nào quên được.

Khi tất cả kết thúc, Mộc Mộc lúi túm thẽ thọt từ trong túi ra, dùng hai tay đưa tới trước mặt anh. “Cái này trả lại cho anh, trong này còn bốn mươi vạn đồng.”

“Bốn mươi vạn?” Anh sững sờ nhìn cô, biểu hiện trên khuôn mặt thật khó có thể hình dung nổi.

“Đây là tiền của anh, em đã trả cho anh rồi, em không còn nợ gì anh nữa.” Cô mỉm cười ngẩng mặt lên, lưu lại cho anh một nụ cười rạng rỡ nhất: “... Ngoại trừ tình cảm.”

Anh không hỏi cô lấy tiền từ đâu, cô cũng không nói cho anh biết, hôm qua, cô đã trả lại hết số quần áo đã mua- ngoại trừ chiếc váy đã bị anh xé rách. Năm vạn đồng còn lại, là do tháng trước Kiều Nghi Kiệt gửi cho cô. Anh nói, khoản tiền này là một sự sỉ nhục trong sự nghiệp của anh. Thực ra, khoản tiền này, đối với cô, cũng là một sự sỉ nhục.

Vì vậy, cô trả lại nó cho người mà cô cần phải trả lại, cho dù không đổi lại được lòng tự trọng của cô, cô cũng hy vọng anh có thể hiểu được rằng, cô và anh ở bên nhau là bởi vì cô yêu anh, không phải là một cuộc giao dịch được thanh toán sòng phẳng...

Anh nhận lại tấm thẻ tín dụng, cả đêm không nói một câu nào.

Đêm cuối cùng ở thành phố X, Trác Siêu Việt đứng bên cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh suốt đêm, cũng hút thuốc suốt cả một đêm. Rạng sáng ngày hôm sau, anh bước đến trước giường, cô cứ nghĩ rằng anh sẽ níu giữ cô, nhưng không, anh giúp cô thu dọn đồ đạc, giúp cô chải lại mái tóc rối bù.

Cô biết, đây là một sự cáo từ thật sự, anh đã quyết định rồi.

“Em hỏi anh một câu, anh phải trả lời thành thật với em.” Khi cô mở miệng, mới phát hiện rằng giọng nói của mình lại trở nên khàn đặc.

“Ừm...” Anh khe khẽ đáp lại một tiếng, chiếc lược vẫn nhẹ nhàng chải phần đuôi tóc cho cô.

“Đêm hôm đó, nếu em không chủ động tới tìm anh, liệu anh có tới tìm em không?”

Chiếc lược trong tay anh dừng lại một chút, kéo đứt một vài sợi tóc của cô. “Không.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh luôn nghĩ rằng kiểu con gái như em quá thuần khiết, chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn ngắm, không thể khinh mạn sàm sỡ.” Giọng nói của anh nghe ra rất chân thành. “Sau đêm hôm đó, anh mới phát hiện rằng mình đã sai... Cơ thể em giống như tiếng đàn của em, vô cùng mê hoặc lòng người.”

“Anh không quên được em, là bởi vì điều đó...” Nghe được câu trả lời như vậy, cô không tránh khỏi thất vọng. Biết rõ đàn ông là một động vật cảm quan, cô vẫn không hy vọng tình yêu của anh lại trực quan mà đơn giản như vậy.

“Không phải...”

“Vậy thì tại sao?” Cô quay lại, nhìn anh.

Anh không né tránh ánh mắt của cô, “Bởi vì cho dù tâm trạng của anh tốt đến mấy, em cũng có cách chọc tức anh chỉ trong vòng một phút.”

“...” Đây cũng là lý do ư?

“... Cho dù anh có tức giận thế nào, em cũng có cách khiến anh tha thứ cho em chỉ trong vòng nửa phút.”

Đối với một người đàn ông bình thường, cảm xúc mạn mẽ cuồng nhiệt kiểu như vậy không phải là lý do để yêu một người phụ nữ. Nhưng đối với một quân nhân đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, có thể khống chế tốt cảm xúc của mình, lý do này đã rất đủ rồi.

Xinh đẹp, trí tuệ, trưởng thành, nho nhã... những phẩm chất mà một người phụ nữ ưu tú cần có này đều không quan trọng bằng một thứ, đó là cảm giác- cảm giác có thể khiến anh có những tâm trạng khác nhau, đôi khi phấn nộ, thất vọng, đau khổ, thậm chí đau lòng, có lúc lại vui vẻ, mãn nguyện, chờ đợi...

Có một số người, có một số tình yêu, xem ra có vẻ không thể giải thích, thực ra lại có sự hài hòa mà người ta không thể nào hiểu được.

Máy bay cuối cùng cũng hạ cánh, giây phút chia tay cuối cùng cũng đến rồi.

Máy bay hạ cánh với tốc độ chóng mặt, Mộc Mộc chậm chậm đưa tay về phía cửa kính trong suốt, ánh nắng xuyên qua những đám mây màu trắng, lộ ra qua năm ngón tay đan xen vào nhau của cô, mang theo chút ánh sáng nhàn nhạt. Cơ thể cô đang trượt xuống, trái tim cũng đang chìm xuống một cách không giới hạn.

Một bàn tay khác đặt lên bàn tay cô, nắm chặt các ngón tay của cô.

Phong cảnh thành phố S hiện lên qua những ngón tay đang đan xen nhau, làm nhức mắt cô.

Cảnh vật trước mắt càng lúc càng trở nên mơ hồ, ký ức lại càng ngày càng rõ rệt, từng cảnh tượng, từng sự việc xảy ra mấy ngày trước, màn pháo hoa trong không trung giữa đêm khuya, những ánh đèn thoát ẩn thoát hiện trên mặt hồ, họ ôm nhau để giữ ấm trong lều trại... Cô không nhớ, hàng nghìn, hàng vạn lần không nhớ...

Giờ phút này, giây khắc này, chỉ cần Trác Siêu Việt níu kéo cô một câu, cô nhất định sẽ ở lại. Đúng hay sai, đều không còn quan trọng nữa, cô có thể ở bên anh là đủ lắm rồi. Tuy nhiên, anh lại không níu kéo cô nữa.

Cửa ra ở sân bay, Mộc Mộc đón va ly hành lý từ tay của Trác Siêu Việt. cô kéo va li, bước từng bước về phía cổng lớn của nhà ga, bánh xe của va li hành lý cọ xát vào lớp bùn đất phía dưới, tạo nên sự rung động mãnh liệt, rung lắc nhiều tới nỗi lòng bàn tay cô tê buốt.

Chút ánh sáng mặt trời cuối ngày còn sót lại, lốm đốm chiếu trên con đường rộng lớn, bằng phẳng, trời vẫn còn chưa tối hẳn, chỉ có những ngọn đèn mờ ảo đang tăng dần, dường như mỗi một địa điểm không nở để chia tay, đều lựa chọn ở sân bay.

Cô cứ tê dại bước đi tới trước cánh cửa tự động, cánh cửa giống như một ông già chậm chạp, chậm rãi dịch chuyển.

Qua cửa kính, cô nhìn thấy Trác Siêu Việt, anh đang nhìn theo cô, cứ đứng yên như vậy, hai người đều đang chăm chú nhìn nhau, dường như cả thế giới này chỉ còn lại hai người họ.

Nước mắt lăn dài trên hai má, cô thật sự hy vọng Trác Siêu Việt sẽ níu kéo cô, chỉ cần anh mở miệng nói, bất cứ điều gì cô cũng đều đồng ý.

“Anh đưa em về trường nhé!” Anh nói.

Có chút thất vọng, lại có chút mừng rỡ, cô thở dài một tiếng, “Không cần đâu, hãy chia tay ở đây đi.”

Cánh cửa cảm ứng lại một lần nữa xoay tới trước mặt cô, khe khẽ lau nước mắt, cô bước lên một bước, chuẩn bị bước đi, Trác Siêu Việt bỗng đuổi theo, kéo chặt cổ tay cô lại, kéo cô vào trong vòng tay anh.

Hai tay cô ôm chặt lấy anh, trên người anh đầy ắp mùi thuốc lá thơm quen thuộc. Lần đầu tiên cô phát hiện ra, mùi hương này rất tuyệt vời.

“Mộc Mộc, anh...” Câu nói của anh bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt giữ nguyên ở một vị trí phía sau lưng cô, cả người anh cũng cứng đờ như một bức tượng gỗ.

Một cảm giác ớn lạnh lan tỏa, Mộc Mộc gượng gạo quay người lại, Trác Siêu Nhiên đang bước vào từ một bên cửa khác, trên môi anh nở một nụ cười đau khổ, chua chát...

Mấy ngày không gặp, Trác Siêu Nhiên đã gầy đi rất nhiều, mặc dù vẫn là bộ quân phục thần thánh không nhuộm chút bụi đất, nhưng trên người anh không còn vẻ kiêu hãnh và cao lớn như lần đầu gặp gỡ nữa.

Thực ra, mấy ngày vừa qua, cô thường xuyên mơ thấy Trác Siêu Nhiên, mơ thấy anh ân cần cởi chiếc áo khoác ngoài ra, đắp lên người cô, lắng nghe những lời tâm sự vô thanh của cô, cô còn mơ thấy con ngõ nhỏ cũ nát tăm tối, cô đã hôn trộm lên má anh, còn nữa, cả ánh mắt lạnh tới thấu xương khi lần cuối cùng anh tới tìm cô...

Cô thật sự rất muốn gặp lại anh, xem anh sống có tốt không, nhưng cô không thể ngờ rằng, họ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Cánh cửa tự động cứ xoay hết vòng này tới vòng khác, cô cảm giác trước mặt mình không phải là một cánh cửa, mà là một hố sâu đen ngòm, sẽ hút cả ba người họ vào đó, nhào trộn đến mức thịt nát xương tan, mãi mãi không thể trở lại được.

Ba người bối rối yên lặng trong giây lát, Trác Siêu Việt từ từ buông bàn tay đang nắm chặt cổ tay cô ra, chậm chậm bước lùi về phía sau, kéo xa khoảng cách với hai người.

Ánh mắt của Trác Siêu Nhiên chăm chú nhìn vào phần xương quai xanh đang lộ ra ngoài cổ áo của Mộc Mộc, ánh mắt sững lại vài giây, mới rời xa những vết thâm tím trên làn da trắng mịn của cô, hướng về phía Trác Siêu Việt.

“Anh cứ nghỉ em tới thành phố X để bàn chuyện làm ăn...,” Khuôn mặt anh mặc dù đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, giọng nói vẫn còn chút căng thẳng.

Mộc Mộc nắm chặt tay kéo của va li, cắn chặt môi, mi mắt sụp xuống thật thấp. không phải là cô không muốn giải thích, đối diện với tình cảnh này, cô có thể giải thích như thế nào? Nói rằng sợ dĩ cô và Trác Siêu Việt muốn che giấu là vì không muốn gây tổn thương cho anh, hay là nói rằng đây là lần từ biệt cuối cùng của họ... Rất rõ ràng, sự giải thích một cách yếu ớt này không những không giải tỏa được những hiểu lầm

của Trác Siêu Nhiên, ngược lại, càng khiến anh khó có thể chịu đựng được, không còn chỗ nào khác để dung thân.

Lại là một sự yên lặng đầy bối rối, Trác Siêu Việt che miệng ho một tiếng, chuyển sang chủ đề khác: “Sao anh bỗng nhiên lại tới đón em?”

“Hôm nay vừa hay anh được nghỉ. Mẹ nói hôm nay em sẽ về, bảo anh ra đón em.”

Trác Siêu Việt mỉm cười đau khổ, “Xem ra, không có chuyện gì giấu được mẹ cả.”

“Đúng vậy!” Trác Siêu Nhiên cũng gật đầu đồng ý. “Thực ra, em cũng không cần thiết phải nói dối anh, anh và Mộc Mộc đã chia tay rồi, cô ấy muốn đi cùng ai, là quyền tự do của cô ấy.”

Ngữ điệu của câu nói này mặc dù điềm đạm khác thường, nhưng lại ghê gớm hơn bất cứ lời oán trách hay mắng mỏ nào, giống như một lưỡi kiếm sắc nhọn, đâm thẳng vào trái tim của mỗi người.

Sắc mặt của Trác Siêu Việt tối sầm lại, vội vàng nói: “Anh, bọn em...”

“Không cần phải nói nữa, anh hiểu rồi.” Trác Siêu Nhiên mỉm cười, nụ cười vẫn dịu dàng như xưa. “Lên xe đi, muốn đi đâu, anh sẽ đưa hai người đi.”

“Không cần đâu,” Mộc Mộc vội nói: “Em đi về trường.”

Mộc Mộc đang định kéo va li đi khỏi đó, Trác Siêu Nhiên đã đưa tay ra ngăn cô lại, “Vừa hay tiện đường đi qua Học viện Âm nhạc, anh sẽ đưa em về.”

Sau đó, không để cô kịp nói gì, anh đã giành lấy va li hành lý của cô, kéo ra ngoài, giao cho nhân viên cảnh vệ đã đứng chờ từ lâu ở bên ngoài cửa. Mộc Mộc đã gặp nhân viên cảnh vệ của Trác Siêu Nhiên vài lần, mặc dù chưa từng được giới thiệu chính thức, nhưng một số mối quan hệ nào đó, người tinh mắt chắc chắn sẽ hiểu ra.

Hôm nay, nhìn thấy Mộc Mộc bước ra từ sân bay cùng Trác Siêu Việt, nhân viên cảnh vệ đó cứ liên tục nhìn cô với bộ mặt đầy ngạc nhiên.

Trên đường đi, tất cả bọn họ đều yên lặng, nhân viên cảnh vệ vừa lái xe vừa dùng một ánh mắt đặc biệt để nghiên cứu biểu hiện của họ, dường như đã hiểu ra điều gì đó, song cũng không hiểu rõ lắm.

Điều hòa trong xe phả ra những làn hơi nóng, trong làn hơi nóng đó còn mang theo mùi khói thuốc nồng nặc, thoắt từng đợt nóng bỏng vào mặt Mộc Mộc, lại dường như có cả tinh dầu của hành tây xộc thẳng vào mắt cô, cảm giác bỏng rát rất khó chịu, chóng mặt tới nỗi mấy lần cảm thấy buồn nôn.

Trác Siêu Việt khẽ liếc cô một cái, không nói câu gì, hạ cửa kính xe xuống một chút, hở ra một khe hở nhỏ, để hơi lạnh từ bên ngoài thổi tan cảm giác chóng mặt của cô.

Rõ ràng là một chặng đường rất dài, chớp mắt một cái đã tới điểm cần tới.

Cánh cổng lớn bạc màu của Học viện Âm nhạc đã xuất hiện, bầu trời âm u, dường như đang ngưng tụ vô số những hạt bụi nhỏ, bao trùm khắp mặt đất.

Mộc Mộc đưa mắt nhìn Trác Siêu Việt lần cuối, anh lảng tránh ánh mắt của cô, không có biểu hiện gì, chỉ có bàn tay đang nắm vào khóa kéo của cửa xe là nắm chặt lại, mu bàn tay nổi rõ những đường gân xanh.

Thế nào là sự ly biệt đau đớn nhất?

Không có đối thoại, không có nước mắt, thậm chí không có cả sự giao lưu bằng ánh mắt. Chỉ có tiếng thở không đều đặn trong không trung, chứng minh sự lưu luyến trong lòng nhau.

Mộc Mộc khẽ khẽ mỉm cười, chỉ là một nụ cười mỉm, tất cả đều đã kết thúc rồi.

“Cảm ơn!” Mộc Mộc đón lấy va li hành lý mà Trác Siêu Nhiên đưa cho cô, vội nhanh từng bước về phía cổng lớn, không nói “Tạm biệt”, cũng không dừng bước.

Khi cô nghe thấy tiếng nổ khởi động xe phía sau lưng, quay đầu lại muốn nhìn Trác Siêu Việt thêm một chút, chiếc xe đã biến mất rồi, chỉ còn lưu lại mùi khói xe nhức mũi, mãi không chịu tan biến- mùi vị đó, trong mỗi giấc mơ vào đêm khuya, đều lớn vồn trước khứu giác của cô.

Ngẩng mặt lên, cô cố gắng bước về phía trước.

Sự việc đã tới ngày hôm nay, cô không quay đầu lại được nữa, bắt buộc phải quên đi tất cả, bắt đầu một cuộc sống mới.

Về đến phòng ký túc xá, đám bạn cùng phòng vừa nhìn thấy cô bước vào, đều rất ngạc nhiên.

“Mộc Mộc, cậu về từ khi nào vậy? mấy ngày vừa rồi cậu đi đâu thế?”

“Đi đến một thành phố khác với bạn.”

“Bạn trai à?”

Cô cười trừ một tiếng, không phủ nhận, ngồi xổm xuống nền nhà mở va li ra.

“Hạnh phúc quá!” Đám bạn cùng phòng lập tức truy hỏi xem cô đã đi đâu, có phải đã rất vui không với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Mộc Mộc đang không biết phải trả lời thế nào, một cô bạn vốn không thích cô cho lắm, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, nói: “Mấy hôm trước, thầy giáo chủ nhiệm đã tới tìm cậu, dặn cậu khi nào quay về thì tới gặp thầy ấy.”

Mộc Mộc không hề lưu tâm, dù sao cô cũng đã chuẩn bị thôi học, việc trốn học đối với cô đã không còn trở nên quan trọng nữa rồi. Nhưng nghĩ đến chuyện nếu cô còn ở lại trong phòng ký túc, sẽ bị đám bạn cùng phòng thẩm vấn điên cuồng, cô thà rằng đến để nghe những lời trách mắng của thầy giáo chủ nhiệm còn hơn.

Sau khi thu dọn qua quýt hành lý, Mộc Mộc tới văn phòng của thầy giáo chủ nhiệm.

Vừa bước vào phòng làm việc của thầy chủ nhiệm, thầy giáo không những không phê bình cô, còn hỏi thăm cô một cách rất quan tâm, hỏi cô có cần ông giúp đỡ gì không.

Mộc Mộc khe khẽ nhìn về phía cửa kính, trong đó phản chiếu rõ hình ảnh của cô, sắc mặt trắng nhợt, quầng mắt thâm đen một cách đáng sợ, mái tóc đen rối bù dính bết lên khuôn mặt...

Cô vội vàng vuốt vuốt lại mái tóc, “Em không sao, thầy tìm em có việc gì không ạ?”

Thầy chủ nhiệm trịnh trọng lôi từ trong ngăn bàn ra một phong bì giấy màu vàng, đặt lên trên bàn làm việc, bên trên có đóng dấu của phòng giáo vụ, rất đỏ, rất trang nghiêm.

Cô mở tập hồ sơ trên bàn ra, bên trong có rất nhiều tài liệu nói về việc đi du học ở Nga, trong đó có một tờ giấy trắng muốt, trên đó có chữ ký như rồng bay phượng múa của thầy hiệu trưởng, còn ở dòng đề cử học sinh đi du học, lại viết rõ: Tô Mộc Mộc.

Không kịp đọc những dòng chữ thừa thãi phía sau, tờ giấy đó bỗng nhiên rơi xuống từ kẽ tay cô. Cô bịt miệng lại, cố gắng nuốt tiếng nấc nghẹn ngào, nước mắt vẫn lăn chã rơi xuống không thể kìm nén.

Hóa ra anh sớm đã có sự sắp đặt từ trước, để cô có một tương lai tốt đẹp, để Trác Siêu Nhiên có thể giải tỏa nút thắt trong lòng, anh tự nguyện đưa cô đi học nhạc ở nước Nga xa xôi.

Anh tin rằng thời gian bốn năm sẽ không thay đổi tình yêu của họ, sẽ chỉ xóa nhòa lòng căm hận của Trác Siêu Nhiên.

Anh tin rằng chỉ cần cô đồng ý cho anh thêm bốn năm nữa, anh sẽ mang lại cho cô một tương lai hạnh phúc.

Còn cô đã làm được điều gì cho anh?

Cô hoàn toàn không xứng đáng để anh phải lao tâm khổ tứ như vậy.

Trác Siêu Việt, thậm chí gọi tên anh, trái tim cô đau như dao cắt.

Cầm tập hồ sơ bước ra khỏi phòng làm việc của thầy chủ nhiệm, Mộc Mộc cảm thấy sức lực trong người cô đều đã bị rút hết, cơ thể bỗng trở nên nhẹ bồng.

Cô lấy điện thoại di động ra, ngẩng người đứng nhìn, cô không biết mình có nên gọi điện cho anh không, những lời nói đoạn tuyệt cô cũng đã nói hết rồi, bây giờ gọi điện còn có thể nói điều gì nữa đây? Thảo luận lại một chút với anh về mối quan hệ của họ, hỏi anh xem có đồng ý chờ đợi cô thêm bốn năm nữa, chờ đợi cô trở về?

Góc cạnh cứng rắn của điện thoại khiến bàn tay cô nhói đau, cuối cùng cô gấp điện thoại lại, do dự một lát, rồi lại mở ra, hết lần này tới lần khác, không thể hạ quyết tâm được. Cho tới khi cô vô tình ấn vào phím chức năng, bỗng nhiên phát hiện ra trong điện thoại di động của cô có thêm rất nhiều khúc nhạc mới, đều là những ca khúc rất tươi vui, còn khúc nhạc ‘Gió mang kỷ ức thổi thành những cánh hoa’ đã bị xóa bỏ rồi.

Cô cắm tai nghe vào, nghe hết bài này tới bài khác, mỗi ca khúc đều xúc động, nồng nhiệt, giống như tình yêu của anh...

Nghe mãi, nghe mãi, từng cảnh tượng khác nhau không ngừng hiện lên trong đầu, cô ấn nút tiếp theo, lại thêm một ca khúc nữa, liên tiếp mãi không thôi.

Họ cùng nhau đi dạo trên quảng trường giữa phố...

Cùng lặng lẽ ngắm phong cảnh trong quán cà phê...

Hát những bản tình ca trong quán Karaoke thâu đêm, nâng ly chúc mừng...

Còn nữa, họ ngồi tựa vai nhau trên giường, cùng nói chuyện tới khi trời sáng...

Còn nữa, cô dựa vào lòng anh ngắm mặt trời mọc, ánh mặt trời ấm áp xua tan nỗi giá lạnh của mùa đông, anh hỏi cô: “Em sẽ nhớ anh chứ?”

Cô nói: “Vâng.”

“Khi nhớ tới anh, hãy ăn thật nhiều, ngủ thật nhiều, chơi thật nhiều. hãy nhớ rằng, cho dù làm bất cứ điều gì, phải khiến bản thân mình cảm thấy vui vẻ...”

Cô không nói được một câu nào nữa, cắn răng lại, gật đầu thật mạnh.

Cô không biết con đường tương lai đang chờ đợi cô là gì, nhưng cô sẽ sống thật tốt, để bản thân mình vui vẻ- vì bản thân mình, cũng là bởi vì anh!

Qua một đêm suy nghĩ thấu đáo, Mộc Mộc cuối cùng đã quyết định. Sáng sớm hôm sau, cô tới bệnh viện thăm bác trai, sau đó tới văn phòng luật sư của Kiều Nghi Kiệt, cuối cùng tới gặp Bạch Lộ và mọi người trong nhóm nhạc, lần lượt chào từ biệt mọi người.

Sau đó, cô ném điện thoại cũ đi, cầm lấy tấm vé tàu hỏa mà cô đã đặt từ trước, bước chân lên tàu để ra đi. Đoàn tàu rầm rập lao về phía trước, hướng tới vùng đất yên tĩnh thuần khiết nhất của Trung Quốc, đó chính là... sự lựa chọn của cô.

Khi chia tay, Bạch Lộ đã khuyên cô, “Đi du học đi, Trác Siêu Việt đã thu xếp để em ra nước ngoài, điều đó có nghĩa là anh ấy nguyện sẽ chờ em trở về. Anh ấy thật sự yêu em, ở bên anh ấy, em mới có được hạnh phúc!”

Cô lắc đầu, “Anh ấy đã phải trả giá quá nhiều vì em rồi, em không muốn anh ấy phải làm bất cứ chuyện gì vì em nữa.”

Cô đã không còn là một cô bé mười bảy tuổi, chỉ biết mơ màng bất lực chờ đợi có người thay đổi vận mệnh của cô, có thể bảo vệ được cô, giải cứu cô. Cô của bây giờ, đã hiểu rất sâu sắc về một đạo lý: Con người chỉ có thể dựa vào bản thân mình, bản thân mình phải đối diện với thực tế tàn khốc, bản thân mình cũng phải tự tìm kiếm đường đi trong tương lai.

Mỗi một giai đoạn trong đời người đều có những giấc mơ khác nhau, giờ đây, giấc mơ lớn nhất của cô chính là có một ngày họ vô tình gặp lại nhau, Tô Mộc Mộc của khi đó sẽ không làm anh thất vọng.

42. Chương 42

Hội trường của buổi biểu diễn từ thiện quy mô nhỏ, mặc dù không xa hoa, nhưng vô cùng tao nhã.

Hoa tươi, nến trắng, rượu vang đỏ, nơi đâu cũng dán đầy những nhãn hàng của xã hội thượng lưu.

Tiếng đàn dương cầm uyển chuyển ngọt ngào dần dần mất đi, chùm tia sáng dần dần tan biến, Mộc Mộc kéo tà váy dài đứng lên, khe khẽ mỉm cười, cúi sâu người xuống, ánh mắt bình thản lướt qua số đông khán giả trong trang phục quần áo chỉnh tề dưới sân khấu, lui vào hậu trường trong tiếng vỗ tay cổ vũ.

Mộc Mộc vừa lui vào hậu trường, một cô gái có nước da ngăm đen bước tới, lịch sự giơ tấm danh thiếp ra, “Cô Tô, chào cô, tôi là Diêu Kính, phóng viên của nhật báo XX, chúng tôi muốn mời cô tham dự một buổi phỏng vấn, xin hỏi, thời gian nào sẽ phù hợp với cô?”

Mộc Mộc mỉm cười, đang muốn tìm một lý do để từ chối, cô phóng viên họ Diêu, chắc đã có sự chuẩn bị từ trước, lập tức nói luôn: “Cô yên tâm, chúng tôi đảm bảo sẽ không đăng ảnh của cô, cả bài phỏng vấn sẽ dùng tên tiếng Tạng là Tang Cát của cô... Hơn nữa, chúng tôi sẽ tập trung vào việc đưa thông tin về cuộc sống của cô ở trường học, để càng nhiều người hảo tâm hiểu về sự gian khổ của các thầy cô giáo ở vùng núi hẻo lánh.”

Nói như vậy, trường học sẽ vì thế mà nhận được thêm nhiều khoản tiền quyên góp từ thiện.

Nghĩ tới việc trường học đang cần phải sửa gấp mái nhà của phòng học, Mộc Mộc liếc nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, “Phóng viên Diêu, mời cô ngồi. Tôi có ba mươi phút rảnh rồi.”

“Cảm ơn!” Cô phóng viên họ Diêu vội vàng lấy máy ghi âm và sổ ghi chép ra, bắt đầu đi vào chủ đề chính: “Tang Cát, chào cô! Xin hỏi cô là người vùng nào?”

“Một nơi bốn mùa rõ ràng, non xanh nước biếc”

Thấy Mộc Mộc có ý muốn né tránh câu trả lời, cô phóng viên họ Diêu cũng không truy hỏi nữa. “Vậy tại sao cô lại tới Tây Tạng? Tại sao lại quyết định trở thành một cô giáo ở miền núi?”

Mộc Mộc cúi đầu, chỉnh sửa lại vạt váy trên đầu gối, có một số chuyện cũ cũng như những nếp gấp ở vạt váy, bị kim chỉ may chặt lại, dù thế nào cũng không vuốt phẳng được, vì vậy cô chỉ có thể lựa chọn sẽ không nhớ lại.

“Bởi vì tôi đọc được một bài báo trên tạp chí, biết được ở vùng miền núi Tây Tạng có một thôn bản không có giáo viên tiểu học, bọn trẻ rất đáng thương... Tôi hy vọng có thể làm một điều gì đó giúp chúng. Không ngờ tôi vừa tới trường học, hiệu trưởng liền giống như vừa gặp một vị cứu tinh, không hỏi han kỹ lưỡng gì cả, kéo thẳng tôi vào lớp học, giới thiệu với bọn trẻ rằng tôi là cô giáo mới của chúng.”

Nhớ lại cảnh tượng đó, Mộc Mộc vẫn cảm khái muôn phần.

Trong tưởng tượng của cô, Sát Nhã là một mảnh đất thuần khiết nhất trong thời đại không nơi đâu là không phổ cập thông tin như bây giờ, thảo nguyên xanh mênh mông bao la, bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa, mây trắng lững lờ trôi, bầu không khí mang đến cho người ta hương thơm thấm vào tận gan ruột.

Hóa ra, Sát Nhã không chỉ cho phong cảnh tươi đẹp, còn có cả những phòng học bốn bề lộng gió, bàn ghế được ghép lại từ những mảnh gỗ cao thấp không đều nhau, từng khuôn mặt thơ dạn dày sương gió nhưng lại ngây thơ thuần khiết không chút tì vết.

Trong giây lát, cô đã thực sự xúc động, quyết định sẽ ở lại. Những ngày tháng sau đó, cô tận tình dạy dỗ trẻ tất cả các bài học, bao gồm cả âm nhạc, mỹ thuật, chăm sóc từng bữa ăn, giấc ngủ cho chúng.

Sau đó, cô còn đem bán tất cả mọi thứ có giá trị trên người mình, cộng thêm chút tiền tích góp vốn không nhiều, mới tạm đủ tiền mua một cánh cửa sổ mới cho trường học, người trong thôn tất cả đều tới giúp nhà trường thay cánh cửa.

Khi cuộc sống không có gì, con người mới cảm nhận được một cách sâu sắc giá trị của sự đầy đủ về tinh thần, cô đã đem lòng yêu mến mảnh đất này, yêu mến ngôi trường vô cùng tồi tàn, rách nát này.

“Cô đã sống đó bao lâu rồi? Có bao giờ cảm thấy cuộc sống quá khó khăn, muốn ra đi không?” Câu hỏi của cô phóng viên họ Diêu đã gợi lại sự chú ý của cô.

“Hơn hai năm rồi. Những ngày tháng còn khốn khổ hơn cuộc sống ở đây, tôi cũng đã từng thử qua.” So với địa ngục nhân gian thực sự, nơi đây vẫn còn là thiên đường. “Tuy nhiên, đối với bọn trẻ mà nói, cuộc sống quả thực rất khó khăn...”

Nói chuyện một hồi về cuộc sống ở trường học, cô phóng viên họ Diêu lại chuyển sang chủ đề khác: “Nghe nói cô là đệ tử thân thiết duy nhất của Thân tiên sinh, mọi người đều rất hiếu kỳ về quá trình trưởng thành của cô, cô có thể giới thiệu sơ qua hai người đã quen biết nhau như thế nào không?”

Cô phóng viên họ Diêu lại nhắc tới nhân vật tên tuổi Thân Dịch Thiên, Mộc Mộc cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì đây là một thiên tài được công nhận trong giới âm nhạc nhưng từ trước đến nay thường rất kín tiếng, không hay lộ diện, chưa từng xuất hiện ở những nơi công cộng, báo giới đương nhiên là rất có hứng thú với ông.

Mộc Mộc do dự một lát, “Tôi nghĩ chắc mọi người hiểu lầm rồi, tôi không phải là học sinh của thầy Thân. Hai chúng tôi chỉ là tương đối thân quen mà thôi, bởi vì ông thường xuyên tới trường học của chúng tôi dạy nhạc, quyên tặng đồ đạc.”

“Hiểu nhầm? Nhưng lần trước, khi cô tham gia cuộc thi đàn piano, Thân tiên sinh đã đích thân tới nghe cô biểu diễn, còn giới thiệu với hội đồng thẩm định rằng cô là học trò của ông ấy.”

Nhắc tới chuyện này, Mộc Mộc vẫn còn cảm thấy hờn giận, bậc cao niên đó đã cầm tờ quảng cáo cuộc thi đàn piano tới tìm cô, cố gắng thuyết phục cô tham gia, cô không nỡ từ chối ông, mới miễn cưỡng tham gia thử, không ngờ sau khi cuộc thi kết thúc, ông đưa cô đi giới thiệu khắp nơi, giống như đang trưng bày báu vật vậy.

Thấy vẻ mặt quan sát một cách chăm chú của cô phóng viên họ Diêu, chờ đợi câu trả lời của cô, Mộc Mộc mỉm cười. “Ồ, vậy thì lần sau có cơ hội gặp lại ông ấy, tôi sẽ hỏi thử xem ông ấy có đồng ý nhận tôi làm học sinh không. Nếu ông ấy đồng ý, tôi nhất định phải chân trọng cơ hội báu vật học nghệ này.”

Cô phóng viên họ Diêu đang định nói câu gì đó, Mộc Mộc nghe thấy người phụ trách buổi biểu diễn từ thiện đang gọi cô, thấy thời gian cũng đã gần nửa giờ đồng hồ rồi, “Xin lỗi, tôi có chút việc, lần sau có cơ hội nói chuyện tiếp nhé!”

“Vâng, cảm ơn cô!”

Đến gặp người phụ trách, ký tên nhận số tiền và đồ dùng quyên góp cho trường học, xác nhận thời gian giao hàng, Mộc Mộc vội vàng thay quần áo, rời khỏi hội trường, đón xe khách để trở về Sát Nhã.

Trên con đường núi gập ghềnh, Mộc Mộc cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, những cành lá non mơn mẩn thoát ra khỏi vỏ bọc sần sùi, đâm chồi nảy lộc trên cành cây, một dải trong mát, những mặt hồ hoặc to hoặc nhỏ nằm rải rác trên cao nguyên sâu thẳm, trông giống như những giọt nước mắt của ông trời, kết tụ lại nổi thê lương của nhân gian.

Lại một năm nữa trôi qua, thời gian hai năm, hơn bảy trăm ngày đêm giống như đang rút sợi nhợ tơ, cứ lặng lẽ tan biến đi trên mảnh đất Sát Nhã mệnh mông bao la này.

Nỗi nhớ đã không còn đau tới mức xé rách tâm can như vậy nữa rồi, không còn là giọt nước mắt thấm ướt gối, cũng không còn là những đêm khuya không ngủ, ngửa cổ lên nhìn bầu trời sao bao la.

Thứ còn lại, chỉ là một nỗi lo lắng, muốn được biết anh có gặp được một người con gái biết yêu anh không?

Anh và Trác Siêu Nhiên liệu đã hòa hợp như trước đây chưa?

Anh ấy có còn nhớ tới cô không?

Nhưng cô không dám dò hỏi, sợ rằng chỉ một chút thông tin liên quan tới anh, sẽ khiến cô không thể kiềm chế nổi ý muốn được gặp anh.

Một hơi nóng phả ra từ chỗ ngồi xuống bên cạnh, Mộc Mộc cảm giác được có người đang ngồi xuống bên cạnh mình, nhưng cô không để ý, vẫn tiếp tục nhìn ngắm cảnh đẹp ngoài cửa sổ.

“Lại nhớ tới cậu ấy rồi à?”

Một giọng nói thân quen vang lên, Mộc Mộc ngạc nhiên quay đầu lại, ngạc nhiên mừng rỡ nhìn bậc cao niên đã cao tuổi nhưng vẫn giữ một khuôn mặt trẻ thơ ngồi bên cạnh, đó chính là Thân Dịch Thiên. “Ồ? Sao bác lại quay về nhanh như vậy?”

“Bác vội về để xem cháu biểu diễn mà!” Nụ cười của Thân Dịch Thiên luôn luôn trong sáng, thuần phác như vậy. “Cháu chơi đàn càng ngày càng hay đấy, không hổ danh là đệ tử thân thiết của bác, bác quả là có con mắt tinh tường, lại có thể tìm được báu vật ở một vùng đất nghèo nàn hẻo lánh...”

Mộc Mộc đã không còn cảm thấy lạ nữa, khéo léo chuyển sang chủ đề khác: “Chủ yếu là do bản nhạc rất hay của bác.”

“Chuyện đó là đương nhiên rồi, đây là bản nhạc hoàn mỹ nhất trong số các tác phẩm của bác, cháu nói xem có đúng không?”

“Mỗi tác phẩm của bác đều rất hoàn mỹ, bản nhạc này hoàn mỹ hơn một chút.”

Một bậc cao niên nào đó được tán tụng lại càng vui vẻ hơn để lộ ra hàm răng đều tăm tắp, “Tuy nhiên, chỉ có cháu mới làm nổi bật được phong cách đó.”

Mộc Mộc mỉm cười không nói. Thực ra, cô biết, ông chưa hề đưa bản nhạc cho người thứ ba đọc bởi vì bản nhạc này thuộc về hai người họ...

Chuyện của cô và Thân Dịch Thiên phải kể từ hai năm về trước.

Hồi đó, cô vừa đến Sát Nhã chưa được bao lâu, hiệu trưởng cử cô tới một trường tiểu học trong thành phố xin sách cũ.

Kết quả là cô không hoàn thành nhiệm vụ.

Bắt gặp những cái nhìn lạnh lùng, tinh thần của cô trở nên sa sút, lại không muốn quay về đối diện với ánh mắt thất vọng của hiệu trưởng. Vậy là, một mình cô cứ lang thang vô vọng trong một công viên nhỏ sau cơn mưa.

Bởi vì thời tiết u ám, gió thổi lá rụng, vô cùng thê lương, chỉ lác đác vài người đi lại trong công viên.

Trên một chiếc ghế dài đã tróc sơn vì mưa gió, một ông già đang chán nản ngồi đó, chiếc áo khoác màu đen cẩu thả, miệng ngân nga những âm thanh không ai hiểu gì cả, giống như một gã điên, khiến những người đi đường đều hoảng sợ né tránh.

Mộc Mộc lại bị lôi cuốn bởi những giai điệu đặc biệt, dừng bước, chăm chú nhìn ông.

Ông ấy xem ra đã rất già, chòm râu bạc trắng ẩm ướt, rối tung, đôi môi dày cũng vì thời tiết lạnh mà chuyển sang màu tím ngắt.

Ông nhìn thấy Mộc Mộc, mỉm cười với cô, khuôn mặt toát lên vẻ ngây thơ không đáng có ở độ tuổi của ông. Ông vỗ vỗ vào phần ghế bên cạnh, thấy Mộc Mộc vẫn không có phản ứng gì, lại tiếp tục ngân nga những giai điệu chưa thành bài, dường như tất cả mọi ánh mắt khác thường của mọi người đều không ảnh hưởng gì tới ông cả.

Có lẽ đã bị thu hút bởi nụ cười của ông, có thể do sức hấp dẫn của những âm luật đặc biệt kia, Mộc Mộc ngồi xuống bên cạnh ông, chăm chú lắng nghe.

Đó là một kiểu tiết tấu mà cô chưa từng nghe thấy, rối loạn giống như những giọt nước hắt lên ô cửa kính, nhưng nghe kỹ lại phát hiện ra tiết tấu mạnh mẽ, càng nghe càng cảm thấy cuốn hút.

“Hay quá!” Cô bắt giục buột miệng.

Ông già sững người lại một chút, chăm chú nhìn thẳng vào cô.

Cô học theo cách phát âm của ông, hát lại một lần, mắt ông bừng sáng trong giây lát.

Sau đó, họ cùng nhau ngân nga một cách lộn xộn không đầu không cuối rất lâu, dần dần, hai người hợp nhịp điệu lại, lúc thì trong veo, lúc lại linh hoạt kỳ ảo, giống như suối băng tan vỡ.

Ông già nhảy dựng lên một cách khó hiểu, vô cùng hưng phấn, ngoác miệng vừa cười vừa nhảy, Mộc Mộc bị ông làm cho hoảng sợ đang định hỏi ông có sao không, ông già đã chạy biến mất.

Từ đó về sau, Mộc Mộc không còn gặp lại ông già đó nữa, mặc dù hề có cơ hội, cô lại tới công viên đó tìm ông, nhưng ông lại không hề xuất hiện. Cô dần dần cũng quên luôn chuyện đó.

Một buổi chiều giữa thu, Mộc Mộc lại vào thành phố, đi ngang qua một cửa hiệu bán đàn piano, các loại đàn piano khác nhau được trưng bày trên nền sàn gỗ màu nâu tím đã thu hút sự chú ý của cô.

Đã lâu chưa được chơi đàn rồi, ngón tay cô ngứa ngáy không chịu nổi, các nốt nhạc không ngừng nhảy nhót trong đầu cô.

Bà chủ đang tiếp khách thấy cô cứ đứng ngẩn ngơ bên ngoài cửa, liền ra ngoài đón tiếp, “Có muốn xem đàn không? Không mua cũng không sao, có thể nhìn ngắm thoải mái.”

Cô nhất thời không kiềm chế nổi, bước vào bên trong, lại không thể kiềm chế được, tiện tay chơi một đoạn nhạc, chính là giai điệu mà cô đã nghe ông già kia ngân nga trong công viên dạo ấy.

Lúc đó, cô đã nghĩ rằng nếu khúc nhạc đó được diễn tấu trên đàn piano sẽ rất hay, kết quả còn dịu dàng uyển chuyển hơn cô nghĩ.

“Hay lắm!” Mộc Mộc lung túng quay đầu lại, người khách trong cửa hàng mỉm cười nhìn cô, đó là một ông già ngoài sáu mươi tuổi trong bộ lpe màu tro trang nhã, mái tóc sạch sẽ bóng mượt, phong thái phi phàm, nhưng khuôn mặt của ông lại khiến cô cảm thấy vô cùng thân quen.

“Cô bé, chơi đàn hay lắm, rất có năng khiếu.” Ông mỉm cười, lôi từ trong túi ra một bản nhạc, dùng hai tay đưa ra trước mặt cô, “Đây là bản nhạc của tôi, cô chơi một lượt cho tôi nghe, được không?”

Vừa nhìn vào bản nhạc, Mộc Mộc liền kinh ngạc nhìn ông già, cô cuối cùng đã nhớ được rằng mình đã gặp khuôn mặt tương tự như vậy ở đâu rồi.

Khi ông đang định nói thêm câu gì đó, lại bị một người vội vàng vàng chạy vào trong cửa hiệu ngắt lời. “Thân tiên sinh, tôi đi tìm ông lâu lắm rồi, sao ông lại ở đây thế, đã ba giờ chiều rồi, buổi tối ông còn có buổi hòa nhạc nữa đấy.” Người đàn ông sốt sắng chỉ tay vào đồng hồ.

Ông già không hề vội vàng, chậm rãi đặt bản nhạc lên giá đàn.

“Thân tiên sinh?”

“Vội gì chứ? Không kịp thì không đi nữa.”

“Hả?” Người đàn ông càng lo lắng, liên tục lau mồ hôi trên trán.

Thấy tình hình như vậy, Mộc Mộc đứng lên, mỉm cười nói: “Bác đã có chuyện quan trọng như vậy, bác hãy đi đi, hôm khác cháu sẽ chơi đàn cho bác nghe.”

“Tôi không có việc gì quan trọng cả, chúng ta tiếp tục nói chuyện. Cô tên là gì?”

“Tang Cát.”

“Tang Cát? Ý nghĩa của sự giác ngộ... Một cái tên rất lý thú. Ồ, tôi là Thân Dịch Thiên...”

Mộc Mộc kinh ngạc tới nỗi không thể khép miệng lại được, cô có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng người đang đứng trước mặt cô chính là thần tượng mà cô từng sùng bái nhất, nhà soạn nhạc nổi tiếng Thân Dịch Thiên! Cô càng không thể ngờ rằng, cô lại có cơ hội được cùng ông thể hiện những bản nhạc do chính ông sáng tác.

Mộc Mộc đang đắm chìm trong ký ức khiến cô xúc động cho tới tận bây giờ, tiếng phanh gấp chói tai xe khách vang lên, cô lao người đâm thẳng vào lưng ghế dựa chỗ ngồi phía trước.

Hóa ra, một chiếc xe địa hình rẽ đột ngột, chắn ngay trước mặt chiếc xe khách, tài xế lái xe khách không thể không phanh gấp.

Trong tiếng lầm rầm nguyên rửa bằng ngôn ngữ Tạng của người tài xế, Mộc Mộc ôm chiếc mũi đau buốt ngẩng đầu lên.

Một bóng người nhanh chóng bước lên xe khách.

Khuôn mặt đó, cho dù cô đã cố gắng quên đi như thế nào, nó vẫn khắc sâu trong tâm trí cô.

Về sâu sắc trên khuôn mặt, khoe môi mím lại thành một đường cong, còn cả những đường nét thể hiện rõ sự cương nghị của đàn ông, chính là khuôn mặt mà cô đã mơ tới không biết bao nhiêu lần...

Chỉ đáng tiếc, đó lại không phải là người mà cô chờ đợi, chỉ là một người khác có ngoại hình giống hệt với anh mà thôi.

Trước đây, cô oán hận rằng trên thế gian này không nên có hai khuôn mặt giống hệt nhau như vậy, còn lúc này, Mộc Mộc lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc, bởi vì cô có thể thông qua khuôn mặt này, nhìn thấy hình bóng của Trác Siêu Việt.

Cô gắng hết sức mở to mắt, tham lam nhìn ngắm người trước mặt, lo sợ rằng nếu chớp mắt một cái, người trước mặt cũng sẽ trở thành hư ảo, cô sẽ không có cơ hội thông qua khuôn mặt này để kiểm tìm hình bóng đó nữa.

Đã hai năm không gặp, Trác Siêu Nhiên thay đổi rất nhiều, nắng gió của cao nguyên khiến khuôn mặt anh trở nên tang thương và hao gầy, khuôn miệng có thêm hàng rìa mép, ánh mắt cũng trở nên sâu sắc hơn khiến cô không thể hiểu được, không còn vẻ trong sáng như lần đầu gặp gỡ nữa.

“Ban nãy anh cứ nghĩ rằng mình đã nhìn nhầm người, không ngờ em ở lại ở đây.” Trác Siêu Nhiên chậm rãi nói, ngữ điệu cũng nhuốm đầy nắng gió khắc nghiệt của cao nguyên Thanh Tạng.

Mộc Mộc cố gắng kìm nén cảm giác đau buốt cay cay nơi sống mũi, cố gắng mở một nụ cười, “Đã hai năm không gặp rồi, anh có khỏe không?”

Trác Siêu Nhiên không trả lời, quay mặt nhìn mọi người trên xe.

Không gian huyền ảo vài giây trước đó trên xe khách bỗng rơi vào trạng thái yên lặng, mỗi người, bao gồm cả Thân Dịch Thiên, đều nín thở, dường như đang chờ đợi một màn kịch hai người yêu nhau lâu ngày gặp lại.

Xem ra, đây không phải là địa điểm lý tưởng để thổ lộ tâm can.

Trác Siêu Nhiên nhanh chóng đưa ra quyết định, kéo tay Mộc Mộc, lôi cô xuống xe.

Điều khiến Mộc Mộc càng bất ngờ hơn nữa, đó là Trác Siêu Nhiên không chỉ đi một mình, còn có một cô gái đang đứng đợi anh ở bên cạnh xe khách, cô gái đó trông rất thanh tú nho nhã, tươi trẻ như một búp sen mới nở sau cơn mưa.

Thấy Trác Siêu Nhiên kéo Mộc Mộc xuống xe, cô gái chạy lại đón, trên khuôn mặt thấp thoáng vẻ căng thẳng.

Thấy Trác Siêu Nhiên giới thiệu: “Cô ấy là Tiểu Thường, bạn gái của anh.”

“Chào cô!” Mộc Mộc mỉm cười đưa tay ra. Anh cuối cùng cũng đã gặp được một người con gái phù hợp với anh, trái tim căng tức của Mộc Mộc bỗng cảm thấy thoải mái, sự áy náy day dứt trong lòng đã được giải tỏa.

“Cô ấy là Mộc Mộc...” Trác Siêu Nhiên dừng lại một chút, dường như đang do dự không biết nên định vị mối quan hệ giữa họ như thế nào.

Tiểu Thường nhận ra vẻ khó xử của anh, thay anh nói nốt câu cuối, “Là bạn gái cũ của anh ư?”

Gió hôm nay giông như thổi mạnh hơn thường ngày, có thể khiến con người ta hóa thạch ngay trong chốc lát.

Mộc Mộc cảm giác bản thân mình đã bị hóa thạch rồi, biểu hiện trên khuôn mặt cô trở nên cứng đờ, không thể biến hóa được.

“Ồ!” Trác Siêu Nhiên bối rối hắng giọng, “Ừm, trên thực tế, mối quan hệ giữa cô ấy và em trai của anh gần gũi hơn một chút.”

Cách giải thích không rõ ràng này lại rất có hiệu quả, vẻ căng thẳng trên khuôn mặt của Tiểu Thường đã tan biến đi một chút, nhưng lại thêm vài phần nghi hoặc. “Em trai anh? Họ?”

“Hai năm qua...Siêu Việt vẫn luôn đi tìm cô ấy.”

Anh vẫn luôn đi tìm cô? Điều đó có nghĩa là gì?

Mộc Mộc trong chốc lát có cảm giác nhói đau như bị một thanh kiếm nhọn đâm xuyên qua lồng ngực, cô cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng sắc mặt lại khó giấu được vẻ nhợt nhạt.

Chiếc xe khách cuối cùng cũng ì ạch vòng qua được chướng ngại vật, tiếp tục lao về phía trước, trong cửa xe lộ ra cánh tay đang giơ lên vẫy vẫy của Thân Dịch Thiên, giống như một lời chúc. Mộc Mộc lại ngoảnh mặt làm ngơ, trong đầu cô vẫn vang vọng mãi câu nói của Trác Siêu Nhiên- Siêu Việt vẫn luôn tìm cô.

Cô thậm chí có một ý muốn mãnh liệt, muốn lập tức đánh xe về thành phố S, gặp anh để hỏi xem: Tại sao? Tại sao anh vẫn còn tìm cô.

“Anh ấy thật sự đã đi tìm em ư?”

Câu nói này, Mộc Mộc sau khi đấu tranh tư tưởng suốt dọc đường khi Trác Siêu Nhiên đưa Tiểu Thường về nơi ở của cô ấy, rồi lại đưa cô về Sát Nhã, mới cất giọng hỏi.

“Em thử nói xem?”

Cô không biết, hai năm quan cô đã từng dò đoán không biết bao nhiêu lần, liệu anh có đi tìm cô?

Đáp án là không.

Đoạn tuyệt như vậy, anh sẽ không còn một chút lưu luyến gì với cô.

Có thể, anh chỉ là lo nghĩ cho cô, muốn biết cô sống có tốt không.

“Hãy giúp em nói với anh ấy, em sống rất tốt...” Cô nói.

“Cậu ấy chưa từng đi tìm em, chưa bao giờ đi tìm.” Ánh mắt của Trác Siêu Nhiên hướng về khuôn mặt cô, sắc nhọn một cách khác thường. “Là do anh sợ Tiểu Thường hiểu nhầm mới cố ý nói như vậy.”

“Ồ, em cũng nghĩ vậy.” Nỗi thất vọng tràn trề khiến giọng nói của cô trở nên nhẹ đến nỗi không nghe thấy.

“Từ sau khi em ra đi, cậu ấy chưa từng nhắc đến em, như thể cậu ấy chưa từng quen biết em vậy.”

“...” Mộc Mộc không trả lời, nhắm mắt lại, dựa lưng vào thành ghế phía sau.

Cô cứ nghĩ rằng bản thân mình đã rất kiên cường, đã có thể sống một cách bình thường, thanh thản, tuy nhiên, sự xuất hiện của Trác Siêu Nhiên đã khiến vẻ bình tĩnh mà cô cố ngụy trang hoàn toàn sụp đổ.

Biết rõ kết quả như vậy, rõ ràng là muốn có kết quả như vậy, giờ đây tận tai nghe thấy, đến nỗi xé nát tâm can, không khác gì năm đó.

“Nếu đã yêu cậu ấy, không thể quên được cậu ấy, tại sao lại phải ra đi?” Anh hỏi.

Cô lặng lẽ lắc đầu, rơi nước mắt.

Cô không muốn nói cho anh biết, tất cả đều là vì anh, vì muốn để hai anh em anh có thể chung sống hòa thuận.

Giờ đây xem ra lựa chọn của cô là đúng đắn.

Lại một đêm trần trọc không ngủ, Mộc Mộc nằm trong chăn, bắt đầu lên cơn ho, càng lúc càng dữ dội.

Cô muốn uống thuốc, lại phát hiện ra ấm đun nước đã cạn khô, không còn một giọt nào cả.

Mà đêm đen dường như lại kéo dài vô tận. Sau đó, cô bắt đầu chầm bài, sau khi đã chầm xong hết, cô bắt đầu viết giáo án, cứ như vậy, suốt cả một đêm, tới tận khi trời sáng mới ngủ thiếp đi.

Buổi sáng hôm sau ở Sát Nhã rất yên tĩnh, vì là cuối tuần, đồng hồ báo thức không đổ chuông đúng giờ. Cơn gió lạnh luồn qua khe cửa sổ lại đánh thức Mộc Mộc, cô rùng mình một cái, ngồi bật dậy khỏi giường, bật miệng ho dữ dội.

Nghe thấy có tiếng gõ cửa, cô khoác chiếc áo bông dày cộp lên người, bước tới trước cửa, mở hé thành một khe hở nhỏ. Trong khoảng sân trống trải, Trác Siêu Nhiên đang khoác trên mình tấm áo của ánh nắng sớm, đứng ở bên ngoài.

Cô vội vàng mở cửa, mời anh vào trong nhà. “Sao anh lại tới đây?”

“Anh đến xem em sống có tốt không?” Anh nói, đưa mắt quan sát căn phòng của cô.

Mùa đông lạnh lẽo vừa mới qua đi, vì là nơi sâu nhất của cao nguyên nên đầu xuân cũng không hề cảm thấy ấm áp, Mộc Mộc vẫn phải nhờ tới bếp lửa để sưởi ấm, tường nhà màu nâu xám, có những vết nứt nhỏ, gió lớn thổi tới, sẽ phát ra những âm thanh ừ ừ.

Cô ngồi bên bếp lửa, tiếp thêm củi vào đó, khơi ngọn lửa cháy lên, đốm lửa lách tách cháy trong bếp.

Căn phòng đã dần dần ấm lên, Trác Siêu Nhiên ngồi xuống bên bếp lửa. “Hai năm qua, em đều sống ở đây ư?”

“Ừm, em rất thích nơi đây.”

Ở vùng đất thanh tịnh này, cô mới cảm nhận được cuộc đời của con người thật dài, không bị quá khứ làm vướng bận bước chân tiến về phía trước.

Trác Siêu Nhiên do dự một lát, “Tuần sau anh và Tiểu Thường sẽ đính hôn, hy vọng em có thể tới tham dự lễ đính hôn của bọn anh.”

“Đính hôn? Hai người định làm lễ đính hôn ở đâu? Thành phố S ư?”

“Không, công việc của anh ở đây quá nhiều, không thể dứt ra được, tổ chức ở doanh trại thôi.”

“Vậy, anh ấy có tới không?” Cô đưa tay cầm lấy chiếc cốc và ấm nước trên bếp lửa, muốn mượn cơ hội rót nước để né tránh cái nhìn sắc lạnh của Trác Siêu Nhiên.

“Ừm, sáng sớm nay anh đã gọi điện cho cậu ấy. Cậu ấy nói... ngày mai sẽ tới”

Trong lúc thất thần, cốc nước trên tay Mộc Mộc rơi xuống đất, vỡ tan. Cô vội vàng ngồi xuống nhặt những mảnh thủy tinh vỡ, mảnh thủy tinh cửa đứt ngón tay cô, máu đỏ chảy ra từ trong lòng bàn tay, cô không hề có chút cảm giác đau đớn, nhặt hết mảnh vỡ dưới đất lên, đặt vào trong lòng bàn tay đầy máu.

Trác Siêu Nhiên vội vàng túm chặt tay cô, dùng khăn giấy lau giúp cô bớt vết máu không ngừng trào ra. “Em không muốn gặp cậu ấy ư?”

Nói không muốn nhìn thấy anh, đó là điều không thể, nhưng gặp rồi thì sao nào? Ngoài việc quấy rối cuộc sống đang bình lặng của anh, nó chẳng có tác dụng gì khác nữa. “Không phải là không muốn, mà là lo sợ, Siêu Nhiên, coi như em cầu xin anh, đừng nói với anh ấy rằng em đang ở đây... Em sợ sẽ lại quấy rối cuộc sống của anh ấy.”

“Nếu cậu ấy đã quên được em, em sẽ không thể quấy rối cuộc sống của cậu ấy, nếu em có thể quấy rối cuộc sống của cậu ấy, điều đó chứng tỏ rằng cậu ấy đã không quên được em.”

“...” Mộc Mộc cúi đầu, nắm chặt tay lại, máu tươi không ngừng tuôn chảy qua lực dồn ép mạnh mẽ.

Trác Siêu Nhiên lắc đầu thở dài: “Trước đây, anh cứ nghĩ rằng tình yêu và tình bạn, tình thân không có gì khác nhau, đều là một thứ tình cảm ấm áp. Sau khi gặp Tiểu Thường rồi, anh mới phát hiện ra rằng anh đã sai. Tình yêu, giống như một loại thuốc độc, có thể khiến người ta điên cuồng, khiến người ta mê muội, khiến bản thân mình cũng không nhận ra mình nữa. Anh đã từng nghĩ không chỉ một lần, nếu Tiểu Thường là bạn gái của Siêu Việt, anh sẽ làm như thế nào...Anh cũng đã từng nghĩ, nếu người mà Tiểu Thường yêu là Siêu Việt, liệu anh có dễ dàng nói lời “chia tay”...”

Trác Siêu Nhiên lạnh lùng lắc đầu, “Nhưng anh không thể biết, anh sẽ lựa chọn như thế nào.”

“Anh thật lòng yêu cô ấy. Tình cảm đối với em, chỉ là một sự cảm thương, đó không phải là tình yêu.”

Trác Siêu Nhiên nói: “Anh thường nghĩ, nếu anh gặp Tiểu Thường sớm hơn một chút, em và Siêu Việt sẽ không có kết cục như bây giờ.”

“...” Có thể có một số chuyện, là điềm báo trước của định mệnh.

“Hãy đi gặp Siêu Việt đi, không thể ở bên nhau, cũng có thể trở thành những người bạn.”

“Bạn? Em và anh ấy, có thể không?” Mộc Mộc lắc đầu, đáp án không nói cũng đủ hiểu.

Cô lại không muốn hóa giải tình cảm này, thả nhiên đối diện với anh? Hai năm trước, khi cô gặp lại Trác Siêu Việt, cô đã từng cố gắng thử rồi, coi Trác Siêu Việt như một người bạn, thậm chí là người thân, cô cứ nghĩ mình có thể làm được, kết quả cô đã phạm phải một sai lầm không thể tha thứ...

Giờ đây, cô khó khăn lắm mới có thể sửa chữa được lỗi lầm đó, sao có thể lại xuất hiện khi anh đã quên đi rồi?

Nhưng, cô thật sự rất muốn gặp anh, ý muốn được gặp anh giống như một dây mây khô hàng nghìn năm, cứ quấn chặt lấy tâm tư của cô, cho dù cô có giãy giụa như thế nào cũng không thể thoát được.

Trác Siêu Nhiên thấy cô yên lặng hồi lâu không nói, lại hỏi: “Anh luôn thích tiếng đàn piano của em, không biết anh có đủ thể diện để mời em tới chơi một bản nhạc trong lễ đính hôn của bọn anh không?”

Lời đề nghị này được đưa ra một cách hết sức thành khẩn, khiến cô dù muốn từ chối cũng không tìm được lý do.

“Để em suy nghĩ thêm một chút nhé!”

“Ừm.” Trác Siêu Nhiên gật đầu, không cưỡng ép, khẽ khàng nâng tay cô lên, thành thực lau rửa vết thương cho cô, băng bó lại cẩn thận.

Nhiều năm trôi qua, anh đã thay đổi rất nhiều, nhưng sự dịu dàng của lần đầu tiên gặp gỡ vẫn không hề thay đổi, vẫn tận tâm chăm sóc, bảo vệ cô một cách tự nhiên, dường như giữa họ chưa hề có sự phản bội và gây tổn thương cho nhau.

“Siêu Nhiên, anh không hận em chứ?” Mộc Mộc hạ thấp giọng hỏi. “Anh đừng tốt với em như vậy, em không xứng đáng.”

“Chưa từng yêu, sao có thể thù hận?” Anh mỉm cười thanh thản. “Hồi đầu, anh thật sự rất tức giận, tức giận vì hai người đã không tin rằng anh sẽ tác thành cho hai người, lại muốn lừa dối anh, phản bội anh, cũng không muốn thẳng thắn nói rõ mọi chuyện với anh. Sau đó dần dần anh đã nghĩ ra... Không phải vì hai người không tin, mà là không muốn anh tác thành cho hai người. Bọn em thà rằng chia tay nhau, cũng không hy vọng anh sẽ lùi bước.

Cuối cùng thì anh cũng đã hiểu rồi, hiểu được sự đấu tranh giằng xé của họ, hiểu được sự lựa chọn của họ.

Có một sự tổn thương, không phải bởi vì không để ý, mà là vì quá để ý.

Trác Siêu Nhiên vỗ vỗ vào bờ vai gầy yếu nhưng lại kiên cường hơn trước đây của cô, đứng lên.

DIỆP LẠC VÔ TÂM

Bước ra cửa, anh đứng đó nói với cô câu cuối cùng: “Mộc Mộc, từ ngày đầu tiên khi anh quen em, nhìn thấy em ngồi khóc một mình rong đêm khuya, anh đã rất muốn được che chở cho em, chăm sóc em... Cho dù em đối với anh như thế nào, cho dù mối quan hệ giữa em và Siêu Việt như thế nào, suy nghĩ đó vẫn chưa hề thay đổi, sau này, anh vẫn sẽ chăm sóc cho em. Cho dù em có bất cứ mong muốn gì, đều có thể tới tìm anh, anh sẽ gắng hết sức để giúp em.”

“Em...” Lời nói chân thành đó khiến Mộc Mộc không thể không xúc động, cô cố gắng kìm nén những giọt nước mắt, nói với anh: “Em sẽ tới! Em nhất định sẽ tới tham dự lễ đính hôn của anh.”

Cô quyết định đi không phải vì ai khác, mà chỉ vì người đàn ông trước mặt cô, Trác Siêu Nhiên đã đối xử tốt với cô như vậy, cho dù là sai hay đúng, cô đều phải đi để tặng anh bản nhạc hay nhất, chúc anh trọn

đời hạnh phúc.

43. Chương 43: Chương 43

Chiều ngày hôm sau, ánh tà dương đang trong độ rực rỡ nhất. Trác Siêu Nhiên lại tới mang theo món thịt dê tươi ngon.

Mộc Mộc còn chưa kịp đón lấy, đám trẻ đã rất lâu chưa được ngửi thấy mùi thịt ở trong trường đều phấn khởi vây quanh anh, cứ nhảy nhót loạn xạ như những chú khỉ con đáng yêu, còn luôn miệng hỏi thầy hiệu trưởng xem lúc nào thì được ăn thịt.

“Được, ngay bây giờ, đi nhóm lửa thôi, chúng ta sẽ ăn thịt nướng.”

Trong tiếng hò reo của bọn trẻ, đồng lửa lớn đã được nhóm lên.

Tối hôm đó, Mộc Mộc và Trác Siêu Nhiên ngồi quanh đồng lửa nướng thịt, uống rượu, trò chuyện nói về cuộc sống của họ trong hai năm qua, nói tới chuyện phong thổ nhân tình ở vùng đất Tây Tạng.

Tây Tạng quả là mảnh đất tĩnh lặng, mặc dù dáng vẻ của họ đã trở nên tang thương hơn, nhưng nỗi u ám vốn chất chứa đầy trong lòng họ dường như đã được dải đất tĩnh lặng này gột rửa sạch sẽ, có được vẻ tự nhiên khi ngồi bên nhau. Họ giống như những người bạn lâu ngày gặp lại, hoặc yên lặng, hoặc nói chuyện, đều rất thoải mái tự tại như vậy.

Bất giác, họ lại nói tới Tiểu Thường- bạn gái Trác Siêu Nhiên.

“Cô ấy và em hoàn toàn không giống nhau, cô ấy giống như ánh mặt trời...” Nhắc tới Tiểu Thường, đáy mắt của Trác Siêu Nhiên toát lên vẻ dịu dàng, Mộc Mộc bất giác ngẩng người ra nhìn ngấm, bởi vì thông qua ánh mắt của anh, cô dường như đã nhìn thấy một người khác, cũng có đôi mắt như vậy, cũng dịu dàng như vậy...

“Em đang nhìn...anh đấy à?” Trác Siêu Nhiên mỉm cười hỏi, giọng điệu như vừa bình tĩnh.

Mộc Mộc vội vàng thu ánh mắt lại, yên lặng uống trà, khẽ nhấp một ngụm rượu nóng, nhưng lại bị rượu làm bỏng cả đầu lưỡi.

Trác Siêu Nhiên không kìm nén được, bật cười, Mộc Mộc vừa lè lưỡi, vừa cười với anh, hai người dường như không có khoảng cách, mối quan hệ đó không giống người yêu, mà giống những người bạn.

Cười một lát, hai người bất giác yên lặng, Trác Siêu Nhiên liếc nhìn cô một cái, ánh mắt bỗng hiện lên một chút thương cảm.

“Cậu ấy đến rồi, đến từ trưa hôm nay.”

Mộc Mộc căng thẳng đến nỗi nắm chặt bàn tay phải, vết thương còn chưa liền miệng, bỗng lại rỉ máu.

Thời gian dù có thể khiến vết thương không còn rỉ máu, nhưng cũng không thể nào khiến nó liền miệng lại được, cho dù bất cứ lúc nào chạm phải nó, đều có thể không ngừng rỉ máu.

Cô cắn chặt đôi môi, sợ rằng nếu không cắn chặt lại sẽ buột miệng hỏi: Anh ấy có khỏe không? Sống có tốt không? Đã có bạn gái chưa?

Cô biết mình không nên hỏi.

Trác Siêu Nhiên dường như biết đọc ngôn ngữ của trái tim, nhìn thấu tâm sự của cô. “Anh đi Tây Tạng chưa lâu, cậu ấy liền tới Siberia làm ăn...Cũng lâu rồi anh chưa gặp lại cậu ấy.”

Mộc Mộc cố gắng kìm nén nỗi khát khao thôi thúc trong lòng, yên lặng nghe anh nói, cô thậm chí nín thở, sợ rằng hơi thở sẽ làm gián đoạn lời nói của anh.

“Cậu ấy đã thay đổi rất nhiều, trưởng thành hơn, trầm tư hơn, cũng ít nói hơn...” Trác Siêu Nhiên dừng lại một chút, cười đau khổ, nói tiếp: “Bọn anh mới hơn một năm không gặp, mà như đã mười mấy năm, gặp rồi chẳng biết nói gì cả.”

“Anh ấy... đến một mình sao?” Lời nói vừa buột khỏi miệng, cô đã hối hận, điều này chẳng có liên quan gì tới cô cả, nhưng cô lại bức thiết rất muốn biết đáp án.

“Không, cậu ấy dẫn theo một cô gái Nga.”

Mộc Mộc hít liên mấy hơi thật sâu, vẫn cảm thấy bị thiếu dưỡng khí, lại uống một ngụm rượu lớn, rượu nóng, lạ nghẹn nơi cổ họng, khiến cô ho dữ dội.

Trác Siêu Nhiên vỗ mạnh vào lưng cô, “Đó chẳng phải là kết quả mà em mong muốn hay sao?”

Cô gật đầu thật mạnh, nhưng nhịp tim càng lúc càng nặng nề.

Hóa ra, khi thật sự đối diện, lại đau đớn như vậy.

“Vì vậy, anh không nói với cậu ấy rằng em đang ở đây.”

“Ừm, cảm ơn.”

Trác Siêu Nhiên lấy một tấm thiệp mời ra, đặt vào trong tay cô, ngày tháng trên đó được viết là ngày mai. “Em có thể không đến, anh không miễn cưỡng.”

Cô ngửa cổ lên, cả cốc rượu nóng chảy ngược vào cổ họng cô, biến thành giọt lệ trào ra từ khóe mắt.

Đây không phải là kết cục mà cô mong muốn, không phải!

Đêm dài trong cuộc đời cuối cùng đã trôi qua.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộc Mộc ngồi lên chiếc xe mà Trác Siêu Nhiên cử tới để đón cô vào thành phố.

Lễ đính hôn được tổ chức ở một khách sạn nhỏ cạnh doanh trại nơi Trác Siêu Nhiên đóng quân, diện tích hội trường không lớn lắm, nhưng trang hoàng rất hoành tráng, tràn đầy nét văn hóa của dân tộc Tây Tạng.

Mộc Mộc vừa bước xuống xe, từ xa đã nhìn thấy bà Trác đang đứng tiếp khách bên ngoài cổng, dung mạo của bà vẫn cao quý như vậy. Bà mỉm cười chào hỏi quan khách, thời gian vẫn không hề lưu lại nhiều dấu vết trên khuôn mặt bà, sợi dây chuyền màu xanh ngọc càng tăng thêm phần nho nhã.

Trong lúc liếc mắt, bà đã nhìn thấy Mộc Mộc, thần sắc hơi sững lại một chút, nhưng không hề có vẻ ngạc nhiên, xem ra Trác Siêu Nhiên đã nói trước với bà điều đó rồi.

Chần chừ vài giây, bà Trác rầu rĩ kéo người đàn ông bên cạnh mình, ghé sát tai ông nói mấy câu. Mộc Mộc bấy giờ mới để ý thấy người đàn ông đó có nét rất giống với các đường nét trên khuôn mặt của Trác Siêu Nhiên và Trác Siêu Việt, khí chất thì lại giống Trác Siêu Việt tám phần, vẻ ngang ngược được thể hiện ra ngoài, chỉ là có vẻ từng trải và thâm trầm hơn anh mà thôi.

Người đàn ông ngược mắt nhìn về phía Mộc Mộc, khe khẽ gật đầu với cô, ông không cười, nhưng khuôn mặt lại lộ rõ vẻ hiền từ.

Mộc Mộc do dự bước lại gần, “Cháu chào hai bác.”

Thấy ông nghiêng người nhường đường, tỏ ý mời cô vào, Mộc Mộc lập tức cúi chào, cúi đầu đi vào bên trong khách sạn.

Mộc Mộc đã từng hàng nghìn, hàng vạn lần tưởng tượng ra cách họ gặp lại nhau, nhưng giờ đây, giây phút đó sắp tới rồi, cô lại không hề cảm thấy vui vẻ, cảm giác như đang đi xuống vực sâu, mỗi một bước đều có thể ngã nhào tan xương nát thịt.

“Cứ như vậy nhé” Một giọng nói trầm ấm vang lên.

Là giọng của Trác Siêu Việt!

Mộc Mộc lập tức sững người lại, không nghĩ gì cả, quay ngay đầu lại.

Là anh, đúng là anh rồi, thế giới huyền ảo đã xuất hiện không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ của cô đã trở thành hiện thực, dường như còn huyền ảo hơn cả trong giấc mơ.

Anh gầy quá, cằm dưới hóp đi nhiều. Khí chất của anh cũng thay đổi, đã mất đi vẻ hoạt bát ngang ngược tự cho là nhất trên đời, trở nên trầm tĩnh sâu sắc hơn, giống như lòng biển sâu trong đêm đen, sâu đến mức không thể dò đoán được...

Thời gian giống như một lưỡi dao sắc nhọn, tôi luyện anh trở thành một người đàn ông có sức hấp dẫn hơn, ngay cả đường nét trên khuôn mặt cũng được gọt giũa một cách rõ ràng.

Trác Siêu Việt vừa cúp điện thoại, khe khẽ liếc mắt, ánh mắt của hai người gặp nhau trong không trung. Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng dài hơn cả một đời người.

Dáng vẻ của anh rõ ràng như vậy, rõ ràng tới mức có thể nhìn thấy vẻ kinh ngạc, dờ dẫm không hề che giấu của anh, còn cả hình bóng của cô được phản chiếu trong cặp đồng tử màu nâu đậm của anh nữa.

Trước khi đến đây, cô đã cố ý trang điểm một chút, gò má trắng nhợt đã được phủ thêm một lớp phấn hồng, đôi mắt long lanh, hàng lông mi dài cong vút, mái tóc dài đen mượt đã được uốn cong. Cô mặc bộ lễ phục màu vàng nhạt mà Trác Siêu Nhiên sai người mang tới, nhìn rất dịu dàng mềm mại, cổ điển trang nhã.

Đáng tiếc, cô còn chưa kịp nhìn thấy nhiều hơn nữa, tầm mắt đã nhanh chóng bị nhòe đi, ngoài hơi nước ra cô không nhìn thấy gì nữa.

“Đã lâu không gặp.” Anh nói, chỉ là một câu đơn giản, nhưng lại mang đầy vẻ tang thương.

“Em...” Cô muốn nói điều gì đó, mở miệng ra nhưng lại không thốt lên được. Cô đang muốn thử lại một lần nữa, bỗng nhiên có một cô gái Nga khoảng hơn hai mươi tuổi bước tới, thân mật nắm lấy cánh tay của Trác Siêu Việt, nói những câu tiếng Nga mà cô không hiểu nổi, Trác Siêu Việt trả lời cô ấy, cô chỉ nghe hiểu một từ Roly, chắc đó là tên của cô gái đó.

Trác Siêu Việt quay lại nhìn lại, mỉm cười bình thản với Mộc Mộc, gật đầu chào, sau đó, đi lướt qua cô.

Khi Trác Siêu Việt đi ngang qua cô, cả thế giới dường như ngưng đọng lại, một luồng gió lạnh thổi vào trong trái tim cô...

Cô liếm liếm đôi môi khô nẻ, vội vàng tìm một chủ đề: “Bạn gái anh rất xinh.”

Cô không có ý gì khác, chỉ là muốn tìm một chủ đề, vì muốn giữ anh đứng lại thêm lát, để cô có thể ngắm nhìn anh thêm một chút.

Bước chân của anh dừng lại một chút. “Không xinh đẹp bằng cô.”

Đó là một giọng nói đầy hồ hững, một lời nịnh bợ không chút thành ý, nhưng, khi Mộc Mộc nghe được câu nói đó, lại cảm thấy ý nghĩa thật sâu xa.

Trác Siêu Việt nhếch mép đầy mỉa mai, “Nhưng cô ấy tuyệt đối sẽ không ra đi mà không thềm từ biệt...”

Câu nói này là kiểu ăn nói điển hình của Trác Siêu Việt, gây đau đớn cho sự nhạy cảm mềm yếu nhất của cô. Không sai, là do cô không buồn để ý tới sự níu kéo của anh mà kiên quyết buông ta, thậm chí ra đi mà không một lời từ biệt, sự việc tới ngày hôm nay, cô còn mong ước xa xôi gì nữa?

Mong ước viễn vông rằng anh sẽ đợi chờ cô? Mong ước xa xôi rằng anh sẽ nói với cô rằng: “Anh tìm em rất lâu rồi, anh yêu em, đừng rời xa anh nữa!” ư?

Cô dựa vào điều gì chứ?

Cô mỉm cười chua chát, khe khẽ quay người.

Những giọt nước mắt không kiềm nén được rơi xuống, thấm sâu vào lớp bụi đất.

Cô hơi ngẩng đầu lên, rảo nhanh những bước chân trốn chạy.

Cô không hề hối hận.

Yêu anh không hối hận, rời xa anh cũng không hối hận, bởi vì những chùm pháo hoa trong không trung ở khách sạn ngày hôm ấy đã làm chứng cho tình yêu của họ, mặc dù ngắn ngủi, nhưng chói sáng, rực rỡ.

Trong buổi lễ đính hôn lãng mạn, trong tiếng nhạc kinh điển của ca khúc ‘Câu chuyện lãng mạn nhất’, Trác Siêu Nhiên khoát tay Tiểu Thường, đón nhận lời chúc phúc của mọi người.

Khuôn mặt ai nấy đều tươi cười rạng rỡ, không ai để ý thấy, ở một góc khuất, có một người đang len lén gạt nước mắt, bước lên sân khấu, ngồi xuống bên cạnh cây đàn piano trắng muốt.

Cho tới khi những âm thanh du dương vang lên, tiếng đàn piano bay lượn khắp không gian như bong bóng xà phòng trong giấc mơ, sự chú ý của mọi người mới chuyển dần về phía sân khấu, nhìn về phía bóng dáng nhỏ bé bên cây dương cầm.

Tác phẩm ưng ý nhất của Thân Dịch Thiên, kết hợp với sự biểu diễn xúc động nhất của Mộc Mộc, cho dù là một người không am hiểu gì về âm nhạc cũng có thể cảm nhận được một cảnh tượng đẹp để hạnh phúc nhất, khóe môi sẽ bắt giáng nở nụ cười...

Duy chỉ một mình Trác Siêu Việt, đôi môi càng lúc càng mím chặt, đầu lông mày càng lúc càng xích lại gần nhau.

Ngồi sát bên cạnh, Trác Siêu Nhiên đặt tay lên vai anh, nghiêng người khẽ nói: “Đây là bản nhạc đẹp nhất mà anh từng được nghe.”

Trác Siêu Việt đáp lại anh bằng một ánh mắt lạnh lùng, “Anh gấp rút gọi em từ Siberia về như vậy, rốt cuộc là muốn em tham dự buổi lễ đính hôn của anh, hay là vì muốn cho em nghe nhạc?”

“Bỏ qua lễ đính hôn, vẫn còn lễ kết hôn, một bản nhạc như vậy nếu bỏ qua rồi, e rằng em sẽ không còn cơ hội để nghe thấy nữa.”

“Anh trở nên lảm chuyện như vậy từ khi nào thế?” Trác Siêu Việt khó giấu nổi vẻ mặt giận dữ, định đứng dậy bỏ ra ngoài, nhưng lại bị Trác Siêu Nhiên giữ lại.

“Hãy tới chúc cô ấy một ly rượu.” Trác Siêu Nhiên rót đầy rượu vào chiếc ly trong tay anh. “Dù thế nào thì cũng từng yêu thương nhau, không thể làm bạn, cũng không nhất thiết trở thành kẻ thù.”

“Chuyện của em, anh không cần phải quan tâm, em không muốn dây dưa gì với cô ấy nữa!”

“Anh biết em hận cô ấy nói đi là đi luôn, giẫm đạp lên tình cảm và lòng tự trọng của em. Nhưng cô ấy cũng sống một cách không tốt lành gì, đến vùng núi xa xôi hẻo lánh chịu đựng khổ sở, đã trải qua hai mùa đông giá lạnh trong một căn phòng bốn bề lộng gió...”

“Mùa đông giá lạnh.” Mấy chữ này khiến sắc mặt của Trác Siêu Việt càng tối sầm hơn, ngón tay bắt giáng bóp mạnh ly rượu.

Có người bạn bước tới chúc rượu, Trác Siêu Nhiên không nói tiếp nữa, cầm ly rượu đứng lên tiếp khách.

Bản nhạc đã chơi xong, người cũng nên ra về rồi.

Mộc Mộc nhìn lại người đàn ông gần trong gang tấc xong không thể chạm tới này một lần cuối cùng, lặng lẽ đi xuyên qua đám người đang nâng ly chạm cốc, bước về phía cặp tân lang, tân nương.

Cô nâng ly rượu lên, nói một câu chúc phúc bằng tiếng Tạng, dịch sang tiếng Hán, có nghĩa là mong hai người hãy trân trọng lẫn nhau, mãi mãi không bao giờ rời xa.

Tiểu Thường thấy Mộc Mộc uống một hơi hết cả ly rượu trắng, khẽ đưa mắt nhìn Trác Siêu Nhiên một cái, nâng ly rượu lên, ngửa cổ định uống hết cả ly rượu, một bàn tay ấm áp dịu dàng đón lấy ly rượu của cô, “Sức khỏe của Tiểu Thường không tiện uống rượu, ly rượu này, anh sẽ uống thay cô ấy.”

Mộc Mộc cười nói: “Thôi đi, anh cũng đừng uống nữa, anh đã uống đủ nhiều rồi...”

Một cảm giác ớn lạnh bất ngờ ập tới, cô dùng toàn bộ sức lực để khống chế bản thân mình, ánh mắt cuối cùng vẫn hướng về phía cảm giác ớn lạnh - Trác Siêu Việt, còn cả cô gái Roly bên cạnh anh nữa.

Dòng máu nóng kết hợp với men rượu cứ bốc lên ngùn ngụt trong đầu cô, cô có chút mơ màng, cảnh vật xung quanh dường như càng lúc càng cách xa cô, đến mức không thể chạm tay với tới, không biết là do tác dụng của men rượu, hay là vì tư thế hết sức thân mật của Roly và anh.

Hít hai hơi thật sâu, Mộc Mộc giữ vững được thần trí đang mơ màng, lại rót đầy ly rượu, bước về phía Trác Siêu Việt. “Ly rượu này, em mời anh, chúc mừng anh đã tìm được người thực sự yêu anh. Trước đây, dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì đều đã qua rồi... Hy vọng chúng ta vẫn có thể làm bạn.”

Cô ngửa cổ, rượu trắng chảy vào trong họng, bỏng rát như hàng nghìn, hàng vạn lưỡi dao đang cào xé.

“Tôi không phải là cô, tôi không thể quên được...” Anh nghiêng người, hơi thở nồng nhiệt đẩy cô xuống tận vực sâu không đáy. “Ô Mộc Mộc, những thứ cô nợ tôi, tôi đều không thể quên được!”

Cô sững người lại, bàng hoàng nhìn về phía Roly đang tròn xoe mắt hiếu kỳ nhìn cô, giọt nước mắt không thể kìm nén lăn xuống từ khóe mắt.

Không còn sức lực để đối diện, cô vội vàng lùi lại phía sau, trốn chạy ra ngoài hành lang cửa chính. Không biết có phải vì suốt đêm qua không ngủ, cơ thể cô đã trở nên phiêu diêu bay bổng, bước chân càng lúc càng không còn sức lực.

Cô muốn vịn tay vào tường để nâng đỡ cơ thể đang lảo đảo, hai tay cố gắng hướng về phía bức tường, nhưng bức tường dường như biết chuyển động, cô vươn tay mãi mà không với tới được.

Bỗng nhiên, cô chạm phải một đôi bàn tay ấm áp, sức mạnh và hơi ấm quen thuộc khiến toàn thân cô chấn động.

“Cô muốn đi đâu?” Giọng nói thâm trầm mà đầy sức cuốn hút vang lên bên tai cô, kèm theo đó là hơi thở ấm áp.

Trong chốc lát, một cơn choáng váng khiến trời đất tối sầm ập tới, cô không nhìn thấy gì nữa, không nghe thấy gì nữa, ngay cả tri giác cũng không còn, một cảm giác giống hệt như cái chết vậy.

Cô cố gắng hít thở, đầu óc quay cuồng hỗn loạn mới dần khôi phục lại tri giác. “Em nên đi rồi.”

“Đi?” Giọng điệu của anh bỗng chùng xuống, “Cô nói một câu ‘Tạm biệt’ với tôi cũng khó khăn như vậy sao?”

“Em...”

Lời nói của cô còn chưa thốt ra khỏi miệng, cánh tay chắc khỏe đã ôm chặt cô vào lòng, cô kinh ngạc kêu lên một tiếng, tiếp ngay sau đó, một đôi môi nóng bỏng đã trùm xuống...

Nụ hôn của anh, vẫn đột ngột, hoang dã như xưa, hoàn toàn không để cho cô có đường lùi, cứ điên cuồng xoay chuyển, giống như đang trừng phạt cô, cũng giống như đang trút hết nỗi oán hận của anh.

Còn cô, không hề muốn rút lui, nỗi nhớ mong sâu thẳm tâm hồn cô đã hoàn toàn được anh thổi bùng lên, không thể lụi tắt được nữa.

Hành lang rất tĩnh lặng.

Tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe thấy cả nhịp đập của trái tim anh, mãnh liệt mà khác thường – hoàn toàn không giống với biểu hiện lạnh lùng của anh.

Hóa ra, anh không quên cô, anh cũng nhớ cô, nhớ mong vòng tay yêu thương nồng nhiệt này.

Cô nhắm đôi mắt ướt nhèm, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh một cách cuồng nhiệt hơn, ngoài cách đó ra, không còn cách nào khác có thể diễn tả nỗi nhớ nhung và mong đợi suốt hai năm qua của cô.

Tình cảm sâu đậm khi thoát ra khỏi mọi sự ràng buộc, không thể thu lại được, họ càng hôn càng cuồng nhiệt, càng ôm càng chặt, thậm chí phần dưới chân cũng không chịu yên phận, ngã dựa vào tường, cơ thể cường tráng đè chặt vào cơ thể mềm mại của cô...

Để có một giây phút yêu thương, ôm hôn không hề kiêng nể này, họ đều đã phải chờ đợi quá lâu rồi.

Hôn cho tới khi Mộc Mộc không thể thở được nữa, Trác Siêu Việt mới chậm chậm buông cô ra, đôi môi nóng bỏng có chút cảm giác tê lạnh.

“Anh cứ nghĩ rằng, anh đã hoàn toàn quên được em.” Giọng nói của Trác Siêu Việt có phần khản đặc, bàn tay dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của cô, từ đáy mắt anh toát lên những tia nhìn yêu thương và trân trọng.

“Em cũng nghĩ rằng em có thể.”

“Đáng tiếc...”

Cô hít một hơi thật sâu, lại dựa vào lòng anh, hôn lên đôi môi anh, bịt chặt lời nói mà anh còn chưa kịp nói ra...

Giật mình vì bất ngờ, lần này, anh hôn cô một cách vô cùng xúc động.

Tiệc rượu bên trong dường như đang lên đến cao trào, tiếng cười nói, tiếng chúc phúc càng lúc càng rộn rã. Mộc Mộc đã không còn nghe thấy gì từ lâu rồi, trong mắt, trong tim chỉ có hình bóng của người đang đứng trước mặt.

Nếu không có một âm điệu tiếng Nga đầy kinh ngạc vang lên, họ có lẽ sẽ còn ôm hôn nhau mãi mãi như trời với đất vậy.

Mộc Mộc hốt hoảng mở mắt ra, nhìn thấy cô gái xinh đẹp tóc vàng trước mặt, trở nên hoang mang, bất lực như vừa tỉnh dậy từ một cơn mơ.

Trác Siêu Việt vẫn ôm cô, không hề rời lỏng vòng tay. Cánh tay cô ôm lấy cổ anh lại càng lúc càng trở nên yếu ớt, dần dần buông ra...

Rồi trong giây phút cuối cùng, lại bỗng nhiên ôm chặt.

“Xin lỗi!” Ngữ điệu của cô rất chân thành, cô tin rằng cô gái xinh đẹp tóc vàng kia mặc dù không thể hiểu được, cũng sẽ cảm nhận được tình yêu của cô. “Tôi yêu anh ấy, dù đúng hay sai, chỉ cần anh ấy không buông tay, tôi cũng sẽ không buông tay!”

Điều khiến Mộc Mộc bất ngờ, đó là sau cảm giác kinh ngạc, cô gái xinh đẹp kia không hề đau buồn, cũng không phẫn nộ, mà lại cười khúc khích, nháy mắt với Trác Siêu Việt, nói một câu tiếng Nga, rồi quay người bước đi.

“Cô ấy... Cô ấy không phải là bạn gái của anh ư?”

“Roly là bạn gái của anh,” Trác Siêu Việt mỉm cười, “Giới tính nữ, là bạn, cô ấy rất thích Trung Quốc, nghe nói anh về nước, cứ một mực đòi theo anh về chơi...”

“Vậy, anh bây giờ vẫn một mình sao?” Cô nhìn anh, ánh mắt giống như một dòng suối nhỏ thanh tịnh, cứ róc rách chảy trên khuôn mặt của Trác Siêu Việt.

Cho dù trải qua bao nhiêu đau thương, lúc này đây, có thể ôm hôn nhau như vậy, sao không thể là một niềm hạnh phúc?

Hóa ra thứ được gọi là tình yêu, một khi đã lọt vào trái tim, cho dù bị bụi phủ kín bao lâu, chỉ cần trái tim còn đập, dù thế nào nó cũng không thể quên được!

“Anh phải quay vào rồi, nếu không, chắc anh trai anh sẽ không trụ nổi nữa...”

Anh không trực tiếp trả lời cô, chỉ khi đi tới chỗ rẽ của hành lang, mới khe khẽ quay nhìn lại, “Đừng nghĩ rằng anh đang đợi em, chỉ là anh chưa gặp được người phụ nữ nào ưng ý thôi...”

Đêm hôm đó, Mộc Mộc ngủ rất ngon, cô mơ thấy hồ Nạp Mộc Thác, mặt hồ phủ đầy cánh hoa hồng hình trái tim, cô và Tiểu Thương để chân trần đi bên hồ, Trác Siêu Nhiên và Trác Siêu Việt đi sau họ, dấu chân của bốn người từ bờ bên này kéo dài tới tận bờ bên kia.

Trong hạnh phúc ngọt ngào, ngay cả bóng tà dương trước mắt cũng đều trở nên âm đạm, nhạt nhòa.

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Ngủ một giấc tới tận khi mặt trời đứng bóng, cô tỉnh dậy từ một giấc mơ đẹp, hồi tưởng lại một chút, đang định bước xuống giường, có tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên bên ngoài cánh cửa cũ nát.

Cô ngạc nhiên mừng rỡ đến nỗi ngay cả áo khoác ngoài cũng không kịp mặc, cứ mặc quần áo ngủ chạy ra cửa, chân không cần thận đá đổ cả ghế, nhưng cô không hề có cảm giác gì.

Cô mở cửa ra, không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy Trác Siêu Việt bước vào, chỉ có điều không thể hiểu được, tại sao trên người anh lại mang theo một luồng hơi rất lạnh, trên mái tóc còn vương nhiều cát bụi.

Ánh mắt cô nhìn về phía cửa sổ mà cô đã quên chưa kéo rèm cửa, đã hiểu ra đôi chút, “Anh đến từ khi nào vậy?”

“Mặt trời mọc ở đây thật đẹp.” Anh nói một cách thoải mái, ánh mắt chăm chú quét một lượt khắp căn phòng, cửa sổ hở hoác lộng gió, chiếc giường gỗ ọp ẹp xiêu vẹo, còn cả bếp củi bụi than đen ngòm cũng không qua khỏi ánh mắt sắc lạnh của anh.

Ánh mắt anh khiến Mộc Mộc không thể không lo lắng rằng đồ đạc trong nhà cô sẽ tan thành mây khói.

“Hôm nay thời tiết không tồi, chúng ta đi dạo một chút đi.” Cô nói.

“Được thôi.”

Bầu trời xanh bao la, từng đám mây trắng lững lờ trôi, gió reo vi vu bên tai.

Từng chú cừ trắng muốt đang nhón nhơ gặm cỏ trên thảo nguyên xanh non, chốc chốc lại phát ra những tiếng kêu be be.

Mộc Mộc lặng lẽ đi bên cạnh Trác Siêu Việt, tận hưởng hương thơm của bầu không khí trong lành, cũng tận hưởng sự tĩnh lặng xa hoa này.

“Tại sao vẫn sống một mình? Chẳng phải em đã nói là sẽ tìm một người đàn ông dám yêu em sao?” Anh bỗng nhiên hồ hững hỏi cô.

Mộc Mộc suy nghĩ một lát, trả lời một cách nghiêm túc: “Em cũng muốn tìm, đáng tiếc là không ai cần em...”

“Hay là, em tạm chấp nhận anh cho xong vậy?” Giọng nói của anh vẫn điềm tĩnh như vậy.

Lần này, cô trầm ngâm rất lâu, trầm tư đến mức sắc mặt của ai đó không còn điềm tĩnh được nữa.

“Ồ, thực ra tạm chấp nhận một chút, cũng được!”

Trác Siêu Việt mỉm cười, bàn tay to khỏe khe khẽ luồn sâu vào trong mái tóc cô, làm rối tung mái tóc dài của cô, cũng làm rối tung cả nhịp tim của cô nữa.

44. Chương 44: Phần Kết

Gió mơn man trên má, sợi tóc mềm mại dính lên đôi môi chín mọng, Trác Siêu Việt dùng ngón tay gạt sợi tóc đó ra, lặng lẽ ngắm nhìn cô, dường như trong thế giới của anh, chỉ có một mình cô.

“Này, sao lại nhìn em như thế?” Cô đẩy anh ra, mặc dù không phải là lần đầu tiên bị anh nhìn chăm chú, nhưng, ánh mắt nóng bỏng quen thuộc đó vẫn khiến toàn thân cô nóng bừng.

“Nhìn xem em có béo lên chút nào không...” Anh khẽ cười, vắn vẽ cợt nhả như xưa. “Ôi chao, chỗ cần có thịt, thì lại không có...”

“Anh! Mộc Mộc tức đến nổi mặt mũi đỏ lựng.

Nụ cười của Trác Siêu Việt càng rạng rỡ hơn, dặt tay Mộc Mộc một cách tự nhiên, quay người bước về phía vừa đi tới, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua hai bàn tay đang nắm chặt với nhau.

“Anh đưa em đi đâu?”

“Đi ăn pizza!”

Trên thảo nguyên mênh mông, gió và cát cọ sát vào nhau phát ra những âm thanh tinh tế, đồng cỏ xanh non và bầu trời xanh thẳm chạm vào nhau ở cuối chân trời, từng đàn cừu trắng nhởn nhơ gặm cỏ, vang lên khúc nhạc hã hê

Chiều tối, Trác Siêu Việt mới đưa Mộc Mộc quay về.

Mộc Mộc mở cửa phòng ra, nhìn sắc trời một chút. Ráng chiều rực rỡ đang mất dần trên vạch đất bằng, so với sự chờ đợi suốt hai năm, một ngày thật ngắn ngủi, cô vẫn chưa nói hết nhwungx lời cô muốn nói nhất.

Cô ngáp ngừng một chút, “Anh có khát không? Có cần vào nhà uống chút nước không?”

Trác Siêu Việt không chút do dự, gật đầu.

Mộc Mộc mời anh vào nhà, cầm ấm nước còn đang sôi trên bếp, pha một cốc trà tươi mới cho anh, chỉ vào lá cỏ chanh tổng cốc, nói: “Đây là cỏ chanh do em trồng, em thích dùng nó để pha trà, chua chua ngọt ngọt rất tinh khiết, uống vào cũng có một cảm giác rất thoải mái.”

Trác Siêu Việt đón lấy cốc trà, giữ chiếc cốc trong tay, “Ừm, rất thơm.”

Hương trà rất nhạt, nhưng trong phòng dường như lại có điều gì đó đang đậm đặc dần lên.

Mộc Mộc che miệng ho một tiếng, phá tan sự tĩnh lặng khiến tâm trạng người ta trở nên bất ổn. “Bao giờ anh quay về Nga?”

“Vẫn chưa quyết định. Anh và anh trai đã xa nhau lâu rồi, khó có cơ hội ở bên nhau, bọn anh vẫn còn cần hàn huyên thêm nữa.”

“Ồ.” Mộc Mộc cúi đầu uống trà, trà tranh ngỏ hơn rất nhiều. “Hai anh thực ra đã xa nhau bao lâu rồi?”

Cô ngược mắt lên, nhìn về phía khung ảnh điện tử đặt trên đầu giường, tấm ảnh đang được chiếu trên màn hình vừa hay chính là tấm ảnh mà cô thích nhất, Trác Siêu Nhiên và Trác Siêu Việt trong bộ quân phục, hào khí ngút trời.

Ánh mắt của Trác Siêu Việt cũng nhìn về phía khung ảnh, rất lâu.

“Anh mặc quân phục, có phải rất đẹp trai không?” Anh hỏi, giọng điệu đã không còn vẻ ân hận sâu sắc nữa, chỉ còn lại một chút cảm thán.

Mộc Mộc gật đầu thật mạnh, quả thực là rất đẹp trai, từ đầu tới chân đều toát lên khí khái chính trực của một quân nhân.

Cô còn nhớ anh từng nói, anh rời bỏ quân ngũ, là bởi vì đã đánh gãy chân một người, nhưng, một lính bắn tỉa ưu tú, lại có thể không có khả năng tự kiểm chế như vậy sao?

Kiểm chế, kiểm chế, cuối cùng cô cũng không thể kiểm chế nổi. “Anh, tời bỏ quân ngũ, thực sự là bởi vì đã đánh gãy chân người khác ư?”

“Tại sao lại hỏi như vậy?” Anh dường như rất có hứng thú với câu hỏi này của cô.

“Bởi vì em không tin... Anh sẽ không làm như vậy!”

Anh rót thêm nước vào cốc trà của mình, giọng nói lại gọn lên những con sóng nhỏ: “Vậy em cảm thấy anh trai của anh có thể không?”

“Đương nhiên là không...” Mộc Mộc bỗng nhiên sững người lại, “Anh ấy? lẽ nào anh ấy?”

“Buổi tối hôm đó, anh mặc quân phục, vì vậy anh không đánh trả... không ngờ bọn chúng còn trẻ tuổi mà lại hiểm ác như vậy, lại cầm dao xông vào.”

Con nhìn vào vai anh, nhớ tới vết sẹo đó, trái tim có cảm giác nhói đau. “Đám người đó điên rồi, anh mặc quân phục mà họ còn dám đánh anh?”

“Tuổi trẻ, không biết trời cao đất dày, cho rằng bố chúng có thể làm được tất cả, ý thế ức hiếp người khác quen rồi.”

Cô nắm chặt tay lại, có một số người phạm tội là do vận bất đắc dĩ, có một số người phạm tội, là do cố tình giẫm đạp lên sự nghiêm minh của pháp luật. so với kiểu phạm tội trước, kiểu phạm tội sau càng không thể tha thứ được.

“Đến khi anh trai anh kịp tới nơi, khắp người anh đã bê bết máu rồi.” Anh cười đau khổ, “Anh nghĩ, nếu là anh, anh cũng không thể không chế nổi bản thân mình.”

“Vì vậy anh đã nhận tất cả lỗi lầm về mình?”

“So với việc cả hia anh em đều phải rời bỏ quân ngũ, chỉ bằng một mình anh ra đi. Hơn nữa, bố anh lại đặt nhiều hy vọng vào anh ấy.”

“Anh có ân hận không?”

“Tại sao phải ân hận? nếu không rời bỏ quân ngũ, anh sẽ không tới Lạc Nhật để gặp được em.”

Cốc trà bốc lên làn hơi nóng nghi ngút, làm mờ cả đôi má ửng hồng của Mộc Mộc, nước không có mùi vị, nhưng trong lòng cô, lại ngổn ngang trăm mối.

Thời gian thấm thoát trôi đi, Trác Siêu Việt liếc mắt nhìn sắc trời, lại liếc nhìn đồng hồ. nói ý vị sâu xa: “Muộn quá rồi.”

Mộc Mộc lặng lẽ rót thêm cho anh một cốc nước.

Cho dù là người đàn ông không hiểu về phong tình cũng hiểu được hàm ý của cốc nước đó, Trác Siêu Việt mỉm cười nhìn đôi mắt đang nhìn xuống của cô, tâm trạng bất giác cảm thấy rất vui: “Muộn thế này rồi... em còn bảo anh uống nước?”

“Ồ, vậy anh muốn uống thêm chút gì?”

“Uống...” Khóe môi Trác Siêu Việt khẽ động đậy một chút: “... nước vậy.”

“Ừm, thực ra... anh có thể để lại đó,” Những ngón tay thon dài của Mộc Mộc nắm chặt lấy cốc nước trong tay, “Lát nữa... lại uống tiếp.”

Màn đêm bao trùm không gian tĩnh lặng của Sát Nhã, đám học sinh đã ngủ say tổng những căn phòng giá lạnh.

Chỉ có một ngọn đèn, còn sáng tỏ suốt đêm khuya...

1 thành viên đã gửi lời cảm ơn minhthienuyen về bài viết trên: trankim 29.09.2013, 12:57minhthienuyen-
Thủ quỹNgày tham gia: 20.07.2013, 10:19

Bài viết: 96

Được thanks: 106 lần

Điểm: 7.43

Re: [Hiện đại] Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa - Diệp Lạc Vô Tâm - Điểm: 11Ngoại truyện

Biết bao cánh hoa rụng trong mơ.

Chiều tối, ráng chiều nhuộm đường chân trời thành màu đỏ rực.

Cô bước vào phòng tắm, bật đèn lên, trong phòng vẫn một màu đỏ thẫm, mờ mờ.

Làn nước ấm chảy qua người, gột rửa cảm giác giá lạnh và mệt mỏi, cô điều chỉnh cho nước nóng hơn một chút, làn nước nóng bỏng đốt cháy trên người cô giống như những ngọn lửa, giống hệt như buổi tối hôm đó.

Mộc Mộc nhắm mắt lại, nhớ tới buổi tối hôm ấy, anh ôm lấy cô đứng dưới vòm hoa sen, cánh tay chắc khỏe nâng hai đùi cô lên, để chân cô quấn vòng quanh eo anh, hai cơ thể không chút che đậy quấn chặt lấy nhau, nơi mềm mại của cô ép sát vào bộ phận cương cứng của anh...

Cảm giác đó thật tuyệt vời, làn nước ấm trút xuống hai cơ thể đang quấn chặt lấy nhau của họ, như thiêu như đốt.

Cơ thể giống như đang treo lơ lửng trên tầng mây, được gột rửa bằng những đợt khoái cảm trào dâng như nước thủy triều, cô cúi mặt xuống, hia tay đỡ lấy khuôn mặt khô ngô tuần tú như trong mơ của anh, trán cô chạm vào vầng trán anh, đầu mũi cô chạm vào đầu mũi anh, cô nói một cách vô thanh: “Em yêu anh.” Cô không biết anh có hiểu được không, đôi mắt đen láy phản chiếu hình ảnh của cô đặc biệt sáng, lấp lánh như hai vì sao sáng trong đêm tối.

Anh hôn lên môi cô, đầu lưỡi trơn mềm cùng những giọt nước ấm nóng đồng thời rót trên môi cô, khiến cô nóng tới nổi toàn thân tê dại.

Anh hôn lên xương quai xanh của cô, cảm giác nóng bỏng càng mãnh liệt.

Anh hôn lên ngực cô, hai tay cô luồn sâu vào trong mái tóc bóng mượt của anh, cố gắng hít thở, nếu có thể phát ra âm thanh, cô tin rằng cô nhất định sẽ kêu lên rất to.

“Có muốn anh yêu em không?” Anh ngẩng mặt lên, hơn nước làm mờ nụ cười của anh.

Cô vui sướng gật đầu, muốn, cô thật sự rất muốn, cảm giác được anh yêu, nhất định sẽ rất hạnh phúc...

Anh mỉm cười, hia tay giữ chặt hai bên đùi cô, đây người, lại thu người về... đi sâu vào bên trong một cách cuồng nhiệt.

Cô đau đến nỗi ngẩng mặt lên, cơ thể run rẩy trong làn nước, co rúm lại.

Anh lừa cô, thứ mà anh gọi là yêu, chính là hành động...

Khi mọi việc đã an bài, cô bắt mẫn oán trách anh lừa dối cô. Anh mỉm cười véo mũi cô. “Yêu, vốn dĩ là hành động, lẽ nào, em chỉ thích nói bằng miệng thôi sao?”

Cô không thích hành động, cũng không thích nói, cô thích một kiểu cảm giác, đó là cảm giác khi họ ôm hôn nhau, hít thở mùi vị của nhau, cảm nhận nhịp tim đang đập nhanh dần của đối phương...

Cũng giống như trong cơn mưa xối xả, anh kéo cô vào lòng, cuồng nhiệt hôn lên trái tim cô...

Nhớ lại khoảng kí ức đó, cơ thể đang được gột rửa dưới làn nước ấm dần ngẩng nóng lên, đầu ngón tay vô tình lướt qua lồng ngực, có một sự rung động đặc biệt...

Anh nói, hãy quên đi, hãy coi như đó là một giấc mơ.

Có lẽ anh có thể làm được, còn cô, không thể, anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cơ thể cô đã ghi nhớ sự nhiệt tình của anh rồi.

Anh nói, anh trai anh còn phù hợp với em hơn anh.

Có lẽ anh có thể không để ý, nhưng cô không thể, bởi vì khi nhìn khuôn mặt giống hệt nhau đó, cô không thể kìm nén được nỗi nhớ anh, không thể khống chế được ánh mắt của mình, sẽ không tìm kiếm khắp nơi...

Không thích một người có thể giả vờ yêu thích, nhưng khi đã yêu thích một người, sự kiếm tìm trong ánh mắt đó, cô lại không có cách nào che giấu được...

Trác Siêu Nhiên sớm muộn gì cũng sẽ nhận ra, trừ phi anh ấy không thể nhìn thấy được nữa!

Tiếng khóa cửa vang lên một tiếng, cô muốn kêu lên: “Có người”, nhưng lại không thể kêu thành tiếng.

Bất ngờ, khóa cửa được mở ra, tiếp đó, cô nhìn thấy khuôn mặt giá lạnh của Trác Siêu Việt. cô sợ đến nỗi vội vàng che ngực lại, quay lưng về phía anh.

“Anh muốn làm gì vậy? Đi ra.” Cô nói xong, mới phát hiện ra mình đang đứng quay lưng về phía anh, anh hoàn toàn không thể đọc được khẩu hình của cô.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, Mọc Mọc nghĩ rằng Trác Siêu Việt đã đi ra rồi, thử quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện ra, anh vẫn đứng ngoài cửa chăm chú nhìn cơ thể khỏa thân của cô.

“Anh...” Đôi môi cô run rẩy, “Anh muốn làm gì?”

“Cô nói thử xem?” Anh bước đến bên cô, ôm chầm lấy cô từ phía sau, đôi môi anh áp lên mặt cô, hít hà mùi sữa tắm trên người cô, “Có cần tôi giúp cô tắm rửa không?”

Cô bị khiếp sợ bởi ánh mắt thâm trầm của anh, hoàn toàn thờ ơ, gằng gượng gỡ tay anh, hy vọng anh sẽ buông cô ra.

“Đừng giả vờ nữa, không phải là chưa từng để tôi tắm rửa hộ... Hơn nữa, còn chỗ nào trên người cô mà tôi chưa từng chạm tới?” Giọng nói của anh không chút hơi ấm, lại càng trở nên đáng sợ.

Ngón tay lạnh lẽo bóp chặt lấy bầu ngực cô.

Cô lạnh đến nỗi toàn thân run rẩy, muốn cầu xin anh, nhưng lại không phát ra được âm thanh, lo sợ đến nỗi mồ hôi cứ tuôn rơi từ trên trán.

Cô không hiểu được, tại sao anh của ngày hôm nay lại đáng sợ như vậy, trong ánh mắt luôn có một tia nhìn hàn học vô cùng sâu sắc.

Anh cúi người hôn lên vai cô, sức hút càng lúc càng mạnh, cô đau đớn, muốn né tránh, nhưng phần eo của cô bắt đầu dần bị anh khống chế một cách chặt chẽ, hoàn toàn không thể động đậy nổi.

“Nói cho tôi biết, có phải cô đã giết bố nuôi cô không?”

“Chẳng phải anh đã nói là sẽ không hỏi hay sao?” Cô quay mặt, cố gắng để anh nhìn thấy khẩu hình của cô.

“Ông ấy đã chạm tới cô chưa?” Anh cười u ám, bàn tay lướt đi lướt lại trên cơ thể cô, mỗi nơi bàn tay anh đi qua, đều để lại một cảm giác nhói đau. “Giống như tôi đang làm thế này?”

Cô cắn chặt môi, lắc đầu thật mạnh. Ông chưa từng, chưa từng bao giờ làm như vậy, ông rất yêu thương cô, dùng toàn bộ tình yêu thương để yêu cô! Nhưng cô lại...

Trác Siêu Việt buông bàn tay đang đặt lên eo cô ra, xoay người cô lại, ngón tay nắm chặt vào xương hàm của cô, nâng mặt cô lên, “Nói thật đi, tại sao cô lại tới tìm tôi? Vì tiền? Hay là vì...”

“Bởi vì em thích anh.” Đôi môi cô run rẩy nói.

“Thích tôi?” Anh bật cười, cười một cách rất đáng sợ. “Xem ra cô vẫn chưa chịu nói sự thật...”

Anh dường như đã phần nộ, ấn cô thẳng vào bên trong bồn tắm, cơ thể cao lớn cũng bước vào. Bồn tắm rất rộng, hai người họ ở trong đó, vẫn còn đủ không gian để hoạt động

“Em không lừa dối anh, em thật sự không lừa dối anh.”

“Không lừa dối tôi ư? Được rồi, vậy bây giờ cô hãy chứng minh cho tôi xem.” Nói xong anh bắt đầu cởi quần áo, cởi bỏ dây lưng, trong nháy mắt, cơ thể khỏe mạnh cường tráng đã hiện ra trước mắt cô.

“Anh sẽ hối hận đấy.”

“Không bao giờ.” Anh túm lấy chân cô, tách ra. Cô muốn giãy giụa, anh lại giữ chặt cơ thể của cô. “Chẳng phải là cô thích tôi hay sao, sợ gì chứ?”

“Em...”

Cánh tay anh nâng hai chân của Mộc Mộc lên, gác lên hai bên thành bồn tắm, sau đó, hai tay đỡ lấy phần eo của cô.

Cảnh tượng khiến người ta nóng mặt hiện ra trước mắt anh, Mộc Mộc nhắm mắt lại, tự biết rằng có muốn phản kháng cũng vô ích, để mặc anh muốn làm gì thì làm vậy.

Vượt ve khêu gợi đến khi cả người cô trở nên mềm nhũn, hơi thở gấp gáp, anh giữ chặt phần eo của cô, cơ thể dần sâu về phía trước...

Lại không đau giống như trong tưởng tượng của cô, chỉ là một cảm giác tê buốt đau nhói. Cô hít thở thật sâu, cơ thể lắc lư trong nhịp tấn công của anh, xương cốt cột sống cứ đập liên hồi xuống thành bồn tắm cứng rắn, cũng không đau, chỉ cảm thấy lạnh...

Cơ thể không đau, ngược lại, cảm giác nhói đau trong tim lại càng rõ ràng hơn. Cô không hiểu rõ tại sao Trác Siêu Việt lại đối với cô như vậy, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Anh ôm cô dậy, cả người cô ngồi lên người anh, anh đỡ lấy eo của cô, chuyển động. Khoái cảm từ sự cọ xát đó càng ngày càng mãnh liệt, cô dần dần mất hết ý thức, tinh thần bị cảm giác khoái lạc của cơ thể khống chế, cô ôm lấy anh, chủ động hôn lên môi anh. Anh đáp lại nụ hôn của cô, nồng nàn mà cuồng nhiệt.

Cơ thể cô tê dại đi trong sự cọ xát, máu nóng lan tỏa khắp toàn thân, cô cảm giác bản thân mình muốn tan chảy, dồn toàn bộ sức lực ôm lấy anh, chỉ mong anh có thể hiểu rằng, cô yêu anh, trước đây là như vậy, bây giờ cũng thế, tương lai cũng sẽ không thay đổi...

Khi tất cả đã kết thúc, cô ngân ngấn nước mắt nhìn anh. “Bây giờ anh đã tin chưa?”

Anh bỗng nhiên mỉm cười, một nụ cười vô cùng u ám. “Cô nghĩ rằng tôi vẫn có thể tin cô ư? Tô Mộc Mộc, đừng nghĩ rằng tôi không biết... Cô hoàn toàn không thích tôi, cô đang lợi dụng tôi, lợi dụng tôi để bôi nhọ bố của cô...”

“Em...”

“Cô hoàn toàn không hiểu được, thế nào là thích, thế nào là yêu, bởi vì cô không có trái tim. Bố cô yêu thương cô như vậy, cô lại bôi nhọ thanh danh của ông ấy trên tòa án, khiến ông ấy chết rồi mà vẫn còn phải mang danh ô uế, chết không thể nhắm mắt.”

Cô lắc đầu, ôm mặt khóc, “Em không cố ý, em chỉ muốn cứu mẹ, bên công an đã nói, nếu mẹ không bị xử tử hình thì cũng phải chịu án tù chung thân, em không thể giương mắt lên nhìn mẹ chết đi...”

Nhìn thấy người thân yêu nhất của mình chết ngay trước mắt, cảm giác đó thật đáng sợ, cô không muốn trải qua một lần nữa.

“Thế nên cô có thể bôi nhọ bố của cô?”

“Em không biết, tất cả mọi người đều nói như vậy, em cũng cho rằng đó là sự thật, em không ngờ rằng ông ấy...” Mộc Mộc khóc thốn thức.

Lúc đó, tất cả mọi người đều nói bố nuôi của cô là loài cầm thú, cô cứ nghĩ rằng đó là sự thật, nghĩ rằng nếu không phải là do mẹ nuôi của cô kịp thời xuất hiện, ông ấy đã... Sau đó, đến khi cô đọc được bức thư cuối cùng của mẹ nuôi gửi cho cô, cô mới biết rằng mình đã làm chuyện ngu ngốc biết bao...

Giây phút đó, cô vô cùng căm hận chính mình, không thể tha thứ cho bản thân được nữa, cô đã từng tự sát, nhưng bác sĩ lại cứu cô...

“Cô không ngờ tới điều gì?” Anh hỏi.

Cả người cô bỗng nhiên nặng trĩu, cảnh vật xung quanh nghiêng ngả, cô như đang bị rơi vào một vực sâu muôn trượng, cơ thể cứ đắm chìm xuống dưới...

Cô ngồi bật dậy, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Đồ đạc trong phòng gọn gàng ngăn nắp.

Là giấc mơ, hóa ra chỉ là một giấc mơ ư?

Cô lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, hít một hơi thật sâu, cười đau khổ, không ngờ cô lại có một giấc mơ như vậy.

Sao anh lại có thể đối xử như vậy với cô, anh đã từng nói, cô là chị dâu của anh, anh sẽ tôn trọng cô như tôn trọng thánh mẫu Maria.

Cho dù anh biết rằng cô có mục đích khác, cũng không thể chạm vào người cô, cùng lắm thì cũng chỉ giống như buổi sáng nay, chửi mắng cô chết không toàn thây, giẫm đạp lên tự tọng của cô, giẫm cho tới khi nó tan nát.

Điều này cũng chẳng sao, lần đầu tiên có thể sẽ hơi khó chịu một chút, bị mắng nhiều rồi, chưa biết chừng da mặt cũng dày lên.

Trời bên ngoài vẫn chưa tới hắc, bầu trời vẫn một màu xanh thăm thẳm u ám.

Cô ngậy người ra ngồi nhìn, nhớ tới sự bất đắc dĩ của anh họ, nhớ tới những lời lẽ đầy cảm hận của bác trai, bác gái, cũng nhớ đến cả câu nói của Trác Siêu Việt: “Anh tuyệt đối không tin, em lại có thể giết một người bố đã yêu thương em như con đẻ.”

Anh không tin, anh thật sự không tin...

Cho dù người trên cả thế giới này đều không tin cô, chỉ một mình anh tin cô, như vậy cũng đủ rồi...

Bỗng nhiên rất muốn ngắm nhìn Trác Siêu Việt một chút, muốn tới mức trái tim thổn thức, cô mở cửa, bên ngoài cửa không có chút động tĩnh, cô khẽ khàng đi tới cầu thang, cúi nửa người xuống phía dưới nhìn ngó, không thấy hình bóng của anh.

Cô lắng tai nghe, nghe rất lâu, cũng không có động tĩnh gì cả.

Chắc là Trác Siêu Việt lại đi dự tiệc chiêu đãi rồi, cô rón rén đi xuống tầng, bước vào trong thế giới thuộc về Trác Siêu Việt.

Lần đầu tiên cô quan sát thật kỹ căn phòng của anh. Phong cách trang hoàng trong phòng anh giống hệt với phong cách ở tầng trên, cũng là một sự xa hoa khiêm nhường, chỉ có đồ nội thất là có chút không giống, đồ đạc hơi lộn xộn một chút, cô ngắm nhìn, vuốt ve từng thứ một.

ống cắm bút bằng ngọc phi thủy không tì vết lơ thơ vài cây bút bi, bình hoa bằng sứ xanh tùy tiện cắm vài cành trúc, còn cả một viên đá khảm một bức tranh phong cách thuần túy, anh để trên bàn trà để chặn giấy...

Anh luôn luôn là như vậy, những món đồ mà người khác cảm thấy quý giá, đối với anh lại chẳng có ý nghĩa gì cả.

Mộc Mộc quay lên gác, nhìn đồng hồ, đã năm giờ chiều, nhớ ra nhóm nhạc tối nay có hai sô diễn, thời gian cũng sắp đến rồi, cô thu dọn lại một chút, trang điểm nhẹ nhàng, che đi vẻ nhợt nhạt trên khuôn mặt.

Trước khi ra khỏi nhà, cô vốn định nhắn tin cho anh, sợ làm phiền anh, liền lấy tập giấy nhớ màu vàng nhạt mà cô đã cất giữ từ lâu, viết lên đó:

“Tối nay nhóm nhạc có hai sô diễn, sáng sớm mai mới về.”

Không có lời xưng hô, cũng không có chữ ký, bởi vì cô không biết phải xưng hô với anh như thế nào, cũng không biết bản thân mình phải xưng hô như thế nào.

Sau khi viết xong, cô dán mẫu giấy lên cánh cửa, ấn mạnh, bước ra khỏi cửa...

45. Chương 45: Ngoại Truyện: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Trác Nhị Thiều Gia (1)

Quý thứ nhất.

Action 1

Sáng sớm ở Sát Nhã, bầu trời vô cùng trong xanh.

Giai điệu đầy ý thơ như trong mơ vang lên, khúc nhạc ‘Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa’ đánh thức Mộc Mộc đang chìm sâu trong giấc ngủ.

Giai điệu và tiết tấu đó thi thoảng lại vang lên những tiếng run rẩy, cùng với những nốt nhạc bị đánh sai, cô không bao giờ có thể quên được, khúc nhạc đó, rõ ràng đã được vang lên dưới những ngón tay cô, mà là trong buổi tối trước khi họ chia tay.

Cô cảm giác như vẫn đang trong mơ, cô tìm kiếm khắp nơi trong phòng, không rõ giai điệu quen thuộc đó vang lên từ đâu.

Người đàn ông bên cạnh đưa tay ra sờ soạng, lôi áo khoác ngoài từ dưới nền nhà lên, móc điện thoại từ trong túi ra, hé mắt nhìn số điện thoại gọi tới, bấm nút nghe, uể oải mở miệng.

“Chuyện gì vậy? Mới sáng sớm ra đã gọi điện.”

“Anh chỉ muốn nhắc em một chút, vé máy bay khứ hồi của em là hai giờ chiều nay.” Giọng nói thánh thót vang lên trong điện thoại, âm thanh tương tự, chỉ có ngữ điệu không giống.

“Hôm nay?” Một ai đó ngồi bật dậy, khuôn mặt đầy vẻ phẫn nộ, “Anh, anh đặt vé máy bay vào hôm nay cho em? Anh biết rõ là em...”

“Anh đã nhắc em rồi. Em có thể không đi nổi... Nhưng em một mực nói là có chuyện quan trọng cần làm, bắt buộc phải đi vào ngày hôm nay.”

“...” Một ai đó lơ mơ nhớ ra, ngày mai có một công chuyện rất quan trọng.

“Nhị thiếu gia, bây giờ anh cho xe tới Sân Nhả đón em chứ? Hay là hoãn vé máy bay?”

Trác Siêu Việt liếc nhìn đồng hồ, “... Hai tiếng nữa, anh cho xe tới đón em.”

“Em chắc chắn chứ?”

“Ừm, đặt thêm cho em một vé máy bay nữa, ngày kia em còn quay lại...”

Ngắt điện thoại, Mộc Mộc run rẩy ôm lấy anh từ phía sau, áp sát mặt vào đường cong tuyệt mỹ trên lưng anh.

“Tại sao lại dùng nó làm nhạc chuông?” Cô không thể tưởng tượng nổi, hai năm qua, mỗi khi nhạc chuông điện thoại vang lên, anh sẽ có tâm trạng như thế nào.

“Bởi vì anh thích!”

Action 2

“Cái gì!” Trên cánh đồng bao la mênh mông vang lên một tiếng la hét, làm kinh động cả một bầu hạc trắng. “Em không muốn cùng anh quay về thành phố S?”

“Không phải là em không muốn về, bọn trẻ ở đây đang cần em.”

“Em nghĩ rằng chỉ có bọn chúng mới cần em?”

Mộc Mộc yên lặng, khuôn mặt lộ rõ vẻ khó xử.

Khó khăn lắm mới được gặp nhau, cô còn chưa kịp hưởng thụ sự ngọt ngào của tình yêu, sao nỡ chi xa, tuy nhiên, đám học sinh ở đây đang cần cô.

“Anh hỏi em một lần cuối cùng, em có đi cùng anh không?”

Mộc Mộc kiên định nhìn anh, “Xin lỗi, trước khi có giáo viên mới, em không thể đi được.”

“Được!”

Trác Siêu Việt quay người bước đi.

“Siêu Việt, anh đi đâu vậy?” Mộc Mộc lo lắng đuổi theo anh, cô thật sự lo sợ rằng anh tức giận bỏ đi rồi sẽ không quay lại nữa.

“Đừng giận nữa, em mời anh đi ăn lẩu.” Cô kéo vạt áo anh, chớp chớp đôi mắt ngân ngấn nước.

“Không ăn, anh đang bốc hỏa đây.”

“Vậy, hay là... tối nay... em sẽ hạ hỏa giúp anh.”

“... Cái này, còn có thể suy nghĩ một chút.”

Action 3

Buổi chiều tà của một ngày nào đó, ánh tà dương tuyệt đẹp.

Một người đàn ông kéo theo va li hành lý nặng nề, mồ hôi túa ra như tắm đi tới, vội vội vàng vàng xin gặp hiệu trưởng, cầm một tập hồ sơ dày cộp khai về thành tích học tập ở các trường cao đẳng, đại học nổi tiếng, xin hiệu trưởng cho anh ta cơ hội, để anh ta được ở lại đây dạy học.

Mộc Mộc lúc đó sững người lại, “Anh muốn làm giáo viên? Tại sao?”

“Bởi vì tôi muốn tiếp sức cho việc xây dựng nông thôn mới.”

Mộc Mộc ngắm nghía một lượt từ đầu tới chân người đàn ông mang đầy vẻ trí thức văn phòng này, giày da bóng lộn, dù trải qua chặng đường dài vất vả, chiếc giày Tây hàng hiệu vẫn giữ dáng như mới.

Một người đàn ông như vậy, từ đầu tới chân, không thể nhìn ra được một điểm nào thể hiện quyết tâm tiếp sức cho công cuộc xây dựng nông thôn mới cả.

Mộc Mộc nghi ngờ ngắm anh ta, “Anh có quen biết Trác Siêu Việt không?”

Người đàn ông lắc đầu một cách kiên định.

“Thôi được, nhưng tôi bắt buộc phải nhắc nhở anh, ở đây rất khổ, áo không đủ ấm, thức ăn không đủ no, mùa hè hè khô nóng, mùa đông giá lạnh, gần đây còn thường xuyên có sói hoang xuất hiện, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng...”

Sắc mặt của người đàn ông đó trở nên trắng nhợt trong chốc lát, liên tục lau mồ hôi.

“Trác Siêu Việt trả anh mỗi tháng bao nhiêu tiền?” Cô bỗng nhiên hỏi.

Người đàn ông im lặng, thà chết không chịu khai ra.

“Anh bảo Trác Siêu Việt tới gặp tôi!”

“Đừng, đừng!” Người đàn ông kinh ngạc thất sắc: “Ông chủ nói tôi chịu khó ở đây rèn luyện, sang năm sẽ thăng chức cho tôi, tôi xin cô, đây là một cơ hội hiếm có của tôi đấy.”

Action 4

Lại đến mùa xuân ấm áp, trăm hoa đua nở, mặt trời chói chang như lửa.

Trong thôn nhỏ của Sát Nhã đã có thêm một ngôi nhà hai tầng màu trắng bắt mắt, được lau chùi sáng bóng tới nỗi cánh cửa kính cứ lấp lánh phát sáng trong đêm đen.

Nhà ở vẫn là căn phòng nhỏ mà cô đã sống suốt hai năm qua, đồ gia dụng đã được thay bằng những trang thiết bị mới, đẹp mắt, chiếc giường đôi chắc chắn được trải tấm ga trải giường màu xanh nhạt trang nhã, nước xanh trong vắt như bầu trời.

Đây chính là nhà của cô và Trác Siêu Việt, không có trang thiết bị xa hoa, nhưng đâu đâu cũng toát lên vẻ ấm cúng.

Trác Siêu Việt kéo rèm cửa lại, lấy nước sôi từ ấm nước trên bếp củi, pha một cốc trà chanh, đặt lên chiếc bàn viết sạch sẽ.

“Vẫn chưa chấm xong à?” Anh vòng tay ôm cô từ phía sau, đầu mũi chạm vào gáy cô, hít hà mùi hương trên người cô/

“Sắp rồi, sắp rồi! Đợi em thêm mười phút nữa, được không?”

“Em đã nói như vậy từ một tiếng đồng hồ trước rồi.”

Mộc Mộc ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn vào đồng hồ treo tường, kim đồng hồ bất giác đã chỉ qua con số mười hai.

“Mười phút cuối cùng, em hứa đấy!”

Trác Siêu Việt không nói gì cả, chậm rãi thổi hơi nóng trong cốc trà, “Hôm qua hình như em đã nói, muốn xây một thư viện cho học sinh.”

Nhắc tới vấn đề này, Mộc Mộc lập tức buông cây bút trên tay xuống, sán lại gần trước mặt anh. “Anh suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

“Hai mươi vạn chắc là đủ chứ?”

“Đủ rồi, đủ rồi!”

“Vậy thì, em định cảm ơn nhà đầu tư thế nào đây?”

Suy nghĩ một chút, Mộc Mộc lập tức giữ bộ mặt nịnh nọt, ngồi lên đùi anh, ngón tay vuốt ve cổ áo anh, hy sinh sắc dục cần độ thành thực bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, “Ông chủ Trác, anh muốn em phải cảm ơn anh như thế nào đây?”

“Theo quy định cũ, năm vạn đồng một đêm...” Anh trả lời một cách thản nhiên.

“Chẳng phải đã nói rõ rồi sao, năm vạn đồng một lần mà?” Nhà tư bản đều có tâm địa đen tối, mặc dù chỉ sai lệch một chữ, giá cả đã khác nhau một trời một vực rồi.

“Thế ư?”

“Đúng mà.” Cô thầm nhẩm tính trong lòng, làm sao để có thể kiếm đủ tiền xây thư viện trong đêm nay.

“Được!” Trác Siêu Việt bế bổng cô lên, đặt xuống giường.

Cả đêm, anh luôn tìm kiếm sự báo đáp mà anh được hưởng một cách không hề khách khí, cho tới khi Mộc Mộc thở không ra hơi, phản kháng, “Anh, nhất định là anh đã cố ý.”

Một người nào đó ký tên vào tờ ngân phiếu năm vạn đồng với khuôn mặt mãn nguyện, đặt vào trong tay cô. “Anh luôn rất giữ chữ tín.”

“Lần sau em phải tính công theo giờ mới được!”

Action 5

Phòng thư viện cuối cùng đã được xây dựng rồi, khắp phòng thơm mùi sách mới khiến ta cảm thấy thoải mái phần khởi.

Bọn trẻ hào hứng lựa chọn những quyển sách mà chúng yêu thích, vô cùng bận rộn.

Trác Siêu Việt đứng dựa người vào bàn viết, hai tay chấp lại phía sau lưng, thản nhiên nói. “Số sách này, các cháu phải chịu khó đọc, bởi vì cô giáo Tô của các cháu, vì số sách này, đã phải làm việc rất vất vả.”

46. Chương 46: Ngoại Truyện: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Trác Nhị Thiều Gia (2)

Quý thứ hai.

Action 1.

Mộc Mộc hào hứng cầm tấm vé trên tay, khoác tay Trác Siêu Việt bước vào trong khán phòng sáng trắng.

Khi chờ đợi giờ mở màn, Trác Siêu Việt và cô thì thầm trò chuyện, nhưng Mộc Mộc lại có chút lơ đãng, ánh mắt không ngừng nhìn về phía sân khấu.

Cuối cùng, cô đã tìm thấy anh trong đám đông- Aaron, thần tượng của cô.

“Mộc Mộc...” Trác Siêu Việt gọi cô. “Em đang nhìn gì vậy?”

“A!” Ánh mắt của Mộc Mộc vẫn nhìn về phía sân khấu, buột miệng đáp, “Aaron, từ nhỏ em đã thích nhạc của anh ấy... Anh ấy không hề già đi chút nào, ngược lại, càng có vẻ nam tính hơn.”

Tiếng nhạc vang lên, Mộc Mộc bèn đắm chìm vào trong thế giới âm nhạc, hoàn toàn không để ý rằng có một ai đó đang gọi cô tới n lần.

Mãi tới khi có một sức mạnh rất lớn lôi cô dậy từ trên ghế.

“Sao thế?” Cô mơ màng quay đầu lại.

“Anh có chút khó chịu, muốn đi về rồi!”

“Á? Anh đau ở đâu?” Mộc Mộc vội vàng sờ tay lên trán anh.

“Đau tim!”

Mười phút sau, buổi biểu diễn của dàn nhạc vẫn tiếp tục, Mộc Mộc nắm bàn tay đang nắm lại của Trác Siêu Việt, bước ra khỏi cánh cửa lớn của khán phòng.

Hoàng hôn, đèn đường vừa được bật lên, ánh sáng nhàn nhạt, xa xôi ấm áp.

Action 2

Màn đêm đã bao trùm cả thành phố, dưới bầu trời đầy sao, có một bóng đen hạnh phúc.

“Chúng ta đi đâu đây?” Mộc Mộc hỏi.

Trác Siêu Việt chỉ về phía rạp chiếu phim cách đó không xa, “Chúng ta đi xem phim đi!”

“Chẳng phải là anh không khỏe sao?”

“Đã khỏi rồi...”

Mộc Mộc không nói gì, đi theo anh vào trong rạp chiếu phim.

Vì không mua vé từ trước, nên đã hết vé rồi, Mộc Mộc không biết Trác Siêu Việt đã dùng cách thức nào, cánh cửa đang đóng im lìm bỗng mở ra chào đón họ.

Sau khi vào trong rạp, Mộc Mộc mới phát hiện ra, cả một phòng chiếu phim rộng lớn, không một bóng người.

“Xin hỏi, anh chị muốn xem bộ phim nào?”

Trác Siêu Việt hỏi cô, “Em thích xem phim gì nhất?”

“Titanic.” Đó là mối tình đẹp nhất trong mắt cô, Jack mãi mãi ở lại với đại dương, nhưng cô lại giống như Rose, không thể nào quên được người đàn ông đó.

“Tại sao?” Ai đó hỏi.

“Bởi vì em thích Jack, anh ấy luôn là người tình trong mơ của em.”

Trác Siêu Việt cong cong ngón tay nói với người phục vụ đang cung kính khom lưng đứng bên cạnh: “Chiếu phim ‘Sắc giới’ nhé.”

Mộc Mộc không hiểu: “Tại sao?”

“Bởi vì anh thích Thang Duy, xinh đẹp, còn rất... khoáng đạt nữa.”

Mộc Mộc suy nghĩ rồi thì không thể được, lồng ngực tắc nghẹn tới mức đau nhức. “Em không xem nữa, em đau tim.”

“...”

Đương nhiên, cuối cùng bộ phim được chiếu vẫn là bộ phim kể về mối tình được chôn vùi dưới đáy Đại Tây Dương.

Khi xem tới đoạn Jack vẽ chân dung của Rose, Trác Siêu Việt bỗng nhắm mắt lại, thì thầm bên tai cô. “Quên chưa nói với em, anh cũng đã từng học vẽ.”

“Thật ư?”

“Ừm, tối về nhà, anh sẽ vẽ tặng em một bức, được không?”

“Anh thực sự biết vẽ chứ?”

“Thật đấy, không tin, để anh vẽ cho em xem.”

Action 3

Từ rạp chiếu phim trở về, trời đã rất khuya.

Trác Siêu Việt cầm bút một cách rất chuyên nghiệp, “Nào, để anh vẽ tặng em một bức tranh.”

Cô cởi bỏ từng lớp quần áo, nằm trên sofa, lặng lẽ nhìn vào mắt anh, đồng thời chờ đợi xem hình ảnh của mình sẽ như thế nào dưới nét cọ của anh.

Kết quả đã chứng minh, Trác Siêu Việt không có đạo đức nghề nghiệp như Jack, anh “ăn sạch” cô người mẫu này.

Điều đáng ghét nhất, đó là, trên tờ giấy được gọi là bức tranh đó, chẳng có gì cả!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-mang-ky-uc-thoi-thanh-nhung-canh-hoa>